virtual-project.eu

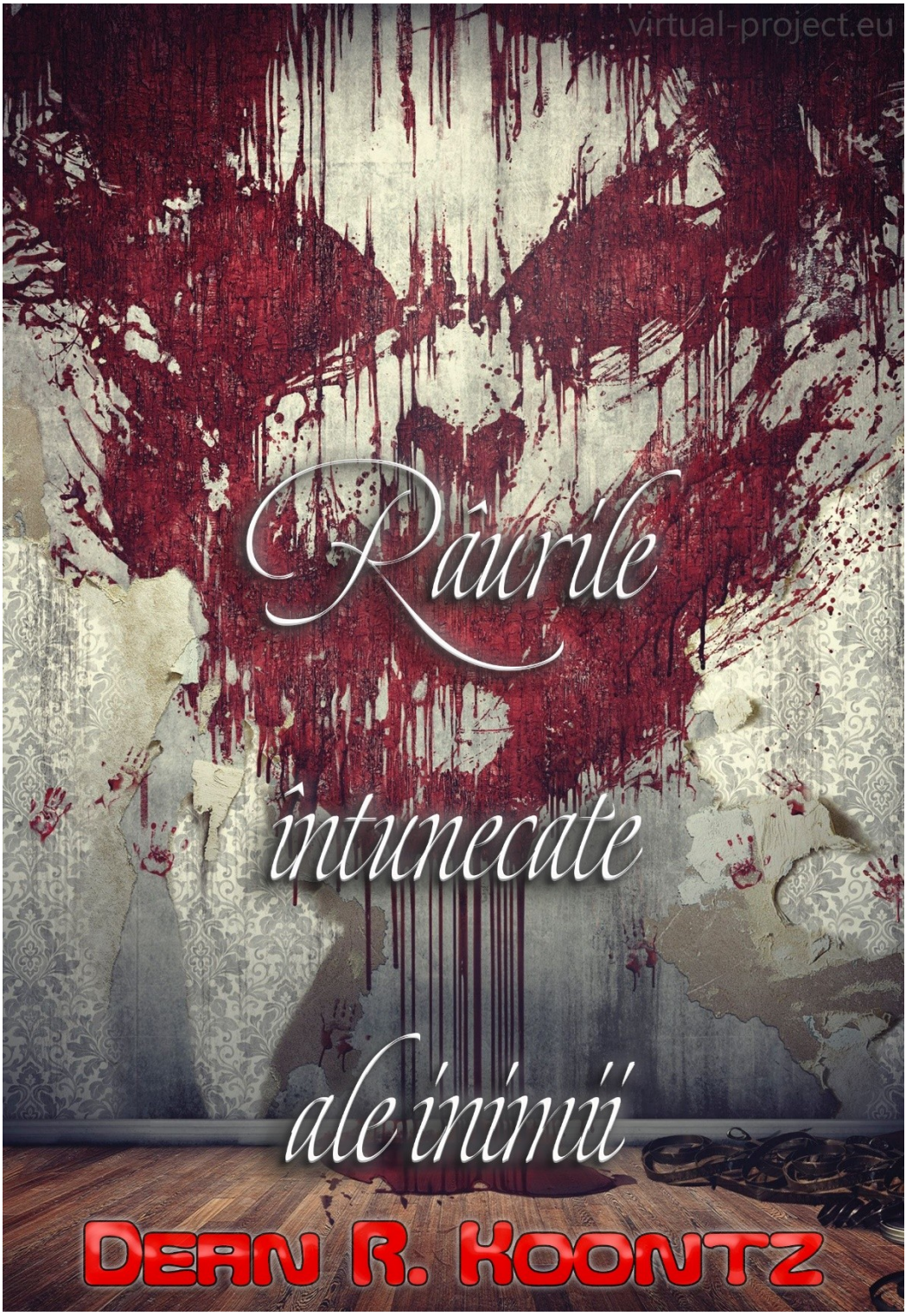

DEAN R. KOONTZ

RÂURILE ÎNTUNECATE ALE INIMII

Original: *Dark River of the Heart* (1994)

Traducere din limba engleză:
FELIX OPRESCU

virtual-project.eu

NEMIRA

1996

PARTEA ÎNTÂI

PE O MARE STRANIE

Niște călători pierduți, atât suntem,
biletul trecerii noastre la preț nu-l vedem,
știu doar că a-l plăti, ar fi un blestem.
Ciudate itinerarii – enigmatice, ireale, stranii –
din scene ticluite
ne poartă șovăielnic și pe nesimțite.
Mistere mai multe sunt cât inima bate
decât după ce viața e biruită de moarte.

Cartea tristeților numărate

Înfiorate ale destinului gheme
mă-nvăluie cu eterice tremure,
apoi simt, implacabil,
îmbrățișarea lor de-oțel durabil.

Cartea tristeților numărate

Capitolul 1

Cu femeia în gând și cu o adâncă tulburare în inimă, Spencer Grant conducea prin noaptea strălucitoare, căutând ușa roșie. Vigilent, câinele stătea tăcut în spatele lui. Ploaia bătea pe capota mașinii.

Fără fulgere și tunete, fără vânt, furtuna venise dinspre Pacific la sfârșitul unui sumbru amurg de februarie. Mai mult decât o burniță, dar mai puțin decât o ploaie torențială, absorbea toată energia orașului. Los Angeles, împreună cu suburbiile sale, devenise o metropolă fără granițe fixe, fără substanță, fără suflet. Clădirile se înghesuiau unele într-altele, traficul rutier lâncezea, iar străzile se dizolvau în smog.

În Santa Monica, având oceanul și plaja în dreapta sa, Spencer opri la un semafor.

Rocky, o corcitură ce nu ajunsese la mărimea obișnuită a labradorului, studia atent șoseaua. Rocky privea din când în când pe ferestrele laterale ale mașinii – un Ford Explorer – cu toate că îl interesa mai mult ce se întâmpla în fața lor.

Chiar dacă se găsea pe platforma din spatele scaunelor, potaia nu se uita decât foarte rar prin lunetă. Îl speria peisajul ce se îndepărta de el. Probabil că îl amețea, prefera să-l vadă apropiindu-se.

Sau poate că Rocky asocia șoseaua care se micșora în urmă cu trecutul. Avea motive suficiente să nu stăruie asupra lui.

La fel și Spencer.

În vreme ce aștepta la semafor, își duse o mână la față. Căpătase obiceiul să își râcâie gânditor cicatricea dacă se simțea neliniștit, așa cum unii răsucesc un șirag de mătănii în momentele de cumpănă. Atingerea îl calma, amintindu-i probabil de faptul că supraviețuise celei mai groaznice terori pe care și-ar fi putut-o imagina cândva. Socotea că viața nu mai avea cum să-i facă vreo surpriză îndeajuns de rea, încât să-l distrugă.

Cicatricea îl definea pe Spencer. Era un om lovit de soartă.

Palidă și puțin lucioasă, pornind de la urechea dreaptă și oprindu-se la bărbie, cu o lățime ce varia între opt și doisprezece milimetri. La temperaturi foarte mari sau foarte mici, devenea mai albă ca de obicei. În aerul înghețat al iernii, cu toate că panglica îngustă de țesut celular care o acoperea nu conținea terminații nervoase, o simțea ca pe o sârmă încinsă lipită de față. În soarele verii, era rece.

Culoarea semaforului trecu de la roșu la verde.

Câinele își întinse gâtul înainte, nerăbdător.

Spencer conduse încet spre sud, de-a lungul coastei întunecate, cu ambele mâini așezate pe volan. Căuta nervos ușa roșie pe partea dreaptă a străzii, printr-o mulțime de magazine și restaurante.

Deși nu își mai pipăia rana de pe față, rămăsese conștient de prezența ei. Niciodată nu uita că fusese stigmatizat. Dacă zâmbea sau se încrunta, își simțea cicatricea strângându-i jumătate din față. Dacă râdea, tensiunea din acel țesut rigid îi tempera voioșia.

Ștergătoarele de parbriz țineau măsura ploii, ca un metronom.

Spencer avea gura uscată, însă palmele umede. Încordarea din piept îi creștea în intensitate atât din pricina nerăbdării, cât și din cauza sentimentului plăcut că urma să o revadă pe Valerie.

Pe jumătate era convins să se întoarcă acasă. Noua speranță pe care o nutrea era în plan sentimentul precum o tinichea aurită pentru fraieri. Era singur și avea să rămână pentru totdeauna așa; cu excepția lui Rocky. Se simțea rușinat de o asemenea izbucnire de optimism, de naivitatea pe care și-o descoperea, de această dorință secretă, de disperarea lui tăcută. Dar continua să conducă.

Rocky n-ar fi putut să știe ce căutau, dar pufăi încetișor în momentul în care apăru firma roșie. Fără îndoială că reacționase la schimbarea subtilă din dispoziția lui Spencer, schimbare care se petrecuse la vederea acelei uși.

Localul se afla între un restaurant thailandez, cu geamurile aburite, și un magazin pustiu care înainte fusese o galerie de artă. Vitrinele erau acoperite cu scânduri, iar din fațadă, odată elegantă, lipseau bucăți de travertin, ca și cum compania nu numai că eșuase, dar chiar fusese izgonită complet din afaceri. O lumină de deasupra intrării în local, care străpungea perdeaua argintie de ploaie, dezvăluia ușa roșie care îi amintea de noaptea trecută.

Spencer nu fusese capabil să rețină numele acelui loc. Lacuna de memorie i se părea acum explicabilă, având în vedere literele formate din tuburi roșii de neon, aflate deasupra intrării: Ușa Roșie. Izbucni într-un râs lipsit de voioșie.

După ce bântuise atâția ani prin baruri, renunțase să mai observe diferențe între ele pentru a reuși să le asocieze unor nume. În suburbiile orașelor, aceste nenumărate taverne constituiau pentru el, în esență, același confesional; chiar dacă stătea pe un scaun înalt la bar, în loc de a îngenunchea la rugăciune, făcea aceleași mărturisiri unor străini care, nefiind preoți, nu-i puteau ierta păcatele.

Confesorii săi erau bețivi, mentori spirituali la fel de pierduți ca și el. Niciodată nu îi puteau spune care ar fi fost cea mai potrivită penitență pe care ar trebui să o facă pentru a-și

recăpăta liniștea. Când discutau despre problemele vieții, deveneau incoerenți.

Spre deosebire de acești străini în fața cărora, în repetate rânduri, își dezgolise sufletul, Spencer nu se îmbătase niciodată. Beția i se părea la fel de îngrozitoare ca sinuciderea. Să fii beat însemna să-ți pierzi controlul. Inadmisibil. Era singurul bun care îi mai rămăsese.

La capătul blocului, Spencer o luă la dreapta și își parcă mașina pe o stradă laterală.

Se ducea în baruri nu pentru a bea, ci pentru a evita singurătatea – și pentru a-și spune povestea cuiva care n-avea să-și mai amintească nimic a doua zi dimineață. De cele mai multe ori discuta, cu o bere sau două în față, pe toată durata nopții. Mai târziu, în dormitor, după ce încerca să pătrundă cu privirea prin tavan spre cer, închidea ochii numai dacă umbrele căpătau forme asemănătoare unor lucruri pe care ar fi preferat să le uite definitiv.

Când opri motorul, ploaia începu să bată darabana mai tare decât înainte, un sunet metalic, ce îi dădea fiori la fel ca vocile copiilor morți, care îl chemau cu o insistență de nedescris în cuvinte, din cele mai urâte vise ale sale.

Lumina gălbuie a unui felinar din apropiere scălda interiorul mașinii. Rocky îl privea solemn, cu ochii lui mari și expresivi.

— Poate că este o idee proastă, spuse Spencer.

Câinele își întinse lung gâtul pentru a linge mâna dreaptă a stăpânului său, care încă se mai găsea pe volan. Părea că vrea să-i spună să stea calm și să ducă la bun sfârșit ceea ce-și propusese.

Când Spencer vru să-l mângâie, Rocky lăsă capul în jos nu doar pentru a-și oferi ceafa degetelor stăpânului, ci și pentru a-și arăta supunerea și inocența.

— De cât timp suntem împreună? îl întrebă Spencer.

Rocky își ținu capul plecat, ghemuindu-se, dar fără să tremure sub mâna stăpânului său.

— De aproape doi ani, zise Spencer, răspunzându-și singur. Doi ani de prietenie, de lungi plimbări, de alergat după Frisbee[1] pe plajă, de mâncare ieftină... Și tot mai crezi câteodată că vreau să te lovesc.

Rocky rămase în aceeași poziție umilă, pe locul din dreapta.

[1] Disc sau cerc din plastic. (n. tr.).

Spencer își strecură o mână sub botul câinelui, ridicându-i capul. După o scurtă încercare de a se opune, Rocky cedă.

Când privirile li se întâlniră, Spencer reluă:

— Ai încredere în mine?

Oarecum timid, câinele se uită în altă parte, mai întâi în jos, apoi spre stânga. Spencer îi scutură ușurel botul, vrând să-i atragă din nou atenția.

— Ținem capul sus, OK? Întotdeauna mândri, OK? Siguri pe noi. Ținem capul sus și privim oamenii în ochi. Ai reținut?

Rocky scoase limba printre dinții puțin depărtați și linse mâna cu care Spencer îl prinsese de bot.

— O interpretez ca pe un răspuns afirmativ. Dădu drumul câinelui. Restaurantul acesta nu este un loc unde te-aș putea lua. Fără supărare.

Cu toate că Rocky nu avea statutul câinilor însoțitori pentru orbi, în anumite taverne el stătea la picioarele lui Spencer sau chiar pe vreun scaun și nimeni nu obiecta la o asemenea încălcare a igienei. În general, un dulău constituia ultima dintre infracțiunile pentru care spelunca ar fi fost deferită justiției în cazul vizitei vreunui inspector. Însă Ușa Roșie avea pretenții de local select, așa că Rocky nu putea fi privit cu ochi buni.

Spencer se dădu jos din mașină și trânti portiera. Încuie ușile și puse în funcțiune sistemul de alarmă, folosindu-se de telecomanda aflată pe legătura de chei.

Nu se putea bizui pe Rocky. El nu putea să apere Explorer-ul. Era genul de câine care n-ar fi speriat niciun hoț de mașini – cel mult dacă posibilul spărgător ar fi suferit de o fobie accentuată, nesuportând ca mâna să-i fie linsă.

După ce alergă prin ploaia rece spre adăpostul copertinei care se întindea de-a lungul clădirii de pe colț, Spencer se opri să se uite în urmă.

Câinele se mutase pe scaunul șoferului și acum privea afară, cu nasul lipit de geamul lateral, ținându-și o ureche ciulită și cealaltă pleoștită. Respirația sa aburea sticla, dar Rocky nu lătra. Nu lătra niciodată. Doar se holba în jur și aștepta. Cântărea treizeci și două de kilograme de dragoste pură și de răbdare.

Spencer se întoarse cu spatele la mașină și la strada laterală, apoi dădu colțul, zgribulit.

Judecând după sunetele fluide ale nopții, coasta și toate realizările civilizației care o străjuiau păreau niște valuri de gheață topindu-se în abisul Pacificului. Ploaia bătea darabana pe copertină și gâlgâia în jgheabul acoperișului; roțile mașinilor în mișcare stârneau trombe de apă. Mai mult simțită decât auzită, zarva neîntreruptă a valurilor ce se spărgeau de țărm anunța eroziunea continuă a falezei și a plajei.

Pe când Spencer trecea prin dreptul fostei galerii de artă, cineva i se adresă din penumbra intrării mult retrase de la stradă care se găsea într-o scobitură adâncă în perete. Vocea era tot atât de seacă pe cât noaptea de umedă, groasă și supărătoare:

— *Știu cine ești.*

Spencer se opri, scrutând cu ochii întredeschiși întunericul. Un bărbat stătea la intrare, cu picioarele bine proptite pe pământ și cu spatele rezemat de ușa galeriei. Nespălat și nebărbierit, părea mai mult un morman de zdrențe negre îmbibate cu murdăria organică produsă de paraziți apăruți prin generație spontanee.

— *Știu cine ești*, repetă vagabondul încet, dar clar.

O duhoare de transpirație, de urină și aburi de vin ieftin venea dinspre el.

Numărul de locuitori ai străzii – psihopați, dependenți de droguri, oameni care abia își târau picioarele – crescuse constant de la sfârșitul anilor șaptezeci, când majoritatea celor cu boli mentale fuseseră eliberați din sanatorii, în numele drepturilor civile și din milă. Hoinăreau prin orașele Americii complet nesupravegheați, o armată de zombies pe care, însă, politicienii o apărau.

Șoapta pătrunzătoare era la fel de uscată și lugubră ca vocea unei mumii reînviate.

— *Știu cine ești.*

Prudent, Spencer nu se opri din mers.

Paloarea de pe chipul vagabondului, deasupra bărbii și dedesubtul părului încâlcit, deveni oarecum vizibilă în întuneric. Ochii lui înfundați în orbite erau inexpresivi, ca două puțuri abandonate.

— *Știu cine ești.*

— Nimeni nu știe, zise Spencer.

Cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă lunecând pe suprafața cicatricei, trecu pe lângă galeria de artă baricadată ignorându-l pe vagabond.

— *Nimeni nu știe*, șopti omul.

Poate că vorbele lui, adresate unui trecător, vorbe care la prima vedere păruseră stranii, chiar prevestitoare de rău, nu reprezentau mai mult decât o repetare mecanică a ultimului lucru pe care i-l aruncase cu dispreț cel mai recent interlocutor. *Nimeni nu știe.*

Spencer se opri în fața localului. Făcea oare o îngrozitoare greșeală? Șovăi cu mâna pe clanța ușii roșii.

Încă o dată haimanaua vorbi dintre umbre. Prin răpăitul monoton al ploii, avertismentul avu acum rezonanța obsedantă a unei voci plate și poticnite care, la un post de radio aflat într-un colț îndepărtat al lumii, anunța:

— *Nimeni nu știe*...

Spencer deschise ușa roșie și păși înăuntru.

Într-o noapte de miercuri, nu se găsea nimeni la pupitrul de rezervări din vestibul. Poate că nici vinerea, nici sâmbăta nu stătea cineva să te întâmpine. Afacerea nu mergea chiar ca pe roate.

Aerul fierbinte din interior mirosea a rânced și era filigranat cu fum albastru de țigară. În colțul din dreapta al salonului principal, de formă dreptunghiulară, sub lumina unui reflector, un pianist interpreta searbăd „Tangerine”.

Decorat în gri și negru, cu oțel lustruit și pereții din oglinzi, cu accesorii Art Deco fixate pe niște inele suprapuse, care aruncau din tavan o lumină deprimantă, de un albastru ca safirul, probabil că localul reușise cândva să readucă o mireasmă a unor vremuri apuse. Acum tapițeria era roasă, iar oglinzile crăpate. Un strat întărit de fum se depusese pe suprafața oțelului.

Majoritatea meselor erau goale. Doar lângă pian se aflau câteva cupluri în vârstă.

Spencer se duse la barul situat în partea dreaptă și se așeză pe un scaun din margine, cât mai departe de pianist.

Barmanul avea părul rar, tenul măsliniu, ochii gri și umezi. Politețea sa exersată și zâmbetul palid nu-i puteau ascunde plictiseala. Funcționa cu o eficiență și o detașare ca de robot, descurajând orice conversație, căci evita să te privească în ochi.

Doi bărbați trecuți de cincizeci de ani, îmbrăcați în costume, stăteau la bar, la oarecare distanță unul de celălalt, sorbindu-și băuturile. Nasturii de la gulerele cămășilor le erau descheiați și cravatele desfăcute. Arătau amețiți și posomorâți, ca niște agenți publicitari ce fuseseră dați afară cu zece ani în urmă, dar care încă se mai sculau dimineața și se îmbrăcau la patru ace fiindcă nu știau ce altceva să facă; poate că veneau la Ușa Roșie pentru că se obișnuiseră să se relaxeze aici după orele de muncă, pe vremea când încă nu-și pierduseră orice speranță.

Unica ospătăriță care servea la mese era de o frumusețe frapantă, pe jumătate vietnameză, pe jumătate negresă. Purta același costum pe care ea și Valerie îl avuseseră cu o noapte înainte: pantofi negri cu toc, fustă mini, neagră, și un pulover negru cu mâneci scurte. Valerie o strigase Rosie.

După cincisprezece minute, Spencer o opri pe Rosie, care tocmai trecea prin apropiere ducând o tavă cu băuturi.

— Valerie lucrează în noaptea asta?

— Așa ar trebui, spuse ea.

I se luă o piatră de pe inimă. Valerie nu mințise. Mai înainte îi încolțise ideea că probabil îl dusese de nas, un mod mai blând de a-i da papucii.

— Sunt îngrijorată din cauza ei, zise Rosie.

— De ce?

— Păi, schimbul nostru a început acum o oră. Privirea îi rămase ațintită pe cicatrice. Și n-a apărut.

— Nu întârzie de obicei?

— Val? Nu. E *punctuală.*

— De cât timp lucrează aici?

— De aproape două luni. Ea… Femeia își mută privirea de la cicatrice spre ochii lui. Ești prieten cu ea?

— Am fost aici aseară. Am stat pe același scaun. Nu prea erau clienți, așa că Valerie și cu mine am putut vorbi.

— Mda, îmi aduc aminte de tine, spuse Rosie, neînțelegând motivul pentru care Valerie își pierduse timpul cu el.

Nu prea semăna cu bărbatul ideal. Purta pantofi de sport, blue jeans, o cămașă sport și o jachetă din doc – în esență aceleași lucruri pe care le îmbrăcase și la prima vizită. Fără bijuterii. Doar un ceas Timex. Și, bineînțeles, cicatricea. Mereu cicatricea.

— Am sunat la ea acasă. Nu mi-a răspuns. Sunt îngrijorată.

— O oră întârziere nu-i prea mult. Poate că a avut o pană de cauciuc.

— În acest oraș – zise Rosie, iar fața i se schimonosi de supărare, îmbătrânind pe loc cu zece ani – ar fi putut fi răpită, înjunghiată de vreun punkist de doisprezece ani, un ratat nenorocit, sau chiar împușcată de vreun spărgător de mașini în propriul ei garaj.

— Ești foarte optimistă, nu?

— Mă uit la știri.

Duse băuturile la o masă unde stăteau două cupluri în vârstă, într-o atmosferă mai curând acră, decât sărbătorească. Neținând seama de puritanismul care acaparase o mulțime de californieni, ei pufăiau, cu nesaț, din țigări. Arătau de parcă interdicția de a fuma în restaurante s-ar fi putut extinde în orice clipă și asupra barurilor sau locuințelor particulare, așa încât fiecare țigară ar fi putut fi ultima.

În timp ce pianistul zdrăngănea „Ultima dată când am văzut Parisul”, Spencer sorbi două înghițituri de bere.

Judecând după melancolia aproape palpabilă a clienților din bar, ai fi zis că ne aflam în iunie 1940, când tancurile defilau pe Champs-Élysées, iar lumini prevestitoare de rău sclipeau pe cer.

Câteva minute mai târziu, chelnerița se apropie din nou de Spencer.

— Cred că am vorbit ca o paranoică, spuse ea.

— Nu. Și eu urmăresc știrile.

— Numai că Valerie este atât de…

— Deosebită, zise Spencer, terminându-i propoziția cu o asemenea acuratețe, încât ea îi aruncă o privire surprinsă și, în același timp, alarmată, ca și cum bănuia că într-adevăr i-a citit gândurile.

— Mda. Deosebită. O știi de cel mult o săptămână și… Vrei să o știi fericită. Îți dorești să i se întâmple numai lucruri bune.

Nu mi-a luat o săptămână, gândi Spencer. O seară.

Rosie continuă:

— Poate fiindcă există suferință în ea. A pătimit mult.

— Cum? întrebă el. Cine?

Ridică din umeri.

— Nu știu nimic, nu mi-a spus niciodată nimic. Pur și simplu o simt.

Și el sesizase o anumită teamă la Valerie.

— Dar e rezistentă, reluă Rosie. Nu știu de ce mi-e teamă pentru ea. Nu pentru că-i sunt ca o soră mai mare. În orice caz, toată lumea mai întârzie din când în când.

Ospătărița plecă, iar Spencer sorbi din berea caldă.

Pianistul se lansă în „Era un an foarte bun”, care lui Spencer îi displăcea chiar și în interpretarea lui Sinatra, deși se considera un admirator al cântărețului. Își dădea seama că melodia avea un ton puțin visător care îndemna spre meditație, oricum, i se părea îngrozitor de tristă și nicidecum nu îi inspira melancolia unui bătrân care-și amintea despre femeile pe care le iubise, ci o baladă a unui om aflat la capătul unei vieți amare, întorcându-se la niște vremuri searbede, lipsite de profunzime și de afecțiune.

Presupunea că versurile acelea erau expresia fricii sale că de acum încolo, decenii întregi, se va afunda într-o singurătate plină de remușcări.

Se uită la ceas. Valerie întârziase deja o oră și jumătate.

Îngrijorarea ospătăriței îl molipsise. O imagine îi persista în fața ochilor: Valerie, cu chipul pe jumătate ascuns într-o cascadă de păr brun, de sub care se prelingea un șuvoi de sânge, cu un obraz lipit de podea, cu ochii larg deschiși și nemișcați. Știa că îngrijorarea sa nu avea nimic rațional. Ea întârziase la slujbă. Nu exista nimic îngrijorător în asta. Însă, pe măsură ce minutele se scurgeau, teama i se adâncea.

Își puse berea neterminată pe tejghea, se ridică de pe scaun, merse prin lumina albastră spre ușa roșie și ieși în noaptea friguroasă, învăluită în ropotul ploii ce bătea pe copertinele din pânză groasă.

În timp ce trecea pe lângă intrarea galeriei de artă, îl auzi pe vagabondul din umbră plângând. Se opri impresionat.

Printre icnete, străinul murmura ultimul lucru auzit, pe care i-l spusese Spencer:

— *Nimeni nu știe… Nimeni nu știe…*

Această scurtă afirmație avea o semnificație aparte pentru el, fiindcă pronunța cele trei cuvinte nu pe tonul folosit mai devreme de Spencer, ci cu o voce intens chinuită. *Nimeni nu știe.*

Deși Spencer își dădea seama că se comportă prostește alimentând autodistrugerea acelui nenorocit, pescui o bancnotă mototolită de zece dolari din portmoneu. Se îndreptă spre

intrarea întunecoasă, spre mirosul fetid pe care haimanaua îl răspândea în jur, și îi întinse banii:

— Poftim, ia-i.

Mâna care se ridică spre el era ori învelită într-o mănușă, ori excesiv de murdară; nu se putea distinge printre umbre. Pe când bancnota fu smulsă dintre degetele lui Spencer, vagabondul scânci încetișor:

— *Nimeni*... *Nimeni*...

— O să fie bine, zise Spencer înțelegător. Așa-i viața. Toți trecem prin ea.

— *Așa-i viața*, *toți trecem prin ea,* șopti vagabondul.

Încă o dată invadat de imaginea ei, așa cum și-o închipuise ultima oară – moartă – Spencer se grăbi să dea colțul și se apropie prin ploaie de Explorer.

Rocky îl urmărea prin geamul lateral. Când Spencer deschise portiera, câinele se retrase pe scaunul din dreapta.

Intră în mașină și trânti ușa, aducând înăuntru mirosul de doc umed și izul de ozon al furtunii.

— Tâlharule, ți-a fost dor de mine?

Rocky își mută greutatea de pe-o parte pe alta de vreo două ori, încercând să dea din coadă, deși se așezase pe ea.

Spencer spuse în timp ce pornea motorul:

— O să fii încântat să auzi că nu m-am făcut de râs.

Câinele strănută.

— Dar numai fiindcă n-a venit.

Potaia își întinse gâtul, curioasă.

Apăsând ambreiajul și ridicând frâna de mână, Spencer continuă:

— În loc să renunț și să mă duc repede acasă, acum, că am câștigat prima rundă a jocului, ce crezi că voi face? Hmmm?

După câte se părea, dulăul n-avea nicio idee.

— Am de gând să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala și să-mi mai acord o șansă să o dau în bară. Spune-mi sincer, bătrâne, crezi că mi-am pierdut mințile?

Câinele gâfâi.

În timp ce lua curba, Spencer zise resemnat:

— Da, ai dreptate. Sunt un caz fără scăpare.

Conduse direct spre casa Valeriei. Locuia la zece minute de bar.

Cu o noapte în urmă așteptase împreună cu Rocky în mașină, lângă Ușa Roșie, până la ora două, și o urmărise pe Valerie după terminarea programului. Datorită antrenamentului său în lupta pentru supraviețuire, învățase să fileze discret pe cineva. Era convins că nu fusese descoperit.

Însă nu era la fel de convins că ar fi fost în stare să-i explice ei – sau chiar lui însuși – *de ce* o urmărise. După conversația avută în cursul serii, întreruptă periodic de atenția acordată clienților aflați în localul aproape gol, dorința de a cunoaște totul despre ea îl copleșise pe Spencer. Totul.

De fapt, fusese mai mult decât o dorință. Fusese o nevoie, iar el hotărâse să meargă până la capăt.

Cu toate că intențiile sale erau nevinovate, se simțea rușinat de această obsesie abia înmugurită. Cu o noapte în urmă stătuse în Explorer, pe stradă, vizavi de casa ei, și se holbase la ferestrele luminate; fuseseră acoperite cu draperii translucide și o dată umbra ei trecuse rapid prin dreptul faldurilor, asemenea unei năluci surprinse pentru o clipă de flacăra unei lumânări într-o ședință de spiritism. Puțin după 3:30 dimineața, luminile se stinseseră. În timp ce Rocky dormea ghemuit pe bancheta din spate, Spencer rămăsese încă un ceas, uitându-se la casa întunecată și întrebându-se ce cărți citea Valerie, ce-i plăcea să facă în zilele libere, ce fel de părinți avea, unde își petrecuse copilăria, la ce visa când se simțea mulțumită, ce coșmaruri avea…

Acum, la numai douăzeci și patru de ore, se îndrepta din nou către locuința ei, iar nerăbdarea îi rodea nervii, bucățică cu bucățică. Întârziase la slujbă. Atâta tot. Îngrijorarea lui excesivă îi spunea mai mult decât și-ar fi dorit să știe despre interesul total nepotrivit față de această femeie.

Mașinile se împuținau pe măsură ce se îndepărta de Ocean Avenue, apropiindu-se de zonele rezidențiale. Sclipirea fluidă și languroasă a asfaltului negru și ud întreținea o falsă impresie de mișcare, ca și cum fiecare stradă ar fi fost un râu leneș care se târa spre o deltă îndepărtată.

•

Valerie Keene locuia într-un cartier liniștit de bungalouri acoperite cu șindrilă, construite la sfârșitul anilor șaptezeci. Aceste case, cu două sau trei dormitoare, îți ofereau mai mult farmec decât spațiu: spaliere montate pe verande, de care

atârnau măciulii de bougainvillea; jaluzele decorative ce mărgineau ferestrele; scânduri înguste interesant sculptate sau filigranate sub streșini; acoperișuri cu formă fantezistă; lucarne vârâte adânc înăuntru.

Fiindcă nu voia să atragă atenția asupra lui, Spencer trecu pe lângă locuința femeii fără să încetinească. Aruncă o privire fugară în dreapta, spre bungaloul ei întunecat. Rocky îl imită, dar nu i se păru nimic anormal.

La capătul grupului de case, Spencer făcu la dreapta, luând-o spre sud. Următoarele câteva alei se înfundau. Trecu pe lângă ele. Nu intenționa să parcheze într-o fundătură. Ar fi fost o capcană. Când ajunse la prima stradă principală, coti din nou la dreapta și rămase la marginea unei zone asemănătoare celei în care locuia Valerie. Opri ștergătoarele de parbriz, dar nu și motorul.

Încă mai spera că își va recăpăta mințile, că va apăsa ambreiajul și se va duce imediat acasă.

Rocky îl privea cercetător. O ureche ciulită. Cealaltă lăsată.

— Nu mă pot controla, spuse Spencer mai mult pentru el, decât pentru a-i satisface curiozitatea câinelui. Și nu știu de ce.

Ploaia se scurgea șuvoaie peste parbriz. Prin perdeaua de apă, luminile străzii pâlpâiau.

Oftă și opri motorul.

Își uitase umbrela acasă. În scurtul drum până la Ușa Roșie se cam udase, iar plimbarea până la locuința ei avea să-l facă, în mod sigur, ciuciulete.

Habar n-avea de ce nu parcase chiar în fața clădirii. Probabil antrenamentul. Instinctul. Paranoia. Poate toate trei.

Aplecându-se peste Rocky și simțind limba lui caldă și iubitoare în ureche, Spencer extrase o lanternă din compartimentul pentru mănuși și o strecură în buzunarul jachetei.

— Dacă se apropie careva de mașină, îi spuse câinelui, să-i sfâșii mațele.

Rocky căscă de plictiseală, iar el coborî. Încuie din mers, folosindu-se de telecomandă, și dădu colțul spre nord. Nu se obosi să alerge. În ritmul în care pășea, avea să fie ud leoarcă înainte de-a ajunge la bungalou.

Palisandri străjuiau aleile, de o parte și de alta. Aruncau puțină umbră, chiar și vara, împodobiți cu frunze și cu cascade de boboci purpurii. Dar acum, iarna, crengile erau goale.

Spencer se udase ciuciulete înainte de a ajunge pe strada Valeriei, unde uriașii dafini indieni luau locul palisandrilor. Rădăcinile agresive ale copacilor se tot întinseseră, crăpând asfaltul; oricum, umbrarul crengilor și frunzișul generos îl adăposteau de ploaie.

În plus, arborii uriași opreau lumina gălbuie a lămpilor cu vapori de sodiu să ajungă până la gazonul din fața proprietăților aflate de-a lungul acelei străzi retrase. De asemenea, tufișurile din jurul caselor se înălțaseră destul, unele chiar pre; mult. În caz că unii locuitori s-ar fi uitat pe fereastră, probabil n-ar fi reușit să vadă ceva prin perdeaua deasă de verdeață nici măcar până la trotuarul acoperit de umbre.

În timp ce înainta, studie vehiculele parcate de-a lungul aleii. După cât putuse să observe, nu se afla nimeni în niciuna dintre ele.

O furgonetă Mayflower, pentru transportat mobilă, se găsea vizavi de casa Valeriei. Acest lucru îi convenea lui Spencer, pentru că bloca vederea vecinilor. Nu lucra nimeni pe lângă ea, probabil că munca fusese planificată pentru a doua zi dimineață.

Spencer traversă aleea și urcă cele trei trepte ale verandei. Spalierele de pe margini nu susțineau bougainvillea, ci iasomie care înflorea noaptea. Deși nu era sezonul potrivit, iasomia parfuma deja aerul cu mireasma ei deosebită.

Umbre adânci acopereau veranda. Se îndoia că ar fi putut fi văzut din stradă.

Într-o asemenea beznă, trebui să pipăie de-a lungul ușii ca să găsească butonul. Auzi sunetul soneriei împrăștiindu-se ușurel în casă.

Așteptă. Nu se aprinse nicio lumină.

Pielea i se încreți pe ceafă și i se păru că îl urmărea cineva.

Două ferestre cu vedere la verandă flancau ușa din față. După cât era în stare să distingă, faldurile întunecate ale draperiei de pe cealaltă parte a geamurilor n-aveau nicio despicătură prin care să poată fi spionat.

Privi înapoi spre stradă. Lumina gălbuie transforma stropii de ploaie în ghemotoace sclipitoare de aur topit. Într-un plan îndepărtat, furgoneta zăcea jumătate în umbră, jumătate în

razele aruncate de felinare. Un model nou de Honda și un Pontiac mai vechi se aflau ceva mai aproape. Niciun pieton. Noaptea era tăcută, cu excepția zgomotului neîntrerupt al ploii.

Sună încă o dată.

Nu-i dispăruse senzația că totuși ceva i se târa pe ceafă. Își duse o mână acolo, pe jumătate convins că va găsi un păianjen îngrijindu-se de pielea lui umedă și lucitoare. Dar nimic…

În timp ce se întorcea, avu impresia că zărește cu coada ochiului o umbră în spatele furgonetei Mayflower. Privi vreme de jumătate de minut, dar nu remarcă nicio mișcare în noaptea fără vânt, cu șuvoaie de ploaie aurie care cădeau vertical pe asfalt, de parcă ar fi fost picături minuscule de metal prețios.

Știa de ce se simte atât de îngrijorat. Nu aparținea acestui loc. Remușcările îi chinuiau sufletul.

Din nou cu fața la ușă, își scoase portmoneul din buzunarul de la șold și extrase o MasterCard[2].

Deși în sinea lui n-o recunoscuse până acum, l-ar fi dezamăgit să găsească lumină acasă la Valerie. *Era* îngrijorat pentru ea, dar se îndoia că ar fi zăcut rănită sau moartă în acel bungalou întunecat. Nu că ar fi fost telepat: imaginea chipului ei stropit cu sânge, care îi apăruse în față, nu fusese decât o scuză pentru a veni până aici.

Nevoia de a afla totul despre Valerie era primejdios de copilărească. Devenise irațional.

Îi era frică de el însuși. Dar nu se simțea în stare să renunțe.

Intenționa să ridice zăvorul, strecurând MasterCard-ul între ușă și canat. Bănuia că fusese pusă și siguranța, fiindcă Santa Monica avea o rată a criminalității la fel de ridicată ca și a celorlalte orașe din jurul Los Angelesului, dar ar fi putut să fie și norocos.

Norocul îi surâse mai mult decât se așteptase: era descuiat. Nici măcar zăvorul nu fusese pus. Apăsă clanța, iar ușa se deschise cu un clic.

Surprins și izbit de un nou val de remușcări, își întoarse privirea spre stradă. Dafinii indieni. Mașinile. Ploaia, mereu ploaia.

Păși înăuntru. Închise ușa și rămase cu spatele lipit de ea, cu apa picurând pe covor, tremurând.

---

[2] Carte de credit. (n. tr.).

La început camera i se păru de un negru compact. După un timp se obișnui suficient cu întunericul, încât să observe o fereastră acoperită cu draperii translucide, apoi alta și alta, luminate numai de razele cenușii ale nopții de afară.

Judecând după cât era în stare să distingă în jurul lui, bezna ar fi putut ascunde o întreagă mulțime de oameni, dar știa că e singur. Casa nu i se părea neocupată, ci mai curând abandonată și pustie.

Spencer își scoase lanterna din buzunarul jachetei. Acoperi raza cu mâna stângă să se asigure pe cât posibil că nu va fi văzut de afară.

Lumina îi dezvălui o cameră de zi, complet goală. Covorul era de culoarea cafelei cu lapte. Draperiile bej. Aplica cu două becuri fixată în tavan se aprindea probabil de la unul dintre cele trei comutatoare de lângă ușă, dar nu le încercă.

Ciorapii și pantofii lui de sport, îmbibați cu apă, fleșcăiră în timp ce traversă camera. Păși printr-o arcadă într-o sufragerie mică și la fel de goală.

Spencer se gândi la furgoneta Mayflower de vizavi, dar fără să creadă că mobilele Valeriei se găseau în ea și nici că se mutase din bungalou după 4:30 dimineața, când el își părăsise postul din fața casei și se întorsese în propriul lui pat. În schimb, bănuia că nu *locuise* niciodată acolo. Covorul nu avea pete mai deschise la culoare și nici urme de picioare de la mobile; nu fuseseră așezate pe el mese, scaune, birouri, dulapuri sau lampadare. Dacă Valerie trăise aici în cele două luni de când se angajase la Ușa Roșie, atunci era evident că nu o mobilase și, deci, nu intenționa să rămână pentru o perioadă mai lungă.

Trecând printr-o arcadă de două ori mai mică decât prima, în dreapta sufrageriei găsi o bucătărie micuță, cu măsuțe din lemn de pin nelăcuit, cu tăbliile vopsite în roșu. Inevitabil, pantofii umezi lăsară urme pe pardoseala din gresie cenușie.

Lângă chiuveta dublă se afla un teanc de veselă; o farfurie întinsă, un coșuleț pentru pâine, un castron de supă, o cană și o farfurioară, toate curate, erau gata pentru a fi folosite la cină. Alături de serviciul de masă simplu stătea un pahar. Ceva mai încolo, o lingură, o furculiță și un cuțit, de asemenea curate.

Își mută lanterna în mâna dreaptă, punând două degete peste sticla ce acoperea becul pentru a ascunde pe cât posibil raza de lumină, eliberându-și mâna stângă pentru a atinge paharul. Îi

pipăi marginea. Chiar dacă fusese spălat de când Valerie băuse din el, buzele îi atinseseră marginea.

Nu o sărutase până atunci. Poate că nici nu va apuca vreodată.

Acest gând stingher îl făcu să se simtă prost și îl forță să-și recunoască slăbiciunea. Nu aparținea acestui loc. El trecuse fulgerător nu numai prin căminul, dar chiar și prin viața ei. Până acum avusese un trai cinstit, întotdeauna respectase legea. Pătrunzând în casă, ridicase într-un fel o barieră și lăsase în spatele lui inocența, o pierdere ce nu mai putea fi recuperată.

Cu toate acestea, nu părăsi bungaloul.

Deschise ușile de la dulapuri și bufete, nedescoperind mai nimic, cu excepția unei combinații între un desfăcător pentru conserve și un tirbușon. Femeia nu mai avea alte farfurii sau tacâmuri în afară de cele stivuite deja lângă chiuvetă.

Majoritatea rafturilor din cămara îngustă erau goale. Toată mâncarea se limita la trei conserve cu piersici, două cu pere, alte două cu ananas în rondele, o cutie de înlocuitor de zahăr în pliculețe albastre, două de cereale și una de cafea instant.

Și frigiderul era aproape gol, dar congelatorul gemea de semipreparate pentru cuptor cu microunde.

Lângă el se găsea o ușă pe jumătate din sticlă. O draperie galbenă acoperea geamul; o dădu un pic la o parte ca să vadă terasa laterală și curtea întunecată, hărțuită de ploaie.

Apoi o lăsă să cadă la loc. Nu-l interesa lumea de afară, ci doar interiorul, aerul pe care Valerie îl respirase, locurile unde mâncase și dormise.

În timp ce Spencer se îndrepta spre ieșirea bucătăriei, tălpile din cauciuc ale pantofilor scârțâiră pe gresia umedă. Umbrele se retrăgeau din fața lui, înghesuindu-se prin colțuri, iar în spate se așternea întunericul.

Nu se putea opri din tremurat. Atmosfera rece și umedă din casă era la fel de pătrunzătoare ca și aerul rece de februarie de afară. Probabil căldura nu funcționa de câtva timp și asta însemna că Valerie plecase devreme.

Pe chipul lui înghețat, cicatricea ardea.

În mijlocul peretelui din spate al sufrageriei se afla o ușă. O deschise și descoperi un hol care se întindea aproximativ patru metri și jumătate spre stânga și tot atât spre dreapta. Exact în

partea opusă, o altă ușă rămăsese întredeschisă; în spatele ei desluși o podea din gresie albă și o chiuvetă de baie.

Fu cât p-aci să intre în hol, când auzi niște sunete diferite de zgomotul monoton și cavernos al ploii bătând pe acoperiș. O lovitură înăbușită și o bufnitură estompată.

Stinse imediat lanterna. Întunericul se așternu, la fel de opac ca într-o casă dintr-un parc de distracții, înainte ca luminile pâlpâitoare ale stroboscopului să dezvăluie un corp mecanic, cu privirea piezișă.

La început sunetul i se păruse puternic, de parcă o haimana ar fi alunecat pe iarba udă, izbindu-se de perete. Dar, pe măsură ce minutele se scurgeau, cu atât mai tare se convingea că sursa zgomotului se aflase mai degrabă departe de el, și nu în apropiere, că probabil nu auzise decât o portieră trântindu-se pe stradă sau în curtea unui vecin.

Aprinse lanterna și continuă să cerceteze baia. Un prosop mare, altul de mâini și un halat atârnau pe un suport. Un săpun Ivory, pe jumătate consumat, fusese abandonat în savonieră, însă dulăpiorul de medicamente era gol.

La dreapta băii se găsea un dormitor mic, nemobilat ca și restul casei.

Dormitorul din stânga băii, mai mare decât primul, fusese evident folosit. O saltea gonflabilă era întinsă pe podea, iar deasupra ei, niște cearșafuri mototolite, o pătură din lână și o pernă. Ușile duble ale dulapului stăteau deschise, descoperind umerașele care atârnau de o bară din lemn natur.

Deși restul bungaloului nu adăpostea niciun fel de opere de artă sau decorațiuni interioare, ceva fusese prins în centrul celui mai mare perete din dormitor. Spencer se apropie, direcționă raza lanternei asupra lui și văzu o fotografie color, mărită, a unui gândac negru de bucătărie. Părea să fie o pagină dintr-o carte, probabil de entomologie, fiindcă legenda de sub poză era scrisă într-un limbaj academic. În acel afiș, libarca avea aproximativ cincisprezece centimetri lungime. Fusese fixat pe perete cu un cui mare care străpungea carapacea gândacului exact în mijloc. Pe podea, sub fotografie, trona ciocanul cu care pironul fusese bătut în zid.

Poza nu constituia un ornament. În mod sigur, nimeni n-ar atârna un gândac pe perete cu intenția de a-și înfrumusețea dormitorul. Mai mult, ținând seama că se folosise un piron – și

nu o pioneză, o agrafă sau o bandă adezivă – se putea presupune că persoana care mânuise ciocanul se aflase într-o stare de furie avansată.

Evident, gândacul simboliza un anumit lucru.

Spencer se întrebă neliniștit dacă Valerie făcuse asta. Nu prea credea. Femeia cu care discutase cu o noapte în urmă la Ușa Roșie i se păruse neobișnuit de blândă, amabilă și total incapabilă de o asemenea furie.

Dacă nu Valerie, atunci cine?

Spencer plimbă raza lanternei de-a lungul hârtiei lucioase, iar carapacea gândacului sclipi de parcă ar fi fost umedă. Umbrele aruncate de degetele care astupau pe jumătate lentila îi creară iluzia că picioruşele fusiforme și antenele libărcii se mișcau nervos.

Uneori, în serialele polițiste, criminalii lăsau la locul faptei o semnătură care să-i identifice. Din propria-i experiență, Spencer știa că putea fi vorba de orice, de la o anumită carte de joc ori un simbol satanic scrijelit pe trupul victimei, la un singur cuvânt sau vers pictat cu sânge pe perete. Fotografia fixată cu un cui îi dădea sentimentul că se afla în fața unei asemenea semnături, deși i se părea mai ciudată decât oricare dintre cele găsite în sutele de cazuri pe care le studiase până atunci.

Îl cuprinse amețeala. Nu descoperise nicio urmă de violență în casă, dar încă nu verificase garajul. Poate că acolo avea s-o găsească pe Valerie, lungită pe dalele reci de beton, ca în imaginea aceea care-i venise în minte: cu fața lipită de podea, cu ochii larg deschiși și nemișcați, într-o baltă de sânge.

Știa că trăsese o concluzie pripită. În zilele acestea, americanul de rând trăia permanent sub amenințarea violenței necontrolate care ar fi putut apărea în orice moment, dar Spencer fusese și mai sensibilizat la mizeria cotloanelor societății moderne decât marea majoritate a oamenilor. Îndurase suferință și teroare care îl marcaseră teribil și avea tendința de a se aștepta la violență cum se aștepta la apusul și răsăritul soarelui.

Pe când se îndepărta de fotografia gândacului, întrebându-se dacă va cuteza să investigheze garajul, fereastra dormitorului se făcu țăndări și un mic obiect negru zbură șuierând printre draperii. La prima vedere, rostogolindu-se prin aer în cădere, semăna cu o grenadă.

Din reflex, stinse lanterna, chiar dacă încă mai ploua cu cioburi de sticlă. În beznă, grenada căzu cu un zgomot înăbușit pe covor.

Înainte de a reuși să se întoarcă, Spencer fu prins de explozie. Fără să fie însoțite de vreo străfulgerare de lumină, ci doar de o șuierătură ce-i trecu pe lângă ureche, schijele îl împroșcară din cap până-n picioare. Țipă. Căzu. Se răsuci. Se zvârcoli. Durere în brațe, în cap, în picioare. Pieptul îi fusese protejat de jacheta din doc. Dar mâinile, Dumnezeule, mâinile! Își suci mâinile rănite. O durere sfâșietoare. Un supliciu îngrozitor. Câte degete îi fuseseră retezate, câte oase rupte? Iisuse, ah, Iisuse! Palmele îi zvâcneau, încă pe jumătate amorțite, așa că nu-și putea da seama de dimensiunea dezastrului.

Cea mai groaznică i se părea însă durerea cumplită din frunte și din obraji, din colțul stâng al gurii. Înfiorătoare. Disperat să-și potolească suferința, își acoperi fața cu mâinile. Se temea de ce-ar putea găsi acolo, de rănile pe care le-ar pipăi, dar palmele îi pulsau necontenit, nu avea cum să se bazeze pe simțul tactil.

Oare cu câte cicatrice avea să se aleagă dacă va supraviețui – cât de multe zbârcituri palide sau semne din cheloid monstruoase și roșii, de la frunte până la bărbie?

Ieși afară, pleacă imediat, caută ajutor!…

Se lovi, zbătându-se, scurmând și contractându-se ca un crab în întuneric. Deși dezorientat și îngrozit, se târî în direcția bună, pe o dușumea acoperită de ceva asemănător unor bucățele mici de marmură, până la ușa dormitorului. Agățându-se de pereți, se ridică în picioare.

Își închipui că fusese prins la mijloc între două bande care se luptau pentru iarbă. În anii nouăzeci, Los Angelesul devenise mai violent decât Chicago în timpul prohibiției. Acum grupurile de golani erau mai periculoase și mai bine înarmate chiar decât Mafia, îndopate cu droguri și cu propria lor formă de rasism, la fel de neîndurătoare, și lipsite de milă ca niște șerpi.

Respirând cu greutate, bâjbâind orbește în jur cu mâinile rănite, se împletici până în hol. Durerea îl fulgeră de-a lungul picioarelor, dezechilibrându-l. I se părea atât de dificil să se țină drept, de parcă ar fi fost într-un butoi care se învârtește dintr-un parc de distracții.

Ferestrele se făceau țăndări în celelalte camere. Explozii înăbușite.

În ciuda fricii și a zăpăcelii, Spencer realiză că nu simțea miros de sânge. Nici gust. De fapt, nici nu sângera.

Dintr-odată înțelese ce se întâmpla. Nu un război între bande. Schijele nu-i sfâșiaseră carnea, deci în realitate nici nu erau schije. Nici bucățele de marmură împrăștiate pe podea. Ci grăunțe tari de cauciuc. De la o grenadă din cauciuc. Numai agențiile care apărau legea aveau așa ceva în dotare. Le folosise și el. Puțin mai devreme, probabil o echipă SWAT își începuse atacul asupra bungaloului, lansând grenadele pentru a scoate din circulație orice intrus.

N-avea niciun dubiu că furgoneta fusese o acoperire pentru transportul forței de asalt. Mișcarea pe care o surprinsese în spatele ei nu fusese o umbră, așa cum crezuse.

Ar fi trebuit să se simtă ușurat. Atacul era o acțiune a poliției locale, a Agenției de Luptă Antidrog, a FBI-ului sau a altei organizații de apărare a legii. În aparență nimerise într-o operațiune de-a lor. Știa tactica. Dacă s-ar fi aruncat la podea, cu fața în jos și mâinile depărtate de corp pentru a le dovedi că nu este înarmat, ar fi fost în regulă. Probabil că îi vor pune cătușe, îl vor interoga, dar nu mai mult.

Avea însă o mare problemă: nu locuia în acel bungalou. Era doar în trecere. Din punctul lor de vedere, ar fi fost pur și simplu un hoț. În ochii lor, motivul pentru care se găsea el aici era lipsit de temei. Drace, și-ar închipui că e nebun! Nici el nu putea să se înțeleagă pe sine prea clar – de ce îl impresionase atât de tare Valerie, de ce voia să afle cât mai multe despre ea, de ce fusese îndeajuns de prost și de sigur pe el, încât să intre în casă.

Dar nu se aruncă la podea. Se bălăbăni pe picioarele lui șubrede prin holul negru ca un tunel, sprijinindu-se cu o mână de perete.

Femeia se amestecase probabil într-o afacere ilegală și autoritățile vor crede că și el e implicat. Va fi pus sub arest, reținut pentru interogatoriu, poate că-l vor înregistra ca pe un complice al Valeriei.

Vor descoperi cine e.

Presa îi va scormoni trecutul. Chipul îi va apărea la televizor, în ziare și reviste. Trăise mult timp într-un anonimat binecuvântat, noul său nume trecând neobservat, înfățișarea modificându-i-se de-a lungul vremii, devenind de nerecunoscut. Și izolarea lui era pe cale de a-i fi furată. Va ajunge din nou în

lumina reflectoarelor, hăituit de reporteri, înconjurat de șușoteli la fiecare apariție în public.

Nu. Categoric. Nu va mai trece prin asta. Mai bine ar muri.

Într-un fel sau altul, oamenii aceia aparțineau poliției, iar el nu adusese vreo ofensă gravă legii, dar acum nu erau de partea lui. Fără a avea nici cea mai mică intenție de a-l distruge, l-ar fi expus numai presei.

Și mai multă sticlă sfărâmată. Două explozii.

Ofițerii din SWAT nu aveau de gând să riște, considerând probabil că luptă contra unor persoane înnebunite după PCP[3], sau și mai rău.

Spencer ajunse în mijlocul holului, exact între cele două uși. În spatele celei din dreapta, întuneric: sufrageria. În stânga: baia.

Păși în baie și închise ușa, sperând să mai câștige un răgaz de gândire.

Usturimea de pe față, mâini și picioare ceda încet-încet. Grăbit, își strânse pumnii de mai multe ori, apoi se relaxă, încercând să-și accelereze circulația sanguină și să se dezmorțească.

Dintr-un cotlon al casei se auzi un trosnet de lemn sfărâmat, destul de puternic, încât zgudui pereții. Probabil că ușa din față se trântise sau se făcuse țăndări.

Încă o pocnitură. Ușa de la bucătărie.

Intraseră în casă.

Se îndreptau spre el.

N-avea timp să mai gândească. Trebuia să se miște, bazându-se pe instinct și pe antrenamentul său militar tot atât de bun – spera el – ca și cel al oamenilor care îl hăituiau.

Pe peretele din spate al acelei încăperi strâmte, deasupra căzii de baie – un mic dreptunghi gri, prin care răzbătea o lumină slabă. Se urcă în cadă și, cu ambele mâini, exploră rapid marginile ferestrei. Nu știa sigur dacă ar fi putut ieși pe acolo, dar i se părea singura scăpare.

Dacă ar fi fost bătută în cuie sau acoperită cu zăbrele, s-ar fi simțit că într-o capcană. Din fericire, se deschidea înăuntru pivotând în jurul unei balamale ce scârțâia. Proptelele laterale rabatabile de pe ambele părți pocniră ușor, blocând geamul deschis la maximum.

[3] Drog halucinogen, pe bază de fericiclidină. (n. red.).

Se aștepta ca geamătul slab al balamalei și clinchetul proptelelor să atragă atenția cuiva de afară. Dar răpăitul inexorabil al ploii acoperea sunetele provocate de el.

Spencer apucă strâns marginea ferestrei și se săltă prin deschizătură. Ploaia rece îi împroșcă fața. Aerul umed mirosea greu, a pământ îmbibat de apă, a iasomie și iarbă.

Curtea din spate semăna cu o tapiserie întunecată, țesută în umbre negre și gri, ca un cimitir, spălată de ploaia care îi estompa detaliile. Cel puțin un bărbat – dar mai degrabă doi – din echipa SWAT ar fi trebuit să acopere dosul clădirii. Oricum, deși Spencer privi în jur cu atenție, nu putu să distingă vreo siluetă printre umbrele împletite.

O clipă crezu că nu va reuși să se strecoare, dar își aplecă umerii, se răsuci, se chirci și se azvârli prin deschizătură. Se rostogoli brusc în iarba udă și apoi rămase culcat pe burtă, cu capul ridicat, scrutând în noapte, incapabil încă să-și repereze adversarii.

Printre parcelele însămânțate și de-a lungul liniei ce marca proprietatea, tufișurile crescuseră prea mult. Câțiva smochini bătrâni, lăsați la voia întâmplării, deveniseră impunătoare turnuri de verdeață.

Privit printre ramurile acestor arbori imenși, cerul nu era negru. Luminile răsfirate ale metropolei se reflectau în pântecele norilor aduși de furtună din est, pictând bolta nopții în nuanțe profunde și acide de galben care, înspre ocean, se dizolvau într-un gri metalic.

Deși familiară pentru Spencer, culoarea cerului îl umplu de o spaimă surprinzătoare și superstițioasă, fiindcă semăna cu un firmament rău-prevestitor, sub care oamenii erau sortiți pieirii. I se părea un mister cum de curtea rămânea întunecată sub acea lumină sulfuroasă, dar ar fi putut să jure că, pe măsură ce o privea mai mult, devenea tot mai neagră.

Usturimea din picioare îi dispăruse. Mâinile încă îl mai dureau, dar arsura de pe față scăzuse în intensitate.

În interiorul casei întunecate, o armă automată bolborosi scurt, împrăștiind câteva rafale. Unul dintre copoi era de-a dreptul maniac și împușca umbre sau stafii. Ciudat. Un asemenea comportament violent nu era propriu ofițerilor SWAT.

Spencer o zbughi prin iarba îmbibată cu apă spre adăpostul pe care i-l oferea un ficus. Ridicându-se în picioare, cu spatele

rezemat de scoarță, examină atent pajiștea, tufișurile și copacii din dosul proprietății, pe jumătate convins că va scăpa pe acolo, dar, de asemenea, că va fi localizat și trântit la pământ dacă ar păși într-un loc deschis.

Strângând pumnii ca să-și potolească durerea, studie posibilitatea de a se urca pe trunchiul copacului de alături, pentru a se ascunde în coroana lui stufoasă. Bineînțeles că n-ar fi avut niciun rost. L-ar fi găsit cu siguranță, ei nu s-ar fi împăcat cu ideea fugii până n-ar fi cercetat fiecare umbră sau adăpost de verdeață, fie el tufiș sau copac.

În bungalou – voci, o ușă trântindu-se; renunțaseră total la prudență, mai ales după acel foc de armă precipitat. Luminile, încă stinse.

Timpul fugea.

Arestul, descoperirea sa, luminile orbitoare ale camerelor de luat vederi, reporteri curioși.

Își blestemă firea nehotărâtă.

Ploaia răpăia pe frunzele de deasupra lui.

Reportaje în ziare, povestiri în reviste, trecutul – pe care îl ura atât de tare – reînviat, străini, pentru care el n-ar fi însemnat decât o ruină spectaculoasă care mănâncă și respiră, privindu-l cu gura căscată.

Bătăile inimii se întețeau sub imperiul spaimei.

Nu se putea mișca. Paralizase.

Dar avu noroc totuși fiindcă un bărbat îmbrăcat în negru se furișă pe lângă copac, ținând o armă ce aducea a Uzi. Deși nu se afla decât la doi pași de Spencer, individul avea privirea ațintită spre casă. Fiind pregătit dacă prada i-ar fi sărit pe vreo fereastră în noapte, neștiind că fugarul se găsea în raza lui de acțiune. Apoi văzu geamul deschis la baie și încremeni.

Spencer se mișcă înainte ca ținta să se răsucească spre el. Oricine fusese antrenat pentru SWAT – fie polițist local sau agent federal – n-ar fi cedat prea ușor. Singura lui șansă era să-l lovească foarte puternic până să se dezmeticească.

Spencer îl lovi sub centură, cu toată puterea pe care o mai avea.

Unii ofițeri ai forțelor speciale purtau suspensor de protecție din aluminiu, la fiecare operațiune de asalt, plus veste sau jachete antiglonț Kevlar. Dar acesta era total nepregătit. Expiră zgomotos.

În timp ce își împingea genunchiul în sus, Spencer înșfăcă arma automată și o răsuci cu putere în sensul acelor de ceasornic. O smulse din strânsoarea celuilalt, înainte să apuce să tragă.

Bărbatul căzu pe spate în iarba udă. Spencer se aruncă asupra lui urmându-și un impuls de moment.

Deși polițaiul încercă să țipe, suferința provocată de acea lovitură într-o zonă atât de sensibilă îl lăsase fără glas. Nu era în stare nici măcar să inspire.

Spencer ar fi putut să izbească puternic cu arma – o pușcă-mitralieră compactă, judecând după atingere – în gâtul adversarului, zdrobindu-i esofagul, asfixiindu-l cu propriul lui sânge. Dacă l-ar fi pocnit peste față, i-ar fi sfărâmat nasul și așchiile de os i-ar fi pătruns în creier.

Dar nu voia să omoare sau să rănească grav pe nimeni. Trebuia doar să scape dracu' de acolo. Își direcționă arma spre tâmpla polițaiului, amortizând pe jumătate lovitura, dar sărmanul nenorocit își pierdu totuși cunoștința.

Tipul purta ochelari care îi permiteau să vadă în întuneric. Echipa SWAT conducea o operațiune de urmărire folosindu-se de întreaga tehnologie existentă. De aceea nu aprinseseră luminile în casă. Ei aveau ochi de pisică, iar Spencer era șoarecele.

Se rostogoli în iarbă, se chirci, strângând cu ambele mâini pușca-mitralieră. Era un Uzi: îi recunoștea forma și greutatea. Trasă cu țeava un arc în aer, de la stânga la dreapta, așteptând un nou adversar. Nu apăru nimeni.

Se scurseseră aproximativ trei secunde de când omul în negru se furișase pe lângă ficus.

Spencer alergă de-a lungul pajiștii, îndepărtându-se de bungalou, printre flori și tufișuri. Rămurișul îi șfichiuia picioarele. Azaleele îi înțepau gambele, îi sfâșiau pantalonii.

Aruncă arma. Nu avea de gând să tragă. Chiar dacă asta ar fi însemnat să fie arestat și expus presei, prefera să se predea decât să folosească pușca.

Străbătu cu greu tufele, trecu printre doi copaci, pe lângă o eugenie cu boboci albi și fosforescenți, apoi ajunse la zid.

Aproape scăpase. Acum, dacă l-ar fi descoperit, nu l-ar fi împușcat pe la spate. Ar fi răcnit un avertisment, s-ar fi identificat, i-ar fi ordonat să rămână pe loc și ar fi venit până la el, dar nu l-ar fi împușcat.

Zidul din beton, ornamentat cu stuc, avea un metru optzeci înălțime și era acoperit cu cărămizi rotunjite la margini, alunecoase din cauza ploii. Se agăță de ele și se săltă, sprijinindu-se de stuc cu vârfurile pantofilor sport.

Pe când ajunsese deasupra și stătea cu burta lipită de cărămizile reci și cu picioarele bălăngănindu-i-se în aer, auzi focuri de armă în spate. Gloanțele plesniră pe beton, atât de aproape de el, încât fu împroșcat cu bucățele de zidărie.

Nimeni nu strigase vreun blestemat de avertisment.

Se rostogoli în proprietatea vecină și armele automate turuiră din nou – ceva mai prelung decât înainte.

Pușți-mitraliere într-o zonă rezidențială. O nebunie! Ce fel de polițiști erau ăștia?

Căzu peste niște tufișuri. Se făcuse iarnă; trandafirii fuseseră curățați de uscături, iar ghimpii înfometați îi străpunseră hainele, sfâșiindu-i pielea.

Glasuri seci și stranii, estompate de răpăitul ploii, veneau din dosul zidului:

— Pe aici, prin spate, haideți!

Spencer se ridică în picioare și se lovi de rugii trandafirilor, zdrelindu-și obrazul fără cicatrice și mâinile, în încercarea lui disperată de a se apăra.

Se afla în grădina din spate a altei case. Lumini la câteva dintre ferestrele de la parter. Un chip ițindu-se în dosul unui geam împodobit, ca o bijuterie, de ploaie. O fată. Spencer căpătă sentimentul îngrozitor că ar fi pus-o într-un pericol de moarte dacă nu ar fi plecat de acolo înainte ca urmăritorii lui să sosească.

•

După ce birui un labirint de străduțe, ziduri compacte, garduri construite din fier, fundături și alei de serviciu, niciodată sigur că scăpase de urmăritori sau că ei s-ar afla de fapt la doi pași în spate, Spencer găsi locul unde își parcase Explorer-ul. Alergă spre el și se împinse în portieră.

Bineînțeles, încuiată.

Bâjbâi prin buzunare după chei. Nu dădu de ele. Spera din tot sufletul că nu le pierduse pe drum.

Rocky îl urmărea prin fereastra din partea șoferului. După toate aparențele, se amuza. Rânjea.

Spencer aruncă o privire către strada scăldată de ploaie. Pustie.

Încă un buzunar. Da. Apăsă butonul de dezactivare pe lanțul pentru chei. Sistemul de securitate emise un muget electronic, încuietorile cedară, iar el se aruncă în mașină.

În timp ce încerca să pornească motorul, cheile îi alunecară printre degete și căzură pe trotuar.

— La naiba!

De data asta, Rocky reacționă la teama stăpânului său, ghemuindu-se timid în colțul format de scaunul pasagerului și portieră. Scoase un sunet subțire și întrebător, manifestându-și astfel îngrijorarea.

Începea să-și revină, palmele i se dezmorțeau, furnicându-l, și orbecăi după chei un timp ce i se păru un secol. În final le găsi.

Poate că ar fi fost cel mai bine să se întindă pe scaune, nevăzut dinafară, și să-l țină pe Rocky sub nivelul ferestrei. Să aștepte apariția polițiștilor… Sau să plece. Dar dacă l-ar fi ajuns în timp ce se îndepărta de bordură, ar fi bănuit că el fusese persoana din bungalou și l-ar fi oprit negreșit.

Pe cât își dădea seama, nimerise în mijlocul unei operațiuni importante, cu o mare desfășurare de forțe. Nu aveau să renunțe așa ușor. În timp ce el ar fi rămas ascuns în mașină, ar fi putut să înconjoare zona cu baraje și să inițieze un raid din casă în casă. Atunci ar fi cercetat și automobilele parcate, iscodind prin geamuri în interior; l-ar fi luminat cu raza unei lanterne și ar fi picat în propria sa cursă.

Motorul porni cu zgomot.

Trase frâna de mână, apăsă ambreiajul și se îndepărtă de bordură, dând drumul în același timp la ștergătoarele de parbriz. Parcase lângă colț, așa că trebui să facă un viraj strâns.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Niciun om înarmat, în uniformă neagră.

Două mașini goniră prin intersecție, îndreptându-se spre sud pe o stradă paralelă. O trenă de apă se risipi în spatele lor.

Fără a se opri la semnul STOP, Spencer o luă la dreapta și intră în fluxul de trafic spre miazăzi, ieșind din acel cartier. Rezistă dorinței de a apăsa până la fund pedala de accelerație. Nu trebuia să-și asume riscul de a fi prins pentru depășirea vitezei.

— Ce mama dracu’? întrebă el nesigur.

Câinele replică, scâncind slab.

— Ce-o fi făcut, de ce o urmăresc?

Apa i se prelinse de pe sprâncene în ochi. Se udase ciuciulete. Își scutură capul și o perdea fină de stropi se împrăștie în jur, împroșcând bordul, tapițeria și câinele.

Rocky tresări.

Spencer porni căldura.

Trecuse pe lângă cinci grupuri de case și schimbase de două ori direcția înainte de a se simți în siguranță.

— Cine e ea? Ce *dracu'* o fi făcut?

Rocky se adaptă la starea de spirit a stăpânului său. Nu mai stătea ghemuit în colț. Reluându-și poziția vigilentă, instalat bine pe scaun, devenise prudent, dar nu se speriase. Își împărțea atenția între orașul frământat de furtună din fața ochilor și Spencer, privindu-și stăpânul cu scepticism.

— Iisuse, dar eu ce căutam acolo? se întrebă Spencer cu glas tare.

Deși scăldat în aerul cald ce venea dinspre ventilatoarele bordului, el continua să tremure.

— Nu aveam nicio legătură cu acel loc, n-ar fi trebuit să mă duc. *Tu* ai vreo bănuială despre ce intenționam să fac eu acolo, amice? Mmmmm? Că eu habar n-am. A fost o *tâmpenie*.

Reduse viteza pentru a traversa o intersecție inundată, unde o armată de gunoaie plutea deasupra apei murdare.

Își simți fața arzând. Se uită cu coada ochiului la Rocky.

Tocmai își mințise câinele.

Cândva își jurase că n-o să se mintă niciodată pe sine însuși. Își ținuse legământul doar cu puțin mai mult decât bețivul înrăit care promite în ajunul Anului Nou că n-o să-și mai înmoaie vreodată buzele în romul diabolic. De fapt, era mai intransigent cu el însuși, cu deziluziile sale, decât majoritatea oamenilor, dar n-ar fi putut să afirme cu toată tăria că își spusese numai adevărul întotdeauna. Sau chiar că și-ar fi dorit să-l audă întotdeauna. Ci numai că *încerca* mereu să fie sincer, dar că totuși accepta destul de des adevărul doar pe jumătate, o frântură de realitate – și că se simțea în stare să continue foarte bine așa.

Dar niciodată nu-și mințise câinele.

Niciodată.

Relația lor fusese singura legătură sinceră pe care Spencer o avusese vreodată; mai mult, o considera deosebită. Nu. Mai mult decât atât. Sfântă.

Rocky, cu ochii lui imenși și expresivi, cu inima lui nevinovată, cu propriul său limbaj al trupului și cu coada care îi trăda sentimentele, era incapabil de-a fi viclean. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi fost extrem de sincer, fiind atât de inocent. I se părea mai îngrozitor să-și mintă câinele decât să fi mințit un copil. La dracu', s-ar fi simțit la fel de vinovat dacă l-ar fi mințit pe Dumnezeu, fiindcă, fără discuție, Dumnezeu aștepta mai puține de la el decât bietul Rocky.

Niciodată să nu minți un câine.

— Bine, spuse el, punând o frână la semafor, deci știu de ce m-am dus la ea acasă. Știam ce caut.

Rocky îl privi cu interes.

— Vrei să-ți spun și ție?

Dulăul aștepta.

— E important pentru tine, nu, să-ți zic?

Rocky pufni, se linse pe bot și apoi încremeni cu capul drept.

— În regulă. M-am dus la ea acasă fiindcă…

Câinele îl fixă cu privirea.

— Fiindcă e o femeie extraordinar de drăguță.

Ploaia răpăia. Ștergătoarele de parbriz scoteau niște sunete înfundate.

— În fine, e drăguță, dar nu chiar frumoasă. Nu pentru că arată bine. Există ceva în ea… E deosebită.

Motorul torcea în gol.

Spencer oftă și continuă:

— Bine, de data asta o să fiu direct. Drept în inimă, mmm? Nu o să mă mai învârt în jurul cozii. M-am dus la ea acasă fiindcă…

Rocky îl privi cu interes.

— … fiindcă am vrut să-mi regăsesc viața.

Câinele își mută atenția asupra șoselei din față, evident satisfăcut de această explicație.

Spencer se gândi la ce descoperise despre el, fiind sincer cu Rocky. *Am vrut să-mi regăsesc viața.*

Nu știa dacă să râdă sau să plângă. Până la urmă nu făcu niciuna, nici alta. Rămase același, ca-n ultimii șaisprezece ani.

Semaforul își schimbă culoarea în verde.

Împreună cu Rocky, care privea înainte, numai înainte, Spencer se îndreptă spre casă prin ploaia torențială, prin singurătatea imensului oraș, sub un cer straniu și pestriț, pe alocuri aidoma unui gălbenuș de ou stricat, pe alocuri gri, precum cenușa un crematoriu, și înspăimântător de negru la orizont.

Capitolul 2

La ora 21, după rateul din Santa Monica, îndreptându-se spre est pe autostradă și întorcându-se la hotelul său din Westwood, Roy Miro observă un Cadillac oprit pe acostament. Ploaia transforma luminile de avarie în serpentine de lumină roșie ce șerpuiau pe parbriz. Anvelopa din spate, de pe partea șoferului, era spartă.

O femeie stătea la volan, evident așteptând un ajutor. Părea să fie unica ocupantă a mașinii.

Gândul că o ființă neajutorată s-ar afla într-o asemenea situație, singură în imensul Los Angeles, îl tulbură pe Roy. Acum Orașul Îngerilor[4] nu mai era locul prietenos de altă dată – și speranța de a găsi pe cineva care să aibă o existență cât de cât angelică scăzuse îngrozitor. Demonică, da.

Opri pe acostament, în fața Cadillac-ului.

Ploaia se înteți se. Vântul bătea dinspre ocean. Perdele argintii de apă, umflându-se ca pânzele transparente ale unui vas-fantomă, fâlfâiau în întuneric.

Își culese pălăria cu borul moale din fetru de pe scaunul din dreapta și și-o înfundă pe cap. Purta balonzaid și pantofi închiși, ca întotdeauna pe vreme urâtă. În ciuda îmbrăcămin ții lui protectoare, tot avea să fie udat ciuciulete, dar n-ar fi fost în stare să plece cu conștiința împăcată, ca și cum nici nu l-ar fi zărit pe cel aflat la ananghie.

În vreme ce Roy se îndrepta spre Cadillac, mașinile ce goneau îi împroș cară picioarele cu șuvoaie de apă murdară lipindu-i pantalonii de piele. Ei, oricum trebuia să dea costumul la curățat.

[4] Angel: înger (n. tr.).

Când ajunse la mașină, femeia nu-și coborî geamul. Precaută, îl privi cu atenție, verificând în același timp încuietorile portierelor pentru a se convinge că funcționau.

Nu se simțea ofensat de suspiciunea ei. Desigur, cunoștea primejdiile orașului, iar scepticismul ei era de înțeles.

Vorbi tare, pentru a se face auzit prin geamul închis:

— Aveți nevoie de ajutor?

Femeia arătă un telefon celular:

— Am sunat la service. Mi-au spus că vor trimite pe cineva.

Roy aruncă o privire spre mașinile care se apropiau.

— De cât timp așteptați?

După o mică ezitare, ea răspunse, exasperată:

— Dintotdeauna.

— O să schimb roata. Nu trebuie să ieșiți afară sau să-mi dați cheile. Mașina aceasta... Am condus și eu una la fel. Există o manetă pentru deschis portbagajul. Trageți de ea ca să pot lua cricul și roata de rezervă.

— Să nu vă răniți...

Acostamentul îngust oferea puțină siguranță, deoarece carosabilul se găsea îngrijorător de aproape.

— Am panouri de avertizare, îi răspunse el.

Întorcându-se înainte ca ea să poată protesta, Roy merse grăbit spre propria-i mașină și scoase din portbagaj toate cele șase panouri de avertizare pentru situațiile neprevăzute ce puteau apărea pe șosea. Le împrăștie de-a lungul autostrăzii pe vreo cincizeci de metri în spatele Cadillac-ului, blocând astfel cea mai mare parte a primei benzi de circulație.

Dacă un bețiv i-ar fi luat prin surprindere, bineînțeles că orice precauție ar fi fost inutilă. I se părea că, în aceste zile, numărul automobiliștilor treji fusese cu mult depășit de cel al șoferilor ce consumau droguri sau alcool.

Intraseră într-o epocă dominată de iresponsabilitate socială – din acest motiv Roy încerca să fie un bun samaritean de fiecare dată când i se ivea ocazia. Dacă toată lumea ar fi aprins câte o lumânare, cât de strălucitoare ar fi devenit planeta! El chiar credea acest lucru.

Zări capacul întredeschis. Femeia descuiase portbagajul.

Roy Miro nu se simțise toată ziua atât de fericit. Bătut de vânt și de ploaie, împroșcat de mașinile ce goneau pe lângă el, muncea cu un zâmbet pe față. Cu cât vitregia sorții era mai

mare, cu atât avea să primească o răsplată mai mare. În timp ce se lupta cu o șaibă de piuliță bine strânsă, cheia fixă îi alunecă și îi jupui pielea de pe un deget; în loc să înjure, începu să fluiere.

După ce termină, femeia coborî geamul vreo cinci centimetri, așa că nu trebui să mai țipe.

— S-a aranjat, spuse el.

Începu să se scuze, umilă, pentru că fusese atât de neîncrezătoare, dar el o întrerupse, asigurând-o că înțelegea perfect situația.

Îi amintea de mama lui, și asta îl făcea să se simtă chiar mai bine că o ajutase. Era o persoană atrăgătoare, până în cincizeci și cinci de ani, probabil cu vreo douăzeci mai în vârstă decât Roy, cu părul arămiu și ochii albaștri. Mama sa fusese o brunetă cu ochi căprui-deschis, dar cele două femei aveau în comun o adiere de blândețe și rafinament.

— Aceasta este cartea de vizită a soțului meu, zise ea, strecurând-o prin deschizătura geamului. E contabil. Dacă aveți nevoie de vreun sfat în domeniu, nu ezitați.

— N-am făcut chiar atât de mult s-o merit, spuse Roy, acceptând darul.

— E un miracol să întâlnești pe cineva ca dumneavoastră în timpurile în care trăim. L-aș fi sunat pe Sam, și nu la blestematul ăla de service, dar lucrează până târziu cu un client. Se pare că acum muncim nonstop.

— Recesiunea, făcu Roy, compătimitor.

— O să se termine vreodată? se întrebă ea, scotocind în geantă.

Roy acoperi cartea de vizită cu podul palmei ca să o protejeze de ploaie, întorcând-o în așa fel, încât unul dintre panourile roșii de avertisment să-i lumineze literele. Soțul ei avea un birou în centrul orașului, unde chiriile erau mari; nici nu era de mirare că săracul de el trebuia să lucreze până târziu pentru a se menține pe linia de plutire.

— Și aceasta este cartea mea de vizită, spuse femeia extrăgând-o din geantă și înmânându-i-o.

Penelope Bettonfield. Decorator de interioare.

Telefon: 213-555-6868.

Ea adăugă:

— Lucrez acasă. Am avut și un birou, dar cu recesiunea asta… Oftă și îi zâmbi prin geamul întredeschis. Oricum, dacă v-aș putea ajuta cu ceva…

Pescui din portmoneu una dintre cărțile lui de vizită și i-o dădu. Ea îi mulțumi încă o dată, închise fereastra și plecă.

Roy se întoarse pe autostradă și își strânse panourile de avertizare de pe partea carosabilă.

Ajuns din nou în mașină și îndreptându-se spre hotelul său din Westwood, se învioră la gândul că, în acea zi, își aprinsese mica lumânare. Uneori se întreba dacă mai exista vreo speranță pentru societatea modernă, care era pe cale să devină un infern al crimei, al urii și lăcomiei, dar apoi își aminti de cei ca Penelope Bettonfield – cu zâmbetul ei dulce, radiind blândețe și rafinament – și-și recăpătă optimismul. O persoană atât de iubitoare ca ea avea să-i răsplătească amabilitatea fiind drăguță, la rândul ei, cu altcineva.

Dar buna dispoziție a lui Roy nu ținu mult. Pe când părăsea autostrada și intra pe Wilshire Boulevard, tristețea i se strecură în suflet.

Zărea peste tot semne ale regresului social. Poze pictate cu spray poceau pereții care mărgineau culoarul de ieșire din autostradă și ascundeau vederii două semne de circulație, într-o zonă în care înainte nu s-ar fi permis asemenea vandalisme îngrozitoare. Un vagabond se târa prin ploaie, împingând un cărucior pentru cumpărături plin de obiecte inutile, cu fața lipsită de orice expresie, de parcă ar fi fost un zombie târșâindu-și picioarele pe un culoar al unui supermarket Kmart din Iad.

La un semafor, pe banda de lângă Roy, opri o mașină plină cu tineri ce aveau o înfățișare fioroasă – skinheads, cu câte un cercel sclipitor în ureche. Îl priviră cu ură, încercând probabil să-și dea seama dacă arăta a evreu. Îi aruncară obscenități, deschizându-și cu grijă gurile, ca să fie siguri că li se poate citi pe buze.

Trecu pe lângă o sală de cinema, unde rulau aceleași lături de filme. Violență exagerată. Sex fără perdea. Produse de mari studiouri, cu actori celebri, dar care rămâneau tot niște scursuri.

Impresia lăsată de întâlnirea cu doamna Bettonfield se schimbă gradat. Își aminti ce-i spusese despre recesiune, despre cât de mult munceau ea și bărbatul său, despre cum își închisese biroul ca să facă economii, fiind acum nevoită să-și

conducă afacerile de acasă. O doamnă atât de drăguță... Îl întrista gândul că avea probleme financiare? Ca mulți alții, era o victimă a sistemului, prinsă în capcana unei societăți invadate de droguri și pistoale, lipsite de milă și idealuri înalte. Ar fi meritat mai mult.

Când ajunse la Hotelul Westwood Marquis, pe Roy îl părăsise deja dorința de a urca la el în cameră, de a comanda o cină de la room-service, culcându-se apoi – adică exact ce își plănuise să facă. Trecu prin fața clădirii, ținând-o pe Sunset Boulevard, luând-o la stânga și hoinărind o vreme prin împrejurimi.

Parcă la întâmplare lângă o bordură, în apropiere de UCLA[5], dar nu opri motorul. Se mută, evitând schimbătorul de viteze, pe scaunul din dreapta, unde volanul nu avea să-l incomodeze.

Telefonul celular se încărcase la maximum. Îi trase ștecărul din aprinzătorul de țigări.

Recuperă o servietă de pe bancheta din spate. O deschise în poală, descoperind un computer compact cu modem încorporat. Îl alimentă repede și îl porni. Ecranul se lumină. Apăru meniul de bază, de pe care selectă ceva.

Conectă telefonul celular la modem și formă numărul direct de acces care urma să lege terminalul său la supercomputerele complexe Cray de la birou. În câteva secunde, pe ecran apărură primele trei cuvinte din litania atât de familiară a sistemului de securitate: CINE ESTE ACOLO?

Își tastă numele: ROY MIRO.

NUMĂRUL DE IDENTIFICARE?

Roy i-l dădu.

PAROLA PERSONALĂ?

POOH, scrise el. Îl alesese drept parolă fiindcă era numele personajului favorit al tuturor timpurilor, ursulețul căutător de miere, de o inepuizabilă bunătate.

VĂ ROG, AMPRENTA DEGETULUI MARE DE LA MÂNA DREAPTĂ.

Un dreptunghi alb de vreo cinci centimetri pătrați apăru în colțul din dreapta sus al ecranului albastru. Își apăsă degetul pe locul indicat și așteptă până când senzorii monitorului îi modelară liniile pielii, direcționând asupra lor microfascicule de lumină intensă, delimitând apoi umbra relativă a striurilor mărginașe, ceva mai reflectorizante. După un minut, un sunet moale îl anunță că scanarea se terminase. Când își ridică

[5] University of California – Los Angeles (n. tr.).

degetul, o imagine detaliată a amprentei sale, plină de linii negre, invadă centrul dreptunghiului. După încă treizeci de secunde, amprenta dispăru de pe ecran; fusese preluată și transmisă computerului din birou, comparată electronic cu cea care se afla într-un fișier și confirmată.

Roy avea acces la o tehnologie mult mai sofisticată decât un hacker[6] obișnuit. Nici aparatura electronică din servietă, nici software-ul instalat în computer nu puteau fi cumpărate de oamenii de rând.

Pe ecran apăru un mesaj: ACCESUL LA MAMA ESTE PERMIS.

Mama era numele computerului de la birou. Deși se afla la vreo patru mii cinci sute de kilometri depărtare, pe Coasta de Est, toate programele ei puteau fi apelate de Roy prin intermediul telefonului celular. Un meniu lung se activă imediat. Se plimbă prin el, găsi un program intitulat LOCATE și îl selectă.

Tastă un număr de telefon, cerând adresa la care se afla. Studie străzile biciuite de furtună. În acel moment nu se vedeau nici pietoni, nici mașini. Unele case aveau ferestrele întunecate, iar luminile altora erau estompate de ploaia torențială ce părea interminabilă. Aproape îi venea să creadă că, pe tăcute, lumea fusese împresurată de o apocalipsă ciudată, care eliminase toată viața de pe Pământ, lăsând neatinse realizările civilizației.

Presupunea că apocalipsa reală *se apropia.* Mai devreme sau mai târziu, se va declanșa un război mare: o națiune împotriva alteia, o rasă împotriva alteia, ciocniri violente între religii sau ideologii. Umanitatea, sufocată de haos, se autodistrugea la fel de inevitabil cum Pământul executa o rotație completă în jurul Soarelui în timp de un an.

Tristețea i se adânci.

Pe ecran, sub numărul de telefon, apăru numele corect. Însă adresa rămăsese secretă la cererea clientului.

Roy dădu instrucțiuni computerului de la birou să pătrundă și să caute în depozitul de informații al companiei telefonice, printre notele de plată și adrese. O asemenea violare a sectorului privat de date era, bineînțeles, ilegală, dar Mama știa să fie extrem de discretă. Datorită faptului că toate sistemele computerelor din rețeaua națională de telefoane se găseau deja în directorul ei de programe sparte, putea să intre în oricare dintre ele, teoretic instantaneu, să le exploreze după dorință, să

[6] Împătimit al „rețelei” care pătrunde în computere străine spărgând parolele. (n. tr.).

rețină ce i se ceruse și să se deconecteze fără a lăsa nici cea mai mică urmă care să o trădeze. Mama se furișa aidoma unei fantome în aparatele lor.

După câteva secunde, o adresă din Beverly Hills apăru pe ecran.

Apoi o rugă pe Mama să-i furnizeze o hartă a cartierului Beverly Hills. Aceasta i-o afișă. Privită în ansamblu, nu se putea citi fiindcă literele erau prea mărunte.

Roy tastă adresa pe care o primise. Pe ecran apăru un detaliu al sectorului care îl interesa, apoi al unui sfert din ei. Casa se afla la mică distanță de Wilshire Boulevard, între cele mai modeste apartamente din Beverly Hills, și i se păru ușor de găsit.

Tastă POOH OUT, deconectându-și terminalul portabil de Mama, aflată în buncărul ei uscat și rece din Virginia.

•

Casa mare din cărămidă – albă, cu jaluzele de un verde-vânătoresc – se înălța înconjurată de un gard impunător. În fața ei, pe pajiște, se aflau doi platani uriași, cu crengile golașe.

Luminile erau aprinse, dar numai în spate și la parter.

Stând lângă ușa principală și adăpostindu-se sub un portic sprijinit pe două coloane mari și albe, Roy asculta melodia ce se auzea dinăuntru, un cântec al Beatles-ilor, „When I’m Sixty-four”. El împlinise doar treizeci și trei de ani; formația Beatles se destrămase cu mult înainte, dar îi plăcea repertoriul lor, fiindcă îi sugera o duioasă melancolie.

Fredonând încetișor împreună cu băieții din Liverpool, Roy strecură o carte de credit între ușă și canat. O împinse în sus până când o deschise pe prima – și cea mai simplă – dintre cele două încuietori. Lăsă acolo cartonașul, pentru a ține limba zăvorului afară din nișa scobită în tocul ușii.

Avea nevoie de o unealtă mult mai sofisticată pentru a o birui pe a doua: un pistol Lockaid, special conceput, ce se distribuia numai agenților care apărau legea. Introduse țeava armei în gaura cheii, sub cilindri, și apăsă pe trăgaci. Arcul comprimat, din oțel, propulsă vârful ascuțit și împinse câțiva cilindri în butuc. Fu necesar să insiste de șase ori pentru a birui încuietoarea.

Zgomotele făcute de arcul care se lovise de metal și de vârful ascuțit nu fuseseră deloc asurzitoare, dar se simți recunoscător

muzicii, pentru că le acoperise. „When I'm Sixty-four" se termină în clipa în care deschise ușa. Își recuperă cartea de credit înainte ca ea să atingă podeaua și încremeni așteptând următorul cântec. Odată cu notele de început ale melodiei „Lovely Rita", trecu pragul casei.

Își așeză pistolul Lockaid pe podea, în dreapta intrării. Închise ușa după el, în tăcere.

Îl întâmpină un hol întunecat. Rămase cu spatele lipit de ușă, încercând să se obișnuiască treptat cu bezna.

După ce se convinse că nu avea să se împiedice orbește de vreo mobilă, străbătu camerele, îndreptându-se spre lumina din spate.

Regreta faptul că hainele îi erau atât de ude și pantofii atât de plini cu noroi. Probabil că murdărise îngrozitor covorul.

O găsi în bucătărie, lângă chiuvetă, spălând lăptuci, cu spatele la ușa întredeschisă, prin care el intră. Judecând după legumele aflate pe tocător, probabil că prepara o salată.

Închizând încetișor ușa, sperând că n-o va speria, chibzui dacă să-și anunțe sau nu prezența. Își dorea ca ea să creadă că venise să o ajute ca un prieten iubitor, și nu ca un străin cu intenții mârșave.

Femeia opri apa de la robinet și puse lăptucile să se scurgă într-o strecurătoare din plastic. Ștergându-și mâinile pe un șervet și răsucindu-se cu spatele la chiuvetă, îl descoperi, pe ultimele acorduri ale melodiei „Lovely Rita".

Pe chipul doamnei Bettonfield încolți uimirea, dar nu și spaima, cel puțin la prima vedere – grație trăsăturilor lui blânde și atrăgătoare. Căci avea gropițe în obrajii rotunzi și bine bărbieriți, netezi că ai unui băiețel. Cu ochii de un albastru-aprins și zâmbetul cald, avea să fie un Moș Crăciun convingător peste vreo treizeci de ani. Ajunsese să creadă că figura îi dezvăluia sufletul bun și dragostea pentru oameni, fiindcă străinii îl tratau de obicei mult mai amabil decât dacă ar fi considerat doar că are o înfățișare plăcută.

Roy încă mai credea că expresia ei mirată se va transforma mai degrabă într-un zâmbet de bun-venit, decât într-o grimasă de spaimă, când ridică pistolul Beretta 93-R și o împușcă de două ori în piept. Amortizorul fusese înșurubat pe țeavă; se auziră scurt două zgomote înăbușite.

Penelope Bettonfield căzu pe dușumea și rămase nemișcată, strângând în mână șervetul de bucătărie. Avea ochii larg deschiși, îndreptați spre pantofii uzi și murdari ai lui Roy.

Beatles-ii începură să cânte: „Good Morning, Good Morning”. Probabil din albumul *Sgt. Pepper.*

Traversă bucătăria, așeză pistolul pe masă și se ghemui lângă doamna Bettonfield. Își scoase o mănușă și își duse mâna la gâtul ei, căutându-i pulsul. Era moartă.

Una dintre cele două împușcături fusese perfectă, nimerise exact în inimă. În consecință, circulația i se oprise instantaneu și ea nu sângerase prea mult.

Moartea venise ca un refugiu binecuvântat: rapidă, curată, nedureroasă.

Își puse din nou mănușa, apoi frecă ușurel locul în care o atinsese. Cu mâinile acoperite, nu-l mai neliniștea gândul că s-ar fi putut găsi vreo amprentă pe corp, cu ajutorul noii tehnologii bazate pe laser.

Trebuia să-și ia măsuri de precauție. Nu orice judecător sau jurat ar fi fost capabil să înțeleagă puritatea motivelor sale.

Îi închise pleoapa peste ochiul stâng și o ținu apăsată vreun minut, pentru a fi sigur că va rămâne în acea poziție.

— Dormi, scumpă doamnă, spuse el pe un ton plin de afecțiune și regret, în timp ce îi închidea și pleoapa dreaptă. N-or să te mai îngrijoreze banii, nu vei mai fi nevoită să muncești până târziu, s-a terminat cu lupta și cu stresul. Ai fost prea bună pentru această lume.

Era un moment trist, dar în același timp și vesel. Trist, pentru că frumusețea și eleganța ei nu mai luminau în jur; zâmbetul ei nu avea să mai bucure pe nimeni vreodată; amabilitatea și distincția ei nu se vor mai împotrivi valurilor de barbarie care scăldau această societate agitată. Vesel, pentru că nu mai avea să-i fie frică niciodată, să verse lacrimi, să cunoască supărarea sau să simtă suferința.

„Good Morning, Good Morning” cedă locul extraordinarei melodii, sincopate și săltărețe, „Sgt. Pepper Lonely Hearts Club Band”, într-o interpretare mai reușită decât prima, de la începutul albumului, care părea ideală pentru sărbătorirea trecerii doamnei Bettonfield într-o lume lipsită de griji.

Roy trase un scaun de la masa din bucătărie, se așeză și își scoase pantofii. Își suflecă pantalonii uzi și pătați cu noroi, hotărât să nu mai facă mizerie.

Laitmotivul albumului se termină în scurt timp și, pe când el se ridica în picioare, începu „A Day in Life”. Era o bucată melancolică, prea solemnă pentru acel moment. Trebuia să o oprească înainte de a-l deprima. Avea o fire sensibilă, iar muzica, pictura, literatura și celelalte arte îl impresionau mai mult decât pe majoritatea oamenilor.

Găsi combina muzicală pe un raft din bibliotecă, deasupra unui scrin sculptat cu măiestrie în lemn de mahon. Opri albumul și cercetă cu privirea două sertare pline cu compact-discuri. Cheful de Beatles nu-i trecuse, așa că alese *A Hard Day’s Night* fiindcă nu conținea nicio melodie melancolică.

Fredonând cântecul ce dădea numele acestui disc, Roy se întoarse în bucătărie și o ridică pe doamna Bettonfield de pe podea. Era mai mică decât i se păruse când vorbise cu ea prin geamul mașinii. Nu cântărea mai mult de patruzeci și șapte de kilograme, avea încheieturile mâinilor subțiri, gâtul ca de lebădă și trăsăturile delicate. Roy se simți profund emoționat de fragilitatea femeii și o purtă pe brațe cu mare grijă și respect, aproape cu venerație.

Aprinzând luminile cu umărul, o cără pe Penelope Bettonfield spre partea din față a casei, apoi pe scară și de-a lungul coridorului, deschizând ușă după ușă, până când găsi dormitorul principal. Aici o așeză ușurel pe un șezlong.

Se îndreaptă spre pat, dădu la o parte cuvertura vătuită și apoi pătura, dezvelind cearșaful. Bătu puțin pernele împodobite cu o dantelă fină, cu țesătura dintr-o imitație de bumbac egiptean.

Îi scoase pantofii și îi vârî în debaraua de haine. Picioarele doamnei Bettonfield erau micuțe ca ale unei fetițe.

Lăsând-o complet îmbrăcată, o duse în pat și o așeză pe spate, cu capul sprijinit pe două perne. Puse cuvertura alături, apoi o înveli cu pătura și cearșaful până deasupra sânilor. Brațele îi rămăseseră libere.

Îi pieptănă părul cu o perie pe care o găsise în dormitor. Beatles-ii cântau „If I Fell” când el începuse ritualul, iar în momentul în care buclele arămii și lucioase îi încadrau perfect

chipul superb, deja ajunseseră la mijlocul melodiei „I'm Happy Just to Dance With You".

Aprinse lampadarul de bronz de lângă șezlong și stinse lumina puternică din tavan. Umbre palide o îmbrățișară pe femeia întinsă, ca aripile unduitoare ale îngerilor care veniseră să o ia din această vale a lacrimilor și să o ducă într-un ținut în care domnea pacea eternă.

Se îndreptă spre masa de toaletă în stil Ludovic al XVI-lea, trase scaunul de sub ea și îl mută lângă pat. Se așeză alături de doamna Bettonfield, își scoase mănușile și îi strânse o mână într-ale lui. Corpul femeii începea să se răcească deja, ușor-ușor.

Nu mai putea să zăbovească multă vreme. Erau atâtea de făcut și nu-i mai rămăsese deloc timp. În orice caz, voia să-și petreacă încă vreo câteva minute prețioase în compania doamnei Bettonfield.

În timp ce Beatles-ii cântau „And I Love Her" și „Tell Me Why", Roy Miro îi ținea tandru mâna ultimei sale prietene și admira mobila minunată, tablourile, obiectele de artă și culorile splendid asortate, care se completau reciproc, ale tapițeriei.

— Ce nedrept că a trebuit să-ți închizi magazinul, îi spuse el lui Penelope. Erai o bună decoratoare. Zău că da, scumpă doamnă. Într-adevăr erai.

Beatles-ii cântau.

Ploaia bătea în geamuri.

Inima lui Roy tresălta de emoție.

Capitolul 3

Rocky recunoscuse drumul spre casă. Din când în când, pufnea de plăcere.

Spencer locuia în Malibu într-o zonă lipsită de pretenții, dar de o frumusețe sălbatică.

Toate vilele acelea în stil mediteranean sau franțuzesc, cu câte patruzeci de camere, clădiri ultramoderne din sticlă fumurie, lemn de sequoia și oțel, casele din Cape Cod de mărimea unor nave oceanice, cu terase de aproape opt sute de metri pătrați din cărămidă nearsă și cu tavane boltite, cu propriile lor săli de proiecție și sisteme de sonorizare THX, erau

răspândite pe plajă, pe falezele înalte – o insulă mărginită de autostrada situată pe coasta Pacificului, în vârful dealurilor ce străjuiau țărmul.

Locuința lui Spencer se afla la est de aceste case pe care *Architectural Digest* ar fi dorit să le fotografieze, la jumătatea urcușului pe un canion puțin populat. Asfaltul negru al celor două benzi de circulație era străpuns de gropi și nenumărate crăpături de pe urma cutremurelor care zguduiau periodic întreaga coastă. O poartă din metal, flancată de doi eucalipți uriași, marca intrarea pe aleea pietruită, de vreo șaizeci de metri lungime. O placă ruginită, cu literele de un roșu-șters, fusese agățată acolo: ATENȚIE – CÂINE RĂU. O fixase imediat după ce cumpărase locul, cu mult înainte să apară Rocky. Pe atunci nu exista niciun câine, cu atât mai puțin unul rău. Semnul reprezenta o amenințare lipsită de fundament, dar eficientă. Nimeni nu-l deranjase din izolarea sa.

Poarta nu se deschidea electric. Ieși în ploaie să o descuie; apoi o încuie în urma lui.

Cu un singur dormitor, o cameră de zi și o bucătărie spațioasă, construcția de la capătul aleii semăna mai degrabă cu o cabană decât cu o casă. Exteriorul acoperit cu lemn de cedru, cocoțat pe o fundație din piatră, ferit astfel de termite, ajunsese să aibă un luciu gri-argintiu din cauza climei și ar fi putut părea sărăcăcios unui ochi care n-ar fi știut să-l aprecieze; pentru Spencer arăta frumos și plin de personalitate, luminat de farurile Explorer-ului.

Cabana era ascunsă – înconjurată, învăluită, *încastrată* – de o pădure de eucalipți, o specie de mahon australian, la adăpost de gândacii care devoraseră eucalipții californieni timp de cel puțin un deceniu. Nu fuseseră tunși de când Spencer se stabilise acolo.

Dincolo, un crâng de stejari uscați acoperea canionul și urca pe povârniș până spre creastă. Vara și toamna, lipsite de umezeală din cauza vânturilor uscate ce suflau dinspre Santa Ana, dealurile și râpele deveneau ușor inflamabile. De două ori în opt ani, pompierii îi ordonaseră lui Spencer să evacueze locul, pentru că flăcările din canioanele învecinate l-ar fi putut devora, la fel de neîndurătoare ca în ziua Judecății de Apoi. Vâlvătăile purtate de vânt se propagau cu viteza unui tren expres. L-ar fi

putut surprinde într-o noapte, în timp ce dormea. Numai că frumusețea și singurătatea canionului justificau acest risc.

Luptase pentru a supraviețui de nenumărate ori până atunci, dar moartea nu-l înspăimânta. Uneori chiar cocheta cu gândul de a se culca și de a nu se mai trezi niciodată. În momentele când teama de incendiu îl tulbura, nu își făcea griji pentru el, ci pentru Rocky.

În acea noapte de miercuri, din luna februarie, anotimpul secetos se afla încă foarte departe. Fiecare colțișor din natură fusese atât de bine udat de ploaie, încât părea că va rămâne pentru totdeauna imun la incendii.

În casă era frig. Ar fi putut fi încălzită de un foc aprins în căminul construit din pietre de râu în camera de zi; în plus, fiecare odaie avea și câte un radiator electric încastrat în perete. Spencer prefera luminile jucăușe, trosnetele și mirosul focului de vreascuri, dar acum porni încălzitoarele electrice fiindcă era grăbit.

După ce se schimbă de hainele jilave, îmbrăcând un trening gri și niște ciorapi de sport, își prepară un ibric de cafea. Lui Rocky îi dădu un castron cu suc de portocale.

Câinele avea multe alte obiceiuri ciudate, în afară de preferința pentru sucul de portocale. De pildă, deși îi plăceau plimbările din timpul zilei, nu manifesta niciun interes pentru lumea nocturnă – spre deosebire de ceilalți semeni neastâmpărați ai lui – dorindu-și măcar un geam între el și întunericul de afară; dacă *trebuia* să iasă din casă după apusul soarelui, rămânea aproape de Spencer și privea suspicios bezna din jur. Apoi Paul Simon. În general, pe Rocky îl lăsa indiferent muzica, dar vocea lui Simon îl încânta; dacă Spencer punea un album de-al lui, mai ales *Graceland*, dulăul se așeza în fața difuzoarelor, ascultând concentrat, sau bătea ritmul melodiilor „Diamonds on the Soles of Her Shoes” și „You Can Call Me Al” pe podea, trântit leneș sau încovrigat, pierdut în reverie, surd la orice altceva. Fapt neobișnuit pentru un câine. Însă și mai neobișnuită era sfiala sa legată de nevoile fizice, pentru că nu-și făcea toaleta dacă îl privea cineva; Spencer se întorcea cu spatele înainte ca Rocky să-și facă treaba.

Spencer se gândea câteodată că, probabil din cauza vieții aspre duse până în urmă cu doi ani, neavând nici cel mai mic

motiv să se bucure de avantajele tagmei sale, câinele își dorea mai degrabă să fie o ființă umană.

Dar greșea foarte tare. De fapt, oamenii duceau o viață de câine.

— O conștiință de sine avansată, îi spusese el lui Rocky într-o noapte în care somnul întârzia, nu face ca o specie să se simtă mai fericită decât alta, amice. Dacă ar fi așa, atunci am avea mai puțini psihiatri și mai puține baruri decât voi, câinii – și asta nu se întâmplă, corect?

Acum, în timp ce Rocky lingea sucul din castronul de pe podeaua bucătăriei, Spencer își puse ceașca pe masa imensă în formă de L, care se afla într-un colț al camerei de zi. Două computere cu hard-disk-uri de mare capacitate, o imprimantă laser color și alte piese ale echipamentului se întindeau de la un capăt la altul al mesei.

Acel colț al camerei de zi constituia biroul său, deși în ultimele zece luni nu mai avusese nimic de făcut. De când părăsise Departamentul de Poliție din Los Angeles – unde vreme de doi ani fusese angajat la Agenția de Luptă contra Infracțiunilor pe Computer din California – nu mai petrecuse decât vreo câteva ore pe zi în fața aparaturii sale electronice.

Din când în când cerceta unele subiecte care îl interesau, folosindu-se de Prodigy și Genie. Dar, de cele mai multe ori, căuta căi de a obține accesul în memoria computerelor particulare sau guvernamentale, protejate de sisteme sofisticate de securitate.

O dată ce i se acorda intrarea, activitatea sa devenea ilegală. Nu distrusese niciodată niciun fișier al vreunei companii sau agenții, și nici nu inserase date false. Însă rămânea vinovat de violarea unor zone private.

Putea să trăiască totuși cu acest gând.

Nu căuta avantaje materiale. Voia numai să dobândească cunoștințe și, ocazional, satisfacția de a îndrepta greșelile altora.

Ca în cazul Beckwatt.

În decembrie, când un maniac care molesta copii – Henry Beckwatt – trebuia să fie eliberat din închisoare după mai puțin de cinci ani de detenție, Comitetul de Eliberare Condiționată a Deținuților din statul California refuzase să divulge numele comunității în care acesta avea să locuiască până la expirarea

termenului de probă, în virtutea drepturilor prizonierilor. Din cauza faptului că Beckwatt își bătuse victimele fără nicio remușcare, suspendarea pedepsei sale ridicase valuri de îngrijorare în rândurile părinților de pe tot cuprinsul Americii.

Muncind din greu să-și ascundă urmele, Spencer reușise mai întâi să acceseze computerele Departamentului de Poliție din Los Angeles, trecuse apoi în sistemul procurorului districtual din Sacramento și, de acolo, în computerul Comitetului de Eliberare Condiționată, de unde săltase adresa la care urma să fie dus Beckwatt. Dezvăluise informația unor reporteri, rămânând anonim, obligând astfel Comitetul de Eliberare Condiționată să întârzie punerea lui în libertate până la găsirea unui nou loc secret în care să-l plaseze. În cursul următoarelor cinci săptămâni, Spencer transmisese încă trei adrese ale lui Beckwatt, la puțin timp după ce fuseseră fixate.

Deși autoritățile se agitaseră frenetic, încercând să afle prin agenți informatori pe unde tot scăpau datele, nimeni nu se gândise, sau cel puțin nu o admisese în public, dacă nu cumva un hacker inteligent le sustrăsese din fișierele lor. În final, declarându-se învinși, îl instalaseră pe Beckwatt într-o casă goală a unui gardian din San Quentin.

Peste doi ani, când perioada de supraveghere urma să ia sfârșit, Beckwatt avea să devină liber pentru a da târcoale în căutarea prăzii, fără îndoială încercând să distrugă psihic și mai mulți copii, dacă nu și fizic. Dar oricum, de-acum încolo, nu ar mai fi putut să-și stabilească vizuina în vecinătatea unor oameni neavertizați, care n-ar fi bănuit nimic.

Dacă Spencer ar fi reușit să descopere un mod de a accesa computerul lui Dumnezeu, ar fi schimbat destinul lui Beckwatt, sortindu-i imediat un atac de inimă mortal sau trimițându-l în calea unui camion. N-ar fi ezitat nicio clipă să intervină în justiția pe care societatea modernă, în zăpăceala ei freudiană și paralizia ei morală, o găsea dificil de aplicat.

Nu era un erou, niciun mânuitor de computere, cu o cicatrice pe chip, de-al lui Batman, nici nu-și pusese în gând să salveze lumea. În realitate, el naviga prin cyberspațiu – acea dimensiune lugubră de energie și informație din interiorul computerelor și al rețelelor de computere – numai pentru că îl fascina puternic, în aceeași măsură în care pe unii îi fascina Tahiti sau Tortuga cea

îndepărtată, îl seducea la fel cum Luna și Marte îi seduceau pe femeile și pe bărbații care mai târziu deveneau astronauți.

Probabil că totuși cel mai tentant aspect al celeilalte dimensiuni i se părea a fi potențialul pentru explorări și descoperiri pe care îl oferea – *fără interacțiuni umane directe*. Când Spencer evita buletinele informaționale și conversațiile între utilizatori, cyberspațiul rămânea un univers nelocuit, creat de oameni, dar care, cu toate acestea, se lipsea de ei. Hoinărea prin vastele structuri de date, infinit mai impunătoare decât piramidele din Egipt, ruinele Romei sau furnicarele rococo din imensele citadele ale lumii – însă nu vedea nicio față umană, nu auzea nicio voce de om. Era un Columb fără colegi de călătorie, un Magellan care se plimba de-a lungul magistralelor electronice, traversând metropole de date, la fel de nepopulate ca orașele-fantomă din deșertul Nevada.

Acum se așeză în fața unuia dintre computere, îl porni, sorbind din cafea în timp ce rulau procedurile de testare. Acestea includeau și un program Norton antivirus, pentru a verifica dacă vreunul dintre fișiere nu cumva fusese contaminat de cine știe ce virus distructiv cu ocazia aventurilor sale printre păienjenișurile de date ale sistemului național. Aparatul nu se contaminase.

Primul număr de telefon pe care îl introduse fu cel al serviciului care oferea nonstop cotațiile la bursă. În câteva secunde se conectă și un mesaj de bun-venit apăru pe ecranul monitorului: BINE ATI VENIT ÎN LUMEA INFORMAȚIILOR BURSIERE, INC.

Folosindu-și abonamentul, Spencer ceru date despre stocurile japoneze. Activă simultan un program paralel – pe care îl proiectase singur – capabil să detecteze pe linia telefonică semnele subtile ale dispozitivelor electronice de ascultare. Lumea Informațiilor Bursiere era un serviciu legal ce furniza date și nicio agenție de poliție nu avea dreptul să tragă cu urechea la convorbirile lor telefonice; cu toate acestea, existența unui păcănit putea să-i indice că aparatul îi fusese pus sub urmărire.

Rocky veni de la bucătărie și își frecă botul de piciorul lui Spencer. Nu și-ar fi putut termina sucul atât de repede. Suferea mai mult de singurătate decât de sete.

Cu privirea ațintită pe ecranul monitorului și așteptând o alarmă sau un mesaj de OK, Spencer întinse o mână spre câine și începu să-l scarpine ușurel în spatele urechilor.

Nimic din ceea ce făcuse ca hacker nu ar fi avut cum să atragă atenția autorităților, dar era mai bine să fie prudent. De câțiva ani, Agenția de Securitate Națională, Biroul Federal de Investigații și alte organizații își înființaseră departamente speciale care se ocupau de infracțiunile pe computer și fiecare dintre ele deferea cu zel, justiției, delincvenți.

Câteodată aveau un avânt de-a dreptul criminal. În mai toate agențiile guvernamentale oricum cu prea mulți angajați, fiecare potențială infracțiune pe computer se utiliza pentru a justifica mărirea bugetului. An de an, numărul de arestări și de condamnări creștea, pentru a întreține convingerea generală că tâlhăriile și vandalismele electronice ajunseseră să aibă o frecvență înspăimântătoare. În consecință, din când în când, li se intentau procese, pe baza unor acuzații neîntemeiate, unor hackeri care nu furaseră și nici nu distruseseră nimic. Aceste condamnări nu se voiau a fi niște exemple care să prevină alte infracțiuni, ci foloseau numai la crearea statisticilor care să asigure sporirea fondurilor.

Pe unii îi trimiteau în închisoare.

Sacrificații pe altarul birocrației.

Martirii cyberspațiului.

Spencer era hotărât să nu devină unul dintre aceștia.

În timp ce ploaia răpăia pe acoperișul cabanei și vântul stârnea corul de șoapte al stafiilor ce se tânguiau în pădurea de eucalipți, el aștepta, cu privirea ațintită pe colțul din dreapta sus al ecranului. Apăru un singur cuvânt, compus din litere roșii: CURAT.

Nu i se asculta telefonul.

După ce ieși din Lumea Bursei, formă numărul computerului principal al Agenției de Luptă contra Infracțiunilor pe Computer din California. Intră în sistem printr-o ușă din spate bine camuflată, pe care o implantase chiar el, înainte de a-și da demisia din postul de director adjunct.

Datorită faptului că fusese acceptat la nivelul managerului de sistem (nivelul de prioritate maximă), nu existau restricții pentru el. Putea folosi acel computer cât timp și pentru absolut orice și-ar fi dorit, fără ca prezența să îi fie remarcată sau înregistrată.

Însă nu aceste fișiere îl interesau. Se folosea de computerul Agenției ca de o trambulină pentru a pătrunde în sistemul Departamentului de Poliție din Los Angeles, la care ea era direct conectată. Ironia de a implica hardware-ul și software-ul unui computer al legii pentru a comite chiar și cea mai măruntă infracțiune îl atrăgea.

Era, însă, și periculos.

Oricum, aproape orice distracție avea și un pic de pericol în ea: să te sui în trenulețul groazei, să te arunci cu parașuta deschizând-o în ultimul moment, jocurile de noroc, sexul.

Din sistemul DPLA, intră în computerul Departamentului Circulației Rutiere din California în orașul Sacramento. Se simțea atât de puternic când realiza asemenea salturi, încât i se părea că face o călătorie fizică, teleportându-se din canionul lui în Los Angeles sau în Sacramento, ca personajele din romanele science-fiction. Rocky sări pe picioarele din dos, își propti lăbuțele din față pe marginea mesei și privi iscoditor ecranul computerului.

— N-o să-ți placă, spuse Spencer.

Rocky se uită la el și scoase un scâncet slab.

— Sunt sigur că o să preferi să rozi osul acela pe care ți l-am adus.

Studiind din nou ecranul, Rocky își scutură capul, curios.

— Sau aș putea să-ți pun niște Paul Simon.

Încă un scâncet. Mai lung și mai sonor decât primul.

Oftând, Spencer trase un scaun lângă al lui.

— Bine. Când cineva se simte singur, presupun că puțină companie i-ar prinde mai bine decât rosul unui os. Cel puțin cu mine așa se întâmplă.

Rocky sări pe scaun, gâfâind și rânjind.

Călătoriră împreună prin cyberspațiu, plonjând ilegal în galaxia fișierelor DCR, căutând-o pe Valerie Keene.

În câteva secunde o găsiră. Spencer sperase să afle o adresă diferită de cea pe care deja o știa, dar fu dezamăgit. Era trecută ca locuind în bungaloul din Santa Monica, unde el descoperise camerele nemobilate și fotografia gândacului prinsă cu un cui de perete.

Conform datelor care umpluseră ecranul, ea deținea un carnet de conducere categoria C, fără alte restricții. Urma să-i expire peste aproape patru ani. Se înscrisese pentru examen și

dăduse un test la începutul lui decembrie, adică doar cu două luni în urmă.

Al doilea prenume al ei era Ann.

Avea douăzeci și nouă de ani. Spencer îi dăduse douăzeci și cinci.

Nu primise până acum nicio amendă.

În eventualitatea că ar suferi un accident grav și n-ar mai fi posibil să i se salveze viața, autorizase donarea organelor sale vitale.

Altfel DCR oferea puține informații despre ea:

SEX: F
PĂR: ȘATEN
OCHI: CĂPRUI
ÎNĂLȚIME: 1.62
GREUTATE: 51

Acest portret laconic nu i-ar fi fost de prea mare ajutor lui Spencer dacă ar fi vrut să i-o descrie cuiva. Era insuficient pentru a contura o imagine completă, care ar fi trebuit să includă și trăsăturile ce o individualizau: privirea directă și limpede, zâmbetul puțin asimetric, gropița din obrazul drept, linia delicată a maxilarului.

Cu un an în urmă, obținând fondurile necesare de la Agenția Națională de Prevenire a Terorismului și Crimelor Organizate, DCR din California hotărâse să digitizeze și să memoreze în computer fotografiile și amprentele șoferilor care obțineau sau își reînnoiau carnetele de conducere. În acest mod ar fi reușit, cu timpul, să strângă în fișiere toate pozele din față și din profil, plus amprentele locuitorilor ce aveau permise de conducere, deși marea majoritate nu fuseseră niciodată acuzați pentru vreo infracțiune, cu atât mai puțin condamnați.

Spencer considera această acțiune ca fiind primul pas spre un buletin de identitate, un pașaport intern similar celor din țările comuniste dinainte de reformă, și i se opunea din principiu. Dar într-o asemenea situație, principiile nu-l împiedicară să ceară fotografia Valeriei.

Ecranul clipi și ea apăru. Zâmbind.

Între eucalipți, zânele prevestitoare de moarte se tânguiau, jelind indiferența eternității, iar ploaia răpăia, răpăia.

Spencer își dădu seama că-și ținea respirația. Expiră.

Pe undeva era conștient că Rocky își muta privirea iscoditoare de la el la ecran, apoi iar la el.

Sorbi puțină cafea. Mâna îi tremura.

Valerie știuse că autoritățile o urmăreau și aflase că îi descoperiseră locuința, pentru că își părăsise bungaloul doar cu câteva ore înainte de venirea lor. Dacă nu făcuse nimic rău, de ce ar fi ales să ducă o viață de fugară, nesigură și primejdioasă?

După ce lăsă jos ceașca de cafea, își duse degetele la tastatură și ceru o copie tipărită a fotografiei de pe ecran.

Imprimanta laser scrâșni. Din aparat alunecă o singură foaie albă de hârtie.

Valerie. Zâmbind.

În Santa Monica nimeni nu-i strigase să se predea înainte de-a începe atacul asupra bungaloului. Iar când năvăliseră în casă, nu răcniseră mesaje de avertizare gen: *Poliția*! Însă Spencer avea convingerea că bărbații aceia erau ofițeri ai vreunei agenții care apără legea, socotind după uniforme, ochelarii cu vedere în întuneric, armele și tehnologia militară.

Valerie. Zâmbind.

Femeia cu care Spencer discutase noaptea trecută la Ușa Roșie părea cinstită și blândă, mai puțin capabilă de vreo fărădelege decât majoritatea oamenilor. În primul rând, își ațintise privirea pe cicatricea lui și se interesase de unde o avea, fără ca el să-i perceapă vreo rea intenție sau vreo urmă de curiozitate morbidă, parcă l-ar fi întrebat de unde își cumpărase cămașa. Cei mai mulți îi studiau suspicios cicatricea și, dacă vorbeau despre ea, o făceau numai în cazul în care realizau că le citise gândurile. Sinceritatea aceea îl înviorase. Când îi mărturisise doar că a căpătat-o într-un accident din copilărie, Valerie înțelesese că ori nu dorea, ori nu putea să vorbească despre asta și renunțase la subiect, de parcă nu l-ar fi considerat mai important decât tunsoarea pe care o purta. De-atunci încolo, el nu-i mai surprinsese privirea abătându-se spre stigmatul palid de pe obraz; și mai mult, nu avusese senzația că se forța să *nu* se uite. Găsise alte lucruri mai interesante la el decât semnul acela ce îi străbătea chipul de la ureche până la bărbie.

Valerie. În alb și negru.

Nu putea crede că femeia aceasta fusese capabilă să comită o crimă majoră și, în mod sigur, nu atât de atroce, încât o echipă SWAT să vină după ea pe tăcute, cu mitraliere și cu toată tehnologia avansată de care dispunea.

Poate că plecase împreună cu cineva.

Spencer se îndoia. Revăzu un singur serviciu de masă, un singur pahar, un singur set de tacâmuri, o saltea gonflabilă prea mică pentru două persoane.

Dar ideea rămânea în picioare: poate că nu locuise singură, iar acea persoană care o însoțea constituise de fapt ținta atacului atât de prudent al echipei SWAT.

Fotografia de pe ecran era prea întunecată și o nedreptățea. Spencer comandă imprimanta să mai tipărească una, puțin mai deschisă la culoare decât prima.

Ieși mai bine, iar el ceru încă cinci cópii.

Doar în clipa în care privi chipul de pe hârtie, Spencer conștientiză faptul că o va urmări pe Valerie Keene oriunde s-ar fi dus, o va găsi și o va ajuta. Neținând seama de ceea ce făcuse ea, probabil, și chiar dacă ar fi fost vinovată de o crimă, ignorând cât l-ar fi costat, și chiar dacă nu i-ar fi păsat deloc de el, Spencer își puse în gând să înfrunte orice alături de această femeie.

Când realiză implicațiile hotărârii pe care tocmai o luase, îl străbătu un fior de uimire, căci, până în acel moment, se considerase un om modern, care nu credea în nimeni și nimic, nici în Dumnezeu și nici măcar în sine însuși.

Pătruns de o teamă respectuoasă și fără a fi în stare să-și înțeleagă total motivațiile, spuse încetișor:

— Al dracu’ să fiu…

Câinele strănută.

Capitolul 4

În timp ce Beatles-ii cântau „I’ll Cry Instead”, Roy Miro simți cum răceala mâinii femeii începuse să se strecoare și în corpul lui.

Îi dădu drumul și își puse mănușile. Îi șterse mâinile cu colțul cearșafului pentru a curăța orice urmă de grăsime care ar fi putut păstra forma amprentelor sale.

Cuprins de sentimente contradictorii – tristețe, fiindcă o femeie bună murise, și veselie, pentru că o salvase dintr-o lume a suferințelor și a dezamăgirilor – coborî la bucătărie. Voia să aștepte într-un loc de unde să audă ușa automată a garajului, semn că soțul Penelopei se întorsese acasă.

Câteva picături de sânge se coagulaseră pe podeaua din gresie. Roy se folosi de niște șervețele de hârtie și de un spray Fantastik, pe care le găsise în dulăpiorul aflat sub chiuvetă, pentru a curăța mizeria.

După ce șterse urmele pantofilor săi murdari, observă că nici chiuveta din oțel inoxidabil nu era atât de curată pe cât ar fi trebuit să fie, și o frecă până ce începu să lucească.

Geamul cuptorului cu microunde era pătat. Sclipea după ce se ocupă și de el.

Când Beatles-ii ajunseseră la mijlocul melodiei „I'll Be Back", iar Roy deja lustruise și partea din față a congelatorului, ușa de la garaj hurui înfundat. Aruncă șervețelele de hârtie la coșul de gunoi, puse la loc spray-ul Fantastik și își recuperă pistolul Beretta, abandonat pe masă după ce o eliberase de suferință pe biata Penelope.

Doar o mică spălătorie separa bucătăria de garaj. Se răsuci spre ușa închisă.

Ecoul zgomotului produs de motorul mașinii se lovi de pereți, în timp ce Sam Bettonfield intră în garaj. Apoi se opri. Ușa scârțâia și zăngănea pe măsură ce cobora în urma automobilului.

În sfârșit acasă, după îndelungi lupte. Obosit după orele nesfârșite de muncă, de mestecat cifre. Sătul să mai achite chiria exorbitantă din zona centrală a orașului, încercând să se mențină pe linia de plutire într-un sistem ce prețuia mai mult banii decât oamenii.

În garaj, portiera se trânti.

Copleșit de stresul vieții duse într-un oraș presărat cu nedreptăți și aliat în război cu el însuși, Sam probabil că își dorea cu ardoare o băutură, un sărut de-al Penelopei, o cină tihnită și o oră de stat în fața televizorului. Aceste plăceri simple, plus cele opt ceasuri de somn, constituiau singura

alinare a unui biet bărbat după întâlnirile cu clienții hrăpăreți și pretențioși de peste zi – cu toate că visele îi erau adevărate coșmaruri.

Roy avea ceva mai bun să-i ofere.

Sunetul cheii în broască, clinchetul făcut de zăvor, o ușă deschizându-se: Sam intrase în spălătorie.

Roy se ridică în picioare.

Îmbrăcat cu un parpalac, ținând în mână o servietă, Sam păși în bucătărie. Roy îi zări chelia și ochii jucăuși, cenușii. Arăta uimit, dar nu speriat.

— Probabil că ai greșit casa…

Lăcrimând sincer, Roy îi răspunse:

— Știu prin ce treci, și apăsă de trei ori pe trăgaci.

Sam nu era un bărbat solid, probabil cântărea numai cu douăzeci de kilograme mai mult decât soția sa. Însă nu i se păru ușor să-l care pe scări, să-l dezbrace de parpalac, să-i scoată pantofii și să-l salte în pat. După ce își duse treaba la capăt, Roy se simți mulțumit de sine însuși, fiindcă știa că făcuse un lucru bun așezându-i unul lângă celălalt pe Sam și Penelope, într-o asemenea împrejurare importantă.

Îi trase pătura peste piept. Cearșaful era împodobit cu dantelă fină, asortându-se cu pernele, așa că ambele cadavre păreau îmbrăcate în stiharii frumoase, purtate probabil și de îngeri.

Beatles-ii se opriseră din cântat cu puțin timp în urmă. De afară se auzea sunetul molcom și solemn al ploii, la fel de înghețate ca și orașul peste care cădea, tot atât de implacabile ca și trecerea timpului sau apusul soarelui.

Deși înfăptuise un lucru bun, deși se bucura că suferințele acestor doi oameni fuseseră curmate, Roy se simțea trist. Era însă o tristețe ciudat de dulce, iar lacrimile care i se prelingeau din ochi îl purificau.

Coborî și șterse cele câteva picături de sânge de pe podeaua bucătăriei. Găsi aspiratorul în cămara de sub scară și curăță mizeria făcută de el când intrase prima dată în casă.

Căută în geanta Penelopei cartea de vizită pe care i-o dăduse. Acolo figura un nume fals, dar oricum o luă.

În final, folosindu-se de telefonul din bibliotecă, formă 911.

Un polițist îi răspunse, iar el îi vorbi:

— E îngrozitor de trist aici. E îngrozitor de trist. Ar trebui să vină cineva.

Nu așeză receptorul în furcă, ci alături, pe masă, lăsând linia deschisă. Adresa familiei Bettonfield probabil că deja apăruse pe ecranul din fața polițistului; Roy nu voia să riște ca Sam și Penelope să zacă acolo ore sau chiar zile întregi înainte de a fi descoperiți. Fuseseră niște oameni buni și nu meritau să fie găsiți țepeni, emanând acel miros caracteristic leșurilor în putrefacție.

Merse cu pantofii în mână până la ușa din față, unde se încălță în grabă. Nu uită să-și recupereze pistolul pentru descuiat zăvoare, lăsat în hol.

Ajunse prin ploaie la mașină și părăsi zona.

După ceasul lui, se făcuse deja 22:20. Deși pe Coasta de Est era cu trei ore mai târziu, știa că în mod sigur contactul lui din Virginia îl aștepta.

La primul semafor, deschise valijoara de pe scaunul pasagerului. Băgă în priză computerul, încă legat la telefonul celular; nu separă dispozitivele fiindcă avea nevoie de amândouă. Apăsând câteva taste, programă aparatul celular să răspundă unor comenzi vocale prestabilite și să funcționeze ca un difuzor, păstrându-și în acest fel mâinile libere pentru a conduce.

Când apăru lumina verde, traversă intersecția și ordonă o convorbire la mare distanță, rostind:

— Conectează, te rog, și apoi dictă un număr din Virginia.

După ce sună de două ori, glasul familiar al lui Thomas Summerton se auzi pe fir, ușor de recunoscut după primul cuvânt, la fel de moale și de sudist ca untul de pecan:

— Alo?

Roy zise:

— Aș putea vorbi cu Jerry, vă rog?

— Îmi pare rău, ați greșit numărul. Apoi Summerton închise.

Roy întrerupse tonul telefonului, spunând:

— Te rog, acum deconectează-te.

În zece minute, Summerton îl va suna dintr-un loc sigur și vor putea vorbi liber, fără teama de a fi ascultați.

Roy trecu pe lângă magazinele sclipitoare din Rodeo Drive și intră pe Santa Monica Boulevard, apoi o luă spre vest, către zonele rezidențiale. Clădiri imense și scumpe se înălțau în spatele unor copaci uriași, palate particulare pe care le găsea respingătoare.

Când telefonul începu să sune, el nu se întinse după receptor, ci zise:

— Te rog, acceptă convorbirea.

Legătura fu realizată și se auzi un clic.

— Te rog, amestecă acum.

Computerul scoase un *beep* care îi indica faptul că orice ar spune de acum încolo va părea ininteligibil oricui, în afara lui Summerton. Înainte de a-l prelua, mesajul urma să fie spart în bucățele mici și rearanjat aleator pe baza unui factor de control. Ambele telefoane fuseseră sincronizate cu *același* factor de control, așa că înșiruirea lipsită de înțeles a sunetelor transmise avea să fie reconstituită cu fidelitate la recepție.

— Am văzut raportul inițial din Santa Monica, zise Summerton.

— Vecinii mi-au declarat că azi-dimineață încă mai era acolo. Dar probabil că a reușit să se evapore înainte ca noi să trimitem echipa.

— Ce a făcut-o să o ia la sănătoasa?

— Pot să jur că are un al șaselea simț. Roy coti la stânga pe Sunset Boulevard, alăturându-se fluxului dens de circulație, care înfrumusețea pavajul ud cu razele farurilor. Ai auzit de bărbatul care a apărut?

— Și a scăpat.

— Nu din neglijența noastră.

— Deci a avut noroc?

— Nu. Mult mai rău. Știa foarte bine ce să facă.

— Vrei să spui că era cineva antrenat?

— Mda.

— În domeniul federal, local sau de stat?

— A scos din circulație un tip din echipă, în cea mai mare tăcere.

— Deci a asistat la câteva lecții și în afara poliției locale.

Roy părăsi Sunset Boulevard, făcând dreapta pe o străduță mai puțin circulată, unde vilele se ascundeau în spatele zidurilor, al gardurilor vii și al copacilor răscoliți de vânturi.

— Și dacă reușim să-l prindem, care sunt prioritățile?

Summerton se gândi un moment înainte de-a vorbi:

— Să aflăm cine este și pentru cine lucrează.

— Apoi să-l reținem?

— Nu. E prea mare miza. Îl facem să dispară.

Străzile întortocheate se încolăceau printre dealurile împădurite, separând proprietățile particulare acoperite cu crengi înmuiate de ploaie, curbă după curbă.

Roy rupse tăcerea:

— Asta schimbă în vreun fel povestea cu femeia?

— Nu. O să-și primească porția. S-a mai întâmplat și altceva?

Roy se gândi la doamna și domnul Bettonfield, dar nu-i menționă. Bunătatea extremă pe care o manifestase față de ei nu avea nicio legătură cu slujba sa, iar Summerton n-ar fi înțeles.

În schimb, spuse:

— Ne-a lăsat ceva.

Summerton nu îi replică, imaginându-și probabil ce le lăsase.

Roy reluă:

— O fotografie a unui gândac negru de bucătărie, prinsă cu un cui în perete.

— Snopește-o în bătaie, mârâi Summerton și închise.

În timp ce descria o curbă largă pe sub crengile plecate ale magnoliilor, trecând prin dreptul unui gard din sârmă ghimpată dincolo de care se ridica în întunericul străbătut de ploaie o replică a Tarei, scăldată în lumina reflectoarelor, Roy spuse:

— Nu mai amesteca.

Computerul scoase un *beep*, sugerând că s-a executat.

— Te rog, conectează-te, zise el și dădu numărul de telefon care urma să-l trimită în brațele Mamei.

Ecranul monitorului sclipi. Când Roy își aruncă privirea, văzu prima întrebare: CINE E ACOLO?

Deși telefonul accepta comenzi vocale, Mama nu o făcea; așa că Roy părăsi șoseaua îngustă și opri pe o alee în fața unei porți de doi metri, din fier forjat, pentru a tasta răspunsurile cerute de sistemul de protecție. După ce își transmise și amprenta, accesul la Mama, în Virginia, îi fu acordat.

Din meniul de bază, el selectă SUCURSALE. Din acest submeniu, alese LOS ANGELES și se conectă astfel la cel mai mare copilaș al Mamei de pe Coasta Estică.

Mai făcu vreo câteva selecții în computerul din Los Angeles, până când ajunse la fișierele departamentului de analiză foto. Cel care îl interesa se afla în lucru, așa cum bănuise, și îl apelă ca să-l studieze.

Ecranul computerului său portabil deveni alb-negru și apoi se umplu cu fotografia chipului unui bărbat. Fața îi era pe jumătate răsucită, acoperită cu umbre, de nedeslușit prin perdeaua de ploaie.

Roy fu dezamăgit. Sperase la o fotografie mai clară.

Îl consterna la fel ca și tablourile impresioniste: pe ansamblu, clare; în detaliu, misterioase.

Mai devreme, în Santa Monica, echipa de asalt reușise să obțină câteva instantanee ale străinului care intrase în bungalou cu câteva minute înainte de atac. Noaptea, ploaia deasă și copacii înalți, care nu permiteau lămpilor să lumineze pe deplin trotuarul – toate complotaseră împotriva lor, așa că nu reușiseră să obțină o fotografie suficient de bună a bărbatului. Mai mult, nici nu se așteptaseră să fie altceva decât un pieton obișnuit, iar când se îndreptase spre casa femeii rămăseseră foarte surprinși. În consecință, îi făcuseră puține poze, niciuna de calitate, niciuna care să le dezvăluie toate trăsăturile acelui personaj misterios, deși camera video era dotată cu lentile speciale.

Cele mai importante fotografii deja se scanaseră în computerul din sucursala locală, procesate apoi și de un program de filtrare. Computerul urma să identifice distorsiunile produse de ploaie și apoi să le elimine. Atunci toată suprafața pozei avea să se lumineze uniform, până când ar fi putut distinge structurile biologice chiar și prin cele mai întunecate umbre: apoi, scotocind printre nenumăratele cunoștințe despre forma craniului uman – un imens catalog cu diferențele care există între sexe, rase și grupe de vârstă – computerul urma să interpreteze aceste structuri, apoi să dezvolte, pe baza lor, fața cea mai probabilă.

Procesul era laborios chiar la viteza fulgerătoare cu care opera programul. În final, fiecare fotografie putea fi descompusă în componente minuscule de lumini și umbre, numite pixeli: piese ale unui puzzle, având forme identice, dar variind subtil în consistență și culoare. Oricare dintre aceste sute de mii de pixeli ale pozei trebuia să fie analizat, nu pentru a descoperi ceea ce reprezintă, ci în ce relație se găsea cu fiecare din multitudinea de pixeli ce-l înconjurau, ceea ce însemna că, pentru limpezirea imaginii, computerul executa sute de milioane de comparații și lua tot atâtea decizii.

Nici chiar atunci nu exista garanția că figura care avea să se ridice din întuneric urma să-l descrie cu acuratețe pe bărbatul ce fusese fotografiat. Orice analiză de acest fel necesita o pricepere artistică, fiind mai mult o ghicitoare decât un procedeu tehnologic adevărat. Roy văzuse câteva instantanee prelucrate pe computer la fel de reușite ca și cele realizate de artiștii amatori care pictau la comandă Arcul de Triumf sau Manhattanul în amurg. Oricum, chipul obținut urma să fie foarte apropiat de înfățișarea reală a bărbatului.

Acum, în timp ce computerul lua decizii și ajusta miile de pixeli, imaginea de pe ecranul monitorului se unduia de la stânga la dreapta. Încă deprimant. Deși se petreceau schimbări, efectul era imperceptibil. Roy nu putea să distingă nicio diferență.

În următoarele ore, imaginea de pe ecran avea să se unduiască la fiecare șase sau zece secunde. Efectele cumulate se observau abia la intervale foarte mari de timp.

Roy se întoarse pe șosea, lăsând computerul în priză, cu VDT[7]-ul îndreptat spre el.

O vreme mătură cu farurile mașinii dealurile și curbele întunecate, căutând un drum de ieșire din acea beznă mișcătoare, unde luminile filtrate de copacii care străjuiau vilele izolate făceau aluzie la viețile enigmatice, înglobând bogăție și putere mai presus de înțelegerea lui.

Din când în când arunca o privire spre ecranul computerului. Fața unduitoare. Pe jumătate întoarsă. Stranie, acoperită de umbre.

După ce în sfârșit găsi Sunset Boulevard și apoi străduțele din Westwood, nu departe de hotelul său, se simți ușurat; revenise în mijlocul unor oameni mult mai asemănători lui decât cei care locuiau pe dealuri. În zona de jos a orașului, cetățenii cunoșteau suferința și nesiguranța zilei de mâine; lor le putea influența în bine viețile, lor le putea aduce alinarea – din compasiune sau spirit justițiar.

Chipul de pe ecranul computerului încă semăna cu cel al unei fantome, amorf și oarecum malign. Chipul haosului.

Străinul era un om care, la fel ca și femeia fugară, stătea în calea ordinii, a liniștii și a legii. Putea fi rău, sau doar necăjit și dezorientat. Până la urmă, oricum nu conta.

[7] Video Display Terminal = monitor, ecran (n. tr.).

— O să-ți aduc pacea în suflet, îi promise Roy Miro, aruncând o privire spre fața ce se metamorfoza pe ecranul monitorului. O să te găsesc și o să-ți aduc pacea în suflet.

Capitolul 5

În vreme ce copitele ploii bocăneau pe acoperiș, iar glasul de bas al vântului bombănea la ferestre, în timp ce câinele moțăia încovrigat pe scaunul de alături, Spencer își folosi experiența dobândită pe computer încercând să își construiască un fișier cu date despre Valerie Keene.

În înregistrările Departamentului Circulației Rutiere, permisul de conducere pe care îl solicitase era primul și nu unul reînnoit; pentru a-l primi, ea furnizase o dovadă care să-i ateste identitatea de la Asigurările Sociale. DCR o verificase și găsise într-adevăr numele și codul său în fișierele Asigurărilor Sociale.

Astfel, Spencer căpătă încă patru indicii cu ajutorul cărora s-o localizeze în celelalte baze de date unde ea ar mai fi putut apărea: numele, data nașterii, numărul permisului de conducere și codul de la Asigurările Sociale. Avea să fie floare la ureche să o repereze.

Cu un an în urmă, plin de răbdare și folosindu-și viclenia, reușise să obțină accesul la toate societățile naționale mai mari care acordau credite – de exemplu TRW – chiar dacă posedau sisteme sofisticate de securitate. Acum scormoni ca un vierme în cel mai solid dintre aceste mere, căutând-o pe Valerie Ann Keene.

Fișierele includeau patruzeci și două de femei cu acest prenume și cincizeci și nouă cu numele de familie scris „Keene” sau „Keane”, la care se adăugau încă cinci cu „Keen”. Spencer introduse codul de la Asigurările Sociale, așteptându-se să elimine șaizeci și trei dintre ele, dar *niciuna* nu avea același cod cu cel din înregistrările DCR.

Încruntându-se la ecran, introduse data ei de naștere și îi ceru sistemului s-o localizeze. Una dintre cele șaizeci și patru se născuse în aceeași zi a aceleiași luni cu femeia pe care o căuta el, dar cu douăzeci de ani mai devreme.

Cu Rocky sforăind lângă el, introduse numărul permisului de conducere și așteptă până când programul le selectă pe numeroasele Valerie. Dintre cele care dețineau așa ceva, numai cinci se aflau în California, dar *niciuna* cu numărul acela. Încă o fundătură.

Convins că greșeala provenea din baza de date, Spencer examină fișierele celor cinci Valerie din California, uitându-se la datele lor de naștere și la permisul de conducere, sperând să găsească numai o cifră diferită față de numerele pe care le furase de la DCR. Era sigur că va descoperi că un funcționar tastase un șase în loc de nouă sau inversase între ele două cifre.

Nimic. Nicio greșeală. Judecând după informațiile conținute în fișiere, niciuna dintre acele femei n-ar fi putut fi adevărata Valerie.

Incredibil, Valerie Ann Keene, care lucrase până de curând la Ușa Roșie, lipsea din fișierele agențiilor de credit și nu se găsise niciodată în ele. Acest lucru ar fi fost posibil numai dacă n-ar fi cumpărat nimic pe credit, n-ar fi deținut niciodată vreo carte de credit, dacă nu și-ar fi deschis niciodată vreun cont de economii sau nu ar fi fost niciodată verificată de vreun patron ori de vreun șef de personal.

Să ai douăzeci și nouă de ani și să nu fi folosit niciodată creditul în America zilelor de azi, însemna să fii un țigan sau un vagabond fără ocupație, cel puțin începând din adolescență. În mod sigur, nu era cazul ei.

Bine. Gândește-te. Raidul asupra bungaloului indică faptul că poliția sau vreo altă agenție se află pe urmele ei. Deci probabil e o delincventă căutată și are cazier.

Spencer se întoarse pe autostrăzile electronice ale computerului Departamentului de Poliție din Los Angeles și scormoni în înregistrările orașului, ale districtului și statului să vadă dacă exista vreo persoană cu numele de Valerie Ann Keene, care fusese vreodată condamnată, sau dacă se emisese vreun mandat de arestare pe numele ei în această jurisdicție.

Sistemul din oraș clipi: NEGATIV.

NICIUN FIȘIER în rapoartele districtuale.

NU EXISTĂ, spuse statul.

Nimic, absolut nimic, zero.

Folosindu-se de faptul că DPLA își împărțea informațiile cu FBI-ul, accesă Ministerul de Justiție cu sediul în Washington,

căutând fișierele celor condamnați pentru infracțiuni federale. Nici acestea nu o includeau.

Pe lângă listele care conțineau persoanele urmărite, mai existau și altele adiționale, ale celor care aveau o legătură cu investigațiile, adică suspecți sau potențiali martori. Spencer se interesă dacă apărea pe vreuna dintre aceste liste, dar răspunsul fu negativ.

Era o femeie fără trecut.

Însă făptuise ceva care o făcea să fie o femeie căutată. Căutată cu disperare.

•

Spencer nu se băgă în pat decât pe la 1:10.

Deși era extenuat, iar ritmul ploii i-ar fi putut servi drept sedativ, nu reușea să adoarmă. Stătea întins pe spate, privind când tavanul acoperit de umbre, când frunzișul copacilor din dosul ferestrei, care se zvârcolea frenetic, ascultând bolboroseala lipsită de sens a vântului năvalnic.

La început nu se putea gândi decât la acea femeie. Înfățișarea sa. Ochii ei. Vocea. Misterul.

Peste un timp, mintea îi alunecă spre trecut, așa cum se întâmpla deseori și cu prea mare ușurință. Pentru el, memoria constituia o autostradă cu o singură destinație: acea noapte de vară când abia împlinise paisprezece ani și lumea întunecată se întunecase și mai mult, când tot ceea ce știa se dovedise a fi fals, când îl părăsise speranța, și teama de propriul său destin devenise unica lui companie, când îl trezise țipătul persistent al unei bufnițe, care de atunci încolo rămăsese întrebarea cea mai importantă a vieții sale.

Rocky, care de obicei se adapta perfect la starea de spirit a stăpânului său, acum încă se mai plimba neobosit prin casă; părea că nu-i pasă de faptul că Spencer se cufundase în suferința tăcută a amintirilor ce-l hăituiau, neîndurătoare, și avea nevoie de companie. Câinele nu răspunse când îl strigă pe nume.

În întuneric, Rocky țopăia neastâmpărat între ușa deschisă a dormitorului (unde rămânea în prag, ascultând furtuna care pătrundea prin gura sobei) și fereastră (săltându-și lăbuțele din față pe pervaz, urmărind furia vântului care devasta pădurea de eucalipți). Deși nu scâncea și nu mormăia, căpătase un aer de îngrijorare, de parcă vremea urâtă i-ar fi adus amintiri nedorite

și l-ar fi torturat, făcându-l incapabil de a-și păstra liniștea pe care o regăsise în timp ce moțăia pe scaunul din camera de zi.

— Aici, băiete, spuse încetișor Spencer. Vino aici.

Nepăsător, câinele țopăi spre ușă, o umbră printre celelalte.

Marți seară Spencer se dusese la Ușa Roșie să povestească despre acea noapte de iulie, din urmă cu șaisprezece ani. În schimb, el o întâlnise pe Valerie Keene și, spre surpriza sa, discutaseră despre alte lucruri. Dar acel iulie îndepărtat încă îi mai bântuia gândurile.

— Rocky, vino aici. Spencer lovi salteaua cu mâna de câteva ori.

După aproape un minut de insistențe, câinele sări în pat. Rocky se întinse cu capul sprijinit de pieptul lui Spencer, tremurând la început, dar apoi potolindu-se sub mângâierile drăgăstoase. Cu o ureche ciulită, asculta povestea pe care o mai auzise de nenumărate ori, uneori el fiind singurul spectator, alteori însoțindu-l pe Spencer în baruri, unde dădea de băut străinilor care apoi îl urmăreau cu mintea încețoșată de aburii alcoolului.

— Aveam paisprezece ani, începu Spencer. În mijlocul lui iulie noaptea era fierbinte și umedă. Dormeam acoperit cu un singur cearșaf și cu fereastra deschisă, ca să intre aerul. Am visat-o pe mama, care murise cu șase ani în urmă, dar nu-mi mai aduc aminte ce s-a întâmplat în acel vis, ci doar căldura lui, mulțumirea și liniștea pe care le simțeam fiind împreună cu ea… Și poate muzica râsetelor ei. Avea un râs minunat. Dar alt sunet mă trezise, și nu fiindcă era tare, ci pentru că se repeta – atât de sepulcral și de straniu… Mi-am ridicat capul de pe pernă, ametit și încă pe jumătate adormit, dar fără să-mi fie frică. Am auzit pe cineva întrebând: „Hei?” O dată, apoi încă o dată. O pauză, tăcere, dar după aceea repetându-se mereu: „Hei, hei, hei?” Bineînțeles, de îndată ce am reușit să mă trezesc complet, mi-am dat seama că o bufniță se cocoțase pe acoperiș, chiar deasupra ferestrei mele deschise…

Spencer se simțea atras de acea noapte îndepărtată de iulie, de parcă ar fi fost un asteroid capturat de gravitația mai mare a Pământului, sortit unei orbite descendente care avea să sfârșească într-un impact.

•

... o bufniță se cocoțase pe acoperiș, chiar deasupra ferestrei mele deschise, strigând în noapte din naiba știe ce motive.

În bezna umedă, mă scol din pat și mă duc la baie, așteptându-mă ca țipătul să înceteze în clipa în care bufnița își va desface aripile și va pleca din nou la vânătoare de șoareci. Mă întorc în pat; pasărea însă pare mulțumită să stea pe acoperiș și să cânte mereu același cuvânt, același cântec pe o singură notă.

În cele din urmă, mă îndrept spre fereastră, vrând să o închid cu grijă, încercând să n-o sperii și să-și ia zborul. Dar când mă aplec în afară și îmi sucesc capul în sus să o văd, așteptându-mă întrucâtva să o găsesc agățată de șindrilă, cu ghearele împietrite în lemn, un urlet straniu și îndepărtat se aude, înainte ca eu să apuc a spune: „Hei" sau bufnița să repete: „Hâșș". Acest nou sunet este slab și sumbru, un strigăt de teroare dintr-un loc îndepărtat în noapte. Mă uit înspre hambarul aflat la vreo două sute de metri de casă, înspre câmpul luminat de lună, înspre dealurile împădurite de dincolo de câmp. Strigătul revine, de această dată mai scurt, dar mult mai patetic și mai pătrunzător.

Am trăit la țară de când m-am născut și știu că natura este un ținut plin de violență, guvernat de cea mai cruntă dintre legi – legea selecției naturale – și dominat de barbarie. În multe nopți am ascultat urletele lugubre ale haitelor de coioți care își urmăreau prada, celebrându-și masacrul. Strigătul strident și triumfător al leului de munte după ce supsese viața dintr-un iepure răsuna cu ecou peste dealuri, făcându-te să crezi mai ușor că Infernul există și că blestemații de bogătași erau azvârliți în el prin porțile deschise.

Acest geamăt care îmi atrase atenția când m-am aplecat peste pervaz – și care o reduse la tăcere pe bufniță – nu vine însă de la un prădător, ci de la o pradă. Este glasul cuiva vulnerabil și slab. Pădurile și câmpiile sunt pline de creaturi timide și blajine, care trăiesc numai pentru a pieri violent, și asta se întâmplă în fiece oră a fiecărei zile, fără încetare. Iar un zeu anume știe de soarta lor, dar niciodată nu intervine.

Dintr-odată, noaptea devine profund tăcută, încă misterioasă, ca și cum acel muget depărtat de teroare ar fi fost de fapt scrâșnetul motoarelor creației înainte de oprire. Stelele sunt puncte greoaie de lumină care nu mai pâlpâie, iar luna ar putea

foarte bine să fi fost pictată pe o pânză. Peisajul – copaci, tufișuri, flori de vară, câmpii, dealuri și munți îndepărtați – nu pare a fi altceva decât o îngemănare de umbre cristalizate, în nuanțe diferite de negru. Aerul probabil că mai este încă fierbinte, dar eu sunt complet înghețat.

Închid în tăcere fereastra, plec de lângă ea, îndreptându-mă spre pat. Îmi simt ochii grei, sunt mult mai obosit decât am fost vreodată.

Dar apoi îmi dau seama că mă aflu într-o stare ciudată de consternare, că oboseala mea e mai curând psihică decât fizică și că îmi doresc să dorm mai mult decât aș avea nevoie. Somnul este un refugiu. Din fața fricii. Tremur, și nu din cauza frigului. Aerul este fierbinte, la fel ca mai devreme. Tremur de frică.

Frică de ce? Nu pot identifica sursa îngrijorării mele.

Știu că tot ceea ce am auzit nu a fost un strigăt banal al vreunei sălbăticiuni. În mintea mea se reflectă un sunet înghețat care redă ceva ce am mai auzit și altă dată, cu toate că nu îmi amintesc ce anume, unde, când. Cu cât geamătul nefericit se alătură mai mult unui ecou din memorie, cu atât bătăile inimii mi se *întețesc.*

Îmi doresc cu disperare să mă întind, să uit de acel strigăt, de noapte, de bufniță și întrebarea ei, dar știu că nu sunt în stare să adorm.

Sunt numai în chiloți, așa că îmi trag repede pantalonii pe mine. Acum, că m-am hotărât să acționez, somnul și consternarea nu mă mai interesează. De fapt, m-a cuprins o agitație cel puțin la fel de ciudată ca și consternarea de până adineauri. Gol până la brâu și desculț, sunt condus de o intensă curiozitate în afara dormitorului, de o dorință de aventură pe care toți băieții o împărtășesc – și de un adevăr îngrozitor pe care încă nu știu că-l știu.

În spatele ușii este răcoare, deoarece camera mea e singura fără climatizare. De câteva veri am renunțat la ea, pentru că prefer binecuvântarea aerului curat și proaspăt, chiar și într-o noapte umedă de iulie... Și pentru că șuieratul pe care aerul înghețat îl scoate când intră prin grilaj în conductă și se zbate între paletele ventilatorului mă împiedică să dorm. Multă vreme îmi fusese teamă că sunetul acesta necontenit, dar estompat, ar putea masca alt zgomot pe care ar trebui să-l aud ca să

supraviețuiesc. Este o teamă copilărească și nefundamentată, dar care mă sufocă. Îmi dictează până și obiceiurile.

Holul de la etaj este scăldat în lumina argintie a lunii care se strecoară prin două lucarne. Ici-colo, de-a lungul pereților, podeaua lustruită, din lemn de pin, sclipește ușor. Pe jos, în mijlocul holului, se lăfăie un covor cu un model persan încâlcit; formele rotunde, curbe și unduitoare, absorb radiația emisă de luna plină și lucesc nedeslușit: sute de contururi palide, ciudat incandescente, par să se afle nu imediat sub tălpile mele, ci mult mai jos, de parcă aș umbla precum Iisus pe suprafața apei, privind locuitorii misterioși de la fund.

Trec pe lângă camera tatălui meu. Ușa e închisă.

Ajung la capătul treptelor, unde șovăi.

Casa este tăcută.

Cobor treptele clătinându-mă, frecându-mi brațele goale cu palmele, minunându-mă de frica mea inexplicabilă. Poate chiar în acel moment întrezăresc ca prin ceață că mă-ndrept țintă spre un loc de unde nu voi mai putea niciodată să urc...

•

Având-l pe câine drept confesor, Spencer își depănă povestea acelei nopți îndepărtate, vorbi despre ușa ascunsă, despre locul secret, despre inima pulsândă a coșmarului. Pe măsură ce revedea experiența, pas cu pas, vocii se transforma într-o șoaptă.

Când termină, se afla într-o vremelnică stare de grație care avea să se evapore odată cu venirea zorilor, dar care i se părea chiar mai dulce, fiind atât de slabă și scurtă. Purificat, în sfârșit fu capabil să-și închidă ochii, știind că îl va cuprinde un somn lipsit de vise.

Dimineață urma să pornească în căutarea femeii.

Încerca un sentiment ciudat: dintr-un infern real, se îndrepta către celălalt, pe care, de atâtea ori, i-l descrisese răbdătorului câine. Exista un singur drum în fața ochilor lui, iar el se simțea silit să-l urmeze.

Acum adormi.

Ploaia curăța lumea, iar susurul ei era muzica absolutului – deși unele pete nu ar fi putut fi șterse complet niciodată.

Capitolul 6

Dimineață, Spencer se trezi cu câteva mici vânătăi și semne roșii pe față și pe mâini. Pe lângă cicatrice, erau de-a dreptul nesemnificative.

Își luă micul dejun, brioșe englezești și cafea, la biroul din camera de zi, în timp ce scormonea în computerul agentului fiscal districtual. Descoperi că bungaloul din Santa Monica, în care Valerie locuise până cu o zi înainte, era proprietatea Asociației Familiale Louis și Mae Lee. Chiria fusese trimisă prin poștă într-un loc numit China Dream din West Hollywood.

Cuprins de curiozitate, ceru o listă cu celelalte proprietăți – în caz că existau – deținute de acea asociație. Găsi cincisprezece: încă cinci case în Santa Monica; două clădiri cu câte cinci apartamente în Westwood; trei case în Bel Air și patru blocuri de birouri în Westwood, incluzând și pe acela numit China Dream.

Louis și Mae Lee se descurcaseră bine.

După ce închise computerul, Spencer rămase cu privirea ațintită asupra ecranului gol și își termină cafeaua. Era amară. Dar oricum o bău.

În jurul orei 10, el și Rocky se îndreptau spre sud pe autostrada de pe Coasta Pacificului. Toate mașinile îl depășeau, fiindcă își menținea viteza cu mult sub limita legală.

În timpul nopții, furtuna se mutase spre est, luând toți norii împreună cu ea. În lumina albă și intensă a soarelui de dimineață, umbrele înclinate spre vest căpătaseră margini ascuțite ca lamele de oțel. Pacificul avea o culoare verde-sticlos amestecat cu cenușiu-închis, ca de ardezie.

Spencer își potrivi radioul pe un canal de știri. Spera să audă relatarea raidului efectuat de către echipa SWAT în noaptea trecută și să afle cine era acuzat și de ce o căutau pe Valerie.

Crainicul îl informă că impozitele creșteau din nou. Economia se înfunda din ce în ce mai tare în recesiune. Guvernul introdusese restricții sporite asupra armelor de foc și a violenței în programele de televiziune. Rata furturilor, a violurilor și crimelor se mărise mai mult ca oricând. Chinezii ne acuzau de posesia „razelor mortale cu laser care orbitau în jurul Pământului”, iar noi îi învinuiam pe ei de același lucru. Unii credeau că lumea urma să piară în flăcări; alții spuneau că prin

îngheț; toți depuneau cereri la Congres pentru adoptarea unei ordini care să salveze omenirea.

Când se trezi ascultând un reportaj despre un spectacol canin care fusese înconjurat de pichete de protestanți, cerând să se pună capăt încrucișărilor supravegheate și „exploatării frumuseții animale în reprezentații exhibiționiste, la fel de respingătoare ca și degradarea tinerelor din sexy-baruri”, Spencer se convinse că nu va mai urma nicio relatare a incidentului petrecut în Santa Monica. Fără îndoială că operațiunea unei echipe SWAT ar fi cântărit mai mult pentru orice reporter decât o prezentare lipsită de sens a atracției canine.

Ori presa nu găsise interesant asaltul unor polițiști înarmați cu mitraliere asupra unei case particulare, ori agenția care condusese operațiunea reușise să-i inducă în eroare pe jurnaliști. Transformaseră ceea ce ar fi trebuit să fie un spectacol public în ceva ce s-ar fi putut numi o acțiune secretă.

Închise radioul și intră pe autostrada din Santa Monica. Pe dealurile din nord-est, China Dream îi aștepta.

Îi spuse lui Rocky:

— Care-i părerea ta despre spectacolele canine?

Rocky îl privi curios.

— Ești câine. Trebuie să ai o opinie. Semenii tăi sunt cei exploatați.

Sau era un câine extrem de circumspect când venea vorba despre problemele curente, sau numai o potaie lipsită de cultură, care nu avea nicio părere în privința chestiunilor controversate ce planau asupra propriei sale specii.

— N-aș vrea să cred, bombăni Spencer, că ești un specimen care a regresat la stadiul de mamifer respins de ceilalți, căruia nu-i pasă dacă este exploatat sau nu, plin de blană, dar nu și de mânie.

Rocky privi din nou la șoseaua din față.

— Nu te simți ultragiat de faptul că femelelor de rasă li se interzic relațiile cu corcituri ca tine, că sunt obligate să cedeze numai masculilor de rasă? Și asta doar pentru a naște pui destinați să se prostitueze în spectacole?

Coada cățelului lovi cu putere portiera.

— Ești un câine bun. Spencer ținu volanul cu mâna stângă, mângâindu-l pe Rocky cu dreapta. Dulăul se supuse cu plăcere.

Poc-poc îi făcea coada. Ești un câine bun și ascultător. Nici măcar nu ți se pare ciudat că stăpânul tău vorbește de unul singur.

Ieșiră de pe autostradă, intrară pe Robertson Boulevard, rulând printr-o zonă cu dealuri ca-n povești.

După o noapte ploioasă și bântuită de vânturi, metropola se întindea la fel de lipsită de smog ca și faleza pe lângă care treceau. Palmierii, ficușii, magnoliile și coada-calului îmbobociți mai devreme, unii plini de flori deja, deveniseră atât de strălucitori, de parcă ar fi fost lustruiți cu mâna, frunză cu frunză, petală cu petală. Străzile fuseseră spălate, pereții din sticlă ai clădirilor sclipeau în soare, păsări străbăteau cerul albastru-aprins, împingându-te să crezi că totul era bine pe lume.

•

Marți dimineață, în timp ce diferiți agenți se foloseau de înlesnirile celorlalte organizații ce apărau legea pentru a localiza Pontiac-ul vechi de nouă ani înregistrat pe numele Valeriei Keene, Roy Miro se ocupa personal de identificarea bărbatului pe care fuseseră la un pas să-l prindă în operațiunea din seara anterioară. Plecând de la Hotelul Westwood, se înfundă în inima orașului Los Angeles, îndreptându-se spre sucursala californiană a Agenției.

În centru, spațiul ocupat de birourile federale, orășenești, districtuale și locale rivaliza numai cu cel deținut de bănci. La prânz și la cină, în restaurante se vorbea mai mult despre bani – tranzacții masive și necinstite, chiar dacă mesenii luceau parte din comunitatea financiară sau politică.

În această amestecătură imensă, Agenția ocupa o clădire frumoasă de zece etaje pe o stradă aglomerată, lângă primărie. Bancherii, politicienii, funcționarii și infractorii îmbibați de vin împărțeau trotuarele, respectându-se reciproc – cu excepția unor regretabile ocazii în care vreunul dintre ei se năpustea, răcnind critici incoerente, și își înjunghia concetățeanul. Cel care mânuia cuțitul (pistolul sau un instrument bont) suferise frecvent deziluzii sau credea că este persecutat de extratereștri sau de CIA și, cel mai probabil, era delincvent, nu bancher, nici politician, nici funcționar.

Totuși, cu șase luni în urmă, un bancher de vârstă mijlocie fusese cuprins de un elan ucigaș, folosindu-se de două pistoale

de 9 mm. Incidentul traumatizase întreaga societate de vagabonzi ai orașului și îi determinase să devină mult mai precauți față de „ștabii” cu care împărțeau străzile.

Clădirea impunătoare – îmbrăcată în marmură, cu ferestre din sticlă fumurie la fel de întunecată ca și lentilele ochelarilor purtați de starurile de cinema – nu purta numele Agenției. Oamenii cu care lucra Roy nu căutau glorie; preferau să muncească în secret. În afară de asta, Agenția care îi angajase nu exista din punct de vedere oficial, ci funcționa pe baza banilor furnizați de alte birouri controlate de Ministerul Justiției, și, de fapt, nu avea niciun nume.

Deasupra intrării principale, adresa sclipea gravată în aramă. Dedesubt se aflau patru nume și un semn &, de asemenea din aramă: CARVER, GUNMANN, GARROTE & HEMLOCK.

Dacă un trecător s-ar fi întrebat cine ocupa această clădire, și-ar fi închipuit probabil că o firmă de avocați sau contabili. Dacă s-ar fi interesat la paznicul în uniformă din hol, i s-ar fi spus că era o „companie internațională de management”.

Roy coborî panta spre garajul subteran. La capătul ei, o poartă solidă din oțel bara drumul.

Fu admis înăuntru fără să introducă un tichet într-un aparat automat de taxare și fără să se identifice în fața unui paznic dintr-o cabină. Privi în direcția lentilelor unei camere video de mare rezoluție, care, montată pe un soclu, ajungea la jumătate de metru de geamul lateral al mașinii, și așteptă să fie recunoscut.

Proiecția chipului său se transmise către o încăpere lipsită de ferestre, din interiorul clădirii. Roy știa că acolo se afla un paznic în fața unui terminal, care urmărea cum computerul elimina totul din imagine, cu excepția ochilor lui, îi mărea fără a micșora rezoluția, scana striațiile și capilarele retinelor, le compara cu modelele existente în fișiere și îl accepta ca fiind unul dintre membri.

Apoi paznicul apăsa un buton care ridica poarta.

Întreaga procedură s-ar fi putut desfășura și fără acel om – dar totul reprezenta o precauție în plus. Un intrus talentat care ar fi vrut să penetreze Agenția ar fi putut să-l ucidă pe Roy, să-i scoată ochii și să-i țină în fața camerei de luat vederi pentru identificare. Computerul ar fi fost atunci înșelat, pe când așa paznicul ar fi descoperit în mod sigur vicleșugul murdar.

Era foarte puțin probabil că ar fi reușit cineva să ajungă atât de departe, încât să străpungă securitatea Agenției. Dar nu imposibil. În aceste zile, sociopați cu vicii nemaiîntâlnite circulau liber pe străzi.

Roy intră în garajul subteran. Până când își parcă mașina și ieși din ea, poarta deja se închisese, trântindu-se cu zgomot. Pericolele orașului Los Angeles, cuprins de o furie democratică ucigașă, rămăseseră în spate.

Ecoul pașilor se izbea de pereții din beton și de tavanul jos, iar el știa că paznicul din cămăruță îl auzea, fiindcă garajul se afla și sub supraveghere audio, nu numai video.

Accesul în liftul de înaltă securitate îi fu permis după ce își apăsă degetul mare de la mâna dreaptă pe sticla unui scanner. O cameră video de deasupra liftului se înclină spre el, astfel încât paznicul să interzică intrarea cuiva care s-ar fi folosit de degetul lui mare.

Indiferent cât de perfecționate ar fi devenit mașinile, oamenii tot ar fi rămas necesari. Uneori acest gând îl înviora pe Roy. Alteori îl întrista, deși nu știa sigur din ce motiv.

Urcă până la etajul al patrulea, unde se găseau laboratoarele de Analiză a Documentelor, Analiza de Substanțe și Analiza Foto.

În laboratorul de analiză computerizată a fotografiilor, doi tineri și o femeie de vârstă mijlocie desfășurau o muncă secretă. Toți surâseră și îi urară „Bună dimineața”, pentru că Roy avea un chip care încuraja zâmbetele și familiaritatea.

Melissa Wicklun, analistul-șef din Los Angeles, stătea pe scaun în biroul ei, care se găsea într-un colț al laboratorului. Încăperea nu avea ferestre spre exterior, ci numai doi pereți din sticlă prin care ea își putea supraveghea subordonații din camera mai mare.

Când Roy ciocăni la ușa din sticlă, își ridică privirea de pe un dosar pe care tocmai îl studia.

— Intră.

Melissa, o blondă de până în treizeci și cinci de ani, semăna cu un spiriduș și cu un demon în același timp. Avea ochii verzi, mari și inocenți – însă neclari și misterioși. Nasul era cârn, iar gura senzuală, o esență a tuturor orificiilor erotice. Prefera să-și ascundă sânii mari, talia subțire și picioarele lungi sub bluze albe, halate de laborator și pantaloni largi din postav. În pantofii

de sport Nike, fără îndoială că se găseau două picioruşe atât de feminine şi delicate, încât Roy s-ar fi simţit încântat să-şi petreacă ore întregi sărutându-le.

Niciodată nu-i făcuse vreun avans, pentru că întotdeauna ea adoptase un comportament rezervat şi practic, şi, mai ales, fiindcă o bănuia că este lesbiană. Nu avea nimic împotriva lesbienelor. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii s-o facă. Dar, în acelaşi timp, nu voia să-şi dezvăluie intenţiile numai pentru a primi un refuz.

Melissa spuse pe un ton tranşant:

— Bună dimineaţa, Roy.

— Ce-ai mai făcut? Dumnezeule, ştii că n-am mai venit în L.A. Nu te-am mai văzut de când…

— Studiam dosarul. Am terminat prelucrările.

Direct la subiect. Niciodată nu-i plăcea să pălăvrăgească.

Când discuta cu Melissa, Roy nu se decidea la ce să se uite: la ochii sau la gura ei. Avea o privire directă şi provocatoare, care lui i se părea fermecătoare. Dar buzele erau desăvârşite…

Împinse o fotografie înspre el.

Roy îşi mută privirea.

Poza fusese mult îmbunătăţită, o versiune color a celei pe care o văzuse pe ecranul terminalului din servietă, un cap de bărbat din profil. Umbrele încă îi mai drapau chipul, dar-mai deschise la culoare şi mai estompate decât înainte. Perdeaua de ploaie fusese totalmente înlăturată.

— E reuşită, zise Roy. Dar încă nu îndeajuns de bună ca să îl putem identifica.

— Dimpotrivă, ne spune o mulţime despre el, replică Melissa. Are între douăzeci şi opt şi treizeci şi doi de ani.

— Cum îţi dai seama?

— E o concluzie a computerului bazată pe analiza ridurilor fine din jurul ochilor, a procentului de păr cărunt şi a gradului aparent de tărie a muşchilor faciali sau a pielii gâtului.

— O concluzie cam pripită, ţinând cont de calitatea imaginii…

— Deloc, îl întrerupse ea. Sistemul operează estimări analitice fundamentate pe o bază de date de zece megabiţi, ce conţine informaţii biologice, şi bag mâna-n foc că are dreptate.

Îl înfioră felul în care buzele ei pronunţaseră cuvintele „bază de date de zece megabiţi, ce conţine informaţii biologice”. Perfecte. Îşi drese vocea.

— Păi…

— Păr castaniu, ochi căprui.

Roy încremeni.

— Părul, înțeleg. Dar nu-i poți vedea ochii.

Ridicându-se de pe scaun, Melissa îi luă fotografia din mână și o puse pe birou. Arătă cu un creion globul ocular.

— Nu privește spre aparat, așa că, dacă tu sau eu am examina poza sub microscop, n-am reușit să distingem irisul pentru a deduce culoarea. Însă chiar dintr-o asemenea perspectivă înclinată, computerul poate detecta câțiva pixeli de culoare.

— Deci are ochi căprui.

— Căprui-închis. Lăsă creionul din mână și își înfipse pumnul în șold, delicată ca o floare și dârză ca un general de armată. Cu siguranță căprui-închis.

Roy admira încrederea ei de nezdruncinat, convingerea teribilă cu care vorbea. Și *gura* aceea.

— Bazându-ne pe analiza computerului asupra relației fizice cu obiectele măsurabile din mediul înconjurător, bărbatul are un metru șaptezeci și opt înălțime. Melissa pronunță foarte distinct cuvintele, așa că îi ieșiră pe gură la fel de sacadat ca și gloanțele dintr-o mitralieră. Cântărește șaptezeci și cinci de kilograme, plus, minus două kilograme. Are trăsături caucaziene, bine bărbierit, într-o formă fizică excelentă și s-a tuns recent.

— Atât?

Femeia extrase din coperta dosarului o altă fotografie.

— Ăsta e. Luat direct din față. I se vede complet chipul.

Roy privi surprins noua fotografie.

— Nu știam că avem și o asemenea poză.

— Nu aveam, zise ea, studiind portretul cu evidentă mândrie. Nu este de fapt o fotografie reală. E doar o estimare a înfățișării tipului, bazată pe ceea ce computerul a dedus din structura lui osoasă și din acumulările de grăsime observate din profil.

— Poate face așa ceva?

— Este o versiune mai nouă a programului.

— Ne putem baza pe ea?

— Considerând imaginea pe care computerul a reușit să o prelucreze în acest caz, îl liniști ea, există o probabilitate de

nouăzeci și patru la sută ca fața reală să fie identică, absolut, cu aceasta, în nouăzeci la sută dintre detalii.

— Presupun că este mai bună decât orice schiță a poliției, spuse el.

— Mult mai bună.

După o pauză, reluă:

— S-a întâmplat ceva?

Realiză că Melissa își ridicase privirea de pe ecranul computerului spre el – și își dăduse seama că el se uita insistent la buzele acelea senzuale…

— Hmm, făcu Roy, studiind iarăși portretul bărbatului misterios, mă întrebam… Ce e linia aceea care-i străbate obrazul?

— O cicatrice.

— Într-adevăr? Ești sigură? De la ureche până la bărbie?

— O cicatrice mare, repetă ea, deschizând sertarul biroului. Un semn cicatrizat – un țesut fin și neted, cu câteva zbârcituri pe margini.

Roy se uită la profilul original și văzu că o porțiune din cicatrice se găsea și acolo, deși trecuse neobservată.

— Credeam că este numai o dâră de lumină printre umbre, provenită de la un felinar care-și arunca razele pe obrazul lui.

— Nu.

— N-ar putea fi și așa?

— Nu. O cicatrice, întări Melissa și scoase un șervețel dintr-o cutie aflată în sertar.

— E grozav! Îl vom identifica repede. Se pare că a beneficiat de antrenamentele forțelor speciale, militare sau paramilitare, și pun pariu că și-a căpătat cicatricea în timpul unei misiuni. Probabil că a fost rănit îngrozitor. Poate îndeajuns de rău, încât să fie trecut în rezervă din cauza stării lui fizice sau psihice.

— Organizațiile militare și ale armatei își păstrează întotdeauna datele.

— Exact. O să-l descoperim în șaptezeci și două de ore. La dracu', în patruzeci și opt. Roy își ridică privirea de la portret. Mulțumesc, Melissa.

Își tampona buzele cu șervețelul. Nu-și făcea griji că și-ar fi șters rujul, pentru că nu se ruja. Nu avea nevoie. Nu i-ar fi putut îmbunătăți înfățișarea.

Roy privi încântat felul în care buzele ei pline și mobile se strângeau atât de dulce sub atingerea șervețelului.

Realiză că o studia din nou și că ea era conștientă de asta. Apoi o privi în ochi.

Melissa se eschivă, roși ușor și aruncă șervețelul mototolit la coșul de gunoi.

— Pot să-l păstrez? întrebă el, arătând spre portretul obținut de computer.

Pescuind un plic din spatele copertei dosarului de pe birou, îi spuse:

— Am pus aici patru cópii, plus două dischete care conțin poza.

— Mulțumesc, Melissa.

— Pentru puțin.

Roșeața încă nu-i dispăruse de pe obrajii fierbinți.

Roy simți că îi străpunsese masca rece și rigidă pentru prima dată de când o cunoștea și că ajunsese în contact, chiar dacă punctiform, cu Melissa din interior, cu eul extraordinar de senzual pe care de obicei se chinuia să și-l ascundă. Se întreba dacă ar fi bine să o invite undeva.

Răsucindu-și capul, privi prin pereții din sticlă la operatorii pe computer din laborator, convins că erau conștienți de tensiunea sexuală din biroul șefului lor. Toți trei păreau absorbiți de treburi.

Când Roy se întoarse din nou spre Melissa, pregătit să o invite la cină, ea se ștergea ușurel la colțul gurii cu vârful unui deget. Încercă să se prefacă, ducându-și mâna la gură și mimând o tuse.

Descurajat, Roy își dădu seama că femeia îi interpretase greșit căutătura lascivă. În realitate se gândise că îi atrăsese atenția vreo firimitură.

Dădu uitării pofta lui sexuală. Dacă *era* lesbiană, își închipuia probabil că Roy aflase deja și că n-ar fi putut fi interesat de ea. Dacă *nu era* lesbiană, probabil că nu fusese în stare să se simtă atrasă – sau să-și dea seama că era dorită – de un bărbat cu obraji rotunzi, cu o bărbie fină și cinci kilograme în plus pe burtă. Se mai lovise de o asemenea prejudecată și înainte: moda. Cu creierii saturați de cultura de consum ce promova false valori, pe multe femei nu le ispiteau decât bărbați precum cei din reclamele pentru Marlboro sau Calvin Klein. Nu puteau

crede că un bărbat cu o față jovială, ca a unui unchi favorit, ar fi fost mai amabil, mai înțelept, mai milos și un amant mai bun decât un mascul feroce care își petrecea prea multă vreme în sala de gimnastică. Atât de trist să te gândești că Melissa era la fel de superficială... Îngrozitor de trist!

— Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Nu, e de-ajuns. Asta-i tot. Îl vom prinde cu siguranță.

Dădu din cap.

— Trebuie să mă duc la laboratorul de amprente să văd dacă au mai scos ceva din lanterna aia sau din fereastra de la baie.

— Da, bineînțeles, zise ea stângaci.

Își mai permise să arunce o ultimă ocheadă către gura ei *perfectă*, și spuse:

— Ne vedem mai târziu.

După ce ieși din birou, închise ușa după el și traversă două treimi din acea sală lungă, plină de computere; se uită peste umăr, sperând că rămăsese urmărindu-l cu o privire încărcată de melancolie. Dar ea se așezase din nou la birou, ținea o pudrieră deschisă în mână și își studia gura în oglindă.

•

China Dream era un restaurant din West Hollywood, o clădire pitorească din cărămidă, cu trei etaje. Spencer parcă puțin mai departe, îl lăsă pe Rocky în mașină și se întoarse pe jos.

Aerul se încălzise plăcut. Briza îl înviora. Era o zi din acelea în care simți că merită să lupți pentru supraviețuire.

Restaurantul nu se deschisese încă pentru prânz. Dar găsi ușa descuiată și păși înăuntru.

China Dream nu avea un decor tipic localurilor chinezești: fără dragoni sau câini de prost-gust, fără ideograme de alamă pe pereți. În stil modern, griul perlat și negrul însoțeau albul celor treizeci-patruzeci de mese. Singurul obiect de artă chinezească îl constituia o statuetă din lemn – o femeie în mărime naturală, îmbrăcată în robă și cu un chip blând, ținând ceea ce părea a fi o sticlă răsturnată sau o tigvă – plasată chiar lângă ușă.

Doi bărbați asiatici, de douăzeci și ceva de ani, aranjau tacâmurile și paharele pentru vin. Al treilea, tot un asiatic, dar cu vreo zece ani mai în vârstă, împăturea rapid șervețelele albe din pânză în diverse forme fanteziste. Avea o dexteritate de prestidigitator. Toți trei purtau pantofi negri, pantaloni negri marinărești, cămăși albe și cravate negre.

Zâmbind, cel mai în vârstă dintre ei se apropie de Spencer.

— Îmi pare rău, domnule. Nu servim prânzul până la 11:30.

Avea o voce prietenoasă și un accent foarte slab.

— Aș vrea să-l văd pe Louis Lee, dacă se poate, i se adresă Spencer.

— Aveți programare, domnule?

— Mi-e teamă că nu.

— Sunteți amabil să-mi spuneți ce doriți să discutați cu dânsul?

— Despre un chiriaș care locuiește într-una dintre proprietățile sale.

Bărbatul rămase pe gânduri.

— Nu cumva este vorba despre Valerie Keene?

Vocea blândă și zâmbetul, combinate cu o politețe fără cusur, sugerau o imagine umilă care, ca un văl, îl împiedicase pe Spencer să observe până atunci inteligența și spiritul de observație ale mânuitorului de șervețele.

— Da, îi răspunse. Numele meu este Spencer Grant. Sunt... Sunt un prieten de-al Valeriei. Sunt îngrijorat pentru ea.

Bărbatul scoase dintr-un buzunar al pantalonilor un obiect cam de mărimea unui pachet de cărți de joc, dar ceva mai subțire. Avea o articulație montată la un capăt și se dovedi a fi cel mai mic telefon celular pe care Spencer îl văzuse vreodată.

Conștient de interesul pe care i-l stârnise, bărbatul spuse:

— Este făcut în Coreea.

— Demn de James Bond.

— Domnul Lee abia a început să le importe.

— Credeam că este restaurator.

— Da, domnule. Dar se mai ocupă și cu multe altele.

Mânuitorul de șervețele apăsă un singur buton, așteptă până când numărul de șapte cifre din memorie fu transmis, și apoi îl surprinse încă o dată pe Spencer, vorbind cu persoana de la celălalt capăt al firului nu în engleză sau în chineză, ci în franceză.

Pliindu-și telefonul și strecurându-l la loc în buzunar, mânuitorul de șervețele zise:

— Domnul Lee vă va primi, domnule. Pe aici, vă rog.

Spencer îl urmă printre mese spre colțul din dreapta al încăperii principale, printr-o ușă turnantă care avea un geam rotund în mijloc, printre norii de arome apetisante: usturoi,

ceapă, ulei fierbinte de alune, supă de ciuperci, rață la cuptor și esență de migdale.

Bucătăria imensă și impecabil de curată era plină cu aragazuri, cuptoare, boluri uriașe din metal, tăvi pentru copt, aparate pentru prăjit, mese pentru încălzit, chiuvete și tocătoare. Dominau faianța albă, strălucitoare, și oțelul inoxidabil. Cel puțin o duzină de bucătari-șefi, bucătari și ajutoare, îmbrăcați în alb din cap până-n picioare, se concentrau asupra unor ocupații culinare.

Operațiunea era la fel de bine organizată și precisă ca mecanismul unui ceas elvețian cu balerine care se învârtesc, cu soldăței în uniforme de gală care mărșăluiesc ori cu cai de lemn ce se ridică în două picioare. Un tic-tic-tic pe care te poți bizui.

Spencer păși în urma însoțitorului său printr-o altă ușă turnantă într-un coridor, trecu pe lângă depozite, apoi prin dreptul camerelor personalului, ajungând la un lift. Se așteptase să urce. În tăcere, coborâră un etaj. Când ușile se deschiseră, escorta se dădu la o parte, lăsându-l să iasă primul.

Subsolul nu era umed, nici întunecat. Se aflau într-un hol lambrisat cu mahon, mobilat cu scaune din lemn de tek, tapițate cu o țesătură albastru-verzuie.

Recepționerul din spatele biroului din lemn de tek și oțel lustruit, un bărbat complet chel, de un metru optzeci înălțime, cu umerii lați și gâtul gros, folosea frenetic tastatura unui computer. Când se întoarse spre ei și zâmbi, sacoul gri al costumului său dezvălui un pistol aflat într-un toc la nivelul umărului.

— Bună dimineața.

Spencer îi răspunse amabil.

— Putem intra? întrebă mânuitorul de șervețele.

Bărbatul chel dădu afirmativ din cap.

— Totul este în regulă.

În timp ce escorta îl conduse pe Spencer printr-o ușă interioară, o încuietoare electrică se deschise cu un clic, activată de recepționer.

În spatele lor, bărbatul chel începu din nou să scrie. Degetele îi fugeau pe taste. Dacă ar fi ochit cu pistolul la fel de bine cum tasta, ar fi fost un adversar de temut.

Ieșind din hol, merseră de-a lungul unui coridor alb. De o parte și de alta se aflau încăperi fără ferestre. Majoritatea ușilor

erau deschise și Spencer văzu bărbați și femei – în majoritate asiatici – lucrând la birouri, înregistrând documente, sau instalați în fața computerelor, asemenea unor funcționari obișnuiți.

Ușa de la capătul coridorului dădea în biroul lui Louis Lee, unde îl aștepta încă o surpriză. Podea din travertin. Un superb covor persan, predominant gri, dar cu nuanțe verzi și de culoarea levănțicii. Tapiserii enorme acopereau pereții. Mobilă în stil franțuzesc de la începutul secolului al XIX-lea, cu o marchetărie elaborată și ornată cu bronz aurit. Cărți legate în piele, aflate în spatele unor uși de sticlă. Lampadare și veioze Tiffany, unele din cristal colorat și altele înflorate – iar Spencer fu convins că niciuna nu era o imitație – dezvăluiau camera cu razele lor, dar nu o luminau prea tare.

— Domnule Lee, acesta este domnul Grant, spuse escorta.

Omul firav care se îndreptă spre ei din spatele biroului ornamentat avea în jur de un metru șaizeci și șapte înălțime și peste cincizeci de ani. Părul des și negru ca pana corbului începuse să-i încărunțească pe la tâmple. Purta pantofi negri cu găurele, pantaloni bleumarin, bretele, cămașă albă, papion albastru cu buline mici, roșii, și ochelari cu ramă de baga.

— Bine ați venit, domnule Grant.

Accentul lui era melodios, european și chinezesc în același timp. Avea mâna mică, dar fermă.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, spuse Spencer, simțindu-se la fel de dezorientat ca și cum l-ar fi urmat pe iepurașul alb al lui Alice în această gaură lipsită de ferestre și luminată de Tiffany.

Ochii lui Lee, negri-tăciune, îl fixară pe Spencer cu o privire sfredelitoare, ca un bisturiu.

Escorta sa, mânuitorul de șervețele, rămăsese lângă ușă, cu mâinile strânse la spate. Nu era prea înalt, dar semăna cu un bodyguard la fel de puternic ca și uriașul recepționer chel.

Louis Lee îl conduse pe Spencer spre două scaune care stăteau față în față, despărțite de o măsuță joasă. Un lampadar Tiffany din apropiere arunca lumini albastre, verzi și purpurii.

Lee se așeză primul, rămânând țeapăn în scaun. Cu ochelarii săi, purtând papion și bretele, instalat cu toate cărțile acelea în spate, ar fi putut trece, mai curând, drept un profesor de literatură în biblioteca personală, lângă campusul Universității Yale sau al Universității Ivy League.

Avea un comportament rezervat, dar părea binevoitor.

— Deci sunteți un prieten de-al doamnei Keene. Probabil că ați fost colegi de școală. De liceu?

— Nu, domnule. Nu o cunosc de așa mult timp. Am întâlnit-o în locul unde lucra. Sunt un prieten... mai nou. Dar țin la ea și... Ei bine, sunt îngrijorat de ceea ce i se întâmplă.

— Ce credeți că i s-a întâmplat?

— Nu știu. Dar sunt sigur că ați fost înștiințat despre atacul de ieri seară al unei echipe SWAT asupra bungaloului pe care îl închiriase de la dumneavoastră.

Lee tăcu pentru un moment, apoi începu:

— Da, oficialitățile au venit aseară la mine, după raid, ca să mă întrebe despre ea.

— Domnule Lee, aceste oficialități... Cine erau?

— Trei bărbați. Pretindeau că sunt de la FBI.

— Pretindeau?

— Mi-au arătat niște legitimații, dar mințeau.

Încremenit, Spencer zise:

— Cum puteți fi sigur de asta?

— Am căpătat o experiență considerabilă în ce privește înșelăciunea și perfidia. Mi-am dezvoltat un simț aparte.

Nu părea supărat sau cuprins de amărăciune.

Spencer se întrebă dacă nu fusese în aceeași măsură un avertisment, și nu numai o explicație. Orice ar fi fost, înțelese că nu se găsea în prezența unui simplu om de afaceri.

— Dacă nu erau de fapt agenți guvernamentali...

— O, sunt convins că erau agenți guvernamentali. Oricum, cred că legitimațiile de FBI au fost doar cele mai la îndemână.

— Da, dar dacă făceau parte dintr-un alt birou, de ce nu și-au declarat adevărata identitate?

Lee ridică din umeri.

— Agenții escroci, operând fără știrea biroului, sperând să confiște droguri pentru propriul lor folos, ar avea ceva motive să se prezinte cu legitimații false.

Spencer știa că se întâmplau și asemenea lucruri.

— Dar nu... Eu *nu pot* crede că Valerie este amestecată în comerțul cu droguri.

— Sunt sigur că aveți dreptate. Dacă aș fi crezut așa ceva, nu i-aș fi închiriat casa. Acești indivizi sunt niște lepădături – corup copii, ruinează vieți. În plus, deși doamna Keene îmi plătea cu

bani gheață, nu avea venituri suplimentare. Muncea cu normă întreagă.

— Deci dacă nu au fost, să zicem așa, niște agenți escroci ai Departamentului de Droguri căutând să-și umple buzunarele cu cocaină, și dacă nu au fost nici de la FBI, atunci cine?

Louis Lee se așează mai comod pe scaun, rămânând în poziție dreaptă, dar înclinându-se puțin, astfel încât lumina lămpii Tiffany să-i cadă exact pe lentilele ochelarilor, mascându-i ochii.

— Uneori un guvern – sau un birou dintr-un guvern – devine frustrat de faptul că trebuie să respecte niște reguli. Cu oceane de bani care se spală în jurul lor, cu sistemele de registre ce ar constitui o glumă răsuflată în orice întreprindere particulară, este ușor pentru oficialitățile din guvern să fondeze organizații secrete care să obțină rezultate mai bune decât pe căi legale.

— Domnule Lee, dumneavoastră citiți multe romane de spionaj?

Acesta zâmbi, stânjenit.

— Nu mă interesează.

— Scuzați-mă, domnule, dar mie îmi sună puțin a paranoia.

— Este vorba numai de experiență.

— Atunci, ați avut o viață mai interesantă decât am bănuit.

— Da, spuse Lee, dar nu își dezvoltă ideea. După o pauză, cu ochii încă ascunși sub formele de lumină reflectată ce sclipeau pe lentilele ochelarilor săi, continuă. Cu cât un guvern este mai mare, cu atât crește probabilitatea existenței unor asemenea organizații secrete – unele mărunte, altele mai puternice. Noi avem un guvern foarte mare, domnule Grant.

— Da, dar...

— Impozitele directe și indirecte îl obligă pe cetățeanul de rând să muncească din ianuarie până la mijlocul lui iulie pentru a plăti guvernului. *Abia apoi* acești oameni încep să producă pentru ei înșiși.

— Am mai auzit și așa ceva.

— Când un guvern devine prea mare, atunci poate ajunge arogant.

Louis Lee nu părea a fi un fanatic. Nicio urmă de supărare sau amărăciune nu i se citea în voce. De fapt, cu toate că se înconjurase de mobilă franțuzească superb ornamentată, avea aerul calm al simplității Zen și resemnarea tipic asiatică în fața vieții. Părea mai curând pragmatic decât cruciat.

— Dușmanii doamnei Keene sunt dușmanii mei, domnule Grant.

— Și ai mei.

— Oricum, eu nu intenționez să devin o țintă – așa cum ați făcut dumneavoastră. Aseară nu mi-am exprimat nicio îndoială cu privire la legitimațiile lor, când s-au prezentat drept agenți FBI. N-ar fi fost prudent. Nu le-am fost de ajutor, dar am *cooperat* – dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Spencer oftă și se prăbuși pe scaun.

Aplecându-se înainte cu mâinile pe genunchi – ochii lui de un negru-intens deveniră din nou vizibili, căci lentilele ochelarilor nu mai reflectau lumina – Lee adăugă:

— Dumneavoastră ați fost aseară în casa ei.

Spencer fu din nou surprins.

— Cum de ați aflat că a mai fost cineva acolo?

— M-au întrebat despre un bărbat cu care ar fi locuit ea. De înălțimea și greutatea dumneavoastră. Aș putea să vă întreb ce-ați căutat acolo?

— Întârziase la serviciu. Eram îngrijorat. M-am dus la ea acasă, voiam să văd dacă se întâmplase ceva.

— Lucrați și dumneavoastră la Ușa Roșie?

— Nu. O așteptam acolo. Atât simți nevoia să-i mărturisească. Restul era prea complicat – și jenant. Ce mi-ați putea spune despre Valerie, să mă ajute s-o găsesc?

— Nimic.

— Îi vreau numai binele, domnule Lee.

— Vă cred.

— Păi atunci, de ce nu cooperați și cu mine, domnule? Ce se află pe fișa ei de închiriere? Locuința avută înainte, slujbele anterioare, cereri de credit – orice lucru de acest fel mi-ar putea fi de folos.

Omul de afaceri se lăsă pe spate, mutându-și mâinile de pe genunchi pe brațele scaunului.

— Nu există nicio fișă de închiriere.

— Dumneavoastră dețineți o mulțime de proprietăți, deci sunt convins că serviciul care le administrează utilizează asemenea fișe.

Louis Lee își ridică sprâncenele, o expresie teatrală pentru un om atât de placid ca el.

— Ați făcut câteva cercetări în legătură cu mine. Perfect. Ei bine, în cazul doamnei Keene nu a existat nicio fișă, pentru că mi-a fost recomandată de cineva de la Ușa Roșie, care este, de asemenea, un chiriaș de-al meu.

Spencer se gândi la frumoasa ospătăriță care părea pe jumătate negresă, pe jumătate vietnameză.

— Ar putea fi cumva Rosie?

— Ar putea.

— Era prietenă cu Valerie?

— Este. Am cunoscut-o pe doamna Keene și mi-a plăcut. Mi-a făcut impresia unei persoane demne de încredere. A fost tot ce mi s-a părut necesar să știu despre dânsa.

Spencer zise:

— Trebuie să vorbesc cu Rosie.

— Fără îndoială că lucrează și diseară.

— Trebuie să vorbesc cu ea mai curând. Poate și în urma discuției avute cu dumneavoastră, domnule Lee, m-a cuprins un sentiment distinct că sunt hăituit, așa că până diseară probabil ar fi mai bine să dispar.

— Cred că este o apreciere corectă.

— Atunci, domnule, aș avea nevoie de numele ei de familie și de adresă.

Lee rămase tăcut un timp atât de lung, încât Spencer deveni nervos.

— Domnule Grant, m-am născut în China. Pe vremea când eram copil, am fugit de comuniști și am emigrat în Hanoi, Vietnam, pe atunci sub control francez. Am pierdut tot, dar a fost mai bine decât dacă am fi rămas în mijlocul zecilor de milioane de chinezi lichidați de Mao.

Cu toate că Spencer nu prea știa ce legătură ar fi putut avea viața personală a omului de afaceri cu problemele lui, își dădea seama că totuși există una care în curând urma să devină evidentă. O fi fost Louis Lee chinez, dar nu întotdeauna impenetrabil. Se exprima tot atât de direct, în felul lui, ca și un țăran al Noii Anglii.

— În Vietnam chinezii erau persecutați. Am dus o viață grea. Dar francezii ne promiseseră că ne vor apăra de comuniști. Au dat greș. În 1954, când Vietnamul s-a divizat, eu mai eram încă un copilandru. Am fugit a doua oară – în Vietnamul de Sud – și iarăși am pierdut tot.

— Înțeleg.

— Nu. Începi să sesizezi ceva. Dar nu înțelegi încă. Într-un an s-a pornit războiul civil. În 1959, sora mea mai mică a fost ucisă pe stradă de către un trăgător de elită. Trei ani mai târziu, o săptămână după ce John Kennedy ne-a promis că Statele Unite ne vor asigura eliberarea, tatăl meu a pierit într-un atac terorist dintr-un autobuz, în Saigon.

Lee închise ochii și își încrucișă mâinile în poală. Mai degrabă părea că meditează, nu că-și amintește.

Spencer așteptă.

— La sfârșitul lui aprilie 1975, când Saigonul a fost înfrânt, eu aveam treizeci de ani, pe soția mea Mae și patru copii. Mama încă mai trăia, plus unul dintre cei trei frați ai mei împreună cu cei doi copii ai săi. Adică zece. După șase luni de teroare, mama, fratele meu, o nepoțică și un fiu de-al meu au murit. N-am reușit să-i salvez. Rămăseserăm șase… Ne-am alăturat altor treizeci și doi, într-o tentativă de scăpare pe mare.

— Pe o navă, spuse Spencer, cu mult respect, pentru că în felul lui știa ce înseamnă să te întorci în trecut, lăsându-te înspăimântat în voia valurilor, luptându-te în fiecare zi să supraviețuiești.

Cu ochii încă închiși și vorbind atât de liniștit, de parcă ar fi relatat în amănunt o plimbare la țară, Lee continuă:

— Pe furtună, pirații au încercat să acosteze nava noastră. Ca orice pirați, i-ar fi omorât pe bărbați, le-ar fi violat pe femei, ne-ar fi furat sărăcăcioasa noastră agoniseală. Optsprezece dintre cei treizeci și opt au pierit în timp ce le opuneau rezistență. Printre ei, și fiul meu. De zece ani. Împușcat. N-am putut face nimic. Ceilalți au fost salvați, pentru că vremea se înrăutățise atât de tare, încât a trebuit ca nava agresorilor să se retragă pentru a nu se scufunda. Furtuna ne-a scăpat de ei. Doi oameni au fost aruncați peste bord. Am rămas optsprezece. Când vremea s-a făcut din nou frumoasă, ne-am trezit că vasul devenise aproape o epavă, fără motor sau pânze, fără radio, departe de zona Chinei de Sud.

Spencer nu mai putea suporta să se uite la omul acela placid. Dar era incapabil să-și mute privirea.

— Am plutit șase zile pe o căldură sufocantă. Fără apă proaspătă. Cu foarte puțină hrană. O femeie și patru minori au murit de sete cu o zi înainte de a fi recuperați de o navă

americană. Unul dintre copiii aceia era fiica mea. N-am putut s-o salvez. N-am fost în stare să salvez pe nimeni. Dintre cei zece membri ai familiei mele, care supraviețuiseră căderii Saigonului, doar patru au mai scăpat. Soția și fiica mea – rămăsese ultimul meu copil – și una dintre nepoțele. Și eu.

— Îmi pare rău, spuse Spencer, iar cuvintele picară atât de prost, încât își dori să nu le fi rostit.

Louis Lee deschise ochii.

— Alți nouă oameni au fost salvați atunci, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Ca și mine, au adoptat nume americane, iar astăzi toți cei nouă sunt partenerii mei în acest restaurant și în alte afaceri. Îi consider familia mea. Sunt american pentru că eu cred în idealurile Americii. Iubesc această țară și pe locuitorii ei. Nu iubesc guvernul ei. Nu pot iubi ceva care nu-mi inspiră încredere și niciodată n-o să mai am încredere în niciun guvern, de nicăieri. Vă tulbură?

— Da. Înțeleg. Dar este deprimant.

— Ca indivizi, ca familii, ca vecini, ca membri ai unei comunități, ca oameni de orice rasă și cu diferite opțiuni politice sunt de obicei cumsecade, amabili, miloși. Dar în interiorul corporațiilor imense sau al guvernelor, dacă ajung să țină puterea în mâinile lor, unii devin monștri chiar fiind bine intenționați. Nu pot fi loial unor monștri. Dar voi fi loial familiei mele, vecinilor, comunității.

— Cred că e destul de cinstit.

— Rosie, ospătărița de la Ușa Roșie, nu a făcut parte dintre oamenii de pe vas. Totuși, mama ei a fost vietnameză, iar tatăl ei, un american care a murit acolo, deci este un membru al comunității mele.

Spencer fusese atât de fermecat de povestirea lui Louis Lee, încât uitase de rugămintea care declanșase aceste amintiri îngrozitoare. Voia să discute cu Rosie, cât mai curând posibil. Avea nevoie de numele ci de familie și de adresă.

— Nu trebuie ca Rosie să fie amestecată în toate astea mai mult decât este deja, zise Lee. Le-a spus acelor inși mincinoși veniți s-o interogheze că știe foarte puține despre doamna Keene, și eu vreau s-o țin cât mai departe de ei.

— Eu doresc numai să-i pun câteva întrebări.

— În caz că anumiți oameni te văd cu ea și te recunosc ca fiind omul care se găsea aseară în casă, vor gândi că Rosie a

fost mai mult decât o prietenă de la serviciu a doamnei Keene – deși de fapt chiar asta a și fost.

— Voi fi discret, domnule Lee.

— Da. Acesta este singurul lucru pe care ți-l cer.

O ușă se deschise încet, iar Spencer se răsuci în scaun pentru a-l vedea pe mânuitorul de șervețele, escorta politicoasă, întorcându-se acum în cameră. Nu-l auzise când ieșise.

— Fata își amintește de el. Am aranjat, îi spuse lui Louis Lee în timp ce se apropie de Spencer și îi înmână o bucățică de hârtie.

— La ora unu, zise Louis Lee, Rosie vă va întâlni la această adresă. Nu este apartamentul ei – în caz că ar fi supravegheat.

Iuțeala cu care fusese aranjată întâlnirea, fără niciun schimb de cuvinte între cei doi, i se păru aproape magică lui Spencer.

— Nu va fi urmărită, adăugă Lee, ridicându-se de pe scaun. Asigură-te că nici tu nu vei fi.

Ridicându-se și el în picioare, Spencer zise:

— Domnule Lee, dumneavoastră și familia dumneavoastră…

— Da?

— Impresionant.

Louis Lee se înclină ușor. Apoi, întorcându-se și îndreptându-se spre birou, spuse:

— Încă un lucru, domnule Grant.

În timp ce Lee deschidea un sertar, Spencer avu sentimentul bizar că domnul acela sfătos, blând și cu o voce prietenoasă urma să scoată un pistol cu amortizor și să-l împuște. Paranoia semăna cu o injecție cu amfetamină administrată direct în inimă.

Lee reveni cu ceea ce părea a fi un medalion de jad prins pe un lănțișor din aur.

— Câteodată dau așa ceva unor oameni care par să aibă nevoie.

Pe jumătate înfricoșat că ambii bărbați i-ar putea auzi bătăile nebunești ale inimii, Spencer acceptă cadoul.

Avea un diametru de cinci centimetri. Pe o parte era gravat capul unui dragon. Pe cealaltă, un fazan la fel de stilizat.

— Pare a fi prea scump ca să…

— Este numai steatit. Fazani și dragoni, domnule Grant. Aveți nevoie de forța lor. Prosperitate și viață lungă.

Balansând medalionul pe lănțișor, Spencer spuse:

— Un talisman?

— Foarte eficient, zise Lee. Ați remarcat-o pe Quan Yin când ați intrat în restaurant?

— Poftim?

— Statuia din lemn de lângă ușa principală.

— Da. Femeia cu chip blând.

— În ea zace un spirit care îi împiedică pe dușmani să-mi calce pragul.

Lee devenise solemn, la fel ca atunci când evocase evadarea din Vietnam.

— Ajută în special la îndepărtarea invidioșilor, iar invidia se află pe locul al doilea, după autocompătimire, în topul celor mai periculoase sentimente.

— După o viață ca a dumneavoastră, cum mai puteți crede una ca asta?

— Trebuie să credem în ceva, domnule Grant.

Își strânseră mâinile.

Luând biletelul și medalionul, Spencer își urmă însoțitorul, ieșind din cameră.

În lift, amintindu-și schimbul rapid de cuvinte dintre escortă și bărbatul chel, petrecut atunci când intraseră pentru prima dată în hol, Spencer zise:

— Am fost controlat de arme, nu?

Însoțitorul păru amuzat de întrebare, dar nu răspunse.

Un minut mai târziu, la ușa principală, Spencer se opri pentru a o studia pe Quan Yin.

— El chiar crede că reușește să-i îndepărteze pe dușmani?

— Dacă așa crede, înseamnă că așa e, spuse însoțitorul. Domnul Lee este un om mare.

Spencer îl privi.

— Ați fost și dumneavoastră pe vas?

— Aveam numai opt ani. Mama mea a fost femeia care a murit de sete cu o zi înainte de a fi salvați.

— Susținea că n-a salvat pe nimeni…

— Ne-a salvat pe toți, murmură însoțitorul și îi deschise ușa.

Pe trotuarul din fața restaurantului, pe jumătate orbit de lumina puternică a soarelui, agasat de zgomotele traficului rutier și al țevilor de eșapament, Spencer se simți de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis. Sau poate că tocmai plonjase într-unul.

Tot timpul cât se aflase în restaurant și în încăperile din subsol, nimeni nu-i studiase cicatricea.

Își răsuci privirea către ușa din sticlă a restaurantului. Bărbatul a cărui mamă murise de sete în Marea Chinei de Sud se învârtea acum printre mese, împăturind șervețele albe din pânză în forme fanteziste.

•

Laboratorul de amprente, unde David Davis și un tânăr asistent îl așteptau pe Roy Miro, era una dintre cele patru camere ocupate de Echipa de Analiză a Amprentelor. Computere pentru procesări de imagini, monitoare de înaltă rezoluție și multe alte piese de echipament se găseau în cantități uimitoare.

Davis se pregătea să developeze amprentele de pe fereastra de la baie a bungaloului din Santa Monica. Zăcea pe suprafața de marmură a unei banchete din laborator – o ramă completă cu sticla intactă, având atașată o balama corodată dintr-un aliaj de cupru și zinc.

— Asta-i importantă, îl avertiză Roy în timp ce se apropia de ei.

— Bineînțeles, toate sunt importante, zise Davis.

— Asta este *și mai* importantă. Și urgentă.

Roy simțea o antipatie accentuată față de laborant, nu din cauza numelui său ciudat, ci fiindcă întotdeauna avea un entuziasm obositor. Înalt, subțire ca o barză, cu părul blond și sârmos, David Davis nu mergea niciodată, ci năvălea, o zbughea, alerga. Nu se răsucea, ci întotdeauna părea să se *învârtească.* Nu arăta înspre ceva, ci își *înfigea* degetul. Roy Miro, care evita extremele de înfățișare sau de comportament în public, îl găsea pe Davis deranjant de teatral.

Asistentul – cunoscut lui Roy numai sub numele de Wertz – era o creatură palidă care își purta halatul de laborator ca pe o sutană de novice umil dintr-un seminar. Când nu se grăbea să-i aducă lui Davis ceva, orbita în jurul șefului său plin de o adorație pioasă. Pe Roy îl îngrețoșa.

— Lanterna nu ne-a folosit la nimic, spuse David Davis, rotindu-și vioi o mână pentru a indica un mare zero. Zero! Nici cel mai mărunt indiciu. Căcat! Lanterna aia e o bucată de *căcat*! N-are nicio suprafață netedă. Oțel rugos, oțel cu striații, oțel în pătrățele, dar nu *neted.*

— Foarte rău.

— Foarte rău? se holbă Davis, de parcă Roy ar fi reacționat la știrea asasinării Papei ridicând din umeri și chicotind. E ca și cum blestemăția aia ar fi fost *fabricată* pentru hoți și criminali – lanterna oficială a Mafiei, pentru numele lui Dumnezeu!

Wertz murmură aprobator:

— Pentru numele lui Dumnezeu.

— Așa că hai să ne ocupăm de fereastră, zise Roy nerăbdător.

— Da, avem speranțe mari cu fereastra, spuse David smucindu-și capul în sus și în jos ca un papagal care ascultă muzică reggae. Vezi tu, a fost vopsită cu multe straturi de lac verde-gălbui, pentru a rezista aburului de la duș. Netedă. Davis își dirijă privirea spre mica fereastră care zăcea pe bancheta din marmură. Dacă există ceva pe ea, nicio problemă.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, accentuă Roy.

Într-un colț al laboratorului, sub capacul unui ventilator, trona un acvariu gol, de treizeci și șapte de litri. Purtând mănuși chirurgicale, Wertz apucă fereastra de margini și o transportă până la acvariu. Dacă ar fi fost un obiect mai mic, l-ar fi suspendat de sârme prinse în cârlige cu arcuri. Fereastra fiind însă prea grea și prea voluminoasă, Wertz o introduse în acvariu și o rezemă de unul dintre pereți. Se potrivi perfect.

Davis puse trei ghemotoace de vată într-un vas Petri pe care îl așeză pe fundul acvariului. Utiliză o pipetă pentru a picura câțiva stropi de ciano-acril de metil-ester pe vată. Cu altă pipetă, aplică o cantitate similară de soluție de hidroxid de sodiu.

Imediat, un nor de vapori de ciano-acril se ridică din acvariu spre capacul ventilatorului.

Amprentele ascunse, lăsate de micile cantități de grăsime, de transpirație și de murdărie, rămâneau de obicei invizibile cu ochiul liber până când nu erau presărate cu una dintre următoarele substanțe: praf, iod, soluție de nitrat de argint, ninhidridă – sau vapori de ciano-acril, care dădeau adesea cele mai bune rezultate pe materiale neporoase ca sticla, metalul, plasticul și lacurile solide. Vaporii se condensau rapid în rășini pe orice suprafață, dar mai lent pe grăsimi.

Procesul dura cel puțin treizeci de minute. Dacă ar fi lăsat fereastra în acvariu mai mult de șaizeci de minute, s-ar fi depus atât de multă rășină, încât detaliile amprentelor s-ar fi pierdut.

Davis stabili un termen de patruzeci de minute și îl puse pe Wertz să urmărească procedeul.

Aceste patruzeci de minute fură un coșmar pentru Roy, deoarece David Davis, un inegalabil circar al tehnicii, insistă să-i arate ultimele achiziții, desigur noutăți în domeniu, ale echipamentului din laborator. Cu o mulțime de gesturi și exclamații, cu ochii că ai unei păsări, două mărgele strălucitoare, tehnicianul zăbovi asupra fiecărui detaliu mecanic un timp chinuitor de lung.

Când Wertz anunță că scosese fereastra din acvariu, Roy era deja extenuat. Melancolic, revăzu dormitorul familiei Bettonfield: ținuse mâna frumoasei Penelope, ascultase Beatles. Fusese atât de relaxat…

Morții constituiau uneori o companie mai agreabilă decât viii.

Wertz îi conduse la o masă de fotografiat pe care așezase fereastra de la baie. Un Polaroid CU-5 fusese fixat pe un suport deasupra mesei, cu obiectivul înclinat în jos, pentru a realiza prim-planurile amprentelor.

Fereastra se găsea cu fața care se aflase spre interiorul bungaloului în sus – probabil că bărbatul misterios o atinsese în fuga sa. Cea exterioară, bineînțeles, fusese spălată de ploaie.

Deși un fundal negru ar fi fost ideal, lacul verde-gălbui contrasta suficient de puternic cu straturile striate de ciano-acril. O examinare minuțioasă cu ochiul liber nu ar fi dezvăluit nimic pe sticlă sau pe ramă.

Wertz stinse panourile fluorescente din tavan, cufundând laboratorul într-o beznă tulburată numai de lumina firavă a zilei care se scurgea pe lângă obloanele Levolor. Chipul său palid părea vag fosforescent în acea obscuritate, parcă ar fi fost masca unei creaturi ce sălășluia într-o grotă subacvatică.

— O lumină oblică ne va dezvălui câte ceva, spuse Davis.

O lampă cu halogen, cu un abajur conic și un cablu metalic flexibil drept gât, atârna alături dintr-un suport de pe perete. Davis o luă, o aprinse și o mișcă încet pe suprafața ferestrei, direcționând razele în diverse unghiuri ascuțite de-a lungul ramei.

— Nimic, zise nerăbdător Roy.

— Să-ncercăm geamul, spuse Davis, luminând mai întâi într-o direcție, apoi în alta, studiind și sticla la fel cum studiase rama.

Nimic.

— Pudră magnetică, propuse Davis. Asta-i soluția.

Wertz aprinse luminile fluorescente. Se duse până la cabinetul cu materiale și se întoarse cu un recipient de pudră magnetică și cu un dispozitiv de aplicare numit Magna-Brush, care îi erau cunoscute lui Roy.

Șuvoaie de praf negru se revărsară din dispozitiv și se fixară în locurile unde se găseau urme de grăsime sau transpirație. Surplusul fu îndepărtat cu ajutorul periei. Avantajul pudrei magnetice consta în faptul că nu se depunea în cantități mari decât pe locurile suspecte.

Wertz acoperi fiecare centimetru pătrat de ramă sau sticlă. Nicio amprentă.

— OK, bine, excelent, așa să fie! exclamă Davis, frecându-și mâinile una de alta, scuturându-și capul, pregătit pentru marea confruntare. Fir-ar să fie, încă nu suntem scoși din joc. Să fiu al naibii! De-asta uneori munca devine o distracție.

— Ce e ușor e pentru fraieri, spuse Wertz cu un rânjet, evident repetându-și una dintre maximele lui favorite.

— Exact! zise Davis. Ai dreptate, maestre Wertz. Iar noi nu suntem chiar *fraieri.*

Problema părea să-i îmbete periculos de tare.

Roy se uită intenționat la ceas.

În timp ce Wertz îndepărtă recipientul cu pudră magnetică și dispozitivul de aplicare, Davis își trase pe mâini o pereche de mănuși din latex și transportă cu grijă fereastra într-o cameră alăturată, mai mică decât laboratorul. O așeză într-o chiuvetă și înșfacă una dintre cele două sticle din plastic de pe masă.

— Soluție de metanol și rodamină 6G, explică Davis ca și cum Roy ar fi știut ce înseamnă sau ar fi păstrat așa ceva în frigiderul său de-acasă.

Chiar în acel moment, Wertz intră și zise:

— O cunoșteam pe una, Rodamina, care locuia în apartamentul 6G, pe partea cealaltă a coridorului.

— Și mirosea tot așa? întrebă Davis.

— Ceva mai picant, spuse Wertz și râse laolaltă cu Davis.

Glume răsuflate. Roy le găsea plicticoase, nu amuzante. Presupunea că ar fi trebuit să-l distreze.

Înlocuind prima sticlă cu a doua, David Davis reluă:

— Metanol simplu. Elimină excesul de rodamină.

— Rodamina este mereu în exces și n-o poți spăla săptămâni întregi, spuse Wertz și izbucniră din nou în râs.

Roy își ura câteodată slujba.

Wertz alimentă un generator laser cu ioni de argon, apoi apăsă pe niște butoane.

Davis duse fereastra la masa pentru verificări laser.

Încântat că aparatul era pregătit, Wertz distribui ochelarii de protecție. Davis stinse neoanele. Un singur triunghi de lumină palidă se prelingea pe sub ușă din laboratorul alăturat.

Punându-și ochelarii, Roy se înghesui în jurul mesei împreună cu cei doi tehnicieni.

Davis porni laserul. Imediat ce raza sinistră de lumină atinse capătul ramei, apăru o amprentă, accentuată de rodamină: spirale ciudate, luminescente.

— Uite jigodia! spuse Davis.

— Poate fi amprenta oricui, îl temperă Roy. Vom vedea.

Wertz interveni:

— Pare a fi degetul mare.

Lumina se mișcă. Și mai multe amprente sclipiră magic în jurul mânerului și al încuietorii din mijlocul părții de jos a ramei. Un ciorchine: unele parțiale, altele mâzgălite, câteva întregi și clare.

— Dacă aș fi un parior, spuse Davis, aș pune la bătaie o avere că fereastra fusese recent spălată, apoi ștearsă cu o cârpă, și asta ne îngustează câmpul de acțiune. Pun pariu că toate amprentele aparțin aceleiași persoane, au fost lăsate la același moment de către omul tău de aseară. Le-am detectat mai greu ca de obicei pentru că nu a avut palmele prea grase.

— Da, așa-i, se plimbase prin ploaie, spuse excitat Wertz.

David completă:

— Și poate că și-a uscat mâinile pe ceva când a intrat în casă.

— Nu există glande colectoare de grăsime în interiorul palmei, se simți Wertz obligat să-i explice lui Roy. Amprentele devin uleioase numai dacă îți atingi fața, părul sau alte părți ale corpului. Ființele umane par să-și atingă necontenit trupurile.

— Și tu acum, spuse Davis zeflemitor, cu o voce serioasă, fără chestii d-astea *pe aici*, maestre Wertz.

Râseră amândoi.

Ochelarii îl strângeau pe Roy, provocându-i un început de migrenă.

Sub lumina alunecoasă a laserului, apăru o altă amprentă.

Până și Maica Tereza, chiar dacă ar fi luat pastile de amfetamină, tot ar fi teribil de deprimată în compania lui David Davis și a creaturii Wertz. Dar Roy simțea cum îi crește buna dispoziție pe măsură ce apăreau alte și alte amprente luminoase.

Bărbatul cel misterios nu avea să rămână prea mult timp un mister.

Capitolul 7

Ziua era plăcută, dar nu îndeajuns de caldă pentru a sta la soare. Cu toate acestea, pe plaja Venice, Spencer văzu șase tinere în costum de baie, frumos bronzate, și doi bărbați cu slipuri înflorate în stil hawaiian, toți întinși pe prosoape mari, cu pielea de găină pe ei, dar curajoși.

Doi tineri musculoși și desculți, în pantaloni scurți, înălțaseră un fileu de volei. Jucau un meci plin de energie, cu multe sărituri, gâfâieli și strigăte de victorie. Pe pavajul promenadei, câțiva oameni alunecau pe patine cu rotile și skateboard-uri, unii chiar în costum de baie. Un bărbat bărbos, purtând blue jeans și un tricou negru, mânuia un zmeu roșu, cu o coadă lungă din panglici stacojii.

Toți depășiseră vârsta liceului, fiind suficient de mari, încât să muncească în acea după-amiază de joi. Spencer se întrebă câți dintre ei erau victime ale ultimei recesiuni și câți rămăseseră niște adolescenți eterni, trăind pe banii părinților sau ai societății. California fusese dintotdeauna un adevărat cămin pentru aceștia din urmă; din cauza politicii economice, recent apăruseră și hoarde ale primilor, și, odată cu ele, rivalitatea.

Rosie stătea cu spatele la o masă pentru picnic, pe o bancă din lemn roșu, într-o zonă cu iarbă, la umbra unui enorm palmier.

Purta sandale, pantaloni albi și o bluză purpurie, iar frumusețea sa exotică te frapa mult mai tare decât în lumina sumbră de la Ușa Roșie. Sângele mamei vietnameze și al tatălui afro-american era vizibil în trăsăturile ei, cu toate că nu sugera moștenirea etnică pe care o întruchipa. În schimb, părea o

superbă Evă a unei noi rase: o femeie perfectă, inocentă, făcută pentru un nou Eden.

Însă liniștea inocenței nu o pătrunsese. Arăta încordată și ostilă în timp ce privea marea și când, răsucindu-se, îl văzu pe Spencer. Dar apoi îl remarcă pe Rocky, și zâmbi cu larghețe.

— Ce scumpete! Se aplecă în față, făcându-i semn cu mâinile să vină la ea. Aici, iubitule! Aici, scumpete!

Rocky – care până atunci țopăise fericit, dând din coadă, copleșit de priveliștea plajei – încremeni când se văzu confruntat cu frumusețea care îl chema drăgăstos de pe bancă. Coada îi alunecă între picioare. Se încordă și se pregăti să fugă în caz că s-ar fi apropiat de el.

— Cum îl cheamă? întrebă Rosie.

— Rocky. E timid. Spencer se așeză la celălalt capăt al băncii.

— Vino aici, Rocky, încercă ea să-l înduplece.

Câinele își ridică privirea și o studie cu prudență.

— Care-i problema, scumpete? Nu vrei să fii îmbrățișat și mângâiat?

Rocky scânci. Se lăsă pe lăbuțele din față, clătinându-și fundul, însă nu reuși să mai dea și din coadă. Într-adevăr, voia să fie îmbrățișat. Dar nu avea încredere în ea.

— Cu cât te apropii de el, cu atât o să se retragă. Ignoră-l și poate ai șanse să capete încredere în tine.

Când Rosie încetă să-i mai vorbească și își îndreptă spatele, Rocky se sperie teribil. Se dădu câțiva pași înapoi, studiind-o și mai precaut.

— Întotdeauna a fost atât de timid? întrebă Rosie.

— De când îl cunosc. Are patru sau cinci ani, dar îl am numai de doi. Am văzut un anunț mititel în ziar, din cele care apar în fiecare vineri și care caută adăpost pentru animale. Nimeni nu l-ar fi adoptat, așa că ar fi trebuit să-l adoarmă.

— E atât de drăguț! Oricine l-ar fi adoptat.

— Arăta mult mai rău pe atunci.

— Să nu-mi spui că a mușcat pe cineva. Nu scumpetea asta.

— Nu. Niciodată nu a încercat să muște. A pătimit prea multe. Scâncește și tremură de fiecare dată când vrei să te apropii de el. Dacă îl atingi, se face ghem, își închide ochii și scheaună, de parcă l-ar durea orice atingere.

— Maltratat? spuse ea, încruntându-se.

— Mda. În mod normal, cei de la Serviciul de Ecarisaj nu ar fi dat niciun anunț pentru el. Nu avea prea multe șanse de a fi adoptat. Mi-au zis că – dacă un câine e atât de mutilat din punct de vedere emoțional – e mai bine să nu se încerce plasarea lui, preferabil să-l adoarmă.

Privind cu drag dulăul care încă o studia, Rosie întrebă:

— Ce i s-a întâmplat?

— N-am întrebat. N-am vrut să știu. Există multe lucruri în viață pe care îmi doresc să nu le fi aflat... Pentru că acum nu le mai pot uita.

Femeia se uită în ochii lui.

— Ignoranța nu-i o fericire, dar câteodată...

— ... ne poate face să dormim nopțile, încheie ea.

Avea peste douăzeci de ani, poate chiar treizeci. Ieșise de mult din copilărie, pe vremea când bombele și gloanțele distruseseră Asia, când Saigonul căzuse și soldații învingători își înșfăcaseră prada de război în timpul bețiilor, când se deschiseseră lagărele de reeducare. Probabil avea vreo opt-nouă ani. De pe atunci drăguță: cu părul negru și mătăsos, cu ochii imenși. Și mult prea mare pentru a i se putea estompa vreodată amintirile acelor terori, așa cum se întâmplă în general cu durerile nașterii sau cu spaimele nocturne din pătuțul de copil.

Aseară, la Ușa Roșie, când Rosie zisese că trecutul colegei sale fusese marcat de suferință, nu își exprimase vreo bănuială sau vreo intuiție. Dorise să spună că pe chipul Valeriei văzuse o durere pe care ea însăși o cunoștea atât de bine.

Spencer își mută privirea spre talazurile care se spărgeau ușor de țărm. Aruncau pe nisip o spumă permanent schimbătoare, o dantelărie nesfârșită.

— Oricum, zise el, dacă îl ignori pe Rocky, s-ar putea să vină la tine. Sau poate că nu... Cine știe...

Privi la zmeul cel roșu. Zbura și dansa înfierbântat, sus pe cerul albastru.

— De ce vrei s-o ajuți pe Val? întrebă ea într-un sfârșit.

— Pentru că are necazuri. Și, după cum ai spus și tu aseară, este o persoană deosebită.

— O placi?

— Da. Nu... Nu în felul în care crezi.

— Atunci, cum?

Spencer nu putea să-i explice. Nici el nu era în stare să înțeleagă.

Își coborî privirea de la zmeul cel roșu. Rocky se furișa spre capătul băncii, urmărind-o pe Rosie tot atât de asiduu pe cât se străduia și ea să-l ignore. Rămăsese la o distanță suficient de mare.

— De ce vrei s-o ajuți? insistă Rosie.

Rocky începu să se apropie.

Niciodată să nu minți un câine.

Spencer repetă mărturisirea pe care și-o făcuse lui însuși, cu o seară în urmă, în mașină.

— Pentru că doresc să-mi regăsesc viața.

— Și crezi că vei izbuti ajutând-o pe Val?

— Da.

— Cum?

— Nu știu.

Câinele se strecură din raza lor vizuală în spatele băncii. Rosie spuse:

— Consideri că ea face parte din viața pe care o cauți. Și dacă nu e așa?

Privi la patinatorii pe rotile. Alunecau undeva departe, de parcă ar fi fost niște umbre spulberate de vânt.

Până la urmă se încumetă:

— Nu va fi mai rău decât acum.

— Și ea?

— Nu vreau de la ea nimic din ceea ce n-ar dori să-mi dea.

După o scurtă tăcere, femeia zise:

— Ești un tip ciudat, Spencer.

— Știu.

— Foarte ciudat. Ești cumva și deosebit?

— Eu? Nu.

— Așa, ca Valerie?

— Nu.

— Ea merită să fie tratată altfel.

— Eu nu.

Auzi un zgomot foarte vag în spate și știu că Rocky se târa pe burtă, în partea opusă a băncii, încercând să se apropie de femeie, dorind să îi simtă mai bine mirosul.

— *A vorbit* cu tine destul timp marți noapte, zise Rosie.

Nu răspunse, lăsând-o să se hotărască în privința lui.

— Și am văzut... de două ori... ai făcut-o să râdă.

El așteptă.

— OK, reluă Rosie, de când m-a sunat domnul Lee, am încercat să-mi amintesc orice ar fi spus Valerie care să te ajute să o găsești. Dar nu-i prea mult. Ne-am plăcut imediat și ne-am împrietenit pe loc. Dar discutam în special despre muncă, despre filme sau cărți, despre noutăți și probleme *actuale*, nu despre cele trecute.

— Unde a locuit înainte să vină în Santa Monica?

— Nu mi-a spus.

— N-ai întrebat-o? Crezi că e posibil să fi trăit în preajma Los Angelesului?

— Nu. Nu cunoștea orașul.

— A menționat vreodată unde s-a născut, unde a copilărit?

— Nu știu de ce, dar cred că pe undeva în est.

— Ți-a povestit vreodată ceva despre mama sau tatăl ei, ori despre frați?

— Nu. Dar dacă pomenea cineva despre familie, căpăta o privire tristă. Cred că, probabil... Toți sunt morți.

Se uită atent la Rosie.

— Deci n-ai întrebat-o despre ei?

— Nu. E doar un sentiment.

— A fost vreodată căsătorită?

— Poate. N-am întrebat.

— Cam puține întrebări pentru o prietenă...

Rosie dădu afirmativ din cap.

— Fiindcă știam că nu mi-ar fi putut spune adevărul. Nu am atât de mulți prieteni apropiați, domnule Grant, așa că nu am vrut să stric relația dintre noi punând-o într-o situație în care ar fi fost nevoită să mintă.

Spencer își duse mâna la față. În aerul fierbinte, își simți cicatricea înghețată sub vârfurile degetelor.

Bărbosul înfășură încet sfoara zmeului. Imensa nestemată purpurie ardea pe cer. Coada sa de panglici fâlfâia ca un stindard.

— Deci, zise Spencer, ți-ai dat seama că fugea de cineva?

— Mi-am închipuit că de un soț rău care o bătea.

— Ce, vrei să spui că de obicei nevestele fug de soții răi, luându-și viața de la capăt, în loc să divorțeze?

— Așa fac în filme. Dacă sunt foarte violenți.

Rocky ieși de sub bancă. Apăru lângă Spencer, după ce se învârti în loc. Nu-și mai ținea coada între picioare, dar nici nu dădea din ea. O studia intens pe Rosie, în timp ce se furișa de-a lungul mesei.

Prefăcându-se că nu remarcă prezența câinelui, Rosie reluă:

— Nu-mi dau seama dacă te va ajuta… dar din puținele lucruri pe care mi le-a zis știu că totuși cunoștea orașul Las Vegas. A fost acolo o dată, sau poate de mai multe ori.

— Să fi locuit acolo?

Rosie ridică din umeri.

— Îi plac jocurile. Se pricepe. Scrabble, șah, Monopoly… Alteori jucam cărți – gin rummy sau pinacle. Ar fi trebuit s-o vezi amestecând și împărțind cărțile. Pur și simplu nu o puteai urmări.

— Crezi că a învățat asta în Las Vegas?

Ridică iarăși din umeri.

Rocky se așeză pe iarbă în fața lui Rosie, privind-o cu o dorință arzătoare, dar rămânând la trei metri distanță.

— S-a decis că nu are încredere în mine, zise ea.

— Nimic personal, o asigură Spencer ridicându-se în picioare.

— Poate că știe.

— Ce?

— Animalele știu unele lucruri, spuse ea solemn. Simt rănile.

— Tot ceea ce vede Rocky este o doamnă frumoasă care vrea să-l îmbrățișeze, și înnebunește pentru că nu are de ce să se teamă, decât de el însuși.

Ca și cum și-ar fi înțeles stăpânul, Rocky gemu patetic.

— Simt rănile, repetă ea încet. El știe.

— Eu nu văd decât o femeie drăguță într-o zi însorită.

— Un om poate face lucruri îngrozitoare pentru a supraviețui.

— Asta-i valabil pentru toți, spuse Spencer, deși sesiză că ea vorbise mai mult pentru sine decât pentru el. Vechile răni se vindecă în timp.

— Niciodată complet.

Părea că nu se mai uită la câine, ci la marginea îndepărtată a unui pod peste timp.

Spencer nu găsi nimic de adăugat.

La limita dintre iarbă și nisip, bărbosul înfășură sfoara de parcă ar fi pescuit în ceruri. Zmeul roșu-sângeriu coborî gradat, cu coada zbătându-i-se aidoma unui mănunchi de foc.

Spencer îi mulțumi lui Rosie pentru că acceptase întâlnirea. Ea îi ură noroc, iar el se îndepărtă împreună cu Rocky.

Câinele se opri în repetate rânduri și se uită la femeia rămasă pe bancă, zbughind-o apoi să-l ajungă din urmă pe Spencer. După ce se îndepărtaseră vreo cincizeci de metri, Rocky scăpă un lătrat scurt și se năpusti înapoi la masa de picnic.

Spencer se întoarse curios.

Pe ultimii metri, cățelul își pierdu curajul. Frână brusc, apoi înaintă șovăielnic, cu capul plecat, timid, tremurând și dând din coadă.

Rosie păși pe iarbă și îl îmbrățișă pe Rocky. Râsul ei cristalin răsună peste parc.

— Un câine bun, spuse încetișor Spencer.

Jucătorii musculoși de volei făcură o pauză pentru a-și lua niște cutii de Pepsi dintr-un răcitor Styrofoam.

Bărbosul își coborâse zmeul și o pornise spre parcare, trecând pe lângă Spencer. Arăta ca un profet nebun: nepieptănat; nespălat; privire fixă, ochi profunzi și albaștri; nas coroiat; buze palide; dinți stricați și galbeni. Pe tricoul lui negru scria cu roșu: ÎNCĂ O ZI FRUMOASĂ ÎN INFERN. Îi aruncă lui Spencer o căutătură furioasă, strângându-și zmeul de parcă orice creatură în viață nu și-ar fi dorit decât să i-l fure, și ieși țanțoș din parc.

Spencer realiză că își dusese mâna la cicatrice când nebunul se uitase la el. O lăsă jos imediat.

Rosie stătea acum la câțiva pași de masă, alungându-l pe Rocky, aparent admonestându-l pentru că își lăsase stăpânul să îl aștepte. Se afla în plin soare, departe de umbra palmierilor.

În timp ce câinele își părăsea fără tragere de inimă noua lui prietenă, pe Spencer îl frapă încă o dată frumusețea ireală a femeii. Dacă și-ar fi dorit să joace rolul de Mântuitor sau de vindecător, ea ar fi avut probabil mai multă nevoie de el decât cea după care ofta. Însă era topit după Valerie, nu după Rosie, pentru niște motive pe care nu și le putea explica – se acuza numai de obsesii, de faptul că se lăsase în voia curenților întunecați și de neînțeles ai subconștientului său, fără să-i pese unde aveau să-l poarte.

Câinele îl ajunse gâfâind și rânjind.

Rosie ridică o mână, făcându-i semne de rămas-bun.

Spencer îi răspunse.

Poate faptul că o căuta pe Valerie Keene nu reprezenta chiar o obsesie. Îl cuprinse apoi sentimentul stânjenitor că ea era zmeul, iar el sfoara. O putere misterioasă – s-o numim destin – îl încovoia, înfășură sfoara pe mosor, îl trăgea inexorabil spre ea, nepermițându-i nicio încercare de a se opune.

În timp ce marea se rostogolea dinspre îndepărtata Chină și clipocea la mal, în timp ce lumina soarelui traversa o sută patruzeci de milioane de kilometri prin spațiul lipsit de aer pentru a răsfăța trupurile aurii ale tinerelor în costum de baie, Spencer și Rocky se întoarseră la mașină.

•

Cu Roy Miro în urma lui, David Davis se năpusti în camera principală pentru prelucrări de date ținând fotografiile celor mai reușite două amprente de pe fereastra de la baie. I le duse Nellei Shire, la unul dintre terminale.

— Asta este fără discuție de la degetul mare, îi zise Davis. Cealaltă poate fi de la un index.

Shire avea cam patruzeci și cinci de ani, o față ascuțită ca de vulpe, păr portocaliu și cârlionțat și unghii date cu ojă verde. Jumătate dintre pereții cămăruței fuseseră decorați cu trei fotografii decupate din revistele pentru întreținere fizică: bărbați uriași, încordați, în slipuri minuscule.

Observându-i pe culturiști, Davis înmărmuri și spuse:

— Duduie Shire, v-am mai zis că așa ceva este inacceptabil. Trebuie să scoateți afișele astea.

— Corpul uman e o artă.

Davis se înroși:

— *Știți* că se pot interpreta ca agresiune sexuală la locul de muncă.

— Mda? Luă fotografiile amprentelor de la el. De cine?

— De orice bărbat care intră în această încăpere.

— Nimeni dintre cei care lucrează aici nu arată ca ăștia. Până când nu apare vreunul la fel, nu e cazul să-și facă griji cineva din pricina mea.

Davis desprinse un afiș, apoi încă unul.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o notă în dosar, spunând că am aprobat așa ceva în departamentul meu.

Deși Roy credea în legea pe care Nella Shire o violase, era conștient de ironia îngrijorării lui Davis cu privire la întinarea dosarului său din cauza toleranței la agresiune sexuală. În fond,

Agenția Fără Nume pentru care lucrau reprezenta o organizație ilegală; nu răspundea în fața nici unei autorități oficiale alese prin vot; mai mult, fiecare acțiune a lui Davis din timpul oricărei zile de muncă viola o lege sau alta.

Bineînțeles, la fel ca majoritatea personalului Agenției, Davis nu știa că este un instrument într-o conspirație. Își primea salariul de la Departamentul de Justiție și își închipuia că figurează ca funcționar în cadrul lui. Deși semnase un angajament secret, avea senzația că face parte dintr-un grup legal – chiar dacă posibil controversat – de luptă împotriva crimei organizate și a terorismului internațional.

În timp ce Davis rupea al treilea afiș și îl mototolea în pumn, Nella Shire spuse:

— Poate că urăști atât de tare pozele astea pentru că te înnebunesc *pe tine*, și tu nu poți accepta așa ceva despre propria ta persoană. Te-ai gândit vreodată la asta? Se uită la fotografiile amprentelor. Deci ce vrei să fac eu?

Roy văzu că Davis se stăpânea să nu-i răspundă primul lucru care-i trecuse prin cap.

În schimb, el zise:

— Avem nevoie să știm cui aparțin. Treceți prin Mama, intrați în Divizia de Identificare Automată a FBI-ului. Începeți cu Indexul Decriptorilor Latenți.

Biroul Federal de Investigații stocase în fișiere o sută nouăzeci de milioane de amprente. Deși computerul cel mai modern putea realiza mii de comparații pe minut, s-ar fi consumat o mulțime de timp dacă ar fi trebuit să cotrobăie prin întreaga arhivă.

Cu ajutorul unui software inteligent numit Indexul Decriptorilor Latenți, câmpul de căutare se reducea enorm și rezultatele se obțineau rapid. Dacă ar fi existat suspecți în vreo serie de crime, ai fi listat primele caracteristici – cum ar fi sexul și vârsta victimelor, metodele de a ucide, câteva asemănări între cadavre, locurile în care fuseseră găsite – iar indexul ar fi comparat aceste fapte cu stilul infractorilor deja cunoscuți, afișând și o listă a suspecților, cu amprente cu tot. În acest caz ar fi fost necesare numai câteva sute de comparații – sau chiar mai puține – în loc de câteva milioane.

Nella Shire se răsuci spre computer și începu:

— Deci spuneți-mi bârfele și eu voi crea un trei-zero-doi.

— Nu căutăm un criminal cunoscut, zise Davis.

Roy adăugă:

— Credem că omul nostru a făcut parte din forțele speciale, sau că poate a beneficiat de antrenamente cu arme și strategii speciale.

— Toți tipii ăștia categoric sunt niște duri, bombăni Shire, făcându-l pe David Davis să-i arunce o privire amenințătoare. Armată, marină, infanterie marină sau aviație?

— Nu știm, zise Roy. Poate că nu într-un serviciu militar. Poate că a fost în vreun departament al poliției locale sau de stat. Din câte cunoaștem, ar fi putut fi și agent al FBI-ului, în ALA sau ATAF.

— Ar mai trebui să introduc niște date care să limiteze câmpul de căutare, spuse Shire, nerăbdătoare, fiindcă așa lucrează acest program.

Din cele aproape două sute de milioane de amprente aflate în fișierele FBI-ului, nouăzeci de milioane acopereau angajații federali, personalul militar, serviciul de informații, ofițerii care apărau legea în state sau în orașe și străinii înregistrați. Dacă ar fi știut că omul lor cel misterios fusese – să zicem – ofițer în marină, nu ar mai fi trebuit să cerceteze toate cele nouăzeci de milioane de fișiere.

Roy deschise plicul pe care i-l dăduse puțin mai înainte Melissa Wicklun de la Analiza Foto. Luă unul dintre portretele proiectate pe computer ale bărbatului necunoscut. Pe spate se aflau datele pe care software-ul de analiză foto le dedusese din profilul voalat de ploaie al omului surprins în bungalou cu o seară în urmă.

— Bărbat, cu trăsături caucaziene, între douăzeci și opt și treizeci și doi de ani, zise Roy.

Nella Shire tastă rapid. Pe ecran apăru o listă.

— Un metru șaptezeci și opt înălțime, continuă Roy. Șaptezeci și cinci de kilograme, plus sau minus două. Brunet, ochi căprui.

Întoarse fotografia pentru a studia portretul din față, iar David Davis se aplecă să-l vadă și el.

— O cicatrice serioasă pe obraz, reluă Roy. Pe partea dreaptă. Pornește de la ureche și se termină lângă bărbie.

— Oare o fi căpătat-o în timpul serviciului? se întrebă Davis.

— Probabil. Deci o dată suplimentară ar fi trecerea timpurie în rezervă sau incapacitatea de a mai profesa.

— Indiferent dacă a fost trecut în rezervă sau considerat inapt, interveni Davis excitat, pot să pariez că a fost trimis la un psiholog. O asemenea cicatrice este o lovitură teribilă dată respectului de sine. Teribilă!

Nella Shire se învârti în scaun, înșfacă portretul din mâna lui Roy și se uită la el.

— Nu știu… Cred că îl face să arate sexy. Periculos și sexy.

Ignorând-o, Davis spuse:

— Mai nou, guvernul pune la mare preț respectul de sine. Lipsa lui este primul pas către crimă sau mișcări sociale. Nu poți să spargi o bancă sau măcar să jefuiești o bătrână, până nu ajungi tu însuți să te consideri o lepădătură.

— Mda? se miră Nella Shire, returnându-i lui Roy portretul. Păi eu am cunoscut vreo mie de bandiți care aveau senzația că sunt cele mai mari reușite ale lui Dumnezeu.

Davis spuse hotărât:

— Adăugați și consultația la psiholog.

Tastă și această dată în continuarea listei.

— Altceva?

— Atât. Cât timp o să dureze?

Shire citi lista de pe ecran.

— Greu de precizat. Nu mai mult de opt sau de zece ore. Poate mai puțin. Poate mult mai puțin. E posibil ca într-o oră-două să găsesc numele, adresa și numărul lui de telefon, și să fiu în stare să vă spun pe ce parte a pantalonilor și-o ține.

David Davis, încă strângând în pumn culturiștii mototoliți, îngrijorat de dosarul său, se arătă indignat de remarca ei.

Roy era mai mult intrigat.

— Într-adevăr? O oră-două?

— De ce v-aș minți? întrebă ea.

— Atunci o să mă mai fâțâi pe aici. Avem mare nevoie de băiatul ăsta.

— Va fi al vostru, promise Nella Shire și se puse pe treabă.

•

La ora trei, mâncară un prânz târziu pe veranda din spate, în timp ce umbrele lungi ale eucaliptților se furișau suindu-se pe canion, în lumina gălbuie a soarelui de după-amiază. Stând într-un balansoar, Spencer înfuleca un sandviș cu șuncă și brânză, răcorindu-se cu o sticlă de bere. După ce hăpăi un castron de Purina, Rocky își puse la bătaie coada, cea mai tristă privire a

lui, cel mai patetic scheunat, trucuri desăvârșite pentru a cerși bucățele de sandviș.

— Laurence Olivier e nimic pe lângă tine, îi zise Spencer.

După ce sandvișul se termină, Rocky coborî grăbit treptele verandei și începu să traverseze curtea din spate spre cel mai apropiat tufiș, pentru a-și face nevoile.

— Stai, stai, stai, îi strigă Spencer, iar câinele se opri și se uită la el. O să te întorci cu blana plină de spini și mi-ar lua o oră să ți-o perii. N-am timp pentru așa ceva.

Se ridică din balansoar, se răsuci cu spatele la el și privi pereții cabanei în timp ce își sorbea ultima înghițitură de bere.

Când Rocky termină, intrară în casă, lăsând umbrele copacilor să se lățească în voie.

În timp ce câinele dormita pe canapea, Spencer se așeză la computer și începu s-o caute pe Valerie Keene. Din acel bungalou aflat în Santa Monica, ar fi putut să plece oriunde, iar el ar fi putut să o caute la fel de bine în îndepărtatul Borneo ca și alături, în Ventura. Deci trebuia să se aplece mai întâi asupra trecutului.

Avea un singur indiciu: Vegas. *Cărți. Îi zburau pur și simplu printre degete.*

Deoarece cunoștea Las Vegasul și se pricepea la cărțile de joc, era posibil ca ea să fi locuit acolo și să se fi întreținut lucrând la un cazino.

Ca de obicei, Spencer intră mai întâi în computerul DPLA. Apoi făcu un salt într-o rețea de date interstatală comună, pe care o mai folosise și înainte în repetate rânduri, iar de acolo se legă, zburând peste granițe, la computerul Departamentului Șerifului Districtual din Nevada – orașul Las Vegas se afla sub jurisdicția lui.

Pe canapea, câinele, care sforăia, dădu brusc din picioare, alergând iepuri în somn. În cazul lui Rocky, probabil că iepurii îl urmăreau pe el.

După ce exploră computerul șerifului, croindu-și drum în dosarele personalului din departament – și nu numai – Spencer descoperi în sfârșit un fișier etichetat NEW CODES. Fu aproape sigur că știa ce conține și vru să-l acceseze.

NEW CODES era protejat. Pentru a-l sparge trebuia să ai un număr de acces. De necrezut, în multe agenții de poliție acesta era, de fapt, ori numărul insignei unui ofițer ori, în cazul

funcționarilor, numărul de identificare al unui angajat – toate ușor de obținut din dosarele personale, adesea lesne de citit. Deja strânsese vreo câteva numere de insigne pentru a le utiliza la nevoie. Tastă unul dintre ele și NEW CODES se deschise.

Dezvălui o listă de coduri numerice cu ajutorul cărora putea accesa depozitele de date din orice computer al vreunei agenții guvernamentale din Nevada. Într-o clipită sări prin cyberspațiu din Las Vegas la Comisia de Jocuri de Noroc din Nevada, în Carson City, capitala statului.

Comisia acorda licențele tuturor cazinourilor din stat și apăra legile și regulile care le guvernau. Oricine dorea să investească – sau să se angajeze – în domeniul jocurilor de noroc trebuia să se supună unei investigații pentru a se dovedi că nu are legături cu vreun infractor cunoscut. În anii șaptezeci, o comisie puternică îi alungase pe majoritatea gangsterilor și capilor Mafiei care fondaseră cea mai importantă industrie a Las Vegasului spre companii ca Metro-Goldwyn-Mayer sau Hilton Hotels.

Era logic să presupui că și ceilalți angajați ai cazinourilor, nu numai conducerea – de la șefi de sală până la chelnerițe – fuseseră supuși acelorași verificări, chiar dacă mai puțin amănunțite, și li se acordaseră legitimații de identificare. Spencer cercetă meniurile și directoarele, iar în următoarele douăzeci de minute descoperi dosarele de care avea nevoie.

Datele referitoare la permisele angajaților din cazinouri se împărțeau în trei directoare: Expirate, Curente, În Așteptare. Deoarece în ultimele două luni Valerie lucrase la Ușa Roșie din Santa Monica, Spencer accesă mai întâi Expirate.

În hoinărelile lui prin cyberspațiu, mai văzuse câteva fișiere care făceau referire la altul de același gen – și altele care se foloseau în problemele de apărare națională. Sistemul îi permitea să caute un subiect din categoria Expirate pe baza a douăzeci și două de criterii, de la culoarea ochilor până la ultimul loc de muncă.

Tastă VALERIE ANN KEENE.

În câteva secunde programul răspunse: NECUNOSCUTĂ.

Se mută pe directorul Curente și îi introduse numele.

NECUNOSCUTĂ.

Spencer încercă și În Așteptare, dar cu același rezultat. Valerie Ann Keene nu era cunoscută autorităților jocurilor de noroc din Nevada.

Pentru un moment rămase cu ochii la ecran, descurajat de faptul că singura lui șansă se spulberase. Apoi își dădu seama că femeia fugară probabil că nu se folosise de același nume peste tot, pentru a nu putea fi găsită prea ușor. Dacă Valerie locuise și muncise în Las Vegas, aproape sigur că avusese un nume diferit pe vremea aceea.

Pentru a o descoperi în fișiere, trebuia să procedeze inteligent.

•

În timp ce aștepta ca Nella Shire să îl găsească pe omul cu cicatrice, Roy Miro fu la un pas să suporte câteva ore de conversație amabilă cu David Davis. Aproape că ar fi preferat să mănânce o brioșă îmbibată cu acid cianhidric și să bea după aceea o cupă mare și rece de acid fenic decât să-și mai piardă vremea cu expertul în amprente.

Pretextând că n-a dormit cu o noapte în urmă, când de fapt el avusese un somn inocent, ca de sfânt, după darul neprețuit pe care îl oferise Penelopei Bettonfield și soțului ei, Roy îl rugă pe Davis să îl lase în biroul lui.

— Chiar insist, zău, nu mai vreau să aud nimic, absolut nimic! spuse Davis gesticulând și agitându-și capul. E o canapea acolo. Vă puteți întinde pe ea și n-o să mă deranjați deloc. Sunt atâtea de făcut în laborator. Astăzi nu mai am nevoie de birou.

Roy nu se aștepta să adoarmă. În umezeala rece a camerei, cu obloanele Levolor perfect închise, alungând soarele californian, se gândi că avea să se întindă pe spate și, uitându-se la tavan, să vizualizeze relațiile dintre spiritele umane – cu sufletul conectat la puterea misterioasă care guverna Cosmosul – și să mediteze la sensul existenței. Era un explorator, iar pentru el căutarea revelațiilor reprezenta o plăcere nesfârșită. Însă, în mod surprinzător, adormi.

Visă o lume perfectă. Nu exista lăcomie, nici invidie sau disperare, pentru că toți erau identici. Exista un sex unic, iar ființele umane se reproduceau printr-o partenogeneză discretă în intimitatea dormitoarelor lor – și asta nu prea des. Aveau pielea de o singură culoare, un albastru-pal, ușor fosforescent. Nimeni nu era prost, dar nici foarte deștept. Toată lumea purta același model de haine și trăia în același gen de case. În fiecare vineri seară se juca bingo la nivel planetar și toată lumea câștiga, iar sâmbetele…

Wertz îl trezi brusc, iar Roy se ridică absolut buimac, terorizat, confundând realitatea cu visul. Privind la fața alb-gelatinoasă, ca luna de rotundă a asistentului lui Davis, pe care i-o dezvăluia lampa de birou, Roy se gândi că el împreună cu toți ceilalți oameni arătau exact ca Wertz. Încercă să țipe, dar glasul îi pierise.

Apoi Wertz vorbi, trezindu-l complet:

— Doamna Shire l-a descoperit. Bărbatul cu cicatricea. L-a descoperit!

Căscând și strâmbându-se alternativ din cauza gustului acru din gură, Roy îl urmă pe Wertz în camera unde se procesau datele. David Davis și Nella Shire stăteau în fața computerului, fiecare studiind câte un teanc de foi. În lumina orbitoare a neoanelor, Roy privi mai întâi stânjenit, apoi interesat cum Davis îi înmâna, una câte una, paginile scoase pe imprimantă; în același timp, el și Nella Shire le comentau, extrem de agitați.

— Numele lui este Spencer Grant, zise Davis, N-are un al doilea prenume. La optsprezece ani, după terminarea liceului, s-a înrolat în armată.

— Coeficient de inteligență ridicat, motivație consistentă, spuse Nella Shire. A cerut antrenament la forțele speciale. Cavaleria Militară.

— A părăsit armata după șase ani, continuă Davis, pasându-i o altă pagină lui Roy, folosindu-și pregătirea pentru a intra la UCLA.

Inspectând ultima foaie, Roy începu și el:

— Materia principală de studiu: criminologia.

— Cea secundară: psihologia judiciară, reluă Davis. N-a avut vacanțe, a sărit peste clase și a absolvit în trei ani.

— Un tânăr grăbit, zise Wertz, pentru a-i face să-și amintească de faptul că și el era inclus în echipă, să nu-l calce accidental în picioare și să-l strivească la fel ca pe un gândac.

În timp ce Davis îi dădea lui Roy o altă foaie, Nella Shire interveni:

— Apoi a intrat în Academia de Poliție din Los Angeles. A absolvit-o fiind primul din grupă.

— Într-o zi, după mai puțin de un an de activitate pe teren, zise Davis, a nimerit în mijlocul unor spărgători de mașini în plină acțiune. Doi bărbați înarmați. L-au zărit în timp ce se

apropia de ei și au încercat să o ia ostatică pe doamna care se afla la volanul automobilului.

— Grant i-a omorât pe amândoi, continuă Shire. Femeia n-a avut nici măcar o zgârietură.

— A fost acuzat?

— Nu. Toți au considerat că focurile au fost absolut justificate.

Uitându-se rapid peste altă pagină pe care Davis i-o dăduse, Roy zise:

— Aici scrie că a fost transferat la secția de supraveghere stradală.

— Grant se pricepe foarte bine la computere, așa că l-au integrat într-o echipă de luptă împotriva infracțiunilor pe computer. O muncă numai de birou.

Roy se încruntă:

— De ce? De ce a fost afectat de împușcături?

— Unii dintre ei nu reușesc să se adapteze, explică Wertz cu un aer de cunoscător. Nu sunt construiți dintr-un material potrivit, n-au stomacul rezistent, sunt mai sensibili.

— Judecând după înregistrările ședințelor de terapie reparatorie, spuse Nella Shire, nu a fost afectat. S-a descurcat bine. A cerut transferul, dar nu din cauza asta.

— Probabil că a negat-o, se trezi Wertz, simțindu-se un macho, prea rușinat de slăbiciunea lui ca s-o recunoască.

— Oricare ar fi fost motivul, reluă Davis, și-a cerut transferul. Apoi, acum zece luni, după ce lucrase douăzeci și una de luni în acea echipă, și-a dat demisia și din DPLA.

— Unde muncește în prezent? întrebă Roy.

— Nu știm asta, dar *știm* unde locuiește, zise David Davis, arătându-i ostentativ o nouă pagină de imprimantă.

Studiind adresa, Roy murmură:

— Sunteți siguri că el este omul nostru?

Shire frunzări propriile sale foi. Scoase o amprentă tipărită cu înaltă rezoluție din fișierele de identificare a personalului DPLA, în timp ce Davis îi întinse fotografiile amprentelor pe care le ridicaseră de pe rama ferestrei de la baie.

Davis spuse:

— Dacă știi să le compari, o să vezi că de fapt computerul are dreptate când susține că se potrivesc perfect. Perfect. Ăsta-i individul. Fără nicio îndoială, absolut niciuna.

Înmânându-i lui Roy o altă pagină, Nella Shire explică:

— Asta este cea mai recentă fotografie din fișierele poliției.

Din față și din profil, Grant constituia o copie stranie a portretului proiectat pe calculator, pe care Melissa Wicklun i-l dăduse lui Roy în Laboratorul de Analiză Foto.

— E o poză recentă? întrebă Roy.

— Cea mai recentă din fișierele DPLA, îl asigură Shire.

— Mult timp după incidentul cu spărgătorii de mașini?

— Asta s-a întâmplat cu doi ani și jumătate în urmă. Mda, sunt sigură că fotografia este mult mai recentă. De ce?

— Cicatricea pare complet vindecată, observă Roy.

— O, spuse Davis, n-a căpătat cicatricea în lupta aceea, nu, nu atunci. O are de foarte mult timp, o avea cu mult înainte de a se înrola în armată. Este o rană din copilărie.

Roy privi fotografia.

— Ce rană?

Davis ridică din umerii săi ciolănoși, iar brațele lungi i se izbiră de halatul alb de laborator.

— Nu știm. În dosar nu scrie despre asta. Se spune doar că este cel mai important semn particular. „Cicatrice de la urechea dreaptă până la bărbie, provenită de la o rană din copilărie.” Asta-i tot.

— Seamănă cu Igor, chicoti Wertz.

— Mie mi se pare sexy, îl contrazise Nella Shire.

— Igor, insistă Wertz.

Roy se răsuci înspre el.

— Cine-i Igor?

— Igor. Îți amintești – din filmele vechi cu Frankenstein. Asistentul doctorului Frankenstein. Igor. Urâtul și bătrânul cocoșat cu gâtul răsucit.

— Nu-mi place să mă uit la așa ceva, spuse Roy. Glorifică violența și diformitatea fizică. E grețos.

Studiind fotografia, Roy se întrebă ce anume i se putuse întâmpla lui Spencer Grant în copilărie, de rămăsese cu o asemenea cicatrice cumplită.

— Bietul băiat, zise el. Săracul copilaș. Ce fel de viață a dus amărâtul, cu o asemenea infirmitate? Câte răni psihice mai târăște oare după el?

Încruntându-se, Wertz spuse:

— Credeam că este un tip rău, amestecat cumva cu teroriștii, nu…

— Chiar și cei mai răi, explică răbdător Roy, merită să fie compătimiți. Acest om a suferit. Se poate vedea asta. Da, trebuie să pun mâna pe el și să apăr societatea – dar merită să fie tratat cu compasiune, pe cât posibil.

Davis și Wertz îl priviră, nedumeriți.

Dar Nella Shire rupse tăcerea:

— Ești un om bun, Roy.

Roy dădu din umeri.

— Nu, spuse ea, ești într-adevăr un om bun. Mă simt în siguranță când știu că mai există și unii apărători ai legii așa ca tine.

Obrajii lui Roy se înroșiră ușor.

— Mulțumesc, ești foarte amabilă, dar n-am nimic special.

Datorită faptului că Nella, în mod sigur, nu era lesbiană și chiar dacă avea cu cincisprezece ani mai mult decât el, Roy își dori ca măcar o singură trăsătură de-a ei să fie la fel de atrăgătoare ca gura desăvârșită a Melissei Wicklun. Dar avea părul prea cârlionțat și prea portocaliu. Ochii prea reci și albaștri, nasul și bărbia prea ascuțite, buzele prea severe. Trupul destul de bine proporționat, departe însă de perfecțiune.

— În fine, oftă Roy, mai bine îi fac o vizită acestui domn Grant și îl întreb ce căuta aseară în Santa Monica.

•

Așezat în fața computerului său, în cabana din Malibu, dar scotocind adânc în cel al Comisiei pentru Jocuri de Noroc din Nevada în Carson City, Spencer căuta fișierul permiselor curente ale lucrătorilor în cazinouri, cerând numele tuturor femeilor care împărțeau cărțile, între douăzeci și opt și treizeci de ani, de un metru șaizeci înălțime, între cincizeci și cincizeci și cinci de kilograme, cu părul brun și ochii căprui. Suficient de restrictiv, încât să rezulte un număr mic de candidate – doar paisprezece. Dirijă computerul să tipărească lista numelor în ordine alfabetică.

Privi în susul foii și chemă fișierul celei care se numea Janet Francine Arbonhall. Pe ecran apăru prima pagină a dosarului electronic, conținând o descriere sumară a fizicului, data la care i se eliberase permisul și o fotografie a feței. Nu semăna deloc cu Valerie, așa că Spencer ieși din fișier fără să-l citească.

Chemă alt fișier: Theresa Elizabeth Dunbury. Nici ea.

Bianca Marie Haguerro. Nici ea.

Corrine Serise Huddleston. Nu.

Laura Linsey Langston. Nu.

Rachel Sarah Marks. N-avea nimic din Valerie.

Jacqueline Ethel Mung. Mai rămăseseră doar șapte.

Hannah May Rainey.

Pe ecran apăru Valerie Ann Keene, cu o coafură diferită de cea pe care o purtase la Ușa Roșie, drăguță, dar fără să zâmbească.

Spencer comandă tipărirea întregului fișier al lui Hannah May Rainey, adică numai trei pagini. Îl citi până la capăt în timp ce femeia continua să-l privească de pe ecran.

Folosind numele Rainey, cu un an în urmă lucrase ceva mai mult de patru luni împărțind cărțile pentru blackjack la cazinoul Hotelului Mirage din Las Vegas. Ultima ei zi de muncă fusese 26 noiembrie, cu aproape două luni și jumătate în urmă și judecând după raportul înaintat comisiei de către manager, plecase fără să anunțe.

Ei – oricine ar fi fost „ei” – o urmăriseră probabil până pe 26 noiembrie, când le scăpase exact în clipa în care o găsiseră, la fel cum scăpase și în Santa Monica.

•

Într-un colț al garajului din subsolul clădirii în care se afla Agenția, în centrul orașului Los Angeles, Roy Miro le dădea ultimele indicații celor trei agenți care urmau să-l însoțească spre casa lui Spencer Grant pentru a-l aresta. Din cauza faptului că Agenția nu exista oficial, cuvântul „aresta” își extinsese înțelesul uzual; „răpire” ar fi constituit o definire mult mai precisă a intențiilor lor.

Roy nu avea nimic împotriva ultimului cuvânt. Morala este relativă și nicio acțiune în folosul unor idealuri demne n-ar fi putut reprezenta o crimă.

Cu toții posedau legitimații ale Agenției de Luptă Antidrog, astfel încât Grant să creadă că va fi dus pentru interogatoriu la FBI – și că la fața locului urma să-i fie permis să-și cheme un avocat. De fapt, mai curând l-ar fi putut vedea pe Dumnezeu Cel Atotputernic pe un tron de aur plutind în Ceruri decât pe cineva cu vreo pregătire juridică.

Folosindu-se de orice fel de metode pentru a obține răspunsuri sincere, aveau să-l întrebe despre relația lui cu femeia și despre adresa ei actuală. Iar după ce vor fi obținut tot

ce voiau – sau după ce se vor fi convins că scoseseră de la el tot ce știa – l-ar fi lichidat.

Roy intenționa să o facă personal, eliberându-l pe sărmanul om stigmatizat de mizeria acestei lumi pline de necazuri.

Primul dintre cei trei agenți, Cal Dormon, purta un costum alb – cămașă și pantaloni – având brodat în piept numele unei cunoscute pizzerii. Urma să conducă o furgonetă mică și albă, cu aceeași inscripție, cu litere mate magnetice care puteau fi atașate vehiculului pentru a-i schimba, după nevoie, înfățișarea, în funcție de operațiune.

Alfonse Johnson se îmbrăcase în pantaloni kaki și cu o jachetă de doc. Mike Vecchio avea o ținută sport și o pereche de Nike.

Roy era singurul dintre ei în costum. Însă, pentru că adormise complet îmbrăcat pe canapeaua lui Davis, nu prea se potrivea cu etalonul agentului federal, teribil de pedant.

— Ei bine, acum n-o să fie la fel ca aseară, spuse Roy.

Toți făcuseră parte din echipa SWAT care operase în Santa Monica.

— Trebuie să *discutăm* cu omul ăsta.

Cu o seară în urmă, dacă oricare dintre ei ar fi zărit-o pe femeie, ar fi doborât-o instantaneu la pământ. Apoi, de dragul poliției locale, i-ar fi strecurat în mână o armă: un Desert Eagle 50 Magnum, atât de puternic, încât o împușcătură de la distanță ar fi lăsat o gaură la fel de largă cât un pumn de bărbat, o unealtă special construită pentru a omorî oameni. Povestea ar fi fost că agentul a împușcat-o în autoapărare.

— Dar nu-l putem lăsa să scape, continuă Roy. Este un tip școlit, la fel de bine antrenat ca oricare dintre noi, așa că e posibil să nu-și întindă mâinile ca voi să-i puneți cătușele. Dacă nu sunteți în stare să-l stăpâniți și fuge, atunci împușcați-l în picioare. Găuriți-l bine dacă trebuie. Oricum nu va mai avea nevoie să meargă. Dar să nu-l omorâți – OK? Nu uitați, *trebuie* neapărat să vorbim cu el.

•

Spencer obținuse toate informațiile care îl interesau din fișierele Comisiei pentru Jocuri de Noroc din Nevada. Se retrase de-a lungul magistralelor cyberspațiului până în computerul Departamentului de Poliție din Los Angeles.

De acolo trecu în cel al Departamentului de Poliție din Santa Monica și examină fișierul cazurilor apărute în ultimele douăzeci

și patru de ore. Niciunul nu conținea numele Valerie Ann Keene și nici adresa bungaloului pe care îl închiriase.

Ieși din fișierul cu cazuri și verifică rapoartele telefoanelor de miercuri seară, pentru că era posibil ca ofițerii DPSM să fi răspuns la vreun apel referitor la scandalul de la bungalou, dar să nu fi dat incidentului niciun număr de ordine. De această dată găsi adresa.

Ultima notă a ofițerilor indica de ce nu atașaseră cazului niciun număr de ordine: „BATAF OC. R. FED”. Ceea ce însemna: „Biroul Alcoolului, Tutunului și Armelor de Foc – operațiuni în curs. Se revendică jurisdicție federală.”

Polițiștii locali rămăseseră indiferenți.

Rocky se trezi din somn cu un scheunat asurzitor, căzu pe podea, se ridică poticnindu-se, începu să se învârtească în jurul cozii, apoi își clătină capul stânga-dreapta, buimăcit, căutând lucrul amenințător care îl terorizase în vis.

— Doar un coșmar, îl liniști Spencer.

Rocky îl privi cu îndoială și scânci.

— Ce a fost de data asta – o pisică gigantică preistorică?

Câinele tropăi repede traversând camera și se săltă proptindu-și lăbuțele din față pe pervazul ferestrei. Se uită pe geam la alee și la pădurile din împrejurimi.

Ziua scurtă de februarie se colora în amurg. Părțile de dedesubt ale frunzelor ovale de eucalipt, de obicei argintii, reflectau lumina aurie care se scurgea prin perdeaua de verdeață; sclipeau bătute de o briză ușoară, dând impresia că în copaci fuseseră atârnate podoabe pentru Crăciunul care trecuse deja de-atâta vreme.

Rocky scânci din nou, îngrijorat.

— O pisică pterodactil? îi sugeră Spencer. Cu aripi uriașe și gheare gigantice, care toarce îndeajuns de tare, încât sfărâmă pietrele?

Negustând gluma, câinele părăsi fereastra și se îndreptă grăbit spre bucătărie. Întotdeauna se comporta astfel când se trezea brusc în mijlocul unui vis urât. Înconjura casă, fereastră cu fereastră, convins că inamicul de pe tărâmul viselor rămânea la fel de periculos și în lumea reală.

Spencer se uită iar la monitor.

BATAF OC. R. FED.

Ceva părea în neregulă.

Dacă echipa SWAT, care atacase bungaloul cu o noapte în urmă, fusese compusă din agenți ai Biroului Alcoolului, Tutunului și Armelor de Foc, atunci de ce oamenii care apăruseră acasă la Louis Lee aveau legitimații de FBI? Primul se găsea sub controlul Ministrului de Finanțe al Statelor Unite, pe când al doilea răspundea în fața Ministrului de Justiție – deși se produseseră și unele schimbări în structura statului. Organizații diferite cooperau uneori, mânate de interese comune; însă, luând în considerare rivalitatea și suspiciunea existente de obicei între agenții, ar fi trebuit ca *amândouă* să-și trimită reprezentanți pentru a-l chestiona pe Louis Lee sau pe oricine le-ar fi putut sugera o nouă pistă.

Bolborosind de unul singur, de parcă ar fi fost Iepurașul Alb grăbindu-se să nu întârzie la ceai la Pălărierul cel Nebun, Rocky se năpusti din bucătărie spre ușa deschisă a dormitorului.

BATAF OC.

Ceva ciudat...

FBI era pe departe cel mai puternic dintre cele două birouri, iar dacă ar fi fost interesat să intre în scenă, n-ar fi admis niciodată să predea întreaga jurisdicție BATAF. De fapt exista o lege concepută de Congres, la cererea Casei Albe, ca BATAF să fie subordonat FBI-ului. Nota polițaiului din DPSM despre apelul primit ar fi trebuit să fie: FBI/BATAF OC.

Meditând asupra acestor lucruri, Spencer se retrase din Santa Monica în DPLA, rămase pentru un moment acolo, încercând să se decidă dacă terminase cu el, apoi se întoarse în computerul principal, închizând atent totul, curățând cu grijă orice urmă a invaziei sale.

Rocky țâșni din dormitor ca o săgeată, trecând încă o dată pe lângă Spencer spre fereastra din camera de zi.

Din nou acasă, Spencer își închise computerul. Se ridică de la birou și se duse la fereastră lângă Rocky.

Câinele își lipise nasul negru de geam. O ureche ciulită, cealaltă nu.

— Ce oi fi visat tu? se întrebă Spencer.

Rocky scânci încetișor, atent la umbrele adânci și roșii, la sclipirile aurii ale frunzișului eucaliptilor în amurg.

— Monștri nepământeni, ființe care nu există în realitate? Sau numai... trecutul?

Câinele tremura.

Spencer puse o mână pe ceafa lui Rocky și îl smuci ușurel.

Câinele privi în sus, apoi își îndreptă imediat atenția asupra eucaliptilor, poate pentru că, lent, bezna profundă cobora, în timp ce apusul se retrăgea. Lui Rocky întotdeauna îi fusese teamă de noapte.

Capitolul 8

Lumina slabă înghețase într-o mâzgă roșie fosforescentă înspre apus. Soarele stacojiu se reflecta în fiecare particulă microscopică poluantă sau vapor de apă din aer, astfel încât întregul oraș părea că zace sub o ceață densă, de sânge.

Cal Dormon extrase o cutie mare de pizza din interiorul furgonetei albe și se îndreptă spre casă.

Roy Miro se afla vizavi; parcase la oarecare distanță. Ieși din mașină și închise fără zgomot portiera.

Deja Johnson și Vecchio își croiseră drum spre dosul casei, strecurându-se prin proprietățile alăturate.

Roy începu să traverseze strada.

Dormon străbătuse jumătate din aleea principală. În cutie nu se găsea nicio pizza, ci un pistol Desert Eagle 44 Magnum, prevăzut cu un amortizor solid. Uniforma și accesoriile foloseau exclusiv la risipirea suspiciunilor în caz că Spencer Grant ar fi aruncat întâmplător vreo privire pe fereastră în timp ce el se apropia de intrare.

Roy ajunse în dreptul furgonetei albe.

Dormon se afla pe veranda din față.

Ducându-și o mână la gură, mimând că tușește, Roy vorbi în microfonul prins de manșeta cămășii:

— Numărați până la cinci și dați-i drumul, șopti el bărbaților din dosul casei.

La ușa principală, Cal Dormon nu se obosi să sune, nici să bată. Încercă direct clanța. Probabil că era încuiat, fiindcă își deschise cutia de pizza, o lăsă să cadă și ridică puternicul pistol israelian.

Roy o porni cu pași repezi, fără să se mai prefacă.

În pofida amortizorului de calitate, arma pocnea de fiecare dată când apăsai trăgaciul. Zgomotul nu semăna cu o

împușcătură, fiind însă destul de puternic, încât să atragă atenția vreunui trecător. În fond, se putea utiliza și la spargerea ușilor: trei focuri rapide distruseră complet butucul și zăvorul. Chiar dacă limba rămăsese probabil intactă, lăcașul dispăruse, transformându-se într-un mănunchi de ace.

Dormon păși înăuntru, urmat îndeaproape de Roy; un tip în ciorapi se ridică mirat, cu o cutie de bere în mână, îmbrăcat în niște blue jeans decolorați și un tricou pe care scria „Jesus Christ”. Era complet zăpăcit pentru că ultimele bucățele de lemn și alamă tocmai se împrăștiaseră în preajma lui, pe covorul din camera de zi. Dormon îl împinse din nou în scaun, suficient de brutal, încât să-i taie respirația, iar cutia de bere făcu o tumbă în aer, apoi se rostogoli pe jos, împroșcând totul cu spumă.

Tipul nu era Spencer Grant.

Ținându-și pistolul Beretta cu amortizor cu ambele mâini, Roy traversă rapid camera de zi, intră printr-o arcadă în sufragerie și apoi, printr-o ușă deschisă, în bucătărie.

O blondă de vreo treizeci de ani stătea cu fața în jos pe podea, cu capul întors spre Roy, cu brațul întins încercând să-și recupereze un cuțit de măcelărie care îi fusese smuls din mână și care se găsea cu câțiva centimetri prea departe pentru a-l apuca. Nu se putea mișca, fiindcă Vecchio avea un genunchi înfipt în spatele ei, țintuind-o cu țeava pistolului în gât, chiar în dosul urechii stângi.

— Nenorocitule, nenorocitule, *nenorocitule*, țipa femeia.

Cuvintele ei stridente nu se auzeau nici tare, nici limpede, căci avea fața lipită de linoleum. Și nici nu putea respira prea ușor din cauza genunchiului care o strivea.

— Ușurel, doamnă, ușurel, spuse Vecchio. Taci dracu’ o dată!

Alfonse Johnson se postase, cu pistolul în mână, în dreptul ușii din dos, pe care probabil o găsise descuiată nemaifiind nevoie s-o spargă. O amenința pe singura persoană care se mai afla în cameră: o fetiță de vreo cinci ani, care stătea lipită de perete, cu ochii mari, palidă, prea înfricoșată ca să mai și plângă.

Aerul mirosea a sos fierbinte de roșii și a ceapă. Pe tocător se găseau niște ardei verzi tăiați. Femeia pregătea cina.

— Hai, i se adresă Roy lui Johnson.

Cercetară împreună și restul casei, mișcându-se rapid. Elementul-surpriză dispăruse, dar timpul rămăsese de partea lor. Debaraua din hol. Baia. Dormitorul fetiței: ursuleți și păpuși,

ușa dulapului deschisă, nimeni înăuntru. Încă o cămăruță: o mașină de cusut, o rochie pe jumătate croită, îmbrăcată pe un manechin, un dulap plin, niciun loc unde s-ar fi putut ascunde cineva. Apoi dormitorul principal, debara, debara, baie: nimeni.

Johnson spuse:

— Numai dacă nu-i el cu o perucă blondă pe podeaua bucătăriei…

Roy se întoarse în camera de zi, unde tipul din fotoliu, lăsat pe spate, se holba în țeava pistolului, în timp ce Cal Dormon îi țipa în ureche, împroșcându-l cu salivă:

— Încă o dată. Mă asculți, găoază? Te mai întreb o singură dată – unde e?

— Ți-am spus, aici nu-i nimeni în afară de noi, pentru numele lui Dumnezeu!

— Unde-i Grant? insistă Dormon.

Bărbatul tremura de parcă Barcalounger-ul ar fi fost dotat cu un aparat vibrator de masaj.

— Nu-l cunosc, jur, n-am auzit niciodată de el. Așa că n-ai vrea, te rog, să muți tunul ăsta în altă direcție?

Pe Roy îl întrista faptul că era atât de des necesar să jignești demnitatea oamenilor pentru a-i determina să coopereze. Îl lăsă pe Johnson în camera de zi cu Dormon și se întoarse în bucătărie.

Femeia zăcea încă pe podea, cu genunchiul lui Vecchio în spate, dar nu mai încerca să ajungă la cuțitul de măcelărie. Nici nu-i mai spunea „nenorocitule”. Furia cedase locul fricii și îl implora să nu-i facă niciun rău fetiței.

Copilul rămăsese într-un colț și își sugea degetul mare. Lacrimile îi brăzdau fața, dar nu scotea niciun sunet.

Roy culese cuțitul de măcelărie și îl așeză pe masă, departe de femeie.

— Nu-mi răniți copilul!

— Nu avem de gând să facem rău nimănui.

Se duse la fetiță, îngenunche lângă ea și spuse cu cea mai blândă voce:

— Ești speriată, scumpo?

Ea își mută privirea de la maică-sa la Roy.

— Bineînțeles că ți-e frică, nu-i așa?

Cu degetul înțepenit în gură, sugându-l cu forță, ea dădu afirmativ din cap.

— Păi n-ai niciun motiv să-ți fie frică de mine. Nu sunt în stare să omor nicio muscă. Nici dacă-mi bâzâie mereu pe față sau îmi joacă în ochi, nici dacă îmi schiază pe nas.

Copilul îl privi solemn, printre lacrimi.

Roy continuă:

— Când un țânțar aterizează pe mine și încearcă să mă muște, crezi că îl pocnesc? Nuuuuu. Îi așternun șervețel, îi pun o furculiță și un cuțit, miiici, minuscule, și îi zic: „Nimănui nu trebuie să-i fie foame pe lume. Eu sunt cina ta, domnule Țânțar.”

Lacrimile începură să i se usuce.

— Odată, elefantul se îndrepta către supermarket ca să-și cumpere alune. Se grăbea atât de tare, încât mi-a dat la o parte mașina de pe șosea. Majoritatea oamenilor l-ar fi urmărit până la magazin și l-ar fi înțepat drept în partea cea mai delicată a corpului. Crezi că eu am făcut așa? Nuuuuu. „Când un elefant a rămas fără alune”, mi-am spus, „nu poate fi tras la răspundere pentru acțiunile sale.” Oricum, trebuie să recunosc că m-am dus după el la supermarket și i-am dezumflat cauciucurile de la bicicletă, dar asta nu că m-aș fi înfuriat… Am vrut numai să-l țin la distanță de autostradă destul timp, ca să poată mânca alune și să se calmeze.

Era o fetiță adorabilă. Și-ar fi dorit să o vadă zâmbind.

— Și acum, reluă el, încă mai crezi că aș fi în stare să rănesc pe cineva?

Fetița clătină din cap.

— Atunci dă-mi mâna, dulceață, spuse Roy.

Îl lăsă să o ia de mână, de cea cu degetul mare uscat, și o conduse prin bucătărie.

Vecchio o eliberă pe mamă. Femeia se ridică în genunchi, cu greu, și, plângând, își îmbrățișă copilul.

Roy îi dădu drumul fetiței și, mișcat de lacrimile femeii, murmură:

— Îmi pare rău, urăsc violența, zău. Dar am crezut că o să găsim un bărbat periculos aici. N-am fi putut să batem la ușă rugându-l să iasă și să se joace cu noi. Înțelegi?

Buza de jos a femeii tremura.

— Nu… Nu prea știu. Cine sunteți și ce vreți?

— Cum te cheamă?

— Mary. Mary Z-Zelinsky.

— Numele soțului?

— Peter.

Mary Zelinsky avea un nas drăguț. De dimensiuni perfecte, cu linii drepte și hotărâte. Cu nările atât de delicate. Un sept ce părea construit din cel mai fin porțelan. Roy nu credea că mai văzuse vreodată un nas atât de minunat.

Zâmbind, îi zise:

— Ei bine, Mary, trebuie să aflăm unde e.

— Cine? întrebă femeia.

— Sunt sigur că știi despre cine vorbesc. Spencer Grant.

— Nu-l cunosc.

În timp ce îi răspundea, își mută privirea de la nasul acela superb spre ochi și nu văzu niciun strop de minciună acolo.

— N-am auzit niciodată de vreun bărbat pe nume Spencer Grant, spuse ea.

Roy i se adresă lui Vecchio:

— Închide focul de sub sosul de roșii. Cred că se arde.

— Jur că n-am auzit de el, insistă femeia.

Roy fu înclinat s-o creadă. Nici Elena din Troia n-ar fi putut avea un nas atât de fin ca al lui Mary Zelinsky. Bineînțeles că Elena din Troia fusese răspunzătoare pentru moartea a mii de oameni și mulți alții suferiseră de pe urma ei, așa că frumusețea nu constituia o garanție a inocenței. Iar în zecile de secole de după Elena, ființele umane deveniseră maestre în a ascunde răul, așa că până și creaturile cu cea mai inocentă înfățișare se dovedeau a fi uneori depravate.

Roy dorea să se convingă, așa că zise:

— Dacă simt că mă minți…

— Nu mint, spuse Mary cu sfială.

Ridică o mână, sugerându-i să tacă, și continuă de unde fusese întrerupt:

— … aș putea s-o duc pe scumpetea asta de fată în camera ei, s-o dezbrac…

Femeia închise ochii, strângându-și-i, terorizată, ca și cum ar fi reușit în acest fel să stopeze scena descrisă atât de delicat.

— … și acolo, printre ursuleți și păpuși, aș putea-o învăța niște jocuri de oameni mari.

Nările femeii fremătară de spaimă. Avea într-adevăr un nas desăvârșit.

— Și acum, Mary, privește-mă în ochi, zise el, și mai spune-mi o dată dacă știi un bărbat pe nume Spencer Grant.

Deschise ochii și îi întâlni privirea.

Se aflau față în față.

El își așeză o mână pe creștetul copilului și îi mângâie părul, zâmbind.

Mary Zelinsky o îmbrățișă pe fiica ei, cu o disperare demnă de milă.

— Jur pe numele lui Dumnezeu că n-am auzit niciodată de el. Nu-l cunosc. Și nu înțeleg ce se petrece aici.

— Te cred, făcu Roy. Liniștește-te, Mary. Te cred, scumpă doamnă. Îmi pare rău că a trebuit să apelez la o asemenea amenințare.

Cu toate că tonul vocii sale era blând în timp ce-și cerea scuze, un val de furie îl cuprinse pe Roy. Mânia i se îndrepta către Grant, care îi păcălise, și nu spre acea femeie, spre fiica ei, sau spre ghinionistul bărbat din Barcalounger.

Deși Roy se lupta să-și înăbușe furia, probabil că femeia îi remarcase expresia ochilor, altfel absolut comuni, pentru că bătu în retragere.

Venind de lângă aragaz, după ce stinsese focurile de sub sosul de roșii și de sub o oală cu apă care fierbea, Vecchio zise:

— Nu mai locuiește aici.

— Nu cred că a locuit vreodată aici, spuse Roy apăsat.

•

Spencer luă două valize din debara, le studie, o așeză deoparte pe cea mai mică și o deschise pe cealaltă, trântind-o pe pat. Își alese haine să-i ajungă pentru o săptămână. Nu avea niciun costum, nicio cămașă albă și nici măcar o cravată. În dulap atârnau vreo șase perechi de blue jeans, tot atâția pantaloni cafenii și bluze kaki, din doc. În sertarul de sus al scrinului descoperi patru pulovere călduroase – două albastre și două verzi – și împachetă câte unul din fiecare.

În timp ce Spencer umplea geamantanul, Rocky trecea dintr-o cameră în alta, păzind ca o santinelă fiecare fereastră la care putea să ajungă. Sărmanul câine se chinuia îngrozitor să scape de amintirea coșmarului.

•

Lăsându-i pe oamenii săi să supravegheze familia Zelinsky, Roy ieși din casă și traversă strada spre mașină.

Amurgul se preschimbase din roșu într-un purpuriu-intens. Becurile de pe șosea se aprinseseră. Aerul era nemișcat și pentru un moment, în liniștea aceea profundă, i se păru că se află pe un câmp de țară.

Fuseseră norocoși că vecinii familiei Zelinsky nu auziseră nimic care să le trezească suspiciunile.

De altfel, nu se vedea nicio lumină în casa din apropiere. Multe familii din zonă, care făceau parte din clasa de mijloc, puteau să-și mențină un standard de viață decent numai dacă ambii soți aveau slujbe cu normă întreagă. De fapt, în această economie precară, în care munca la domiciliu intrase în declin, foarte mulți abia rezistau chiar dacă amândoi își câștigau pâinea. Acum, la o oră de vârf, două treimi dintre casele aflate de o parte și de cealaltă a străzii erau întunecate, nelocuite; proprietarii lor se luptau cu traficul autostrăzii, luându-și copii de la școală sau de la babysitter, pe care cu greu și le puteau permite, zbătându-se să ajungă acasă pentru a se bucura de cele câteva ore de liniște înainte de a se înhăma din nou la o muncă de ocnaș, a doua zi dimineață.

Uneori Roy devenea atât de sensibil la situația omului de rând, încât îl podidea plânsul.

Însă acum nu-și putea permite să cedeze unei asemenea empatii, care îl cuprindea așa de ușor. Trebuia să-l găsească pe Spencer Grant.

În mașină, după ce porni motorul și se instală în scaunul pasagerului, băgă în priză computerul din servietă. Conectă și telefonul celular la el.

O chemă pe Mama și îi ceru să afle numărul de telefon al lui Spencer Grant, căutând pe toată aria orașului Los Angeles, și, din mijlocul păienjenișului până în Virginia, ea începu să scormonească. Spera să găsească adresa lui Grant prin compania de telefoane, la fel cum o obținuse și pe cea a familiei Bettonfield.

David Davis și Nella Shire probabil că plecaseră deja de la biroul din centrul orașului, așa că nu avea sens să sune acolo. În orice caz, problema nu apăruse din pricina lor, deși i-ar fi plăcut să arunce vina pe Davis – și pe Wertz, al cărui prenume trebuie să fi fost Igor.

În câteva minute, Mama îi raportă că niciun bărbat pe nume Spencer Grant nu poseda telefon, pe listă sau nu, în zona Los Angeles.

Roy avea încredere în Mama. Nu aici se afla hiba. O considera la fel de nevinovată cum fusese propria lui mamă. Dar Grant era inteligent. Dat dracu' de inteligent.

Roy o rugă pe Mama să verifice *notele de plată* ale companiei de telefoane. Grant ar fi putut apărea sub pseudonim, dar înainte de a-i oferi serviciile, categoric firma ar fi cerut semnătura reală a persoanei și numărul de credit.

În timp ce Mama muncea, Roy urmări o mașină care trecu pe lângă el și intră pe aleea unei proprietăți, la câteva case distanță.

Noaptea domina orașul. La marginea vestică a orizontului, amurgul abdicase; nu mai rămăsese nicio urmă a purpuriului său regal.

Ecranul monitorului sclipi și Roy își coborî privirea spre computerul de pe genunchi. Mama îi transmitea că numele Spencer Grant nu figura nici în notele de plată telefonice.

În primul rând, omul intrase în fișierele sale din computerul DPLA și inserase adresa familiei Zelinsky, evident aleasă la întâmplare, în locul celei la care locuia el. Iar acum, deși încă mai trăia în zona L.A. și în mod sigur avea și telefon, își șterse numele din fișierele tuturor companiilor – Pacific Bell sau GTE – care se ocupau de serviciile locale.

Se părea că Grant încerca să se facă invizibil.

— Cine dracu' o fi individul ăsta? se întrebă Roy cu voce tare.

Datorită celor aflate de la Nella Shire, Roy fusese ferm convins că îl cunoștea deja. Acum, dintr-odată, simți că habar n-avea cine era Spencer, de fapt. Știa doar niște generalități, total netrebuincioase pe lângă blestematele de amănunte!

Ce căutase Grant în bungaloul din Santa Monica? Cum se încurcase cu femeia? Cât de mult știa?

Răspunsurile la aceste întrebări nu suportau amânare.

Încă două mașini dispărură în garajele unor case din împrejurimi.

Roy își dădu seama că, pe măsură ce timpul se scurgea, șansele de a-l găsi pe Grant scădeau vertiginos.

Își analiză febril gândurile, apoi, prin Mama, penetră computerul Departamentului Circulației Rutiere din Sacramento,

California. În câteva secunde, poza lui Grant apăru pe ecran, una obținută de către DCR cu ocazia reînnoirii permisului de conducere. Obținu toate datele necesare. Inclusiv adresa.

— Foarte bine, spuse încetișor Roy, ca și cum dacă ar fi vorbit tare s-ar fi trădat.

Comandă trei pagini tipărite cu datele de pe ecran, ieși din DCR, își luă la revedere de la Mama și traversă din nou strada spre casa lui Zelinsky.

Mary, Peter și fiica lor stăteau pe canapeaua din camera de zi. Erau palizi, tăcuți și se țineau de mâini. Arătau ca trei fantome într-o sală de așteptare din Ceruri, așteptând sosirea iminentă a unui ordin de judecată și a unor bilete, numai dus, către Infern.

Dormon, Johnson și Vecchio îi păzeau, înarmați până în dinți și lipsiți de orice expresie. Fără niciun comentariu, Roy le înmână foile pe care apărea noua adresă a lui Grant, cea descoperită în fișierele DCR.

Din câteva întrebări, află că Mary și Peter Zelinsky rămăseseră fără slujbă și trăiau din ajutorul de șomaj. De aceea fuseseră acasă, gata să se așeze la masă, în timp ce majoritatea populației desfășura o activitate febrilă prin târg. Cercetau în fiecare zi anunțurile de oferte de muncă din *Times,* solicitau posturi numeroaselor companii și îi neliniștea atât de mult viitorul, încât sosirea explozivă a lui Dormon, Johnson, Vecchio și Roy nu li se păruse deloc surprinzătoare, ci doar o evoluție firească spre dezastrul care îi păștea.

Roy se pregătise să le arate legitimația Agenției de Luptă Antidrog și să utilizeze toate tehnicile de intimidare din repertoriul său pentru a-i supune pe membrii familiei Zelinsky și pentru a se asigura că nu vor depune vreo plângere la poliție sau la guvernul federal. Însă ei erau deja atât de distruși de harababura economică din cauza căreia își pierduseră slujbele – și de viața cotidiană în general – încât Roy chiar nu avu motive să-și continue planul.

Vor fi recunoscători că scapă atât de ieftin. Umili, își vor repara ușa din față, vor curăța mizeria și vor trage probabil concluzia că fuseseră terorizați de niște traficanți de droguri care greșiseră casa căutând un concurent netrebnic.

Nimeni nu depunea plângeri împotriva traficanților de droguri. Aceștia deveniseră o adevărată forță a naturii în America modernă. Ai fi putut tot atât de bine – și ar fi fost mult mai

cuminte să completezi o plângere furioasă împotriva unui uragan, a unei tornade sau a unei furtuni cu fulgere și trăsnete.

Adoptând manierele impetuoase ale unui magnat al cocainei, Roy îi avertiză:

— Dacă nu vă doriți să aflați cum e când cineva vă zboară creierii, mai bine ați rămâne pe loc încă zece minute după ce plecăm. Zelinsky, tu ai ceas. Crezi că ești în stare să cronometrezi zece minute?

— Da, domnule, zise Peter Zelinsky.

Mary nu-l privea pe Roy. Își ținea capul în jos, așa că el nu-i mai putea vedea nasul splendid.

— Știi că vorbesc serios? îl întrebă Roy pe bărbat, și Peter îi răspunse cu o înclinare a capului. Ai de gând să stai liniștit?

— Nu vrem să avem necazuri.

— Mă bucură ce-mi spui.

Predispoziția la umilință a acestor oameni reprezenta un răspuns trist la brutalitatea societății americane. Deprimant.

Pe de altă parte, în asemenea condiții, totul avea să meargă mult mai ușor.

Îi urmă afară pe Dormon, pe Johnson și pe Vecchio și rămase în curte până ieșiră toți. Aruncă priviri repetate spre locuință, dar nimeni nu mișca prin spatele perdelelor.

Evitaseră la limită un dezastru.

Roy, care se mândrea cu temperamentul său echilibrat, nu-și putea aminti de când nu mai fusese atât de furios pe cineva cum era acum pe Spencer Grant. Abia aștepta să pună laba pe el.

•

Spencer împachetă într-o geantă de pânză groasă câteva conserve cu hrană pentru câini, o cutie de biscuiți și un os crud neînceput, castroanele lui Rocky pentru mâncare și băutură și o jucărie din cauciuc, care semăna convingător cu un cheeseburger într-o chiflă cu susan. Puse geanta lângă geamantanul cu propriile lui lucruri, la ușa din față.

Câinele încă mai verifica din când în când ferestrele, dar ceva mai potolit decât înainte. Reușise probabil să-și învingă în cea mai mare parte groaza ce-l chinuise în vis. Acum teama îi devenise mai pământeană și mai tăcută: agitația care îl cuprindea întotdeauna când simțea că urmează să iasă din rutina de zi cu zi, frica de schimbare. Țopăia în urma lui Spencer

să vadă dacă era în regulă, se întorcea mereu la valiză ca să o adulmece și vizita oftând cotloanele lui favorite, de parcă ar fi simțit că nu se va mai bucura de confortul lor.

Spencer luă un laptop de pe raftul de deasupra biroului și îl puse lângă valiză. Îl cumpărase în septembrie ca să poată lucra pe verandă, bucurându-se de aerul înviorător și de susurul liniștitor al brizei de toamnă care agita frunzișul eucaliptilor. Acum avea să îl mențină în legătură cu sistemul informațional american, în timpul călătoriei.

Se întoarse la birou și porni computerul mare. Își salvă pe dischete câteva programe concepute chiar de el, inclusiv pe cel care detecta semnalul electronic slab ce îi indica faptul că apăruse un intrus pe linia de comunicare dintre computere. Altul îl avertiza dacă, în timp ce spărgea sistemele de protecție, cineva înzestrat cu o aparatură sofisticată l-ar fi urmărit.

Rocky se afla din nou la fereastră, mârâind și scheunând alternativ în noapte.

•

La est de San Fernando Valley, Roy pătrunse în zona muntoasă, traversând canioane. Încă nu ieșise din păienjenișul de orășele-satelit, și deja apăruseră pete de întuneric deplin printre ciorchinii de lumină ai așezărilor.

De această dată, avea să procedeze cu mai multă prudență. Dacă adresa de la DCR s-ar fi dovedit a fi a unei locuințe deținute de o altă familie care, la fel ca Zelinsky, nici nu auzise de Spencer Grant, Roy prefera să o afle *înainte* de a le sparge ușa, de a-i amenința cu armele, de a strica sosul pentru spaghetti pus pe aragaz și de a risca să fie împușcați de vreun proprietar iritat, maniac într-ale armelor.

În această eră a haosului social, să violezi un domiciliu privat – indiferent dacă deținei sau nu vreo insignă oficială – era o afacere mult mai periculoasă decât înainte. Locatarii ar fi putut fi orice, de la adulatori ai Satanei sau molestatori de copii, până la criminali în serie cu tendințe canibalice, având frigiderele pline cu bucăți de carne de om, mâncând cu ustensile confecționate manual din oase. La apogeul mileniului, unii indivizi ciudați se rătăciseră în parcul de distracții american.

Urmărind șoseaua ce-l ademenea într-o beznă totală, îngreunată pe ici, pe colo de ceață, Roy era aproape convins că

nu va avea de-a face cu o banală locuință, ocupată sau nu de Spencer. Îl aștepta altceva.

Asfaltul se transformă dintr-odată într-o alee pietruită, mărginită de palmieri bolnavi, care nu fuseseră tunși de ani de zile și acum întindeau generos doar frunze lungi și moarte. Până la urmă ajunse la o poartă din plasă de sârmă.

Furgoneta ce se voia a fi de la marea pizzerie se găsea deja acolo: luminile roșii din spate străpungeau ceața groasă. Roy privi în oglinda retrovizoare și văzu niște faruri la o sută de metri în spatele lui: Johnson și Vecchio.

Merse până la poartă. Cal Dormon îl aștepta.

Dincolo de gardul de sârmă, în bătaia farurilor, mașinării stranii se mișcau ritmic în contratimp, ca niște gigantice păsări preistorice scormonind în pământ după viermi. Pompe. Era o zonă îmbibată cu petrol, cum întâlneai la tot pasul în sudul Californiei.

Johnson și Vecchio li se alăturară lui Roy și Dormon.

— Puțuri de petrol, spuse Vecchio.

— Blestemate puțuri de petrol, întări Johnson.

— Doar câteva blestemate puțuri de petrol, mormăi Vecchio.

La comanda lui Roy, Dormon se duse la furgonetă să ia niște lanterne și un clește pentru tăiat lacăte. Mașina era o unitate bine echipată cu toate ustensilele și aparatura electronică necesare unei operațiuni de teren.

— Intrăm? întrebă Vecchio. De ce?

— Am putea găsi acolo locuința paznicului, zise Roy. Este posibil ca Grant să fie supraveghetorul domeniului.

Roy își dădu seama că, la fel ea și pe el, îi tulbura gândul de a fi pentru a doua oară păcăliți în aceeași scară. În plus, știau și ei că, în mod aproape sigur, Grant inserase o adresă falsă și în fișierele DCR, iar șansa de a-l găsi pe un câmp petrolifer era redusă sau chiar nulă.

După ce Dormon forță poarta, îl urmară pe poteca pietruită, folosindu-se de lanterne să cerceteze zonele dintre pompele ce se balansau în sus și în jos. Pe alocuri, ploaia torențială din noaptea trecută spălase prundișul și îl umpluse cu noroi. Până când se învârtiră în jurul mașinăriilor ce trosneau și scheunau, întorcându-se apoi la poartă fără să găsească vreun îngrijitor, pantofii cei noi ai lui Roy erau deja distruși.

Își curățară în tăcere încălțările, atât cât se putea, ștergându-se de iarbă.

În timp ce oamenii așteptau să li se spună ce aveau de făcut în continuare, Roy se întoarse la mașină. Intenționa să se conecteze la Mama ca să alte o altă adresă a lui Spencer Grant-cel-care-înghite-căcat-și-regulează-șerpi-gunoiul-uman.

Se înfuriase și asta nu era bine. Furia inhibă gândirea. Nicio problemă nu fusese rezolvată vreodată într-o asemenea stare.

Respiră profund, încercând să se liniștească. Percepea încordarea ca pe o ceață verzulie, ca de fiere, ce i se scurgea pe nări în șuvoaie, iar calmul ca pe un abur de culoarea piersicii.

Învățase să mediteze, dominându-și astfel orice trăire, dintr-o carte a înțelepciunii tibetane. Poate că fusese una chinezească. Sau indiană. Nu știa sigur. Cercetase multe filosofii orientale căutând să-și adâncească transcendența și conștiința de sine.

Intrând în mașină, își găsi pager-ul sunând. Îl desprinse de pe apărătoarea de soare. În fereastra de mesaje văzu numele Kleck și un număr de telefon în zona eu prefixul 714.

John Kleck conducea operațiunea de căutare a Pontiac-ului vechi de nouă ani înregistrat pe numele Valerie Keene. În stilul ei bine cunoscut, probabil că își abandonase mașina într-o parcare sau pe o stradă din oraș.

Roy sună la numărul de pe pager și îi răspunse vocea inconfundabilă a lui Kleck. Acesta trecuse de douăzeci de ani, era slăbănog și stângaci, avea mărul lui Adam uriaș și o față ce amintea de-un păstrăv, dar te cucerea cu glasul profund, melodios și impunător.

— Eu sunt, spuse Roy. Unde ești?

Cuvintele se rostogoliră cu o sonoritate încântătoare:

— La Aeroportul John Wayne, în districtul Orange. Căutarea începuse în L.A., dar continuase toată ziua. Pontiac-ul este aici, într-un garaj cu parcare pe termen lung. Strângem numele vânzătorilor de bilete din aeroport care au lucrat ieri după-amiază sau seara. Avem niște fotografii de-ale ei. Poate și-o aminti careva dacă i-a vândut vreun bilet.

— Mergi pe pista asta, dar sigur este o fundătură. E prea deșteaptă să-și părăsească mașina în locul din care își ia o altă legătură. E o pistă greșită. Știe că nu putem fi siguri și că va trebui să ne pierdem timpul verificând.

— Încercăm să vorbim și cu șoferii de taxi care au lucrat în acest timp la aeroport. Poate că nu a luat avionul, ci doar un taxi.

— Mai bine treci la următorul pas. Ar fi putut să meargă pe jos de la aeroport la un hotel din apropiere. Vezi dacă vreun portar, vreun plasator de mașini sau vreun gardian își amintește cumva să-i fi chemat un taxi.

— Bine, spuse Kleck. De data asta n-o să ajungă prea departe, Roy. Suntem pe urmele ei.

Încrederea și timbrul hotărât al vocii lui Kleck l-ar fi putut convinge pe Roy – dacă n-ar fi știut că flăcăul arăta ca un pește care încearcă să înghită un cantalup.

— Vorbim mai târziu, spuse el scurt, și închise.

Conectă telefonul la computerul din servietă, porni motorul și se legă la Mama din Virginia. Îi dădu o sarcină descurajatoare până și pentru ea, cu talentul și conexiunile ei considerabile: să-l caute pe Spencer Grant în înregistrările computerizate ale companiilor energetice și furnizoare de apă sau de gaze, ale birourilor de colectare a impozitelor; de fapt, să sape în depozitele de date ale fiecărei agenții de stat, districtuale, regionale și urbane din Ventura, Kern, Los Angeles, Orange, San Diego, Riverside și San Bernandino; mai mult, să acceseze fișierele clienților fiecărei instituții bancare din California – cecurile, economiile, împrumuturile și conturile de credit; în sfârșit, să scormonească în fișierele Organizației de Asigurări Sociale și ale Agenției pentru Controlul Veniturilor, începând cu California, continuând apoi cu toate celelalte state.

Apoi, după ce îi transmise că o să sune a doua zi dimineață pentru a afla rezultatul investigațiilor, întrerupse legătura cu Mama. Închise computerul.

Ceața devenea din ce în ce mai densă, iar aerul mai răcoros. Cei trei bărbați încă îl mai așteptau lângă poartă, tremurând.

— Am terminat-o pentru noaptea asta, le spuse Roy. Ca să fim odihniți mâine dimineață.

Nu părură prea încântați de veste. Cine oare putea ști unde îi va mai trimite Grant?

Roy îi bătu ușurel pe spate și îi încurajă jovial, îndreptându-se spre mașini. Voia să se simtă mulțumiți de ei înșiși. Oricine avea dreptul de a se simți mulțumit de el însuși.

În mașina lui, întorcându-se de-a lungul aleii pietruite către șoseaua de două benzi, Roy respira rar și adânc. Afară cu aburii verzului ca de fiere ai mâniei, ai tensiunii, ai stresului. Să intre cei de piersică. Verdele afară. Piersica înăuntru.

Încă mai era furios.

•

Deoarece mâncaseră târziu de prânz, Spencer conduse prin imensul și aridul deșert Mojave, în drum spre Barstow, înainte de a se opri pentru cină la Interstate 15. Comandă pentru el, la fereastra localului cu servire în mașină, un Big Mac, cartofi prăjiți și un milkshake[8] cu aromă de vanilie. Pentru a nu se mai complica iar cu conservele de mâncare pentru câini din geanta de pânză groasă, ceru și pentru Rocky doi hamburgeri și un pahar cu apă – apoi se răzgândi și comandă un al doilea milkshake cu aromă de vanilie.

Parcă în spatele restaurantului bine luminat, lăsă motorul să meargă și se așeză în interiorul mașinii să mănânce, cu spatele sprijinit de scaunul șoferului și picioarele întinse. Rocky se linse pe bot nerăbdător, în timp ce pungile din hârtie fură deschise și mașina se umplu de miresme îmbietoare. Spencer pliase scaunele din spate înainte de a pleca din Malibu, așa că le rămăsese destul loc, în pofida valizei și a laptop-ului, destul de voluminoase.

Desfăcu hamburgerii lui Rocky și îi așeză pe șervețele. Până când Spencer își extrase Big Mac-ul din pungă și mușcă o singură dată din el, Rocky deja hăpăise bucățile de carne și cea mai mare parte dintr-o chiflă, refuzând să mai mănânce și restul. Privi rugător spre sandvișul lui Spencer și scheună.

— E al meu, spuse acesta.

Rocky scheună din nou. Nu de frică. Nici de durere. Era un scheunat care zicea oh-uită-te-la-sărmanul-și-drăguțul-de-mine-și-dă-ți-seama-cât-de-mult-mi-ar-plăcea-hamburgerul-acela-brânza-șosul-special-și-poate-chiar-castraveții-murați.

— Înțelegi ce înseamnă *al meu*?

Rocky se uită la punga cu cartofi prăjiți din poala lui Spencer.

— Sunt ai mei.

Câinele îl studie, șovăitor.

— E a ta, zise Spencer arătând spre chifla neatinsă.

Rocky privi supărat chifla uscată – apoi suculentul Big Mac.

[8] Amestec de lapte și înghețată. (n.tr.).

După ce mai luă o înghițitură, udând-o și cu puțin milkshake de vanilie, Spencer se uită la ceas.

— O să mai punem benzină și o să ne întoarcem pe Interstate în jurul orei 9. Până la Las Vegas sunt vreo două sute patruzeci de kilometri. Fără să ne forțăm prea tare, o să ajungem acolo spre miezul nopții.

Rocky fixa din nou cartofii prăjiți.

Spencer cedă și îi puse câțiva pe șervețel.

— Ai fost vreodată în Vegas? îl întrebă.

Cei patru cartofi dispărură instantaneu. Rocky privi cu jind la ceilalți, care se iveau din punga aflată în poala stăpânului său.

— Este un oraș dur. Am o presimțire că lucrurile or să se schimbe în rău pentru noi, și încă imediat ce vom ajunge acolo.

Spencer își termină sandvișul, cartofii prăjiți și milkshake-ul, fără să mai renunțe la nimic, în ciuda expresiei pline de reproșuri a câinelui. Adună firimiturile pe o hârtie și le puse într-o pungă.

— Vreau să ne înțelegem, amice. Oricine ar fi cei care o urmăresc – sunt ai dracu' de puternici. Periculoși. Maniaci ai armelor – după felul cum trăgeau aseară în umbre. Trebuie să fie foarte importantă pentru ei.

Spencer scoase capacul ultimului milkshake de vanilie, iar câinele își ridică interesat capul.

— Vezi ce ți-am păstrat? Nu ți-e rușine acum pentru ceea ce ai gândit despre mine când nu ți-am dat mai mulți cartofi prăjiți?

Spencer ținu cutia pentru ca Rocky să n-o răstoarne.

Câinele atacă milkshake-ul cu cea mai rapidă limbă din vestul orașului Kansas și îl lipăi frenetic, iar în câteva secunde botul i se afundă cu totul în cutie, să nu piardă nimic.

— Dacă aseară au ținut casa sub observație, poate că au obținut și vreo fotografie de-a mea.

Abandonând pentru moment cutia, Rocky îl privi curios pe Spencer. Avea botul mânjit de milkshake.

— Ai niște maniere dezgustătoare la masă!

Rocky își înfipse din nou botul în cutie și mașina se umplu de zgomotele caracteristice lăcomiei canine.

— Dacă au vreo fotografie, probabil că mă vor găsi. Și, încercând să dau de Valerie, aplecându-mă asupra trecutului ei, sunt în pericol să fac echilibristică pe o sfoară blestemată și să atrag atenția asupra mea.

Cutia se golise și Rocky își pierdu orice interes față de ea. Rotindu-și limba uimitor de lungă, își linse cea mai mare parte a urmelor de pe bot.

— Indiferent împotriva cui s-ar fi ridicat ea, aș fi cel mai mare prost din lume să mă gândesc că le-aș putea face față. Știu asta. Sunt *foarte* conștient. Și totuși, acum mă aflu în drum spre Las Vegas…

Rocky tuși scurt. Un rest de milkshake îi astupase gâtlejul.

Spencer desfăcu paharul cu apă și îl ținu în timp ce câinele bău din el.

— Ce fac eu oare, amestecându-mă în… Nu-i prea corect față de tine. Și de asta sunt conștient.

Rocky nu mai voia apă. Stropii îi picurau de pe bot.

După ce puse capacul la loc, Spencer băgă paharul în punga cu gunoi. Pescui vreo câteva șervețele de hârtie și îl apucă pe Rocky de zgardă.

— Vino-ncoace, băiete.

Rocky acceptă răbdător să fie curățat pe bot.

Față în față cu câinele, Spencer spuse:

— Ești cel mai bun prieten al meu. Știai asta? Bineînțeles că știai. Iar eu sunt cel mai bun prieten al tău. Și dacă mă vor omorî – cine o să mai aibă grijă de tine?

Câinele susținu solemn privirea lui Spencer, de parcă ar fi fost conștient că se discuta o chestiune importantă.

— Să nu-mi zici că te poți descurca și singur. Ești mai viguros decât atunci când te-am luat – dar încă nu ți-ai recăpătat încrederea în tine. Probabil că niciodată n-o să ți-o mai capeți.

Câinele pufni dezaprobator, dar amândoi cunoșteau adevărul.

— În caz că mi se întâmplă ceva, tu o să urmezi. O să te întorci. O să fii iar cotonogit. Și cine o să-ți mai acorde atenție și îngrijiri ca să-ți revii? Hmmm? Nimeni.

Dădu drumul zgărzii.

— Așa că vreau să știi că nu-ți mai sunt un prieten chiar atât de devotat ca înainte. Vreau să-mi mai dau o șansă cu această femeie. Vreau să aflu dacă este într-adevăr atât de deosebită, încât să îi pese de… De cineva ca mine. Îmi risc viața pentru a afla asta… Dar n-aș vrea să o risc și pe a ta.

Niciodată să nu minți un câine.

— Eu nu sunt în stare să fiu tot atât de credincios ca tine. La urma urmei, sunt numai o ființă omenească. Privește suficient

de adânc în interiorul oricăruia dintre noi și vei descoperi un egoist nemernic.

Rocky dădu din coadă.

— Oprește-te. Vrei să mă simt și mai vinovat?

Cu coada spintecând energic aerul, Rocky se cățără pe genunchii lui Spencer pentru a fi mângâiat.

Spencer oftă.

— Ei bine, nu trebuie să mă las ucis.

Niciodată să nu minți un câine.

— Deși cred că sorții au căzut împotriva mea, adăugă el.

•

Încă o dată în labirintul pantelor din suburbii, Roy Miro trecu pe lângă câteva zone comerciale, fără să știe sigur unde se termina o comunitate și unde începea alta. Încă mai era furios, chiar ajunsese în pragul unei depresiuni nervoase. Cu o disperare crescândă, văzu un magazin universal, unde se aștepta să găsească o mulțime de distribuitoare automate de ziare. Avea nevoie de un ziar *special.*

I se păru interesant să descopere ceva despre care știa în mod sigur că erau două operațiuni sofisticate de urmărire, desfășurându-se foarte aproape una de cealaltă.

Prima se derula într-o furgonetă împodobită fistichiu, cu o distanță mare între osii, cu niște roți placate cu crom. Partea laterală a vehiculului fusese decorată cu o pictură ce reprezenta câțiva palmieri, valuri spărgându-se de țărm și un apus purpuriu. Două scânduri de surf fuseseră legate cu o curea pe portbagajul de pe capotă. Pentru neinițiați ar fi putut părea proprietatea unui surfer nomad îmbogățit peste noapte.

Indiciile care deconspirau scopul real al furgonetei erau de-a dreptul bătătoare la ochi. Toate geamurile vehiculului, inclusiv parbrizul, fuseseră fabricate din sticlă fumurie, dar cele două ferestre laterale, în jurul cărora se întindea pictura, erau atât de negre, încât trebuie să fi fost două oglinzi bidirecționale mascate cu un strat fumuriu în interior, prin care n-ai fi putut să zărești ceva înăuntru, dar care furnizau agenților din furgonetă – și camerelor video – o vedere limpede spre exterior. Patru becuri se găseau unul lângă altul pe capotă, deasupra parbrizului; niciunul aprins, dar fiecare dintre ele fixat într-o montură conică, aducând a megafon, care ar fi putut reprezenta un reflector – deși nici vorbă de așa ceva. Un con părea să fie

antena unui transmițător pe microunde legat la computerele din furgonetă, care permitea captarea și transmiterea unor cantități uriașe de date codificate mai multor receptori deodată. Celelalte trei erau colectoare pentru microfoane direcționale.

Un bec stins fusese îndreptat nu spre fața furgonetei, cum ar fi trebuit, și cum se întâmpla cu celelalte trei, ci spre un magazin de sandvișuri aglomerat – Submarine Drive – de pe cealaltă parte a străzii. Agenții înregistrau conversațiile suprapuse dintre cei opt sau zece oameni care se aflau pe trotuar. Mai târziu, un computer avea să-i analizeze pe proprietarii vocilor: să-i izoleze pe vorbitori, să-i identifice cu câte un număr, să asocieze apoi aceste numere între ele pe baza fluxului de cuvinte și al inflexiunilor glasurilor, să șteargă majoritatea zgomotelor de fond, precum cele rutiere și cele produse de vânt, și să înregistreze fiecare conversație pe câte o pistă separată.

A doua operațiune de urmărire se desfășura la o milă depărtare de prima, într-o intersecție. Era condusă dintr-o furgonetă deghizată într-un vehicul comercial aparținând unei companii de geamuri și oglinzi, numite Jerry’s Glass Magic. Două oglinzi bidirecționale fuseseră montate fără scrupule pe partea laterală, incluse în firma falsă a respectivei companii.

Roy se bucura întotdeauna când vedea echipaje de urmărire, mai ales unități dotate cu tehnologie ultramodernă, care făceau parte mai curând din FBI decât din poliția locală. Prezența lor dovedea că se mai găsea *cineva* interesat de stabilitatea socială și de siguranța pietonilor.

Când îi vedea, de obicei se simțea mai bine – și mai puțin singur.

Însă în acea seară nu îi ridicară moralul. Fusese prins într-un vârtej deprimant. În acea seară, nu mai putea găsi nicio consolare în echipajele de urmărire, în serviciile utile pe care le prestau, în slujba lui Thomas Summerton sau în orice alt lucru pe care i l-ar fi oferit această lume.

Avea nevoie să-și găsească un punct de sprijin, să-și deschidă poarta sufletului și să ajungă față în față cu Universul.

Înainte de a repera vreun 7-Eleven sau vreun alt magazin cu obiecte de uz general, Roy remarcă o poștă, exact ceea ce îi trebuia. În fața ei se aflau zece sau douăsprezece distribuitoare automate de ziare și reviste.

Opri lângă un trotuar unde parcarea era interzisă, coborî din mașină și studie automatele. Nu-l interesau *Times* sau *Daily News*. Ce își dorea el n-ar fi putut găsi decât în presa alternativă. Majoritatea acestor publicații vindeau sex; mizând pe cititori din rândurile celibatarilor, ale cuplurilor ce căutau sex în patru sau ale homosexualilor, puneau accent pe serviciile de distracție pentru adulți. Ignoră presa de scandal obscenă. Sexul nu s-ar fi potrivit unui suflet ce tindea spre transcendență.

În foarte multe orașe mari exista câte un săptămânal *New Age* care povestea despre hrana naturală, vraci evlavioși și probleme ale sufletului, de la reîncarnare până la spiritism.

Los Angeles avea trei.

Roy le cumpără pe toate și se întoarse în mașină.

La lumina obscură din tavan, răsfoi fiecare publicație, uitându-se numai după anunțurile de mare și mică publicitate. Guru, swami, paranormali, ghicitori în cărți, specialiști în acupunctură, astrologi, spiritiști, interpreți de aură, cititori în palmă, consilieri în problemele destinului, ghizi pentru viețile anterioare, terapeuți ai digestiei și alți numeroși experți își ofereau serviciile.

Roy locuia în Washington D.C., dar, datorită slujbei sale, colindase întreaga țară. Vizitase toate locurile sfinte în care pământul, ca o baterie gigantică, acumula vaste depozite de energie spirituală: Santa Fe, Taos, Woodstock, Key West, Spirit Lake, Meteor Crater și altele. Avusese niște experiențe impresionante în aceste confluențe de energic cosmică – deși de multă vreme bănuia că la Los Angeles era un nod de energie încă nedescoperit. Acum, abundența ghizilor de conștiințe din anunțuri îi întări convingerea.

Din această mulțime, Roy selectă The Place Of The Way[9] din Burbank. Îl atrăsese faptul că scriseseră cu majuscule toate cuvintele din numele reședinței lor, în loc să lase prepozițiile și articolele cu literă mică. Ofereau numeroase metode pentru „căutarea sinelui și evadarea din vâltoarea universală”, nu într-o vitrină murdară de magazin, ci „în propriile noastre cămine liniștite”. De asemenea, îi plăceau numele proprietarilor – și că fuseseră destul de inteligenți, încât să și le insereze în anunț: Guinevere și Chester.

Se uită la ceas. Nouă și ceva.

[9] Locul în care veți fi călăuziți. (n.tr.).

Încă oprit ilegal în fața poștei, sună la numărul indicat în revistă. Îi răspunse un bărbat:

— Vă vorbește Chester din The Place Of The Way. Cu ce v-aș putea ajuta?

Roy își ceru scuze fiindcă sunase la o asemenea oră, întrucât The Place Of The Way se situa chiar în locuința lor, dar preciză că intrase într-un vid spiritual și trebuia să ajungă pe un teren sigur cât mai repede posibil. Se bucură când primi asigurarea că Chester și Guinevere își îndeplineau misiunea la orice oră din zi sau din noapte. După ce i se dădură câteva indicații, estimă că ar putea ajunge la ei pe la 10.

Sosi la 9:50.

Clădirea cochetă, în stil spaniol, cu două etaje, avea acoperișul din țiglă și ferestrele solide, înfundate adânc în zid. În peisajul luminat artistic, palmierii luxurianți și tufișurile de ferigi australiene își aruncau umbrele misterioase asupra zidurilor din stuc galben-pai.

În timp ce Roy suna la ușă, observă la fereastra de lângă intrare un afiș al unei companii specializate în sisteme de alarmă. Un moment mai târziu, Chester îi vorbi din interfon:

— Cine e acolo, vă rog?

Roy rămase surprins că un asemenea cuplu, ce dispunea de talente paranormale, găsea necesar să-și ia măsuri de securitate. Poate doar din cauza stării îngrijorătoare a lumii în care trăiau. Chiar și misticii puteau fi supuși maltratărilor.

Zâmbitor și prietenos, Chester îl întâmpină pe Roy în The Place Of The Way. În jur de cincizeci de ani și aproape chel, cu excepția unei meșe, în stilul lui Friar Tuck[10], cam prea bronzat pentru mijlocul iernii, el avea un pântece burduhănos și o înfățișare solidă, de urs. Purta Rocksports, pantaloni kaki și o bluză de aceeași culoare, cu mânecile suflecate ce-i dezveleau brațele groase și păroase.

Chester îl conduse pe Roy de-a lungul unor încăperi cu podele din lemn de pin, foarte lustruite, și covoare Navajo, cu mobile grosolan tăiate care s-ar fi potrivit mai bine într-o colibă din munții Sangre de Cristo decât într-o casă din Burbank. După ce trecură prin camera principală, care se fălea cu un televizor ce avea un ecran uriaș, intrară într-un vestibul și apoi într-o odaie rotundă, cu un diametru de vreo trei metri și jumătate, cu

[10] Călugăr jovial și certăreț din banda lui Robin Hood. (n.tr.).

pereții albi și fără alte ferestre în afară de luminatorul din tavanul boltit.

O masă rotundă din lemn de pin stătea în mijlocul camerei circulare. Chester îi indică un scaun de lângă masă. Roy se așează. Chester îi oferi o băutură – „orice, de la o Coca dietetică până la un ceai de plante” – dar Roy refuză, pentru că îi era sete numai de sufletul său.

În centrul mesei se găsea un coș împletit din frunze de palmier, spre care Chester întinse un deget:

— Eu sunt doar asistent. Guinevere este specialistul în suflete. Mâinile ei nu au voie să atingă banii. Chiar dacă s-a eliberat de grijile pământești, de mâncare tot are nevoie.

— Bineînțeles, spuse Roy.

Extrase din portmoneu trei sute de dolari și îi puse în coș. Chester păru plăcut surprins de ofertă; Roy crezuse întotdeauna că o persoană se poate aștepta la un serviciu pe măsura plății sale.

Chester luă coșul și părăsi camera.

Venind dinspre tavan, fascicule punctiforme spălau pereții descriind arcuri de lumină albă. Acum se diminuară în timp ce camera se umplea de umbre, întrepătrunse cu o radiație luminescentă chihlimbarie, aidoma pâlpâirilor unei lumânări.

— Bună, sunt Guinevere! Te rog, nu te ridica în picioare.

Intrând ca o adiere în cameră, aducând a fetiță lipsită de griji, cu capul semeț și umerii drepți, ea înconjură masa spre scaunul din partea opusă celui pe care ședea Roy.

Guinevere avea aproximativ patruzeci de ani și era de o frumusețe desăvârșită, în ciuda părului ei lung și blond strâns în codițe ce semănau cu tentaculele unei meduze, care lui Roy îi displăcură profund. Ochii verzi ca de jad sclipeau puternic, alimentați de un foc interior, și fiecare trăsătură a chipului ei îi amintea lui Roy de o zeiță din mitologie. În niște blue jeans strâmți și într-un tricou alb, mulat, corpul său subțire se mișca ușor, cu o grație fluidă, iar sânii i se legănau ademenitor. Putea zări vârfurile sfârcurilor, atât de obraznice.

— Ce faci? întrebă ea cu dezinvoltură.

— Nu prea bine.

— O să ne ocupăm de asta. Cum te cheamă?

— Roy.

— Ce cauți, Roy?

— Îmi doresc o lume plină de dreptate și de pace, o lume perfectă din toate punctele de vedere. Dar oamenii sunt atât de viciați. Peste tot există atât de puțină perfecțiune. Și cu toate acestea mi-o doresc cu atâta ardoare... Uneori mă simt deprimat.

— Ai nevoie să înțelegi sensul imperfecțiunilor lumești și rolul obsesiei tale. Ce cale preferi să urmezi pentru a te lumina?

— Oricare și toate.

— Excelent! spuse frumoasa rastafariană[11] nordică, atât de entuziasmată, încât codițele ei se balansară și tresăltară, iar ciorchinii de mărgele roșii care atârnau la capetele lor se izbiră unii de alții. Poate că vom începe cu cristalele.

Chester se întoarse, împingând o cutie mare pe rotile în jurul mesei, până în partea dreaptă a Guineverei.

Roy observă că era un dulăpior pentru ustensile, din metal gri cu negru: de un metru douăzeci înălțime, aproape un metru lățime, șaizeci de centimetri grosime, cu ușițe în partea de jos și o mulțime de sertare de diverse mărimi deasupra lor. Numele Sears Craftsman lucea mat în lumina chihlimbarie.

În timp ce Chester se așeză pe al treilea și cel din urmă scaun, în spatele femeii, ea trase un sertar al dulăpiorului și scoase o sferă de cristal puțin mai mare decât o bilă de biliard. Ținând-o cu ambele mâini, i-o întinse lui Roy.

— Aura ta este întunecată, tulbure. Hai să ne ocupăm de asta mai întâi. Ține cristalul în mâini, închide ochii și încearcă să meditezi calm. Gândește-te la un singur lucru, la o singură imagine imaculată: dealuri acoperite cu nea. Dealuri rotunde cu zăpadă proaspătă, mai albă decât zahărul, mai fină decât făina. Dealuri prelungi peste tot în jurul tău, dealuri peste dealuri, înfășurate în mantii de zăpadă proaspătă, alb peste alb, sub un cer alb, fulgii de nea presărându-se pe pământ, alb în alb, prin alb, peste alb...

Guinevere continuă tot așa un timp, dar Roy nu putea să vadă dealurile înveșmântate în mantii de zăpadă sau fulgii căzând, oricât de tare se străduia. În schimb, zărea un singur lucru: mâinile ei. Mâinile ei încântătoare. *Mâinile* ei fantastice.

---

[11] Rastafarianism: cult religios al negrilor, originar din Jamaica, în care Africa este considerată un Pământ al Făgăduinței, unde toți negrii se vor întoarce într-o bună zi, iar Haile Selassie I, ultimul împărat al Ethiopiei, este Mesia. (n.tr.).

Fusese o apariție atât de spectaculoasă, încât nu îi remarcase mâinile până când nu îi dăduse cristalul. Nu mai văzuse niciodată asemenea mâini. Excepționale. Gura i se uscă numai la gândul că ar putea să i le sărute, iar inima îi bătu cu putere închipuindu-și că ar putea mângâia degetele ei fine. Păreau *perfecte.*

— OK, acum e mai bine, spuse vesel Guinevere după un timp. Aura ta este mult mai strălucitoare. Poți deschide ochii.

Se temu că își imaginase doar perfecțiunea mâinilor ei, și că, atunci când le va revedea, va descoperi că nu erai de fapt diferite de ale altor femei – nu mâinile unui înger. Ah dar *erau.* Delicate, grațioase, eterice. Luară înapoi cristalul de la el, îl puseră la loc în sertarul deschis al dulăpiorului, iar apoi se agitară – ca aripile întinse ale unui porumbel – spre alte șapte cristale pe care le așezaseră, în timp ce Roy stătuse cu ochii închiși, pe o bucată pătrată de catifea neagră, în centrul mesei.

— Aranjează-le în orice formă dorești, spuse ea, și apoi le voi citi.

Obiectele păreau a fi globuri din cristal de un centimetru și jumătate diametru, cu fulgi de zăpadă înăuntru, din acelea care se vând ca ornamente pentru Crăciun. Nu semănau deloc între ele.

În timp ce Roy încerca să se concentreze pentru a îndeplini ordinul, priviri furișe îi alunecau spre mâinile Guineverei. De fiecare dată când le zărea, respirația i se oprea în gât. Începuse să tremure, și se întrebă dacă ea remarcase deja.

Guinevere trecu de la cristale la niște lentile prismatice prin care îi citi aura, apoi la tarot, la pietre cu inscripții runice, iar mâinile ei fantastice se mișcau cu o grație fără egal. El îi răspundea la întrebări, îi urmărea instrucțiunile și părea să asculte într-o oarecare măsură cuvintele magice pe care le rostea. Probabil că părea beat sau cu mintea începețoșată, pentru că vorbea greoi și pleoapele i se închideau pe măsură ce imaginea mâinilor ei îl amețea din ce în ce mai tare.

Roy aruncă o privire vinovată spre Chester, brusc convins că bărbatul – probabil soțul Guineverei – devenise conștient de dorința lascivă pe care i-o stârniseră mâinile ei. Dar Chester nu îi acorda nicio atenție. Stătea cu capul lui chel aplecat și își curăța unghiile de la mâna stângă cu ajutorul celor de la dreapta.

Roy era sigur că nici Fecioara Maria n-ar fi putut avea niște mâini mai frumoase decât ale Guineverei, și nici vreun demon din infern unele mai sexy. Perfecte, perfecte, perfecte!

Ea scutură punga cu pietre și le aruncă din nou.

Roy se întrebă dacă va îndrăzni să o roage să-i ghicească în palmă. Atunci ar fi trebuit să-i țină mâna într-ale ei.

Tremură la acest gând delicios și un fior îl străbătu din cap până în picioare. Nu ar fi fost în stare să iasă din cameră și să-i lase pe alții să atingă acele mâini desăvârșite.

Își vârî degetele sub sacoul costumului, scoase pistolul Beretta din tocul de pe umăr și zise:

— Chester!

Bărbatul plesuv își ridică privirea, iar Roy îl împușcă în față. Chester se răsturnă pe spate și căzu cu o bufnitură înfundată pe podea, dispărând din raza vizuală.

Trebuia să înlocuiască amortizorul cât mai curând. Se uzase. Împușcătura, deși estompată, fusese totuși destul de puternică, încât să se audă în afara camerei, însă, din fericire, nu și în exteriorul casei.

Guinevere tocmai se uita la pietrele cu inscripții runice de pe masă. Probabil că fusese adânc cufundată în gânduri, pentru că păru surprinsă când își ridică privirea și văzu pistolul.

Înainte de a apuca să se apere, o împușcă în frunte. Căzu pe spătarul scaunului, apoi lângă Chester, pe podea.

Roy puse deoparte pistolul și înconjură masa. Chester și Guinevere priveau fix spre luminator și dincolo de el, în noaptea infinită. Muriseră instantaneu, aproape fără să sângereze.

Ca întotdeauna, era un moment trist și totodată vesel. Trist pentru că omenirea pierduse două persoane luminate, clarvăzătoare și cu inimi bune. Vesel pentru că nu mai trebuia ca Guinevere și Chester să trăiască într-o societate întunecată și nepăsătoare.

Roy îi invidia.

Își scoase mănușile dintr-un buzunar interior al hainei, apoi și le puse în vederea delicatei ceremonii ce avea să urmeze.

Ridică scaunul Guineverei. Instalând-o pe el, îl împinse spre masă, fixând-o în poziție șezândă. Capul îi căzu într-o parte, cu bărbia sprijinită pe piept, iar codițele se frământară ușor, împrăștiindu-se ca o perdea din șiraguri de mărgele,

ascunzându-i chipul. Îi ridică brațul drept, care atârna de-a lungul corpului, și îl așeză pe masă; apoi și pe stângul.

Mâinile ei. Pentru un timp îi privi mâinile, la fel de atrăgătoare în moarte precum fuseseră și în viață. Grațioase. Elegante. Strălucitoare.

Îi dădeau speranță. Dacă perfecțiunea putea exista oriunde, în orice formă, nu contează cât de mică, chiar și în niște mâini, atunci visul lui despre o lume *în întregime* perfectă s-ar fi putut realiza într-o zi.

Își puse palmele deasupra lor. Chiar și prin mănuși, atingerea îl cutremura.

Din cauza greutății mai mari, îi fu greu să-l urnească pe Chester. Reuși totuși să-l ducă de cealaltă parte a mesei, până vizavi de Guinevere, dar îl trânti pe propriul lui scaun și nu în cel pe care șezuse acesta mai înainte.

În bucătărie, Roy cercetă dulăpioarele și cămara, strângându-și cele necesare pentru a duce la bun sfârșit ceremonia. Se uită și în garaj după accesoriul pe care dorea să-l utilizeze în final. Apoi cără lucrurile până în camera circulară și le puse deasupra scrinului pe rotile, în care Guinevere își ținuse ustensilele de ghicit.

Folosi un șervet de vase pentru a curăța spătarul scaunului pe care stătuse, fiindcă nu purtase mănuși și ar fi putut lăsa amprente. Șterse și partea corespunzătoare a mesei, sfera de cristal și pe cele cu fulgi de zăpadă în interior, pe care le aranjase pentru interpretarea psihicului. În rest, nu mai atinsese nimic în acea cameră.

În următoarele câteva minute, deschise toate sertarele și ușițele scrinului, examinându-le conținutul magic, până când găsi un obiect ce i se păru potrivit în acea împrejurare. Era o pentalfă, numită și pentagramă magică, din pâslă verde pe fond negru, care se utiliza în probleme mai serioase – de exemplu comunicarea cu spiritele morților – decât simpla interpretare a pietrelor cu inscripții runice, a cristalelor și a cărților de tarot.

Întinsă, forma un pătrat cu latura de patruzeci și șase de centimetri. O plasă în centrul mesei – un simbol al vieții de dincolo.

Băgă în priză micul ferăstrău electric pe care îl găsise printre uneltele din garaj și o eliberă pe Guinevere de mâna ei dreaptă.

O aranjă cu grijă într-un recipient Tupperware[12], pe un alt șervet de vase. Apoi puse capacul deasupra.

Deși ar fi vrut să-i ia și mâna stângă, simțea că ar fi fost un egoism din partea lui să și le însușească pe amândouă. Cel mai corect era să lase una lângă corp, astfel încât poliția, procurorul, antreprenorul de pompe funebre și ceilalți care urmau să aibă de-a face cu rămășițele pământești ale Guineverei să știe că fusese proprietara celor mai frumoase mâini din lume.

Ridică brațele lui Chester și le așeză pe masă. Puse mâna dreaptă a mortului deasupra celei stângi a Guineverei, pe pentagramă, exprimându-și astfel convingerea că de-acum se aflau împreună pe lumea cealaltă.

Roy își dorea să aibă forța spirituală, puritatea sau orice altceva ar fi fost nevoie să poată comunica oricând cu spiritele morților. Ar fi vorbit cu Guinevere, ar fi întrebat-o dacă s-ar fi supărat să-i ia și mâna stângă.

Oftă, ridică recipientul Tupperware și părăsi fără tragere de inimă camera circulară. Telefonă din bucătărie la 911 și îi spuse polițistului:

— The Place Of The Way este doar o adresă oarecare acum. E foarte trist. Veniți, vă rog.

Punând receptorul lângă furcă, înșfăcă un alt șervet de bucătărie și merse grăbit la ușa din față. Din câte își amintea, după ce intrase în casă, în timp ce îl urmase pe Chester spre camera circulară, nu atinsese nimic. Deci nu mai era necesar decât să șteargă butonul soneriei și apoi să arunce șervetul în drum spre mașină.

Ieși din Burbank, traversă dealurile și intră în depresiunea Los Angelesului printr-o zonă sărăcăcioasă a Hollywoodului. Petele strălucitoare de graffiti, mașinile pline de criminali în căutare de victime, chioșcurile de presă pornografică și sălile de cinema insalubre, magazinele goale și rigolele murdare, plus celelalte dovezi ale colapsului moral și economic, ura, lăcomia, invidia și obsesiile sexuale care poluau aerul cu o mai mare eficiență decât smogul – nimic din toate acestea nu-l mai descuraja, pentru că avea cu el un obiect de o frumusețe atât de desăvârșită, încât îi dovedea că există o forță puternică și

[12] Recipiente din plastic vândute exclusiv în cadrul unor prezentări în case particulare, unde sunt invitați potențialii cumpărători. (n.tr.).

creatoare ce domina Universul. Într-un loc sigur, într-un recipient Tupperware, el ținea dovada existenței lui Dumnezeu.

•

De-a lungul întinsului Mojave, unde noaptea își impunea regulile, unde realizările omenirii se limitau numai la autostrada întunecată și la vehiculele ce o străbăteau, unde cu greu se putea recepționa vreo transmisie a unui post îndepărtat de radio, Spencer se cufundă, împotriva dorinței sale, în bezna tot mai profundă și în tăcerea tot mai stranie a acelei nopți din trecut, petrecute în urmă cu șaisprezece ani. O dată prins în această buclă de memorie, nu mai avea cum să scape până când nu se va fi purificat vorbind despre ceea ce văzuse și îndurase.

Câmpiile și dealurile sterpe nu îi scoteau în cale nicio tavernă pe post de confesional. Singurele urechi înțelegătoare erau tot ale câinelui.

... gol până la brâu și desculț, cobor treptele clătinându-mă, frecându-mi brațele goale eu palmele, minunându-mă de frica mea inexplicabilă. Poate chiar în acel moment întrezăresc ea prin ceață că mă-ndrept țintă spre un loc de unde nu voi mai putea niciodată să urc.

Merg orbește în direcția țipătului auzit când m-am aplecat pe fereastră pentru a descoperi bufnița. Deși scurt și repetat o singură dată, mult mai încet, fusese atât de pătrunzător și de patetic, încât amintirea lui mă vrăjește, așa cum numai un băiat de paisprezece ani poate fi uneori eu ușurință sedus de tentația necunoscutului, a terorii sau de misterele sexului.

Ajung la capătul de jos al scărilor. Trec prin camere în care ferestrele luminate de lună strălucesc palid, unde mobilierul vechi, de calitate – Stickley – este vizibil numai sub formă de umbre negre pe fondul întunericului negru-albăstrui, pe lângă operele de artă ale lui Edward Hopper, Thomas Hart Benton și Steven Ackblom; din tablourile acestuia din urmă, te ațintesc niște chipuri vag luminoase, cu expresii lugubre, la fel de misterioase ea ideogramele unei limbi străine elaborate pe o planetă ce rătăcește la milioane de ani-lumină distanță de Pământ.

În bucătărie, dușumeaua din dale de gresie pare înghețată sub picioarele mele. În timpul zilelor lungi și al nopților

interminabile absorbise frigul aerului răcit de freon și acum îmi răpește căldura tălpilor.

Dincolo de ușa din spate, o lumină mică și roșie arde deasupra tastaturii sistemului de alarmă. Pe ecran sunt trei cuvinte scrise cu litere verzi, strălucitoare: ARMAT ȘI SIGUR. Introduc codul pentru a dezamorsa sistemul. Luminița roșie se transformă în verde. Cuvintele se schimbă: GATA DE FUNCȚIONARE.

Aceasta nu este o fermă obișnuită. Nu este căminul unor oameni cu gusturi simple, care își câștigă pâinea cultivând generozitatea pământului. Aici există comori – mobilă frumoasă și opere ele artă; precauțiile sunt necesare chiar și în ruralul Colorado.

Descui ambele zăvoare, deschid ușa și pășesc afară din casa glacială pe veranda din dos, în noaptea sufocantă de iulie. Pășesc desculț pe scânduri până la trepte, cobor spre zona pavată ce înconjoară piscina, trec pe lângă apa sclipitoare din bazin și intru în curte, ca un băiețel care umblă în vis, copleșit de amintirea țipătului ce sfâșiase tăcerea nopții.

Chipul fantomatic și argintiu al lunii pline își aruncă razele ce se reflectă în fiecare – fir de iarbă, așa că pajiștea pare acoperită cu un strat de brumă, total nepotrivită anotimpului. Ciudat, dintr-odată mi se face frică și nu numai pentru mine, ci și pentru mama, deși a murit de mai mult de șase ani și se află în afara oricărui pericol. Spaima devine atât de intensă, încât mă paralizează. În mijlocul curții rămân în stare de alertă, într-o nesiguranță tăcută. Umbra mea este o pată pe bruma înșelătoare.

Înaintea ochilor se distinge nedeslușit șopronul în care nu mai există niciun animal sau tractor de cel puțin cincisprezece ani, încă de dinainte de a mă fi născut eu. Văzută din mașinile care trec pe șosea, proprietatea arată ca o fermă, dar nu este în realitate ceea ce pare. Nimic nu este în realitate ceea ce pare.

Noaptea-i fierbinte și mărgele de transpirație mi se scurg pe față și pe pieptul gol. Cu toate acestea, frigul mi-a intrat sub piele, în sânge și în măduva oaselor de copil, iar căldura de iulie nu-l poate înlătura.

Îmi trece prin cap că mi-e frig pentru că, dintr-un motiv oarecare, îmi amintesc prea limpede de gerul acelei ierni târzii, de ziua bătută de vânturi, din martie, cu șase ani în urmă, când

au găsit-o pe mama după ce lipsise trei zile de-acasă. Îi găsiseră trupul maltratat, ghemuit într-un șanț de lângă o șosea obscură, unde o trântise ticălosul care o răpise și o omorâse. Având doar opt ani, eram prea mic pentru a înțelege ce înseamnă moartea. Atunci nimeni n-a îndrăznit să-mi spună cât de sălbatic fusese tratată, cât de groaznic suferise ea; descrierea acestor orori rămăsese la latitudinea unor colegi de școală – care aveau tendința spre cruzime pe care o întâlnești numai la anumiți copii și la unii adulți primitivi care nu se maturizează. În pofida inocenței mele infantile, pricepusem totuși că n-o s-o mai văd niciodată pe mama; gerul acelei zile de martie fusese cel mai pătrunzător pe care îl cunoscusem vreodată.

Acum stau pe pajiștea luminată de lună, întrebându-mă de ce gândurile îmi zboară neîncetat spre mama mea pierdută; de ce țipătul sinistru, pe care îl auzisem când mă aplecasem peste fereastra din dormitor, mă izbise ca fiind infinit de ciudat și de familiar; de ce mă temeam pentru mama, deși ea murise, și de ce mă cuprinsese o frică atât de intensă pentru viața mea, când în acea noapte de vară nu plutea nicio amenințare perceptibilă.

Încep să mă îndrept din nou spre șopron, asupra căruia îmi concentrasem toată atenția, deși inițial crezusem că țipătul fusese al unui animal ce se afla departe, pe câmp, sau pe dealurile din apropiere. Umbra plutește în fața mea, pășesc mereu nu pe covorul luminat de lună, ci în întunericul produs chiar de propria-mi persoană.

În loc să mă duc direct spre ușile uriașe din partea sudică a șopronului, în care fusese inserată și una de dimensiuni normale, îmi urmez instinctul și o iau spre colțul din sud-est, traversând șoseaua pavată cu straturi de pietriș, care trece pe lângă casă și pe lângă garaj. Din nou prin iarbă, dau colțul șopronului și merg de-a lungul peretelui estic, furișându-mă desculț, pășind pe perna umbrei mele, mereu spre colțul din nord-est.

Acolo mă opresc; un vehicul pe care nu-l mai văzusem niciodată este parcat în spatele șopronului: o furgonetă Chevrolet, de comandă, care, fără îndoială, nu este de culoarea oțelului, așa cum pare, fiindcă lumina lunii preschimbă totul în gri sau argintiu. Pe partea laterală fusese pictat un curcubeu, de asemenea în nuanțe de gri. Ușa din dos stă deschisă.

Tăcerea este profundă.

Nu se zărește nimeni în jur.

Chiar și la impresionanta vârstă de paisprezece ani, cu copilăria plină de Halloween și de coșmaruri rămasă în urmă, necunoscutul și teroarea nu mi se mai păruseră niciodată atât de seducătoare, așa că nu pot rezista fascinației lor perverse. Fac un pas spre furgonetă și – ceva spintecă aerul puțin deasupra capului meu cu un șuierat, fâlfâind din aripi, speriindu-mă. Mă clatin, cad, mă rostogolesc și, la timp, mă uit în sus; *disting niște aripi albe, enorme, deasupra mea. O umbră mătură iarba luminată de lună și capăt nebunească idee că mama se prăvălise din ceruri sub o formă angelică pentru a mă alunga de lângă furgonetă. Apoi apariția celestă descrie un arc, sus în întuneric, și văd că este doar o bufniță mare și albă, cu distanța dintre vârfurile aripilor de un metru și jumătate, navigând prin noaptea de vară în căutarea șoarecilor de câmp sau a altei prăzi.*

Bufnița dispare.

Noaptea rămâne.

Mă ridic în picioare.

Mă târăsc până la furgonetă, copleșit de misterul ei ademenitor, de tentația aventurii. Și de un adevăr teribil pe care încă nu știu că îl știu.

Sunetul produs de aripile bufniței, deși atât de recent și de înspăimântător, îmi piere din minte. Dar acel țipăt cumplit care pătrunsese prin fereastra deschisă îmi răsună în cap ca un ecou imposibil de oprit. Probabil că încep să conștientizez că nu fusese tânguirea unui animal sălbatic care-și găsise sfârșitul în câmpii sau pe dealuri, ci urletul disperat al unei ființe umane în încleștarea unei extreme terori...

În Explorer, traversând în viteză deșertul Mojave scăldat de lună, lipsit de aripi, dar la fel de înțelept ca orice bufniță, Spencer își urmări amintirile obsedante până în inima întunericului, la sclipirea oțelului din afara umbrelor, la durerea bruscă și mirosul de sânge cald, la rana ce avea să-i devină cicatrice, forțându-se să ajungă până la cea din urmă revelație care întotdeauna îl ocolise.

Îl ocoli și acum.

Nu-și putea aminti nimic din ceea ce se petrecuse în momentele din finalul acelei diabolice întâmplări de demult,

după ce apăsase trăgaciul revolverului și se întorsese la abator. Poliția îi relatase cum ar fi trebuit să se încheie povestea. Citise opiniile unor scriitori, despre ceea ce făcuse el, care se bazaseră în articolele și în cărțile lor pe dovezile existente. Dar niciunul dintre ei nu fusese acolo. Nu puteau ști adevărul absolut. Numai el fusese acolo. Până la un punct, amintirile erau atât de vii, încât îl torturau înfiorător, dar se terminau în gaura neagră a amneziei; după șaisprezece ani, el încă nu reușise să arunce nici măcar o rază de lumină în acea beznă.

Dacă și-ar fi amintit și restul, ar fi putut să-și câștige o liniște durabilă. Sau revenirea memoriei l-ar fi distrus. În acel tunel întunecos al amneziei, ar fi putut găsi ceva atât de rușinos, încât poate că n-ar mai fi fost în stare să-și continue viața cu o asemenea povară; atunci, un glonț tras în cap ar fi fost de preferat amintirilor obsedante.

Totuși, descărcându-se din când în când de tot ce *știa*, își potolea temporar suferința. Și o făcu din nou, în deșertul Mojave, mergând cu viteza de optzeci de kilometri pe oră.

Spencer îl privi pe Rocky și-l văzu dormind profund pe celălalt scaun. Poziția părea incomodă, dacă nu chiar precară, gândindu-se la coada care-i atârna în spațiul rezervat pentru picioare, sub tabloul de bord, dar el se simțea evident confortabil.

Spencer presupuse că ritmul povestirii și tonul vocii sale, după nenumăratele repetări ale istorioarei de-a lungul anilor, deveniseră soporifice de câte ori aborda acel subiect. Bietul câine n-ar fi fost în stare să rămână treaz nici dacă afară ar fi fost o furtună cu fulgere și trăsnete.

Sau poate că, de câtva timp, nici nu mai vorbea cu glas tare. Poate că monologul i se redusese treptat până la o șoaptă și apoi la tăcere, în vreme ce el continua să povestească numai cu vocea minții. Nu conta identitatea confesorului – accepta tot atât de bine un câine ca și un străin dintr-un bar, așa că nu i se părea important dacă interlocutorul îl ascultă sau nu. Să aibă un partener de discuție voluntar era mai mult o scuză să se audă pe *sine*, în căutarea unui absolut vremelnic sau – dacă ar fi putut arunca lumină asupra finalului întunecat – a unei liniști permanente de vreun fel sau altul.

Mai avea șaptezeci și cinci de kilometri până la Las Vegas.

Buruienile purtate de vânt, la fel de mari ca roțile unei roabe, se rostogoleau de-a lungul autostrăzii, în lumina farurilor, fără scop, venind de nicăieri.

Aerul uscat și limpede al deșertului nu reușea deloc să-i întunece imaginea Universului. Milioane de stele licăreau în noapte, frumoase – dar reci, ademenitoare – dar de neatins, răspândind uimitor de puțină lumină peste câmpiile pustii care mărgineau autostrada, și, cu toată grandoarea lor, nu dezvăluiau nimic.

•

Roy Miro se trezi în camera lui din Hotelul Westwood și citi ora la ceasul digital de pe noptieră: 4:19. Dormise mai puțin de cinci ore, dar se simțea odihnit, așa că aprinse veioza. Dădu păturile la o parte, se așeză pe marginea patului, mijindu-și ochii în timp ce se obișnuia cu lumina – apoi zâmbi la vederea recipientului Tupperware de lângă ceas. Plasticul era translucid, iar înăuntru nu se întrezărea decât o formă nedeslușită.

Își puse vasul în poală și îi scoase capacul. Mâna Guineverei. Se simți binecuvântat să aibă un obiect de o asemenea frumusețe.

Dar cât era de trist că splendoarea ei tulburătoare nu va mai dura multă vreme. În douăzeci și patru de ore, dacă nu chiar mai curând, mâna avea să se deterioreze vizibil. Drăgălășenia sa urma să rămână doar o amintire.

Deja își schimbase puțin culoarea. Din fericire, albul ca de var se asorta perfect cu structura osoasă desăvârșită a degetelor lungi, care se îngustau elegant la vârfuri. Fără tragere de inimă, Roy puse la loc capacul, se asigură că îl închisese ermetic și așeză recipientul alături.

Se duse în living. Computerul din servietă și telefonul celular erau deja conectate, vârâte în priză și aranjate pe masa de lângă fereastra cea mare.

Stabili curând legătura cu Mama. Îi ceru rezultatele investigației pe care, cu o seară în urmă, o rugase să o întreprindă, după ce el împreună cu oamenii săi descoperiseră că adresa din DCR a lui Spencer Grant ducea la un câmp petrolifer nelocuit.

Atunci fusese furios.

Acum era calm. Stăpân pe sine. Se controla perfect.

Citind raportul Mamei, apăsând tasta PAGE DOWN de fiecare dată când dorea să treacă mai departe, Roy observă cât de anevoioasă fusese căutarea adresei reale a lui Spencer Grant.

În timpul celor câteva luni în care Grant lucrase la Departamentul de Luptă contra Infracțiunilor pe Computer din California, învățase foarte multe despre rețeaua națională de informații Infonet și despre punctele slabe ale miilor de sisteme computerizate conținute în ea. Evident, i se puseseră la dispoziție cărți de proceduri și coduri, atlase de programare avansată pentru sistemele diferitelor companii telefonice, agențiilor de credit și organizațiilor guvernamentale. Apoi le dusese acasă sau introdusese datele în computerul lui personal.

După ce renunțase la acea slujbă, șterse orice referire la adresa lui din fișierele publice sau private. Numele îi apărea numai în cele militare, ale DCR, ale Asigurărilor Sociale și ale poliției și, în fiecare caz, își dăduse una dintre cele două adrese care se dovediseră deja a fi false. Înregistrările naționale ale Agenției pentru Controlul Veniturilor conțineau câțiva bărbați cu același nume; însă nimeni nu avea vârsta lui, numărul său de la Asigurările Sociale, nu locuia în California sau nu se oprise să-și plătească taxele prin LAPD. Grant lipsea și din dosarele debitorilor fiscali din statul California.

Până acum, aparent nu plătise niciun impozit. Roy îi ura de moarte pe asemenea indivizi. Erau o sursă a iresponsabilității sociale.

După cum spunea Mama, nicio companie furnizoare de electricitate nu poseda chitanțe pe numele Spencer Grant – deși, indiferent unde locuia, tot avea nevoie de curent, de apă, de telefon, de servicii de salubritate și probabil de gaze naturale. Chiar dacă își șterse numele de pe listă pentru a evita plata acestor servicii, n-ar fi putut să dispară din înregistrările societăților respective fără a se lipsi mai apoi de ele. Însă tot nu putuse fi găsit.

Mama luase în considerare două alternative. Prima: Grant era destul de cinstit, încât să plătească serviciile, însă intrase în fișierele companiilor și se înscrisese sub un nume fals, achitând dintr-un cont fals, creat de el. Unicul scop al acestei acțiuni fiind să dispară din orice înregistrare, devenind greu de găsit dacă poliția sau orice altă organizație guvernamentală ar fi încercat să dea de el. Cum se întâmpla acum. Sau a doua: era necinstit,

se șterse din fișiere ca să nu mai plătească – în timp ce își menținuse serviciile sub un nume fals. În oricare dintre cazuri, adresa lui se găsea *undeva* în fișierele companiilor respective, sub o identitate secretă; putea fi reperat numai dacă i se descoperea această identitate.

Roy îngheță raportul Mamei și se întoarse în dormitor pentru a lua plicul care conținea portretul lui Spencer Grant. Acest bărbat reprezenta un adversar neobișnuit de puternic. Roy voia să-i aibă chipul în fața ochilor în timp ce citea despre el.

Revenind lângă computer, avansă la următoarea pagină a raportului.

Mama nu fusese capabilă să-l găsească pe Spencer Grant la niciuna dintre asociațiile bancare de economii sau împrumuturi. Ori plătea totul cu bani gheață, ori își ținea conturile sub un alt nume. Existau urme inconfundabile de paranoia în acțiunile bărbatului, pentru că nu avea sub nicio formă încredere în conturile bancare.

Roy aruncă o privire rapidă portretului de lângă computer. Ochii lui Grant *chiar* arătau ciudat. Febrili. Nu încăpea niciun dubiu. O urmă de nebunie în ochii lui. Poate chiar mai mult decât o urmă.

Deoarece Grant ar fi putut crea o corporație pe numele căreia să-și fi deschis conturile și să-și plătească taxele, Mama cercetase fișierele Ministerului de Finanțe din California și ale altor diverse organizații, urmărind să-l găsească înregistrat ca asociat. Nimic.

Fiecărui cont din bancă îi corespundea un număr la Asigurările Sociale, așa că Mama se uitase după depuneri sau credite care să aibă numărul lui Grant, făcând abstracție de numele sub care fuseseră realizate. Nimic.

Presupunând că își cumpărase locuința, Mama scormonise în înregistrările impozitelor pe proprietate din districtele pe care Roy i le indicase. Nimic. Dacă avea într-adevăr o casă, atunci o deținea sub un nume fals.

Încă o speranță: dacă vreodată Grant absolvise vreo universitate sau se internase într-un spital, atunci poate că nu-și mai amintise că fusese pus să completeze niște formulare și nu le mai șterse. Majoritatea instituțiilor medicale sau educaționale se supuneau legilor federale; mai mult, dosarele lor erau accesibile numeroaselor agenții guvernamentale. Luând

în considerare numărul unor asemenea instituții, chiar și într-o zonă geografică restrânsă, Mama avusese nevoie de răbdarea unui sfânt sau a unei mașini – dintre care pe ultima sigur o deținea. Și, în ciuda tuturor eforturilor ei, tot nu găsise nimic.

Roy aruncă din nou o privire asupra portretului lui Spencer Grant. Începea să creadă că omul acesta nu era numai deranjat mental, ci mult mai mult decât atât. O persoană *diabolică* dezlănțuită. Oricare individ obsedat într-o asemenea măsură de singurătate reprezenta neîndoielnic un inamic al societății.

Înfiorat, Roy își îndreptă iarăși atenția asupra computerului.

Când Mama accepta o sarcină atât de grea precum cea pe care i-o încredințase acum, și dacă totuși cercetarea se dovedea infructuoasă, ea tot nu renunța. Fusese programată să-și apeleze circuitele logice rămase libere – în timpul perioadelor de muncă mai ușoară și printre îndatoririle sale – să treacă repede în revistă uriașele depozite de liste ale poștei, pe care Agenția le acumulase, și să caute acolo numele imposibil de descoperit în altă parte. Supă de nume. Așa le spuneau ei listelor. Fuseseră obținute din dosarele sau registrele cluburilor, din revistele naționale, casele editoriale, principalele partide politice, companiile ce acceptau comenzi prin cataloage și vindeau orice, de la lenjerie sexy și aparatură electronică până la came, grupurile mânate de interese comune precum cei care colecționau mașini vechi sau mărci poștale, și din multe alte surse.

În supa de nume, Mama găsise un Spencer Grant diferit de cei aflați în fișierele Agenției pentru Controlul Veniturilor.

Intrigat, Roy se îndreptă în scaun.

Cu aproape doi ani în urmă, *acest* Spencer Grant comandase o jucărie pentru câini dintr-un catalog cu livrare prin poștă trimis posesorilor de animale: un os care cântă, din cauciuc tare. Adresa de pe listă era din California. Malibu.

Mama se întorsese la fișierele companiilor ca să vadă dacă își acordau serviciile la acea adresă. Da.

Electricitatea era pe numele Stewart Peck.

Serviciile de apă și de salubritate le găsi pe numele domnului Henry Holden.

Gazul natural pe cel al lui James Gable.

Compania telefonică își furniza serviciile unui John Humphrey. Exista și un telefon celular la acea adresă, pe numele lui William Clark.

AT&T îi acorda servicii telefonice de mare distanță lui Wayne Gregory.

În înregistrările impozitelor pe proprietate figura Robert Tracy.

Mama îl descoperise pe bărbatul cu cicatrice.

În ciuda tuturor eforturilor de a dispărea în spatele unui zid elaborat, clădit din diverse identități, cu toate că încercase să-și șteargă cu grijă orice urmă a trecutului și să-și facă existența actuală tot atât de dificil de dovedit ca a monstrului din Loch Ness, deși aproape că reușise să devină la fel de invizibil ca o stafie – fusese prins în capcană de un os muzical din cauciuc. O jucărie pentru câini. Grant păruse inuman de inteligent, dar simpla dorință umană de a-i face plăcere unui animal iubit îl dăduse de gol.

Capitolul 9

Roy Miro privea dintre umbrele albăstrii ale pâlcului de eucalipți, bucurându-se de mireasma medicinală, dar plăcută, a frunzelor bogate în uleiuri.

Echipa SWAT, rapid formată, luă cu asalt cabana la o oră după răsăritul soarelui, în timp ce numai freamătul slab al copacilor în briza dinspre coastă tulbura liniștea canionului. Tăcerea fu sfâșiată de zgomotul sticlei sfărâmate, de pocnetul ușilor din față și din spate, care cedară simultan.

Locul era mic și cercetarea inițială dură mai puțin de un minut. Ținând un Micro Uzi, purtând o jachetă Kevlar atât de groasă, încât ar fi putut să oprească până și gloanțe din teflon, Alfonse Johnson păși afară pe veranda din spate, pentru a semnaliza că locuința era pustie.

Dezamăgit, Roy ieși dintre eucalipți și îl urmă pe Johnson prin intrarea din dos în bucătărie, unde cioburile de sticlă scârțâiră sub pantofi.

— A plecat într-o excursie, zise Johnson.

— De unde știi?

— Vino aici.

Roy îl urmă în dormitor. Era aproape la fel de auster mobilat ca o chilie de călugăr. Nicio operă de artă nu înfrumusețea tencuiala grosolană a pereților. În loc de draperii sau perdele, la ferestre atârnau jaluzele albe din vinilin.

Lângă pat se afla o valiză, în fața singurei noptiere.

— Probabil s-a decis că nu mai are nevoie de asta, spuse Johnson.

Așternutul simplu din bumbac era ușor deranjat – ca și cum Grant ar fi pus o altă valiză acolo pentru a-și împacheta lucrurile.

Ușa dulapului fusese lăsată deschisă. Câteva cămăși și perechi de pantaloni atârnau de stinghia din lemn, dar majoritatea umerașelor rămăseseră goale.

Roy trase pe rând sertarele unui scrin. Câteva haine – mai mult ciorapi și lenjerie intimă. O curea. Un pulover verde, altul albastru.

Nici măcar conținutul unei valize mari n-ar fi umplut toate sertarele. Mai mult, Grant ori își împachetase lucrurile în două sau mai multe valize – ori fondurile pe care le alocase pentru îmbrăcăminte erau la fel de reduse ca și cele pentru decorarea interiorului.

— Ceva urme ale câinelui? întrebă Roy.

Johnson clătină din cap:

— N-am observat.

— Uită-te în jur, înăuntru și afară, ordonă Roy părăsind dormitorul.

Trei membri ai echipajului SWAT, bărbați cu care Roy nu mai lucrase până atunci, stăteau în picioare în camera de zi. Erau înalți și vânjoși. În acel spațiu restrâns, îmbrăcămintea lor de protecție, ghetele de luptă și numeroasele arme îi făceau să pară uriași. Fără să aibă pe cine împușca și ce cuceri, ci arătau la fel de stânjeniți și de nesiguri ca niște luptători profesioniști invitați să ia ceaiul împreună cu membrele octogenare ale unui club de tricotat.

Roy era cât pe ce să-i trimită afară, când văzu un monitor aprins la unul dintre computerele din tabloul de echipament electronic care acoperea suprafața unui birou în formă de L. Cifre albe sclipeau pe un fundal albastru.

— Cine l-a deschis? îi întrebă pe cei trei bărbați.

Se uitară zăpăciți la computer.

— Trebuie să fi fost în funcțiune când am intrat, spuse unul dintre ei.

— Nu l-ai fi remarcat?

— Poate că nu.

— Probabil că Grant a plecat în grabă, adăugă altul.

Abia intrat în cameră, Alfonse Johnson îi contrazise:

— Nu era pornit când am ajuns. Pot să pun pariu.

Roy se duse la birou. Același număr se repeta de trei ori în centrul ecranului:

31
31
31

Brusc, numerele se schimbară începând din vârf și coborând încet pe coloană, până când deveniră identice:

32
32
32

Simultan cu apariția celei de-a treia cifre, un *bâzzzz* moale se auzi dinspre unul dintre dispozitivele electronice aflate pe biroul mare. Ținu numai două secunde, iar Roy nu putu identifica aparatul din care provenise.

Numerele se schimbară de sus în jos, la fel ca înainte:

33
33
33

Din nou acel *bâzzzz* șoptit de două secunde.

Deși Roy era mult mai familiarizat decât cetățeanul de rând cu aspectul celor mai sofisticate computere, niciodată nu mai văzuse așa ceva. Unele componente păreau construite manual. Minuscule beculețe verzi său. Roșii sclipeau pe anumite dispozitive, indicând că erau în stare de funcționare. O încâlceală de cabluri de diferite diametre legau piese de echipament cunoscute cu aparate misterioase.

34
34
34

Bâzzzz.

Se petrecea un lucru important. Intuiția îi spunea asta lui Roy. Însă ce? Nu putea înțelege și, în mare grabă, studie echipamentul.

Pe monitor numerele se schimbară de sus în jos, până când toate deveniră 35. *Bâzzzz.*

Dacă ar fi fost în ordine descrescândă, Roy ar fi putut crede că se afla în fața unei numărători inverse, pregătind o explozie. O bombă. Desigur, nicio lege universală nu spunea că o bombă trebuie să fie detonată la capătul unei numărători *inverse.* De ce nu una *crescândă*? Să înceapă de la zero și să explodeze la o sută. Sau la cincizeci. Sau la patruzeci.

36
36
36

Bâzzzz.

Nu, nu o bombă. N-ar fi avut niciun sens. De ce ar fi vrut Grant să-și arunce în aer propria-i casă?

O întrebare ușoară. Pentru că era nebun. Paranoic. Amintește-ți ochii din portretul creat de computer: febrili, atinși de nebunie.

37, de sus în jos. *Bâzzzz.*

Roy începu să cerceteze încâlceala de cabluri, sperând să afle ceva din modul cum fuseseră legate între ele dispozitivele.

O muscă se târî pe tâmpla lui dreaptă. Dădu nervos din mână. Nu o muscă. O broboană de transpirație.

— Care-i problema? întrebă Alfonse Johnson. Alături de Roy arăta anormal de înalt, blindat și înarmat de parcă ar fi fost un jucător de baschet dintr-o societate a viitorului, în care acest sport evolua într-o formă de luptă pe viață și pe moarte.

Pe ecran numărătoarea ajunsese la 40. Roy se opri cu mâinile pline de cabluri, ascultă *bâzzzz*-ul și se destinse când constată că nu se produce nicio explozie.

Dacă nu era o bombă, atunci ce oare putea fi?

Trebuia să se pună puțin în locul lui Grant pentru a pricepe ce se întâmplă. Încearcă să-ți imaginezi cum vede un paranoic sociopat lumea. Privește cu ochii nebuniei. Nu-i prea ușor.

Foarte bine, chiar dacă Grant era un psihopat, nu-i lipsea nici șiretenia, așa că după ce se găsise la un pas de a fi prins în atacul asupra bungaloului din Santa Monica, de miercuri seară, își închipuise că o unitate de supraveghere îl fotografiase și că devenise subiectul unei urmăriri asidue. În fond, lucrase în poliție. Cunoștea procedurile. Deși își petrecuse ultimul an ocupându-se de dispariția sa gradată din fiecare fișier public, încă nu realizase pasul final spre invizibilitate și fusese foarte conștient de faptul că mai devreme sau mai târziu tot aveau să-i descopere cabana.

— Care-i problema? repetă Johnson.

Grant s-ar fi putut aștepta să pătrundă în casa lui în aceeași manieră în care intraseră și în bungalou. Un întreg echipaj SWAT. Cercetând locul. Cotrobăind peste tot.

Roy își simți gura uscată. Inima îi bătea intens.

— Verifică ușa! Probabil că am activat o alarmă.

— Alarmă? În cocioaba asta? spuse Johnson nedumerit.

— Fă-o, îi ordonă Roy.

Johnson se îndepărtă grăbit.

Roy căută cu frenezie în buclele și în încâlceala de cabluri. Computerul în funcțiune avea cea mai puternică unitate logică din colecția lui Grant. Fusese conectat la o mulțime de aparate, inclusiv la o cutie verde nemarcată, iar aceasta, la rândul ei, comunica rapid cu un modern legat la un telefon cu șase linii.

Pentru prima oară realiză că unul dintre ledurile roșii ce sclipeau pe echipament, indicând dacă aparatele se aflau sau nu în funcțiune, semnaliza de fapt că prima din cele șase linii fusese pornită. Se desfășura o convorbire telefonică directă cu exteriorul.

Ridică receptorul și ascultă. Auzi o transmisie de date sub forma unei cascade de tonalități electronice, un limbaj rapid, o muzică nepământeană, fără nicio melodie sau ritm.

— Un contact magnetic aici, pe prag! strigă Johnson de la ușa din față.

— Sârmele sunt vizibile? întrebă Roy, lăsând receptorul telefonului în furcă.

— Mda. Și recent montate. Alamă nouă și strălucitoare la punctul de contact.

— Urmărește firele! urlă Roy.

Aruncă o privire scurtă computerului.

Pe ecran numărătoarea ajunsese la 45.

Roy se întoarse la cutia verde care lega computerul de modern și apucă un cablu gri care ducea în altă parte. Îl urmări de-a lungul biroului, printre corzile încâlcite, prin spatele aparaturii, până la marginea mesei și apoi pe podea.

În partea opusă a camerei, Johnson smulse sârma din scândura pragului pe care fusese fixată alarma și o înfășură în jurul mâinii înmănușate. Ceilalți trei bărbați îl priveau cu atenție, ferindu-se din calea lui.

Roy urmări cablul gri de-a lungul podelei. Dispărea în spatele unei biblioteci înalte.

Mergând pe urma sârmei de la alarmă, Johnson ajunse în cealaltă parte a bibliotecii.

Roy smuci cablul cel gri, iar Johnson sârma de la alarmă. Cărțile aflate pe rafturi se clătinară cu zgomot.

Roy își ridică privirea de la cablul asupra căruia își îndreptase până atunci întreaga atenție. Aproape în fața lui, puțin mai sus decât nivelul ochilor, o lentilă de vreo trei centimetri diametru se ivea nedeslușit printre tomurile groase de istorie. Împinse cărțile de pe raft, dezvăluind o cameră video compactă.

— Ce dracu’ e asta? întrebă Johnson.

Pe ecranul monitorului, numărătoarea ajunsese la 48 în partea de sus a coloanei.

— Când ai distrus contactul magnetic de la ușă, ai pornit camera video, îi explică Roy.

Lăsă cablul din mână și înșfăcă un volum de pe raft.

Johnson spuse:

— Păi, dacă distrugem caseta video, nimeni n-o să știe că am fost aici.

În timp ce deschidea cartea și rupea un colț dintr-o pagină, Roy zise:

— Nu-i chiar atât de simplu. Când ai pornit camera, ai activat întregul sistem și ai inițiat o convorbire telefonică rapidă cu exteriorul.

— Ce sistem?

— Camera video intră în cutia aceea verde, dreptunghiulară, de pe birou.

— Mda? Și la ce folosește?

Fără a mai pierde timpul, Roy scuipă pe bucata de hârtie pe care o rupsese din carte și o lipi peste lentilă.

— Nu sunt foarte sigur ce face, dar într-un fel sau altul cutia procesează imaginea video, o translatează într-o altă formă de comunicare și o predă computerului.

Păși spre ecranul monitorului. Era mai puțin tensionat decât până să fi găsit camera, fiindcă acum știa ce se întâmplă. Nu-l încânta – dar cel puțin pricepuse.

51
50
50

Al doilea număr se transformă în 51. Apoi al treilea.

Bâzzzz.

— La fiecare patru sau cinci secunde, computerul îngheață un cadru de date de pe banda video și îl trimite înapoi la cutia verde. Atunci se schimbă primul număr.

Așteptară. Nu prea mult.

52
51
51

— Cutia verde, continuă Roy, transmite datele la modem și atunci se schimbă al doilea număr.

52
52
51

— Modemul transformă datele în cod, le trimite la telefon, apoi se modifică și al treilea număr și…

52
52
52

— ... la celălalt capăt al firului procesul se inversează, transformând datele codificate din nou în imagine vizuală.

— Fotografie? bâigui Johnson. Fotografie a noastră?

— Tocmai a primit a cincizeci și doua poză de când am intrat în cabană.

— La naiba!

— Cincizeci au fost clare și frumoase – înainte de a obtura lentila. Camerei.

— Unde? Unde le recepționează?

— Trebuie să urmărim convorbirea telefonică pe care a inițiat-o computerul în momentul în care ați spart ușa, zise Roy, arătând spre becul roșu de pe telefonul cu șase linii. Grant nu a vrut să ne întâlnească personal, dar și-a dorit să afle cum arătăm.

— Deci acum ne privește pozele?

— Probabil că nu. La celălalt capăt poate fi un simplu automat, ca și acesta. Dar o să se oprească pentru a verifica dacă i s-a transmis ceva. Până atunci, cu puțin noroc, o să găsim telefonul la care s-a efectuat convorbirea și o să-l așteptăm acolo.

Ceilalți trei bărbați se retrăseseră departe de computere. Priveau aparatura, superstițioși.

Unul dintre ei zise:

— Cine *este* tipul?

Roy spuse:

— N-are nimic deosebit. E doar un om odios și bolnav.

— De ce n-ai scos din priză drăcia aia când ți-ai dat seama că ne filmează? îl admonestă Johnson.

— Deja ne avea, oricum era prea târziu. Și poate și-a instalat sistemul în așa fel, încât hard-disk-ul să se șteargă dacă este scos din priză. Atunci n-am mai fi aflat ce programe sau informații sunt conținute în memoria computerului. Câtă vreme sistemul rămâne intact, ne-am putea forma o idee despre ce pusese el la cale. Poate că o să reușim să-i reconstituim acțiunile din ultimele zile, săptămâni, chiar luni. O să căpătăm câteva indicii despre locul în care s-a dus – și poate, cine știe, vom fi în stare să o găsim și pe femeie, tot prin el.

55
55

Bâzzzz.

Ecranul sclipi scurt și Roy tresări. Coloana celor trei numere fu înlocuită de două cuvinte: NUMĂRUL MAGIC.

Telefonul se deconectă. Lumina roșie care indica linia se stinse.

— Foarte bine, zise Roy. Încă mai putem să urmărim telefonul prin înregistrările automate ale companiei telefonice.

Ecranul monitorului se întunecă.

— Ce se întâmplă? întrebă Johnson.

Alte două cuvinte apărură: CREIER MORT.

Roy zbieră:

— Ticălosule, nemernicule, cicatrice scârboasă!

Alfonse Johnson făcu un pas în spate, evident surprins de o asemenea furie la un om care întotdeauna fusese atât de binevoitor și de calm.

Roy trase scaunul de la birou și se așeză. Când își puse mâinile pe tastatură, cuvintele CREIER MORT se stinseră de pe ecran.

Apăru imediat un fond albastru-deschis.

Înjurând, Roy încercă să intre în meniul de bază.

Albastru. Albastru-limpede.

Degetele îi zburară peste taste.

Limpede. Nemișcat. Albastru.

Hard-disk-ul era gol. Până și sistemul de operare – mai mult ca sigur intact – înghețase și devenise nefuncțional.

Grant își curățase urmele și apoi își bătuse joc de ei cu anunțul CREIER MORT.

Respiră adânc. Încet și adânc. Inspiră vaporii de culoarea piersicii ai calmului. Expiră aburii verzi ca fierea ai încordării și ai mâniei. Să intre binele, să iasă răul.

•

Când Spencer și Rocky ajunseră în Vegas, puțin înainte de miezul nopții, baricadele falnice ale tuburilor de neon ce clipeau, se unduiau și pulsau în vârtejuri de-a lungul bulevardului transformau noaptea în plină zi cu luminile lor. Chiar și la acea oră, mașinile se înghesuiau pe Las Vegas Boulevard South. Mulțimi de oameni umpleau trotuarele, cu chipurile stranii,

uneori diavolești, reflectând razele fantasmagorice ale neoanelor; se agitau din cazino în cazino și apoi se întorceau, aidoma unor insecte în căutarea lucrurilor dorite și înțelese numai de ele.

Energia dinamică a peisajului îl tulburase pe Rocky. Chiar dacă privea din interiorul sigur al Explorer-ului, prin ferestrele închise ermetic, câinele începuse să tremure. Scheuna și își răsucea neliniștit capul, de la dreapta la stânga, ca și cum ar fi presimțit un atac iminent, nefiind capabil să discearnă din ce direcție avea să vină pericolul. Poate cu un al șaselea simț, câinele percepuse nevoia febrilă a celor mai mulți dintre jucătorii împătimiți, lăcomia prădătoare a prostituatelor și a trișorilor, disperarea celor care pierduseră totul.

Depășiră gloata gălăgioasă și traseră peste noapte la un motel de lângă parcarea Maryland, la mică distanță de bulevard. Fără vreun cazino sau vreun restaurant în preajmă, locul era tăcut.

Extenuat, Spencer află că poate adormi ușor și într-un pat prea moale. Visă o ușă roșie, pe care o deschidea repetat, de zece, de douăzeci, de o sută de ori. Uneori, în partea cealaltă găsea un întuneric care mirosea a sânge, străpungându-i fulgerător inima. Alteori o vedea pe Valerie, dar când încerca s-o atingă, ea se retrăgea ușor și ușa se trântea imediat.

Vineri dimineață, după ce făcu un duș și se bărbieri, Spencer umplu un castron cu hrană pentru câini și un altul cu apă, le puse pe podea lângă pat și se îndreptă spre ușă.

— Jos e o cafenea. Îmi iau micul dejun și plecăm după ce mă întorc.

Câinele nu voia să fie lăsat singur. Scânci rugător.

— Aici ești în siguranță, zise Spencer.

Deschise cu prudență ușa, așteptându-se ca Rocky să o zbughească afară.

În loc să profite de libertatea oferită, dulăul se așeză în fund, ghemuindu-se patetic, cu capul plecat.

Spencer păși afară pe veranda acoperită. Privi înapoi în cameră.

Rocky nu se mișcase. Tremura.

Oftând, Spencer intră din nou și închise ușa.

— OK, înfulecă tu primul, apoi o să vii cu mine să mănânc și eu.

Rocky își urmări stăpânul în timp ce se așeza în fotoliu. Se duse până la castron, îi aruncă o căutătură lui Spencer și apoi privi din nou ușa.

— Nu plec nicăieri, îl liniști Spencer.

În loc să hăpăie rapid, ca de obicei, Rocky mâncă cu o delicatețe și un calm necaracteristice unui câine. Ca și cum ar fi crezut că avea să fie cea din urmă masă, așa o savura.

După ce termină, Spencer spălă castroanele, le uscă și le puse în bagajul din Explorer.

Vegasul putea fi la fel de călduros în februarie ca într-o primăvară târzie, dar deșertul înalt era uneori stăpânit de o iarnă schimbătoare, cu dinții foarte ascuțiți când își dorea să muște. În acea dimineață de vineri, cerul era cenușiu, iar temperatura foarte scăzută. Dinspre munții din vest sufla un vânt la fel de înghețat ca o inimă păcătoasă de șef.

După ce își încărcă bagajul, se îndreptară către un colț retras de lângă un tufiș stufos din dosul motelului. Spencer stătu de pază cu spatele întors și umerii gârboviți, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, în timp ce Rocky răspundea nevoilor fizice.

Apoi se întoarseră la Explorer și Spencer conduse din aripa sudică a motelului spre cea nordică, unde se afla cafeneaua. Parcă lângă trotuar, în fața ferestrelor mari din sticlă.

În restaurant, își alese o masă de la care putea vedea Explorer-ul care se afla la mai puțin de șase metri depărtare. Rocky se înălță cât de tare putu în scaunul mașinii, urmărindu-și stăpânul prin parbriz.

Spencer comandă ouă, cartofi prăjiți, pâine și cafea. În timp ce mânca se uita mereu înspre Explorer, din care Rocky îl privea curios.

De câteva ori, Spencer îi făcu semne cu mâna.

Dulăul era extrem de încântat. Dădea din coadă de fiecare dată când Spencer îi acorda atenție. La un moment dat, își săltă labele pe tabloul de bord și își strivi nasul de parbriz, rânjind.

— Ce ți-or fi făcut, amice? Ce ți-or fi făcut de-ai ajuns în halul ăsta? se întrebă Spencer cu voce tare, sorbindu-și cafeaua, în timp ce-și privea cu drag câinele.

•

Roy Miro îi lăsă pe Alfonse Johnson și pe ceilalți bărbați să cerceteze fiecare centimetru pătrat al cabanei din Malibu, iar el

hotărî să se întoarcă în Los Angeles. Cu puțin noroc, ar fi putut găsi, printre lucrurile personale ale lui Grant, ceva care să răspândească lumină asupra psihicului său, să dezvăluie vreun aspect necunoscut din trecut sau să le dea un fir care să-i conducă spre locul unde se afla.

Agenții biroului din centru penetrau deja sistemul companiei de comunicații, încercând să găsească telefonul la care sunase computerul din cabană. Probabil că Grant își acoperise urmele. Ar fi fost norocoși dacă reușeau să descopere, până a doua zi la aceeași oră, la ce număr și unde primise cele cincizeci de imagini luate de camera video.

Îndreptându-se spre sud pe Coast Highway, Roy își puse telefonul celular pe modul vorbire și îl sună pe Kleck, în Orange County.

Deși părea plictisit, John Kleck îi răspunse cu o voce profundă și amabilă.

— Am început s-o urăsc pe ticăloasa asta șmecheră, spuse el, referindu-se la femeia care fusese Valerie Keene până în momentul în care își abandonase mașina la Aeroportul John Wayne, miercuri, și devenise iarăși o nouă persoană.

Ascultându-l, lui Roy i se păru dificil să și-l închipuie pe agentul stângaci, cu chipul uimit, ca de păstrăv. Vocea lui vibrantă de bas te făcea să crezi că ar fi un cântăreț negru de rock de pe timpul Beatles-ilor, înalt, cu umeri largi.

Toate rapoartele pe care le prezenta Kleck păreau de o importanță vitală – chiar și atunci când nu conțineau nimic deosebit. La fel și acum. Kleck și echipajul lui nu-și formaseră nicio idee încotro ar fi putut pleca femeia.

— Ne extindem căutarea la agențiile de închiriat mașini de pe teritoriul districtului, intonă Kleck. Verificăm și automobilele furate. Orice chestie cu roți dispărută în cursul zilei de miercuri – o punem pe lista de soluții posibile.

— N-a mai furat niciodată vreo mașină, observă Roy.

— Tocmai de aceea e posibil să fi furat una acum, să ne scoată din tipare. Sunt îngrijorat numai să nu fi plecat cu autostopul. N-am reușit să-i mai adulmecăm urma în acest caz.

— Dacă a făcut autostopul, ținând cont de toți nebunii aflați la ora actuală în libertate, zise Roy, nu trebuie să ne mai facem probleme. Este deja violată, asasinată, decapitată, cu mațele scoase și dezmembrată.

— Asta nu m-ar deranja, spuse Kleck. Numai să pun mâna pe o bucată din corpul său, ca să o pot identifica.

După discuția cu Kleck, deși dimineața abia începuse, Roy fu convins că ziua nu avea să-i aducă decât vești proaste.

De obicei nu era pesimist. Îi detesta pe pesimiști. Dacă ar fi existat prea mulți pesimiști care să-și rostogolească gândurile în același timp, atunci ar fi putut distorsiona realitatea, iar rezultatul ar fi constat în cutremure, tornade, trenuri deraiate, avioane prăbușite, ploi acide, cancere, întreruperi ale comunicării prin microunde și o atmosferă primejdios de morocănoasă printre oamenii de rând. Cu toate acestea, nu reușea să-și alunge proasta dispoziție.

Sperând să-și ridice moralul, începu să conducă numai cu mâna stângă, extrase comoara Guineverei din recipientul Tupperware și o puse lângă el pe scaun.

Cinci degete desăvârșite. Perfecte, naturale, cu unghiile nevopsite, ovale, fiecare cu partea ei albă în formă de semilună din vârf. Și cele mai frumoase paisprezece falange pe care le văzuse: niciuna cu un milimetru mai mult sau mai puțin față de lungimea ideală. Pe dosul grațios curbat al palmei, o piele foarte îngrijită; cinci metacarpiene cu cele mai splendide forme pe care sperase vreodată să le admire. Epiderma era palidă, dar fără cusur, la fel de netedă precum ceara topită a lumânărilor de pe masa lui Dumnezeu.

Îndreptându-se spre est, în drum către centru, Roy arunca din când în când o privire comorii Guineverei, și fiecare imagine furată îi îmbunătățea starea de spirit. Se înviorase deja când dădu cu ochii de Parker Center și de sucursala principală a Departamentului de Poliție din Los Angeles.

Fără tragere de inimă, oprindu-se la un semafor, așeză mâna la loc în recipient. Puse racla împreună cu prețiosul ei conținut sub scaunul șoferului.

La Parker Center, după ce își lăsă mașina în parcarea rezervată vizitatorilor, se urcă într-un lift din garaj și, folosindu-și legitimația de FBI, ajunse la etajul cinci. Avea întâlnire cu căpitanul Harris Descoteaux, care îl aștepta în birou.

Roy purtase o discuție telefonică scurtă cu Descoteaux și nu rămase surprins acum, când descoperi că se găsea în fața unui negru. Poseda pielea aceea frumoasă, întunecată și lucioasă pe care o întâlneai uneori la cei originari din Caraibe, și, cu toate că

locuia de mulți ani în Los Angeles, cântecele din insulă încă mai împrumutau vocii sale o melodicitate aparte.

Cu pantaloni bleumarin, bretele vărgate, cămașă albă și cravată albastră cu dungi roșii oblice, Descoteaux avea echilibrul, demnitatea și gravitatea unui judecător de la Curtea Supremă, chiar dacă își suflecase mânecile și jacheta îi atârna de spătarul scaunului.

După ce îi strânse mâna lui Roy, Harris Descoteaux arătă spre singurul scaun pentru oaspeți și spuse:

— Vă rog, luați loc.

Micul birou nu era la înălțimea persoanei care-l ocupa. Prost aerisit. Sărăcăcios mobilat.

Lui Roy îi păru rău pentru Descoteaux. N-ar fi trebuit ca vreun angajat guvernamental din conducere, indiferent dacă făcea parte dintr-o organizație de apărare a legii sau nu, să-și desfășoare activitatea într-un asemenea birou înghesuit. Serviciul public presta o muncă nobilă, iar Roy considera că toți cei care ajungeau să lucreze acolo ar fi meritat să fie tratați cu mult respect, recunoștință și generozitate.

Așezându-se pe scaunul din spatele biroului, Descoteaux spuse:

— FBI-ul a confirmat identitatea dumneavoastră, dar nu mi-a destăinuit de ce caz vă ocupați.

— O problemă de securitate națională, îl asigură Roy.

Orice întrebare despre Roy, adresată FBI-ului, era direcționată către Cassandra Solinko, valoroasa asistentă administrativă a directorului. Accepta să mintă (dar nu și în scris) că Roy lucra în Birou; însă nu avea cum să dezvăluie natura investigațiilor sale, fiindcă nu știa cu ce anume se ocupa el.

Descoteaux se încruntă:

— O problemă de securitate… Destul de vag.

Dacă Roy intra în vreun bucluc – de felul celor care să implice investigații ale Congresului sau să apară pe prima pagină a ziarelor – Cassandra Solinko ar fi negat că îl atestase ca fiind angajat al FBI-ului. În caz că nu ar fi fost crezută și s-ar fi trezit citată la proces pentru a mărturisi puținele lucruri pe care le cunoștea despre Roy, ori despre Agenția Fără Nume, în mod sigur ar fi suferit o embolie cerebrală, un infarct sau vreo coliziune fatală cu parapetul unui pod. Era conștientă de consecințele posibile ale colaborării.

— Regret, căpitane Descoteaux, dar nu pot să vă dau detalii.

Roy avea să suporte consecințe similare dacă ar fi provocat necazuri. Serviciile publice puteau constitui uneori o carieră groaznic de stresantă – încă un motiv pentru care birourile confortabile, beneficiile generoase și avantajele materiale virtual nelimitate erau, în viziunea lui Roy, complet justificate.

Lui Descoteaux nu-i plăcea să fie tratat cu indiferență. Înlocuindu-și încruntarea cu un zâmbet plin de o naturalețe insulară, el spuse:

— E dificil să vă acord asistență fără să cunosc întreaga problemă.

Ar fi fost ușor să cedezi în fața farmecului lui Descoteaux, să-i confunzi mișcările deliberate, dar fluide, cu calmul firii tropicale, să te înșele vocea lui melodioasă, determinându-te să-l consideri o persoană frivolă.

Însă Roy văzu adevărul în ochii căpitanului – imenși, la fel de negri și lichizi ca tușul, la fel de direcți și sfredelitori ca în portretele lui Rembrandt. Ochii dezvăluiau inteligența, răbdarea și curiozitatea neobosită care defineau cel mai talentat bărbat din domeniul său.

Răspunzând zâmbetului lui Descoteaux cu unul și mai dulce, convins că înfățișarea lui de Moș Crăciun tânăr și zvelt se potrivea farmecului caraibean, Roy zise:

— De fapt, nu am nevoie de ajutor propriu-zis, adică nu de servicii sau de oameni. Ci doar de o mică informație.

— V-o dau cu plăcere dacă pot, spuse căpitanul.

Voltajul celor două zâmbete rezolva temporar problema iluminării inadecvate din micul birou.

— Înainte să fiți promovat în organizația centrală, începu Roy, am impresia că ați fost căpitan de divizie.

— Da. La Divizia Vestică a Los Angelesului.

— Vă amintiți cumva de un ofițer care a servit sub comanda dumneavoastră, ceva mai mult de un an – Spencer Grant?

Ochii lui Descoteaux se măriră ușor.

— Da, bineînțeles. Îmi amintesc de Spence. Chiar foarte clar.

— Era un polițist bun?

— Cel mai bun, spuse fără ezitare Descoteaux. Academia de poliție, calificare în criminologie, servicii speciale – avea un *fond* solid.

— Deci un bărbat foarte competent?

— „Competență” nu e un termen potrivit în cazul lui Spence.

— Inteligent?

— Extraordinar.

— Cei doi spărgători de mașini pe care i-a ucis… Au fost îndreptățite focurile?

— La naiba, da, foarte îndreptățite. Unul dintre ei era căutat pentru crimă, iar pe numele celuilalt nenorocit fuseseră emise trei mandate de arestare. Amândoi îl atacaseră și trăseseră în el. Spence n-a avut de ales. Comisia de anchetă l-a achitat la fel de repede pe cât Dumnezeu l-a primit pe Sfântul Petru în Rai.

Roy continuă:

— Cu toate acestea nu s-a mai întors în echipă.

— Nu mai voia să poarte armă.

— Fusese cavalerist în armata SUA?…

Descoteaux dădu afirmativ din cap.

— Plecase de mai multe ori în misiune în America Centrală și în Orientul Mijlociu. Fusese nevoit să ucidă și înainte, iar în final a fost obligat să renunțe la ideea unei cariere în serviciul public.

— Din cauza felului cum se simțea când trebuia să omoare?…

— Nu. Mai mult… Cred că nu era întotdeauna convins de legitimitatea crimei, indiferent de opiniile politicienilor. Însă e doar o bănuială. Nu știu sigur ce gândea.

— Un bărbat pe care îl deranjează să folosească o armă împotriva unei alte ființe umane – asta-i de înțeles, murmură Roy. Dar faptul că a renunțat la armată în favoarea poliției… mă nedumerește.

— Își închipuia că, fiind polițist, putea să ia decizii mai juste cu privire la utilizarea armelor mortale. În orice caz, acesta fusese visul lui. Visurile mor cu greu.

— Visul lui fusese să devină polițist?

— Nu neapărat. Doar să fie un tip cumsecade în uniformă, care să-și riște viața în ajutorul semenilor, să salveze destine și să apere legea.

— Un tânăr altruist, zise Roy cu o nuanță de sarcasm.

— Mai există dintr-ăștia. De fapt mulți sunt așa, cel puțin la început. Își privi mâinile negre ca smoala, încrucișate peste sugativa verde de pe birou. În cazul lui Spence, idealurile înalte l-au mânat spre armată, apoi spre poliție… Dar a fost ceva mai mult decât atât. Pe undeva… Ajutându-i pe oameni în toate

modurile în care îi poate ajuta un polițist, Spence încerca să se cunoască mai bine, să ajungă la un compromis cu el însuși.

Roy spuse:

— Deci avea probleme psihologice?

— Fără legătură cu munca pe care o făcea.

— Da? Și atunci ce încerca să înțeleagă despre el însuși?

— Nu știu. Cred că totuși ceva din urmă.

— Din urmă?

— Din trecut. Îl cară în spate de parcă ar fi o piatră de moară.

— Are vreo legătură cu cicatricea? întrebă Roy.

— Cred că *totul* are legătură cu cicatricea.

Descoteaux își ridică privirea de pe sugativă. Ochii lui uriași și întunecați erau plini de compasiune. Avea niște ochi excepționali, teribil de expresivi. Dacă ar fi aparținut unei femei, probabil că Roy și-ar fi dorit să-i obțină.

— Cum și-a căpătat cicatricea, ce s-a întâmplat? întrebă Roy.

— Tot ce mi-a spus a fost că suferise un accident în copilărie. Bănuiesc că un accident de mașină. Nu prea voia să vorbească despre asta.

— Își făcuse prieteni apropiați în poliție?

— Prea apropiați, nu. Era un tip plăcut, dar singuratic.

— Un izolat, zise Roy, clătinând înțelegător din cap.

— Nu. Nu în felul în care vă închipuiți. N-o să se izoleze niciodată într-un turn, împușcând totul în preajmă. Oamenii îl plăceau; el îi iubea pe oameni. Avea doar o… rezervă.

— După împușcăturile acelea și-a dorit o muncă de birou. Mai precis, a cerut să fie transferat la Agenția de Luptă contra Infracțiunilor pe Computer…

— Nu, *ei* au venit la *el.* Cei mai mulți ar fi surprinși să afle – dar sunt sigur că dumneavoastră știți – că avem ofițeri care au absolvit Dreptul, Psihologia sau Criminologia, la fel ca și Spencer Grant. Aceștia își sporesc cunoștințele nu fiindcă și-ar dori alte cariere sau avansarea în grad. Ei vor să rămână pe stradă. Iubesc munca asta și își închipuie că puțină învățătură suplimentară îi va ajuta să-și realizeze mai bine îndatoririle. Se simt obligați, făcuți pentru așa ceva. Ei doresc numai să fie *polițiști* și…

— Admirabil, sunt convins. Deși unii ar putea zice că sunt niște reacționari cu inimi de piatră, incapabili să renunțe la *puterea* pe care o au ca polițiști.

Descoteaux clipi.

— Păi, oricum, dacă unul dintre ei își dorește să fie în forța activă, asta nu înseamnă că nu se mai ocupă și de altceva. Departamentele se folosesc de cunoștințele lor. Biroul Administrativ, Divizia de Contrainformații, Departamentul Crimei Organizate și majoritatea agențiilor polițienești – toate și-l disputau pe Spencer. El a ales ALIC.

— Adică a *apelat* la ALIC?

— N-a avut nevoie. După cum am zis, *ei* au venit la *el.*

— Înainte de a intra în ALIC, a fost pasionat de computere?

— Pasionat? Descoteaux abia se mai putea stăpâni. Știa cum să se folosească de computere în munca lui, dar nu era obsedat de ele. Spence nu are nicio pasiune. Este un om de încredere și, totodată, un om puternic.

— În afară de faptul – acestea sunt cuvintele dumneavoastră – că încearcă să se cunoască mai bine, să ajungă la un compromis cu el însuși.

— Nu asta facem cu toții? spuse căpitanul pe un ton tranșant.

Se ridică și se întoarse cu spatele la Roy, uitându-se pe mica fereastră dindărătul biroului. Șipcile de la jaluzele erau murdare. Privi printre ele orașul învești mântat în smog.

Roy aștepta. Prefera să-l lase pe Descoteaux să-și descarce furia. Bietul bărbat o merita. Avea un birou îngrozitor de mic. Și nu exista nici măcar o toaletă.

Întorcându-și fața spre Roy, căpitanul reluă:

— Nu știu ce credeți că a făcut Spencer. Și nu are niciun sens să vă întreb…

— Securitate națională, îi confirmă Roy, plin de sine.

— … dar greșiți în legătură cu el. Nu este omul care să se schimbe vreodată în rău.

Roy își ridică sprâncenele.

— Ce vă face să credeți asta?

— Faptul că se frământă.

— Într-adevăr? De ce?

— Se întreabă ce e bine și ce e rău. Îl frământă deciziile pe care le ia. În tăcere, în singurătate – dar se frământă.

— Nu asta facem cu toții? i-o întoarse Roy, ironic, sculându-se în picioare.

— Nu. Nu în vremurile astea. Oamenii cred că totul este relativ, inclusiv morala.

Lui Roy nu i se păru că Descoteaux ar fi vrut să-i strângă mâna, așa că zise numai:

— Ei bine, vă mulțumesc că m-ați primit, căpitane.

— Oricare ar fi delictul, domnule Miro, omul pe care îl căutați e absolut sigur că tot ceea ce face el este drept.

— O să rețin.

— Nimeni nu-i mai periculos decât cineva convins de superioritatea sa morală, spuse apăsat Descoteaux.

— Foarte adevărat, replică Roy deschizând ușa.

— Dar o persoană ea Spencer... Nu poate fi un dușman. De fapt, cei ca el reprezintă unicul motiv pentru care blestemata asta de civilizație nu ne-a înnebunit încă pe toți.

Pășind pe culoar, Roy mai adăugă:

— O zi bună.

— De oricare parte s-ar găsi Spencer, spuse Descoteaux calm, dar cu o inconfundabilă beligeranță, îmi pun fundul la bătaie că este de partea cea dreaptă.

Roy închise ușa biroului. Pe drumul spre lift se hotărî să-l omoare pe Harris Descoteaux. Poate o va face personal de îndată ce va termina cu Spencer Grant.

În timp ce se îndrepta către mașină, se liniști. Ajuns din nou în plină stradă, cu comoara Guineverei pe scaunul de lângă el, Roy își recăpătă suficient controlul, încât să realizeze că o execuție rapidă nu constituia un răspuns convenabil la insinuările jignitoare ale lui Descoteaux. Îi stătea în putere să-i aplice pedepse mai groaznice decât moartea.

•

Cele trei aripi ale complexului de apartamente cu două etaje înconjurau o piscină modestă. Un vânt rece despica apa în valuri mici care plesneau pereții din faianță, iar Spencer detectă mirosul de clor în timp ce traversa curtea.

Cerul era mai jos decât fusese înainte de micul dejun, asemenea unui giulgiu din cenușă care se așternuse deasupra orașului. Frunzele dese ale palmierilor răscoliți de vânt fremătau, pocneau și fosneau, parcă avertizând că vine furtuna.

Țopăind în jurul lui Spencer, Rocky strănută de vreo două ori din cauza mirosului de clor, dar nu se neliniști la vederea palmierilor bătuți de vânt. Încă nu întâlnise vreun copac care să-l sperie. Dar asta nu însemna că n-ar fi putut exista și un asemenea copac diavolesc. Când se cufunda în ciudatele lui

stări de spirit, când se simțea deprimat și i se părea că un vrăjitor rău îl pândește din umbră – probabil și un răsad veștejit de cincisprezece centimetri, dintr-un ghiveci, l-ar fi terorizat.

Judecând după datele pe care Valerie – pe atunci numită Hannah May Rainey – le furnizase pentru a-și obține permisul de angajat la cazino, ca locuise în acest complex de apartamente. La numărul 2-D.

Apartamentele de la etajul al doilea aveau balcoane închise care dădeau în curte și acopereau aleea din fața locuințelor de la parter. În timp ce Spencer și Rocky urcau scările din beton, un stâlp desprins din balustrada de fier pătată de rugină scârțâia în bătaia vântului.

Îl adusese și pe Rocky pentru că un câine drăguț spărgea cel mai ușor gheața. Oamenii aveau tendința de a-i acorda încredere unei persoane care și-o câștigase deja pe cea a câinelui, și își deschideau mai ușor inimile în fața unui străin posesor al unui dulău atrăgător – în ciuda aurei lui întunecate și a cicatricei care-i străbătea fața de la ureche până la bărbie. Atât de puternic seducea farmecul canin.

Fostul apartament al Valeriei-Hannah se alia în aripa centrală a clădirii în formă de U, în spatele curții. Draperiile acopereau geamurile mari din dreapta ușii. La stânga, o fereastră micuță ascundea bucătăria. Deasupra soneriei exista un nume: Traven.

Spencer sună și așteptă.

Singura lui speranță era ca Valerie să fi împărțit apartamentul cu cineva, iar acest cineva să nu se fi mutat. Locuise acolo cel puțin patru luni, timp în care lucrase la Mirage. Cu toate că, probabil, Valerie trăise în minciună, la fel ca și în California, colega ei ar fi putut să observe vreun lucru care să-l conducă în trecut, înainte de Nevada, așa cum Rosie îl îndrumase din Santa Monica spre Vegas.

Sună din nou la ușă.

Deși era ciudat că încerca să o găsească aflând de unde venise, în loc să cerceteze în ce direcție plecase, Spencer nu avusese de ales. Nu deținea mijloacele necesare ca să-i urmărească mișcările făcute după fuga din Santa Monica. În plus, ducându-se înapoi, exista o mai mică probabilitate să se lovească de agenții federali – sau ce-or fi fost ăia – porniți pe urmele ei.

Auzise soneria răsunând înăuntru. Cu toate acestea, ciocăni.

I se răspunse, dar nu din fostul apartament al Valeriei. Departe, în dreapta, de-a lungul balcoanelor, ușa de la 2-E se deschise și o femeie căruntă, trecută de șaptezeci de ani, apăru în prag și-l privi iscoditor.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— O caut pe domnișoara Traven.

— A, lucrează în tura de dimineață la Caesars Palace. Vine peste vreo câteva ore.

Era o femeie scundă și durdulie, cu un chip cumsecade, purtând niște pantofi ortopedici ce scârțâiau, ciorapi la fel de groși ca pielea unui dinozaur, o rochie de casă gri cu galben și un cardigan de un verde-crud.

Spencer spuse:

— Păi, de fapt, eu o caut pe…

Rocky, ascunzându-se după Spencer, se încumetă să-și scoată nasul printre picioarele stăpânului pentru a arunca o privire bunicuței de la 2-E, iar bătrâna țipă de plăcere când îl reperă. Deși mai mult șontâcăia decât mergea, ea se catapultă peste prag cu exuberanța unui copil care nu cunoaște semnificația cuvântului „artrită”. Vorbind nearticulat ca un bebeluș, se apropie cu o viteză care îl uimi pe Spencer și îl sperie îngrozitor pe Rocky. Câinele schelălăi, femeia se aruncă asupra lui scoțând exclamații drăgăstoase, câinele încercă să se urce pe piciorul stâng al lui Spencer ca și cum ar fi vrut să se ascundă sub jacheta lui, iar femeia spuse: „Dulceață mică, dulceață mică…” Rocky se lipi de podeaua balconului, aproape leșinând din cauza terorii, strângându-se într-un ghem, acoperindu-și ochii cu lăbuțele din față, pregătit pentru o moarte violentă și inevitabilă.

•

Piciorul stâng al lui Bosley Donner alunecă de pe suportul scaunului său cu rotile și se târî de-a lungul aleii. Râzând și oprindu-se brusc, Donner îl ridică imediat cu ambele mâini și îl trânti la locul lui.

Dotat cu o baterie puternică și cu un sistem de propulsie de la o mașinuță de golf, mijlocul de transport al lui Donner era capabil de o viteză considerabil mai mare decât orice scaun cu rotile obișnuit. Roy Miro îl ajunse din urmă, respirând din greu.

— V-am spus că bebelușul ăsta se poate *mișca*, zise Donner.

— Da. Văd. Impresionant, gâfâi Roy.

Se aflau în curtea din spate a reședinței de șaisprezece mii de metri pătrați din Bel Air a lui Donner, unde o panglică lată de beton cărămiziu fusese așternută pentru a-i permite neputinciosului proprietar să ajungă în orice colț al peisajului elaborat pe care îl stăpânea. Aleea urca și cobora permanent, trecea printr-un tunel în celălalt capăt al grădinii și se încolăcea în serpentine pe lângă palmierii Phoenix sau regali, pe lângă giganticii lauri indieni și melaleuca, îmbrăcați în jachetele lor de scoarță păroasă. În mod evident, Donner își proiectase aleea gândindu-se obsedant la un *montagnes russes.*

— Știți, e ilegal, spuse Donner.

— Ilegal?

— E împotriva legii să modifici în acest fel un scaun pe rotile.

— Păi sigur, îmi dau seama din ce motiv.

— Puteți? Eu nu. E scaunul *meu.*

— Gonind în felul ăsta pe pistă, ați putea ajunge un quadriplegic, nu numai paraplegic.

Donner rânji și dădu din umeri.

— Și atunci aș automatiza scaunul pentru a-l putea conduce prin comenzi vocale.

La treizeci și doi de ani, Bosley Donner nu-și mai putea folosi picioarele de opt ani, după ce primise o schijă mare în coloana vertebrală în timpul unei misiuni polițienești din Orientul Mijlociu, la care participase Unitatea de Cavalerie a SUA din care făcea el parte. Era mic și gras, foarte bronzat, cu părul blond tuns perie și ochii albaștri-cenușii, chiar mai blânzi decât ai lui Roy. Dacă invaliditatea sa îl deprimase vreodată, atunci el trecuse de mult peste, sau poate că învățase doar să pareze.

Lui Roy îi displăcea individul din cauza condițiilor extravagante de viață, a supărătoarei sale bune dispoziții, a țipătoarei cămăși hawaiiene – și a altor motive nedefinite.

— Oare societatea este răspunzătoare de o asemenea imprudență?

Donner se încruntă, încurcat, dar apoi fața i se lumină.

— Aha, vreți să spuneți că aș putea fi o povară pentru societate. La dracu', oricum nu mă folosesc de fondurile pentru îngrijiri medicale ale guvernului. M-ar băga în mormânt în fix șase secunde. Priviți în jur, domnule Miro. Sunt în stare să plătesc pentru ceea ce-mi doresc. Haideți să vă arăt templul. Este într-adevăr un lucru deosebit.

Mărindu-și brusc viteza, Donner se îndepărtă de Roy, coborând dealul printre umbrele împănate ale palmierilor și paietele roșcat-aurii ale razelor de soare.

Forțându-se să-și înăbușe sentimentele, Roy îl urmă.

După ce fusese trecut în rezervă, Donner se întorsese la vechiul său talent, creând cu ingeniozitate personaje de desene animate. Cu mapa sa de prezentare câștigase o slujbă la o companie de felicitări. În timpul liber el concepuse o bandă desenată comică, și sindicatul unui ziar de primă mână îi oferise un contract. După doi ani, devenise cel mai cunoscut producător de desene animate din țară. Acum, datorită acestor personaje îndrăgite – pe care Roy le găsea complet idioate – Bosley Donner ajunsese o adevărată industrie: bestseller-uri, spectacole la TV, jucării, tricouri, propria sa linie de felicitări, produse brevetate, înregistrări și multe altele.

La capătul lungii pante, aleea dădea în grădina unui templu clasic, împrejmuită de o balustradă. Cinci coloane se înălțau pe podeaua pavată cu dale din piatră, sprijinind o comisă grea și o boltă cu un fleuron sferic. Construcția era înconjurată de primule englezești pline cu boboci în nuanțe intense de galben, roșu, roz și purpuriu.

Donner stătea pe scaunul său în centrul templului din grădină, înfășurat în umbre, așteptându-l pe Roy. În acea poziție ar fi putut părea o figură misterioasă; însă înălțimea lui redusă, fața rotundă, părul tuns perie și cămașa Hawaiiană cea țipătoare, toate combinate, îl făceau să semene cu unul dintre personajele lui de desene animate.

Pășind în templu, Roy spuse:

— Îmi povesteați despre Spencer Grant.

— Într-adevăr? zise Donner cu o urmă de ironie.

De fapt, în ultimele douăzeci de minute, în vreme ce îl supusese pe Roy la o adevărată întrecere pe teritoriul proprietății, Donner povestise multe despre Grant – cu care fusese coleg în Cavaleria SUA – însă nu dezvăluise nimic din trăirile lui interioare și nici nu-i dăduse vreun amănunt important despre viața acestuia dinainte de armată.

— Îmi plăcea Hollywood, zise Donner. A fost cel mai tăcut om pe care l-am cunoscut vreodată, unul dintre cei mai politicoși, mai inteligenți – și sigur cel mai introvertit. Cel mai puțin lăudăros om din lume. Și putea fi foarte spiritual, dacă se afla în

toane bune. Dar își era suficient sieși. Nimeni nu a reușit vreodată să-l cunoască cu adevărat.

— Hollywood? se miră Roy.

— Doar o poreclă pe care o foloseam când voiam să glumim pe seama lui. Îi plăceau filmele vechi. De fapt, aproape că reprezentau o obsesie pentru el.

— Un anume tip de filme vechi?

— De suspans și drame cu eroi răsuflați. În vremurile astea, spunea el, filmele au uitat cum arată eroii.

— Nu prea înțeleg…

— Susținea că trebuie ca eroii să aibă un simț mai ascuțit al răului și al binelui decât se întâmplă acum. Îi plăceau *North by Northwest*, *Notorious, To Kill a Mockingbird,* pentru că eroii aveau niște principii puternice și o morală-beton. Își foloseau mai mult mintea decât armele.

— Da, zise Roy, acum există filme în care doi polițiști parteneri distrug și împușcă jumătate de oraș pentru a-l prinde pe tipul cel rău…

— … folosesc cuvinte cu patru litere și o mulțime de alte vorbe murdare…

— … sar în pat cu femei pe care le cunosc numai de două ore…

— … și pășesc țanțoș, pe jumătate dezbrăcați, pentru a-și arăta mușchii, extraordinar de *plini* de ei.

Roy dădu din cap:

— Avea ceva dreptate.

— Starurile favorite ale lui Hollywood erau Cary Grant și Spencer Tracy. Noi îl tachinam foarte des cu asta.

Roy rămase surprins că el și Grant își formaseră aceleași opinii despre filmele actuale. Îl tulbura să afle că exista *măcar* un singur lucru asupra căruia să fie de acord cu un sociopat atât de periculos ca Grant.

Preocupat de descoperirea sa, auzise numai jumătate din cuvintele lui Donner.

— Îmi pare rău – l-ați tachinat des cu ce?

— Păi nu era prea amuzant, deoarece Spencer Tracy și Cary Grant probabil că fuseseră și actorii preferați ai mamei lui, doar îl botezase cu numele lor. Dar un tip ca Hollywood, atât de tăcut și modest, timid față de fete, care cu greu părea să *aibă* un ego – ei bine, consideram nostim faptul că se identifica atât de tare

cu acel cuplu de staruri, cu eroii pe care îi interpretau. Împlinise nouăsprezece ani când își începuse pregătirea în cavalerie, dar pe undeva părea cu douăzeci de ani mai bătrân decât noi. Puteai vedea copilul din el numai în momentele în care se uita la filme vechi sau vorbea despre ele.

Roy simți că tot ceea ce aflase era extrem de important – dar nu înțelegea de ce. Se găsea în pragul unei revelații, dar încă nu-i putea întrezări forma.

Își ținu respirația, de teamă să nu se îndepărteze de descoperirea aflată atât de aproape.

O adiere caldă îi răsfiră părul de pe tâmple.

Pe dalele podelei, lângă piciorul stâng al lui Roy, un gândac negru și leneș se târa cu greu în întâmpinarea straniului său destin.

Apoi, oarecum sinistru, Roy se trezi punând o întrebare de care nu fusese conștient până atunci:

— Sunteți sigur că mama lui l-a numit după Spencer Tracy și Cary Grant?

— Nu vi se pare evident? îi replică Donner.

— Este?

— Pentru mine este.

— V-a povestit el?

— Probabil. Nu-mi amintesc.

Adierea ușoară fremăta, gândacul se târa, și un fior de plăcere îl străbătu pe Roy.

Bosley Donner zise:

— Încă n-ați văzut cascada. E superbă. Este într-adevăr fantastică. Haideți, trebuie s-o vedeți.

Scaunul cu rotile ieși din templu, cu motorul torcând.

Roy se răsuci să privească printre coloanele din piatră după Donner care, nepăsător, se îndepărta rapid pe o altă alee ce cobora în umbrele verzi ale văii înguste. Cămașa strălucitoare cu model hawaiian părea cuprinsă de flăcări când se întrezărea printre scăpărările roșcat-aurii ale soarelui, iar apoi dispăru în dosul unui rond de ferigi australiene.

Roy descoperi trăsătura principală care îl enerva la Bosley Donner: desenatorul se simțea prea independent și prea încrezător în forțele-i proprii. Deși invalid, era extrem de calm și de stăpân pe el.

Astfel de oameni reprezentau o imensă amenințare la adresa sistemului. Ordinea civilă nu se putea menține într-o societate populată de indivizi nesupuși. Dependența fiecăruia constituia sursa puterii statului, iar dacă statul nu deținea o forță enormă, atunci progresul nu putea fi obținut și nici legea apărată.

Ar fi trebuit să se ia după Donner și să-l lichideze în numele stabilității sociale, ca nu cumva și alții să-i urmeze exemplul, dar riscul de a fi observat de cine știe ce martor i se părea prea mare. Doi grădinari munceau pământul și doamna Donner sau vreun alt membru al gospodăriei ar fi putut privi pe fereastră în cel mai nepotrivit moment.

Pe de altă parte, fiind atât de emoționat și de preocupat ca urmare a ceea ce credea că descoperise despre Spencer Grant, Roy era nerăbdător să-și confirme bănuielile.

Părăsi templul, atent să nu strivească gândacul cel negru, și se îndreptă în direcția opusă celei în care dispăruse Donner. Escaladă rapid gardul curții din spate, se grăbi să ocolească imensa casă și se aruncă în mașina parcată pe aleea circulară.

Extrase din plicul gros pe care i-l dăduse Melissa Wicklun una dintre pozele lui Grant și o așeză pe scaun. În afară de cicatricea aceea teribilă, inițial i se păruse absolut comun. Acum știa că avea sub ochi fața unui monstru.

Din același plic mai scoase o copie a raportului pe care i-l ceruse cu o seară în urmă Mamei, pe care îl citise de pe ecranul monitorului în camera lui din hotel, cu câteva ore înainte. Răsfoi până la numele false sub care Grant își plătea chitanțele.

Stewart Peck
Henry Holden
James Gable
John Humphrey
William Clark
Wayne Gregory
Robert Tracy

Roy extrase un creion din buzunarul interior al jachetei și combină numele, alcătuind o altă listă:

Gregory Peck
William Holden

Clark Gable
James Stewart
John Wayne

Mai rămăseseră încă patru nume pe lista originală: Henry, Humphrey, Robert și Tracy.

Bineînțeles, Tracy se potrivea propriului său prenume – Spencer. Și, dintr-un motiv pe care nici Mama, nici el nu-l descoperiseră încă, nemernicul ăla șmecher și stigmatizat probabil că mai folosea și numele Cary, care se potrivea cu al lui – Grant, dar care lipsea de pe prima listă.

Mai rămâneau deci Henry, Humphrey și Robert.

Henry. Fără îndoială că Grant opera uneori și sub numele Fonda, probabil cu prenumele luat de la Burt Lancaster sau Gary Cooper.

Humphrey. În unele locuri, pe undeva, Grant era cunoscut ca domnul Bogart – și prenumele vreunui alt star al filmelor de demult.

Robert. Era sigur că va descoperi faptul că Grant utiliza și numele Mitchum sau Montgomery.

La fel de des cum alții își schimbau cămășile, Spencer Grant își schimba identitățile.

Căutau o nălucă.

Deși încă nu o putea dovedi, Roy se convinsese că numele Spencer Grant era la fel de fals ca și celelalte. Grant nu avea cum să fie numele pe care îl moștenise de la tatăl său și nici Spencer cel pe care mama lui i-l dăduse la botez. Își alesese numele în memoria actorilor săi favoriți care interpretau eroi demodați.

Adevăratul lui nume era cifrat. Fantomatic și misterios, ca o umbră, ca un fum.

Roy ridică portretul prelucrat pe computer și studie chipul stigmatizat.

Nulitatea asta cu ochi întunecați se înrolase în armată sub numele Spencer Grant, pe vremea când avea optsprezece ani. Ce fel de adolescent ar fi putut fi capabil să-și stabilească o identitate falsă, cu legitimațiile corespunzătoare, și să o scoată la capăt? De ce fugea acest om enigmatic încă de la o vârstă fragedă?

Cum dracu' se încurcase cu femeia care le făcea atâtea probleme?

•

Rocky stătea pe spate, pe canapea, cu cele patru picioare în aer, cu capul în poala generoasă a Thedei Davidowitz, uitându-se extaziat la femeia căruntă și durdulie. Theda îl ciupea de burtică, îl scărpina sub bărbie, îi spunea „dulceață", „drăguțule", „ochișori frumoși" și „biluță". Îi zicea că este micuțul înger îmblânit al lui Dumnezeu, cea mai frumoasă creatură canină, superb, extraordinar, adorabil, perfect. Îl hrănea cu felii de șuncă, iar el lua fiecare bucată din degetele ei cu o delicatețe caracteristică unei ducese.

Instalat comod într-un fotoliu încărcat cu pernuțe pe mânere și pe spătar, Spencer sorbea dintr-o ceașcă cu cafea tare, în care Theda strecurase și puțină scorțișoară. Pe masa de lângă el trona o cafetieră plină. Alături se îngrămădeau fursecuri de ciocolată făcute în casă. Refuzase politicos biscuiții pentru ceai importați din Anglia, și pe cei italienești, o felie de tort cu lămâie și nucă de cocos, o brioșă cu mure, turtă dulce, prăjitură din aluat fraged, plăcintă cu stafide; sâcâit de perseverența ospitalieră a Thedei, până la urmă acceptase un fursec și îi fuseseră aduse douăsprezece, fiecare de mărimea unei farfurioare.

Printre alintările adresate câinelui și îndemnurile către Spencer de a mânca fursecuri, Theda mărturisise că are șaptezeci și șase de ani și că soțul ei – Bernie – murise cu unsprezece ani în urmă. Ea și Bernie aduseseră pe lume doi copii: Rachel și Robert. Robert – cel mai bun băiat de pe glob, amabil și serios – fusese în Vietnam, un adevărat *erou,* dobândise mai multe medalii decât ți-ai fi putut închipui... Și murise acolo. Rachel – o, ar fi trebuit s-o vezi, era atât de frumoasă, îi pusesem fotografia aici, pe polița de deasupra căminului, dar nu-i prea semăna, nicio poză n-ar fi putut să-i semene – murise într-un accident de mașină cu paisprezece ani în urmă. I se părea un lucru îngrozitor să le supraviețuiești copiilor tăi; asta te făcea să te întrebi dacă Dumnezeu îți mai acorda vreo atenție. Theda și Bernie trăiseră aproape toată viața în California, unde el fusese contabil, iar ea profesoară la școala primară. După pensionare își vânduseră casa, căpătaseră o sumă substanțială și se mutaseră în Vegas, nu pentru că voiau

să joace – doar vreo douăzeci de dolari pe lună pierduți la automate – ci fiindcă proprietățile erau mai ieftine decât în California. Pensionarii se mutau aici cu miile din această cauză. Ea și Bernie cumpăraseră cu banii jos o casă mică și încă mai rămăseseră în bancă șaizeci la sută din cei obținuți prin vânzarea locuinței din California. Bernie murise trei ani mai târziu. Fusese cel mai dulce bărbat, cel mai tandru și mai plin de considerație – singurul noroc al vieții ei fiind că se măritase cu el – și, după moartea lui, casa devenise prea mare pentru o văduvă, așa că Theda o vânduse și se mutase în apartament. Vreme de zece ani avusese un câine – cu numele Sparkle, care i se potrivea, căci fusese un cocker spaniel – dar, cu două luni în urmă, Sparkle scăpase de toate grijile pământești. Doamne, cât plânsese, ca o bătrână proastă, cu lacrimile șiroaie, cât îl iubise… De atunci se ocupase cu spălatul, cu gătitul, urmărea filmele de la televizor și juca de două ori pe săptămână cărți cu prietenii. Nu se gândise să-și mai ia un alt câine, pentru că nu i-ar fi supraviețuit; nu voia să moară și să lase în urma ei un suflet micuț și trist care să-și poarte singur de grijă. Apoi îl văzuse pe Rocky și inima i se topise, iar acum știa că avea să-și ia un alt câine. Dacă l-ar fi luat de la Serviciul de Ecarisaj – o potaie drăguță, altfel sortită unei morți blânde în somn – atunci fiecare zi pe care i-ar fi dăruit-o ar fi reprezentat enorm. Și cine știe? Poate că *ea* ar fi supraviețuit și altui câine, poate i-ar fi oferit un cămin până la moartea *lui*, în definitiv doi dintre prietenii ei aveau în jur de optzeci și cinci de ani și încă se țineau bine.

Pentru a-i face plăcere, Spencer își turnă a treia ceașcă de cafea și luă a doua bucată imensă de ciocolată. Rocky părea fericit să primească feliile subțiri de șuncă și să se supună mângâierilor pe burtă sau scărpinatului sub bărbie. Din când în când se uita spre Spencer, ca și cum i-ar fi reproșat: *De ce nu mi-ai spus mai de mult despre această doamnă*?

Spencer nu-l mai văzuse niciodată pe Rocky atât de fermecat de cineva. Când șfichiuia în dreapta și în stânga cu coada, lovea atât de puternic, încât punea în pericol tapițeria canapelei.

— Ce am vrut să vă întreb, spuse Spencer când Theda se opri din sporovăit ca să respire, este dacă ați cunoscut o tânără care a locuit în apartamentul vecin până la sfârșitul lui noiembrie. Se numea Hannah Rainey și…

Când o menționă pe Hannah – pe care Spencer o știa drept Valerie – Theda se lansă într-un monolog entuziast presărat cu superlative. Această fată, această fată deosebită, o, fusese cea mai minunată vecină, atât de plină de considerație, cu o inimă atât de bună! Hannah lucrase la Mirage, ca dealer la blackjack, și dormea de dimineață până după-amiaza târziu. De cele mai multe ori, Hannah și Theda mâncaseră împreună la cină, uneori în apartamentul Thedei, alteori la Hannah. În octombrie trecut Theda se îmbolnăvise de gripă și Hannah se ocupase de ea, o îngrijise ca o adevărată *fiică.* Nu, Hannah nu vorbea niciodată despre trecutul ei, nu-i spusese de unde venise, nu povestea despre familia ei pentru că încerca să uite un lucru îngrozitor – i se păruse evident – și privea numai spre viitor, mereu înainte, niciodată înapoi. Pentru o vreme Theda crezuse că fugea de un soț violent, care o urmărea, și că fusese nevoită să-și părăsească traiul dinainte pentru a-și salva viața. În ziua de astăzi, auzi atât de frecvent despre asemenea lucruri... Lumea devenise o harababură, totul se întorsese cu dosul în sus și situația se înrăutățea din ce în ce mai tare. Apoi, în noiembrie trecut, Agenția de Luptă Antidrog îi atacase apartamentul la unsprezece dimineața, când ar fi trebuit ca ea să doarmă, dar fata plecase, își împachetase lucrurile și fugise în timpul nopții fără să-i sufle un cuvânt prietenei sale Theda, ca și cum ar fi știut că aveau s-o caute. Agenții federali se înfuriaseră și o interogaseră mult pe Theda, de parcă ar fi fost ca însăși un criminal înrăit, pentru mumele lui Dumnezeu! Îi spuseseră că Hannah Rainey fugise de lege, că se amestecase cu una dintre cele mai periculoase rețele importatoare de cocaină din țară și că împușcase doi ofițeri de poliție deghizați, într-o operațiune de infiltrare în care fusese descoperită.

— Deci o căutau pentru crimă? întrebă Spencer.

Agitându-și pumnul presărat cu pete cafeniu-roșcate, bătând din picior atât de puternic, încât pantoful ci ortopedic pocni pe dușumea cu un zgomot răsunător, în ciuda faptului că era acoperită de mochetă, Theda Davidowitz exclamă furios:

— Pe dracu'!

•

Eve Marie Jammer lucra într-o cămăruță lipsită de ferestre din subsolul unei clădiri de birouri cu patru etaje, din centrul Las Vegasului. Uneori se imagina ca fiind cocoșatul din Notre Dame

în clopotnița lui, sau o stafie în împărăția de sub Opera din Paris, sau Dracula în singurătatea criptei sale: o figură misterioasă aliată în posesia unor secrete îngrozitoare. Spera ca, într-o zi, de ca să se teamă și mai mulți oameni, încă mai intens decât se temuseră de cocoșat, de stafie și de conte la un loc.

Spre deosebire de monștrii din filme, Eve Jammer nu era respingătoare din punct de vedere fizic. Ba dimpotrivă. Avea treizeci și trei de ani, fostă dansatoare, o blondă cu ochi verzi care-ți luau respirația. Bărbații întorceau capul după ea, năuciți.

Era conștientă de frumusețea sa excepțională. Se învăluia în ea pentru că reprezenta o sursă de putere, și Eve nu iubea nimic altceva mai mult decât puterea.

În tărâmul ei din adâncuri, pereții și dușumeaua aveau culoarea gri și seturile de becuri fluorescente aruncau o lumină rece, deloc măgulitoare, dar care nu-i afecta câtuși de puțin frumusețea. Deși locul era încălzit, deși ea fixa termostatul din când în când la treizeci și două de grade, beciul din beton rezista oricărei tentative de a-i ridica temperatura, iar Eve purta foarte des un pulover gros. Lucrând singură în birou, își împărțea spațiul numai cu câteva exemplare de păianjeni nedoriți, cărora nicio cantitate de insecticid nu le făcuse față.

În acea dimineață de vineri, din luna februarie, Eve supraveghea cu mare atenție aparatura de înregistrat așezată pe rafturile metalice care acopereau aproape total un perete. O sută douăzeci și opt de linii telefonice îi serveau buncărul și, în afară de două, fuseseră conectate la casetofoane, deși nu toate funcționau. De obicei Agenția deținea optzeci de benzi care operau în Las Vegas.

Dispozitivele sofisticate de înregistrat conțineau mai mult discuri laser decât benzi și toate se activau la comandă vocală pentru ca spațiul să nu se umple cu pauze de tăcere. Datorită capacității enorme de depozitare a datelor în format laser, discurile se înlocuiau rar.

Eve verifica monitoarele digitale ale mașinilor, care indicau spațiul de înregistrare disponibil. Deși o alarmă ar fi atras atenția asupra oricărei defecțiuni, ca testa fiecare aparat în parte pentru a se convinge că totul era în regulă. Dacă un singur disc sau o singură mașină s-ar fi blocat, Agenția ar fi putut pierde informații de o valoare incalculabilă: Las Vegasul

constituia inima bursei negre, ceea ce însemna că era un nod al activităților criminale și al comploturilor politice.

Jocurile de noroc din cazinouri reprezentau în primul rând o afacere pe bani gheață, iar Las Vegasul semăna cu un uriaș vapor al plăcerilor, care plutea pe o mare de monede și bancnote. Se presupunea că până și cazinourile deținute de corporații respectabile înhățau între cincisprezece și treizeci la sută din venituri, care nu apăreau niciodată în registre și nu se reflectau în impozite. O parte a acestei comori secrete circula în comerțul local.

Apoi mai existau și bacșișurile. Ciubucuri de zeci de milioane treceau din mâinile câștigătorilor în cele ale dealer-ilor, crupierilor și ale personalului angajat, majoritatea dispărând în buzunarele adânci ale orașului. Pentru a obține un contract de maître d'hotel, pe trei sau patru ani, în sălile principale de spectacole ale celor mai mari hoteluri, trebuia să plătești persoanelor care acordau postul un sfert de milion de dolari în bani lichizi – sau mai mult – drept „garanție"; bacșișurile recoltate de la turiștii care căutau locurile cele mai bune de unde să urmărească spectacolele motivau cu prisosință investiția.

Cele mai frumoase prostituate, plasate de conducerea cazinourilor unor înalte personalități, puteau scoate jumătate de milion pe an – scutit de impozite.

Se cumpărau frecvent case plătind cu bancnote de o sută de dolari împachetate în pungi de băcănie. Fiecare asemenea vânzare se făcea printr-un contract privat și nu prin intermediul unui angajament scris girat de vreo companie autorizată, fără nicio înregistrare oficială a tranzacției, împiedicând în acest mod autoritățile fiscale să descopere că vânzătorul își câștigase vreun capital, sau că persoana care cumpăra își achiziționase vreun bun dintr-un venit nedeclarat. Câteva dintre cele mai frumoase clădiri ale orașului își schimbaseră proprietarii de trei sau patru ori în ultimele două decenii, dar numele de pe contract rămăsese cel al primului, către care mergeau prin poștă toate notele oficiale, chiar și după moartea acestuia.

SCV și alte numeroase agenții federale își mențineau sucursale mari în Vegas. Nimic nu interesa guvernul mai mult decât banii – în special aceia din care nu reușise să-și ia halca pretinsă.

Etajul de deasupra împărăției lipsite de ferestre a Evei era ocupat de o agenție care își etala prezența în Las Vegas, fiind la fel de eficientă ca orice alt braț al guvernului. Ar fi trebuit ca ea să creadă că muncește într-o operațiune secretă, dar legală, din cadrul Agenției de Securitate Națională, dar știa că nu acesta era adevărul. Descoperise de mult existența Agenției Fără Nume, angajată pe scară largă în treburi misterioase, cu o structură complicată, operând în afara legii, manipulând componentele legislative și judecătorești ale guvernului (probabil că și pe conducătorii lui), ținând loc de judecător, de juriu și de călău în același timp – un Gestapo discret.

O instalaseră într-unul dintre cele mai delicate posturi din Vegas, parțial datorită influenței tatălui ei. Oricum, îi acordaseră încredere trimițând-o în acel studio subteran de înregistrări pentru că o crezuseră prea proastă să realizeze că informațiile obținute de acolo ar fi putut fi folosite și pentru uz personal. Chipul său reprezenta cea mai pură distilare a fantasmelor sexului masculin, picioarele erau prea mlădioase și prea sexy chiar și pentru a împodobi o scenă din Vegas, iar sânii enormi, sfidător de ridicați – așa că speraseră ca măcar să fie în stare să schimbe din când în când discurile laser și, la nevoie, să cheme un tehnician pentru a repara aparatele defecte.

Deși Eve învățase să se comporte convingător ca o blondă tâmpită, era mai inteligentă decât oricare membru al grupurilor machiavelice care lucrau în birourile de deasupra. În timpul celor doi ani de muncă la Agenție, ea ascultase în taină benzile cu înregistrările convorbirilor celor mai importanți proprietari de cazinouri, ale șefilor Mafiei, ale oamenilor de afaceri și ale politicienilor de vază.

Profitase din plin, obținând detaliile tranzacțiilor secrete de stocuri ale societăților pe acțiuni, permițându-și astfel să cumpere și să vândă fără niciun risc. Se informa despre rezultatele garantate ale evenimentelor sportive naționale, când se plănuia ca ele să aducă beneficii gigantice unor pariori din cazinouri. De obicei, dacă un boxer încasa bani pentru a pierde, Eve paria pe adversarul lui – printr-un individ din Reno, unde norocul ei uimitor nu risca să se facă remarcat de cunoscuți.

Majoritatea persoanelor supravegheate de Agenție căpătaseră destulă experiență – fiind și niște pungași – încât să fie conștienți de pericolul de a-și conduce activitățile ilegale prin

intermediul telefonului, așa că își monitorizau propriile lor linii, douăzeci și patru de ore pe zi, pentru a se asigura că nu sunt ascultați. Unii foloseau și dispozitive de codificare. Numai că, fraierii, erau convinși că nu puteau fi interceptați.

Însă Agenția era dotată cu o tehnologie disponibilă numai în interiorul sanctuarelor din Pentagon. Niciun echipament de detecție existent n-ar fi fost în stare să miroasă pânda electronică a dispozitivelor lor. După cunoștințele Evei, ei operau, printr-o bandă invizibilă, chiar și pe telefonul „sigur” al agentului special împuternicit din biroul FBI-ului în Las Vegas; n-ar fi fost deloc surprinsă să afle că Agenția reușea să se descurce și în cazul directorului FBI din Washington.

În doi ani, dobândind o serie de mici profituri pe care nimeni nu le observase, acumulase peste cinci milioane de dolari. Cel mai important câștig fusese un milion în bani lichizi, destinat mituirii unui senator al Statelor Unite însărcinat cu o anchetă în Las Vegas, de către o bandă de gangsteri din Chicago. După ce își acoperise urmele distrugând discul laser pe care se înregistrase conversația referitoare la mită, Eve îi interceptase pe cei doi curieri în liftul unui hotel. Plecaseră de pe terasă spre hol. Duceau banii într-o geantă de pânză groasă, decorată cu chipul lui Mickey Mouse. Tipi solizi. Fețe dure. Ochi reci. Cămăși cu model țipător, din mătase, sub haine sport din pânză de in. Când intrase în lift, Eve scotocea în geanta ei mare, de pai, dar cei doi gangsteri nu se uitau decât la sânii pe care se întindea răscroiala adâncă a puloverului. Fiindcă ar fi putut fi mai rapizi decât păreau, ea nu riscase să scoată arma Korth 38 din geantă, ci îi împușcase prin pai, de două ori pe fiecare. Loviseră podeaua atât de puternic, încât liftul se clătinase, iar banii deveniseră ai ei.

Singurul lucru pe care îl regreta din această operațiune era legat de al treilea bărbat, un tip scund, cu părul rar și cu pungi sub ochi, care se ghemuise într-un colț ca și cum ar fi încercat să se facă îndeajuns de mic, încât să nu-l observe. Judecând după ecusonul prins de cămașă, se numea Thurmon Stookey și venise la o convenție a stomatologilor. Bietul nenorocit fusese martor. După ce oprise liftul între al unsprezecelea și al doisprezecelea etaj, Eve îl împușcase în cap fără niciun chef.

Își reîncărcase pistolul și își înghesuise geanta de pai în punga cu bani, apoi coborâse la etajul nouă. Se pregătise să omoare pe

oricine ar fi așteptat lângă nișa liftului – dar, slavă Domnului, nu întâlnise pe nimeni. Câteva minute mai târziu ieșea din hotel, îndreptându-se spre casă cu un milion de dolari și o geantă cu Mickey Mouse în care îi transporta.

Se simțise groaznic din cauza lui Thurmon Stookey. N-ar fi trebuit să se afle în acel lift. Într-un loc nepotrivit, la un moment nepotrivit. O fatalitate oarbă. Viața era în mod sigur plină de surprize. În toți cei treizeci și trei de ani ai săi, Eve Jammer ucisese numai cinci oameni, iar Thurmon Stookey fusese singurul martor inocent dintre ei. Cu toate acestea, pentru un timp continuase să-i vadă chipul în gând, așa cum arătase înainte să-l împuște, și îi fusese necesară cea mai mare parte a zilei pentru a-și înfrâna remușcările.

Peste un an nu va mai trebui să omoare pe nimeni. Putea să plătească pe alții să execute pentru ea.

În curând, deși neștiută de majoritatea populației, Eve Jammer urma să devină cea mai temută persoană din țară, la o distanță sigură față de dușmani. Banii pe care îi obținuse se înmulțeau în progresie geometrică, dar nu ei aveau s-o facă de neatins. Puterea *reală* o va dobândi din comoara dovezilor incriminatorii împotriva politicienilor, a oamenilor de afaceri și a celebrităților, transmise în cea mai mare viteză, sub forma unor date cifrate, de pe discurile din buncăr spre un dispozitiv propriu automat de înregistrare. O linie telefonică specială asigura legătura cu bungaloul din Boulder City, închiriat prin intermediul unei serii elaborate de companii și identități false.

În fond, ne aflăm în Era Informației, care a urmat după Era Serviciilor și care, la rândul ei, înlocuise Era Industrială. Citise totul despre acestea în *Fortune, Forbes* și *Business Week.* Viitorul este astăzi, și informația reprezintă averea.

Informația înseamnă putere.

Eve termină de examinat cele optzeci de casetofoane active și începu să selecteze noile materiale pentru a le transmite în Boulder City, când un ton electronic o înștiință că se petrece un lucru important pe una dintre benzi.

Dacă s-ar fi găsit în afara biroului, acasă sau în altă parte, computerul ar fi avertizat-o prin *beeper* și ar fi trebuit să se întoarcă imediat la serviciu. Nu o deranja că le stătea la dispoziție absolut toată ziua. Prefera așa, decât să aibă asistenți în celelalte două schimburi, care să păzească încăperea și să

lucreze cu informațiile delicate de pe discuri, pentru că pur și simplu nu avea *încredere* în nimeni.

O lumină roșie pâlpâitoare o conduse spre aparatul respectiv. Apăsă un buton pentru a deconecta alarma.

Pe partea din față a casetofonului, o etichetă dădea informații despre firul ascultat. Prima linie reprezenta numărul cazului. Celelalte două indicau adresa la care se găsea microfonul. Pe a patra linie se afla numele subiectului monitorizat: THEDA DAVIDOWITZ.

Urmărirea doamnei Davidowitz nu se făcea ca orice altă operațiune standard, în cadrul căreia se păstra pe disc fiecare cuvânt al fiecărei conversații. În definitiv, nu era decât o văduvă bătrână, o femeie de rând, ale cărei preocupări nu amenințau în niciun fel sistemul – și deci nu interesau Agenția. Pur întâmplător, Davidowitz se împrietenise pentru un scurt timp cu femeia care era acum cea mai căutată fugară din țară, Agenția fiind interesată numai dacă primea vreun telefon sau vreo vizită de la prietena ei atât de importantă, eveniment total improbabil. Ar fi fost o pierdere de vreme să monitorizezi discuțiile plicticoase ale bătrânei cu vecinii sau cu toate cunoștințele ei.

În schimb, computerul autonom din buncăr, care controla întreaga aparatură de înregistrare, fusese programat să monitorizeze încontinuu firul telefonic și să activeze discul laser numai dacă recunoștea cuvântul-cheie legat de fugară. Iar acum el apăru pe micul ecran al casetofonului: HANNAH.

Eve apăsă un buton pe care scria MONITOR și o auzi pe Theda Davidowitz conversând cu o persoană în living.

În receptorul fiecărui telefon din apartamentul văduvei, microfonul standard fusese înlocuit cu unul care putea sesiza nu numai discuțiile telefonice, ci și ce se vorbea în oricare dintre camere, chiar dacă niciun aparat nu funcționa, transmițând continuu stației de monitorizare semnalele. Era un model cunoscut de angajații în domeniu drept transmițător infinit.

Agenția utiliza astfel de dispozitive considerabil mai evoluate decât modelele disponibile pe piață. Acestea aveau capacitatea de a opera douăzeci și patru de ore pe zi fără a modifica performanțele telefonului care le ascundea: doamna Davidowitz auzea tonul când ridica receptorul, iar pe cei care o sunau nu îi deranja niciodată semnalul de linie ocupată care însoțea activitatea transmițătorului infinit.

Eve Jammer ascultă răbdător cum bătrâna sporovăia vrute și nevrute despre Hannah Rainey. Evident, Davidowitz vorbea *despre* și nu *cu* prietena ei fugară.

Când văduva făcu o pauză, un bărbat ce părea tânăr după voce, aflat în aceeași cameră, o întrebă ceva despre Hannah. Înainte ca Davidowitz să răspundă, ea îl numi pe musafir „mica mea biluță pufoasă cu ochișori drăguți” și îl rugă: „dă-mi un pupic, hai, linge-mă puțin, arată-i Thedei că o iubești, tu, scumpete mică, dulceață mică, da, așa-i bine, dă din coadă și linge-o un pic pe Theda, dă-i un pupic.”

— Doamne Sfinte, spuse Eve, strâmbându-se, scârbită. Davidowitz mergea pe optzeci de ani. După voce, bărbatul de lângă ea părea cu patruzeci sau cincizeci de ani mai tânăr. Scârbos. Scârbos și pervers. Unde avea să ajungă lumea asta?

•

— O libarcă, zise Theda frecându-i cu blândețe burtica lui Rocky. Mare. De vreo zece-doisprezece centimetri lungime, fără a pune la socoteală antenele.

După ce Agenția de Luptă Antidrog atacase locuința lui Hannah Rainey, cu un echipaj format din opt agenți care descoperiseră că o tulise deja, îi interogaseră cu severitate pe Theda și pe vecini ore întregi, punându-le cele mai tâmpite întrebări; toți adulții aceia susținuseră că Hannah era o criminală periculoasă, când oricine ar fi cunoscut-o pe această fată scumpă ar fi știut că era *incapabilă* de a umbla cu droguri și de a omorî ofițeri de poliție. Ce aberații idioate, stupide de-a dreptul! Apoi, fără a reuși să afle ceva concret de la vecini, agenții petrecuseră încă vreo câteva ore în apartamentul lui Hannah, căutând Dumnezeu-știe-ce.

Mai târziu, în aceeași seară, cu mult după ce polițaii din Keystone plecaseră – un grup atât de gălăgios de dobitoci nepoliticoși – Theda se dusese la 2-D cu cheia pe care o primise de la Hannah. În loc să spargă ușa pentru a pătrunde în apartament, oamenii ALA făcuseră țăndări fereastra mare a sufrageriei care dădea înspre balcon și curte. Proprietarul o acoperise deja cu bucăți de placaj, până la sosirea geamgiului. Dar ușa din față rămăsese intactă și încuietoarea nu fusese schimbată, așa că Theda a intrat fără probleme. Apartamentul – spre deosebire de cel al Thedei – fusese închiriat gata mobilat. Persoană pretențioasă și *serioasă*, Hannah îl ținuse întotdeauna

curat, tratase mobila de parcă ar fi fost a ei, așa că Theda voia să vadă ce stricăciuni făcuseră dobitocii, asigurându-se apoi că proprietarul nu va arunca vina pe Hannah. În cazul în care ea ar fi apărut, Theda ar fi depus mărturie că își păstrase casa curată și respectase proprietatea persoanei care i-o închiriase. O, Doamne, nu i-ar fi lăsat să o pună să plătească daunele pentru stricăciuni, *plus* pentru asasinarea unor ofițeri de poliție pe care sigur nu îi omorâse. Și, bineînțeles, apartamentul suferise un dezastru, agenții fuseseră niște porci: striviseră țigările pe podeaua bucătăriei, vărsaseră cești cu cafea pe masa din sufragerie și nici măcar nu trăseseră apa la closet, dacă ai putea crede un asemenea lucru, căci crescuseră mari și probabil că avuseseră niște mame care ar fi trebuit să-i învețe *câte ceva.* Dar cea mai ciudată chestie i se păruse gândacul pe care îl desenaseră pe un perete din dormitor cu un marker gros.

— Nu chiar desenat, înțelegi dumneata, ci mai degrabă un contur de gândac, dar puteai pricepe ce voia să fie, zise Theda. Un fel de grafică, doar că mai urâtă. Ce naiba or fi încercat dobitocii ăia să dovedească mâzgălind pereții?

Spencer era sigur că Hannah-Valerie însăși desenase gândacul – la fel cum prinsese și fotografia aceea pe peretele bungaloului din Santa Monica. Sesiză că o făcuse în scopul de a-și bate joc și de a-i enerva pe bărbații care veniseră să o caute, deși nu avea nici cea mai vagă idee ce semnifica sau de ce știa că îi va înfuria pe urmăritori.

•

Stând în fața aparatelor din încăperea ei lipsită de ferestre, Eve Jammer telefonă biroului de operațiuni de deasupra, situat la parterul sucursalei din Las Vegas a firmei Carver, Gunmann, Garrote & Hemlock. Ofițerul de serviciu din acea zi era John Cottcole și Eve îi expuse situația din apartamentul Thedei Davidowitz.

Cottcole fu electrocutat de veste și incapabil de a-și ascunde emoția. Zbieră ordine către oamenii din birou încă înainte de a termina convorbirea cu Eve.

— Doamnă Jammer, zise Cottcole, vreau o copie a acestui disc; fiecare cuvințel de pe el, înțelegeți?

— Sigur, spuse ea, dar el închisese în timp ce îi răspundea.

Credeau că Eve nu aflase cine fusese Hannah Rainey, dar ea știa întreaga poveste. Mai știa și că acest caz reprezenta o

ocazie imensă pentru ea, o șansă de a-și mări bogăția și puterea, dar încă nu se hotărâse cum s-o exploateze.

Un păianjen gras o zbughi de-a lungul biroului.

Se repezi spre el, strivindu-l cu palma.

•

Îndreptându-se din nou spre cabana lui Spencer Grant din Malibu, Roy Miro deschise recipientul Tupperware. Simțea nevoia să-și ridice moralul și sigur comoara Guineverei avea să-l ajute.

Rămase dezamăgit să vadă o pată albastru-verzuliu-cafenie, ce începea să coloreze pielea, întinzându-se dinspre articulația dintre degetul mare și arătător. Nu se așteptase să se întâmple așa ceva *atât* de repede. Îl cuprinse o supărare irațională din cauza fragilității moartei.

Deși își spuse că pata era lipsită de importanță, că restul mâinii rămăsese desăvârșit, că putea să se concentreze mai mult asupra formei perfecte și neschimbate decât asupra culorii, Roy nu reuși să-și stârnească pasiunea de până atunci pentru comoara Guineverei. De fapt, deși încă nu emana vreun miros neplăcut, nu mai era nicio comoară: doar un gunoi.

Profund întristat, puse capacul pe cutia din plastic.

Mai conduse încă două mile înainte de a părăsi autostrada Pacific Coast și de a se opri într-o parcare pustie de la baza unui dig public.

Luând recipientul Tupperware, ieși din mașină, urcă treptele digului și merse spre capăt.

Pașii îi răsunau cavernos pe asfalt. Sub stabilopozii strâns întrepătrunși, talazurile se rostogoleau printre picioarele lor, zbătându-se nebunește.

Digul era pustiu. Niciun pescar. Nicio pereche de îndrăgostiți rezemându-se de balustradă. Niciun turist. Roy rămăsese singur cu comoara putrezită și cu gândurile lui.

La capătul digului se opri pentru o clipă, uitându-se la întinderea vastă de apă sclipitoare și la bolta de azur care se curba s-o întâlnească la îndepărtatul orizont. Cerul avea să fie tot aici și mâine, și o mie de ani de acum încolo, iar marea se va rostogoli la nesfârșit – în rest, totul se va schimba.

Se lupta să evite gândurile negre.

Deschise recipientul Tupperware și aruncă gunoiul cu cinci degete în Pacific. Dispăru imediat sub sclipirile aurii ale razelor de soare care împodobeau coamele valurilor mici.

Nu-l îngrijora faptul că i s-ar fi putut găsi amprentele pe pielea palidă a mâinii rigide. Chiar dacă peștii nu aveau să înghită și ultima bucățică din Guinevere, apa sărată urma să curețe orice dovadă a atingerii sale.

Azvârli în mare și recipientul Tupperware, cu tot cu capac, deși încercă unele remușcări în timp ce privea cele două obiecte îndreptându-se spre valuri. De obicei se îngrijea de mediul înconjurător.

Nu-și făcea probleme în privința mâinii, pentru că era organică. Avea să devină parte a oceanului, lăsându-l neschimbat.

Însă trebuia să treacă mai mult de trei sute de ani până la dezintegrarea totală a plasticului. Și, până atunci, toxine chimice aveau să însângereze marea suferindă.

Ar fi fost mai bine să arunce vasul într-unul dintre coșurile de gunoi așezate la intervale regulate de-a lungul balustradei digului.

În fine... Prea târziu. Era o ființă umană. Aceasta fusese întotdeauna o problemă.

Roy se sprijini o vreme de balustradă. Privi în infinitatea cerului și a apei, meditând melancolic la condiția umană.

Din punctul lui de vedere, cel mai trist lucru din lume era faptul că ființele umane, în pofida dorințelor și a luptei lor arzătoare, nu reușesc să atingă niciodată perfecțiunea fizică, emoțională sau mentală. Imperfecțiunea domina specia; Roy se zvârcolea permanent în neputința de a nega acest fapt.

Deși indiscutabil fusese atrăgătoare, Guinevere excelase într-o singură privință: mâinile.

Acum se terminase.

Chiar și așa, fusese unul dintre norocoși, pentru că marea majoritate a oamenilor era imperfectă din *orice* punct de vedere. N-ar fi aflat niciodată satisfacția imensă care izvora din siguranța de a poseda măcar o unică trăsătură fără cusur.

Un vis obsedant îl binecuvânta pe Roy. Îi apărea de două-trei ori în fiecare lună. Întotdeauna se trezea extaziat. În vis, el căuta femei asemănătoare Guineverei și de la fiecare își lua ce era perfect: de la una o pereche de urechi care îi determina

inima să-i bată nebunește; de la alta cele mai desăvârșite glezne pe care mintea unui bărbat le-ar fi putut contempla; de la încă una dinții sculpturali și albi. Păstra aceste comori în niște ulcioare fermecate, unde rămâneau intacte, și după ce colecționase toate părțile unei femei ideale, le asambla în întruchiparea iubitei după care tânjise dintotdeauna. Era splendidă, perfectă, ametea privind-o; cunoscuse, în sfârșit, extazul.

Din nefericire, se trezea mereu din paradisul acelei îmbrățișări.

Niciodată în viață nu avea să afle o asemenea frumusețe. Visele rămâneau singurul refugiu al unui om care nu-și dorea nimic mai prejos decât perfecțiunea.

Privind marea și cerul. Un om solitar la capătul unui dig pustiu. Imperfect în fiecare aspect al chipului și al trupului său. Suferind în căutarea împlinirii năzuințelor.

Știa că era romantic și, în același timp, o figură tragică. S-ar fi găsit unii care să-l considere chiar prost. Dar cel puțin îndrăznea să viseze, și să viseze însuși absolutul.

Oftând, se răsuci cu spatele la marea cea nepăsătoare și se întoarse la mașină.

Îndărătul volanului, după ce porni motorul, dar înainte de a apăsa ambreiajul, Roy își permise să extragă instantaneul color din portofel. Îl purta la el de peste un an și îl studia des. Într-adevăr poseda o asemenea putere de fascinație, încât ar fi fost în stare să-și petreacă jumătate de zi privindu-l cu o admirație visătoare.

Fotografia înfățișa o femeie care folosise recent numele de Valerie Ann Keene. După standardele oricui ar fi fost o femeie atrăgătoare, poate la fel de atrăgătoare ca și Guinevere.

Însă ceea ce o deosebea, lucrul care îl umplea pe Roy de adorare pioasă în fața puterii divine care crease umanitatea, erau ochii ei perfecți. Mai minunați și mai irezistibili decât cei ai căpitanului Harris Descoteaux din Departamentul de Poliție din Los Angeles.

Întunecați, dar diafani, enormi, dar bine proporționați pentru fața ei, sinceri, dar enigmatici – categoric surprinseseră ceea ce stă la baza tuturor misterelor pline de înțelesuri. Ochii unui suflet lipsit de păcate, însă pe undeva și ai unei voluptăți nerușinate, simultan direcți și sfioși, ochi pentru care orice

înșelătorie ar fi fost la fel de transparentă ca sticla, plini de sexualitate și o deplină înțelegere a destinului.

Avea convingerea că în realitate ochii erau și mai enigmatici decât păreau în poză. Mai văzuse și alte fotografii de-ale ei, și numeroase casete video, iar fiecare imagine îi zdrobise inima din ce în ce mai tare.

Când o va găsi, o va omorî de hatârul Agenției, de hatârul lui Thomas Summerton și a tuturor celorlalți oameni onești care munceau pentru o țară și o lume mai bună. Nu merita milă. Cu excepția acelei trăsături desăvârșite, era o femeie rea.

Iar după ce își va fi îndeplinit misiunea, îi va lua ochii. Îi merita. Pentru un timp, din păcate prea scurt, acei ochi fermecători îi vor alina nevoia disperată de perfecțiune, într-o lume uneori prea crudă și prea rece pentru a o îndura.

•

În timp ce Spencer reuși să ajungă până la ușa apartamentului cu Rocky în brațe (care probabil că n-ar fi plecat dacă ar fi fost după el), Theda umplu o pungă de plastic cu celelalte zece fursecuri cu ciocolată rămase pe farfuria de lângă fotoliu și insistă să i le dea. Ea șontâcăi până la bucătărie și se întoarse cu o brioșă cu mure, preparată în casă, apoi mai făcu un drum pentru a-i aduce două felii de tort cu lămâie și nucă de cocos într-un recipient Tupperware.

Spencer protestă numai la tort, fiindcă nu putea să-i înapoieze recipientul.

— Fii serios! spuse ea. Nu trebuie să mi-l dai înapoi. Am atâtea vase Tupperware, să-mi ajungă două vieți. Ani de zile le-am tot adunat. Așa că bucură-te de tort și după aceea aruncă recipientul. Nu mă refuza!

Pe lângă tratații, Spencer obținuse două informații despre Hannah-Valerie. Prima fusese relatarea Thedei despre gândacul de pe peretele dormitorului – dar nu știa ce să creadă despre aceasta. A doua privea un lucru pe care Theda își amintise că i-l spusese Hannah în timpul unei cine, cu puțin înainte de a-și împacheta lucrurile și de-a o șterge din Vegas. Vorbiseră despre locurile unde dintotdeauna visaseră să trăiască și, în vreme ce Theda nu era în stare să aleagă între Hawaii și Anglia, Hannah se hotărâse pe loc, susținând că numai orășelul Carmel, de pe coasta Californiei, oferea toată liniștea și frumusețea pe care cineva și le-ar fi putut dori.

Spencer presupunea că orașul Carmel se afla totuși departe, dar în acel moment reprezenta singurul reper. Ea nu se dusese însă direct acolo după Las Vegas; se oprise în zona metropolei Los Angeles și încercase să își ducă viața sub numele de Valerie Keene. Poate că acum, după ce inamicii ei misterioși o găsiseră de două ori în orașe mari, s-ar fi putut decide să vadă dacă o vor repera tot atât de repede și într-o comunitate mai restrânsă.

Theda nu informase și banda de dobitoci gălăgioși, nepoliticoși și spărgători de geamuri despre faptul că Hannah menționase orașul Carmel. Poate că ăsta era un avantaj pentru Spencer.

Își călca pe inimă să o lase singură, numai cu amintirile despre iubitul ei soț, despre regretații copii și despre prietena dispărută. Cu toate acestea, îi mulțumi cu efuziune, păși peste prag și se îndreptă spre treptele care duceau în curte.

Cerul bălțat, gri cu negru, și vântul năvalnic îl surprinseră pentru că, atâta vreme cât se găsise pe tărâmul Thedei, uitase de existența lumii exterioare. Coroanele palmierilor încă se mai zvârcoleau și aerul devenise tot mai rece.

Cărând un câine de treizeci de kilograme, o pungă de plastic plină cu fursecuri, o brioșă cu mure învelită în hârtie și un recipient Tupperware umplut cu tort, coborî nesigur scările. Însă pe Rocky îl trase cu forța până jos, fiindcă era sigur că ar fi zbughit-o înapoi pe tărâmul Thedei dacă l-ar fi lăsat pe balcon.

Când Spencer îl eliberă, în cele din urmă, Rocky se răsuci și privi cu jind în susul scărilor, spre acel locșor de paradis canin.

— E timpul să revii la realitate, spuse Spencer.

Câinele scânci.

Spencer merse până în fața complexului, pe sub copacii biciuiți de vânt. Când ajunse la jumătatea piscinei se uită înapoi.

Rocky încă mai stătea lângă scară.

— Hei, amice!

Rocky îl privi.

— Al cui câine ești tu?

Un sentiment de vinovăție îl cuprinse pe Rocky și, până la urmă, țopăi spre stăpânul său.

— Lassie nu l-ar părăsi niciodată pe Timmy, nici măcar pentru bunica lui Dumnezeu.

Dulăul strănută, mai strănută o dată și încă o dată, amețit de mirosul usturător al clorului.

— Și dacă, zise Spencer în timp ce câinele se uita la el, aș fi fost prins aici sub un tractor răsturnat și mi-ar fi fost imposibil să mă salvez singur, sau dacă m-ar fi încolțit un urs furios?...

Rocky scânci, scuzându-se.

— E-n regulă, spuse Spencer.

Pe stradă, din nou în Explorer, Spencer zise:

— De fapt sunt mândru de tine, amice.

Câinele își înălță capul.

Pornind motorul, Spencer continuă:

— Devii pe zi ce trece tot mai sociabil. Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș putea presupune că ai dat iama prin economiile mele ca să-ți plătești un specialist scump în terapie, din Beverly Hills.

În fața lor, un Chevy verde ca mucegaiul dădu colțul în mare viteză, în derapaj, cu cauciucurile scârțâind și scoțând fum, cât pe ce să se răstoarne, asemenea unei mașini vechi dintr-un derby nebun. Făcu echilibristică pe două roți, acceleră și scrâșni strident lângă trotuar, la semaforul de pe partea opusă a străzii.

Spencer bănui că mașina era condusă de un alcoolic sau de un puști ce băuse ceva mai tare decât un Pepsi – până în momentul în care ușile se deschiseră cu forță și patru bărbați, cu mutre caracteristice, atât de cunoscute lui, năvăliră afară. Alergară până la intrarea în curtea complexului de apartamente.

Spencer trase frâna de mână și porni pe șosea.

Unul dintre oameni îl văzu și arătă spre el, țipând. Ceilalți trei se întoarseră imediat.

— Ține-te bine, amice.

Spencer apăsă accelerația și Explorer-ul se năpusti înainte, gonind nebunește.

Auzi împușcături.

Capitolul 10

Un glonț lovi portiera din spate a Explorer-ului. Altul ricoșă pe metal cu un scheunat pătrunzător. Niciun geam spart. Niciun cauciuc găurit. Spencer făcu o curbă strânsă la dreapta, pe lângă cafeneaua din colț, simți cum mașina se ridică, aproape să se răstoarne, așa că intră în derapaj. Cauciucurile zbierară pe

asfalt, cu disperare. Apoi ieșiră pe strada laterală, dispărând din raza vizuală a trăgătorilor, și Spencer acceleră.

Rocky, care se temea de întuneric, de vânt, de fulgere, de pisici și să nu-l observe cineva când își făcea toaleta – acestea alcătuind numai o parte a unei liste descurajator de lungi – nu se speriase niciun pic de împușcături sau de felul vitejesc în care conducea stăpânul său. Stătea drept pe scaun, cu ghearele îngropate în tapițerie, legănându-se în ritmul mașinii, gâfâind și rânjind.

Uitându-se la vitezometru, Spencer văzu că mergeau cu o sută cinci kilometri la oră într-o zonă cu limita de cincizeci. Acceleră.

Rocky făcu ceva ce nu mai izbutise până atunci: începu să-și clatine vertical capul, ca și cum l-ar fi încurajat pe Spencer să mărească viteza: *dadadada.*

— E o treabă serioasă, îi aminti Spencer.

Rocky pufni, parcă în bătaie de joc.

— Probabil că urmăreau prin microfoane apartamentul Thedei.

Dadadadada.

— Să-ți risipești niște resurse valoroase monitorizând-o pe Theda – și încă din noiembrie? Ce naiba vor de la Valerie, ce dracu' poate fi atât de important, încât să merite un asemenea efort?

Spencer privi în oglinda retrovizoare. La un bloc și jumătate în spatele lor, Chevy-ul dădea colțul pe lângă cafenea.

Intenționase să depășească și să o ia la stânga, dispărând din raza lor vizuală, sperând că torpilorii, maniaci ai trăgaciului, din limuzina verde ca mucegaiul se vor înșela crezând că o cotise la prima și nu la a doua intersecție. Acum se aflau iar în spatele său. Chevy-ul se apropia din ce în ce și era cu al naibii de mult mai rapid decât părea, un paratrăsnet cu motorul modificat astfel încât să prindă o viteză sporită, asemănător vehiculelor șuierătoare pe care guvernul le pusese la dispoziția inspectorilor din Ministerul Agriculturii sau agenților Biroului de Conducere al Sforilor pentru Curățat Dinții.

Deși în raza lor vizuală, Spencer coti la stânga în capătul celui de-al doilea bloc, după cum plănuise. De această dată luă o curbă largă, pentru a evita un nou derapaj.

Totuși avea o asemenea viteză, încât îl sperie pe șoferul unei Honda care se apropia. Tipul învârti în disperare volanul spre dreapta, se năpusti pe trotuar, atinse în treacăt un stingător de incendiu și se îndesă într-un gard de sârmă care împrejmuia un service abandonat.

Cu coada ochiului, Spencer îl văzu pe Rocky sprijinit de portieră, împins acolo de forța centrifugă, dând încă entuziasmat din cap: *dadadadada.*

Ciocane moi de vânt rece înghiontiră Explorer-ul. Dinspre zona de pământ sterp din dreapta, nori denși de nisip năvăliră pe stradă.

Vegasul crescuse întâmplător de-a lungul unei văi vaste de deșert. Chiar și cele mai dezvoltate sectoare ale orașului includeau mari întinderi de pământ arid. La prima vedere păreau numai niște enorme parcele nelocuite, dar erau, de fapt, efectele devastatoare ale deșertului care aștepta să-i sosească vremea. Când vântul sufla îndeajuns de puternic, își lepăda furios masca răbdătoare, năpustindu-se asupra zonelor alăturate.

Pe jumătate orbit de furtuna clocotitoare de nisip, cu rafale de praf șuierând lângă parbriz, Spencer începu să se roage. Își dorea să se evapore ca o navă-fantomă în ceață.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. În spatele lui vizibilitatea se micșorase la trei-patru metri.

Începu să accelereze, dar renunță. Deja plonjase într-o furtună de nisip cu o viteză de sinucigaș. Strada nu se distingea mai clar în față decât în spate. Dacă s-ar fi ciocnit de vreun vehicul staționat ori de unul mai lent, sau dacă ar fi traversat o intersecție aglomerată, cei patru asasini din mașina supra-încărcată ar fi devenit cea din urmă grijă a lui.

Într-o bună zi, când axa Pământului se va înclina numai cu o minusculă fracțiune de grad, sau când jeturile de aburi ale troposferei se vor stârni brusc, accelerate de forțe misterioase, fără nicio îndoială că vântul și deșertul vor complota să transforme Vegasul într-o ruină și vor îngropa rămășițele sub un miliard de metri cubi de nisip uscat, alb și triumfător. Poate că tocmai acea clipă sosise.

Ceva izbi Explorer-ul în partea din dos, zdruncinându-l pe Spencer. Chevroletul. În coasta lui. Acesta se retrase puțin în vârtejul de nisip, apoi reveni lovindu-i din nou mașina, încercând

poate să-l scoată de pe drum, sau numai să-și sublinieze prezența.

Era conștient că Rocky îl privea, așa că se uită la el.

Câinele părea să spună: *OK, și acum ce mai e*?

Trecură de acea zonă nelocuită și năvăliră într-o atmosferă clară, lipsită de nisip. În lumina de oțel a furtunii dezlănțuite, abandonaseră orice speranță de a scăpa, la fel ca Lawrence al Arabiei învăluit în mantia de siliciu a vârtejului din deșert.

O intersecție apăru la jumătate de bloc în față. Lumina semaforului se schimbă în roșu. Condițiile de trafic îi erau potrivnice.

Își ținu piciorul pe accelerație, rugându-se să se poată strecura, dar în ultimul moment împinse până la fund pedala de frână, pentru a evita coliziunea cu un autobuz. Explorer-ul păru să se ridice în aer pe roțile din față, apoi se opri într-un canal colector puțin adânc și mlăștinos, care mărginea intersecția.

Rocky lătră, se desprinse de scaun și alunecă în spațiul pentru picioare, sub tabloul de bord.

Emanând un fum albastru-deschis, autobuzul se roti pe banda cea mai apropiată dintre cele patru.

Rocky se răsuci și rânji spre Spencer.

— Stai acolo, amice. E mai sigur.

Ignorându-l total, câinele se cățără din nou pe scaun, iar Spencer acceleră, intrând în trena de fum a autobuzului.

În timp ce ocolea prin dreapta, în oglinda retrovizoare se ivi mașina verde ca mucegaiul care se săltă peste același canal colector din pavaj, întorcându-se puțin spre margine, de parcă ar fi plutit în aer.

— Ticălosul ăla știe să conducă.

În spatele lui, Chevroletul apăru într-o parte a autobuzului. Cu mare viteză.

Pe Spencer îl preocupau împușcăturile.

Ar fi trebuit să fie nebuni să deschidă focul dintr-o mașină în mișcare, în plină stradă, unde gloanțele rătăcite ar fi putut ucide și alți șoferi sau pietoni. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era nici Chicago anilor douăzeci, nici Beirut, nici Belfast, nici măcar Los Angeles!

Pe de altă parte, nu ezitaseră să-l atace în fața clădirii unde se afla apartamentul Thedei Davidowitz. Să tragă *cu pușca.* Fără niciun avertisment. Fără să-i citească politicos drepturile. La

dracu', nici măcar nu se osteniseră să se asigure că era într-adevăr persoana suspectă. Îl doreau îndeajuns de tare, încât să riște a omorî pe altcineva.

Păreau să fie convinși că Spencer aflase ceva de o importanță ametitoare despre Valerie. În realitate, el știa mai puține despre trecutul femeii decât despre al lui Rocky.

Dacă l-ar fi prins în mijlocul străzii și l-ar fi împușcat, probabil că ar fi arătat niște legitimații reale sau false de agenți federali și nimeni nu i-ar fi tras la răspundere pentru crimă. Ar fi susținut că Spencer fusese un fugar înarmat și periculos, un ucigaș de polițiști. Fără îndoială că, după ce l-ar fi omorât, ar fi reușit să obțină un mandat de arestare predatat și ar fi așezat lângă capul lui un pistol care ar fi putut constitui o probă pentru câteva asasinate nerezolvate.

Acceleră la un semafor care se schimba în roșu. Chevroletul se ținu aproape în spatele lui.

Dacă nu l-ar fi ucis imediat, ci doar l-ar fi rănit și l-ar fi prins viu, probabil l-ar fi târât într-o cameră izolată acustic și ar fi utilizat metode ingenioase de interogare. Nu l-ar fi crezut că nu știa nimic și l-ar fi omorât lent, gradat, sperând să afle secrete pe care de fapt nu le deținea.

Nu poseda nicio armă. Avea numai mâinile. Antrenamentul. Și un câine.

— Am intrat într-un mare bucluc, îi spuse el lui Rocky.

•

În bucătăria agreabilă a cabanei din Malibu, Roy Miro stătea singur la masă, studiind patruzeci de fotografii. Oamenii săi le găsiseră într-o cutie de pantofi din debaraua dormitorului. Una dintre ele se afla într-un plic.

Șase dintre celelalte arătau un câine – o corcitură, negru cu maro, cu o ureche pleoștită. Osul muzical din cauciuc, pe care Grant îl comandase prin poștă de la o firmă care încă îi mai păstrase numele printre adresele din fișierul de acum doi ani, i se potrivea perfect animalului.

Treizeci și trei de poze fuseseră făcute aceleiași femei. În unele părea să aibă numai douăzeci de ani, în altele peste treizeci. Într-una purta bluejeans și un pulover cu un ren, și împodobea bradul de Crăciun. În alta, o rochie simplă de vară și pantofi albi, ținând o geantă albă, zâmbind spre aparat, învesmântată în lumini și umbre, stând în picioare lângă un

copac încărcat de flori albe. În cele mai multe țesăla cai, îi hrănea cu mere sau călărea.

Ceva legat de ea îl obseda pe Roy, dar nu înțelegea de ce îl impresionase atât de puternic.

Categoric era o femeie atrăgătoare, însă nici pe departe o frumusețe ametitoare. Deși plină de forme, blondă cu ochi albaștri, nu dezvăluia nici o singură trăsătură transcendentă care să o așeze în panteonul de frumuseți adevărate.

Doar zâmbetul te izbea. Cel mai consistent element al înfățișării sale, lega între ele instantaneele: cald, deschis, degajat, un zâmbet fermecător, ce niciodată nu părea fals i care releva o inimă bună.

Însă un zâmbet nu era o *trăsătură.* Mai ales în cazul ei; buzele nu arătau la fel de apetisante precum ale Melissei Wicklun. Nimic din linia sau lățimea gurii, din conturul șănțulețului de sub nas sau din forma dinților nu avea ceva frapant, cu atât mai puțin electrizant. Zâmbetul depășea totalitatea componentelor sale, ca sclipirile orbitoare ale razelor de soare la suprafața unui helești, altfel insignifiant.

Nu reușea să găsească nimic la ea din ceea ce și-ar fi dorit să aibă.

Cu toate acestea îl obseda. Deși se îndoia că ar fi întâlnit-o vreodată, simțea că trebuie să afle cine este. Într-un fel, o mai văzuse înainte.

Uitându-se la fața ei, la zâmbetul acela radios, intui că deasupra femeii plana o prezență îngrozitoare, chiar lângă chenarul fotografiei. Se așternea ca un întuneric înghețat, ermetic.

Ultima fotografie fusese făcută cu aproximativ douăzeci de ani în urmă; altele ieșiseră din camera obscură cu vreo trei decenii înainte. Până și culorile celor relativ recente se estompaseră. Pozele mai vechi nu păstrau decât o urmă slabă de culoare, predominând albul și negrul, pe alocuri fiind ușor îngălbenite.

Roy o răsucea pe fiecare, sperând să găsească pe spate câteva cuvinte care s-o identifice, dar zadarnic. Nici măcar un nume, nici măcar o dată.

Două dintre ele o înfățișau împreună cu un băiețel. Roy fusese atât de vrăjit la vederea chipului feminin și atât de obsedat să descopere de ce îi părea așa familiar, încât nu realiză imediat că

băiatul era Spencer Grant. Când își dădu seama, puse cele două instantanee pe masă, unul lângă altul.

Grant – înainte de a-și căpăta cicatricea.

În acest caz, fața bărbatului reflecta și mai mult din copilul care fusese, decât se întâmpla cu majoritatea oamenilor.

În prima fotografie avea șase sau șapte ani, un țânc slab, în slip, șiroind de apă, stând în picioare la marginea unei piscine. Femeia de lângă el purta un costum de baie întreg și îi juca o farsă idioată: cu o mână în spatele lui și două degete ridicate simula o pereche de coarne sau de antene.

În cea de-a doua, femeia și băiatul ședeau la o masă de picnic. Micuțul avea cu un an-doi mai mult decât în prima poză, purta blue jeans, un tricou și o șapcă de baseball. Ea îl înconjurase cu o mână și îl trăgea aproape, strâmbându-i șapca.

În ambele instantanee, femeia zâmbea la fel de radios ca și în celelalte, dar aici afecțiunea îi lumina chipul. Roy căpătă siguranța că o privea pe mama lui Spencer Grant.

Însă tot îl deruta, căci nu știa de ce femeia i se părea atât de familiară. Fantastic de familiară. Cu cât se uita mai mult la poze, singură sau împreună cu băiatul, cu atât mai mult se convingea că o cunoaște – și că împrejurarea în care o întâlnise cândva era profund tulburătoare, întunecată și stranie.

Își îndreptă din nou atenția asupra instantaneului în care mama și fiul stăteau în picioare lângă piscină. În fundal, la o oarecare distanță, se zărea un șopron mare; chiar și în acea fotografie decolorată se puteau distinge urme roșii de vopsea pe pereții înalți și goi.

Femeia, băiatul, șopronul.

La un nivel profund al subconștientului, probabil că i se trezise o amintire, pentru că, dintr-odată, pielea i se încreți pe ceafă.

Femeia. Băiatul. Șopronul.

Îl trecură fiorii.

De pe fotografia așezată pe masă, Roy își ridică privirea la fereastra de deasupra chiuvetei, la pădurea deasă de eucalipți din spatele geamului, la năluca jigărită a razelor soarelui de după-amiază rostogolindu-se printre umbrele bogate, și își obligă memoria să se arunce înainte, pătrunzând prin beznă.

Femeia. Băiatul. Șopronul.

În pofida efortului, revelația îl ocolea, deși încă un fior îl cutremură până la os.

Șopronul.

•

Pe străzile cu case din stuc, unde cactușii, yucca și măslinii erau zugrăviți pe imaginea unui peisaj arid, neîngrijit, printr-o parcare a unui complex de magazine, printr-o zonă industrială, printr-un labirint de spații pentru depozitare plin cu șoproane din tablă ondulată, ieșind de pe asfalt și intrând într-un parc întins, în care frunzele lungulețe ale palmierilor se zvârcoleau și șfichiuiau aerul întâmpinând în delir furtuna ce sta să vină, Spencer încercase fără succes să scape de Chevroletul care-l urmărea.

Mai devreme sau mai târziu, aveau să ajungă în calea unei patrule. Iar când o unitate de polițiști locali se va amesteca, lui Spencer îi va fi și mai dificil să fugă.

Dezorientat de traseul întortocheat pe care îl străbătuse pentru a evita Chevroletul, Spencer se miră când unul dintre cele mai noi hoteluri apăru în dreapta sa. Las Vegas Boulevard South se afla la numai câteva sute de metri în față. Lumina semaforului era roșie, dar se hotărî să mizeze pe faptul că avea să se schimbe până când ajungea acolo.

Chevrolet-ul rămânea la mică distanță în spatele lui. Dacă s-ar fi oprit, nemernicii ar fi ieșit din mașină și ar fi înconjurat Explorer-ul, burzuluindu-se la el cu mai multe pistoale decât ghimpii unui porc țepos.

Trei sute de metri până la intersecție. Două sute cincizeci.

Semaforul încă roșu. Traficul – nu atât de dens ca mai la nord, pe Strip Boulevard, dar nici de neluat în seamă.

Intrând în criză de timp, Spencer încetini ușor, destul cât să capete un spațiu mai mare de manevră în momentul în care avea să ia decizia, dar nu suficient pentru a-l determina pe șoferul Chevrolet-ului să-l depășească.

O sută de metri. Șaptezeci și cinci. Cincizeci.

Zeița Norocului nu-și întorsese fața către el. Încă mai cocheta cu verdele, dar roșul rămânea neschimbat.

O autocisternă petrolieră se apropia de intersecție dinspre stânga, profitând de ocazia rară de a intra direct pe Strip, cu o viteză mai mare decât cea legală.

Rocky începu să dea afirmativ din cap.

Într-un final, șoferul autocisternei văzu Explorer-ul venind și încercă să frâneze rapid.

— Bine, OK, OK, o să reușim, se auzi Spencer vorbind, aproape psalmodiind, ca și cum ar fi fost convins că poate influența soarta cu gândurile sale optimiste.

Niciodată să nu minți un câine.

— Suntem într-un mare rahat, amice, recunoscu el, în timp ce descria un arc larg de cerc în intersecție, ocolind partea din față a autocisternei.

Pe măsură ce panica îi altera percepția, Spencer văzu cum autocisterna făcea o curbă înspre ei, roțile gigantice învârtindu-se și trosnind, învârtindu-se și trosnind, în vreme ce șoferul îngrozit apăsa cu abilitate frâna, cât de mult se simțea capabil. Și acum nu se mai apropia, ci se desena amenințător deasupra lor, uriaș, un animal monstruos inexorabil și imposibil de evitat, cu mult mai mare decât păruse cu o fracțiune de secundă în urmă, și încă mărindu-se, dominator, imens. Doamne Sfinte, părea mai mare decât un elefant și el nu era decât o insectă ce abia se târa. Explorer-ul începu să se încline în partea dreaptă, vrând parcă să se răstoarne, și Spencer îl redresă cu o mișcare ușoară a volanului și cu o scurtă atingere a frânei. Însă energia obținută în urma evitării răsturnării se răsfrânse într-un derapaj, iar spatele se abătu în lateral cu un țipăt ascuțit de cauciucuri terorizate. Volanul se smulgea în toate părțile din mâinile umede de transpirație. Explorer-ul ieșise de sub control și autocisterna se afla deasupra lui, la fel de mare ca Dumnezeu, dar cel puțin alunecase în direcția bună, îndepărtându-se de imensul mecanism, deși probabil nu îndeajuns să-i scape. Apoi monstrul cu șaisprezece roți scrâșni la câțiva centimetri distanță, un perete curbat de oțel lucios ivindu-se într-o fulgerare, trimițând o rafală de vânt pe care Spencer avu senzația că o simte chiar și prin ferestrele închise ermetic.

Explorer-ul se roti trei sute șaizeci de grade, apoi încă nouăzeci. Se zgudui, oprindu-se cu fața în direcția opusă, departe de marginea bulevardului. Dar hipopotamul mai mișca încă.

Mașinile de pe benzile ce veneau dinspre sud, pe care Spencer le blocase, se opriseră înainte de a-l tampona, într-un cor de țipete de frâne și trâmbițe de claxoane.

Rocky se afla din nou pe podea.

Spencer nu știa dacă animalul fusese aruncat de pe scaun sau dacă, într-o bruscă licărire de prudență, sărise singur acolo.

Strigă, disperat, în timp ce Rocky se cățăra iar pe scaun:

— Stai!

Zgomotul unui motor. Din stânga. Traversând intersecția largă. Chevrolet-ul. Zbura șuierând prin spatele autocisternei oprite spre partea laterală a Explorer-ului.

Își înfipse cu forță piciorul în accelerație. Roțile se învârtiră, apoi șterseră o bucată de asfalt. Explorer-ul țâșni ca o ghiulea spre sud, pe bulevard – exact în clipa în care un glonț lovi lângă bara de protecție din spate. Cu un scrâșnet strident, metalul se izbi de metal.

Izbucniră focuri de armă. Trei sau patru rafale. Niciunul nu păru să atingă Explorer-ul.

Rocky rămase pe scaun, balansându-se cu ghearele înfipte, hotărât să se țină mai viguros de această dată.

Spencer se îndrepta spre ieșirea din Vegas, un lucru și bun și rău în același timp. Bun pentru că dacă o apuca spre sud, spre deșertul deschis și spre ultima intrare pe Interstate 15, riscul de a fi prins la un semafor de vreun blocaj al traficului se diminua simțitor. Rău, fiindcă dincolo de pădurea hotelurilor, pământul sterp îi dădea prea puține șanse de scăpare și chiar și mai puține locuri în care să se ascundă. În vasta întindere a lui Mojave, gangsterii din Chevy ar fi putut rămâne doi-trei kilometri în spatele lui, având-l permanent în raza lor vizuală.

Cu toate acestea, să părăsească orașul era singura decizie sănătoasă. Scandalul din intersecție sigur îi va atrage pe polițiști.

În vreme ce gonea pe lângă cel mai nou hotel-cazino din oraș – care includea și un parc de distracții de un kilometru pătrat, Spaceport Vegas – unica lui hotărâre sănătoasă se dovedi a fi imposibil de realizat. De pe partea cealaltă a bulevardului, la o sută de metri în față, o mașină angajată spre nord ieși de pe banda ce venea către el, trecu peste linia care marca mijlocul drumului, atinse razant gardul viu, apoi se năpusti ca o furtună pe benzile ce duceau spre sud. Se opri în derapaj oblic, blocând șoseaua, gata să-l lovească pe Spencer dacă ar fi încercat să se strecoare.

Frână la treizeci de metri de blocadă.

Noua mașină era un Chrysler, dar probabil că fusese construit la aceeași uzină cu Chevrolet-ul.

Șoferul rămase la volanul Chrysler-ului, în schimb celelalte uși se deschiseră. Bărbați solizi și prevestitori de necazuri năvăliră în stradă.

Oglinda retrovizoare relevă ce se și așteptase: Chevy-ul se oprise și el oblic, de-a latul bulevardului, la cincisprezece metri în spatele lui. Toți ieșiseră din vehicul – și aveau arme.

În fața sa, tipii de lângă Chrysler erau înarmați. Pe undeva, nu era de mirare.

•

Ultima dintre poze se afla într-un plic alb, lipit cu o bucată de scotch.

După formă și grosime, Roy știu, încă înainte de a deschide plicul, că era o altă fotografic, dar mai mare decât un instantaneu. În timp ce jupuia scotch-ul, se aștepta să găsească un portret artistic de cincisprezece pe douăzeci și cinci, o amintire de o importanță deosebită pentru Grant.

Într-adevăr, descoperi o fotografic alb-negru, făcută în studio, a unui bărbat de vreo treizeci și cinci de ani.

Preț de o clipă stranie, pentru Roy nu mai există niciun pâlc de eucalipți dincolo de fereastră, niciun geam prin care ar fi putut să-l vadă. Chiar și bucătăria îi dispăru din conștiință, până când nu mai rămase nimic, cu excepția lui și a unei singure poze de care se simțea legat mult mai puternic decât de fotografiile femeii.

Doar cu greu izbuti să respire.

Dacă ar fi intrat cineva în cameră și l-ar fi întrebat ceva, n-ar fi reușit să-i răspundă.

Se simțea detașat de realitate, de parcă ar fi avut febră, dar nu era febră. Dimpotrivă, i se făcuse frig, însă nu îl deranja: răceala unui cameleon la pândă, prefăcându-se că este una cu piatra pe care stătea într-o dimineață de toamnă; o răceală care îl înviora, care îi concentra întreaga conștiință, care îi contracta rotițele minții, permițând gândurilor să se învârtească fără frecare. Inima nu îi gonea, așa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut febră. Într-adevăr, pulsul i se micșoră de parcă ar fi dormit un somn greu, și fiecare bătaie îi vibra de-a lungul întregului trup ca o înregistrare a unui clopot de catedrală derulându-se la un sfert din viteza normală: un dangăt greoi, solemn, prelung.

Fotografia fusese evident făcută în studio, de un profesionist talentat care acordase multă atenție luminilor și selectase

lentilele ideale. Subiectul, purtând o cămașă albă desfăcută la gât și o jachetă din piele, poza de la brâu în sus, pe fundalul unui perete alb, cu brațele încrucișate pe piept. Frumusețea lui te izbea, avea părul negru și des, pieptănat pe spate, cu fruntea liberă. O fotografie publicitară, tipică actorilor tineri; un instantaneu cu o fascinație ostentativă, însă reușit din punct de vedere profesional, pentru că omul avea sex-appeal, o aură misterioasă și dramatică pe care fotograful nu fusese nevoit să le creeze cu o tehnică specială.

Portretul constituia un studiu de lumini și umbre, mai mult umbre decât lumini. De un fel aparte, aruncate de obiecte aliate dincolo de cadru, păreau să se înghesuie pe perete, înecându-l pe bărbat, asemenea nopții ascunse în cer pe înserat, sub greutatea imensă a soarelui la apus.

Privirea lui directă și pătrunzătoare, linia fermă a gurii, trăsăturile aristocratice și chiar poziția lui înșelătoare, formală, dezvăluiau parcă un om care nu cunoscuse îndoiala, dezamăgirea sau frica. Era mai mult decât încrezător în sine și suficient propriei lui persoane. În acea fotografie, dădea impresia unei aroganțe subtile, dar inconfundabile. Expresia părea să-ți sugereze că bărbatul privea pe fiecare membru al rasei umane, fără nicio excepție, disprețuitor și amuzat.

Însă rămânea extraordinar de atrăgător, ca și cum datorită inteligenței și experienței sale și-ar fi câștigat dreptul de a se simți superior. Studiind poza, Roy sesiză că descria un om care ar fi putut să fie un prieten interesant, imprevizibil și simpatic. Uitându-se la tine printre umbre, acest individ unic poseda un magnetism teribil, care făcea ca expresia disprețuitoare să pară inofensivă. Într-adevăr, alura arogantă i se *potrivea* – în același mod în care un leu trebuie să umble cu o aroganță felină pentru a fi cu adevărat leu.

Gradat, forța vrăjii aruncate de fotografie se diminuă, dar nu dispăru. Bucătăria se recompuse din vaporii fixației lui Roy, la fel și fereastra, și eucalipții.

Îl cunoștea pe bărbat. Îl mai văzuse undeva.

Cu mult timp în urmă…

Familiaritatea reprezenta o parte din motivul pentru care poza îl afectase atât de tare. Însă, la fel ca și în cazul femeii, Roy nu reuși nici să-i asocieze vreun nume, nici să-și amintească împrejurările în care îl mai întâlnise.

Își dori ca fotograful să fi luminat mai bine chipul subiectului. Dar se părea că umbrele îl iubeau pe acel bărbat cu ochi întunecați.

Roy așează poza pe masa din bucătărie, lângă instantaneul din fața piscinei, cu mama și copilul.

Femeia. Băiatul. Șopronul din fundal. Bărbatul dintre umbre.

•

Încolțit pe Las Vegas Boulevard South de oameni înarmați, Spencer apăsă cu putere claxonul, trase de volan cu forță spre dreapta și strivi accelerația. Explorer-ul țâșni ca o rachetă spre parcul de distracții Spaceport Vegas, aruncându-i pe spătarele scaunelor de parcă el și Rocky ar fi fost niște astronauți care țopăiau pe suprafața Lunii.

Nerușinarea înverșunată a pistolarilor dovedea că *erau* agenți federali de vreun fel sau altul, chiar dacă foloseau legitimații false pentru a-și ascunde adevărata identitate. Nu l-ar fi înconjurat pe o stradă principală, cu martori, dacă n-ar fi fost convinși că o vor scoate la capăt cu poliția locală.

Pe trotuarul din fața parcului Spaceport Vegas, pietonii care goneau de la un cazino la altul se împrăștiară, iar Explorer-ul se năpusti pe o alee destinată numai autobuzelor, pustie în acel moment.

Poate din cauza scăderii bruște de temperatură din februarie, ori a furtunii ce sta să vină, sau poate numai fiindcă era prea devreme, Spaceport Vegas nu se deschisese. Obloanele acopereau chioșcurile de bilete, iar mașinile de distracții înghețaseră suspendate.

Cu toate acestea, tuburile de neon și realizările futuriste cu fibră optică pâlpâiau și se mișcau de-a lungul pereților înalți de vreo doi metri și jumătate, vopsiți ca fuzelajul blindat al unei nave cosmice de război. O celulă fotosensibilă probabil că le aprinsese confundând întunericul din timpul prânzului cu apusul soarelui.

Spencer trecu printre două chioșcuri de bilete în formă de rachete spre un tunel cu diametrul de trei metri și jumătate, din oțel lucios, care penetra zidurile parcului. Scrise cu neoane albastre, cuvintele TUNELUL TIMPULUI SPRE SPACEPORT VEGAS îi promiteau o evadare nesperată.

Urcă panta puțin înclinată și, fără să atingă frânele, călători neobservat în timp.

Conducta masivă avea două sute de metri lungime. Tuburi de neon albastre și strălucitoare se încolăceau pe pereți, de-a lungul tavanului. Pâlpâiau într-o secvență rapidă de la intrare până la ieșire, creând iluzia unui burlan de lumină.

În mod obișnuit, vizitatorii erau transportați înăuntru în trenulețe lente, dar valurile orbitoare de lumină păreau mai spectaculoase la viteză mare. Spencer aproape se crezu catapultat într-o eră îndepărtată.

Rocky dădea afirmativ din cap.

— N-am știut că am un câine cu mania vitezei, spuse Spencer.

Înaintă spre interiorul parcului, unde luminile nu fuseseră activate precum cele de pe pereți și din tunel. Aleea centrală, pustie și aparent interminabilă, suia și cobora, se îngusta și se lărgea iarăși.

Spaceport Vegas etala trenulețe pe șine în formă de spirală, bombardiere în picaj, avioane de interceptare, sfârleze și alte mașini rotitoare care-ți testau curajul, toate ascunse în dosul unor fațade somptuoase științifico-fantastice înșelătoare, având nume specifice. Sania Luminoasă a lui Ganymede. Ciocanul Hiperspațiului. Radiația Solară a Iadului. Coliziunea Asteroizilor. Stropul Degenerat. De asemenea, parcul oferea simulări ale aventurilor aviatice și experiențe ale realității virtuale în clădiri cu o arhitectură bizară, futuristă sau nepământeană: Planeta Oamenilor-Șerpi, Luna Însângerată, Vârtejul, Lumea Morții. La Războiul Roboților, două mașini asasine cu ochii roșii păzeau poarta, iar intrarea la Monstrul Stelar arăta ca un orificiu sclipitor de la un capăt sau celălalt al tubului digestiv al unei dihănii extraterestre.

Sub cerul sumbru, măturat de un vânt rece, cu lumina gri de dinainte de furtună absorbind toate culorile, viitorul, așa cum îl imaginaseră creatorii lui Spaceport Vegas, părea întru totul ostil.

Din această cauză, lui Spencer i se părea în mod curios mai aproape de adevăr, mai mult ca o premoniție și mai puțin ca un parc de distracții, așa cum intenționaseră cei care îl construiseră. Extratereștri, mașini și vânători de oameni se aflau pretutindeni la pândă. Dezastre cosmice se iveau la tot pasul: Explozia Soarelui, Extirparea Cometei, Mușcătura Timpului, Big Bang, Tărâmul Pierdut. Capătul Timpului se găsea în aceeași zonă a aleii principale care oferea și o aventură numită Nimicirea. Puteai să privești la aceste atracții rău-prevestitoare

și să crezi că viitorul cumplit – în general, dacă nu în amănunt – era suficient de înspăimântător, ca societatea contemporană să și-l zidească în continuare.

În căutarea ieșirii de serviciu, Spencer conduse de-a lungul promenadelor bătute de vânt, strecurându-se printre atracții. Observă în repetate rânduri Chevy-ul și Chrysler-ul printre curbele și construcțiile exotice. Semănau cu niște rechini care patrulau la distanță. De fiecare dată când îi remarca, încerca să dispară din raza lor vizuală pe o altă alee a labirintului central.

Dădu colțul Închisorii Galactice, trecu de Palatul Paraziților dincolo de perdeaua din ficuși și de gardul viu format din oleandri cu flori roșii – în mod sigur monotone pe lângă tufișurile ce creșteau pe planetele Nebuloasei Crabului – apoi descoperi un drum de serviciu pe două benzi care marca sfârșitul parcului. Îl urmă.

La stânga copaci, aliniați la șase metri de mijloc, iar între ei un gard viu de un metru optzeci. La dreapta, în locul zidului luminat de neoane, care se construise în porțiunile rezervate publicului, se înălța un gard din plasă, de trei metri, cu spirale de sârmă ghimpată deasupra, iar dincolo de el se întindea o pajiște cu tufișuri specifice deșertului.

Dădu colțul și, la o sută de metri în față, văzu o poartă din sârmă și bare de metal, pe rotile, controlată de niște brațe hidraulice. S-ar fi dat la o parte dacă ar fi acționat telecomanda – însă Spencer, evident, n-o avea.

Își mări viteza. Trebuia să spargă poarta.

Întorcându-se la prudența lui obișnuită, câinele sări de pe scaunul pasagerului și se ghemui în spațiul pentru picioare, înainte ca impactul să-l arunce acolo.

— Nebun, dar nu prost, zise aprobator Spencer.

Parcursese deja jumătate din drumul până la poartă când surprinse o mișcare cu coada ochiului stâng. Chrysler-ul țâșni dintre doi ficuși, sfâșiind perdeaua de oleandri, și pătrunse pe drumul de serviciu sub o ploaie de frunze verzi și flori roșii. Traversă aleea prin spatele lui Spencer și se lovi de gard atât de puternic, încât sârma se zbătu, parcă tăcută din pânză, până la capătul benzii.

Explorer-ul urmă talazul după o fracțiune de secundă și izbi poarta cu o forță suficientă pentru a îndoi capota, dar fără să o deschidă, pentru a strânge centura de siguranță strivindu-i

pieptul, pentru a-i tăia răsuflarea, a-i clănțăni dinții, pentru a zgudui bagajele sub plasa protectoare – însă nu și pentru a doborî poarta. Bariera era contorsionată, îndoită, pe jumătate ruptă, cu firele de sârmă ghimpată atârnând ca niște gheare – dar nu căzuse.

Băgă în marșarier și porni cu spatele, de parcă ar fi fost o ghiulea întorcându-se în țeava tunului, într-o lume anapoda.

Luptătorii din Chrysler ieșiseră deja pe trotuar, armându-și pușt ile, dar brusc apăru Explorer-ul ce se îndrepta spre ei ca turbat. Se retraseră, năpustindu-se în mașină, închizând portierele.

Spencer lovi cu spatele limuzina și zgomotul coliziunii i se păru atât de puternic, încât crezu că se alesese praful de Explorer-ul său.

Însă când apăsă accelerația, acesta țâșni ca un arc înainte. Nicio roată nu se spărsese și nimic nu se strâmbase la contactul cu aripa Chrysler-ului. Nicio fereastră nu se sfărâmase. Și nici nu mirosea a benzină; mașina nu fusese avariată. Explorer-ul ciocnit trosni, pocni, scârțâi, dăngăni – dar se *mișcă* imediat cu putere și grație.

Al doilea impact doborî poarta. Mașina se cățără pe plasa de sârmă căzută și se îndepărtă de Spaceport Vegas printr-un uriaș covor de tufișuri deșertice, spațiu în care nimeni nu construise încă vreun parc, hotel, cazino sau vreo parcare.

Angajat pe șosea, Spencer o luă spre vest, departe de Strip Boulevard, spre Interstate 15.

Își aminti de Rocky și privi spre spațiul din fața scaunului alăturat. Câinele stătea ghemuit, cu ochii strâns închiși, ca și cum s-ar fi așteptat la o nouă coliziune.

— E OK, amice.

Rocky continuă să se schimonosească, îngrozit.

— Ai încredere în mine.

Rocky își deschise ochii și se întoarse pe scaunul cu tapițeria găurită și zgâriată de ghearele sale.

Se îndreptau, de-a lungul pământului erodat și sterp, spre capătul autostrăzii.

O pantă abruptă de pietriș și ardezie se întindea pe zece – cincisprezece metri în dreapta și în stânga benzilor. Chiar dacă ar fi reușit să găsească un pod deasupra, tot n-ar fi scăpat – și în mod sigur nu s-ar fi salvat – dacă se angaja pe autostradă.

Oamenii care îl urmăreau probabil că instalaseră puncte de control în ambele direcții.

După o scurtă ezitare, o luă spre sud urmând baza înălțată a zonei interstatale.

Dinspre est, traversând nisipul fin, venea Chevrolet-ul verde ca mucegaiul. Părea un miraj, deși era frig. Dunele joase și mlaștinile puțin adânci aveau să-l învingă. Explorer-ul fusese făcut pentru mersul pe teren, Chevrolet-ul nu.

Spencer ajunse la o albie secată de pârâu, pe care Interstate o traversa cu un pod din beton. O luă pe acel povârniș, printr-un strat moale de nămol, pe care pluteau niște lemne, unde movilițe de frunze moarte se mișcau aidoma unor umbre intermitente și ciudate dintr-un vis urât.

Se hotărî să urmeze acea mlaștină secată de sub granița interstatală, spre vest, către inospitalierul Mojave.

Cerul amenințător, greu și întunecat ca un sarcofag din granit, atârna la câțiva centimetri deasupra munților metalici. Câmpii dezolante se înălțau gradat spre colinele și mai aride, cu tufișurile ofilite de meschită, mănunchiurile uscate de iarbă și cactușii din ce în ce mai rari.

Ieși din albia pârâului, dar continuă să meargă pe lângă ea, pe margine, către piscurile din depărtare, la fel de golașe ca oasele străvechi.

Chevrolet-ul nu se mai vedea.

Într-un final, după ce se asigură că nu avea cum să fie remarcat de vreun echipaj de urmărire postat lângă șoseaua interstatală, Spencer o luă spre sud, paralel cu autostrada. S-ar fi rătăcit dacă nu ar fi avut-o drept reper. Demoni rotitori din nisip se încolăceau deasupra deșertului, ascunzând trena de praf pe care Explorer-ul o remorca.

Deși încă nu ploua, fulgerele brăzdau cerul. Umbrele formațiunilor joase din piatră săreau, cădeau înapoi și săreau iarăși pe întinsul pământului sterp.

Masca de curaj a lui Rocky se dizolvase odată cu scăderea vitezei Explorer-ului. Se ghemuise din nou sub faldurile unei timidități reci. Scheuna periodic și își privea stăpânul pentru a căpăta alinare.

Cerul trosnea spintecat de flăcări.

•

Roy Miro împinse fotografiile supărătoare de-o parte și își instală servieta cu computerul pe masa de bucătărie în cabana din Malibu. Îl vârî într-o priză și se conectă la Mama.

Când Spencer Grant se înrolase în armata Statelor Unite, la vârsta de optsprezece ani, cu mai mult de doisprezece ani în urmă, ar fi trebuit să completeze formularele standard de înscriere. Printre altele, i se ceruse, desigur, să furnizeze informații despre școlile pe care le urmase, locul nașterii, numele tatălui, numele de dinainte de căsătorie al mamei și despre restul familiei.

Ofițerul care se ocupa de recrutări ar fi fost obligat să verifice aceste date de bază. Apoi ar fi urmat o nouă verificare, la un nivel superior, înainte ca Grant să intre în serviciu.

Dacă „Spencer Grant” ar fi reprezentat o identitate falsă, ar fi fost normal ca băiatul să aibă mari dificultăți la înrolarea în armată. Cu toate acestea, Roy rămase convins că nu era numele care apărea pe certificatul de naștere al lui Grant, și se hotărî să afle adevărul.

La cererea lui Roy, Mama accesă fișierele clasate ale personalului eliberat din armată de la Ministerul Apărării. Afișă pe ecranul monitorului foaia cu datele personale ale lui Spencer Grant.

Judecând după informațiile de pe VDT, numele declarat al mamei lui Grant era Jennifer Corrine Porth.

Tânărul recrut o trecuse drept „decedată”.

Tatăl fusese declarat „necunoscut”.

Roy clipi surprins în fața ecranului. NECUNOSCUT.

Extraordinar! Grant afirmase nu numai că era un bastard, dar și că promiscuitatea mamei lui făcuse imposibilă identificarea bărbatului care îi fusese tată. Oricine altcineva ar îl dat un nume fals, ar fi înscris un tată fictiv pentru a se scuti de o groază de neplăceri.

În mod logic, dacă tatăl ar fi fost cu adevărat necunoscut, ar fi trebuit ca numele băiatului să fie Porth. Mai mult, ori mama îl împrumutase pe cel de „Grant” de la starul favorit, așa cum credea Bosley Donner, ori își numise fiul după unul dintre bărbații care trecuseră prin viața sa, chiar și fără să fie sigură că acela fusese tatăl băiatului.

Însă „necunoscut” era o minciună sfruntată, iar numele „Spencer Grant” constituia o identitate falsă, probabil prima dintre celelalte pe care și le adoptase bărbatul-fantomă.

La înscriere, cu mama deja moartă și cu tatăl necunoscut, Grant declarase ca restul familiei sale pe „Ethel Marie și George Daniel Porth, bunici”, care trebuie să fi fost părinții mamei.

Roy observă că adresa lui Ethel și a lui George Porth – în San Francisco – era cea pe care o trecuse Grant, ca aparținându-i, la momentul înrolării. În aparență bunicii îl luaseră la ei după moartea mamei.

Dacă exista cineva care să cunoască adevărata origine a lui Grant și de unde provenea cicatricea, atunci aceștia erau Ethel și George Porth – presupunând că trăiseră în realitate și nu fuseseră doar niște nume pe care un ofițer care se ocupa de recrutări uitase să le verifice, cu doisprezece ani în urmă.

Roy ceru o copie la imprimantă a părții pertinente din fișierul lui Grant. Chiar dacă familia Porth reprezenta o pistă bună de urmat, Roy nu era prea încrezător că în San Francisco avea să afle ceva care să dea puțin mai multă consistență nălucii alunecoase pe care o văzuse cu mai puțin de patruzeci și opt de ore înainte, într-o noapte ploioasă din Santa Monica.

Se șterse complet din toate înregistrările companiilor de servicii, din ale celor care încasau impozitele și din cele ale Agenției pentru Controlul Veniturilor – de ce Grant își lăsase totuși numele în DCR, la Asigurările Sociale, DPLA și în fișierele armatei? Le corectase și pe acestea, înlocuind adresa reală cu una falsă, dar ar fi putut să le elimine de tot. Avea calificarea și cunoștințele necesare. De fapt, probabil se menținuse prezent în aceste bănci de date cu un anume scop.

Roy simți că, într-un fel sau altul, se afla la mâna lui Grant.

Frustrat, își îndreptă din nou atenția asupra celor mai impresionante fotografii dintre cele patruzeci. Femeia, băiatul și șopronul din fundal. Bărbatul dintre umbre.

•

În jurul Explorer-ului se întindeau nisipul, la fel de alb precum oasele calcinate, roca vulcanică cenușie și ardezia erodată de căldură, de ger și de cutremure. Cele câteva plante erau țepoase și uscate. Cu excepția prafului și a vegetației scuturate de vânt, numai scorpionii, păianjenii, gândacii, șerpii veninoși și

celelalte creaturi cu sângele rece sau total lipsite de el, cărora le pria deșertul, se târau sau alunecau în voie.

Ghimpii argintii ai fulgerelor sclipeau necontenit și norii rapizi, la fel de negri ca tușul, scriau promisiuni de ploaie pe cuprinsul cerului. Pântecele lor atârnau greu. Cu izbucniri de tunete, furtuna se lupta să se creeze pe sine.

Prins între pământul mort și cerul tumultuos, Spencer mergea pe cât posibil paralel cu autostrada interstatală. Se abătea de la această direcție numai în cazul în care relieful i-o impunea.

Rocky stătea ghemuit, uitându-se mai mult la labele lui decât la ziua furtunoasă. Pielea de pe coaste îi tremura când accesele de frică îl străbăteau asemenea curentului electric într-un circuit închis.

Într-o altă zi, într-un alt loc sau într-o altă furtună, Spencer ar fi flecărit continuu pentru a-și liniști câinele. Însă acum se afla într-o dispoziție care se întuneca odată cu cerul și nu se simțea capabil să se concentreze decât asupra propriei sale tulburări.

Pentru acea femeie, el își părăsise viața. Lăsase în urmă confortul tihnit al cabanei, frumusețea pâlcului de eucalipți și liniștea canionului – cel mai probabil nemaiputând să se întoarcă vreodată acolo. Se transformase într-o țintă vie, renunțând la anonimatul său prețios.

Nu regreta nimic din toate acestea – pentru că încă mai nutrea speranța că își va câștiga un țel și o viață plină de sens. Deși își dorea s-o ajute pe femeie, voia să se ajute și pe sine însuși.

Dar zarurile fuseseră deja aruncate. Moartea și publicitatea nu reprezentau singurele riscuri pe care și le asuma în cazul în care continua să se amestece în problemele Valeriei Keene. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să omoare pe cineva.

După ce scăpase din atacul de la bungalou, miercuri seară, în Santa Monica, evitase să se gândească la tulburătoarele implicații ale extremei violențe manifestate de echipa SWAT. Acum își aminti de împușcăturile direcționate spre țintele imaginare din interiorul casei întunecate și de rafalele trase spre el în timp ce escalada zidul proprietății.

Nu fusese reacția câtorva ofițeri isterizați, apărători ai legii, intimidați de persoana hăituită. Abuzaseră excesiv de forță, dovadă că acea Agenție pentru care lucrau ieșise de sub control

și se simțea puternică și încrezătoare că nu avea să fie trasă la răspundere oricâte atrocități ar fi înfăptuit.

Cu puțin timp în urmă, se lovise de aroganța similară din comportamentul agresiv al oamenilor care îl mânaseră afară din Las Vegas.

Se gândi la Louis Lee, în biroul elegant din subsolul de la China Dream. Restauratorul spusese că guvernele, când deveneau suficient de mari, încetau adesea să mai respecte regulamentul legal sub a cărui oblăduire se înființaseră.

Toate guvernele, chiar și cele democratice, mențineau controlul folosindu-se de amenințări, violență și închisori. Însă dacă amenințarea nu respecta legile, chiar pornind cu intenții bune, atunci diferența dintre un agent federal și un gangster devenea înfricoșător de mică.

Dacă Spencer ar fi localizat-o pe Valerie și ar fi aflat de ce fugea, n-ar mai fi avut cum s-o ajute decât împuținându-și economiile și angajând cel mai bun avocat care s-o reprezinte. Acesta fusese planul său naiv în rarele ocazii în care se ostenise să se gândească la ce urma să facă dacă ar fi reușit să o găsească.

Dar cruzimea inamicilor excludea o asemenea soluție în orice curte de judecată.

Pus să aleagă între violență și fugă, întotdeauna ar fi fugit, riscând să primească un glonț în spate – asta în cazul în care era numai viața lui la mijloc. Însă, când în final și-ar fi asumat responsabilitatea vieții acelei femei, nu s-ar mai fi putut aștepta ca și ea să întoarcă spatele unei arme; mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să răspundă cu aceeași monedă agresivității agenților.

Tot meditând așa, Spencer conduse spre sud, între deșertul solid și cerul amorf. Autostrada îndepărtată se distingea cu greu la est, și niciun drum clar nu se așternea în fața lui.

Dinspre vest, ploaia veni în cascade orbitoare, de o rară ferocitate pentru Mojave, un talaz impunător cenușiu în spatele căruia deșertul începu să dispară.

Spencer simțea mirosul furtunii, cu toate că nu ajunsese încă la ei. Avea un iz de ozon ușor alterat, de frig și umezeală, la început înviorător, mai apoi straniu și profund cutremurător.

— Nu sunt îngrijorat că n-aș fi capabil să omor pe cineva dacă trebuie, îi spuse câinelui ghemuit.

Zidul cenușiu se precipită spre ei, din ce în ce mai repede, părând a fi mai mult decât o simplă ploaie. Era și viitorul acolo, și tot ce îl înspăimânta să afle despre trecut.

— Am mai făcut-o doar. Pot s-o fac încă o dată dacă trebuie.

Peste motorul Explorer-ului care torcea, acum se auzea ploaia deasă, asemenea unui milion de inimi care palpitau.

— Și dacă ticălosul ăla merită să fie ucis, aș putea să mă ocup de asta fără să simt nicio remușcare. Uneori e drept. E legitim. N-aș avea nicio reținere.

Ploaia năvăli peste ei, o avalanșă, ca mantia unui vrăjitor, aducând o schimbare fermecată. Pământul palid se întunecă spectaculos odată cu primul strop. Sub lumina specifică furtunii, vegetația deshidratată, mai mult maronie decât verde, deveni instantaneu lucioasă, crudă; în câteva secunde, iarba și frunzele uscate părură să se umfle în forme tropicale zvelte, dar era desigur numai o iluzie.

Pornind ștergătoarele de parbriz și îndreptând roțile Explorer-ului, Spencer zise:

— Ceea ce mă îngrijorează… Ceea ce mă sperie este… Poate ucid un ticălos care o merită… Un gunoi umblător… Și poate de *această* dată o să-mi placă.

Ploaia torențială nu putea fi cu nimic mai prejos decât cea care îl dusese pe Noe deasupra dezastrelor Potopului, iar răpăiala puternică a stropilor pe capota mașinii îl asurzea. Câinele, terorizat de furtună, probabil nu putea să-și audă stăpânul din pricina zgomotului, însă Spencer considera prezența lui Rocky o scuză pentru a-și mărturisi un adevăr pe care nu dorea să-l recunoască, vorbind cu voce tare – altminteri ar fi putut să se mintă.

— Niciodată nu mi-a plăcut. Niciodată nu m-am simțit un erou făcând-o. Dar nici nu m-a scârbit. N-am vomitat și nici nu am dormit mai prost din cauza asta. Așa că… Dacă la următoarea ocazie?… Sau la următoarea?…

Dedesubtul norilor posaci, înfășurată în giulgiul greu și catifelat al ploii, după-amiaza se întunecase într-un amurg timpuriu. Trecând din obscuritate în mister, aprinse farurile din față și constată cu uimire că amândouă supraviețuiseră impactului cu poarta parcului de distracții.

Ploaia cădea drept pe pământ, într-o cantitate atât de mare, încât dizolvase și alungase vântul care învăluise mai înainte deșertul în trâmbe de nisip.

Intrară într-o albie adâncă de vreo trei metri, cu pereții în pantă lină. În razele farurilor, o perdea de apă argintie cam de treizeci de centimetri lățime și câțiva adâncime sclipi de-a lungul mijlocului văii. Spencer traversă vadul lat de șase metri și urcă versantul opus.

După ce Explorer-ul ajunse în vârful celui de-al doilea banc de nisip, o scrie de fulgere puternice spintecară deșertul, acompaniate de izbucnirile tunetelor care făcură mașina să vibreze. Ploaia căzu cu și mai multă forță ca până atunci, cu mai multă forță decât își imaginase vreodată.

Conducând cu o singură mână, Spencer îl apucă pe Rocky de ceafă. Dar bietul de el se înspăimântase prea tare pentru a-și ridica privirea sau a se lăsa în voia mângâierilor.

Se îndepărtaseră de albie la mai mult de cincizeci de metri când Spencer observă cum pământul începe să se clatine în fața lor. Se rotea sinuos, ca și cum uriașele serpentine înghesuite s-ar fi mișcat chiar sub suprafața deșertului. Până când reuși să oprească, farurile îi dezvăluiră o explicație mai puțin bizară, dar tot atât de înfricoșătoare: nu pământul se mișca, ci un râuleț repede și noroios spumega de la vest la est de-a lungul câmpiei ușor înclinate, blocându-i drumul spre sud.

Fundul noii albii se acoperise. Apa, înfuriată deja, îi depășise cu câțiva centimetri marginea.

Un asemenea torent n-ar fi avut cum să se formeze de când începuse furtuna, adică doar cu câteva minute mai devreme. Izvorul se afla în munți, unde plouase de o vreme și unde povârnișurile din piatră, lipsite de copaci, absorbiseră foarte puțină apă. În deșert rareori întâlneai ploi torențiale atât de puternice; dar în acele ocazii, cu o promptitudine care îți tăia respirația, explozii de apă puteau să inunde mari porțiuni ale autostrăzii interstatale, chiar dintre cele așezate pe un teren mai ridicat, sau să apară în zona depresionară a îndepărtatului Las Vegas, măturând mașinile din parcări.

Spencer nu reuși să aproximeze adâncimea apei. Putea atinge cincizeci de centimetri sau șase metri.

Chiar dacă ar fi avut numai jumătate de metru, curentul era atât de puternic și de rapid, încât nu îndrăzni să treacă prin vad.

Cea de-a doua albie, cu o lățime mai mare decât a celei dintâi, atingea aproape doisprezece metri. Înainte de a parcurge jumătate din distanță, Explorer-ul ar fi putut fi săltat și purtat în josul pârâului, clătinat și rostogolit asemenea bușteni lor plutitori.

Se îndepărtă cu spatele de apele spumegânde, întoarse mașina și, mergând pe urmele vechi, ajunse din nou la prima albie. În scurtul timp care se scursese de când îl traversase, pârâul argintiu se transformase într-un râu învolburat care aproape umpluse albia.

Încadrat de torentele furibunde, Spencer nu se mai putea mișca de la sud la nord, paralel cu autostrada interstatală.

Se gândi să se oprească acolo pentru a aștepta sfârșitul furtunii. Când ploaia avea să înceteze, albiile urmau să se golească la fel de rapid cum se umpluseră. Dar sesiză că se găsea într-o situație mai primejdioasă decât părea la prima vedere.

Deschise portiera, păși afară, și, până când ajunse în fața Explorer-ului, se udase deja ciuciulete. Șuvoaiele de apă îl loviră ca niște ciocane, iar frigul îi pătrunse în oase.

Frigul și apa erau mai neîndurătoare decât *zgomotul* acela incredibil. Murmurul înnebunitor al furtunii acoperea orice alt sunet. Răpăiala ploii în deșert, bolboroseala râului, bubuitul tunetelor făceau din vastul Mojave un loc aparent la fel de strâmt și de apăsător ca un butoi de pe Niagara pentru cascadorul aflat înăuntru.

Își dorea să vadă mai bine talazurile fluxului, numai că privindu-le mai îndeaproape se îngrozi. Clipă de clipă, apa se cățăra pe marginile albiei; în curând avea să inunde câmpia. Porțiuni întregi din pereții laterali cedaseră, dizolvându-se în undele noroioase. În timp ce violentul torent lărgea canalul în care curgea, se umfla vijelios în volum, înălțându-se și lățindu-se simultan, Spencer se întoarse cu spatele la prima albie și se grăbi către a doua. Ajunse la celălalt râu dezlănțuit mai repede decât se așteptase. Se revărsa și se lărgea, parcă turbat. Când îl străbătuse prima oară, spațiul dintre ele măsura cincizeci de metri, iar acum se redusese la treizeci.

Rămăsese totuși o distanță considerabilă. I se părea incredibil ca revărsările astea turbate să aibă suficientă putere și să

devoreze uscatul ce le mai despărțea, unindu-se în cele din urmă.

Apoi, exact în fața pantofilor lui, solul plesni. O crăpătură lungă, ca un rânjet răutăcios. Pământul se schimonosea, și o felie din mal, groasă de un metru optzeci, căzu în vâltoarea valurilor.

Spencer se retrase din fața pericolului iminent.

Inimaginabilul păru dintr-odată inevitabil. Largi porțiuni din deșert erau formate din ardezie, rocă vulcanică sau cuarțit, dar el avusese ghinionul ca ruperea de nori să-l prindă în timp ce călătorea pe o mare fantomatică din nisip. Dacă între cele două albii nu se ascundea piatră în fundament, și dacă furtuna avea să mai clocotească mult...

Forța aversei se dezlănțui.

Alergă până la Explorer, se năpusti înăuntru și închise portiera. Tremurând, îngrozit, și lăsând în urmă jerbe de apă, își conduse mașina departe de torentul nordic, temându-se că pământul i se va surpa sub roți.

Cu capul încă plecat, Rocky privi în sus, spre stăpânul său.

— Trebuie să mergem printre albii, spre est sau spre vest, gândi Spencer cu glas tare, cât timp mai avem *pe ce.*

Ștergătoarele de parbriz nu se descurcau prea bine cu cascadele care se scurgeau peste geam, iar peisajul încețoșat de ploaie se adâncea într-o altă fază a unui amurg fals. Încercă să le dea la maximum. Degeaba.

— Nu trebuia să mergem prin vale. Apa devine din ce în ce mai rapidă. E mai probabil să ne dea gata aici.

Aprinse faza lungă. Lumina suplimentară nu folosea la nimic. Ricoșa pe vălătucii de ploaie, așa că drumul părea voalat de perdea după perdea, toate din mărgele de oglindă. Din nou fază scurtă.

— Pe deal pământul e mai sigur. Ar trebui să fie mai multă piatră.

Câinele tremura.

— Spațiul dintre albii probabil se va lărgi.

Spencer schimbă viteza. Câmpia se ridica treptat spre vest, un teritoriu obscur.

În timp ce fulgerele gigantice înțepau cerul până la pământ, el se refugie în văgăuna îngustă a întunericului.

•

La indicațiile lui Roy Miro, agenții din San Francisco îi căutau pe Ethel și pe George Porth, bunicii care îl crescuseră pe Spencer Grant după moartea mamei sale. În acest timp, Roy se duse la biroul doctorului Nero Mondello din Beverly Hills.

Mondello era cel mai cunoscut chirurg plastician într-o comunitate în care realizările lui Dumnezeu se revizuiau mult mai des ca oriunde, cu excepția orașelor Palm Springs și Palm Beach. El putea înfăptui minuni asupra unui nas diform, aidoma lui Michelangelo asupra blocurilor gigantice de marmură de Carrara – însă cu niște onorarii substanțial mai mari.

Fusese de acord să-și schimbe orarul încărcat pentru a se întâlni cu Roy, convins fiind că ajuta FBI-ul. Într-o urmărire disperată a unui ucigaș sălbatic.

Se întâlniră în biroul spațios al doctorului: podeaua din marmură albă, pereții și tavanul alb, candelabre din cochilii de scoici albe. Două picturi abstracte atârnau în rame albe: singura culoare era albul, iar artistul își obținuse efectele exclusiv pe baza grosimii stratului de vopsea. Două scaune vopsite în alb, din lemn de sicomor tăiat radial, cu perne din piele albă flancau o masă din oțel și sticlă, în fața unui birou din lemn noduros, alb, pe un fundal de draperii din mătase albă.

Roy se așeză pe unul dintre scaunele din lemn de sicomor, ca o pată de mizerie în acel loc imaculat, și se întreabă ce imagine ar fi dezvăluit draperiile dacă le-ar fi tras. Îi veni nebunească idee că dincolo de fereastră, în centrul cartierului Beverly Hills, peisajul era înfășat în zăpadă.

În afară de fotografiile lui Spencer Grant pe care le adusese Roy, doar un trandafir roșu însângerat, într-o vază de cristal Waterford, trona pe suprafața lustruită a mesei de lucru. Reprezenta un simbol al perfecțiunii posibile, atrăgând atenția vizitatorului asupra bărbatului care stătea în spatele ei, îndărătul biroului.

Înalt, zvelt, plăcut la înfățișare, de vreo patruzeci de ani, doctorul Nero Mondello era centrul acestui tărâm imaculat. Cu părul des, negru ca pana corbului, pieptănat pe spate, cu un ten de un măsliniu cald și ochii negri-tăciune, chirurgul făcea o impresie tot atât de puternică, precum o fantomă. Purta un halat alb de laborator peste o cămașă albă și o cravată din mătase roșie, în jurul cadranului Rolexului său din aur,

diamantele asortate sclipeau de parcă ar fi fost încărcate cu o energie supranaturală.

Bărbatul și încăperea impresionau în aceeași măsură ca fiind ostentativ de teatrali. Mondello se ocupa de înlocuirea adevărurilor naturii cu iluzii convingătoare, și ca toți magicienii buni juca teatru.

Studiind fotografiile DCR ale lui Grant și portretul proiectat pe computer, Mondello spuse:

— Da, aceasta a fost o rană îngrozitoare, teribilă.

— Ce-ar fi putut s-o cauzeze? întrebă Roy.

Mondello deschise un sertar al biroului și scoase o lupă cu mâner din argint. Studie mai îndeaproape poza.

Într-un sfârșit zise:

— A fost mai curând o tăietură, nu o zgârietură, deci ar fi trebuit să provină de la un instrument destul de ascuțit.

— Cuțit?

— Sau sticlă. Căci nu a fost numai o tăietură, iar obiectul foarte ascuțit era neregulat, la fel ca sticla – sau ca o lamă zimțată. O lamă simplă ar fi produs o tăietură mai curată și o cicatrice mai îngustă.

Privindu-l pe Mondello cufundat în studiul fotografiilor, Roy realiză că trăsăturile feței chirurgului erau atât de distinse și atât de ciudat de bine proporționate, încât vreun coleg talentat probabil că le ajustase.

— E o urmă cicatrizată.

— Poftim?

— Țesutul conector este contractat – încrețit sau strâns, zise Mondello fără a-și ridica privirea. Deși este relativ netedă, dacă ținem seama de lățimea urmei. Introduse lupa în sertarul biroului, la locul ei. Nu vă pot spune mai multe – doar că nu e o cicatrice recentă.

— Ar putea fi eliminată prin chirurgie estetică, grefă de piele?

— Nu în totalitate, dar ar putea deveni mai puțin vizibilă, numai o linie subțire, un țesut puțin decolorat.

— Dureros? întrebă Roy.

— Da, dar nu necesită o serie lungă de operații pe parcursul mai multor ani, așa cum se întâmplă cu arsurile.

Chipul lui Mondello era excepțional, pentru că proporțiile fuseseră atât de bine studiate, de parcă sfaturile estetice date în clinica sa nu ar fi însemnat numai intuiție de artist, ci rigoare

logică a unui matematician. Doctorul se reconstruise pe sine cu aceeași stăpânire de fier pe care o manifestau și politicienii pentru a transforma cetățenii imperfecți în niște oameni mai buni. Roy înțelesese de mult că ființele umane erau atât de pline de defecte, încât nicio societate nu ar fi fost în stare să exercite o justiție perfectă fără a-și impune un plan cu o rigurozitate matematică și fără ajutorul unei îndrumări severe de sus în jos. Însă niciodată până atunci nu avusese revelația faptului că pasiunea sa pentru frumusețea ideală și dorința de dreptate constituiau două aspecte ale aceluiași dor de Utopie.

Uneori, pe Roy îl uimea complexitatea sa intelectuală.

— De ce, îl întrebă el pe Mondello, și-ar suporta cineva cicatricea dacă ar putea scăpa de ea? Fiindcă nu ar avea cu ce să plătească operația?

— O, costul nu e un impediment. Chiar dacă pacientul nu ar dispune de bani, iar guvernul nu ar putea plăti, tot i s-ar administra tratamentul. Majoritatea chirurgilor își dedică o parte din timpul lor unor asemenea opere caritabile.

— Atunci, de ce?

Mondello ridică din umeri și împinse fotografiile pe birou.

— Poate că îi este teamă de durere.

— Nu cred. Nu lui.

— Sau îi este frică de spitale, de doctori, de instrumente ascuțite, de anestezie. Există nenumărate fobii care îi împiedică pe oameni să se opereze.

— Acest bărbat nu are o personalitate care să dea naștere unei fobii, spuse Roy punând la loc fotografiile în plicul de hârtie groasă.

— Ar putea fi și vinovăție. Dacă a supraviețuit unui accident în care ceilalți au murit, e posibil să aibă remușcări. Mai ales dacă îi iubise pe cei dispăruți. Își închipuie că nu este cu nimic mai bun decât ei și se întreabă de ce numai el a fost lăsat în viață. Se simte vinovat doar pentru faptul că trăiește. Suferința produsă de cicatrice este un fel de ispășire.

Încruntat, Roy se ridică în picioare:

— Poate.

— Am mai avut pacienți cu aceeași problemă. Nu doreau să se opereze pentru că vinovăția pe care o simțeau fiindcă supraviețuiseră îi determina să creadă că își merită soarta.

— Nici acest lucru nu îmi sună prea bine. Nu e cazul acestui tip

— Dacă nu are nicio fobie și nici vreo remușcare pentru că a supraviețuit, spuse Mondello ocolind biroul și conducându-l pe Roy spre ușă, atunci pot pune pariu că se simte totuși vinovat de ceva. Se autopedepsește prin cicatrice. Îi amintește de un lucru pe care ar dori să-l uite, dar pe care se simte obligat să-l revadă mereu. Am mai întâlnit și asemenea cazuri.

În timp ce chirurgul vorbea, Roy îi studia chipul, fascinat de structura osoasă superb modelată. Se întrebă cât se datora oaselor pe care i le dăruise natura și cât implanturilor, dar știa că ar fi fost lipsit de tact să-l abordeze pe o asemenea temă.

De lângă ușă, el mai spuse:

— Domnule doctor, dumneavoastră credeți în perfecțiune?

Oprindu-se cu mâna pe clanță, Mondello păru puțin nesigur.

— În perfecțiune?

— Perfecțiune individuală sau a societății. O lume mai bună.

— Păi… Eu lupt continuu pentru ea.

— Bine. Roy zâmbi. Știam că gândiți așa.

— Dar nu cred că poate fi atinsă.

Zâmbetul lui Roy îngheță.

— O, dar am întâlnit-o din când în când. Nu o perfecțiune totală, ci doar parțială.

Mondello zâmbi indulgent și clătină din cap.

— Ordinea perfectă închipuită de cineva poate fi o imagine a haosului pentru altcineva. O frumusețe perfectă pentru cineva poate constitui o hidoșenie pentru altcineva.

Pe Roy nu îl încânta o asemenea discuție. Rezulta că orice Utopie era în același timp și un Infern.

Nerăbdător să-l convingă pe Mondello de contrariu, el spuse:

— Întâlnim mereu perfecțiunea în natură.

— Întotdeauna există și un cusur. Natura detestă simetria, suprafețele plane, liniile drepte – toate lucrurile pe care noi le asociem frumosului.

— Recent am văzut o femeie cu niște mâini perfecte. Desăvârșite, fără niciun defect, cu niște proporții fermecătoare.

— Un chirurg plastic privește formele umane cu un ochi mult mai critic decât ceilalți. Sunt sigur că eu aș fi remarcat o mulțime de cusururi.

Îngâmfarea doctorului îl irită pe Roy:

— Aș fi vrut să vi le fi adus – măcar una. Dacă ați fi văzut-o, ați fi fost de acord cu mine.

Brusc, Roy realiză că era pe cale de a dezvălui fapte care ar fi necesitat lichidarea imediată a chirurgului.

Îngrijorat că starea de agitație a minții sale îl va împinge să facă o altă greșeală și mai strigătoare la cer. Roy nu mai zăbovi o clipă. Îi mulțumi lui Mondello pentru cooperare și ieși din încăperea albă.

În parcarea rezervată clinicii, soarele de februarie avea o culoare mai mult albă decât aurie, iar un șir de palmieri aruncau umbre spre est. După-amiaza începea să fie friguroasă.

În timp ce răsucea cheia în contact și își pornea mașina, pager-ul sună. Se uită pe ecran și, văzând un număr cu prefixul birourilor sucursalei din Los Angeles, le telefonă de îndată.

Aveau vești mărețe pentru el. Spencer Grant fusese cât p-aci să fie prins în Las Vegas; acum fugea de-a lungul deșertului Mojave. Un Learjet îl aștepta pe Roy la LAX, pentru a-l duce în Nevada.

•

Urcând panta abia schițată dintre cele două râuri repezi, pe o limbă de nisip îmbibat cu apă, ce se tot îngusta, căutând un teren mai stabil pe care să se refugieze până la sfârșitul furtunii, pe Spencer îl stânjenea teribil vizibilitatea redusă. Norii erau atât de groși, atât de negri, încât lumina zilei în deșert devenise la fel de mohorâtă ca într-un submarin. Ploaia cădea precum potopul din descrierile biblice, podidind ștergătoarele de parbriz și, deși farurile erau aprinse, foarte rar se puteau distinge porțiuni clare de uscat.

Mărețe bice de flăcări flagelau zarea. Efectele pirotehnice orbitoare crescuseră până la o reacție în lanț a fulgerelor, și sârme strălucitoare bubuiau coborând din Ceruri, de parcă un demon întemnițat în sânul furtunii și-ar fi scuturat furios lanțurile. O învălmășeală de umbre stroboscopice pâlpâia deasupra priveliștii, adăugând și mai multă confuzie în acea obscuritate.

Dintr-odată, în față, la mai puțin de un kilometru spre vest, la nivelul solului, apăru o lumină albastră, ca de pe un alt tărâm. Imediat se îndreptă spre sud, în mare viteză.

Spencer scrută printre umbre și șuvoaie de apă, încercând să distingă dimensiunea și proveniența sursei de lumină. Zadarnic.

Bulgărele călător o luă spre est, rostogolindu-se câteva sute de metri, și apoi se întoarse spre nord, apropiindu-se de Explorer. Sferic. Incandescent.

— Ce naiba?

Spencer încetini, urmărind curios acea luminescență nepământeană.

Când încă se găsea la o sută de metri de el, obiectul se abătu brusc spre vest, spre locul de unde apăruse prima dată, apoi se micșoră trecând de acel punct, se ridică, izbucni în vâlvătăi și dispăru.

Chiar înainte ca prima lumină să se stingă, Spencer o văzu pe a doua, cu coada ochiului. Se opri și privi la nord-vest.

Noul obiect – albastru, palpitând – se mișca incredibil de rapid, pe o traiectorie formată din serpentine neregulate. Se învârti precipitat aidoma unor artificii și dispăru.

Ambele sfere fuseseră tăcute, alunecând ușor ca niște miraje de-a lungul deșertului spălat de furtună.

Pielea i se încreți pe brațe și pe ceafă.

În ultimele patru zile, deși de obicei misticismul îl lăsa rece, simțise că se aventura în necunoscut, în stranietate. În această țară, în aceste timpuri, viața reală devenise o fantasmă întunecată, la fel de plină de vrăji ca orice roman despre tărâmurile stăpânite de magicieni, unde balaurii hoinăreau și uriașii mâncau copii. Miercuri seară pășise printr-o ușă invizibilă care separa realitatea lui de-o viață de un alt loc. În această nouă realitate, Valerie era destinul său. O dată găsită, ea avea să fie lentila care urma să-i modifice pentru totdeauna realitatea. Tot ce i se părea misterios s-ar fi limpezit, numai că lucrurile demult știute și înțelese ar fi putut deveni enigmatice.

Toate acestea îl pătrunseseră până la oase, ca pe un om bolnav de artrită care sesizează apropierea unei furtuni înainte ca primul nor să se fi arătat la orizont. Mai mult simțea decât înțelegea, vizitele celor două sfere adeverindu-i că apucase pe drumul cel bun, călătorind spre un loc ciudat care avea să-l transforme.

Aruncă o privire însoțitorului său cu patru picioare, sperând că și el se uita în față, spre zona unde dispăruse cea de-a doua lumină. Avea nevoie de o confirmare că totul se petrecuse aievea, chiar dacă ar fi venit doar din partea unui câine. Dar

Rocky stătea ghemuit și tremura, înfricoșat. Capul îi rămăsese aplecat și ochii lui fixau podeaua.

La dreapta Explorer-ului, fulgerele se reflectau în apa învolburată. Râul se apropiase mai mult decât se așteptase. Albia din partea dreaptă se lărgise dramatic în ultimul minut.

Aplecat deasupra volanului, el se deplasă spre noul centru al fâșiei din ce în ce mai înguste de pământ ridicat și avansă în căutare de teren sigur, întrebându-se dacă misteriosul Mojave îi mai rezerva vreo surpriză.

A treia enigmă albastră plonjă din cer, la fel de iute ca plumbul sau ca un lift expres, la două sute de metri în față și puțin spre stânga. Se opri ușor și plană deasupra pământului, învârtindu-se repede.

Bătăile inimii lui Spencer îi loveau dureros coastele. Reduse accelerația. Pendula între uimire și teroare.

Bulgărele sclipitor se îndrepta direct spre el: mare cât Explorer-ul, încă nedeslușit, tăcut, de pe altă lume. Călcă accelerația. Lumina, fără a-i contracara mișcarea, strălucea orbitor, scăldând Explorer-ul într-o atmosferă albastră, albastră. Pentru a fi o țintă cât mai mică, coti la dreapta, frână brusc, întorcându-se cu spatele la obiectul ce se apropia. Îl pocni fără forță, împrăștiind scântei de safir, iar arcuri electrice înconjurară mașina dintr-o parte în cealaltă.

Spencer fusese încapsulat într-o sferă de un albastru orbitor de lumină șuierătoare și trosnitoare. Unul dintre cele mai rare fenomene meteorologice. Fulger globular. Nu era o entitate conștientă, nici, cum își închipuise el, o forță extraterestră, nu îl urmărise și nici nu-l fermecase. O simplă componentă a furtunii, la fel de impersonală ca și fulgerul obișnuit, ca tunetul sau ca ploaia.

Cocoțat pe cele patru roți, Explorer-ul era sigur. Imediat ce sfera îi împresură, energia începu să se disipeze. Sfârâind și pocnind, se decoloră rapid într-un bleu-pal, micșorându-se, micșorându-se…

Inima i se zbătea ciudat de vioi, de parcă ar fi vrut să întâlnească un lucru paranormal, chiar dacă s-ar fi dovedit ostil, mai bine decât să se întoarcă la o viață lipsită de surprize. Deși foarte rare, fulgerele globulare erau prea pământene pentru a-i satisface așteptările, și dezamăgirea îi reduse pulsul aproape la normal.

Cu o zdruncinătură, partea din față a mașinii căzu brusc și cabina se înclină. În timp ce un arc electric pârâi dinspre farul drept până la colțul din dreapta sus al parbrizului, apa murdară se năpusti asupra capotei.

Panicat, încercând să ocolească lumina albastră, Spencer se deplasase prea mult în dreapta, frânând la marginea albiei. Zidul moale din nisip se surpase sub el.

Inima începu să-i bată nebunește, uitând de dezamăgire.

Băgă în marșarier și apăsă *ușurel* pe accelerație. Explorer-ul se mișcă în spate, urcând panta ce se dezintegra.

Încă o porțiune a bancului de nisip cedă. Explorer-ul se înclină și mai mult în față. Apa se ridică pe capotă, ajungând aproape de parbriz.

Spencer își abandonă precauțiile și acceleră puternic. Mașina *sări* în spate. Ieși din apă. Roțile mușcau din pământul moale și ud. Se ridică din nou, mai mult, aproape orizontal.

Peretele albiei era prea instabil pentru a îndura. Mișcarea rapidă a roților destabiliză pământul gelatinos. În zgomotele asurzitoare ale motorului, cu roțile învârtindu-se în nămolul înșelător, Explorer-ul alunecă în torent, protestând la fel de gălăgios ca un mastodont aspirat într-o groapă cu smoală.

— Ce ticăloșie!

Spencer trase aer în piept și își ținu respirația, de parcă s-ar fi pregătit să se arunce în apă.

Mașina se bălăci în noroi, scufundându-se tot mai adânc.

Speriat de sunetele funeste și de mișcarea dezlănțuită, Rocky gemu în mizerie, ca și cum ar fi răspuns nu numai evenimentelor fierbinți, ci și terorilor acumulate în cursul întregii sale vieți nenorocite.

Explorer-ul plesni suprafața apei, tăvălindu-se ca o barcă pe o mare agitată. Ferestrele erau închise, oprind pătrunderea apei reci, dar motorul se stinsese.

Mașina purtată de curent, văicărindu-se și clătinându-se, se ridicase mai mult decât se așteptase Spencer. Apele agitate erau la zece – cincisprezece centimetri sub marginea ferestrei laterale.

Se trezi asaltat de sunete lichide, o tortură chinezească: ploaia răpăia pe capotă, dezlănțuită, torentul spumega izbind Explorer-ul, șuierând, gâlgâind și clipocind.

Deasupra acestui vacarm, un zgomot timid, un picurat, strop după strop, îi atrase atenția lui Spencer. Niciun șarpe cu clopoței nu l-ar fi îngrozit mai rău. Pe undeva, apa pătrundea în mașină. Spărtura nu avea dimensiuni uriașe, dar fiecare gram de apă luat la bord grăbea sfârșitul. Explorer-ul se va afunda din ce în ce mai mult, va ajunge pe fundul râului, capota va fi strivită, iar geamurile se vor face zob…

Ambele portiere fuseseră închise ermetic. Niciun defect de etanșare.

În timp ce mașina se zbătea pe valuri, fiind purtată de torent, Spencer se întoarse în scaun, prins de centura de siguranță, și examină portbagajul. Toate ferestrele rămăseseră intacte. Prin spate nu se infiltra nicio picătură. Bancheta fusese pliată, așa că nu reuși să vadă podeaua ascunsă sub ea, dar se îndoia că apa s-ar fi putut strecura prin ușile din dos.

Când se răsuci din nou pe scaun, picioarele i se afundară în vreo trei centimetri de apă.

Rocky scheună, iar Spencer spuse scurt:

— E în regulă.

Nu-l speria pe câine. Nu minți, dar nici nu-l speria.

Radiatorul. Motorul murise, dar încălzirea încă mai funcționa. Râul îi invada prin ventilele acestuia. Spencer închise sistemul și ventilatoarele. Burnița se opri.

Farurile biciuiau cerul umflat și scânteiau în torentele ucigașe ale ploii. Mașina se clătină și razele șfichiuiră sălbatic în stânga și în dreapta, părând să taie pereții albiei; bucăți de pământ căzeau în valurile murdare, scuipând stropi de spumă sidefie. Stinse farurile și lumea gri-peste-gri rezultată păru mai puțin haotică.

Ștergătoarele de parbriz se alimentau de la baterie. Nu le opri. Avea nevoie să vadă ce se petrecea în fața lui, cât mai bine posibil.

Ar fi fost minunat să plece capul, să închidă ochii, precum Rocky, și să se lase în voia sorții. Cu o săptămână în urmă, probabil că așa ar fi făcut. Acum însă privea iscoditor și neliniștit în față, cu mâinile strângând volanul devenit absolut nefolositor.

Îl surprinse forța cu care își dorea să supraviețuiască. Înainte de a păși în localul Ușa Roșie nu mai aștepta nimic de la viață: doar să-și păstreze o oarecare demnitate și să moară onorabil.

Bucăți țepoase de cactuși cu rădăcinile în sus, mari cantități de iarbă deșertică și de lemn deschis la culoare călătoreau pe râul zbuciumat împreună cu Explorer-ul, îngrămădindu-se și hârjonindu-se pe lângă el. Într-o stare de tulburare emoțională egală cu tumultul naturii, Spencer știu că trecuse peste ani de parcă și el ar fi fost un buștean plutitor, dar cel puțin rămăsese *viu.*

Cursul apei se prăbuși brusc trei-patru metri, iar Explorer-ul navigă prin cascadă ca un avion, înclinându-se înainte. Se scufundă în valurile furioase, într-o beznă diluviană. Spencer se pomeni mai întâi aruncat în față, apoi trântit pe spate. Capul i se izbi de spetează. Mașina nu atinse fundul, țâșni la suprafață și o porni vijelios în josul râului.

Rocky se mai afla încă pe scaunul din dreapta, ghemuit și nenorocit, cu ghearele înfipte în tapițerie.

Spencer îl mângâie ușor și îl scărpină pe ceafă.

Rocky nu-și îndreptă capul, dar se răsuci spre stăpânul său și își ridică ochii privindu-l pe sub sprâncene.

Interstate 15 se găsea la o jumătate de kilometru mai în față. Spencer constată cu uimire cât de repede fusese purtat de valuri. Curenții erau chiar și mai puternici decât păreau.

Autostrada gonea deasupra râului – de obicei numai o albie uscată – pe niște stâlpi mari din piatră. Prin parbrizul noroios și prin ploaia grea, pilonii podului păreau a fi incredibil de numeroși, ca și cum inginerii guvernului proiectaseră structura în primul rând pentru a investi milioane de dolari în afacerile cu beton ale vreunui nepot de senator.

Distanța dintre ei era destul de mare, încât să permită trecerea unei linii de cinci camioane. Dar jumătate din torent spumega printre spațiile înguste dintre stâlpii alăturați, de pe o parte și de pe cealaltă a canalului principal. Impactul cu ei ar fi fost mortal.

Plonjă într-o serie de cascade mici. Apa împroșca ferestrele. Râul câștiga viteză. Foarte multă viteză.

Rocky tremura mai violent ca niciodată și gâfâia poticnit.

— Ușurel, amice, ușurel. Să nu faci pipi pe scaun. Auzi?

Pe I-15, farurile mașinilor mari sau mici se mișcau în ziua întunecată de furtună. Panouri de avertizare aruncau în ploaie lumini roșii în locurile unde automobiliștii se opriseră pe acostament pentru a aștepta trecerea potopului.

Podul se desena nedeslușit în față. Lovind necontenit stâlpii din beton, râul arunca perdele de stropi în aerul sugrumat de ploaie.

Atinseseră o viteză înfricoșătoare, îndreptându-se *ca un glonț* în josul torentului. Se legănau puternic, iar lui Spencer îi veni să vomite.

— Să nu faci pipi pe scaun, repetă el, de această dată nemaiadresându-se câinelui.

Pipăi sub jacheta lui de doc căptușită cu blană, sub cămașa îmbibată cu apă, și extrase medalionul din steatit verde, care-i atârna pe un lănțișor de aur la gât. Pe o parte, un cap de dragon. Pe cealaltă, un fazan, la fel de stilizat.

Spencer revăzu biroul elegant și lipsit de ferestre din subsolul de la China Dream. Zâmbetul lui Louis Lee. Papionul, bretelele. Vocea blândă: *Câteodată dăruiesc așa ceva unor oameni care par să aibă nevoie.*

Fără să-și scoată lanțul de la gât, apucă medalionul cu o mână. Se simțea ca un copil, dar nu slăbi strânsoarea.

Podul se afla la cincizeci de metri în față. Explorer-ul avea să ajungă periculos de aproape de stâlpii din dreapta.

Fazani și dragoni. Prosperitate și viață lungă.

Își aminti de statuia lui Quan Yin de la ușa din față a restaurantului. Calmă, dar vigilentă. Păzindu-l de oamenii invidioși.

După o viață ca a dumneavoastră, *mai puteți crede în așa ceva*?

Trebuie ca toți să credem în ceva, *domnule Grant.*

La zece metri de pod, curenții feroci prinseră Explorer-ul, îl ridicară, îl aruncară, îl înclinară la patruzeci și cinci de grade spre dreapta, îl rostogoliră spre stânga și loviră portierele.

Ieșind din furtună și îndreptându-se spre umbrele estompate ale autostrăzii de deasupra, trecură de primul dintre pilonii podului din rândul aflat imediat în dreapta. Trecură de al doilea. Cu o viteză înspăimântătoare. Râul se umflase atât de mult, încât partea de dedesubt a podului se găsea la vreo treizeci de centimetri deasupra mașinii. Se ridicară pe valuri și mai aproape de stâlpi, țâșnind pe lângă al treilea, al patrulea, din ce în ce mai aproape.

Fazani și dragoni. Fazani și dragoni.

Curentul târî mașina departe de stâlpii din beton și o aruncă pe un banc mlăștinos apărut brusc la suprafața învolburată, unde se bălăci în mocirlă, cu apa până la nivelul ferestrelor. Râul îl păcăli pe Spencer care sperase să scape teferi din acel canal, împingându-i ca într-un bob pe o pârtie îngustă – dar apoi ridică din nou Explorer-ul și îl aruncă cu partea dinspre Rocky în următorul stâlp. Se lovi puternic, metalul scrâșni și Rocky urlă.

Impactul îl azvârli pe Spencer spre stânga, o mișcare pe care centura de siguranță n-o putu controla. Se lovi la tâmplă. În ciuda hărmălaiei, auzi sticla crăpându-se într-un păienjeniș de dâre de grosimea firului de păr, un sunet similar celui scos de o felie de pâine prăjită strânsă în pumn.

Înjurând, își duse mâna stângă la cap. Nu era sânge, Doar îi pulsa nebunește.

În mod miraculos, geamul de pe partea lui Rocky rămăsese intact. Dar ușa se bombase înăuntru. Apa se prelingea pe lângă chedere.

Rocky își înălță capul, dintr-odată fiindu-i frică să *nu* se uite. Scânci la vederea râului sălbatic, a tavanului jos din beton și a dreptunghiului de lumină gri a furtunii de dincolo de pod.

— La dracu’, spuse Spencer, fă pipi pe scaun dacă vrei.

Mașina se afundă într-un alt banc de mâl.

Parcurseseră deja două treimi din tunel.

Un șuvoi șuierător, cât un ac de subțire, *țâșni* printr-o spărtură minusculă din ușa strâmbă. Rocky schelălăi, îngrozit.

Când Explorer-ul se ridică peste valuri, nu se mai lovi de niciun stâlp. Mai rău, râul îl săltă ca și cum ar fi trecut peste o enormă protuberanță de pe fundul albiei și apoi îl proiectă drept în tavanul din beton de sub pod.

Ținând volanul strâns cu ambele mâini, hotărât să nu se mai lovească încă o dată de fereastră, Spencer nu fusese pregătit pentru o asemenea smucitură. Se lăsă pe scaun în timp ce capota se curba înăuntru, dar nu îndeajuns de repede. Îl izbi violent în moalele capului.

Săgeți strălucitoare de durere îi apărură în fața ochilor, îl străbătură de-a lungul șirei spinării. Sângele i se revărsă pe față. Lacrimi clocotite. Vederea i se încețoșă.

Râul lăsă în jos mașina, îndepărtându-l de tavanul din beton, iar Spencer încercă să se ridice pe scaun. Efortul îl ameți, așa că se prăbuși iarăși, respirând din greu.

Vederea începu să i se întunece. Lacrimile-i deveniră negre ca tușul, și, nemaivăzând nimic în fața ochilor, intră în panică, și tocmai panica, groaza de-a fi orbit îl ajutară să înțeleagă: nu orbise, slavă Domnului, dar era pe punctul de a-și pierde cunoștința.

Se agăță disperat de realitate. Dacă leșina, s-ar fi putut să nu se mai trezească niciodată. Se clătină pe marginea hăului. Zece mii de stropi cenușii se iviră în întuneric, extinzându-se într-o matrice de lumini și umbre, până când reuși să ghicească interiorul mașinii.

Se ridică pe scaun cât de mult îi permitea capota îndoită, amețind îngrozitor. Cu grijă, își atinse țeasta. Rana sângera.

Ploaia lovea sălbatic mașina.

Bateria încă nu murise. Ștergătoarele încă mai măturau parbrizul.

Explorer-ul pluti pe valuri spre centrul râului, mai larg ca oricând. Probabil de vreo patruzeci de metri lățime. Depășind marginile albiei, revărsându-și apele. Și Dumnezeu știe cât de adânc. Apa era mai calmă decât înainte, dar se mișca repede.

Uitându-se îngrijorat la șoseaua fluidă din fața lui, Rocky scotea niște sunete jalnice. Nu mai dădea afirmativ din cap, nu-l mai încânta viteza ca pe străzile Las Vegasului. Nu părea să-i acorde naturii la fel de multă încredere ca stăpânului său.

— Bunul bătrân, domnul Câine Rocky, spuse cu afecțiune Spencer și se sperie de vocea sa ștearsă.

În pofida îngrijorării lui Rocky, Spencer nu putea zări vreun pericol imediat. Pe o distanță de trei kilometri, torentul părea să curgă fără niciun obstacol, dizolvându-se apoi în ploaie.

Deșertul se întindea de o parte și de alta. Meschite țepoase. Mănunchiuri de iarbă sârmoasă. Grupuri de rocă noduroasă. Formațiuni naturale, cu geometria stranie a unor construcții străvechi ale druizilor.

O nouă durere îl străfulgeră pe Spencer. O beznă apăsătoare îl învălui, rupându-l de realitate pentru un minut sau, la fel de bine, pentru o oră, aruncându-l pe un tărâm întunecat, fără sfârșit.

Când își reveni, aerul rece vibra slab lângă tâmpla lui și ploaia înghețată îl împroșca în față. Mulțimea de glasuri lichide ale râului bolborosea, șuiera și chicotea asurzitor.

Stătu așa o vreme, întrebându-se de ce sunetele se auzeau din ce în ce mai tare. Mintea îi era tulburată. Până la urmă își dădu seama că fereastra laterală cedase. Mici bucățele zgrunțuroase de sticlă zăceau în poala sa.

Apa crescuse până la nivelul gleznelor. Picioarele îi înțepeniseră de frig. Le puse pe pedala de frână și își flexă vârfurile degetelor în pantofii uzi. Nivelul torentului ajunsese aproape de marginea de jos a ferestrei. Deși curgea repede, râul devenise mai puțin vijelios, poate și fiindcă se lărgise.

Spencer era în continuare năuc, reușind cu greu să se concentreze asupra dimensiunilor dezastrului. Locul geamului spart trebuia degrabă acoperit. Dar el nu voia să se miște, nu putea să se miște…

Tot ce își dorea era să doarmă. Se simțea atât de obosit, de sfârșit…

Dar dădu cu ochii de Rocky:

— Ce mai faci, poponeț îmblănit? întrebă el răgușit, de parcă ar fi băut bere după bere.

Rocky îl privi și apoi se uită iar la râul care se întindea în fața lui.

— Nu-ți fie frică, amice. O să câștige dacă ți-e frică. Nu-l lăsa pe nemernicul ăla să câștige. Nu-l putem lăsa să câștige. Trebuie s-o găsim pe Valerie. Înaintea lui. E acolo, afară. Stă… mereu… la pândă…

Cu gândul la ea și cu inima profund tulburată, Spencer Grant călătorea prin ziua alunecoasă, bolborosind febril, căutând ceva neștiut, imposibil de aflat. Câinele, vigilent, stătea tăcut lângă el. Ploaia bătea pe capota îndoită a mașinii.

Poate că leșinase din nou, sau poate că doar rămăsese cu ochii închiși, dar în momentul în care picioarele îi alunecară de pe pedala de frână și se bălăciră în apa acum până la jumătatea gambelor, Spencer își îndreptă cu greu capul și văzu că ștergătoarele de parbriz se opriseră. Bateria murise.

Râul avea viteza unui tren expres. Redevenise vijelios. Apa noroioasă atingea marginea ferestrei sparte.

La câțiva centimetri de fostul geam, un șobolan mort plutea, trecând pe lângă mașină. Mare și lucios. Un ochi sticlos și fix îl urmărea pe Spencer. Coada lungă, scârboasă, era rigidă ca sârma, răsucită și încrețită într-un mod ciudat.

Imaginea aceea îl alarmă teribil pe Spencer. Cuprins de o teamă care îi tăie respirația și îi acceleră bătăile inimii, cunoscută din coșmaruri, știu că avea să moară dacă șobolanul ar fi pătruns în Explorer, fiindcă nu era un simplu șobolan. Ci Moartea. Un urlet în noapte și țipătul bufniței, o lamă lucitoare și mirosul de sânge fierbinte, catacombele, miresmele de tei și, cel mai rău, ușa prin care își părăsea inocența copilăriei și pășea spre Infern, odaia de la capătul lui niciunde: toate astea se îngemănau în carnea rece a unei rozătoare moarte. Dacă l-ar fi atins, ar fi țipat până i-ar fi explodat plămânii, și ultima sa răsuflare ar fi fost întunericul.

Dacă ar reuși să găsească un obiect pe care să-l întindă prin gaura ferestrei și să împingă hoitul de acolo, fără a-l atinge direct... Dar se simțea prea slăbit pentru a căuta ceea ce ar fi trebuit să-i servească drept unealtă. Mâinile i se odihneau în poală, cu palmele în sus, iar ca să-și strângă pumnii ar fi fost prea mult.

Poate că se rănise mai tare decât își închipuise el prima dată, când se lovise cu creștetul capului de tavan. Se întrebă dacă nu cumva paralizase. Dacă da, atunci ce mai conta?

Un fulger brăzdă cerul. O reflexie strălucitoare transformă ochiul sumbru al șobolanului într-o sferă albă cuprinsă de flăcări, ce părea a se roti în orbită pentru a se uita și mai fix la Spencer.

Pricepu că privirea îndreptată asupra șobolanului îl atrăgea spre el, că ochii lui terorizați deveniseră un magnet pentru globul acela de un negru-metalic. Își răsuci capul. În față. Spre râu.

Deși transpira din abundență, îi era mai frig ca oricând. Până și cicatricea îi înghețase, nu o mai simțea fierbinte. Cea mai rece parte a sa.

Clipind din cauza ploii care bătea pieziș prin fereastră, Spencer urmări cum râul își mărea viteza, gonind pe lângă singura formă interesantă dintr-un peisaj altfel anost, cu câmpii ce coborau ușor în pantă.

De la nord spre sud, peste Mojave, dizolvându-se în ceață, se distingea o creastă de șase până la nouă metri înălțime în unele părți, și de un metru în altele. Deși era o formațiune geologică naturală, clima o erodase într-un mod straniu, cu ferestre scobite de vânturi, și arăta ca ruinele unui imens sistem de fortificații construit și distrus apoi într-o eră a războaielor, cu o

mie de ani înainte de a se scrie cronici istorice. De-a lungul celor mai înalte porțiuni ale vastei întinderi de piatră existau niște parapete crenelate. Pe alocuri, crăpăturile brăzdau peretele de sus până jos.

Spencer se concentră, imaginându-și un castel străvechi dominând falnic povârnișurile sterpe, pentru a-și abate atenția de la șobolanul mort care plutea chiar lângă fereastra spartă de alături.

În mintea lui confuză, la început nu îl îngrijoră faptul că râul îi purta spre aceste creneluri. În cazul în care curenții ar fi transportat Explorer-ul printr-o ecluză aflată pe cursul râului, atunci bizarele formațiuni din piatră ar fi rămas doar un peisaj interesant. Dar dacă s-ar fi lovit cu putere de una dintre porțile naturale…

Creasta de rocă traversa albia, dar fusese găurită în trei locuri de torent. Cea mai mare deschizătură avea cincisprezece metri lățime și se afla în dreapta, încadrată de malul sudic și de un turn din piatră de doi metri lățime și șase înălțime, care țâșnea din apă. Pasajul cel mai îngust, larg de mai puțin de doi metri și jumătate, se găsea în centru, între turn și un alt morman de bolovani cu lățimea de trei metri și cu înălțimea de aproape patru. Între *această* grămadă și malul stâng, al treilea pasaj se întindea pe vreo șase-șapte metri.

— O să reușim!

Încercă să-l atingă pe câine. Zadarnic.

Când mai rămăseseră o sută de metri de parcurs, Explorer-ul păru să se deplaseze rapid spre poarta sudică, cea mai largă.

Spencer nu se abținu să privească în stânga. Prin fereastra spartă. La șobolan. Plutea. Mai aproape ca înainte. Coada rigidă era bălțată cu roz și negru.

O amintire îi sfredeli mintea: *șobolani într-un loc strâmt, ochii roșii și plini de ură dintre umbre, șobolani în catacombe, jos în catacombe, deasupra lor aflându-se odaia de la capătul lui niciunde.*

Cutremurat de scârbă, privi înainte. Ploaia întuneca parbrizul. Cu toate acestea văzuse deja prea mult. Ajuns la cincizeci de metri de punctul în care râul se despica, Explorer-ul nu se mai îndrepta spre pasajul cel mai lat. O cotise spre stânga, spre poarta din mijloc, cea mai periculoasă.

Canalul se îngustă. Apa își mări viteza.

— Ține-te bine, amice. Ține-te bine!

Spencer nădăjduia ca râul să-i care brusc spre stânga și, trecând de poarta centrală, să intre în pasajul nordic. Douăzeci de metri până la ecluză; mișcarea spre stânga a mașinii încetă. N-avea să mai ajungă niciodată la poarta nordică. Urma s-o ia prin centru.

Cincisprezece metri. Zece.

Ca să traverseze tunelul din centru, aveau nevoie de noroc. În acel moment se năpusteau spre stâlpul de șase metri înălțime, din rocă solidă, aflat în partea dreaptă a intrării.

Erau atât de aproape, încât Spencer nu mai putu distinge baza turnului din piatră care trecu prin fața Explorer-ului.

— Doamne ajută!

Bara de protecție se ciocni de rocă, de parcă ar fi vrut să o străpungă. Impactul fu atât de puternic, încât Rocky căzu iarăși pe podea. Aripa din dreapta se desprinse și dispăru în valuri. Capota se îndoi de parcă ar fi fost din staniol. Parbrizul explodă, dar, în loc să-l împroaște pe Spencer, se revărsă în cascadă peste tabloul de bord, în cioburi ascuțite și cleioase.

Pentru o clipă, Explorer-ul rămase pe loc, oblic față de direcția torentului. Apoi curentul dezlănțuit îl înșfăcă din lateral și începu să-i împingă partea din spate spre stânga.

Spencer deschise ochii și urmări îngrozit cum Explorer-ul se răsuci până ajunse perpendicular pe cursul apei. Niciodată n-ar fi reușit să treacă printre cele două blocuri de piatră până în centrul porții. Spațiul era prea îngust; mașina s-ar fi înfipt între pereți. Apoi râul furios ar fi lovit-o din lateral până când ar fi invadat interiorul, sau poate ar fi aruncat prin fereastra spartă un butuc plutitor drept în capul lui Spencer.

Cutremurându-se, scrâșnind, botul Explorer-ului râcâi piatra, adâncindu-se în tunel, iar spatele lui continuă să se rotească spre stânga. Râul îl izbi din dreapta, ridicându-se la jumătatea ferestrei. În vreme ce partea cealaltă a mașinii trecea foarte aproape de ecluza îngustă, apele se umflară puțin, depășind rama geamului. Spatele se lovi de poarta din mijloc și apa pătrunse înăuntru, peste Spencer, transportând și rozătoarea moartă care rămăsese mereu pe-aproape.

Șobolanul unsuros alunecă printre palmele sale și nimeri pe scaun, între picioare. Coada rigidă îl plesni peste mâna dreaptă.

Catacombele. Ochii congestionați urmărindu-l dintre umbre. Odaia, *odaia*, *odaia de la capătul lui niciunde.*

Încercă să țipe, dar ieși numai un scâncet sugrumat și întretăiat, ca al unui copil înspăimântat peste poate.

Deși pe jumătate paralizat de lovitura la cap, dar fără îndoială paralizat complet de groază, reuși totuși să împingă șobolanul, cu un gest spasmodic, cu ambele mâini. Căzu, plesnind apa ce ajunsese până la genunchi. Deja nu-l mai vedea. Dar îl simțea. Plutea printre picioarele lui.

Nu te mai gândi la asta.

Era amețit de parcă s-ar fi dat ore întregi în călușei, iar întunecimea dintr-o casă de distracții sângera la marginea închipuirii.

Nu mai plângea. Repeta aceleași trei cuvinte, cu o voce răgușită, în agonic: „Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău…”

În delirul său profund, știa totuși că nu-și cerea scuze câinelui, nici Valeriei Keene, pe care niciodată nu avea s-o mai salveze, ci mamei lui, pentru că nu o salvase nici pe ea. Pierise cu mai mult de douăzeci și doi de ani în urmă. Avea numai opt ani când murise, prea mic pentru a o salva, prea mic atunci pentru a se simți atât de vinovat acum, însă „îmi pare rău” se revărsa obsedant de pe buzele lui.

Râul împingea asiduu Explorer-ul în ecluză, deși acum se afla perpendicular pe cursul lui. Ambele bare de protecție răzuiau, scrâșnind, pereții din piatră. Scâncea, scârțâia, gemea: de la un capăt la altul, măsura cu vreo doi centimetri mai puțin decât intrândul împroșcat de apă prin care se lupta să pătrundă. Curentul îl clătina, îl răsucea, îl strivea și îl smulgea alternativ, deformându-l la ambele capete pentru a-l forța să înainteze.

Simultan și gradat, puterea extraordinară a curenților săltă mașina vreo treizeci de centimetri. Apa întunecată se năpusti din lateral asupra scaunului pasagerului.

Rocky rămăsese jos, în spațiul aproape inundat rezervat picioarelor.

După ce Spencer își reprimă amețeala cu un efort supraomenesc, văzu că blocul de piatră care intersecta albia nu era atât de gros pe cât părea. De la intrarea până la ieșirea din ecluză, coridorul nu măsura mai mult de trei metri și jumătate.

Râul, asemenea unui perforator pneumatic, împinse Explorer-ul aproape trei metri în pasaj și apoi, cu un *scrâșnet* de metal

sfârtecat, mașina se înțepeni. Dacă s-ar mai fi mișcat încă un metru, ar fi fost iar purtată de ape, eliberată. Atât de aproape…

Acum răpăitul ploii redevenise sunetul predominant. Se auzeau și mai multe tunete ca înainte, deși nu mai turna atât de tare. Poate că doar *părea* mai puternică; i se făcuse îngrozitor de scârbă de ea.

Rocky se cățărase din nou pe scaun, ca să nu mai stea în bazinul de jos, șiroind de apă, nefericit…

— Îmi pare foarte rău, spuse Spencer.

Înfruntând disperarea și întunericul persistent care îi restrângea raza vizuală, incapabil de a întâlni ochii credincioși ai câinelui, Spencer se răsuci spre fereastra laterală, spre râul atât de temut și de urât până atunci, pe care acum dorea să-l îmbrățișeze.

Râul nu era acolo.

Se gândi că are halucinații.

În depărtare, sub vălul ploii furioase, un lanț muntos definea orizontul, cu piscurile învăluite în nori. Niciun râu nu se mișca într-acolo. Mai exact, absolut nimic nu părea să existe până acolo. Imaginea semăna cu un tablou căruia artistul îi lăsase prim-planul complet alb.

Apoi, parcă în vis, Spencer realiză ciudățenia. Își modifică puțin poziția, se aplecă în față și privi: o prăpastie de vreo mie de metri, spre care se îndrepta râul.

Creasta lungă de kilometri întregi, pe care o crezuse mărginită de teritoriul deșertic, nu era decât parapetul neregulat al unei stânci amenințătoare, Pe partea dinspre el, fusese erodată de mult, roasă de milenii. De cealaltă, nu se întindea o altă câmpie, ci numai piatră seacă, pe care râul cădea cu un zgomot asurzitor.

De asemenea, își închipuise că răpăitul ploii creștea în intensitate doar în imaginația lui, dar vuietul sinistru aparținea unui trio de cascade, lățindu-se împreună pe vreo treizeci de metri, care se prăbușeau cam o sută de etaje peste valea de dedesubt.

Încercă zadarnic să se ridice puțin, să vadă ce se întâmplă. Explorer-ul era suspendat chiar deasupra lor. Torentul izbea nebunește în ușa din partea dreaptă, împingând mașina cu o forță nebănuită, încercând s-o smulgă din menghina de piatră ce o împiedica să se prăvălească în gol.

Se întrebă cum, pentru numele lui Dumnezeu, va ieși viu din încleștarea asta. Apoi își alungă toate gândurile, străduindu-se să-și păstreze calmul. Trebuia să chibzuiască. Prăbușit pe spătarul scaunului, reuși să vadă valea largă de dedesubt, cursul șerpuit al apei, dar nu și cascada…

Se răsuci în scaun, încercând să rămână stăpân pe sine.

Prea târziu. Caruselul ploii, al stâncilor, al torentului dezlănțuit deveni o spirală tot mai îngustă, tot mai întunecată, în care el se rostogolea nebunește…

… și aici, în noaptea din dosul șopronului, sunt încă bântuit de îngerul în picaj care nu fusese decât o bufniță. Într-un mod inexplicabil, când viziunea mamei mele în robă celestă și cu aripi se dovedește a fi o iluzie, sunt copleșit de o altă imagine a ei: însângerată, ghemuită, goală, moartă în șanț, la o sută douăzeci de kilometri de casă, cum fusese găsită cu șase ani în urmă. N-am văzut-o niciodată așa, nici măcar în vreo fotografie dintr-un ziar, am auzit numai descrierea scenei din gura câtorva colegi de școală, mici ticăloși păcătoși. Însă, după ce bufnița a dispărut în lumina lunii, nu pot reține plutirea îngerului, cu toate că încerc, și nu sunt în stare să lepăd înspăimântătoarea scenă mentală a trupului zdrobit, deși ambele sunt roade ale imaginației mele și ar fi trebuit să le pot stăpâni.

Cu pieptul gol și desculț, mă mișc grăbit prin spatele șopronului, care nu a mai fost folosit ca atare de peste cincisprezece ani. E un loc pe care îl cunosc bine, de când mă știu a făcut parte din viața mea, dar în această noapte pare altul, s-a schimbat într-un fel pe care nu-l pot defini, care mă îngrijorează cumplit.

Este o noapte stranie, mai stranie decât pot gândi. Și eu sunt un băiat ciudat, plin de întrebări pe care n-am îndrăznit să mi le pun, căutând răspunsurile în acea beznă de iulie, în timp ce ele zac înăuntrul meu, și numai eu știu să le găsesc acolo. Un băiat ciudat care simte cum poteca din pădurea vieții se deformează, convins totuși că linia aceea strâmbă este de fapt una reală și dreaptă. Un băiat ciudat care își păstrează secretele față de el însuși, și le păstrează atât de bine pe cât își apără și lumea taina rostului vieții.

În noaptea fantastică și tăcută, în dosul șopronului, mă târăsc prudent spre furgoneta Chevy, pe care n-am mai văzut-o niciodată până atunci. Înăuntru, nimeni. Ating capota. Caldă.

Metalul se răcește, pocnind ușor. Trec pe lângă curcubeul zugrăvit pe aripa furgonetei până la ușa din spate.

Cu toate că portbagajul e întunecat, prin parbriz pătrunde lumina lunii și reușesc să văd că e gol. Apoi observ că furgoneta are numai două locuri, și nu luxoase cum te îndemna să te aștepți exteriorul făcut la comandă.

Simt în continuare pericolul care plutește în jurul ei. Arunc o privire înăuntru, sprijinindu-mă de ușa din spate, dorindu-mi să fi adus o lanternă cu mine. Mă izbește un miros de urină. Ciudat, Iisuse! Sau poate o fi fost doar un câine. Oricum, dezgustător.

Ținându-mi respirația, strângându-mă de nas, mă retrag puțin și studiez plăcuța de înmatriculare. Este chiar din Colorado, statul nostru.

Mă ridic în picioare.

Ascult. Liniște.

Șopronul așteaptă.

Ca multe alte șoproane construite în zone unde ninge, fusese inițial conceput fără ferestre. Chiar și după schimbarea radicală a destinației, singurele ferestre sunt cele două de la primul etaj și cele patru de la al doilea, toate spre sud, pentru a capta lumina de la răsărit până la apus.

Acum sunt întunecate. Șopronul e tăcut.

Peretele nordic dezvăluie o singură intrare.

O ușă îngustă.

Înconjur furgoneta. Nimeni. Rămân pe gânduri.

De la o depărtare de șase metri, sub lumina palidă a lunii, sub razele ei lăptoase, reușesc să disting ușa rămasă întredeschisă.

De fapt, știu ce trebuie să fac. Însă o parte din mine insistă să mă întorc în pat, să uit țipătul care mă trezise când o visam pe mama, și să dorm. Desigur că dimineață voi continua să trăiesc visul acela pe care mi-l construisem, prizonier al unei vieți pline de deziluzii, cu adevărurile îndesate într-un buzunar uitat din străfundurile minții mele. Și poate că devenise prea greu pentru țesătură, poate că toate cusăturile cedau. De fapt, mă decisesem să-mi închei visul.

Sau poate că decizia pe care o iau este prestabilită și are mai puțin de-a face cu agoniile subconștiente sau conștiente decât cu firul destinului pe care îl urmez încă din ziua în care m-am născut. Pesemne alegerea mea este o iluzie, și singurele căi pe care putem apuca în viață sunt marcate pe o hartă în momentul

concepției. Mă rog la Dumnezeu ca destinul să nu fie din fier, să poată fi modelat, să fie înnobilat cu forța compasiunii, a onestității, a bunătății și a virtuții – altminteri n-aș fi capabil să tolerez persoana care voi deveni, lucrurile pe care le voi face sau sfârșitul care îmi este hărăzit.

În acea noapte fierbinte de iulie, îmbrobonat de sudoare, dar înfiorat, cutremurându-mă, un copil de paisprezece ani sub lumina lunii, nu mă gândesc la nimic din toate acestea; nu meditez la taine ascunse, nici la destin. În noaptea aceea sunt condus mai mult de sentimente decât de rațiune, mai mult de intuiție pură decât de vreun motiv, mai curând de nevoie decât de curiozitate. În fond am numai paisprezece ani. Numai paisprezece.

Șopronul așteaptă.

Mă duc la ușa întredeschisă.

Ascult cu atenție.

Înăuntru, tăcere.

Împing ușa. Balamalele sunt bine unse, sunt desculț și mă afund într-o tăcere adâncă, asemenea întunericului care mă învăluie...

•

Spencer deschise ochii, trecând din interiorul întunecat al șopronului din vis în cel al Explorer-ului captiv între stânci, și realiză că noaptea se așternuse peste deșert. Fusese inconștient pentru cel puțin cinci sau șase ore.

Se uită în jos, la palmele lui, albe ca varul.

Șobolanul se afla pe podea. Nu-l putea vedea. Dar era acolo. În întuneric. Plutea.

Nu te gândi la asta.

Ploaia se oprise. Nu mai răpăia pe capotă.

Îi era sete. Ardea. Avea limba iritată și buzele uscate.

Mașina se răsuci încet. Râul încerca să-l împingă peste marginea stâncii. Al naibii râu neobosit!

Nu. Aceasta nu putea fi explicația corectă. Vuietul cascadei dispăruse. Noaptea era tăcută. Niciun tunet. Niciun fulger. Niciun sunet lichid afară.

Îl durea peste tot. Capul, și cel mai tare gâtul.

Își ridică privirea, cu greu.

Rocky dispăruse.

Portiera de lângă scaunul pasagerului rămăsese deschisă.

Mașina se răsuci din nou. Zdrăngăni și scârțâi.

Femeia apăru în pragul ușii deschise. Mai întâi capul, pe urmă umerii, ca și cum ar fi levitat deasupra torentului. Numai că, judecând după liniștea mormântală, torentul dispăruse.

Deoarece ochii i se obișnuiseră cu întunericul, și lumina rece a lunii se ivea printre siluetele bizare ale norilor, Spencer reuși s-o recunoască.

Cu o voce aspră ca scrumul, și fără nicio vibrație, el îngăimă:

— Bună.

— Bună, zise ea.

— Intră.

— Mulțumesc, așa o să fac.

— Drăguț din partea ta.

— Îți place aici?

— Mai mult decât în celălalt vis.

Se săltă în mâini cățărându-se în mașină; aceasta se balansă și mai mult ca înainte, scrâșnind.

Spencer se neliniști, temându-se să nu amețească din nou, să nu ajungă în ghearele coșmarului din Colorado.

Stând pe locul ocupat mai înainte de Rocky, ea rămase pentru o clipă tăcută, așteptând să înceteze balansul mașinii.

— Ai intrat într-un bucluc al naibii de complicat.

— Fulger globular, zise el.

— Poftim?

— Fulger globular.

— Bineînțeles.

— Mi-a împins mașina în albie.

— De ce nu?

Îi era atât de greu să gândească, să se exprime clar. Aproape că îl durea. Îl amețea.

— Am crezut că sunt extratereștri, explică el.

— Extratereștri?

— Oameni mici. Cu ochi mari. Spielberg.

— De ce ai crede că sunt extratereștri?

— Pentru că ești minunată.

În ciuda luminii palide, o văzu tresărind, și continuă, amețind din cauza efortului:

— În jurul tău trebuie să se petreacă… Să se petreacă numai lucruri minunate…

— O, da, sunt în centrul unui *spectacol* adevărat.

— Probabil că știi un lucru minunat. De aceea te urmăresc. Pentru că știi un lucru minunat.

— Ești drogat?

— Aș putea lua vreo două aspirine. Oricum... Ei nu te urmăresc pentru că ești o persoană rea.

— Nu-i așa?

— Nu. Pentru că nu ești. O persoană rea, vreau să spun.

Se întinse spre el și îi puse o mână pe frunte. Până și atingerea aceea ușoară îl făcu să se chircească de durere.

— De unde știi că nu sunt rea? întrebă ea.

— Ai fost drăguță cu mine.

— Poate am jucat teatru.

Scoase din jachetă o lanternă de dimensiunea unui creion, îi dezveli lentila și îndreptă raza spre ochii lui. Lumina îl duru. Totul îl durea. Fața îl durea din cauza aerului rece. Și ameți mai rău.

— Ai fost drăguță cu Theda.

— Poate că și atunci jucam teatru, spuse ea, examinându-i ochiul drept cu ajutorul lanternei.

— N-o poți păcăli pe Theda.

— De ce nu?

— E înțeleaptă.

— Într-adevăr, așa e.

— Și face niște fursecuri *uriașe.*

Terminând cu examinatul ochilor, îi împinse capul în față pentru a se uita la rana din creștet.

— Urâtă. S-a coagulat acum, dar trebuie s-o curăț și s-o cos.

— Au!

— De cât timp sângerezi?

— Visele nu dor.

— Crezi că ai pierdut mult sânge?

— Asta doare.

— Pentru că nu visezi.

Își linse buzele crăpate. Avea gura uscată.

— Sete.

— Imediat îți aduc ceva de băut, zise ea punându-i două degete sub bărbie și ridicându-i din nou capul.

Toate aceste atingeri îl amețeau periculos de mult, dar reuși să bâiguie:

— Nu visez? Ești sigură?

— Da. Îi atinse palma dreaptă. Poți să-mi strângi mâna?
— Da.
— Dă-i drumul.
— Bine.
— Acum.
— Ah!
O apucă de mână.
— Nu-i prea rău.
— E bine.
— Ai putere. Probabil coloana vertebrală e intactă. Mă așteptam la mai rău.
Ea avea o mână caldă și hotărâtă. El zise:
— Bine.
Închise ochii. Întunericul interior țâșni spre el. Îi deschise instantaneu, înainte de a se cufunda din nou în vis.
— Poți să-mi dai drumul la mână acum, zise ea.
— Nu-i un vis, mm?
— Nu-i niciun vis.
Cu un clinchet, ea aprinse iarăși lanterna și o direcționă în jos, între scaun și consola centrală.
— E într-adevăr ciudat, spuse el.
Ea privea cercetător de-a lungul razei înguste de lumină.
— Nu visez, probabil că am halucinații.
Ea apăsă butonul care îi eliberă centura de siguranță din încuietoarea dintre scaun și consolă.
— E OK.
— Ce e OK? întrebă ea stingând lanterna și punând-o în buzunarul jachetei.
— Că ai făcut pipi pe scaun.
Ea râse.
— Îmi place să te aud râzând.
Încă mai zâmbea în timp ce îl elibera cu grijă de centură.
— N-ai mai râs până acum, spuse el.
— Păi, în ultima vreme nu prea.
— Nici înainte. Și nici n-ai lătrat vreodată.
Ea râse din nou.
— O să-ți dau un os de vacă.
— Ești foarte amabil.
El zise:
— E al naibii de interesant.

— Asta-i sigur.
— E atât de real.
— Mie mi se pare *ir*eal.
Deși Spencer nu se agitase aproape deloc, scoaterea centurii de siguranță îl ameți atât de tare, încât văzu trei femei și câte trei versiuni ale fiecărei umbre din mașină, ca niște imagini suprapuse dintr-o fotografie.
De teamă să nu leșine, dădu drumul unui șuvoi grăbit de cuvinte scrâșnite:
— Ești un adevărat prieten, amice, într-adevăr ești un prieten ideal.
— Rămâne de văzut ce va fi până la urmă.
— Ești singurul meu prieten.
— OK, prietene, acum am ajuns la partea cea mai grea. Cum dracu' o să reușesc să te scot din rabla asta dacă nu te poți mișca?
— Ba mă pot mișca.
— Crezi?
— Odată am fost soldat în cavalerie. Și polițai.
— Da, știu.
— Am învățat și arte marțiale *tae kwon do.*
— Asta o să ne folosească dacă vom fi atacați de asasini ninja. Dar mă poți ajuta să te scot de aici?
— Puțin.
— Cred că trebuie să încercăm.
— OK.
— Poți să-ți ridici picioarele și să le muți spre mine?
— Nu vreau să deranjez șobolanul.
— E vreun șobolan?
— E deja mort, dar… Știi tu.
— Normal.
— Sunt foarte amețit.
— Atunci, hai să mai așteptăm un pic, să ne odihnim un pic.
— Foarte, foarte amețit…
— Liniștește-te.
— La revedere, spuse el, și se predă vârtejului negru. Dintr-un motiv necunoscut, se gândea la Dorothy, la Toto și la Oz.

… *ușa din spate a șopronului dă într-un scurt coridor. Pășesc înăuntru. Nicio lumină. Nicio fereastră. Licărirea verde de pe*

ecranul sistemului de alarmă – DEZACTIVAT – aflat pe peretele din dreapta îmi furnizează destulă lumină pentru a vedea că sunt singur acolo. Nu închid ușa de tot, ci o las întredeschisă, așa cum o găsisem.

Podeaua pare neagră sub picioarele mele, dar știu că merg pe scânduri lustruite din lemn de pin. La stânga se află o baie și un dormitor unde sunt depozitate operele de artă. Toate ușile sunt aproape invizibile, dizolvându-se în negru-verzui, asemenea unei lumini nepământene dintr-un vis, mai puțin reale decât amintirea persistentă a neonului. La dreapta, o cameră cu dosare. În față, la capătul coridorului, ușa care dă spre o galerie spațioasă în care se află o scară răsucită ce duce la biroul tatălui meu. Această odaie de sus ocupă întregul etaj și are ferestre mari, spre nord, sub care este parcată furgoneta.

Ascult în întuneric.

Nu vorbește, nici nu respiră.

Comutatorul de lumină se află la dreapta, dar nu îl ating.

În obscuritatea negru-verzuie, deschid încetișor ușa de la baie. Pășesc înăuntru. Aștept un zgomot, o mișcare, o răsuflare. Nimic.

Depozitul este, de asemenea, pustiu.

Mă mișc spre dreapta holului și deschid pe tăcute ușa spre camera cu dosare. Îi trec pragul.

Tuburile fluorescente de deasupra mea sunt stinse, dar există o lumină într-un loc unde nu ar trebui să fie. Galbenă și enervantă, întunecată și stranie. Dintr-o sursă misterioasă de la capătul îndepărtat al camerei.

O masă de lucru ocupă centrul acestui spațiu dreptunghiular. Două scaune. Dulapurile cu dosare se înalță de-a lungul unui perete.

Inima îmi bate atât de repede, încât mâinile îmi tremură. Îmi strâng pumnii și îmi las brațele pe lângă corp, luptându-mă să mă controlez.

Mă decid să mă întorc în casă, în pat, și să dorm.

Apoi mă aflu la capătul îndepărtat al camerei cu dosare, deși nu-mi aduc aminte să fi făcut vreun pas în acea direcție. Mi se pare că am străbătut șase metri sub vraja somnului. Chemat acolo de ceva, de cineva. Ca și cum aș fi răspuns unui ordin hipnotic. Unei invitații mute.

Stau în fața unui dulap noduros, din lemn de pin, înalt până în tavan și lat cât toată camera, de nouă metri. Are trei perechi de uși înguste.

Cea din centru este deschisă.

Dincolo de ele ar fi trebuit să fie doar rafturi. Pe rafturi ar fi trebuit să se afle cutii cu tot felul de chitanțe, cu corespondență și dosare clasate, mutate din dulapurile de metal așezate în partea cealaltă a camerei.

În această noapte, rafturile împreună cu conținutul lor sunt împinse vreun metru și jumătate înapoi, într-un loc secret din spatele camerei cu dosare, într-o odaie ascunsă pe care n-o mai văzusem până atunci. Lumina galbenă și enervantă provine de undeva, din spate.

În fața mea se află esența tuturor închipuirilor unui băiat: trecerea secretă spre o lume a primejdiei și a aventurilor, spre un tărâm al uriașilor, al piraților, al maimuțelor inteligente sau al roboților, o zonă dintr-un viitor îndepărtat sau din era dinozaurilor. Aici se găsește drumul spre necunoscut, un tunel prin care pornesc într-o urmărire eroică, ori o stație spre o autostradă bizară, de dimensiuni neștiute.

Mă-nfior la gândul călătoriilor exotice și al descoperirilor magice. Dar instinctul mă avertizează că la capătul acestui pasaj secret există ceva mai ciudat și mai periculos decât o planetă străină sau o temniță Morlock. Vreau să mă întorc în casă, în dormitor, imediat, la adăpostul așternuturilor, fugind cât pot de repede. Alura perversă a terorii și a necunoscutului mă copleșește, și brusc devin nerăbdător să părăsesc visul acesta, pentru a pătrunde pe tărâmul somnului.

Deși nu reușesc să-mi amintesc cum am trecut pragul, mă găsesc în interiorul dulapului cel înalt, în loc să alerg spre casă, prin noapte, sub lumina lunii, urmărit de umbra bufniței. Clipesc și realizez că m-am dus mai departe, mult mai departe.

Sunt într-un fel de vestibul de doi metri și jumătate pe doi metri și jumătate. Dușumea din beton. Pereți din beton. Un bec golaș și galben prins în tavan.

Pereții negri ai dulapului din lemn de pin, cu rafturi încărcate, se reazemă pe niște rotițe ascunse. A fost împins prin alunecare.

La dreapta se află o ușă care dă în afara vestibulului. O ușă obișnuită. În aparență grea. Din lemn masiv. Și din bronz. E vopsită în alb, iar pe alocuri s-a îngălbenit din cauza vremii.

Oricum, în această noapte pare neagră. O serie de amprente însângerate se ridică dinspre zona din jurul clanței de alamă. Opt, zece, douăsprezece urme ale unor mâini de femeie. Palme și degete desfăcute. Fiecare se suprapune parțial pe cea din urmă. Unele sunt mânjite, altele clare ca în dosarele poliției. Toate sclipesc, umede. Toate proaspete. Aceste imagini stacojii îmi amintesc de aripile întinse ale unei păsări țâșnind în zbor, spre cer, îngrozită. Vederea lor mă fascinează, îmi taie răsuflarea, îmi accelerează bătăile inimii, fiindcă amprentele îmi dezvăluie teroarea și împotrivirea disperată a femeii în momentul trecerii forțate din vestibulul cenușiu într-o lume tainică.

Nu mai pot înainta. Nu pot. Nu vreau. Sunt doar un copil desculț, neînarmat, înspăimântat, nepregătit să afle adevărul.

Nu-mi amintesc să-mi fi mișcat mâna dreaptă, dar acum o țin strâns pe clanța din alamă. Deschid ușa cea roșie.

PARTEA A DOUA

LA IZVOARELE RÂULUI

Pe drumul pe care-am pornit
Într-o zi, mergând, m-am trezit
Uimit să văd unde-am poposit,
Încotro mă-ndrept, de unde-am venit.

Aceasta nu e calea la care-am năzuit.
Acesta nu e locul pe care l-am dorit.
Acesta nu e visul pe care l-am trăit.
Ci numai focul destinului ursit.

Soarta mi se va schimba
La răspântia apropiată.
Calea mi-o dictează vrerea,
Doar ea pașii mi-i îndreaptă.

Pe drumul pe care-am pornit
Într-o zi, mergând, m-am trezit.
Într-o zi, mergând, m-am trezit,
Pe drumul pe care-am pornit.

Cartea tristeților numărate

Capitolul 11

Vineri după-amiază, după ce discutase cu doctor Mondello despre cicatricea lui Spencer Grant, Roy Miro decola de pe Los Angeles International, la bordul unui avion Learjet al Agenției, cu un pahar de vin Chardonnay Robert Mondavi, răcit cum se cuvine, într-o mână și cu un castron de fistic alături, pe măsuță. Era singurul pasager și se aștepta să ajungă în Las Vegas peste o oră.

Cu câteva minute înainte de a-și atinge destinația, zborul fu deturnat spre Flagstaff, Arizona. Torentele dezlănțuite ale celei mai puternice furtuni care frământase Nevada în ultimul deceniu inundaseră Las Vegasul, iar fulgerele stricaseră sistemele energetice vitale ale Aeroportului McCarran International, impunând întreruperea oricărei activități.

Când avionul aterizase în Flagstaff, oficialitățile declaraseră că Aeroportul McCarran va reintra în normal în mai puțin de două ore. Roy rămase la bord, nefiind dispus să mai piardă vremea cu o eventuală reîmbarcare.

La început își petrecu timpul conectându-se la Mama din Virginia, folosindu-se de facilitățile bazei imense de date pentru a-i da o lecție căpitanului Harris Descoteaux, ofițer în poliția din Los Angeles, care îl enervase cumplit. Descoteaux arăta prea puțin respect înaltelor oficialități. Însă, în curând, vocea sa avea să capete o notă de umilință fredonând cântecul caraibean.

Mai târziu Roy urmări un documentar PBS pe unul dintre cele trei televizoare puse la dispoziția pasagerilor din compartimentul avionului Lear. Era povestea doctorului Jack Kevorkian – poreclit de presă doctor Moarte – a cărui misiune era să asiste bolnavii incurabili care își exprimau intenția de a se sinucide, treabă absolut ilegală.

Roy fu captivat de documentar. Se emoționă până la lacrimi. Pe la mijlocul programului se pomeni aplecându-se și punând mâna pe ecran de fiecare dată când Jacky Kevorkian apărea în prim-plan. Cu palma pe imaginea feței doctorului, Roy putea *simți* puritatea lui, aura de sfânt, fiorul forței sale spirituale.

Într-o lume dreaptă, într-o societate bazată pe legi adevărate, Kevorkian ar fi fost lăsat în pace. Roy se supără când auzi cât de mult suferea acel bărbat din cauza elementelor conservatoare.

Dar se mai liniști la gândul că ziua în care cei de valoarea lui Kevorkian nu vor mai fi tratați ca niște paria se apropia cu pași repezi. Poporul recunoscător avea să-l ridice în slăvi și să-i dăruiască un birou, aparatură și un salariu, toate corespunzătoare contribuției sale pentru o existență mai bună.

Lumea era atât de plină de nedreptăți și suferință, încât oricine ar fi vrut să se sinucidă, și să fie asistat, bolnav incurabil sau nu, ar fi trebuit să fie ajutat. Roy credea cu înflăcărare că până și celor care sufereau de o boală cronică, nu neapărat

incurabilă, inclusiv multor bătrâni, ar fi fost cazul să li se garanteze odihna eternă, dacă și-o doreau.

Mâna pe ecran. Kevorkian în prim-plan. *Să-i simți* forța.

Va veni și acea zi în care infirmii nu vor mai suporta durerea sau umilința. Fără scaune cu rotile sau cârje. Fără câini-călăuză. Fără aparate pentru îmbunătățit auzul, fără proteze pentru membre, fără ședințe istovitoare de terapie. Numai pacea unui somn nesfârșit.

Chipul doctorului Jack Kevorkian apăru iar în prim-plan. Zâmbind. Ah, zâmbetul acela…

Roy își puse *ambele* mâini pe ecranul televizorului. Își deschise inima, permițând acelui zâmbet să-l invadeze. Își eliberă sufletul, lăsându-se pătruns de forța spirituală a lui Kevorkian.

Până la urmă ingineria genetică va reuși să garanteze sănătatea tuturor pruncilor și, într-un final, toți se vor naște frumoși, puternici și robuști. Vor fi perfecți. Însă până când ziua fericită va sosi, Roy se gândi că este nevoie de un program de sinucideri asistate în rândul copiilor care veniseră pe lume fără toate cele cinci simțuri în perfectă stare, sau cu vreun membru lipsă. În această privință îl depășea chiar și pe Kevorkian.

De fapt, când slujba lui infernală pentru Agenție avea să ia sfârșit, când țara va fi condusă de guvernul milos pe care îl merita și se va găsi în pragul Utopiei, i-ar fi plăcut să-și petreacă restul zilelor în serviciul unui program de sinucideri asistate pentru copii. Nu-și putea imagina vreo recompensă mai mare decât să țină în brațe un copil bolnav în timp ce acestuia i se injecta un calmant, liniștindu-l pe drumul de la imperfecțiunea carnală spre un plan al transcendenței spirituale.

Inima îi fremătă de iubire pentru cei mai puțin norocoși decât el. Șchiopii și orbii. Schilozii, bolnavii, bătrânii, depresivii și toți irecuperabilii.

După două ore de așteptare în Flagstaff, când Aeroportul McCarran se deschise și Learjet-ul se pregăti pentru destinația Las Vegas, documentarul se termină. Zâmbetul lui Kevorkian dispăruse. Cu toate acestea, Roy rămase într-o stare de extaz care sigur avea să dureze câteva zile.

Puterea îl pătrunsese acum pe el. Nu va mai rata nimic, nu va mai fi oprit de nimeni.

În timpul zborului primi un telefon de la agentul însărcinat cu investigațiile privitoare la Ethel și George Porth, bunicii care îl crescuseră pe Spencer Grant după moartea mamei sale. Judecând după registrele districtuale, familia Porth fusese proprietara unei case la adresa din San Francisco înscrisă în fișa militară a lui Grant, dar o vânduseră cu zece ani în urmă. Cumpărătorul o revându-se șapte ani mai târziu și noii locatari, care o ocupau numai de trei ani, nu auziseră niciodată de Porth și nu aveau niciun indiciu despre noua lor reședință. Agentul își continua cercetările.

Roy căpătă convingerea că aveau să-i găsească. Roata se întorsese în favoarea lor. *Să-i simți* forța.

Deja se așternuse întunericul când intrară în Las Vegas. Norii acopereau cerul, dar ploaia se oprise.

Roy fu întâmpinat de un șofer care arăta ca o bucată de carne din conservă într-un costum. Îi spuse numai că se numea Prock și că mașina se afla în fața clădirii. Posac, el păși țanțoș înainte, așteptându-se ca Roy să-l urmeze, evident neinteresat de o conversație anormală, tot atât de nepoliticos ca un arogant maître d'hotel din New York.

Roy se hotărî să îl ignore, să nu se simtă jignit.

Chevrolet-ul, prin nimic bătător la ochi, fusese parcat ilegal în zona de încărcare. Deși Prock părea mai mare decât mașina pe care o conducea, reuși să se îndese cumva înăuntru.

Aerul era răcoros, iar Roy se simți înviorat.

Prock dăduse încălzirea la maximum și în mașină era o atmosferă sufocantă, dar Roy se decise s-o considere plăcută.

Fusese cuprins de o bună dispoziție debordantă.

Se îndreptară spre centru, depășind viteza legală.

Deși Prock rula pe străduțe laterale, rămânând departe de hotelurile și cazinourile aglomerate, lumina tuburilor de neon se reflecta în pântecele norilor joși. Cerul roșu-portocaliu-verde-gălbui ar fi putut părea o imagine de Infern pentru un jucător care tocmai pierduse banii de mâncare pe o săptămână, dar Roy îl găsi spectaculos.

După ce își lăsase pasagerul la sucursala Agenției din centrul orașului, Prock plecă să-i ducă bagajele la hotel.

La al cincilea etaj al clădirii imense, pe Roy îl aștepta Bobby Dubois. Dubois, ofițerul de serviciu în acea seară, era un texan înalt și slab, cu ochii căprui-închis și părul de culoarea prafului,

pe care hainele atârnau ca pe o sperietoare de ciori. Deși cu oasele mari, grosolane, cu tenul pătat, cu urechile ca niște toarte de căni, cu dinții crăpați asemenea pietrelor de mormânt dintr-un cimitir străvechi și fără nicio trăsătură pe care chiar și cel mai amabil critic să o fi putut considera perfectă, Dubois avea un farmec de om jovial și un comportament degajat care distrăgeau atenția de la aspectul lui respingător.

Uneori pe Roy îl uimea faptul că reușea să reziste în jurul lui Dubois lungi perioade de timp fără a comite o crimă din compasiune.

— Flăcăul ăla este un ticălos deștept, judecând după felul cum a scăpat din baraj intrând în parcul de distracții, spuse Dubois în vreme ce-l conducea pe Roy prin hol, de la biroul său la Centrul de Supraveghere prin Satelit. Și câinele lui tot dădea din cap, de sus în jos, ca animalele alea din pluș pe care oamenii le pun lângă geamul din spate al mașinilor. Bietul de el, cred că are un tremur paralitic, nu?

— Nu știu, mormăi Roy.

— Bunicul meu a avut cândva un câine cu tremur paralitic. Îl chema Scooter, dar noi îi ziceam Boomer, pen’că putea trage cele mai zgomotoase bășini. Vorbesc de câine, nu de bunicu’.

— Bineînțeles, spuse Roy când ajunseră la ușa din capătul holului.

— Boomer a făcut tremur paralitic anul trecut, continuă Dubois șovăind cu mâna pe clanță. Normal, era mai bătrân ca nisipul pe atunci, așa că n-a fost o surpriză. Ar fi trebuit să-l vezi cum tremura. Boala asta e înfiorătoare. Și când bătrânul Boomer își ridica piciorul dinapoi ca să-și facă nevoile, tremura atât de tare, de-ți rupea sufletul.

— Mi se pare că ar fi fost necesar totuși să-l adoarmă cineva, spuse Roy, în timp ce Dubois deschidea ușa.

Texanul îl urmă pe Roy în Centrul de Supraveghere prin Satelit.

— Nu, Boomer era un câine bun. Dacă bunicul meu ar fi fost în locul lui, bătrânul ogar niciodată n-ar fi pus mâna pe un pistol ca să-l adoarmă.

Într-adevăr Roy *se găsea* într-o foarte bună stare de spirit. Ar fi fost dispus să-l asculte ore întregi pe Dubois.

Centrul de Supraveghere prin Satelit măsura doisprezece metri pe optsprezece. Numai două dintre cele douăsprezece

stații erau ocupate de femei cu căști pe urechi, care vorbeau prin microfoane în vreme ce studiau valurile de date ce se succedau pe ecranele din fața lor. Al treilea tehnician lucra la o masă fotografică, examinând printr-o lupă câteva poze mari.

Pe unul dintre pereții mai lungi se afla un ecran imens pe care era proiectată o hartă a lumii. Formațiunile de nori se suprapuneau peste ea, împreună cu literele verzi care indicau condițiile meteorologice de pe planetă.

Lumini roșii, albastre, galbene și verzi sclipeau constant dezvăluind pozițiile curente ale sateliților. Mulți dintre ei comunicau pe cale electronică transmițând semnale prin microunde telefoanelor, radiourilor și televizoarelor. Ceilalți se ocupau cu monitorizări topografice, exploatări de petrol, meteorologie, astronomie, spionaj internațional, ori supravegheau case particulare printre alte numeroase sarcini.

Proprietarii acestor sateliți se întindeau de la corporații pe acțiuni până la agenții guvernamentale și militare. Unii dintre ei aparțineau altor națiuni și altor companii din afara granițelor americane. Însă indiferent de proprietar sau de origine, toți sateliții de pe ecran puteau fi accesați și folosiți de Agenție, iar operatorii legitimi nu-și puteau da seama că altcineva le invadase sistemele.

La tabloul de control în formă de U din fața imensului ecran, Bobby Dubois spuse:

— Din Spaceport Vegas, ticălosul s-a dus direct în deșert și băieții noștri nu se pregătiseră să-i dea târcoale pe post de Lawrence al Arabiei.

— Ai trimis vreun elicopter pe urmele lui?

— Vremea s-a schimbat prea repede. A venit o ploaie care a înecat și broaștele râioase, de parcă toți îngerii ar fi făcut pipi în același timp.

Dubois apăsă un buton al consolei și harta lumii dispăru de pe perete. În schimb apăru imaginea din satelit a statelor Oregon, Idaho, California și Nevada. Văzute de pe orbită, granițele dintre acestea ar fi fost dificil de precizat, așa că fuseseră trasate cu linii portocalii.

Vestul și sudul statului Oregon, sudul statului Idaho, nordul și centrul Californiei și Nevada în întregime se ascunseseră sub un strat gros de nori.

— Asta este raza de vizibilitate directă a satelitului. Există o întârziere de numai trei minute între transmisie și reconversia codului digital în imagine, spuse Dubois.

În estul Nevadei și al statului Idaho, sclipiri slabe de lumină se unduiau printre nori. Roy știa că privea acum fulgerele de deasupra furtunii. Era extraordinar de frumos.

— În momentul de față, o singură furtună se dezlănțuie pe frontul de est. În afară de niște averse izolate de burniță pe ici, pe colo, totul s-a liniștit până la granița statului Oregon. Dar nu putem să aruncăm o privire după ticălosul ăla nici măcar cu infraroșii. Ar fi ca și cum am vrea să vedem fundul castronului printr-o cremă de moluște.

— Cât mai e până se înseninează? întrebă Roy.

— Suflă un vânt năbădăios la mare altitudine care împinge frontul atmosferic spre sud-est, așa că o să reușim să obținem o imagine clară a deșertului Mojave abia spre dimineață.

Un subiect urmărit care stătea sub razele soarelui, citind un ziar, ar fi putut să fie filmat din satelit cu o rezoluție suficient de bună pentru a se distinge și titlurile articolelor. Însă, chiar sub un cer senin, într-un teritoriu nepopulat care nu adăpostea animale de mărimea unui om, identificarea unui obiect la fel de mare ca un Ford Explorer nu ar fi fost tocmai la-ndemână, din cauza imensității teritoriului cercetat și a lipsei de repere. Cu toate acestea, nu era imposibil.

Roy spuse:

— Ar fi putut părăsi deșertul pe o autostradă și, gonind nebunește, să dispară până la ziuă.

— Al naibii de puține șosele în partea asta a statului. Am trimis echipaje în toate direcțiile, pe fiecare autostradă importantă sau fâșie amărâtă de asfalt. Zona Interstatală 15, Autostrada Federală 95, Autostrada Federală 93. Plus drumurile locale 146, 156, 158, 160, 168 și 169. Să caute un Ford Explorer verde, cu ceva stricăciuni în față și în spate. Să caute un bărbat și un câine în *toate* vehiculele. Să caute un individ cu o cicatrice mare pe față. La dracu', ne-am înfipt la fel de tare în partea asta a statului ca trompa tăunului în pielea unui taur!

— Numai dacă n-o fi ieșit deja din deșert și s-o fi întors pe autostradă înainte de a ajunge oamenii tăi.

— Ne-am mișcat repede. Oricum, pe o furtună atât de puternică a intrat într-o mare belea mergând în deșert. De fapt,

a fost al naibii de norocos dacă nu s-a împotmolit pe undeva, cu sau fără mașină. Până mâine o să-l înșfăcăm pe ticălos.

— Sper să ai dreptate, mormăi Roy.

— Îmi pun nasul la bătaie.

— Și se mai spune că locuitorii din Las Vegas nu sunt niște jucători norocoși…

— Cum s-a încurcat cu femeia?

— Aș vrea și eu să știu, zise Roy, urmărind cum fulgerele înfloreau încet sub nori la marginea zonei de furtună. Dar cu banda pe care ați înregistrat conversația dintre Grant și bătrână, ce e?

— Vrei s-o asculți?

— Da.

— Pornește când el rostește pentru prima oară numele Hannah Rainey.

— Hai s-o ascultăm, propuse Roy, întorcându-se cu spatele la ecranul de pe perete.

Pe drumul prin hol, în lift și în timp ce coborau la cel mai de jos nivel al clădirii, Dubois vorbi încontinuu despre locurile unde se mânca cea mai bună chili din Vegas, de parcă pe Roy l-ar fi interesat așa ceva.

— Este o cârciumă pe Paradise Road, unde chili este atât de iute, încât știu pe unii care au ars spontan după ce-au hăpăit-o, *ooh,* s-au aprins ca niște torțe.

Liftul ajunse la subsol.

— Vorbesc de niște chili care îți fac și unghiile să transpire și îți saltă buricul ca mercurul în termometru.

Ușile alunecară în lateral.

Roy păși într-o cameră din beton lipsită de ferestre.

De-a lungul peretelui opus se găsea aparatura de înregistrare.

În mijlocul încăperii, ridicându-se din fața unui computer, se afla cea mai șocantă creatură pe care Roy o văzuse vreodată, blondă cu ochi verzi, atât de frumoasă, de-i tăie răsuflarea, îi acceleră bătăile inimii și îi ridică pulsul la o limită periculos de apropiată de zona infarctului, atât de dureros de frumoasă, încât nu existau cuvinte prin care s-o descrie, nici vreo compoziție muzicală demnă s-o proslăvească, atât de frumoasă, încât nu mai putea respira, nici vorbi, atât de strălucitoare, de-l orbi în bezna acelui buncăr și îl învălui cu lumina ei magnifică.

•

Torentul dispăruse de pe stâncă asemenea apei în canalul de scurgere al unei băi. Albia devenise acum un imens șanț.

Până la o adâncime considerabilă, solul era nisipos și nu se formaseră bălți. Apa se infiltrase rapid în stratul acvifer. Suprafața se uscase și se întărise aproape la fel de iute ca și canalul prin care cursese râul învolburat și spumegând.

Cu toate acestea, înainte de a risca să intre pe acolo cu Range Rover-ul, deși mașina se ținea la fel de sigur pe roți ca un tanc, ea mersese pe jos până la malul albiei, apropiindu-se de Explor pentru a verifica stabilitatea pământului. Mulțumită că fundul râului nu era noroios și îi oferea destulă aderență, ea își dusese Rover-ul de-a lungul povârnișului, parcându-l între cele două stânci pe care se sprijinea Explorer-ul.

Chiar și acum, după ce salvase câinele și îl pusese pe bancheta din spate a Rover-ului, și după ce îl eliberase pe Grant de centura de siguranță, încă o mai uimea echilibrul precar în care se găsea Explorer-ul. O tenta să se întindă peste bărbatul inconștient și să se uite prin gaura ce se căsca în locul unde fusese fereastra, dar, cu toate că oricum n-ar fi putut vedea prea mult în întuneric, știa că nu ar fi încântat-o priveliștea.

Valurile torentului săltaseră mașina mai bine de trei metri deasupra fundului albiei, înainte de a o înțepeni în cleștele de piatră, pe marginea stâncii. Acum râul se evaporase, și Explorer-ul atârna acolo sus, eu cele patru roți în aer, ca și cum ar fi fost înhățat de colții unui mamut.

Când îl văzuse prima dată, se minunase ca un copil, cu gura deschisă și ochii mari. Nu ar fi surprins-o mai tare dacă ar fi observat o farfurie zburătoare.

Fusese convinsă că apele îl măturaseră pe Grant și îl purtaseră spre moarte. Sau că zăcea înăuntru neînsuflețit.

Pentru a se cățăra în mașină, trebuise să-și parcheze Rover-ul dedesubt, ajungând cu roțile din față periculos de aproape de marginea stâncii. Apoi se urcase pe acoperiș, atingând eu capul nivelul de jos al portierei din partea pasagerului. Se întinsese după mâner și, în ciuda unghiului incomod, reușise să deschidă ușa.

Apa țâșnise afară, dar câinele fusese acela care o surprinsese. Scheunând, nenorocit, ghemuit pe scaun, o studiase cu un amestec de frică și jale.

Nu voia ca animalul să sară pe Rover. Ar fi putut aluneca pe suprafața netedă și să-și fractureze un picior sau s-ar fi putut rostogoli și să-și rupă gâtul.

Deși dulăul nu se arăta dispus la giumbușlucuri, ea îl avertizase să rămână pe loc. Coborâse de pe Rover, dăduse vreo cinci metri în spate, îl răsucise pentru a-i direcționa farurile spre pământul de sub Explorer, ieșise din el și convinsese câinele să sară pe fundul nisipos al albiei.

Fusese nevoie de o *mulțime* de lingușiri. În echilibru pe marginea scaunului, el își făcuse în repetate rânduri curaj să sară. Dar de fiecare dată, în ultimul moment, își răsucea capul și se retrăgea, ca și cum s-ar fi aflat în fața unui hău și nu a unui spațiu de trei metri și jumătate.

Până la urmă își amintise cum îi vorbea adeseori Theda Davidowitz lui Sparkle și încercase să improvizeze ceva.

— Hai, dulceață, vino la mama, hai! Scumpete mică, guguloi cu ochișori drăguți.

În mașina de deasupra, câinele își ciulise o ureche și o privise cu vădit interes.

— Hai, vino aici, dulceață, scumpete mică.

El începuse să tremure de emoție.

— Vino la mama. Hai, ochișori drăguți.

Dulăul se chircise pe scaun, cu mușchii încordați, gata să sară.

— Vino și dă-i mămicii tale un pupic, scumpete mică.

I se păruse incredibil, dar câinele chiar sărise. Țâșnise pe portiera deschisă a Explorer-ului, spintecând ca o săgeată lungă și grațioasă aerul nopții, și aterizase pe toate cele patru picioare.

O uimise atât de tare curajul și agilitatea lui, încât se întorsese pentru a se uita la mașină și apoi se așezase jos, șocată.

Trebuise să-l care până la Rover și să-l pună în portbagaj, imediat în spatele scaunelor. Își tot răsucise ochii spre ea și îi linsese o dată mâna.

— Ești ciudat, îi spusese ea, iar câinele oftase.

Apoi se întorsese la Explorer, se cățărase și îl găsise pe Spencer prăbușit în spatele volanului, ametit, dar conștient.

Acum leșinase din nou. Bolborosea către cineva, în vis, și ea se întrebă cum putea oare să-l scoată din Explorer în starea aceea.

Încercă să-i vorbească și îl scuturâ încetișor, dar nu reuși să obțină niciun răspuns. Deja înghețase și tremura, nu avea niciun sens să ia un căuș de apă ne pe podea și să-i stropească fața.

Trebuia să-i trateze rănile cât mai curând posibil, dar nu ăsta era principalul motiv pentru care ardea de nerăbdare să-l ducă în Rover și să plece de acolo. Indivizi periculoși îl căutau. Cu posibilitățile lor, în ciuda intemperiilor și a terenului accidentat, tot l-ar fi găsit dacă nu ar fi reușit să-l transporte repede într-un loc sigur.

Grant îi rezolvă dilema nu recăpătându-și cunoștința, ci *explodând* din somnul său bizar. Cu un icnet și un țipăt nearticulat, el tresări puternic pe scaun, scăldat de transpirație, tremurând cumplit și clănțănind din dinți.

Se afla în fața ei, la câțiva centimetri distanță, și, chiar în acea lumină slabă, ea îi distinse teroarea din ochi. Mai rău, și o tristețe care îi transmise un fior până în străfundurile inimii.

Vorbi grăbit, deși oboseala și setea îi reduseseră vocea la o șoaptă răgușită:

— *Nimeni nu știe.*

— E în regulă, zise ea.

— *Nimeni. Nimeni nu știe.*

— Ușurel. O să fie bine.

— *Nimeni nu știe*, insistă el, părând să se zbată între frică și supărare, între teroare și lacrimi.

O deznădejde îngrozitoare îi deforma vocea și fiecare trăsătură a feței. I se păru o prostie să mai continue să-i repete vorbe liniștitoare, lipsite de sens, acelui om bântuit de viziuni ale sufletelor chinuite de pe tărâmul lui Hades.

Deși o privea în ochi, Spencer arăta de parcă s-ar fi uitat la cineva sau la ceva foarte îndepărtat, rostind un amestec de cuvinte mai mult pentru sine:

— *Este un lanț*, *un lanț de fier care trece prin mine*, *prin creierul meu, prin inima mea*, *prin stomacul meu*, *un lanț*, *fără nicio șansă de-a mă elibera*, *fără scăpare*...

O înspăimânta. Nu și-ar fi închipuit că s-ar mai fi putut speria, cel puțin nu atât de ușor și în mod sigur nu de niște simple cuvinte. Dar se înfricoșase ca o proastă.

— Haide, Spencer, spuse ea. Hai să mergem. OK? Ajută-mă să te scot de aici.

•

După ce bărbatul durduliu, cu ochi scânteietori, ieși din lift împreună cu Bobby Dubois în subsolul lipsit de ferestre, el se opri din drum și se uită la Eve, ca un înfometat care vede un castron cu piersici și frișcă.

Eve Jammer se obișnuise cu asemenea reacții. Pe vremea când apărea fără sutien în spectacolele de pe scenele Las Vegasului, era doar o frumusețe printre multe altele – însă ochii bărbaților o urmăreau aproape numai pe ea, ca și cum fața sau trupul său ar fi fost nu doar ademenitoare, ci pline de armonia cântecului sirenei enigmatice. Atrăgea privirile masculilor asupra ei aidoma unui versat hipnotizator care subjugă mintea subiectului legănând un lanț cu un medalion de aur sau numai prin mișcări unduitoare ale mâinilor.

Chiar și sărmanul Thurmon Stookey – dentistul care avusese ghinionul să se afle în același lift cu gorilele de la care Eve luase un milion de dolari – îi căzuse în plasă într-un moment în care ar fi trebuit să fie prea îngrozit pentru a se gândi la sex. Cu cei doi zdrahoni morți pe podeaua liftului, și cu un pistol îndreptat spre față, totuși Stookey își ridicase privirea spre despicătura apetisantă dintre sânii care se întrezăreau prin răscroiala largă a puloverului. Judecând după sclipirea din ochii miopi, Eve își închipuia că ultimul gând al dentistului nu fusese: *Doamne ajută,* ci mai degrabă: *Ce pereche*!

Bărbații nu o impresionau pe Eve nici măcar o frântură din cât îi impresiona ea pe ei. Într-adevăr, cei mai mulți o lăsau indiferentă. Manifesta interes numai față de aceia de la care putea obține bani, sau de la care învăța cum se poate căpăta și menține puterea. Singurul ei țel era să devină extrem de bogată și de temută, nicidecum iubită. Să fie o sursă de teroare, să aibă totul sub control și să decidă asupra existenței celorlalți. Asta reprezenta adevărata plăcere, nu nebuniile sexului, nici trupul unui mascul.

Însă, în momentul în care îi fu prezentată lui Roy, simți ceva neobișnuit. O tresărire a inimii. O amețeală ușoară, deloc neplăcută.

Sentimentul ei nu se putea numi dorință. Își etichetase și își ordonase toate dorințele într-un mod exhaustiv, iar satisfacția

și-o obținea periodic, după calcule matematice, conform unui orar la fel de precis ca al unui mecanic de locomotivă dintr-un tren fascist. Nu avea nici timp, nici răbdare pentru vreo spontaneitate în afaceri, fie ele personale sau de serviciu; apariția unei pasiuni neplanificate i se părea respingătoare, în aceeași măsură în care ar fi fost obligată să mănânce viermi.

Însă fără îndoială simțise *ceva* chiar din primul moment în care îl văzuse pe Roy Miro. Și, treptat, în timp ce discutau despre banda Thedei Davidowitz, în timp ce o ascultau, interesul ei față de Roy creștea. Un straniu fior o străbătu când se întrebă cum oare vor evolua lucrurile.

Niciodată nu reușise să-și dea seama ce însușiri ale unui bărbat o fascinau. El avea o înfățișare plăcută, un chip de băiat în corul bisericii, cu ochi albaștri și veseli, și un zâmbet dulce – nefiind însă un tip bine, în sensul uzual al cuvântului. Cântărea cu vreo șapte kilograme mai mult decât ar fi trebuit, era prea palid și nu părea bogat. Chiar și cei care împărțeau publicații religioase din ușă în ușă se îmbrăcau mai elegant.

De multe ori Miro o rugă să repună vreun pasaj din înregistrarea Grant-Davidowitz, ca și cum ar fi conținut un indiciu la care ar fi fost cazul să reflecteze, dar era sigură că, preocupat de ea, categoric nu îl reținuse.

Atât pentru Eve, cât și pentru Miro, Bobby Dubois încetase să mai existe. În pofida înălțimii și a stângăciei, și în ciuda limbariței lui, Dubois nu prezenta mai mult interes decât pereții din beton ai buncărului.

Când toată înregistrarea fusese ascultată și reascultată, Miro, după o scurtă ezitare, încercă s-o deruteze pretextând că deocamdată nu mai putea să se ocupe de Grant, ci numai să aștepte: să-l aștepte să apară; să aștepte să se însenineze cerul, pentru a începe urmărirea prin satelit; să aștepte rezultatele echipajelor de pe teren; să aștepte ca agenții care investigau alte aspecte ale cazului, în alte orașe, să-l contacteze. Apoi o întrebă pe Eve dacă îl însoțește la cină.

Ea acceptă invitația cu o lipsă necaracteristică de timiditate. Avea sentimentul ciudat că reacționează la o forță secretă existentă în acest bărbat, la o putere, în cea mai mare parte ascunsă, care putea fi observată numai în zâmbetul lui degajat și încrezător în sine, în ochii aceia albaștri care nu sugerau

decât amuzament, ca și cum s-ar fi așteptat să fie întotdeauna cel care râde la urmă.

Deși lui Miro i se pusese la dispoziție o mașină a Agenției pe timpul cât rămânea în Vegas, se îndreptară cu Honda condusă de Eve spre unul dintre restaurantele ei favorite de pe Flamingo Road. Reflexiile nenumăratelor neoane se unduia i ca niște valuri, iar noaptea părea fermecată.

Se aștepta ca în timpul cinei, și cu ajutorul câtorva pahare cu vin, să-l cunoască mai bine – și să înțeleagă, până la desert, de ce o fascinase. Însă conversația lui semăna cu înfățișarea: destul de plăcută, dar neinteresantă. Nimic din ceea ce-i spusese Miro, nimic din ceea ce făcuse, niciun gest, nicio privire nu o lămuri ce oare o atrăgea la el.

Pe când părăseau restaurantul, traversând parcarea spre mașină, se simți frustrată și dezorientată. Nu știa dacă să-l invite sau nu la ea acasă. Nu voia să facă sex cu el. Nu o atrăgea din acest punct de vedere. Bineînțeles că unii bărbați își dezvăluiau adevărata fire când se ocupau cu asta: prin ce le plăcea să facă, prin cum o făceau, prin ce spuneau și prin cum se comportau înainte și după. Dar nu-și dorea să-l ducă la ea, să transpire degeaba, să treacă prin toate etapele acelea dezgustătoare și *tot* să nu înțeleagă ce o intriga atât de tare la el.

Intrase într-o dilemă.

Apoi, în timp ce se apropiau de mașină, prin vântul rece susurând într-un șir de palmieri, purtând cu el aroma de fripturi ce venea dinspre restaurant, Roy Miro făcu cel mai neașteptat și mai scandalos lucru pe care Eve îl văzuse în cei treizeci de ani ai ei de experiență scandaloasă.

•

După un răstimp nedefinit de când coborâse din Explorer și intrase în Range Rover – care ar fi putut fi o oră, două minute sau treizeci de zile și treizeci de nopți, din câte își dădea el seama – Spencer se trezi și văzu o turmă de ciulini rostogolindu-se în vârtejuri de praf prin dreptul lor. Umbrele meschitelor și ale cactușilor cu frunzele ca niște lopeți săreau în lumina farurilor.

Își răsuci spre stânga capul rezemat de tetieră și o văzu pe Valerie la volan.

— Bună.

— Bună.
— Cum ai ajuns aici?
— Asta-i ceva prea complicat ca să-ți spun acum.
— Sunt un tip complex.
— Nu mă îndoiesc.
— Unde mergem?
— Departe.
— Bine.
— Cum te simți?
— Amețit.
— Să nu faci pipi pe scaun, zise ea, evident amuzându-se.
— O să încerc.
— Bine.
— Unde-i câinele meu?
— Cine crezi că te linge pe ureche?
— Aha.
— Este chiar în spatele tău.
— Bună, amice.
— Cum îl cheamă? întrebă ea.
— Rocky.
— Cred că glumești.
— De ce?
— Numele. Nu i se potrivește.
— I l-am pus ca să capete mai multă încredere în el.
— Nu prea ține.

La orizont se iviră niște stânci bizare, impunătoare, ca niște temple ale unor zei uitați înainte ca ființele umane să devină capabile de a înțelege ideea de timp și de a începe să numere zilele. Îi inspirau frică, dar femeia conducea printre ele ca o expertă, cotind la stânga și la dreapta de-a lungul unei pante lungi, spre o vastă întindere plană, întunecată.

— Nu i-am știut niciodată numele adevărat, reluă Spencer.
— Numele adevărat?
— De când era pui. Dinainte de a ajunge la Serviciul de Ecarisaj.
— N-a fost Rocky?
— Probabil că nu.
— Ce a fost înainte de Spencer?
— Nu l-a chemat niciodată Spencer.
— Deci mintea ți s-a limpezit suficient, încât să devii evaziv.

— Nu chiar. Doar obișnuința. Cum te cheamă?
— Valerie Keene.
— Minți.
Leșină. Când își reveni, încă se mai aflau în deșert: nisip, pietre, vârtejuri din praf și pomi pitici, beznă străpunsă de luminile farurilor…
— Valerie, zise el.
— Da?
— Care-i numele tău adevărat?
— Bess.
— Bess și mai cum?
— Bess Baer.
— Cum se scrie?
— B-A-E-R.
— Zău?
— Zău. De acum.
— Ce înseamnă asta?
— Înseamnă ce înseamnă.
— Înseamnă că e numele tău de acum, după Valerie.
— Și?
— Care a fost numele tău dinainte de Valerie?
— Hannah Rainey.
— O, da, spuse el, simțind că funcționa numai în patru cilindri, și nu în șase. Dar înainte de ăsta?
— Gina Delucio.
— Era adevărat?
— Părea adevărat.
— Ăsta e numele cu care te-ai născut?
— Vrei să zici numele meu de pui?
— Da. Ăsta a fost numele tău de pui?
— Nimeni nu mi-a spus pe numele meu de pui înainte de-a ajunge la Serviciul de Ecarisaj.
— Ești foarte amuzantă.
— Îți plac femeile amuzante?
— Trebuie să-mi placă.
— *Și apoi femeia cea amuzantă*, începu ea citind parcă dintr-o carte, *câinele cel laș și omul cel enigmatic ieșiră din deșert în căutarea numelor lor adevărate.*
— În căutarea unui loc unde să facă pipi.
— O, nu!

— O, da!

Frână și el făcu pipi prin portiera deschisă.

Mai târziu, când se trezi, tot mai călătoreau prin deșertul întunecat.

— Am un gust îngrozitor în gură.

— Nici nu mă îndoiesc.

— Cum te cheamă?

— Bess.

— Prostii!

— Nu, Baer. Bess Baer. Pe tine cum te cheamă?

— Tovarășul meu credincios indian îmi spune Kemosabe.

— Cum te simți?

— Ca un rahat.

— Ei bine, asta și înseamnă *Kemosabe.*

— N-ai de gând să te oprești odată?

— Nu atât timp cât încă mai sunt nori deasupra noastră.

— Ce legătură au norii cu toate astea?

— Sateliții.

— Ești cea mai ciudată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Așteaptă numai!…

— Cum *naiba* m-ai găsit?

— Poate că sunt telepată.

— Ești telepată?

— Nu.

El oftă și își închise ochii. Se simțea ca-n călușei, la bâlci.

— Trebuia ca *eu* să te găsesc *pe tine.*

— Ai avut o surpriză.

— Voiam să te ajut.

— Mulțumesc.

Se eliberă din chingile lumii conștiente. Păși în beznă și deschise ușa cea roșie. În catacombe colcăiau șobolanii.

•

Roy înfăptui un lucru nebunesc. Chiar și în timp ce îl făcea, îl uimi riscul pe care și-l asumase.

Se hotărâse că trebuie să redevină el cel adevărat în fața Evei Jammer. Să dezvăluie eul lui cel real. Eul cel compătimitor, cel serviabil, închis în străfunduri pe care funcționarul curtenitor, cunoscut de majoritatea oamenilor, niciodată nu îl descoperea complet.

Roy avea de gând să-și asume toate riscurile în fața acestei femei strălucitoare, simțind că mintea i se afla la înălțimea trupului și a chipului ei fermecător. Femeia dinăuntru, atât de apropiată de perfecțiunea intelectuală și emoțională, îl va înțelege, desigur, ca nimeni altul.

Pe parcursul cinei nu descoperiseră cheia care să le descuie ușa sufletelor, contopindu-le, așa cum le era destinul. În timp ce părăseau restaurantul, Roy se neliniști la gândul că momentul acela prielnic avea să treacă, punându-se de-a curmezișul sorții, așa că împrumută din energia spirituală a doctorului Kevorkian, pe care o absorbise de pe ecranul din Learjet. Găsi curajul necesar pentru a-și dezvălui adevăratul suflet în fața Evei, forțând astfel împlinirea destinului.

În parcarea din dosul restaurantului se afla o furgonetă Dodge, la trei mașini de Honda Evei; un bărbat și o femeie tocmai ieșiseră din ea și se îndreptau spre local. Aveau peste patruzeci de ani, iar omul stătea într-un scaun cu rotile. Coborâse pe ușa laterală a furgonetei cu ajutorul unui lift electric pe care îl mânuise singur.

În rest, parcarea era pustie.

Roy îi spuse Evei:

— Vino puțin cu mine. Vino să zici: *Bună seara.*

— Hm?

Roy se duse direct la Dodge.

— Bună seara, spuse el în timp ce se scotocea sub haină.

Cei doi îi răspunseră în cor: *Bună seara*, cu o notă de uimire în glasuri, ca și cum ar fi încercat să-și amintească unde îl mai întâlniseră până atunci.

— Simt suferința voastră, continuă Roy scoțându-și pistolul.

Îl împușcă pe bărbat în cap.

Al doilea glonț o nimeri pe femeie în gât, dar n-o ucise. Căzu la pământ, zvârcolindu-se grotesc.

Roy păși pe lângă mortul din scaunul cu rotile, adresându-se femeii:

— Scuză-mă, și trase încă o dată în ea.

Noul amortizor al armei Beretta funcționa bine. Cu vântul de februarie foșnind printre frunzele palmierilor, niciuna dintre cele trei împușcături nu s-ar fi putut auzi la mai mult de trei metri depărtare.

Roy se răsuci spre Eve Jammer.

Părea ca lovită de trăsnet.

Se întrebă dacă nu fusese cumva prea impulsiv.

— Atât de deprimantă este viața pe care trebuie să o îndure unii, murmură el.

Eve își ridică privirea de la cadavre și se uită în ochii lui Roy. Nu țipă și nici nu vorbi. Normal, probabil că fusese șocată. Dar el nu credea că totuși acesta era motivul. Părea că vrea să înțeleagă.

Poate că toate aveau să iasă bine până la urmă.

— Nu-i putem lăsa așa. Își vârî pistolul în toc și își puse mănușile. Au dreptul să fie tratați demn.

Telecomanda care opera liftul electric se găsea pe brațul scaunului cu rotile. Roy apăsă un buton, trimițându-l pe bărbatul mort înapoi în mașină.

Se cățără în furgonetă prin cele două uși glisante rămase deschise. După ce scaunul își termină ascensiunea, îl împinse înăuntru.

Presupunând că femeia și bărbatul fuseseră căsătoriți, Roy aranjă tabloul conform planului. Din pricina faptului că se aflau într-un loc public, nu mai avea timp să fie original. Trebuia să repete scena cu soții Bettonfield din Beverly Hills, de miercuri seară.

Becurile de pe stâlpii înalți înconjurau parcarea. Prin ușile deschise pătrundea suficientă lumină albăstruie, încât să se vadă în interior.

Ridică mortul și îl așeză cu fața în sus pe podea. Nu exista niciun covor pe jos. Roy avea remușcări din această cauză, fiindcă nu putea să le pregătească decorul final meritat.

Împinse scaunul cu rotile departe, într-un colț.

Din nou afară, în timp ce Eve îi urmărea gesturile, Roy o ridică pe femeia moartă și o așeză în furgonetă. Se cățără și el, apoi o aranjă grijuliu lângă soțul ei. Le împreună mâinile.

Ochii le rămăseseră deschiși, iar Roy fu cât p-aci să li-i închidă, când îi veni o idee mai bună. Răsuci capul bărbatului spre stânga și pe cel al femeii spre dreapta, astfel încât să se privească în ochi pentru eternitatea pe care acum o împărțeau pe un tărâm mult mai bun decât Las Vegas, ori Nevada, mult mai bun decât oricare loc al acestei lumi imperfecte și triste.

Se ghemui la picioarele cadavrelor, admirându-și pentru o clipă opera. Tandrețea exprimată de pozițiile lor îi făcea o

deosebită plăcere. Fuseseră evident îndrăgostiți unul de altul și acum rămăseseră pentru totdeauna împreună, așa cum orice cuplu și-ar fi dorit.

Eve Jammer încremeni lângă ușile deschise, uitându-se la cei doi morți. Până și vântul din deșert părea să fie conștient de excepționala ei frumusețe și voia să adune comoara, modelându-i părul auriu în panglici înguste. Nu era bătută, ci *adorată* de vânt.

— Este atât de trist, spuse Roy. Ce fel de viață duceau – el fiind imobilizat într-un scaun pe rotile, iar ea prinsă de el prin firele iubirii? Infirmitatea le limita atât de mult viețile, iar viitorul li se lega numai de același blestemat de cărucior. Cât de bine trebuie să le fie acum…

Fără a scoate un cuvânt, Eve se întoarse și se îndreptă către Honda.

Roy coborî din furgoneta Dodge și, după ce mai aruncă o ultimă privire cuplului de îndrăgostiți, închise ușile glisante.

Eve îl aștepta la volan, cu motorul în funcțiune. Dacă ar fi fost înspăimântată de el, ar fi încercat probabil să plece sau ar fi alergat spre restaurant.

Urcă în mașină și își puse centura de siguranță.

Rămaseră tăcuți.

În mod clar, ea intuise că nu era un criminal, că tot ceea ce făcuse fusese un act moral și mai ales că activitatea lui se situa pe un plan superior cetățeanului de rând. Tăcerea ei părea singurul indiciu al luptei lăuntrice pentru a-și transforma intuiția în concepte filosofice, reușind astfel să-l cunoască mai bine.

Ieșiră din parcare.

Roy își scoase mănușile din piele și le vârî înapoi în buzunarul interior al hainei.

Pentru un timp, Eve urmă o rută aleatoare printr-o mulțime de cartiere rezidențiale, conducând numai de dragul de-a conduce, fără niciun țel precis.

Luminile din toate casele acelea îngrămădite unele într-altele nu i se mai păreau calde sau misterioase, așa cum se întâmplase în alte nopți, în diversele cartiere ale orașelor prin care se plimbase singur. Acum erau mai mult triste: firave raze îngrozitor de triste ce luminau pâlpâind firavele vieți triste ale oamenilor care niciodată nu aveau să se bucure de o obligație în fața unui ideal de nivelul celui care îi îmbogățea traiul lui Roy,

firavi oameni triști care niciodată nu aveau să se ridice deasupra gloatei, așa cum făcuse el, care niciodată nu aveau să cunoască o relație transcendentală cu o persoană excepțională ca Eve Jammer.

Într-un final, când simți că venise momentul, el spuse:

— Îmi doresc o lume mai bună. Mult mai mult decât bună, Eve. O, mult mai mult...

Ea nu-i răspunse.

— Perfectă din toate punctele de vedere, continuă el încet, dar foarte convingător. Legi perfecte și justiție perfectă. Frumusețe perfectă. Visez la o societate perfectă, în care toată lumea să se bucure de o sănătate perfectă, de egalitate absolută, în care economia să zbârnâie ca o mașinărie perfectă, în care toți să trăiască în armonie cu ceilalți și cu natura. În care să nu existe nicio jignire. În care visurile să fie perfect raționale și cumpătate. În care *toate* visurile să devină realitate.

Fu atât de mișcat de propriul său monolog, încât vocea i se îngroșă spre sfârșit și trebui să clipească des pentru a-și stăpâni lacrimile.

Însă ea rămase mută.

Felinarele străzii. Ferestrele luminate. Casele mici, vieți mici. Atât de multă confuzie, tristețe, dorință și alienare în toate locuințele acestea...

— Fac și eu ce pot pentru a îmbunătăți lumea, reluă el. Elimin câteva dintre imperfecțiunile ei și o împing din greu, centimetru cu centimetru, mai aproape de perfecțiune. O, nu pentru că aș crede că voi reuși să o schimb! În niciun caz singur, numai eu, și nici măcar o mie sau o sută de mii de oameni ca mine. Dar aprind câte o lumânare pe unde pot, apoi încă una, distrugând întunericul, umbră cu umbră.

Se aflau în partea de est a orașului, aproape de suburbii, călătorind prin zone mai înalte și prin cartiere tot mai puțin populate. La o intersecție, ea luă brusc o curbă în formă de U, îndreptându-se apoi spre marea de lumini dinspre care veniseră.

— Poți spune că sunt un visător, admise Roy. Dar nu sunt singurul. Cred că și tu, în felul tău, ești, Eve. Dacă poți recunoaște că ești o visătoare... Dacă toți cei ca noi ar recunoaște-o și ni s-ar alătura, probabil atunci lumea ar deveni unită într-o bună zi[13].

[13] După versurile lui John Lennon din cântecul „Imagine”. (n.tr.).

Ea rămase pe gânduri.

Îndrăzni să o privească și i se păru și mai strălucitoare decât înainte. Inima îi bătu mai încet și mai ezitant, apăsată parcă de dulcea ei frumusețe.

Când, în cele din urmă, Eve rupse tăcerea, glasul îi tremura.

— N-ai luat nimic de la ei…

În timp ce îi traversau gâtul elegant și i se desprindeau de pe buzele desăvârșite, cuvintele îi tremurau, dar nu din cauza fricii, ci a emoției. Vibrațiile glasului îl tulburară pe Roy.

— Nu. Nimic.

— Nici măcar banii din geanta ei sau din portofelul lui.

— Bineînțeles că nu. Eu nu iau, Eve. Eu dăruiesc.

— Niciodată n-am mai văzut…

Păru incapabilă de a-și găsi cuvintele pentru a descrie acțiunea lui.

— Da, știu, spuse Roy, încântat să remarce cât succes avusese în fața ei.

— … n-am văzut niciodată o asemenea…

— Da.

— … niciodată o asemenea…

— Știu, draga mea. Știu.

— … o asemenea *putere*, murmură ea.

Nu se așteptase ca femeia să rostească tocmai acel cuvânt. Dar îl pronunțase cu o asemenea pasiune, cu o asemenea energie erotică, încât nu putu să-l dezamăgească faptul că nu pătrunsese încă sensul faptelor lui.

— Ieșiseră să mănânce în oraș, spuse ea, emoționată. Începu să conducă prea repede, cu o viteză nechibzuit de mare. Ieșiseră să mănânce în oraș, o seară ca oricare alta, nimic deosebit și – *trosc*! – i-ai pălit! Atâta tot, Dumnezeule! Le-ai făcut felul și nici măcar nu ai luat nimic, iar ei nici măcar nu ți-au tăiat calea, nu te-au deranjat cu ceva. Doar pentru mine. Numai pentru ca să-mi dovedești mie cine ești *tu* cu adevărat…

— Ei bine, da, pentru tine, consimți el. Dar nu numai pentru tine, Eve. Nu înțelegi? Am șters două imperfecțiuni ale creației, împingând lumea mai aproape de absolut. Și, în același timp, am eliberat doi nefericiți de greutățile crude ale vieții lor, în care nimic n-ar fi putut să fie cum și-ar fi dorit. Am făcut un cadou lumii, am făcut un cadou bieților oameni care, de fapt, n-au fost înfrânți.

— Tu ești ca vântul, zise ea cu răsuflarea tăiată, ca rafalele unei furtuni fantastice, ca un uragan, ca un taifun, numai că nu există niciun meteorolog care să prezică momentul în care apari. Tu deții puterea furtunii, ești o forță a naturii – apărând de nicăieri, fără niciun motiv. *Trosc*!

Îngrijorat că ea ar putea pierde din vedere ce era mai important, Roy spuse:

— Așteaptă, așteaptă un minut, Eve, și ascultă-mă.

Ea era atât de excitată, că nici nu mai putea conduce. Se îndreptă către bordura trotuarului și apăsă atât de puternic pe frână, încât Roy s-ar fi lovit cu capul de parbriz dacă nu l-ar fi ținut centura de siguranță.

Eve trase frâna de mână cu violență, aproape smulgând-o, apoi se răsuci spre el:

— Ești un cutremur, exact ca un cutremur. Oamenii merg pe stradă, liberi, soarele strălucește și păsările ciripesc – iar apoi pământul se despică și îi înghite.

Râse, fericită, atât de copilăresc, de melodios și de sincer, încât el se stăpâni cu greu să nu se molipsească.

Îi luă mâinile într-ale lui. Elegante, cu degete lungi, cu o formă desăvârșită, la fel ca ale Guineverei. Atingerea lor era mai mult decât ar fi meritat orice bărbat.

Din nefericire, radiusul și cubitusul de deasupra carpienelor perfecte nu păreau să aibă diametrul ideal, ca restul oaselor mâinii. Fu foarte atent să nu se uite la ele. Sau să le atingă.

— Eve, ascultă-mă, trebuie să înțelegi. Este deosebit de important ca tu să înțelegi.

Ea deveni dintr-odată sobră, dându-și seama că ajunseseră la un punct extrem de serios al relației lor. Arăta și mai frumoasă așa decât râzând.

El continuă:

— Ai dreptate, este o putere enormă. Cea mai mare putere, de aceea trebuie să o vezi limpede.

Deși singura lumină din mașină venea dinspre tabloul de bord, ochii ei sclipeau de parcă ar fi reflectat razele soarelui. Avea niște ochi perfecți, la fel de desăvârșiți și de irezistibili că ai femeii pe care o urmărea de un an, a cărei fotografie o păstra în portofel.

Și *sprânceana* stângă a Evei era perfectă. Doar o mică neregularitate îi deforma arcada supraciliară dreaptă deasupra

orbitei: din păcate prea proeminentă, cu o idee mai mare decât perechea ei, cântărind cu o jumătate de gram mai mult, aflându-se totuși departe de perfecțiunea celeilalte.

Nu-i nimic. Putea trăi și așa. Avea să se concentreze numai asupra ochilor angelici și asupra mâinilor ei splendide. Deși nu-i lipseau defectele, era singura femeie atât de aproape de adevăr. Doar ea. Doar ea. Și comorile nu se limitau numai la ochi și la mâini.

— Spre deosebire de altele, Eve, această putere nu izvorăște din mânie, explică el, dorindu-și ca neprețuita femeie să îi înțeleagă misiunea și eul interior. Nu provine nici din ură. Nu este o forță a furiei, a invidiei, a amărăciunii sau a lăcomiei. Nu este forța pe care unii o găsesc în curaj sau onoare – ori pe care o câștigă crezând în Dumnezeu. Transcende toate aceste forțe, Eve. Vrei să știi ce este?

Ea păru fermecată, incapabilă să vorbească. Își clătină numai capul: nu.

— Forța mea, spuse el, este forța compasiunii.

— Compasiune, șopti ea.

— Compasiune. Dacă încerci să-ți înțelegi semenii, să le simți durerile, să le *știi* cu adevărat suferințele, să-i iubești în ciuda defectelor lor, să fii copleșit de o asemenea compasiune, de o compasiune atât de *intensă*, atunci devine chinuitor. Trebuie să te eliberezi. Și apoi cazi sub influența forței inepuizabile, incomensurabile a milei. *Acționezi* pentru a alina suferința, pentru a împinge lumea cu un fir de păr mai aproape de perfecțiune.

— Compasiune, șopti ea din nou, ca și cum n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul, ca și cum el ar fi definit un concept ale cărui sensuri nu le pătrunsese până atunci.

Roy nu-și putuse muta privirea de pe gura ei. Avea niște buze divine. Nu reuși să-și explice de ce crezuse că ale Melissei Wicklun erau perfecte; comparându-le cu ale Evei, deveneau la fel de atrăgătoare ca ale unei broaște râioase. Pe lângă ele, cea mai coaptă prună se preschimba într-o stafidă uscată, cea mai dulce căpșună părea acră.

Asemenea lui Henry Higgins adresându-se Elizei Doolittle, el își continuă prima lecție de morală:

— Când ești motivat numai de compasiune, când nu cauți niciun câștig personal, atunci *orice* act este moral și nu datorezi

vreo explicație nimănui, niciodată. Acționând din compasiune, te eliberezi pentru totdeauna de îndoieli și asta îți dă o forță specială.

— Orice act, murmură ea, atât de copleșită de conceptul enunțat de Roy, încât abia își găsi destulă putere să deschidă gura.

— Oricare, o asigură.

Își linse buzele.

O, Doamne, avea limba atât de delicată, intrigant de lucioasă, alunecând atât de unduitor pe buze, *perfect* îngustată spre vârf, încât un sunet slab de extaz îi scăpă înainte de a-și da seama.

Buze perfecte. Limbă perfectă. Dacă bărbia n-ar fi fost atât de cărnoasă… Unii ar fi putut crede că semăna cu cea a unei zeițe, dar Roy fusese dotat cu o sensibilitate mai acută la imperfecțiuni decât ceilalți. Remarcase imediat minusculul surplus de grăsime care îi făcea bărbia să arate *umflată.* Trebuia să se concentreze numai asupra buzelor, a limbii, să nu-și lase privirea să se mute de pe ele.

— Câți ai omorât? întrebă ea.

— Omorât? Ah… Vrei să spui… Ca în spatele restaurantului?

— Da. Câți?

— Păi, nu i-am numărat. Mi s-ar părea… Nu știu… Mi s-ar părea că mă laud. Nu vreau să mă laud. Nu. Satisfacția mea constă în faptul că tot ceea ce fac e bine. Este o satisfacție strict personală.

— Câți? insistă ea. Măcar o estimare grosolană.

— O, nu știu. De-a lungul anilor… Vreo două sute, câteva sute, cam pe-acolo.

Ea își închise ochii și se cutremură.

— Când îi ucizi… Chiar înainte de asta, când te privesc în ochi, le este frică?

— Da, dar mi-aș dori să nu le fie. Mi-aș dori să știe că le cunosc suferința, că o să se termine repede și că n-o să-i doară.

În pragul leșinului, ea zise:

— Te privesc drept în ochi și văd puterea pe care o ai asupra lor, puterea *furtunii*, și le e frică.

Roy îi eliberă mâna dreaptă și își ridică degetul arătător către porțiunea plată situată deasupra rădăcinii acelui nas perfect, care făcea ca toate celelalte nasuri drăguțe să pară la fel de

frumoase ca un nod de pe coaja unei nuci de cocos. Încet, își plimbă degetul pe fața ei, spunând:

— Tu. Ai. Cel. Mai. Potrivit. Spațiu. Dintre. Sprâncene. Pe. Care. L-am. Văzut. Până. Acum.

În timp ce pronunța ultimul cuvânt, atinse acea zonă plată a osului din partea anterioară a craniului, dintre ireproșabila arcadă superciliară stângă și cea din dreapta, din nefericire prea reliefată, aliată exact deasupra nasului.

Deși stătea cu ochii închiși, Eve nu tresări de uimire sub atingerea lui. Probabil se apropiase sufletește atât de mult de el, încât îi conștientiza toate intențiile și mișcările imprevizibile fără a-și folosi vederea – și fără a se baza pe niciunul dintre cele cinci simțuri pentru aceasta.

Își retrase degetul de pe fața ei.

— Crezi în destin?

— Da.

— Noi suntem destinul.

Ea deschise ochii și spuse:

— Hai să mergem la mine acasă.

Pe drumul spre locuința ci, femeia încălcă toate regulile de circulație. Roy nu o aproba, dar își reținu orice critică.

Stătea într-o clădire mică, cu doar două etaje, într-un cartier de curând construit. Arăta aproape la fel ca toate celelalte case. De pe stradă.

Roy se așteptase la mai multă originalitate. Dezamăgit, își spuse că Eve, deși atât de atrăgătoare, nu era decât un funcționar prost plătit.

În timp ce așteptau pe alee, în interiorul Hondei, ca ușa escamotabilă a garajului să le permită intrarea, el zise:

— Cum a ajuns o femeie ca tine să lucreze la Agenție?

— Eu am vrut slujba și tata a avut destulă influență ca să mi-o obțină, spuse ea, intrând în garaj.

— Cine este tatăl tău?

— Un ticălos împuțit. Îl urăsc. Te rog, Roy, hai să nu vorbim despre asta. Nu-mi strica buna dispoziție.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să-i strice buna dispoziție.

Ieșind din mașină, în fața ușii dintre garaj și casă, în timp ce scotocea în geantă după chei, Eve deveni dintr-odată nervoasă și neîndemânatică. Se întoarse și înaintă spre el:

— O, Doamne, nu mă pot opri să mă gândesc cum i-ai omorât, cum ai mers spre ei și i-ai terminat. A fost atâta *forță* în felul cum ai dus totul până la capăt…

Dorința ardea mocnit în sufletul ei. Putea simți cum căldura îi iradiază din trup, alungând din garaj frigul de februarie.

— Am atâtea de învățat de la tine, murmură ea.

Ajunseseră la un punct de cotitură în relația lor. Roy se simțea dator să-i explice încă un lucru despre el. Tot amânase, de teamă că ea nu va înțelege această chichiță la fel de ușor cum asimilase și acceptase ceea ce îi povestise despre forța compasiunii. Dar nu mai putea amâna.

După ce Eve își îndreptă din nou atenția asupra gențiii, și extrase până la urmă legătura de chei, Roy spuse:

— Vreau să te văd dezbrăcată.

— Da, iubitule, da, zise ea și cheile zdrăngăniră gălăgios în timp ce o căuta pe cea bună în partea dreaptă a inelului.

— Vreau să te văd complet goală.

— Complet goală, da, numai pentru tine.

— Trebuie să văd totul, în afară de părțile perfecte pe care le-am remarcat deja.

— Ești atât de dulce, spuse ea, introducând, grăbită, cheia în broască.

— De la tălpile picioarelor, până la șira spinării, dosul urechilor, porii pielii de pe ceafă. Vreau să văd fiecare centimetru din tine. Să nu rămână nimic ascuns. Absolut nimic.

După ce izbi ușa de perete, năvălind înăuntru, Eve aprinse lumina din bucătărie și zise:

— Ah, ești prea mult pentru mine, ești atât de *puternic*. Fiecare crăpătură, fiecare centimetru sau cută…

Își puse geanta și cheile pe masa din bucătărie. În timp ce se dezbrăca de haină, el păși înăuntru și spuse:

— Dar asta nu înseamnă ca *eu* să te dezbrac sau… sau altceva.

Eve încremeni. Clipi, nedumerită.

El reluă:

— Vreau să privesc. Și să te ating, dar nu prea mult. Doar în treacăt, în locurile perfecte, să simt dacă pielea este tot atât de netedă și de mătăsoasă pe cât pare, să-ți încerc rezistența, să simt dacă mușchii tăi sunt la fel de minunați cum arată a fi. Tu nu ai voie să mă atingi. Doresc să fac dragoste cu tine, cu

părțile perfecte din tine, să fac dragoste pasionat numai cu privirea, cu câteva atingeri fugare, poate, dar nu altceva. Nu vreau să stric totul făcând... ce fac ceilalți oameni. Nu vreau să te înjosesc. N-am nevoie de așa ceva.

Îl privea atât de intens, încât el fu cât p-aci să se întoarcă și să o ia la goană.

Pe neașteptate, Eve scoase un țipăt strident, pătrunzător, și Roy făcu un pas înapoi, înfricoșat. Jignită și umilită, ar fi putut să se repeadă la el și să-l zgârie pe față, să-i scoată ochii.

Apoi, spre uimirea lui, își dădu seama că ea râdea, însă nu răutăcios, nici batjocoritor. Râdea dintr-o pură încântare. Se cutremura și se îmbrățișa pe sine, ca o elevă de liceu, iar ochii cei verzi sclipeau, veseli.

— Oh Doamne, spuse ea cu voce tremurătoare, ești chiar mai sus decât pari, ești chiar mai sus decât am crezut, mai sus decât mi-aș fi dorit vreodată. Ești perfect, Roy, perfect, perfect!

El zâmbi, nesigur. Încă nu i se evaporase teama de unghiile ei.

Eve îl înșfăcă de mâna dreaptă, îl târî după ea, aprinzând luminile în drum și vorbind în același timp:

— Aș fi vrut și eu... Dacă tu ai fi vrut *asta.* Nici eu nu-mi doresc toată tăvăleala și îmbrățișările alea... Transpirația mă *dezgustă*, să fiu scăldată în transpirația altcuiva, toată lipicioasă, udă de transpirația altuia, n-o pot îndura, îmi provoacă *greață.*

— Lichidele, zise el scârbit, cum reușește cineva să considere *sexy* lichidele altei persoane?

Excitată din ce în ce mai tare, împingându-l într-un coridor, Eve continuă:

— Lichidele, nu-i așa că te fac să-ți dorești moartea, doar *moartea*, toate fluidele acelea amestecate, atâta *umezeală*?... Toți vor să-mi lingă și să-mi muște sânii, toată saliva aceea este îngrozitoare... Și își împing limba în gura mea...

— *Scuipat*! zise el strâmbându-se. Ce-i atât de erotic în a face schimb de scuipat, pentru numele lui Dumnezeu?

Ajunseră în pragul dormitorului. El se opri la marginea paradisului pe care aveau să-l construiască împreună.

— Dacă o să te sărut vreodată, îi promise el, o să fie un sărut uscat ca hârtia, uscat ca nisipul.

Eve tremura, excitată.

— Fără limbă, se jură el. Nici măcar buzele să nu fie umede.
— Și niciodată pe gură…
— … deoarece, chiar și într-un sărut uscat…
— … am schimba…
— … respirațiile…
— … și există umezeală în ele…
— … vaporii de apă din plămâni.

Cu inima palpitându-i de încântare, Roy știu că femeia aceasta splendidă era într-adevăr mult mai asemănătoare lui decât sperase când o văzuse prima dată, la coborârea din lift. Glasurile li se contopeau în armonie, inimile lor băteau la unison, sufletele murmurau același cântec.

— Niciun bărbat nu a mai călcat vreodată în acest dormitor, spuse ea, conducându-l peste pragul ușii. Numai tu. Numai tu.

Pe perete, de o parte și de alta a patului și deasupra lui, se găseau oglinzi. În rest, zidurile și tavanul erau tapetate cu satin de un albastru-nocturn, în aceeași nuanță cu covorul. Într-un colț se afla un singur scaun îmbrăcat în mătase argintie. Cele două ferestre fuseseră acoperite cu jaluzele din nichel strălucitor. Patul lucios și modern, rotund la un capăt, cu un raft pentru cărți și o veioză boltită la celălalt, mărginit de noptiere înalte, era vopsit în straturi groase cu un lac foarte lucios în același albastru-nocturn, pe care sclipeau mici puncte argintii ca niște stele. Deasupra tăbliei de la căpătâiul patului se afla o altă oglindă. În loc de cuvertură, el remarcă o blană de vulpe argintie. *Numai o blană falsă*, îl liniști ea când își manifestă grija pentru drepturile animalelor lipsite de apărare. Era cel mai luxos și mai strălucitor loc pe care îl văzuse vreodată.

Aici găsise vraja după care tânjea.

Sistemul de iluminat computerizat se activa la comandă vocală. Îți oferea șase moduri distincte prin combinațiile complexe de pete punctiforme din halogen, strategic plasate (cu o varietate de lentile colorate), ramele din neoane în trei nuanțe ale oglinzilor (puteau funcționa una, două sau toate trei în același timp) și aplicațiile pline de imaginație ale fibrelor optice. Mai mult, totul putea fi modificat cu ajutorul unui reostat care răspundea comenzilor *sus* și *jos*.

Când Eve atinse un buton de pe tăblia de la căpătâiul patului, ușile mobile ale noptierelor înalte se ridicară, dispărând din raza vizuală. Dezvăluiră niște rafturi burdușite cu sticluțe de loțiuni

pentru corp și uleiuri parfumate, zece sau douăsprezece falusuri din cauciuc de diferite culori și mărimi, plus o colecție de ustensile erotice cu un design de o complexitate fermecătoare.

Eve porni un CD player cu o capacitate de a schimba o sută de discuri și îl puse pe automat aleator.

— E încărcat cu de toate, de la Rod Stewart la Metalica, Elton John, Garth Brooks, Beatles, Bee Gees, Bruce Springsteen, Bob Seger, Screamin Jay Hawkins, James Brown și Famous Flames, plus *Variațiunile Goldberg* ale lui Bach. Pe undeva e mai excitant când asculți atâtea feluri de muzică și nu știi ce melodie o să urmeze.

După ce își scoase pardesiul, dar nu și sacoul, Roy Miro mută scaunul din colț. Îl așeză lângă pat, aproape de capătul dinspre picioare, pentru a vedea cât mai bine și totodată pentru a evita să se reflecte în vreo oglindă, stricând astfel multitudinea de imagini ale perfecțiunii *ei.*

Se așeză pe scaun și zâmbi.

Ea rămase în picioare lângă pat, în timp ce Elton John cânta despre mâinile vindecătoare.

— Este ca într-un vis. Să fiu aici, să fac numai ce îmi place, cu cineva care știe să mă aprecieze…

— Te apreciez, zău că da.

— … care mă adoră…

— Te ador.

— … care îmi cedează…

— Sunt al tău.

— … fără a strica frumusețea.

— Fără lichide. Fără nicio obligație.

— Dintr-odată, sunt la fel de timidă ca o virgină.

— Aș putea să te privesc ore întregi, complet îmbrăcat.

Femeia își smulse bluza cu atâta violență, încât nasturii săriră cât-colo, iar țesătura plesni. Rămase goală în fața lui, și cele mai multe dintre părțile ascunse până atunci se dovediră a fi perfecte.

Înăbușindu-și un țipăt de plăcere, ea spuse, triumfătoare:

— Vezi de ce nu vreau să fac dragoste ca oamenii obișnuiți? Atunci când mă am pe mine, ce nevoie aș mai avea de altcineva?

Apoi se răsuci și procedă la fel cum ar fi făcut dacă el nu s-ar fi aflat acolo. În mod vădit, își obținea o satisfacție intensă din faptul că-l domina, fără a fi nevoită nici măcar să-l atingă.

Se opri în fața oglinzii, examinându-se din toate unghiurile, mângâindu-se tandru, și extazul care o cuprinse privindu-se îl excită atât de tare pe Roy, încât îi tăie răsuflarea.

În cele din urmă se îndreptă spre pat și, în timp ce Bruce Springsteen cânta despre whisky și mașini, aruncă pe jos vulpea argintie. Rămase dezamăgit, căci își dorise s-o vadă zvârcolindu-se pe blana cea lucioasă, naturală sau falsă, oricum ar fi fost. Dar ea împături cearșaful de deasupra și pe cel de dedesubt, dezvelind o saltea din cauciuc negru, care îl intrigă teribil.

De pe un raft al unei noptiere, ea luă o sticluță cu ulei chihlimbariu, îi deșurubă capacul și turnă câțiva stropi în centrul patului. O mireasmă subtilă și ademenitoare, la fel de slabă și de proaspătă ca o adiere de primăvară, se ridică spre Roy: nu cu iz de flori, ci de condimente – scorțișoară, ghimbir și multe alte ingrediente exotice.

În vreme ce James Brown cânta despre dorințe de nestăpânit, Eve se rostogoli în pat, frământându-se și desfăcându-și picioarele peste pata de ulei. Se frecă nebunește cu mâinile, începând să se ungă cu esența chihlimbarie pe pielea fără cusur. Timp de cincisprezece minute, palmele i se mișcară expert peste fiecare centimetru al corpului, întârziind asupra fiecărei rotunjimi docile, asupra fiecărui cotlon enigmatic, învăluit de umbre. De cele mai multe ori, părțile pe care Eve le atingea erau perfecte. Dar când se oprea la vreo zonă ce se situa sub nivelul standardelor lui Roy, care i se părea dezgustătoare, se concentra doar asupra mâinilor femeii, cel puțin ele desăvârșite, măcar de la radius și cubitus în jos.

Imaginea Evei deasupra cauciucului lucios și negru, cu al ei trup auriu sclipind datorită fluidului îndeajuns de pur, de origine nepământeană, îl înălță pe Roy într-un plan spiritual pe care nu-l mai atinsese până atunci, nici măcar folosind tehnicile orientale de meditație sau mescalină, nici atunci când un mediu îi adusese cândva forța sufletului mamei sale într-o ședință de spiritism din Pacific Heights, nici atunci când o specialistă de douăzeci de ani, cu înfățișare inocentă, îmbrăcată în costum de cercetaș, îi administrase peyote, cristale vibratoare, aplicându-i terapia colonului. Și, judecând după ritmul lent pe care ea îl

impusese, se aștepta ca Eve să petreacă ore întregi în explorarea magnificului său sine.

În consecință, pentru prima dată în viața lui, Roy își scoase pager-ul din buzunar și, deoarece nu exista posibilitatea opririi beep-ului, dădu la o parte capacul din plastic și extrase bateriile.

Pentru o noapte, va trebui ca țara să se descurce și singură, iar umanitatea suferindă să supraviețuiască fără campionul ei.

•

Durerea îl trezi pe Spencer dintr-un vis alb-negru, care îi înfățișase arhitectura suprarealistă și biologie mutantă, chiar mai tulburătoare datorită lipsei culorilor. Întregul lui trup era o masă de dureri cronice, surde, care palpitau fără încetare, iar un junghi brutal în creștetul capului îi curmă somnul acela bizar.

Încă mai era noapte. Sau o altă noapte. Nu știa sigur.

Zăcea întins pe spate, pe o saltea gonflabilă, sub o pătură. O pernă așezată pe ceva anume îi înălța capul și umerii.

Sunetul slab, șuierător, și strălucirea nepământeană caracteristică lanternei Coleman îl ajutară să descopere sursa de lumină aflată undeva în spatele lui.

Raza jucăușă dezvăluia în dreapta și în stânga stânci lustruite de vânturi. Drept în fața ochilor lui, se ivea o felie din ceea ce el presupuse că ar fi Mojave, într-o beznă înghețată, pe care lumina lanternei nu reușea să o topească. Deasupra capului, se întindea între două pietre la alta o pânză groasă de camuflaj.

Altă durere ascuțită îi săgetă țeasta.

— Stai cuminte, spuse ea.

Își dădu seama că perna se rezema pe picioarele ei încrucișate și că el stătea cu capul în poala femeii.

— Ce faci?

Fu surprins de tremurul propriei sale voci.

— Îți cos rana.

— Nu poți face asta!

— O ține închisă și nu mai sângerează.

— Nu sunt o plapumă.

— Ce vrei să spui?

— Nu ești doctor.

— Chiar așa?

— Ești?

— Nu. *Stai cuminte.*

— Mă doare.

— Normal.
— O să se infecteze, se îngrijoră el.
— Am bărbierit mai întâi zona și apoi am dezinfectat-o.
— M-ai ras în cap?
— Numai o mică porțiune din jurul plăgii.
— Ai cea mai vagă idee despre ceea ce faci?
— Referitor la bărbierit sau la medicină?
— La amândouă.
— Doar câteva cunoștințe de bază.
— Au, la dracu'!
— Dacă intenționezi să te comporți ca un bebeluș, o să-ți aplic puțin anestezic local.
— Ai așa ceva? De ce nu l-ai folosit până acum?
— Deja erai inconștient.
El își închise ochii și se plimbă într-un loc alb-negru, clădit din oase, pe sub o boltă de cranii, apoi și-i deschise și zise:
— Păi, acum nu mai sunt.
— Nu mai ești ce?
— Inconștient.
— Tocmai ai fost. Au trecut vreo câteva minute de când am schimbat ultimele cuvinte. Aproape am terminat. Încă o împunsătură și gata.
— De ce ne-am oprit?
— Nu călătoreai în condiții bune.
— Ba da.
— Aveai nevoie de tratament. Acum te vei odihni. În afară de asta, norii se împrăștie repede.
— Trebuie să plecăm. Cine se scoală de dimineață, ajunge la roșii.
— La roșii? Interesant.
El se încruntă:
— Am zis roșie? De ce încerci să mă zăpăcești?
— Pentru că e atât de ușor. Gata – ultima sutură.
Spencer închise ochii. În lumea sobră alb-negru, șacali cu fețe umane pândeau ruinele din piatră acoperite cu viță-de-vie ale unei mărețe catedrale. Putea auzi plânsetele copiilor în camerele ascunse sub dărâmături.
Când deschise ochii, înțelese că stătea tot întins. Capul, ridicat acum numai câțiva centimetri, se rezema pe pernă.

Valerie încremenise pe pământ, lângă el, veghindu-l. Părul brun îi cădea pe o parte a feței; arăta și mai drăguță în lumina lanternei.

— Ești drăguță în lumina lanternei, spuse el.

— Acum o să mă întrebi dacă sunt Vărsător sau Capricorn.

— Nț, mă doare-n cot.

Ea râse.

— Îmi place râsul tău, zise el.

Ea zâmbi, își răsuci capul și privi, gânditoare, deșertul.

— Ție ce-ți place la mine?

— Îmi place câinele tău.

— E un câine mare. Și altceva?

Uitându-se din nou la el, spuse:

— Ai ochi frumoși.

— Într-adevăr?

— Ochi cinstiți.

— Zău? Aveam și păr frumos. Acum nu mai e. Am fost măcelărit.

— Bărbierit. Doar o mică porțiune.

— Bărbierit și după aceea măcelărit. Ce faci aici, în largul deșertului?

Îl privi un timp, apoi își răsuci capul, fără a-i răspunde.

N-o lăsă să-i scape atât de ușor.

— Ce faci aici afară? O să repet întrebarea până când o să te înnebunească. Ce faci aici afară?

— Îți salvez fundul.

— Vicleană. Vreau să spun, ce căutai în deșert?

— Pe tine.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că *tu* mă căutai.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum de m-ai găsit?

— Printr-o placă de spiritism.

— Nu pot să cred nimic din ceea ce-mi spui.

— Ai dreptate. Cărți de Tarot.

— De cine fugim?

Ea ridică din umeri. Își îndreptă din nou atenția asupra deșertului. Într-un sfârșit zise:

— Bănuiesc că de trecut.

— Iar încerci să mă zăpăcești.

— În particular, de un gândac.

— Fugim de un gândac?

— Așa îi spun eu, pentru că îl enervează.

Privirea îi alunecă de la Valerie spre foaia de cort întinsă la trei metri deasupra lor.

— De ce ai pus copertina asta?

— Se confundă cu deșertul. E o țesătură care dispersează căldura, așa că nu putem fi detectați prea ușor dacă ne vor căuta de sus, prin infraroșu.

— De sus?

— Ochii din cer.

— Dumnezeu?

— Nu, gândacul.

— Gândacul are ochi în cer?

— Îhî, el și oamenii lui.

Spencer căzu pe gânduri, și în cele din urmă zise:

— Nu știu sigur dacă sunt treaz sau dacă visez.

— Uneori, nici eu.

Pe tărâmul alb-negru, cerul clocotea de ochi și o bufniță albă imensă zbura deasupra capului lui, aruncând în lumina lunii o umbră de forma unui înger.

•

Eve era de-a dreptul nesătulă și avea o vigoare inepuizabilă, de parcă fiecare moment de extaz prelungit ar fi înviorat-o în loc să o moleșească. După o oră, ea părea mai energică decât oricând, mai frumoasă și mai înflăcărată.

În fața ochilor adoratori ai lui Roy, trupul splendid arăta ca sculptat, ca modelat de arcuire, contractare, apoi iar arcuire, de zvârcoliri, răsuciri și întinderi ritmice, asemenea unei interminabile ședințe de ridicare a greutăților, efectuate de un culturist. După ani întregi în care explorase toate modurile de a se satisface singură, se bucura de o mobilitate pe care Roy o considera între cea a unui gimnast medaliat cu aur la Olimpiadă și a unui contorsionist de circ, combinată cu rezistența unui câine de sanie din Alaska. Nu există nicio îndoială că un număr de-al ei în pat constituia un antrenament conștiincios pentru fiecare mușchi, de la căpșorul superb până la vârfurile drăguțelor ei degete de la picioare.

Indiferent de modurile uimitoare în care se contorsiona, indiferent de intimitățile bizare pe care și le permitea cu propriul său trup, niciodată nu arăta penibil sau grotesc, ci inevitabil

frumoasă, din oricare unghi, chiar și în cele mai ciudate poziții. Întotdeauna plămădită numai din lapte și miere pe acel cauciuc negru, piersici și frișcă, o curbă unduitoare și lucioasă, cea mai apetisantă creatură care se născuse vreodată pe pământ.

După o oră și jumătate, Roy căpătase convingerea că șaizeci la sută din trăsăturile acestui înger – ale feței și ale trupului – erau perfecte, chiar și după cele mai pretențioase standarde. Restul, de treizeci și cinci la sută, se afla atât de *aproape* de perfecțiune, încât îi frânsese inima; numai cinci la sută nu merita atenția.

Nimic din ea – nici cea mai neînsemnată linie, concavitate sau convexitate – nu era urât.

Roy se gândi că ar trebui totuși ca Eve să se oprească, altfel în mod sigur ar fi leșinat. Dar după două ore, părea să aibă și mai mult apetit și forță decât la început. Senzualitatea ei era atât de puternică, încât fiecare piesă muzicală se transforma în dansul său, până când toate, chiar și cele de Bach, ajungeau să pară compuse special pentru filme pornografice. Din când în când, ea striga numărul unui nou aranjament de lumini sau comanda reostatului „sus” ori „jos”, noua selecție valorificând și mai mult poziția pe care o adopta.

O excita să se privească în oglinzi. Și să se urmărească pe ea cum se privea în oglinzi. Și să se privească apoi cum se urmărea când se privea în oglinzi. Sorbea din ochi infinitatea de imagini reflectate peste tot între oglinzile situate pe pereții opuși, până când își închipuia că Universul se umpluse de copii ale ei. Oglinzile păreau fermecate, căci, prin fiecare imagine, transmiteau înapoi toată energia cărnii sale, o supra-încărcau cu electricitate, până când o preschimbau într-un motor blond al erotismului.

După trei ore, bateriile câtorva jucării preferate cedară și mâinile experte reintrară în acțiune. De fapt, păreau niște entități separate de trup, fiecare prinzând viață în felul său. Lăcomia lor frenetică nu le îngăduia să se oprească prea mult asupra unei singure comori; alunecau încontinuu de-a lungul coapselor, sus și apoi iar jos, pe pielea uleioasă, masând, apăsând, dezmierdând și lovind, obținând plăcere după plăcere. Semănau cu o pereche de meseni înfometați în fața unor bucate copioase, oferite în cinstea unui iminent Armageddon, cărora le mai rămâneau doar câteva secunde prețioase pentru a se

ghiftui înainte ca totul să fie distrus de către un soare transformat în novă.

Dar bineînțeles că soarele nu deveni novă și până la urmă – în mod gradat – mâinile acelea neîntrecute se domoliră, se domoliră și într-un final se opriră, sătule. La fel ca și stăpâna lor.

Mult timp după ce totul se terminase, Roy nu reuși să se miște de pe scaun. Nici măcar nu se putu rezema de spetează. Era înțepenit, paralizat, fiecare extremitate palpitându-i într-un mod ciudat.

Apoi Eve se ridică din pat și păși în baia adiacentă. Când se întoarse, aducând și două prosoape din pluș – unul umed și altul uscat – nu mai sclipea datorită uleiului. Cu prosopul cel umed șterse urmele rămase pe salteaua din cauciuc și apoi o zvântă cu cel uscat. Puse la loc cearșaful.

Roy o urmă în pat. Eve stătea pe spate, cu capul pe pernă. El se întinse alături, tot pe spate, cu capul pe altă pernă. Ea rămăsese complet goală, iar el complet îmbrăcat – deși își lărgise puțin nodul de la cravată.

Niciunul nu făcu greșeala de a comenta ceea ce se întâmplase. Cuvintele nu ar fi reușit să descrie fidel experiența și ar fi putut preschimba acea odisee aproape religioasă în ceva strident. Oricum, Roy știa că pentru Eve fusese minunat; în ceea ce-l privea pe el, admirase în câteva ore mai multă perfecțiune umană – în *acțiune* – decât în toată viața lui de până atunci.

Apoi, în timp ce se priveau prin intermediul oglinzii din tavan, Roy începu să vorbească și noaptea intră într-o nouă fază a comuniunii, la fel de intimă, de intensă și de plină de experiențe ca și cea abia încheiată. El îi povesti despre forța compasiunii, redefinind conceptul. Îi spuse că întotdeauna umanitatea tânjise după perfecțiune. Oamenii îduraseră chinuri insuportabile, acceptaseră privațiuni îngrozitoare, îngăduiseră violență sălbatică, trăiseră într-o teroare constantă și abjectă – numai dacă fuseseră siguri că suferințele lor reprezentau prețul care trebuia să fie plătit pentru a obține Utopia, Paradisul pe Pământ. O persoană motivată de compasiune – însă mereu conștientă de dorința maselor de a suferi – ar fi putut schimba lumea. Cu toate că el, Roy Miro, cel cu ochii veseli și albaștri, cu zâmbetul de Moș Crăciun, nu se considera un charismatic, nu putea spera că ar ajunge liderul liderilor care avea să conducă următoarea cruciadă a perfecțiunii, își dorea totuși să fie unul dintre fericiții

care se vor afla sub comanda acelei persoane, ca să o servească plin de abnegație.

— Îmi aprind lumânările mele, zise el. Una după alta.

Roy vorbi ore întregi, iar Eve îi puse numeroase întrebări și făcu multe comentarii competente. Îl emoționa să vadă cum ideile lui o excită la fel cum îl excitaseră pe el jucăriile cu baterii și mâinile ei experte.

Rămase impresionată în special atunci când îi explică faptul că o societate luminată avea să extindă munca doctorului Kevorkian, asistând plină de compasiune nu numai la autodistrugerea sinucigașilor, ci și la a celor foarte deprimați, oferind un sfârșit liniștit nu numai bolnavilor incurabili, ci și celor cronici, infirmilor, schilozilor și handicapaților.

În vreme ce Roy își expunea ideile sale despre un program de sinucideri asistate pentru copii – o soluție pentru problema bebelușilor născuți chiar și numai cu defecte minore, dar care le-ar fi putut afecta viața – Eve scoase câteva sunete întretăiate asemănătoare celor din vâltoarea pasiunii. Își apăsă palmele peste piept, deși de această dată doar pentru a-și potoli bătăile puternice ale inimii.

În timp ce Eve își cuprindea sânii cu mâinile, Roy nu fu capabil să-și ia ochii de pe imaginea femeii, care plana deasupra lui. Pentru o clipă crezu că o să plângă la vederea feței și a formelor – șaizeci la sută perfecte.

Puțin înainte de răsăritul soarelui, orgasmele intelectuale îi purtară în vârtejul somnului, așa cum cele fizice nu avuseseră forța să o facă. Roy se simți atât de mulțumit, încât nici măcar nu visă.

Câteva ore mai târziu, Eve îl trezi. Ea se spălase și se îmbrăcase deja.

— Niciodată nu ai fost mai strălucitoare decât acum, îi zise el.

— Mi-ai schimbat viața.

— Și tu pe a mea.

Cu toate că întârziase la slujba din buncărul de beton, ea îl conduse până la Hotelul Strip, unde Prock, șoferul cel taciturn din seara trecută, îi lăsase bagajele. Era sâmbătă, dar Eve lucra șapte zile pe săptămână. Roy îi admira devotamentul.

Dimineața pustie strălucea sub soare. Cerul avea o culoare albastră, rece.

La hotel, sub copertina de la intrare, înainte ca Roy să coboare din mașină, își promiseră să se revadă curând, să mai treacă încă o dată prin plăcerile nopții care abia se sfârșise.

El rămase în fața intrării, urmărind-o cum se îndepărtează. După ce dispăru din vedere, Roy păși înăuntru. Trecu pe lângă recepție, traversă cazinoul necruțător și sui cu liftul până la etajul treizeci și șase, ultimul din hotel.

Nu-și amintea să fi pus un picior în fața celuilalt de când coborâse din mașina ei. I se părea că plutise până la lift.

Nu și-ar fi închipuit vreodată că urmărirea acelei ticăloase fugare și a bărbatului cu cicatrice avea să-l conducă în fața perfecțiunii feminine. Destinul era un lucru curios.

Când ușile se deschiseră la etajul treizeci și șase, Roy păși într-un coridor lung, pe o mochetă Fields, făcută la comandă, care se întindea de la un perete la altul. Destul de larg pentru a putea fi considerat o galerie și nu un hol, locul fusese decorat cu mobilă franțuzească veche, de la începutul secolului al IX-lea, și cu tablouri destul de valoroase din aceeași perioadă.

Acesta era unul dintre cele trei etaje concepute inițial să adăpostească apartamente luxoase, gratuite pentru curajoșii care aveau de gând să mizeze averi uriașe la jocurile de noroc din sala de la parter. Etajele treizeci și cinci și treizeci și patru încă serveau acestui scop. Însă, de când Agenția cumpărase hotelul pentru a-și câștiga și a-și spăla banii, apartamentele de la ultimul etaj fuseseră rezervate pentru angajații din afara orașului aflați la un anumit nivel în conducere.

Etajul treizeci și șase avea portar propriu, care se afla într-un birou confortabil vizavi de lift. Roy luă cheia apartamentului său de la ofițerul de serviciu, Henry, care nu-și ridică nici măcar o sprânceană la vederea costumului șifonat al oaspetelui.

Cu cheia în mână, pe drumul spre cameră, fluierând ușor, Roy aștepta cu nerăbdare să facă un duș fierbinte, să se bărbierească și să-și comande un mic dejun copios de la room-service. Dar când deschise ușa frumos împodobită și intră în apartament, găsi înăuntru doi agenți. Se aflau într-o stare de consternare totală, dar respectuoasă, iar Roy își aminti abia în clipa în care îi văzu că își pusese pager-ul într-un buzunar al sacoului, iar bateriile în altul.

— V-am căutat peste tot, de la 4 dimineața, spuse unul dintre vizitatori.

— Am localizat Explorer-ul lui Grant, continuă al doilea.

— Abandonat, zise primul. Am trimis pe teren o echipă să-l caute…

— … deși probabil că e deja mort…

— … sau l-a salvat cineva…

— … fiindcă se pare că a ajuns cineva acolo înaintea noastră…

— … oricum, mai sunt și alte urme de roți…

— … așa că n-avem prea mult timp, trebuie să o luăm din loc.

În fața ochilor minții, Roy și-o imaginã pe Eve Jammer: aurie, sclipitoare și mlădioasă, zvârcolindu-se pe cauciucul negru, în cea mai mare parte perfectă. Asta avea să-i susțină moralul ridicat pe parcursul zilei, indiferent cât de rea se va dovedi.

•

Spencer se trezi în umbra purpurie de sub pânza de camuflaj, dar soarele scălda deșertul din jur într-o lumină dură și albă.

Strălucirea îi izbi ochii, forțându-l să și-i mijească; însă această durere nu era nimic pe lângă cea care îi spinteca țeasta, de la o tâmplă la cealaltă, într-o diagonală subțire. În spatele pupilelor, se roteau sclipiri roșietice, străpungându-l ca niște roți dințate cu zimții din lame de ras.

Se simțea înfierbântat. Frigea. Deși bănuia că ziua nu era prea călduroasă.

Sete. Limba umflată. Se lipise de cerul gurii. Gâtul zgâriat, aspru.

Încă mai zăcea pe salteaua gonflabilă, cu capul pe perna prăpădită, învelit cu o pătură în ciuda căldurii insuportabile – dar nu mai era singur. Femeia se ghemuise lângă el, în dreapta, apăsându-l ușor pe șold, pe coapsă. Reușise cumva să-și strecoare brațul în jurul ei fără a întâmpina vreo rezistență – *Mergi mai departe, Spence, bătrâne*! – și acum se desfăta, mângâind-o înnebunit: atât de fierbinte, de netedă, atât de zveltă și de păroasă.

Neobișnuit de păroasă pentru o femeie.

Întoarse capul și îl văzu pe Rocky.

— Bună, amice.

Îl durea când vorbea. Fiecare cuvânt părea o lamă ascuțită care îi ieșea din gâtlej. Răsuna într-un ecou puternic de-a curmezișul craniului, ca și cum ar fi fost amplificat de un dispozitiv aflat în adâncul sinusurilor.

Câinele îi linse lui Spencer urechea dreaptă.

Șoptind, pentru a-și cruța gâtul, el spuse:

— Mda, și eu te iubesc.

— Deranjez cumva? întrebă Valerie, îngenunchind în partea stângă.

— Doar un câine și un băiat care se bucură că sunt împreună.

— Cum te simți?

— Jalnic.

— Ești alergic la vreun medicament?

— Urăsc gustul de Pepto-Bismol.

— Ești alergic la vreun antibiotic?

— Totul se învârtește…

— Ești alergic la vreun antibiotic?

— Căpșunile îmi produc urticarie.

— Delirezi sau ești pur și simplu dificil?

— Ambele.

Probabil că leșină din nou; nu se trezi decât când simți înțepătura în brațul stâng și mirosul alcoolului cu care ea șterse zona de deasupra venei.

— Antibiotic?

— Căpșuni lichefiate.

Câinele nu mai stătea lângă Spencer, ci lângă femeie, urmărind cu interes cum extrăgea acul din brațul stăpânului său.

Spencer spuse:

— Am vreo infecție?

— Poate apărea un efect secundar. Nu vreau să risc.

— Ești infirmieră?

— Nici doctor, nici infirmieră.

— Cum de știi ce să faci?

— Îmi spune el, murmură Valerie, indicându-l pe Rocky.

— Întotdeauna glumești. Poate ești actriță.

— Da, dar specialistă în injecții. Crezi că poți înghiți puțină apă?

— Dar niște omletă cu șuncă?

— Apa este suficientă. Ultima dată ai scuipat-o.

— Dezgustător.

— Ți-ai cerut scuze.

— Sunt un gentleman.

Chiar și cu ajutorul ei, efortul de a se ridica aproape că îl aduse la limita rezistenței. Se înecă de vreo două ori, dar apa era rece și dulce, și se gândi că stomacul o va accepta.

După ce se întinse din nou, el zise:

— Spune-mi adevărul.

— Dacă îl știu.

— Sunt pe moarte?

— Nu.

— Există o regulă pe aici...

— Care?

— Niciodată să nu minți un câine.

Ea se uită la Rocky.

Dulăul dădu din coadă.

— Minte-te pe tine. Minte-mă pe mine. Dar niciodată să nu minți un câine.

— Pare destul de inteligentă legea asta, zise ea.

— Deci: sunt pe moarte?

— Nu știu.

— E mai bine, bâigui Spencer și leșină din nou.

•

Roy Miro se bărbieri, se spălă pe dinți și făcu un duș în cincisprezece minute. Se schimbă în niște pantaloni marinărești, un tricou roșu din bumbac și o jachetă cafenie din catifea reiată. Nu mai avea timp să-și ia mult doritul mic dejun. Portarul Henry îi dădu două prăjituri cu ciocolată și alune într-o pungă de hârtie albă și două doze din cea mai fină cafea columbiană într-un termos.

În mijlocul parcării, un elicopter Bell JetRanger îl aștepta pe Roy. La fel ca și în avionul care îl adusese din L.A., era unicul pasager din compartimentul tapițat cu pluș.

Pe parcursul zborului de cercetare deasupra deșertului Mojave, Roy mâncă prăjiturile și bău cafeaua în timp ce se folosi de computerul din servietă pentru a se conecta la Mama. Studie atent rezultatele investigațiilor din noaptea anterioară.

Nu se petrecuseră prea multe. În sudul Californiei, John Kleck nu descoperise niciun fir care ar fi putut să-i conducă spre locul unde se dusese femeia după ce își abandonase mașina la aeroportul din districtul Orange. De asemenea, nu reușiseră să afle numărul de telefon la care sistemul inteligent programat,

ce-i aparținea lui Spencer, faxase fotografiile lui Roy și ale celorlalți din cabana situată în Malibu.

Cea mai importantă veste, deși nu cine știe ce, sosi din San Francisco. Agentul care îi căutase pe George și Ethel Porth – bunicii care sigur îl crescuseră pe Spencer Grant după moartea mamei sale – aflase din dosarele publice că fusese emis un certificat de deces pe numele lui Ethel cu zece ani în urmă. Evident, din acest motiv, soțul vânduse casa atunci. George Porth murise și el, cu trei ani în urmă. Acum, că agentul nu mai putea să discute cu cei doi bătrâni despre nepot, pornise investigația pe alte piste.

Prin intermediul Mamei, Roy trimise un mesaj la numărul de E-mail al agentului din San Francisco, sugerându-i să verifice în dosarele Comisiei de Autentificare a Testamentelor dacă nepotul fusese cumva moștenitorul vreunuia dintre bunici. Poate că George și Ethel Porth nu îl cunoscuseră pe acesta drept „Spencer Grant” și în testamentele lor îi trecuseră numele adevărat, chiar dacă, dintr-un motiv inexplicabil, bătrânii îl ajutaseră și îl încurajaseră să-și folosească falsa identitate, inclusiv la înregistrarea pe listele armatei, ar fi putut totuși să-i înscrie numele real în testamentele lor.

Nu constituia o pistă prea bună, dar merita verificarea.

În timp ce Roy își scoase computerul din priză și îl închise, pilotul JetRanger-ului îl avertiză formal că se găseau la un minut de destinație. „Se vede în partea dreaptă.”

Roy se întinse spre fereastra de lângă scaun. Zburau paralel cu o albie largă, îndreptându-se către granița estică a deșertului.

Nisipul sclipea orbitor în soare. Își scoase ochelarii cu lentile fumurii din buzunarul sacoului și și-i puse.

În față, trei Jeep-uri din dotarea Agenției se înghesuiau în mijlocul albiei secate. Opt oameni așteptau lângă vehicule, cei mai mulți urmărind apropierea elicopterului.

JetRanger-ul trecu în mare viteză pe deasupra Jeep-urilor și a agenților, apoi dintr-odată pământul căzu precipitat vreo trei sute de metri sub ei, în timp ce planau peste o prăpastie. Roy își simți stomacul în gât, din cauza schimbării bruște de perspectivă și a unui lucru pe care îl văzuse, dar care părea incredibil.

Mult deasupra fundului văii, pilotul descrise o curbă largă și îl aduse pe Roy într-o poziție mai bună pentru a observa marginea dintre albie și stâncă. De fapt, folosind drept referință cele două turnuri de rocă din centrul șanțului secat, el făcu un arc complet de trei sute șaizeci de grade. Roy avu șansa de a vedea Explorer-ul din fiecare unghi.

Își scoase ochelarii de soare. Mașina încă se găsea acolo, lăfăindu-se sub razele soarelui. Își puse din nou ochelarii în timp ce JetRanger-ul coti și ateriză în mijlocul albiei, lângă Jeep-uri.

După ce coborî din elicopter, Roy fu întâmpinat de Ted Tavelov, agentul în a cărui rază de acțiune intra acea zonă. Tavelov era mai scund și cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Roy, slăbănog și ars de soare; avea pielea tăbăcită și o înfățișare dură-ca-de-taur-ticălos, pentru că petrecuse prea mult timp în deșert. Purta cizme de cowboy, blue jeans, o bluză flaușată albastră și un Stetson. Deși era de-a dreptul răcoare, Tavelov nu îmbrăcase nicio jachetă, ca și cum stocase în corp atât de mult din dogoarea deșertului, încât n-ar mai fi putut să simtă niciodată frigul.

În timp ce se îndreptau spre Explorer, motorul elicopterului tăcu în spatele lor. Elicea se mai învârti puțin până să se oprească.

Roy zise:

— Din câte am auzit, nu e nici urmă de câine sau de bărbat.

— Nu există decât un șobolan mort.

— Apa a fost într-adevăr *atât* de năvalnică, încât să ridice mașina la o asemenea înălțime?

— Da. După-amiaza trecută, la apogeul furtunii.

— Atunci poate că l-a și măturat, poate că a căzut în cascadă.

— Nu și dacă a rămas înțepenit acolo sus.

— Păi, poate că o fi încercat să ajungă înot până la mal.

— Numai un tâmpit s-ar fi putut încumeta să înoate într-un asemenea torent puternic, care avansa cu viteza unui tren expres. Acest bărbat este idiot?

— Nu.

— Vedeți urmele de aici? spuse Tavelov, arătând spre niște dâre de roți în nămolul de pe fundul albiei. Deși slab, vântul care a urmat furtunii a măturat multe dintre ele. Dar încă se poate vedea că totuși cineva a coborât malul sudic și a intrat sub Explorer, cățărându-se apoi pe acoperiș pentru a ajunge la el.

— Albia s-ar fi putut usca suficient?

— Nivelul apei scade rapid după ce ploaia se oprește. Iar solul ăsta, nisipos până în străfunduri, se zvântă imediat. Să zicem… la 7 sau 8 aseară.

Pătrunzând adânc în tunelul mărginit de rocă și privind în sus la Explorer, Roy spuse:

— Grant ar fi putut să coboare și să plece înainte ca vehiculul celălalt să ajungă aici.

— De fapt o să vedeți câteva urme de picioare, *altele* decât cele ale primului grup de asistenți idioți, fără nicio speranță de a se lecui, care au nenorocit totul. Judecând după ele, s-ar putea spune că o femeie a venit până aici și l-a luat. Pe el și pe câine. Și bagajul.

Roy se încruntă:

— O femeie?

— Unele urme aparțin unui bărbat. Nici cele mai solide femei nu au niște tălpi chiar atât de mari. Celelalte sunt mici, ar putea să fie ale unui băiat de vreo zece – doisprezece ani, să zicem. Dar m-aș mira ca un copil să ajungă singur până aici. Doar niște bărbați foarte scunzi ar mai putea încăpea în pantofi atât de mici. Dar nu prea întâlnești mulți dintr-ăștia. Cel mai probabil, a fost o femeie.

Dacă o femeie venise să-l salveze pe Grant, Roy se întrebă dacă nu cumva o fi fost chiar *ea.* Din nou căzu pradă întrebărilor care îl frământau de trei zile: cine *era* Spencer Grant, cum dracu’ se înhăitase cu fugara, avea să le dea peste cap toate operațiunile, riscau să fie deconspirați?

Cu o zi în urmă, în vreme ce Roy stătuse în buncărul Evei, ascultând înregistrarea laser de pe disc, fusese mai curând buimăcit decât luminat de ceea ce auzise. Judecând după întrebările și după cele câteva comentarii pe care le inserase în monologul Thedei Davidowitz, păruse nerăbdător să afle absolut tot. Până atunci, Roy crezuse că Grant și femeia întrețineau o relație apropiată; ar trebui să determine natura legăturii lor și să descopere câte informații importante îi împărtășise fugara. Dar dacă tipul nu o cunoscuse în prealabil, atunci de ce se dusese la ea acasă în seara aceea ploioasă și de ce pornise în căutarea ei?

Roy nu voia să creadă că femeia se ivise, pur și simplu, aici, în deșert – asta l-ar fi năucit complet.

— Deci ce vrei să spui – că a chemat-o prin telefonul celular și a venit imediat să-l ia?

Tavelov nu luă în seamă sarcasmul lui Roy:

— Ar fi putut fi un șoarece de deșert căruia îi place să trăiască într-un loc fără electricitate, fără telefoane. Mai sunt și dintr-ăștia. Deși nu știu pe niciunul la mai puțin de treizeci de kilometri. Sau ar fi putut să fie un călător care a ieșit de pe șosea să se distreze.

— Pe furtună?…

— Furtuna se oprise. Oricum, lumea e plină de demenți.

— Și s-a nimerit să dea peste Explorer, în deșertul ăsta imens?…

Tavelov ridică din umeri.

— Noi am găsit mașina. E treaba dumneavoastră să aflați restul.

Întorcându-se la intrarea în ecluza din piatră, cu privirea ațintită pe partea opusă a râului, Roy zise:

— Oricine ar fi fost, a intrat în albie de pe malul sudic și apoi s-a îndreptat tot spre sud. Nu ne-am putea lua după urme?

— Ba da, sunt destul de clare pe aproape o sută de metri, apoi mai estompate pe încă vreo două sute. După aceea dispar. Au fost șterse de vânt.

— Păi, haideți să căutăm mai departe, să vedem dacă reapar.

— Am încercat deja. În timp ce așteptam.

Tavelov accentuă cuvântul „așteptam”.

Roy spuse:

— Pager-ul meu blestemat s-a stricat și n-am știut.

— Am căutat în toate direcțiile, pe jos sau cu elicopterul. Ne-am dus cinci kilometri mai la sud, cinci la est și tot cam atât spre vest.

— Ei bine, mormăi Roy, extindeți cercetarea. Mergeți zece kilometri și vedeți dacă mai găsiți vreo urmă.

— E pierdere de vreme.

Roy se gândi la Eve, așa cum o admirase cu o noapte înainte, și amintirea îi dădu puterea de a rămâne calm, de a zâmbi și de a vorbi cu amabilitatea sa caracteristică:

— Probabil că este o pierdere de vreme, OK, dar cred că oricum trebuie să ne ocupăm de asta.

— Vântul se întețește din nou.

— Posibil.

— În mod sigur. O să șteargă totul.

Perfecțiunea de pe cauciucul negru.

Roy zise:

— Atunci, haideți să i-o luăm înainte. Aduceți mai mulți oameni, încă un elicopter și căutați *cincisprezece* kilometri în toate direcțiile.

•

Spencer încă nu se trezise. Dar nici nu mai dormea. Ezita, împleticindu-se ca un bețiv, la granița dintre ele.

Se auzi bolborosind. Nu prea reuși să-și descifreze cuvintele, încă într-o stare de alarmă febrilă, convins că trebuia să spună cuiva ceva important – deși ce informație vitală știa și cu cine ar fi fost cazul să o împărtășească rămâneau niște mistere.

Din când în când deschidea ochii. Imagini începătoșate. Clipea. Își mijea pleoapele. Nu putea să-și dea prea bine seama dacă era încă ziuă sau dacă lumina venea de la lanterna Coleman.

Valerie se afla mereu acolo. Suficient de aproape, încât să o recunoască și prin ceața apăsătoare. Uneori îi ștergea fața cu o cârpă umedă, alteori îi schimba compresa rece de pe frunte. Uneori îl privea doar, iar el îi simțea îngrijorarea, deși nu reușea să-i distingă expresia chipului.

O dată, înotând prin întunericul său interior și privind afară prin piscinele tulburi care îi licăreau în orbite, o zări pe Valerie, pe jumătate întoarsă cu spatele la el, ocupându-se cu ceva bizar. Puțin mai departe, sub pânza de camuflaj, motorul Rover-ului funcționa în gol. Auzi încă un sunet familiar: *tic-tic-tic*-ul slab, dar inconfundabil al degetelor exersate care zburau pe tastatura unui computer. Ciudat.

Din când în când îi vorbea. Dar asta numai în momentele în care reușea să se concentreze și să bolborosească grăbit ceva, pe jumătate de neînțeles.

La un moment dat se auzi întrebând-o:

— … Cum de m-ai găsit… aici, afară… între nimic și nicăieri?

— O insectă pe Explorer-ul tău.

— Gândacul?

— Alt fel de insectă.

— Păianjen?

— Electronic.

— O insectă pe mașina mea?

— Da. Eu am pus-o acolo.

— Adică... vrei să spui... ca un transmițător? întrebă el poticnit.
— Da, exact ca un transmițător.
— De ce?
— Pentru că m-ai urmărit până acasă.
— Când?
— Marți noapte. N-are sens să negi.
— O, da. Noaptea în care ne-am cunoscut.
— A fost aproape romantic.
— Pentru mine chiar a fost.
Valerie tăcu. Într-un final zise:
— Te ascunzi, nu?
— Mi-ai plăcut din prima clipă.
După încă o scurtă tăcere, ea spuse:
— Ai venit la Ușa Roșie, ai vorbit cu mine ca un client simpatic, apoi m-ai urmărit până acasă.
Întreaga semnificație a descoperirii îl pătrunse gradat, apoi îl copleși o uimire amețitoare.
— Știai?
— Erai în regulă. Dar dacă n-aș fi în stare să-mi dau seama de o coadă, atunci aș fi fost moartă de mult.
— Insecta. Cum?
— Cum am pus-o? Am ieșit pe ușa din spate în timp ce tu așteptai pe partea cealaltă, în mașină. Am furat un automobil, l-am parcat în spatele tău, am rămas acolo până ai plecat, apoi te-am urmărit.
— M-ai urmărit *pe mine*?
— Cine se-aseamănă se adună.
— M-ai urmărit... în Malibu?
— Te-am urmărit în Malibu.
— Și eu nu te-am văzut...
— Păi, nu te așteptai să te urmăresc.
— Iisuse!
— Am sărit poarta și am așteptat până când ai stins toate luminile din cabană.
— Iisuse!
— Am fixat transmițătorul sub portbagajul mașinii tale și l-am legat la baterie.
— Întâmplător aveai la tine un transmițător.
— O să te surprindă câte se întâmplă să am cu mine.

— Poate că nu!

În ciuda voinței lui Spencer, Valerie se încețoșă și se dizolvă în umbre. Încă o dată fu copleșit de valurile întunericului dinlăuntrul său.

După un timp, probabil că înotă din nou la suprafață, deoarece avu senzația că-i zărește chipul pâlpâind firav. Se auzi spunând uimit:

— O insectă în mașina mea.

— Trebuia să aflu cine ești și de ce mă urmărești. Am știut că nu ești unul dintre ei.

El zise cu o voce slabă:

— Oamenii gândacului.

— Într-adevăr.

— Puteam să fiu unul dintre ei.

— Nu, pentru că mi-ai fi zburat creierii când te-ai aflat pentru prima dată aproape de mine.

— Ei nu te plac, așa-i?

— Nu prea mult. Atunci m-am întrebat cine ai putea fi.

— Deja știi.

— Nu tocmai. Ești un mister, Spencer Grant.

— *Eu*, un mister?! hohoti el, dar durerea îl străfulgeră, crispându-l. Cel puțin îmi cunoști numele.

— Sigur. Dar nu e mai real decât cele pe care le știi tu ca fiind ale mele.

— E adevărat.

— Da.

— E un nume legal. Spencer Grant. Îți garantez.

— Poate. Dar cine ai fost tu înainte de a deveni polițist, înainte de a intra la UCLA, înainte de a intra în armată?

— Știi totul despre mine.

— Nu chiar. Doar ce ai lăsat în fișiere, doar cât de multe ai vrut tu să afle cineva despre tine. Pentru că m-ai urmărit până acasă, ai început să mă obsedezi, și am vrut să te verific.

— Ai plecat din bungalou din cauza mea.

— Nu știam cine dracu’ ești. Dar bănuiam că mă poți găsi, la fel ca ei. Din nou.

— Și te-au găsit.

— A doua zi.

— Așa că urmărindu-te… te-am salvat.

— Poți să vezi și astfel lucrurile.

— Fără mine, tu ai fi rămas acolo.
— Poate.
— Când a atacat echipa SWAT.
— Probabil.
— Pare ca totul să fi fost… sortit așa.
— Dar ce ai căutat *tu* acolo?
— Păi…
— În casa mea.
— Erai plecată…
— Și?
— Nu mai era a ta.
— Știai că nu mai e a mea când ai intrat în casă?

Înțelese că nu are rost să recurgă la subterfugii. Clipi furios, nereușind să-i vadă clar chipul.

— Iisuse, dacă mi-ai aranjat mașina…
— Ce?
— Atunci m-ai supravegheat și miercuri seară.
— Da. Am vrut să văd ce vrei să faci.
— Din Malibu?…
— Până la Ușa Roșie.
— Apoi până la tine acasă, în Santa Monica?
— Nu am fost *înăuntru*, ca tine.
— Dar ai fost martoră la atac.
— De la distanță. Nu schimba subiectul.
— Ce subiect? întrebă el, de astă dată într-adevăr năucit.
— Erai pe cale să-mi explici de ce ai pătruns în casa mea miercuri seară, îi aminti ea.

Nu era supărată. Vocea nu îi suna dur. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi fost furioasă pe el.

— Nu… Nu ai apărut la serviciu.
— Așa că ai pătruns cu forța în bungalou.
— N-am forțat ușa.
— Am uitat eu cumva că te-am invitat?
— Ușa era descuiată.
— Toate ușile descuiate reprezintă o invitație pentru tine?
— Eram… îngrijorat.
— Mda, îngrijorat. Haide, spune-mi adevărul. Ce voiai să iei de la mine de acasă în noaptea aceea?
— Voiam…
— Ce voiai?

— Aveam nevoie…

— De ce? De ce aveai nevoie din casa mea?

Spencer nu putea fi sigur ce anume îl teroriza mai mult: durerea sau rușinea… În orice caz, își pierdu cunoștința.

•

Bell JetRanger-ul îl transportă pe Roy Miro din albia secată, situată în largul deșertului, direct pe platforma de aterizare de deasupra Agenției, în centrul Las Vegasului. În timp ce echipajele de cercetare pe teren și în aer îi căutau în Mojave pe salvatorii lui Grant, Roy își petrecu după-amiaza de sâmbătă în Centrul de Supraveghere prin Satelit, la etajul cinci.

Fără să-și întrerupă lucrul, mâncă un prânz substanțial pe care îl comandase de la bufet, pentru a compensa micul dejun copios la care renunțase dimineață. În plus, mai târziu, când se va duce acasă la Eve Jammer, va avea nevoie de cât mai multă energie.

Cu o seară în urmă, când Bobby Dubois îl adusese pe Roy în această cameră, totul fusese liniștit, se operase cu foarte puțini oameni. Acum, la fiecare computer sau piesă de echipament lucra cineva, iar larga încăpere răsuna de murmurul conversațiilor purtate cu voce joasă.

Cel mai probabil, vehiculul pe care îl căutau călătorise pe o distanță considerabilă în timpul nopții, în ciuda reliefului accidentat. Grant și femeia ar fi putut ajunge suficient de departe, încât să intre pe autostradă dincolo de echipajele de supraveghere pe care Agenția le postase la fiecare ieșire din stat, iar în acest caz le scăpaseră din nou printre degete.

Pe de altă parte, poate că nu reușiseră să se îndepărteze atât de mult. S-ar fi putut înțepeni pe undeva. Sau să fi suferit vreo defecțiune tehnică.

Probabil că Grant fusese rănit în Explorer. Judecând după spusele lui Ted Tavelov, pete de sânge murdăriseră scaunul șoferului și nu păreau să provină de la șobolanul mort. Dacă Grant se afla într-o stare proastă, atunci le fusese *imposibil* să ajungă prea departe.

Roy se hotărâse să fie optimist. Lumea era așa cum ți-o construiai tu – sau cum încercai să ți-o construiești. Își dedicase întreaga lui viață acestei filosofii.

Dintre sateliții de pe orbitele geosincrone care îi menținеau continuu deasupra vestului și sud-vestului Statelor Unite, trei

reușeau să supravegheze cu mare atenție, conform dorinței lui Roy, Nevada și statele vecine. Unul dintre aceste puncte spațiale de observație se afla sub controlul Agenției de Luptă Antidrog. Altul era proprietatea Agenției de Protecție a Mediului. Al treilea, un obiectiv militar la care aveau în mod oficial acces armata, marina, forțele aeriene și paza de coastă, se găsea de fapt sub strictul control politic al biroului Șefului Statului-Major.

Fără rival. Agenția de Protecție a Mediului.

Agenția de Luptă Antidrog, în ciuda calificării agenților săi, fusese deturnată de la scopurile inițiale ca urmare a infiltrării unor politicieni veroși. Iar serviciile militare, mai ales în anii ce au urmat Războiului Rece, își pierduseră obiectivul imediat și mare parte din fonduri, încât deveniseră muribunde.

Dar Agenția de Protecție a Mediului își îndeplinea misiunea într-o manieră fără precedent pentru o agenție guvernamentală, pe de o parte fiindcă nu existau infractori bine organizați sau grupuri mânate de interese divergente, iar pe de alta deoarece mulți dintre angajați erau motivați de o dorință puternică să salveze natura. APM coopera atât de bine cu Ministerul de Justiție, încât un cetățean care contamina, chiar și din neglijență, vreo băltoacă risca să-și petreacă mai mult timp în pușcărie decât un filfizon drogat care ar fi omorât un funcționar, o femeie gravidă, două călugărițe și un pisoi în vreme ce fura patruzeci de dolari și o ciocolată Mars.

În consecință, deoarece succesul atrăgea după sine și creșterea bugetului, plus ușurarea accesului la fondurile adiționale extrabugetare, APM deținea cea mai perfecționată aparatură, de la birotică până la supravegherea prin satelit. Dacă una dintre agențiile federale ar fi reușit să obțină vreun control asupra armelor nucleare, atunci APM ar fi fost cea mai indicată, dar și cea mai puțin tentată să-l folosească – poate cu excepția cazului în care s-ar fi iscat o dispută cu Ministerul Industriei pentru vreo bucată de gazon.

Așadar, pentru a-i descoperi pe fugari, Agenția se folosea de satelitul APM – Earthguard 3 – care se afla pe o orbită geosincronă deasupra statelor vestice din SUA. Pentru a-l sechestra complet și fără drept de apel, Mama penetrase computerele APM și introdusese date false, conform cărora sistemele lui Earthguard 3 căzuseră toate deodată. Cercetătorii științifici din APM, care se ocupau de supravegherea prin satelit,

inițiaseră imediat o campanie pentru diagnosticarea defecțiunilor lui Earthguard 3 prin testări telemecanice. Însă Mama le intercepta în secret toate comenzile trimise spre acea aglomerare de aparatură electronică sofisticată, de optzeci de milioane de dolari, și urma să o facă în continuare până când Agenția nu va mai avea nevoie de Earthguard 3, în acel moment permițând din nou accesul APM.

Din spațiu, Agenția reușea acum să inspecteze o zonă multistatală, folosindu-se și de facilitățile măririi imaginii. Se putea efectua o căutare metru cu metru la sol, dacă se bănuia existența unui vehicul sau a unei persoane suspecte.

Earthguard 3 mai furniza și două metode ultramoderne de supraveghere nocturnă. Prin infraroșu reușea să deosebească un vehicul de celelalte surse de energie termică datorită mobilității țintei și a caracteristicilor căldurii degajate. Sistemul mai folosea și o variantă a tehnologiei Star Tron, care multiplica lumina naturală de optsprezece mii de ori, astfel priveliștea nocturnă devenind aproape la fel de vizibilă ca într-o zi înnorată – însă monocromatic și sub o lumină nepământeană, verzulie.

Toate imaginile se prelucrau automat printr-un program evoluat care le codifica și le transmitea. Iar la Centrul de Control din Las Vegas, un program tot automat, dar mult mai sofisticat, rulat pe ultima generație de supercomputere Cray, clarifica imaginea video de înaltă rezoluție înainte să o proiecteze pe ecranul de pe perete. Dacă era necesară o limpezire suplimentară, se putea recurge la procedee și mai evoluate.

Eficiența supravegherii prin satelit – fie în infraroșu, luminare nocturnă sau fotografiere obișnuită prin telescop – varia în funcție de teritoriul cercetat. În general, cu cât zona era mai populată, cu atât se îngreuna căutarea din spațiu a unui obiect atât de mic precum un singur individ sau vehicul, pentru că existau prea mulți subiecți în mișcare și prea multe surse de căldură pentru a fi sortate și analizate cu acuratețe ori în timp util. Orașele se puteau observa mai bine decât marile metropole, satele mai clar decât orașele și autostrăzile se monitorizau mai lesne decât străzile urbane.

Dacă Spencer Grant și femeia nu se grăbiseră prea tare, așa cum spera Roy, atunci încă se mai aflau în teritoriul ideal pentru a fi reperați și urmăriți de Earthguard 3. În deșertul arid și nepopulat.

De sâmbătă după-amiază până spre seară, avură o activitate febrilă: pe măsură ce identificau vehiculele suspecte, le studiau și le eliminau ori le mențineau sub observație până când reușeau să determine dacă ocupanții lor corespundeau descrierii primite: o femeie, un bărbat și un câine.

După ce ore întregi privise imensul ecran de pe perete, Roy se simțea impresionat de imaginea perfectă a părții lor de lume văzute de pe orbită. Toate culorile îi păreau calde, toate formele armonioase.

Iluzia perfecțiunii devenea și mai convingătoare când Earthguard supraveghea un teritoriu mai vast, folosind un factor de mărire mai redus. *Cea mai* convingătoare era priveliștea în infraroșu. Cu cât se detectau mai puține semne ale civilizației umane, cu atât planeta părea să se apropie mai mult de perfecțiune.

Poate că toți acei extremiști care susțineau că ar trebui neapărat ca populația Pământului să scadă cu nouăzeci la sută, din considerente ecologice, știau ei ceva. Ce fel de viață s-ar putea duce într-o lume pe care civilizația o despuiase total?

Dacă un asemenea program de reducere a numărului populației ar fi intrat vreodată în vigoare, el s-ar fi simțit profund mulțumit să ajute la înfăptuirea lui, deși munca ar fi fost istovitoare și de multe ori lipsită de satisfacții.

Soarele apusese și echipele de cercetare la sol și în aer tot nu găsiseră vreo urmă a fugarilor. La căderea întunericului, vânătoarea se amână până în zori. Nici Earthguard 3, cu toți ochii și toate sistemele sale sofisticate de supraveghere, nu avu mai mult succes decât oamenii din elicoptere sau din largul deșertului, deși cel puțin el putea să-și continue munca și în timpul nopții.

Roy mai rămase în Centrul de Supraveghere prin Satelit până pe la ora 20, când plecă împreună cu Eve Jammer la restaurantul armenesc. Mâncând o gustoasă salată de cruditați și un delicios miel la grătar, discutară despre conceptul reducerii masive și rapide a populației. Își imaginară diverse moduri în care s-ar fi putut realiza, fără efecte secundare precum radioactivitatea sau luptele de stradă. Concepură *câteva* metode cinstite de determinare a „procentului de zece la sută din populație” care urma să supraviețuiască pentru a clădi un destin al umanității mai puțin haotic și mult mai bine gândit.

Schițară simboluri posibile pentru Mișcarea de Reducere a Populației, compuseră slogane inspirate și vorbiră despre cum ar trebui să arate uniformele.

Părăsiră restaurantul pentru a se îndrepta, teribil de excitați, spre locuința Evei. Ar fi ucis orice polițist îndeajuns de prost, încât să-i oprească pentru faptul că goneau cu o sută de kilometri la oră pe lângă spitale și prin zone rezidențiale.

•

Pereții murdari și umbriți aveau chipuri. Chipuri bizare, cioplite. Expresii torturate, aproape de nedeslușit. Guri deschise țipând după ajutor, neprimind niciodată răspuns. Mâini. Mâini întinse. Implorând tăcut. Un tablou alb și fantomatic, cu contururi gri și înroșit de rugină pe alocuri, pătat cu galben și cafeniu. Față lângă față și trup lângă trup, cu membrele uneori suprapuse, dar întotdeauna invocând îndurare, cu aceeași expresie disperată, dar întotdeauna cerșind, implorând, rugându-se.

— *Nimeni nu știe*... *Nimeni nu știe*...

— Spencer? Mă auzi, Spencer?

Ecoul glasului femeii coborî printr-un tunel lung către el, în timp ce se zbătea între conștiență și somn, între acceptare și negație, între un infern și altul.

— Ușurel, ușurel, nu-ți fie frică, e OK, visezi.

— Nu! Vezi? Vezi? Aici, în catacombe, aici, în catacombe!...

— Doar un vis.

— Ca la școală, în carte, pozele, ca în Roma, martirii, jos în catacombe, dar mai rău, mult mai rău...

— Poți să ieși de acolo. Este numai un vis.

Își auzi propria-i voce trecând de la țipăt la scâncet nenorocit:

— Ah, Doamne, Doamne, *Dumnezeule*!

— Poftim, ia-mă de mână. Spencer, mă auzi? Ține-mă de mână. Sunt aici. Sunt lângă tine.

— Erau atât de înfricoșați, înfricoșați, singuri și înfricoșați. Vezi cât de tare le e frică? Singuri, nimeni nu-i ascultă, nimeni, nimeni nu știe, atât de frică le e... Oh, Iisuse, Iisuse, ajută-mă, Iisuse!

— Hai, ține-mă de mână, așa, e bine, ține-mă strâns. Sunt aici lângă tine, Spencer. Nu mai ești singur, Spencer.

Se agăță de mâna ei caldă și Valerie reuși să îl ducă departe de fețele acelea albe și oarbe, de țipetele mute.

Sub vraja atingerii, Spencer deveni mai ușor decât aerul, se ridică din abis, prin întuneric, spre o ușă roșie. Nu cea cu amprentele însângerate pe fundalul alb, pe alocuri îngălbenit de vreme. Ușa aceasta era în totalitate roșie, uscată, acoperită cu un strat de praf. Se deschise în mijlocul unei lumini de culoarea safirului, cu măsuțe și scaune negre, curate, din oțel bine lustruit, și cu oglinzi pe pereți. Cu ringul pentru orchestră pustiu. O mână de oameni bând la mese, tăcuți. În blue jeans și cu o jachetă din piele de căprioară, în loc de fusta despicată și puloverul negru, ea se așezase la bar, fiindcă afacerea mergea prost. El stătea întins pe o saltea gonflabilă, transpirând și totuși pătruns de frig, iar ea se cocoțase pe un scaun, aflându-se cu toate acestea la nivelul ochilor lui; se țineau de mână și discutau degajat, de parcă s-ar fi cunoscut de o veșnicie, pe fundalul bâzâitului lanternei Coleman.

Știa că delirează. Nu-i păsa. Ea era atât de frumoasă…

— De ce ai intrat la mine în casă miercuri seară?

— Nu ți-am zis?

— Nu. Ai ocolit mereu răspunsul.

— Voiam să știu mai multe despre tine.

— De ce?

— Mă urăști?

— Bineînțeles că nu. Vreau numai să înțeleg.

— M-am dus la tine acasă, și grenade de cauciuc au năvălit prin geamuri.

— Ai fi putut să pleci când ți-ai dat seama câte probleme îți făceam.

— Nu, nu te puteam lăsa să o sfârșești într-un șanț, la o sută douăzeci de kilometri de casă.

— Poftim?!

— Sau în catacombe.

— După ce ai aflat că am necazuri, de ce ai intrat și mai adânc în bucluc?

— Ți-am spus. Mi-ai plăcut de prima dată când ne-am întâlnit.

— Asta s-a întâmplat marți seară! Sunt o străină pentru tine.

— Vreau…

— Ce?

— Vreau… o viață.

— Nu ai una?

— O viață… Și speranța.

Localul se dizolvă și lumina albastră se preschimbă într-un galben-acid. Pereții murdari și umbriți aveau chipuri. Chipuri albe, cu măști ale morții, cu gurile deschise într-o teroare fără grai, implorând mut.

Un păianjen se târî pe cablul electric din metal care atârna în bucle din perete și umbra lui mărită alergă peste fețele descompuse ale inocenților.

Mai târziu, ajuns din nou în local, el reluă:

— Ești o ființă bună.

— Nu poți să știi asta.

— Theda.

— Theda crede că oricine are suflet bun.

— Era atât de bolnavă. Ai avut grijă de ea.

— Numai două săptămâni.

— Zi și noapte.

— N-a fost mare lucru.

— Și acum eu…

— Încă nu te-ai vindecat.

— Cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât îmi pari mai bună.

— La naiba, poate *sunt* o sfântă!

— Nu. Ai doar un suflet bun. Ești prea sarcastică să fii sfântă.

Ea râse.

— Nu mă pot stăpâni să nu te plac, Spencer Grant.

— Drăguț din partea ta. Să ne cunoaștem unul pe altul.

— Nu asta facem acum?

— Te iubesc, zise el, pradă unui impuls de moment.

Valerie rămase atât de mult timp tăcută, încât Spencer crezu că își pierduse din nou cunoștința.

Într-un final, ea spuse:

— Delirezi.

— Acum nu.

— O să-ți schimb compresa de pe frunte.

— Te iubesc.

— Mai bine ai tăcea și te-ai odihni puțin.

— O să te iubesc întotdeauna.

— Nu mai vorbi, enigmaticule, zise ea, cu ceea ce lui îi păru și speră să fie afecțiune. Nu mai vorbi și odihnește-te.

— Întotdeauna, repetă el.

Mărturisind că ea este acea speranță, Spencer se simți atât de ușurat, încât se cufundă într-o beznă desăvârșită, în care nici măcar catacombele nu mai apărură.

Mult mai târziu, fără a fi sigur dacă dormea sau nu, într-un semiîntuneric ce părea a fi răsăritul soarelui, amurgul, razele lanternei sau lumina rece, venind de nicăieri, din vreun vis, Spencer se pomeni spunând:

— Michael.

— Te-ai întors, zise ea.

— Michael.

— Nu-i nimeni aici cu numele ăsta.

— Trebuie să-ți povestesc despre el, o avertiză Spencer.

— Bine.

Și-ar fi dorit să o poată vedea. Nu mai zărea decât lumini și umbre, fără nicio formă, fără niciun contur.

— Trebuie să știi dacă… Dacă ai de gând să rămâi cu mine.

— Continuă, îl încurajă ea.

— Să nu mă urăști când o să afli.

— Nu mă supăr eu chiar atât de ușor. Ai încredere în Mine, Spencer. Ai încredere în mine și povestește-mi. Cine e Michael?

Glasul lui era fragil.

— A murit la paisprezece ani.

— Michael ți-a fost prieten?

— Am fost el. A murit la paisprezece ani… Și n-a fost îngropat până la șaisprezece.

— Michael ai fost tu?

— Am mai umblat mort încă doi ani, apoi am devenit Spencer.

— Care a fost celălalt nume al tău… al lui Michael?

Știa că este treaz și că nu visează pentru că niciodată nu se simțise atât de stânjenit într-un vis cum se simțea acum. Nevoia de a se destăinui nu mai putea fi reprimată, însă spovedania era o agonie. Inima îi bătea nebunește, deși secretele o străpungeau ca niște ace.

— Celălalt nume al lui… era numele diavolului.

Spencer tăcu, încercă să continue, dar nu reuși.

— Care era numele diavolului? întrebă ea.

— Ackblom, zise el, scuipând mult-urâtele silabe.

— Ackblom? De ce zici că este numele diavolului?

— Nu-ți amintești? N-ai auzit niciodată de el?

— Cred că trebuie să-mi spui tu.

— Înainte ca Michael să devină Spencer, a avut un tată. La fel ca toți ceilalți băieți... A avut un tată... Dar nu la fel ca toți ceilalți tați. Numele tatălui lui era... Era... Numele lui era Steven. Steven Ackblom. Artistul.

— O, Doamne!

— Să nu-ți fie frică de mine, se rugă el cu o voce poticnită, rostind disperat cuvintele, unul după altul.

— Tu ești băiatul...

— Nu mă urî.

— Tu ești băiatul.

— Nu mă urî.

— De ce să te urăsc?

— Pentru că... Eu sunt băiatul.

— Băiatul a fost un erou, spuse ea.

— Nu.

— Ba da, ai fost.

— N-am reușit să le salvez.

— Dar le-ai salvat pe cele care ar fi putut să urmeze.

Sunetul propriei sale voci îl înfioră mult mai puternic decât ploaia rece din timpul furtunii.

— Nu le-am putut salva.

— Nu-i nimic.

— Nu le-am putut salva.

Simți o mână pe față. Pe cicatrice. Care îl mângâia de-a lungul liniei înfierbântate a țesutului încrețit.

Ea zise:

— Sărmanul de tine... Sărmanul și drăguțul de tine...

•

Sâmbătă noapte, instalat pe scaunul din dormitorul Evei Jammer, Roy Miro contemplă exemple de perfecțiune pe care nici măcar cel mai sofisticat satelit de supraveghere nu ar fi reușit să i le arate.

De această dată, Eve nu mai împături cearșafurile, dezvelind cauciucul cel negru, și nici nu mai folosi uleiuri aromate. Avea un nou – și ciudat – set de jucării. Spre uimirea lui Roy, Eve atinse culmi și mai înalte ale artei erotice, năucindu-l și mai puternic decât cu o noapte în urmă.

După ce se desfătase ore în șir cu perfecțiunea Evei, Roy făcu eforturi uriașe pentru a se regăsi a doua zi.

Nici satelitul, nici elicopterele și nici echipajele de pe teren nu reușiră să obțină, toată ziua de duminică, un succes mai mare decât sâmbătă.

Agenții din Carmel, California – trimiși acolo în urma mărturisirii făcute de Theda Davidowitz lui Grant, cum că pentru Hannah Rainey acela ar fi fost locul ideal – se bucurau de frumusețea naturii sub soarele palid al dimineții de iarnă. Cât despre fugari, nici urmă...

Din districtul Orange, John Kleck îi trimise un alt raport sforăitor spunându-i, până la urmă, că pistele nu îl conduseseră nicăieri.

În San Francisco, agentul care căutase familia Porth și descoperise că bătrânii muriseră cu ani în urmă, obținuse accesul la dosarele Comisiei de Autentificare a Testamentelor. Aflase că averea lui Ethel Porth trecuse în totalitate în mâinile lui George; bunurile lui George îi rămăseseră nepotului lor – Spencer Grant din Malibu, California, singurul urmaș al unicei lor fiice, Jennifer. Nu găsise nimic care să-i indice că Grant posedase vreodată alt nume sau că identitatea tatălui lui fusese cunoscută.

Dintr-un colț al Centrului de Supraveghere prin Satelit, Roy discută la telefon cu Thomas Summerton. Deși era duminică, acesta se afla în biroul din Washington și nu la proprietatea sa din Virginia. La fel de conștiincios ca întotdeauna când era vorba de securitate, el trată apelul lui Roy ca pe o greșeală, apoi, puțin mai târziu, îl sună pe o linie telefonică sigură, folosind un dispozitiv de bruiere.

— O porcărie teribilă în Arizona, spuse Summerton, furios.

Roy nu știa despre ce vorbește șeful său.

Summerton continuă:

— Un activist nenorocit de acolo crede că poate salva lumea. Ai văzut știrile?

— Am fost prea ocupat, bombăni Roy.

— Nenorocitul ăsta a obținut cumva niște dovezi care m-ar fi deranjat pe mine, în legătură cu situația din Texas de anul trecut. Discutase cu vreo câțiva oameni despre cum e mai bine să prezinte situația. Așa că trebuia să-l lovim repede și să ne asigurăm că se vor găsi urme de trafic cu droguri pe proprietatea lui.

— Din provizia de droguri confiscată?

— Mda. Pricepi repede. Când familia lui n-ar mai fi avut din ce să trăiască și când ar fi rămas fără bani pentru a-și plăti apărarea, urma să apeleze la noi. De obicei așa se întâmplă. Dar operațiunea a dat greș.

De obicei așa se întâmplă, reflectă Roy, scârbit. Dar nu-și rosti gândurile cu voce tare. Știa că Summerton nu i-ar aprecia sinceritatea. În plus, gândul acesta reprezenta primul semn rușinos că începuse să fie din nou pesimist.

— Acum, zise Summerton cu tristețe, un agent FBI a murit acolo, în Arizona.

— Unul real sau unul fals, ca mine?

— Unul real. Soția și băiatul nenorocitului de activist zac morți în curtea din față, iar el trage cu pistolul din casă, așa că nu putem ascunde corpurile de camerele de filmat de la TV. Și oricum, un vecin are totul pe casetă video!

— Tipul și-a omorât cumva chiar el soția și băiatul?

— Mi-ar conveni de minune. Dar poate că o să reușim să prezentăm lucrurile în felul ăsta.

— Chiar și banda video?

— Ești de destulă vreme printre noi, încât să știi că dovezile fotografice rareori reușesc să surprindă totul. Uită-te la Rodney King. La naiba, adu-ți aminte de filmul lui Zapruder cu asasinarea lui Kennedy. Summerton oftă. Așa că sper să ai vești bune pentru mine, Roy, care să mă înveselească.

Să fii mâna dreaptă a lui Summerton începea să devină un lucru extrem de incomod. Roy își dori să-i fi putut raporta că apăruse *vreo* noutate în evoluția cazului.

— Ei bine, spuse Summerton înainte de a închide, oricum nicio veste nu mi s-ar mai putea părea bună.

Mai târziu, duminică seară, înainte de a părăsi birourile din Vegas, Roy se hotărî să o roage pe Mama să folosească Nexis și alte servicii de căutare de date pentru a descoperi numele „Jennifer Corrine Porth” în toate băncile de informații din presă, oferite de câteva rețele specializate – și să-i raporteze ce aflase a doua zi dimineață. Articolele din ultimii cincisprezece – douăzeci de ani ale tuturor ziarelor și revistelor mai cunoscute, inclusiv *New York Times*, fuseseră introduse în baze de date. Într-o examinare anterioară a acestora, Mama găsise numele lui Spencer Grant doar asociat asasinării celor doi spărgători de

mașini din Los Angeles, petrecute cu câțiva ani în urmă. Dar ar fi putut avea mai mult noroc cu cel al maică-sii.

Dacă Jennifer Corrine Porth murise într-un mod spectaculos – sau dacă fusese oarecum cunoscută în domeniul afacerilor, ori în cel guvernamental sau artistic – decesul i-ar fi fost pomenit în ziarele cele mai citite. Iar dacă Mama ar fi reușit să localizeze câteva articole despre ea sau necrologuri mai lungi, atunci acolo s-ar fi putut ascunde informații prețioase despre copilul care-i supraviețuise.

Roy se străduia să fie optimist. Era încrezător că Mama avea să găsească vreo referire la Jennifer și să limpezească lucrurile.

Femeia. Băiatul. Șopronul din fundal. Bărbatul dintre umbre.

Nici măcar nu era necesar să scoată fotografiile din plicul în care le păstra. Îi chinuiau memoria, fiindcă știa că îi mai văzuse cândva pe acești oameni. Cu multă vreme în urmă. Într-un context palpitant.

Duminică noapte, Eve îl ajută pe Roy să-și mențină moralul ridicat și să fie optimist. Conștientă că era adorată și că sentimentele bărbatului față de ea îi confereau o putere absolută asupra lui, se modelă pe sine cu o frenezie care umbri tot ce se petrecuse între ei până atunci.

În cursul celei de-a treia întâlniri de neuitat, Roy se instală pe capacul closetului, privind cu nesaț, în timp ce ea îi dovedi că baia și dușul puteau inspira la fel de bine jocuri erotice ca orice pat acoperit cu cauciuc, cu așternuturi de satin sau blană.

Nu-i venea să creadă cum de reușise cineva să inventeze și să construiască toate acele jucării care alcătuiau colecția ei specială pentru baie. Dispozitivele erau proiectate inteligent, scandalos de flexibile, sclipind pline de viață, convingătoare *din punct de vedere biologic*, vibrând acționate manual sau cu baterii, enigmatice și înfiorătoare în complexitatea lor din cauciuc ondulat, măciulii ce se unduiau în mișcări sinuoase. Roy încercă să se identifice cu ele de parcă ar fi fost extensii ale trupului său – parte uman, parte mecanic – cunoscute parcă din vis. Când Eve le atingea, Roy se simțea ca și cum mâinile perfecte ar fi dezmierdat cu ajutorul unei telecomenzi zone ale corpului său.

Prin aburul dens, de sub apa fierbinte și clăbucul parfumat al săpunului, Eve părea a fi nouăzeci la sută perfectă, nu numai

șaizeci. Arăta la fel de ireală și de idealizată ca o femeie dintr-un tablou.

Nimic de pe această lume n-ar fi putut fi mai încântător pentru Roy decât să o privească pe Eve cum își stimula pe rând perfecțiunile trupului, în fiecare caz folosindu-se de câte un dispozitiv ce părea un organ amputat, dar încă funcțional, al unui superamant din viitor. Roy reuși să se concentreze atât de mult, încât Eve însăși încetă să mai existe pentru el și fiecare curbă senzuală din spațioasa cadă de baie – cu banchetă și bare de susținere – se transformă în geometrie erotică, fizică lascivă –, un studiu de dinamica fluidelor de o lăcomie sexuală imposibil de potolit. Roy alunecă pe tărâmul mișcător al plăcerilor vizuale, gemând în durerea fericirii sale.

•

Spencer se trezi când soarele se afla deasupra munților estici. Lumina era arămie, iar umbrele lungi ale dimineții se risipeau către vest, de-a lungul ținutului arid, dinspre fiecare vârf de rocă sau ciot butucănos de vegetație impertinentă.

Vederea i se limpezise. Soarele nu îi mai rănea ochii.

La marginea umbrarului delimitat de foaia de cort, Valerie stătea pe jos, cu spatele la el. Sub niciun chip nu putea înțelege ce făcea ea acolo.

Rocky ședea alături, de asemenea cu spatele la el.

Pe aproape se auzea un motor funcționând. Spencer găsi puterea de a-și sălta capul, privind în direcția din care venea zumzetul. De la Range Rover. Îndărătul lui, adânc vârât sub foaia de cort. Un cablu portocaliu se întindea între portiera deschisă și Valerie.

Spencer nu se simțea grozav, dar îl mulțumea evoluția în bine a sănătății sale față de ultima dată când își recăpătase cunoștința. Craniul nu mai părea gata să-i explodeze; durerea de cap se liniștise și se limita numai la o mică porțiune de deasupra ochiului drept. Gura uscată. Buzele crăpate. Dar gâtul nu îl mai deranja și nici nu mai era la fel de fierbinte.

Dimineața se încălzise. De data asta, căldura nu provenea de la febră, pentru că își simțea fruntea rece. Împinse pătura la o parte.

Căscă, se întinse și gemu. Mușchii îl dureau, dar se aștepta la așa ceva după bătălia îngrozitoare pe care o purtase.

Alarmat de geamătul lui Spencer, Rocky alergă spre el. Dulăul rânjea, tremura, șfichiuia cu coada în dreapta și în stânga, cuprins de bucuria frenetică de a-și vedea stăpânul treaz.

Spencer fu nevoit să îndure limbile entuziaste pe față până când reuși să îl apuce de zgardă și să-l țină la distanță.

Uitându-se la el peste umăr, Valerie zise:

— Bună dimineața.

Arăta la fel de frumoasă în lumina zilei pe cât fusese și sub razele lanternei.

Fu cât pe ce să-și exprime gândul cu voce tare, dar se potoli brusc, amintindu-și ca prin ceață că delirase suficient. Bănuia că-și divulgase nu numai secretele, ci și sentimentele pe care le avea pentru ea, cu o candoare și o naivitate demne de un flăcăiandru îndrăgostit nebunește.

În timp ce se ridica, evitându-l pe Rocky, Spencer zise:

— Fără supărare, amice, dar puți cam tare.

Se săltă în genunchi, apoi în picioare și, pentru un moment, se împletici.

— Ai amețit? întrebă Valerie.

— Mi-a trecut.

— Bine. Cred că ai avut o contuzie gravă. Nu sunt doctor – să-ți fie clar. Dar am câteva cărți de specialitate la mine.

— Sunt doar un pic slăbit. Mi-e foame. De fapt, mor de foame.

— Cred că ăsta-i un semn bun.

Acum, după ce se îndepărtase de Rocky, Spencer realiză că nu bietul câine mirosea urât. El însuși era vinovatul: duhoarea de noroi umed a râului și cea acidă a transpirației sale din timpul stărilor febrile.

Valerie se întoarse la ocupația ei.

Fiind atent să rămână în direcția opusă celei din care bătea vântul și încercând să-l împiedice pe câine să-l urmeze, Spencer se împletici până la marginea adăpostului pentru a vedea ce face femeia.

Un computer trona pe o folie de plastic pusă pe pământ. Nu era un laptop, ci un adevărat PC, cu o sursă protejată de tensiune MasterPiece între unitatea de hard-disk și monitorul color. Tastatura se găsea în poala ei.

I se păru un lucru remarcabil să vadă o asemenea mașină supersofisticată trântită în mijlocul peisajului care rămăsese

aproape neschimbat de-a lungul câtorva sute de mii, dacă nu chiar milioane de ani.

— Câți megaocteți? întrebă el.

— Nu mega. Giga. Zece gigaocteți.

— Ai nevoie de atât de mulți?

— Câteva dintre programele pe care le folosesc sunt teribil de complexe. Ocupă o mulțime de spațiu pe hard-disk.

Cablul electric portocaliu din Rover era conectat la unitatea logică. Încă unul ducea din spatele acesteia spre un dispozitiv special care zăcea în soare la zece metri de linia umbrei aruncate de foaia de cort. Arăta ca un Frisbee întors, cu marginile strălucitoare curbate spre exterior; în partea inferioară, în centru, era montată o articulație rotundă care, la rândul ei, fusese conectată la un braț flexibil din metal de vreo zece centimetri lungime ce dispărea într-o cutie gri, de aproximativ trei centimetri lungime și zece grosime.

Ocupată cu tastarea, Valerie îi răspunse la întrebare înainte ca el să i-o pună.

— Legătura cu satelitul.

— Vorbești cu extratereștrii? o întrebă el, foarte serios.

— Acum, numai cu computerul em-a, spuse ea, oprindu-se să studieze datele care defilau pe ecran.

— Em-a? se miră Spencer.

— Ministerul Apărării.

M.A.

El se așeză pe vine.

— Ești agent guvernamental?

— N-am zis că vorbeam cu computerul M.A. având și permisiunea M.A. De fapt, ei nici măcar nu știu. M-am legat la o companie de telefoane prin satelit, am accesat o linie rezervată testărilor și m-am băgat în computerul lor ascuns în Arlington, Virginia.

— Băgat, reflectă el.

— E foarte bine protejat.

— Pun pariu că nu e un număr pe care să-l găsești în vreo carte de telefon.

— Numărul de telefon nu este partea cea mai grea. Mai dificil e să obții codurile de acces la sistemul de operare. Fără ele, degeaba reușești să te conectezi.

— Și tu ai codurile astea?

— Am acces total la M.A. de paisprezece luni. Degetele îi zburau pe tastatură. Cel mai greu afli codul de acces la programul care schimbă periodic toate *celelalte* coduri. Iar dacă nu îl ai, atunci poți să aștepți mult și bine să-ți trimită ei o invitație.

— Deci cu paisprezece luni în urmă s-a întâmplat să dai peste aceste coduri zgâriate pe un perete dintr-o cameră de hotel?

— Trei oameni pe care îi iubeam au murit pentru codurile astea.

Răspunsul, deși rostit cu o voce la fel de puțin gravă ca și tot ceea ce îi mai declarase Valerie, conținea o asemenea încărcătură emoțională, încât îl reduse la tăcere pe Spencer, care căzu pe gânduri.

O șopârlă lungă de vreo treizeci de centimetri – cafenie, cu pistrui negri și aurii – alunecă de sub un bolovan în lumina soarelui și o luă la goană pe nisipul fierbinte. Când o zări pe Valerie, încremeni, urmărind-o. Ochii ei verzi-argintii erau bulbucați, cu pleoapele pătate.

Rocky văzu șopârla. Se retrase în spatele stăpânului său.

Spencer se surprinse zâmbindu-i reptilei, deși nu știa sigur de ce îl bucurase atât apariția ei bruscă. Apoi își dădu seama că, inconștient, frământa între degete medalionul din steatit sculptat care îi atârna peste piept, și înțelese. Louis Lee. Fazani și Dragoni. Prosperitate și viață lungă.

Trei oameni pe care îi iubeam au murit pentru codurile astea.

Zâmbetul lui Spencer pieri. O întrebă pe Valerie:

— Cine ești tu?

Fără să-și mute privirea de pe ecranul monitorului, ea spuse:

— Adică dacă sunt o teroristă internațională sau o bună patriotă americană?

— Ei, nici chiar așa…

În loc să-i răspundă, ea continuă:

— În decursul ultimelor zile am încercat să aflu cât mai multe despre tine. N-am prea reușit. Aproape că te-ai șters din toate înregistrările oficiale. Așa că am dreptul să-ți pun aceeași întrebare: Cine ești *tu*?

El ridică din umeri.

— Cineva care iubește singurătatea.

— Sigur. Iar eu sunt numai un cetățean îngrijorat și interesat – nu prea mult diferit de tine.

— Doar că eu nu știu cum să intru în M.A.

— Te-ai distrat totuși cu fișierele tale militare.

— Bine, dar este o bază de date mai ușor accesibilă comparativ cu apele tulburi în care te zbați tu acum. Ce dracu' tot cauți?

— M.A. urmărește toți sateliții de pe orbită: civili, guvernamentali, militari – ai noștri sau ai altor țări. Vreau să mă uit la toți sateliții capabili să ne detecteze în acest colț al lumii dacă o luăm din loc.

— Am crezut că visam când am discutat despre ochii din cer, zise el stânjenit.

— O să te surprindă ce se află acolo sus. „Surprindă" e încă prea puțin. Iar în ceea ce privește reperarea noastră, probabil că există între doi și șase sateliți capabili s-o facă, situați pe orbită deasupra statelor vestice și sud-vestice.

Buimăcit, el întrebă:

— Și ce se întâmplă după ce îi identifici?

— M.A. are codurile lor de acces. Le voi folosi să mă leg la sateliți și să mă plimb puțin prin programele lor pentru a vedea dacă ne caută.

— Această femeie de temut se plimbă prin interiorul sateliților, îi spuse el lui Rocky, dar câinele păru mai puțin impresionat decât stăpânul său, ca și cum s-ar fi îndeletnicit de când lumea cu asemenea extravaganțe.

Apoi i se adresă Valeriei:

— Nu cred că termenul de „hacker" ți se potrivește.

— Deci… cum le spuneai celor ca mine, pe vremea când lucrai în echipa contra infracțiunilor pe computer?

— Nu cred că eram conștienți de faptul că *există* unii ca tine.

— Păi, sunt aici.

— Într-adevăr ne urmăresc prin satelit? întrebă el neîncrezător. Vreau să zic, suntem chiar atât de importanți?

— Probabil că eu sunt. Și tu i-ai zăpăcit de tot. Nu își pot imagina cum ai intrat și tu în toată afacerea asta. Până când nu vor afla cine ești de fapt, vor crede că ești la fel de periculos pentru ei ca și mine – poate chiar mai mult. Necunoscutul – adică tu, din punctul lor de vedere – e întotdeauna mai înspăimântător decât ceea ce se știe deja.

El reflectă asupra acestei afirmații.

— Cine sunt oamenii despre care vorbești?

— Poate că e mai sigur să nu știi.

Spencer deschise gura să-i răspundă, însă rămase tăcut. Nu voia să o contrazică. Încă nu. Până una-alta trebuia să se spele și să mănânce.

Fără să se oprească din treabă, Valerie îi spuse că sticlele cu apă, săpunul lichid, bureții și un prosop uscat se aflau în portbagajul din spate al Rover-ului.

— Nu folosi prea multă apă. E toată rezerva noastră dacă va fi nevoie să stăm aici încă vreo câteva zile.

Rocky își urmă stăpânul spre mașină, din când în când uitându-se nervos în urmă la șopârla scăldată de razele soarelui.

Spencer descoperi că Valerie îi luase și bagajele lui din Explorer. Deci putea să se bărbierească și să-și schimbe hainele după ce se spăla. Însă nu reuși să își curețe prea bine părul, din cauza zonelor sensibile din jurul rănii suturate.

Rover-ul era o mașină stil vagon, asemenea Explorer-ului, cu portbagajul încărcat – până la o jumătate de metru distanță de locurile pasagerilor – cu echipament și provizii. Mâncarea se afla acolo unde ar fi depozitat-o orice persoană bine organizată: în cutii și lăzi frigorifice, imediat în spatele celor două scaune, fiind astfel ușor accesibilă oricăruia dintre ocupanții acestora.

Majoritatea proviziilor consta în sticle, conserve și pungi cu biscuiți. Pentru că se simțea prea înfometat pentru a mai pierde timpul gătindu-și, alese două cutii mici cu cârnați vienezi, două pachete de biscuiți cu brânză și o conservă de pere.

Într-unul dintre răcitoarele Styrofoam, aflat de asemenea în spatele scaunelor, descoperi arme. Un pistol SIG de 9 mm. Un Micro Uzi ce părea transformat ilegal într-o armă automată. Existau separat și provizii de muniție pentru amândouă.

Spencer se holbă la ele, apoi se întoarse pentru a se uita prin parbriz la femeia care stătea în fața computerului, la vreo șase metri mai încolo.

Valerie se pricepea la foarte multe lucruri – Spencer nu avea niciun dubiu. Părea atât de bine pregătită pentru vreun eveniment neprevăzut, încât ar fi putut servi drept exemplu nu numai pentru Cercetașe, ci și pentru supraviețuitorii Judecății de Apoi. Era inteligentă, amuzantă, îndrăzneață, curajoasă și drăguță în lumina lanternei, sub razele soarelui, de fapt sub orice fel de lumină. Fără nicio îndoială că știa să mânuiască pistolul și mitraliera, pentru că altfel, fiind o persoană practică,

nu și le-ar fi cumpărat: n-ar fi ocupat locul cu vreun obiect pe care n-ar fi fost în stare să-l folosească și n-ar fi riscat o amendă în cazul când ar fi fost găsită în posesia unei Uzi automate dacă n-ar fi știut – și n-ar fi vrut – să tragă cu ea.

Spencer se întrebă dacă fusese vreodată forțată să împuște o ființă umană. Spera că nu. Și mai spera că nu va fi niciodată împinsă spre o asemenea extremă. Însă, din nefericire, viața părea să-i ofere numai situații-limită.

Desfăcu o conservă cu ajutorul inelului de pe capac. Rezistând tentației să înfulece dintr-o singură înghițitură întreg conținutul, el savură cârnații minusculi pe rând. Niciodată nu i se mai păruse ceva nici pe jumătate atât de gustos. Îl vârî și pe al treilea în gură și se întoarse la Valerie.

Rocky sărea și scâncea pe lângă el, rugându-se să-i dea o bucățică.

— Sunt ai mei, zise Spencer.

Deși se ghemui lângă Valerie, nu-i spuse nimic. Ea se concentra și mai mult decât înainte asupra datelor codificate care umpleau ecranul monitorului.

Șopârla stătea la soare, pândind, gata să o zbughească, în același loc în care se aflase și cu aproape jumătate de oră în urmă. Un dinozaur minuscul.

Spencer deschise a doua conservă de cârnați, îi dădu doi lui Rocky și tocmai îl mânca pe al treilea, când Valerie exclamă:

— *O*, *la dracu*'!

Șopârla dispăru sub bolovanul de sub care se ivise.

Spencer surprinse cuvintele care sclipeau pe ecran: URMĂRIRE AUTOMATĂ.

Valerie lovi butonul de alimentare a computerului.

Înainte ca ecranul să se întunece, Spencer mai văzu încă două cuvinte sub primele: SURSA SEMNALULUI.

Valerie țâșni în picioare, smulse ambele cabluri din computer și alergă până la antena de satelit.

— Încarcă totul în Range Rover!

Ridicându-se, Spencer bâigui:

— Ce se întâmplă?

— Ei folosesc un satelit al APM. Deja se întorcea sub foaia de cort cu antena de satelit. Și rulează un program ciudat de protecție. Prinde orice semnal străin și îl urmărește.

Gonind pe lângă el, continuă:

— Ajută-mă să strâng. Mișcă-te, la naiba, *mișcă-te*!

Spencer așează tastatura pe monitor și ridică toată aparatura, inclusiv folia de plastic de sub ea. Urmând-o pe Valerie spre Rover, în timp ce mușchii îi protestau violent din cauza efortului, el întrebă:

— Ne-au găsit?

— Nemernicii! izbucni ea, mânioasă.

— Poate că l-ai închis la timp.

— Nu.

— Cum pot fi atât de siguri că suntem noi?

— Vor ști.

— A fost un simplu semnal prin microunde, nu are nicio amprentă.

— Vin, insistă ea.

•

Duminică, în a treia lor noapte petrecută împreună, Eve Jammer și Roy Miro își începură partida pasionată de făcut dragoste fără să se atingă mai mult decât până atunci. Din acest motiv, deși durase cel mai mult și și-o doriseră cu ardoare, terminară înainte de miezul nopții. Apoi, caști, stătură întinși alături pe pat, sub sclipirea moale și albastră a neonului ascuns, privindu-se cu ochi adoratori unul pe celălalt în oglinda din tavan. Eve era la fel de goală ca în ziua în care venise pe lume, iar Roy complet îmbrăcat. După un timp se cufundară într-un somn adânc și odihnitor.

Deoarece își adusese cu el și o geantă cu schimburi, dimineață, Roy reuși să se pregătească pentru serviciu fără să mai treacă prin apartamentul său de la hotelul de pe Strip. Făcu un duș în baia pentru oaspeți și nu în cea a Evei, pentru că nu voia să se dezbrace și să-și arate defectele, de la labele butucănoase ale picioarelor până la genunchii noduroși, puzderia de pistrui și cele două aluniță de pe piept. În plus, niciunul dintre ei nu-și dorea ca partida din baie, de sub duș, să se repete. Dacă ar fi trebuit să stea pe dalele de gresie șiroind de apa din cada ei sau invers... Ei bine, într-un mod subtil, dar deranjant, ar fi violat relația uscată și atât de plină de satisfacții, fără niciun schimb de fluide, pe care o stabiliseră și care evolua atât de bine.

Bănuia că unii l-ar fi socotit nebun. Dar oricine cu adevărat îndrăgostit l-ar fi înțeles.

Fără a mai fi nevoit să treacă pe la hotel, Roy ajunse devreme în camera de comunicații prin satelit. În clipa în care păși peste prag, știu că se petrecuse ceva important cu numai câteva momente înainte. Câțiva oameni se înghesuiseră în față și priveau la ecranul de pe perete, iar murmurul conversației părea optimist.

Ken Hyckman, ofițerul de serviciu, zâmbi larg. Evident nerăbdător să fie primul care-i împărtășește vestea cea bună, el îi făcu semn cu mâna să se apropie de consola de comandă în formă de U.

Hyckman era un bărbat înalt, destul de bine proporționat, tipul de blond uscățiv. Arăta ca și cum s-ar fi alăturat Agenției ispitit de o carieră de crainic la o emisiune de știri TV.

După spusele Evei, Hyckman îi făcuse câteva avansuri, dar ea nu le încurajase niciodată. Dacă Roy ar fi crezut că reprezenta o amenințare cât de mică pentru iubita lui, i-ar fi zburat creierii ticălosului chiar acolo, fără a ține seama de consecințe. Însă se liniști la gândul că se îndrăgostise de o femeie care putea să aibă și singură grijă de propria-i persoană.

— I-am găsit! îl anunță Hyckman în timp ce se apropia de consola de comandă. Ea s-a legat la Earthguard pentru a vedea dacă îl folosim pentru supraveghere.

— De unde știi că e ea?

— Îi recunosc *stilul.*

— Într-adevăr e obraznică, zise Roy. Dar sper că te bazezi și pe altceva, nu numai pe pură intuiție.

— Păi, la dracu', doar legătura a fost făcută din mijlocul deșertului. Cine altcineva ar putea fi? întrebă Hyckman, arătând spre ecran.

Imaginea de pe orbită proiectată în acel moment pe perete era o vedere simplă, telescopică, a jumătăților sudice din Nevada și Utah, plus treimea nordică a Arizonei. Las Vegas se găsea în colțul de jos, în stânga. Trei inele roșii și două albe, din lumină pâlpâitoare, asemănătoare cu un ochi de bou, marcau poziția îndepărtată din care fusese inițiată legătura la satelit.

Hyckman începu precipitat:

— Două sute treizeci de kilometri nord-est de Las Vegas, în mijlocul întinderii aride, la nord-est de Pahroc Summit și de Oak Springs Summit. În largul deșertului, după cum ți-am spus.

— Folosim un satelit APM, îi aminti Roy. N-ar fi putut fi un angajat de-al lor care să încerce, la fața locului, să se conecteze la satelit pentru a obține o vedere mai bună a acelei regiuni? Sau o analiză spectrografică a teritoriului? Sau o sută de alte lucruri?

— Un angajat al APM? Dar e în largul deșertului, insistă Hyckman. Părea că se blocase pe aceste cuvinte, de parcă ar fi repetat obsesiv un vers al unui cântec vechi. În largul deșertului…

— Destul de curios, zise Roy cu un zâmbet cald care îi alungă sarcasmul amăgitor de până atunci. O mulțime de cercetări se efectuează acolo, în mijlocul *mediului*, și ai fi surprins să afli cât de mare este suprafața nelocuită a planetei.

— Da, probabil. Dar dacă ar fi fost vreo persoană autorizată, un cercetător sau așa ceva, atunci de ce ar fi întrerupt contactul atât de repede, exact în momentul reperării?

— *Asta* este prima dovadă acceptabilă pe care mi-o dai, admise Roy. Dar nu suficientă pentru a avea vreo certitudine.

Hyckman păru uimit:

— Cum?

În loc să-i explice, Roy schimbă vorba:

— Ce-i cu ochiul acela de bou? Țintele se marchează întotdeauna cu o cruce albă.

Rânjind mulțumit de propria-i persoană, Hyckman spuse:

— Am crezut că e mai interesant așa, e mai comic.

— Seamănă cu un joc video.

— Mulțumesc, îi replică Hyckman, interpretând ironia ca pe un compliment.

— De la ce altitudine e luată imaginea?

— Șase mii de metri.

— Prea mult. Mărește până la o mie cinci sute.

— Asta facem chiar acum, spuse Hyckman, arătând spre cei care lucrau la computerele din mijlocul încăperii.

O voce moale și calmă, de femeie, veni dinspre sistemul de control:

— *Imediat va apărea imaginea mărită.*

•

Terenul era accidentat, aproape imposibil de străbătut, dar Valerie conducea de parcă s-ar fi aflat pe asfaltul neted al unei autostrăzi. Rover-ul chinuit se ridica și plonja, se răsucea și se

legăna, zdrăngănea și scârțâia, sălta și se cutremura de-a lungul acelui pământ neospitalier, ca și cum în orice moment ar fi putut exploda ca arcurile supuse unor eforturi prea mari sau ca rotițele dințate ale unei jucării mecanice îndelung folosite.

Spencer stătea pe scaunul pasagerului, cu pistolul SIG în mâna dreaptă. Micro Uzi-ul se afla pe jos, între picioarele sale.

Rocky ședea în spatele lor, la mijloc, în spațiul îngust dintre scaune și echipamentul masiv care umplea restul portbagajului. Își ciulise urechea teafără, pentru că îl interesa evoluția drumului, cealaltă fiind pleoștită ca o zdreanță.

— N-am putea să încetinim puțin? întrebă Spencer.

Trebui să-și ridice vocea pentru a se face auzit peste toată zarva: zgomotul motorului, scrâșnetul cauciucurilor ce se frecau de malul defileului.

Valerie se aplecă peste volan, își întinse gâtul și se uită la cer:

— Complet senin. Niciun nor pe nicăieri, la naiba! Speram să nu fim nevoiți să fugim până când nu s-ar fi înnorat din nou.

— E atât de important? Cum rămâne cu urmărirea prin infraroșu? Parcă ziceai că pot vedea și prin nori.

În timp ce Range Rover-ul urca panta defileului, ea privi din nou înainte și zise:

— Asta reprezintă o amenințare – dacă stăm pe loc în mijlocul deșertului – pentru că suntem singura sursă de căldură pe kilometri întregi. Dar îi derutăm teribil mișcându-ne. Ideal ar fi dacă ne-am afla pe o autostradă unde nu ar reuși să analizeze căldura degajată de Rover și să o identifice în traficul rutier.

Vârful defileului se dovedi a fi o creastă îngustă peste care țâșniră cu suficientă viteză, încât să fie aruncați în aer pentru o secundă. Se izbiră mai întâi cu roțile din față de o pantă din ardezie cenușiu-rozalie, pătată cu negru.

Așchii de rocă smulse de cauciucuri loviră caroseria, iar Valerie strigă pentru a se face auzită peste răpăiala parcă produsă de grindină:

— Cu un cer atât de senin nu trebuie să ne mai facem probleme cu infraroșul. Ne văd absolut clar de sus.

— Crezi că ne-au descoperit deja?

— Pot să bag mâna-n foc că ne *caută*, urlă ea aproape zadarnic, printre salvele de mitralieră ale ardeziei sfărâmate.

— Ochii din cer, murmură el.

Lumea părea întoarsă cu fundu-n sus: cerul senin devenise locul de reședință al demonilor.

Valerie răcni:

— Da, ne caută! Și în mod sigur nu va trece prea mult timp până când ne vor repera, având în vedere că suntem singurul obiect care se mișcă, în afară de șerpi și de iepuri, pe o rază de cel puțin opt kilometri.

Rover-ul trecu de pe solul din ardezie pe unul mai moale și reducerea bruscă a zgomotului fu o asemenea ușurare față de vacarmul de până atunci, încât li se păru că seamănă cu muzica unui cvartet de coarde.

Valerie spuse:

— La naiba! M-am conectat numai ca să verific ceea ce știam deja. N-am crezut că încă se mai aflau acolo și că sechestrau satelitul și în a treia zi. Am fost convinsă că nu urmăresc și semnalele care vin.

— Trei zile?

— Da, probabil că au început căutarea sâmbătă, înainte de răsăritul soarelui, imediat după ce s-a oprit furtuna și s-a înseninat. O, Doamne, ne vor chiar mai mult decât credeam!

— În ce zi suntem? întrebă el, stânjenit.

— Luni.

— Eram sigur că e duminică.

— Ai fost inconștient mai multă vreme decât ți-ai închipuit. De vineri după-amiază.

Chiar dacă noaptea trecută leșinul se transformase într-un somn liniștit, își pierduse cunoștința timp de patruzeci și opt până la șaizeci de ore. Fiind întotdeauna atât de stăpân pe sine, vestea că delirase atâta vreme îl copleși.

Își aminti unele mărturisiri pe care le făcuse când nu fusese în deplinătatea facultăților mentale. Se întrebă ce îi mai spusese fără să-și dea seama.

Uitându-se din nou spre cer, Valerie zise:

— Îi *urăsc* pe ticăloșii ăia!

— Cine sunt? întrebă el, nu pentru prima dată.

— Nu trebuie să știi, îi răspunse ea, ca și până atunci. Dacă afli, ești un om mort.

— Se pare că deja e foarte posibil să fiu un om mort. Și chiar că nu vreau să mă ucidă fără să știu cine sunt ei.

Valerie reflectă asupra cuvintelor lui în timp ce acceleră urcând un deal, de această dată unul mult mai înalt.

— OK. Ai dreptate. Dar mai târziu. Acum trebuie să mă concentrez ca să ieșim din rahatul ăsta.

— Există vreo șansă de scăpare?

— Foarte redusă – dar există.

— Credeam că, folosindu-se de satelit, ne pot repera în orice clipă.

— Într-adevăr. Dar cel mai apropiat loc de unde își pot aduce oamenii probabil că este în Vegas, adică la o sută șaizeci de kilometri de aici, poate chiar la o sută șaptezeci și cinci. Atât am reușit să merg vineri noapte, înainte să constat că drumul îți făcea mult prea rău. Până când vor reuși să-și adune o echipă și să zboare încoace mai avem două ore sau două ore și jumătate.

— Ca să facem ce?

— Să ne pierdem din nou, zise ea, oarecum nerăbdătoare.

— Cum să scăpăm de ei dacă ne urmăresc din spațiu, pentru numele lui Dumnezeu? insistă Spencer.

— Hm, *asta* sună a paranoia.

— Nu e paranoia, asta este ceea ce *fac* ei.

— Știu. Dar sună ca o nebunie, nu? Valerie îl imită pe Goofy, personajul din desenele animate ale lui Disney. Ne urmăresc din spațiu, oameni mici și caraghioși cu pălării ascuțite, cu arme laser; ne vor fura femeile, ne vor distruge planeta.

În spatele lor, Rocky pufni ușor, intrigat de glasul lui Goofy.

Ea renunță la vocea comică.

— Ne aflăm în vremuri de restriște? Dumnezeule din Ceruri, dar mereu a fost așa!

În timp ce traversau vârful dealului, punând din nou la grea încercare amortizoarele, Spencer spuse:

— Acum cred că te cunosc, iar în momentul imediat următor nu mai știu nimic despre tine.

— Bine. Asta te ține treaz. Trebuie să avem mintea limpede.

— Dintr-odată totul ți se pare comic.

— O, uneori nu sunt în stare să *găsesc* nimic suficient de amuzant. Dar trăim în parcul de distracții al lui Dumnezeu. La un anumit nivel, totul devine comic, chiar și sângele sau moartea. Nu crezi?

— Nu. Nu cred.

— Atunci cum reziști? întrebă ea, foarte serioasă.

— Nu mi-e prea ușor.

Creasta lată a dealului deveni mai accidentată decât înainte. Valerie nu ridică piciorul de pe accelerație și Rover-ul sfărâmă totul în calea lui.

Spencer insistă:

— Cum o să scăpăm dacă ne urmăresc din spațiu?

— O să-i păcălim.

— Cum?

— Cu vreo mutare inteligentă.

— De exemplu?

— Încă nu știu.

El nu se dădu bătut:

— Când o să știi?

— Sper că înainte să se fi terminat cele două ore. Se încruntă la indicatorul de kilometraj. Am parcurs deja zece kilometri.

— Mie mi s-au părut o sută. Prea multe zdruncinături... O să-mi revină durerea de cap.

Pe partea cealaltă, dealul nu cobora abrupt, ci într-o curbă lungă, acoperită cu iarbă înaltă, la fel de uscată, de decolorată și de translucidă ca aripioarele efemeridelor. Jos se zăreau două benzi de asfalt care se întindeau spre est și spre vest.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Autostrada Federală 93.

— Ai știut că e aici! Cum ai aflat?

— Ori am studiat o hartă în timp ce tu zăceai, ori sunt paranormală.

— Probabil ambele, murmură el, năucit de-a dreptul.

•

Din cauza faptului că de la o mie cinci sute de metri înălțime imaginea nu furniza o rezoluție satisfăcătoare pentru a se distinge obiectele de mărimea unei mașini la nivelul solului, Roy ceru ca sistemul să se focalizeze la trei sute de metri deasupra pământului.

Operațiunea solicitată necesita mai multe prelucrări grafice decât în mod obișnuit. Procesarea suplimentară a transmisiei continue de la Earthguard acapară atât de mult spațiu din memoria computerului, încât celelalte activități fură stopate pentru a elibera Cray-ul în acest scop. Altfel s-ar fi întârziat în plus proiecția imaginii primite pe ecranul Centrului de Control.

Se scurse mai puțin de un minut înainte ca glasul calm, aproape șoptit, al femeii să rostească ușor prin difuzoare:

— *Vehiculul suspect reperat*.

Ken Hyckman se năpusti de lângă consola de control printre cele două șiruri de calculatoare la care lucrau operatori. După câteva secunde se întoarse, entuziasmat ca un copil.

— Am prins-o!…

— Încă nu știm sigur, zise precaut Roy.

— O, ba am prins-o, spuse Hyckman emoționat, răsucindu-se pentru a se uita la ecranul de pe perete. Ce vehicul ar mai putea fi acolo, mișcându-se, în aceeași zonă din care cineva a încercat să se conecteze la satelit?

— Un cercetător științific de la APM.

— Gonind în felul ăsta?

— Poate numai cercetând împrejurimile.

— Merge cu o viteză *mare* prin deșert.

— Păi, nu cred că există limită de viteză pe acolo.

— O coincidență prea mare, insistă Hyckman. Ea este!

— Vom vedea.

Unduindu-se de la dreapta spre stânga, imaginea de pe ecran se modifică. Noul peisaj se deplasă, se estompă, se deplasă, se limpezi, apoi iar se deplasă și iar se mări – până când putură să privească solul de la o înălțime de trei sute de metri.

Un vehicul a cărui marcă era imposibil de identificat, însă evident de teren, gonea pe solul accidentat. Văzut de la o asemenea altitudine, obiectul părea minuscul și trist.

— Mărește la o sută cincizeci de metri, ordonă Roy.

— *Imediat va apărea imaginea mărită.*

După câteva clipe, ecranul se undui iar de la dreapta spre stânga, imaginea se estompă, se deplasă, apoi se estompă din nou și în final se limpezi.

Earthguard 3 nu se afla exact deasupra obiectului urmărit, ci pe o orbită geosincronă la nord-estul lui. De aceea ținta era văzută dintr-un anumit unghi și imaginea necesita prelucrări automate suplimentare, pentru a elimina distorsiunile cauzate de perspectivă. Însă rezulta o poză care includea nu numai formele dreptunghiulare ale capotei și ale acoperișului, ci și o vedere din partea laterală a vehiculului.

Deși imaginea mai prezenta încă distorsiuni, Roy reuși să întrezărească niște umbre mișcătoare prin ceea ce părea a fi

fereastra șoferului, cu toate că aceasta strălucea puternic, reflectând razele soarelui.

În timp ce vehiculul suspect ajunse în vârful dealului și începu să coboare o pantă lungă, Roy cercetă cu atenție geamurile din față și se întrebă dacă de partea cealaltă a sticlei fumurii se afla femeia pe care se așteptau să o descopere. O găsiseră într-adevăr, în cele din urmă?

Ținta se apropie de o autostradă.

— Ce drum este acela? se interesă Roy. Dă-ne o vedere de ansamblu, haide s-o identificăm. Repede!

Hyckman apăsă o tastă de pe consolă și vorbi într-un microfon.

Pe perete, în vreme ce suspecții coteau spre est pe autostrada cu două benzi, o vedere de ansamblu multicoloră identifică vreo câteva repere topografice – printre care și Autostrada Federală 93.

•

Fiindcă Valerie nu șovăi când o luă spre est pe autostradă, Spencer întrebă:

— De ce nu spre vest?

— Pentru că spre vest nu se află decât teritoriul arid al Nevadei. Până la primul oraș sunt vreo trei sute de kilometri. I se spune Warm Springs[14], dar e atât de mic, încât ar putea fi denumit Warm *Spit*[15]. Nu putem sub nicio formă să ajungem atât de departe. Ei ar avea la dispoziție o sută de locuri în care să ne atace și nimeni n-ar ști ce s-a întâmplat. Am dispărea doar de pe fața pământului.

— Deci spre ce ne îndreptăm?

— Mai avem câțiva kilometri până la Caliente, și cincisprezece până la Panaca…

— Nici astea nu sună a orașe.

— Apoi vom trece granița spre Utah. Modena, Newcastle – nu sunt chiar orașe cu o activitate prea intensă. Dar după Newcastle vine Cedar City.

— Prea mult timp…

— Are vreo paisprezece mii de locuitori. Adică îndeajuns de mare, încât să avem o șansă să scăpăm de urmăritori, să abandonăm Rover-ul și să ne facem rost de altă mașină.

[14] Izvoare Fierbinți. (n.tr.).

[15] *Scuipat* Fierbinte. (n.tr.).

De-a lungul celor două benzi de asfalt existau destule porțiuni denivelate și zgrunțuroase sau gropi neastupate. Spre ambele acostamente pavajul se deteriorase. Deși drumul devenise o adevărată cursă cu obstacole, Rover-ul nu părea să aibă probleme; în schimb, Spencer – după călătoria plină de hurducături prin deșert – și-ar fi dorit ca mașina să fi fost dotată cu suspensii și amortizoare de șoc suplimentare.

Indiferentă la starea șoselei, Valerie ținea pedala apăsată, menținând o viteză istovitoare, dacă nu chiar nechibzuită.

— Sper ca în curând asfaltul să devină mai neted, zise el.

— Judecând după hartă, probabil că o să fie și mai rău după Panaca. De acolo până în Cedar City nu mai sunt decât drumuri locale.

— Și cât mai e până în Cedar City?

— Aproape două sute de kilometri, spuse ea simplu, de parcă nu i-ar fi dat o veste proastă.

Spencer rămase cu gura căscată, stupefiat.

— Cred că glumești. Chiar dacă ne-ar surâde norocul, pe un drum ca ăsta – sau și mai prost – avem nevoie de două ore ca să ajungem acolo.

— Mergem cu o sută zece kilometri la oră.

— Mie mi se par două sute zece! Glasul îi tremură violent în timp ce roțile săltară pe o porțiune de pavaj construită parcă din bârne.

— Sper că nu ai hemoroizi.

— N-o să fii în stare să menții tot timpul o asemenea viteză. O să intrăm în Cedar City cu echipa de atac în spatele nostru.

Ea ridică din umeri.

— Păi, pot pune pariu că oamenii de acolo abia așteaptă să se distreze puțin. A trecut cam multișor de la ultimul Festival de Vară Shakespeare.

•

La cererea lui Roy, imaginea se mări mai mult, permițându-le supravegherea țintei ca și cum s-ar fi aflat la șaizeci de metri deasupra ei. Prelucrările computerizate deveneau din ce în ce mai dificile pe măsură ce factorul de mărire creștea – dar, din fericire, capacitatea de calcul a unității logice era suficient de ridicată pentru a evita întârzierile cauzate de procesare.

Scara de reprezentare de pe ecran crescuse mult mai mult decât înainte și ținta câștiga lățime, iar marginea din dreapta

acesteia dispăru. Dar reapăru la stânga, în timp ce Earthguard proiectă un nou segment de teritoriu care se întindea imediat la estul celui delimitat de traiectoria vehiculului.

Mașina se grăbea spre est și nu spre sud, ca înainte, așa că se putea zări o parte a parbrizului, un amestec de umbre și reflexii ale razelor de soare.

Modelul țintei identificat ca unul dintre ultimele modele de Range Rover.

Roy Miro se uită la ecranul de pe perete încercând să-și dea seama dacă în vehiculul suspect se afla cel puțin femeia, dacă nu și bărbatul cu cicatrice.

Din când în când, se distingeau niște figuri întunecate în interiorul mașinii, dar nu reuși să le identifice. Nu fu în stare să-și dea seama nici măcar câte persoane se găseau în hârbul acela nenorocit, darămite ce sex aveau.

Încă o mărire a imaginii ar fi necesitat prelucrări îndelungi, care le-ar fi răpit un timp prețios. Până când ar fi obținut o vedere mai detaliată a interiorului mașinii, șoferul ar fi putut să ajungă – și să se piardă – în cel puțin șase orașe mari.

Dacă ar fi cerut oameni și echipament pentru a opri Range Rover-ul, iar ocupanții s-ar fi dovedit a fi inocenți, ar fi ratat orice șansă de a pune mâna pe femeie. Ea n-ar mai fi fost nevoită să-și ia măsuri de prevedere și ar fi putut să dispară în Arizona sau să se întoarcă în California.

Viteza țintei este de o sută cincisprezece kilometri la oră.

Pentru a justifica urmărirea Rover-ului, ar fi trebuit să se bazeze pe o mulțime de presupuneri și pe prea puține dovezi. Că Spencer Grant supraviețuise în timp ce Explorer-ul fusese purtat de torentul învolburat. Că reușise cumva să o contacteze pe femeie. Că ea își dăduse întâlnire cu el în deșert și că plecaseră împreună cu mașina. Că fugara, realizând că Agenția s-ar fi putut folosi de sateliți pentru a o repera, se oprise sâmbătă dimineață înainte ca stratul de nori să se împrăștie. Că în această zi, ea renunțase la orice precauțiune și încercase să se conecteze la sateliții disponibili pentru a afla dacă o mai căuta cineva și că, fiind surprinsă de programul de protecție, fugise să-și salveze viața, numai cu câteva minute în urmă.

O problemă cu atâtea necunoscute îl tulbura teribil pe Roy.

Viteza țintei este de o sută optsprezece kilometri la oră.

— Prea mare pentru șoselele de acolo, zise Ken Hyckman. E ea, și e speriată.

Sâmbătă și duminică, Earthguard descoperise două sute șaisprezece vehicule suspecte în zona cercetată, majoritatea călătorind în weekend. Șoferii și pasagerii ieșiseră până la urmă din mașini și, studiați din satelit sau din elicopter, se dovediseră a nu fi nici Grant, nici femeia. Aceasta ar fi putut reprezenta a două sute șaptesprezecea alarmă falsă.

Viteza țintei este de o sută douăzeci kilometri la oră.

Pe de altă parte, vehiculul supravegheat în acel moment părea cel mai suspect din ultimele două zile de cercetări.

Și încă de vineri după-amiază din Flagstaff, Arizona, forța lui Kevorkian îl însoțea. Îl adusese în fața Evei și îi schimbase viața. Trebuia să aibă încredere în ea, să fie convins că îi va îndruma pașii pe calea cea bună.

Închise ochii, respiră adânc de câteva ori și spuse:

— Haideți să formăm o echipă și să mergem după ei.

— Da! zise Ken Hyckman, dând cu pumnul în aer, exprimându-și astfel entuziasmul copilăresc și enervant.

— Doisprezece oameni și aparatură completă de atac, reluă Roy. Plecarea în cincisprezece minute sau chiar mai puțin. Aranjați decolarea de pe acoperiș, ca să nu mai pierdem timp. Două elicoptere mari, ultimul tip.

— Le ai, îi promise Hyckman.

— Asigurați-vă că sunt în stare să o lichideze pe femeie fără niciun avertisment.

— Bineînțeles.

— Cu mare prudență.

Hyckman dădu afirmativ din cap.

— Nu-i acorda nicio șansă – *nici cea mai mică șansă.* Dar pe Grant trebuie să-l prindem viu, să-l interogăm și să aflăm cum s-a amestecat în toate astea, în slujba cui se află ticălosul.

— Pentru a putea să îi urmărim câtă vreme o să fiți pe teren, zise Hyckman, trebuie să modificăm programul lui Earthguard și să-i modificăm și orbita, astfel încât să rămână ațintit pe Rover.

— Așa să faceți, spuse Roy.

Capitolul 12

În acea dimineață de luni, din februarie, căpitanul Harris Descoteaux din Departamentul de Poliție a Los Angelesului n-ar fi fost surprins să afle că murise de vinerea trecută și că de atunci se găsea în Iad. Acțiunile puse pe seama lui ar fi ocupat timpul și ar fi consumat energia multor demoni inteligenți și meticuloși.

Vineri noapte, la 23:30, în vreme ce făcea dragoste cu soția sa, Jessica, iar fiicele lor – Willa și Ondine – dormeau sau se uitau la televizor într-una dintre celelalte încăperi, un echipaj al FBI-ului, dotat cu arme speciale, asociat în această operațiune cu Agenția de Luptă Antidrog, i-a atacat locuința situată pe o stradă liniștită din Burbank. Asaltul a fost executat cu o desfășurare neîndurătoare de forțe și cu un elan demn de orice pluton al Marinei Statelor Unite angajat în toate bătăliile purtate de-a lungul istoriei țării.

De pretutindeni, cu o sincronizare pe care ar fi invidiat-o și cel mai priceput dirijor de orchestră, grenadele de cauciuc fură lansate prin geamuri. Zgomotul îi dezorientă instantaneu pe Harris, Jessica și pe fiicele lor, diminuându-le în același timp viteza reacțiilor.

În vreme ce bibelourile de porțelan se răsturnau și tablourile se clătinau pe pereți sub efectul undei de șoc, ușile din spate și din față cedară. Bărbați înarmați până în dinți, cu căști negre și veste antiglonț năvăliră în reședința lui Descoteaux și se împrăștiară ca valul Zilei de Apoi prin camere.

Cu o clipă mai devreme, sub lumina chihlimbarie a veiozei, Descoteaux se desfătase în brațele soției sale, alunecând ușor înainte și înapoi spre limita dulce a beatitudinii. În următorul moment, pasiunea se transformase în teroare, iar el se împleticea în jur sub lumina enervant de *întunecată* a veiozei, gol și dezorientat. Picioarele îi tremurau, genunchii i se înmuiaseră și camera părea să se învârtească asemenea unui butoi gigantic dintr-un parc de distracții.

Deși urechile îi țiuiau, auzi țipetele unor bărbați venind din toate părțile: „FBI! FBI! FBI!” Glasurile bubuitoare nu îl liniștiră deloc. Ametit din cauza grenadei de cauciuc, nici nu mai știa ce înseamnă aceste inițiale.

Își aminti de obiectul din noptieră. Revolverul. Încărcat.

Habar n-avea cum se deschide un sertar. Dintr-odată treaba asta părea să necesite o inteligență superumană, o dexteritate de jongler.

Apoi dormitorul se umplu cu bărbați la fel de solizi ca jucătorii profesioniști de fotbal american, care zbierau toți deodată. Îl obligară pe Harris să se trântească la pământ cu fața în jos și cu mâinile la ceafă.

Mintea i se limpezi. Își aminti ce înseamnă FBI. Teroarea și buimăceala nu i se evaporară, dar se diminuară până deveniră frică și derută.

Un elicopter vuia deasupra casei. Razele reflectoarelor măturau curtea. Printre zgomotele infernale de motoare, Harris auzi ceva ce-i îngheță sângele în vene: strigătele fiicelor lui în clipa în care ușile camerelor fură izbite de perete.

Nu-i veni să creadă, când, în timp ce el stătea cu fața la podea, o ridicară pe Jessica din pat. Femeia era la fel de goală ca și el. O împinseră într-un colț și biata de ea se acoperi cu mâinile, în vreme ce agenții se uitară sub saltea căutând arme. După o eternitate, îi aruncară o pătură, iar Jessica se înfășură în grabă.

Lui Harris i se permise până la urmă să se așeze pe marginea patului, încă gol și arzând de umilință. I se prezentă un mandat de percheziție și își văzu, cu uimire, numele și adresa scrise pe el. Bănui în continuare că totuși greșiseră casa. Le explică faptul că era căpitan în DPLA, dar ei o știau deja prea bine.

Într-un târziu, lui Harris i se permise să se îmbrace într-un trening cenușiu. El și Jessica fură duși în camera de zi.

Ondine și Willa se ghemuiseră pe sofa, îmbrățișându-se strâns pentru a se încuraja una pe cealaltă. Fetele încercară să fugă spre părinții lor, dar câțiva ofițeri le opriră, obligându-le să rămână pe loc. Ondine avea treisprezece ani, iar Willa paisprezece. Amândouă moșteniseră frumusețea mamei lor. Ondine se îmbrăcase pentru culcare într-un tricou imprimat cu figura unui cântăreț de rap, iar Willa într-o pijama cu pantaloni scurți, plus niște șosete galbene până la genunchi.

Câțiva ofițeri se uitau la fete cu o privire la care nu aveau niciun drept. Harris îi rugă să le lase să se îmbrace în rochii, dar nimeni nu-l luă în seamă. În timp ce Jessica era condusă spre un

fotoliu, Harris, flancat de doi bărbați, fu împins afară din cameră.

Când le ceru încă o dată să le lase pe fete să se îmbrace în rochii și din nou îl ignorară, el se eliberă brutal de escortă, indignat. Dar imediat îl loviră în stomac cu patul unei arme, îl îmbrânciră și îi puseră cătușe.

În garaj, un om care se recomandă ca fiind „agentul Gurland" se afla la bancul de lucru examinând o sută de kilograme de cocaină învelite în plastic, în valoare de milioane de dolari. Harris privi neîncrezător, înfiorat, când i se spuse că drogurile fuseseră găsite chiar acolo.

— Sunt nevinovat. Sunt polițist. E o înscenare. Asta-i o nebunie!

Gurland îi citi nepăsător drepturile.

Pe Harris îl înfurie indiferența cu care îi tratau afirmațiile. Mânia și frustrarea sa îi determinară pe ofițeri să-l îmbrâncească și mai tare în drumul spre mașina parcată lângă bordură. Vecinii de vizavi ieșiseră în grădini și pe verande, curioși.

Se pomeni dus la o închisoare federală. Acolo îi îngăduiră să-și sune avocatul, pe fratele lui, Darius.

Din cauza meseriei sale de polițist, ar fi fost pus în primejdie într-o celulă cu alți delincvenți, de aceea se aștepta să fie închis separat, într-o carceră. Dar se trezi într-o încăpere unde se mai aflau încă șase oameni care așteptau să fie judecați pentru transport ilegal de droguri și asasinarea cu o secure a unui șef de poliție.

Toți susțineau că fuseseră deferiți justiției pe baza unor dozezi false. Deși câțiva aduceau *evident* a infractori, căpitanul, spre uimirea sa, le dădu crezare unora.

La ora 2:30 noaptea, așezat în fața lui Harris la o masă acoperită cu o folie din plastic zgâriată, în camera rezervată întâlnirilor cu avocații, Darius spuse:

— E o aiureală totală, miroase de la distanță, *pute* de-a dreptul. Ești cel mai cinstit om pe care l-am cunoscut vreodată, corect încă de pe vremea când eram copii. Mie, ca frate, mi-a fost *al dracu'* de greu să țin pasul cu tine. Ești un adevărat *sfânt*, asta ești! Cine susține că faci afaceri cu cocaină sau e tâmpit, sau e mincinos. Crede-mă, nu te îngrijora din pricina asta niciun minut, nicio secundă ori o nanosecundă. Ai un trecut exemplar, fără pată, ai dosarul unui sfânt binecuvântat. O să obținem o

cauțiune mică și până la urmă o să-i convingem că e un complot sau o greșeală. Ascultă, îți jur că n-o să fie niciun proces, îți jur pe mormântul mamei!

Darius avea cu cinci ani mai puțin decât Harris, dar semănau atât de mult, încât puteau fi luați drept gemeni. Era la fel de priceput pe cât de energic, un bun avocat criminalist. Dacă Darius spunea că nu există niciun motiv de îngrijorare, atunci trebuia să-l creadă.

— Ascultă, dacă este un complot, zise Darius, cine se află în spatele lui? Ce rahat ambulant ar fi putut face așa ceva? Ce dușmani ai?

— Nu știu. Adică niciunul care să fie capabil de asta.

— E o aiureală totală. Or să se târască în genunchi să-ți ceară scuze, ticăloșii, tâmpiții, scârboșenii ignorante. Asta *mă arde.* Până și sfinții au dușmani, Harris.

— Nu-mi pot da seama, insistă Harris.

— Poate că *în special* sfinții își fac dușmani…

Cam opt ore mai târziu, sâmbătă dimineață pe la 10, cu fratele său alături, Harris fu adus în fața judecătorului. Procurorul federal propuse o cauțiune de zece milioane de dolari; Darius ceru ca Harris să fie eliberat pe încredere. În cele din urmă, cauțiunea fu fixată la cinci sute de mii de dolari și Darius o consideră acceptabilă, pentru că lui Harris i se îngăduia să achite pe loc numai zece la sută și să garanteze pentru restul.

Harris și Jessica dețineau șaptezeci și trei de mii de dolari în acțiuni și conturi bancare. Deoarece Harris nu intenționa să dispară până la proces, ei puteau să-și recupereze banii după aceea.

Situația nu era chiar roză. Dar înainte de a proceda la construirea unei apărări și de a face demersurile legale pentru suspendarea acuzațiilor, trebuia ca Harris să-și redobândească libertatea și să scape de pericolul extraordinar în care s-ar fi găsit, ca de altfel orice ofițer de poliție, în închisoare. Se părea că lucrurile o apucaseră pe calea cea bună.

Șapte ore mai târziu, Harris fu dus de la celulă în camera rezervată întâlnirilor dintre avocați și clienți, unde Darius îl aștepta, dar cu vești proaste. FBI-ul convinsese un judecător că existau suficiente dovezi pentru a conchide că locuința lui Descoteaux fusese folosită în scopuri ilegale, iar acesta

permisese confiscarea imediată a proprietății. FBI-ul și ALA obținuseră dreptul de a sechestra casa împreună cu tot ce se afla în ea.

Pentru a proteja interesele guvernamentale, ofițerii federali le evacuaseră pe Jessica, Willa și Ondine, permițându-le să-și împacheteze numai câteva haine. Încuietorile fuseseră schimbate. Cel puțin deocamdată, proprietatea era păzită de gardieni.

Darius continuă:

— Asta e o prostie. Bine, poate că din punct de vedere teoretic nu violează recenta decizie a Curții Supreme în favoarea confiscării, dar în mod sigur îi violează *spiritul.* În primul rând, legea stipulează că mai întâi trebuie să fie înaintată proprietarului o înștiințare prin care să-și anunțe intențiile.

— Intențiile? făcu Harris uimit.

— Bineînțeles, pot afirma că au înmânat înștiințarea odată cu ordinul de evacuare. Dar legea spune clar că trebuie să existe un interval decent între înștiințare și ordinul de evacuare.

Harris tot nu înțelegea:

— Le-au evacuat pe Jessica și pe fete?

— Nu-ți face griji pentru ele. S-au mutat cu Bonnie și cu mine. Sunt bine.

— Cum au putut să le evacueze?

— Până când Curtea Supremă nu modifică și celelalte aspecte ale legilor privind confiscarea bunurilor – dacă se va întâmpla vreodată așa ceva – evacuarea poate avea loc înainte de prima audiere, ceea ce e nedrept. Nedrept? O, Doamne, este chiar mai rău, e tiranic. Dar cel puțin acum poți obține audierea, care până nu de mult era facultativă. O să apari în fața unui judecător, în maximum zece zile, și el îți va asculta argumentele pe care le vei aduce împotriva confiscării.

— E casa mea.

— Acesta nu-i un argument. Vom găsi noi destule.

— Dar este casa mea.

— Trebuie să-ți spun, audierea nu contează prea mult. Agenții federali se vor folosi de orice mijloace pentru a se asigura că o să apari în fața unui judecător care sprijină legile cu privire la confiscare. Voi încerca să evit acest lucru, să te trimit la unul care încă își mai amintește că ar trebui să trăim într-o democrație. Dar realitatea este că, în nouăzeci și nouă la sută

dintre cazuri, agenții federali obțin judecătorul pe care îl doresc. Vom avea audierea, dar legile vor fi aproape sigur în favoarea confiscării, deci împotriva noastră.

Harris nu putea crede că este adevărat ceea ce aude. Clătinând din cap, el spuse:

— Nu au cum să-mi dea familia afară din casă. Încă n-am fost găsit vinovat.

— Ești polițist. Trebuie să știi cum funcționează legea confiscării. S-a promulgat încă de acum zece ani și devine pe zi ce trece tot mai drastică.

— Sunt polițist, da, dar nu și procuror. Eu îi prind pe infractori și Procuratura districtuală decide sub incidența căror legi intră.

— Atunci, va fi o lecție cam dură. Vezi... Ca să-ți pierzi proprietatea, conform legilor în vigoare, nu e nevoie să fii condamnat.

— Au dreptul să-mi confiște proprietatea chiar dacă sunt găsit nevinovat? bâigui Harris, convins că trăiește un coșmar dintr-o povestire de Kafka pe care o citise în liceu.

— Harris, ascultă-mă cu foarte mare atenție. Uită de condamnare sau achitare. *Ei pot să-ți confiște proprietatea și nici măcar să nu te acuze de vreo infracțiune.* Fără să-ți intenteze niciun proces. Bineînțeles, deja ai fost *acuzat*, și asta le mărește puterea.

— Stai puțin. Cum se poate întâmpla așa ceva?

— Dacă există vreo dovadă că proprietatea ta a fost folosită pentru vreun scop ilegal, *chiar dacă tu nu ești în cunoștință de cauză*, atunci este un motiv suficient pentru a ți-o confisca. Nu-i așa că-i o chestie drăguță? Chit că nu ești implicat în afacere, tot îți pierzi proprietatea.

— Nu, vreau să spun, *cum de se poate întâmpla așa ceva în America*?

— Războiul împotriva drogurilor. De aceea s-au făcut legile astea. Ca să-i învingi pe traficanții de droguri, trebuie să-i distrugi complet.

Darius se îmblânzise mai tare decât la prima întâlnire, cea avută de dimineață. Firea sa energică se manifesta nu prin fluxul interminabil de cuvinte, ca de obicei, ci prin neastâmpărul său.

Pe Harris îl alarmară la fel de mult atât schimbarea petrecută cu fratele său, cât și vorbele rostite de el.

— Dar dovada aceasta, cocaina, a fost *pusă* acolo.

— Tu știi asta, eu știu asta. Dar trebuie să o dovedești în fața Curții înainte de a ți se confisca bunurile.

— Vrei să spui că sunt vinovat până când demonstrez că sunt nevinovat?...

— Așa se aplică legile privind confiscarea. Dar cel puțin tu ai fost acuzat de o infracțiune. Ai o șansă în fața Curții. Dacă îți dovedești nevinovăția la proces, atunci dovedești indirect că și confiscarea a fost nejustificată. Și sper din toată inima că nu vor renunța la acuzații.

Harris clipi uimit.

— Sperи să *nu* renunțe la acuzații?

— Dacă renunță, nu va mai avea loc niciun proces. Atunci singura șansă să-ți recapeți casa ar mai fi la audierea care va urma.

— *Singura* șansă? La audierea aia aranjată?

— Nu chiar aranjată. Doar că o să fii în fața judecătorului *lor.*

— Care-i diferența?

Darius dădu din cap, obosit.

— Nu prea mare. O dată ce la acea audiere se va aproba confiscarea, dacă nu ai niciun proces în care să-ți dovedești nevinovăția, trebuie să dai în judecată FBI-ul și ALA pentru a-ți recupera proprietatea. Și asta e o bătălie grea. Avocații guvernului vor încerca în repetate rânduri amânarea dezbaterilor – până când vor obține o Curte favorabilă lor. Chiar dacă găsești un juriu sau câțiva judecători care să-ți înapoieze averea, guvernul tot va face apel după apel ca să te descurajeze.

— Dar dacă renunță la acuzațiile împotriva mea, atunci cum e posibil să nu-mi restituie casa?

Înțelesese explicațiile fratelui său. Doar că nu pricepea logica sau justețea lor.

— După cum ți-am mai zis, continuă răbdător Darius, *tot* ceea ce au de făcut este să dovedească faptul că locuința ta a fost folosită în scopuri ilegale. Nu că tu sau vreun alt membru al familiei tale a fost implicat în această activitate.

— Dar atunci cine a ascuns cocaina acolo? Îmi închipui că trebuie să spună...

Darius oftă.

— Nu e nevoie să dea niciun nume.

Uimit, acceptând fără nicio tragere de inimă și ultima monstruozitate, Harris zise:

— Pot să obțină casa mea susținând numai că se distribuiau droguri de acolo – dar nu sunt obligați să dea numele nici unui suspect?

— Atâta vreme cât au destule probe, da.

— Dar a fost o înscenare!

— După cum ți-am explicat, trebuie să o dovedești în fața justiției.

— Dar dacă nu mă acuză de nimic, poate că n-o să mai ajung *în fața* Curții.

— Exact. Darius zâmbi amar. Acum îți dai seama de ce sper că nu vor renunța la acuzații. Acum înțelegi legile.

— Legi? zise Harris. Astea nu sunt legi. E o *nebunie*!

Simțea nevoia să facă mișcare, să-și descarce energia care dintr-odată îl sufoca. Mânia și frustrarea sa ajunseseră atât de puternice, încât genunchii i se înmuiară când încercă să se scoale de pe scaun. Pe jumătate ridicat, fu nevoit să se așeze la loc, de parcă l-ar fi lovit din nou o grenadă de cauciuc.

— Ți-e rău? se îngrijoră Darius.

— Dar legile astea au fost făcute pentru a lovi în marii traficanți de droguri, în gangsteri, în Mafie…

— Sigur. Oameni care și-ar putea vinde proprietățile și s-o întindă din țară înainte de proces. Aceasta a fost intenția inițială când au promulgat legea. Dar acum există vreo două sute de infracțiuni federale, nu neapărat legate de traficul cu droguri, care permit confiscarea proprietăților fără niciun proces, iar anul trecut lucrul ăsta s-a întâmplat de cincizeci de mii de ori.

— Cincizeci de mii!

— A ajuns o adevărată sursă de venituri pentru lupta antidrog. O dată sechestrate, optzeci la sută din valoarea bunurilor intră în contul poliției, iar douăzeci la sută revine procuraturii.

Tăcură brusc. Pendula de pe perete, un model învechit, ticăia încet. Sunetul amintea de cel al ceasului unei bombe, iar Harris se simți de parcă ar fi stat într-un dispozitiv care avea să sară în aer.

Nu mai puțin furios ca înainte, ci doar stăpânindu-se mai bine, el spuse:

— Au de gând să-mi vândă casă, nu?

— Păi, cel puțin are sigiliu federal. Dacă ar fi intrat sub incidența legii de confiscare din California, atunci ar fi scos-o la licitație la zece zile după audiere. Polițaii federali ne acordă mai mult timp.

— O vor vinde.

— Ascultă, o să facem tot posibilul să o recăpătăm până atunci…

Vocea lui Darius se stinse. Nu mai putea să-și privească fratele în ochi. Până la urmă, el continuă:

— Și chiar după ce îți vor vinde bunurile, dacă reușești să-ți dovedești nevinovăția, poți să obții despăgubiri – deși nu întreaga valoare a celor confiscate.

— Dar pot să-mi iau rămas-bun de la locuința mea. Îmi vor da ei banii, dar nu și casa înapoi. Nu mai vorbesc de cât *timp* o să-mi ia treaba asta.

— Congresul se ocupă acum cu modificarea legilor.

— Să le modifice? Nu să le elimine complet?

— Din păcate, guvernului îi plac prea mult legile astea. Chiar și reforma propusă nu va merge prea departe, și nici nu este prea susținută.

— Să-mi evacueze familia, zise Harris încă nevenindu-i să creadă.

— Harris, mă simt îngrozitor. Voi face tot ce se poate, o să fiu ca un tigru, îți jur, dar ar trebui să fiu capabil de și *mai mult*.

Harris își strânse pumnii deasupra mesei.

— Nu-i vina ta, frate. Nu tu ai scris legile. O… să le facem față. Cumva o să reușim noi. Cel mai important lucru acum este să plătești cauțiunea ca să pot ieși de aici.

Darius își duse mâinile negre ca de cărbune la ochi și le presă încetișor, de parcă ar fi încercat să-și izgonească oboseala. Ca și Harris de altfel, nu dormise cu o noapte în urmă.

— Asta nu se poate până poimâine. O să mă duc la bancă luni, la prima oră…

— Nu, nu. Nu trebuie să-mi dai tu banii pentru cauțiune. Îi avem. Nu ți-a zis Jessica? Iar banca noastră este deschisă și sâmbăta.

— Mi-a zis. Dar…

— Nu mai e deschisă acum. Dar a fost mai devreme. O, Doamne, cât mi-aș dori să ies azi!

Lăsându-și mâinile să cadă, Darius își privi fratele în ochi și, cu o strângere de inimă, îi mărturisi:

— Harris, ți-au sechestrat și conturile bancare.

— Dar nu pot face așa ceva, spuse el furios, apoi glasul i se stinse. Nu-i așa?

— Economii, cecuri, absolut totul, chiar dacă sunt într-un cont comun cu Jessica sau numai într-al ei. Le numesc profituri ilegale de pe urma drogurilor. Până și contul special pentru Crăciun...

Harris se simți de parcă îl lovise o măciucă în cap. O amorțeală ciudată îi cuprinse tot corpul.

— Darius, nu te pot... Nu te pot lăsa să-mi plătești cauțiunea. Nu cincizeci de mii. Avem și câteva acțiuni...

— Și acelea sunt blocate pe durata confiscării.

Harris se uită la ceas. Secundarul se învârtea în fața lui. Sunetul care anunța explozia bombei devenise obsedant.

Întinzându-se peste masă, Darius își puse mâinile peste pumnii strânși ai lui Harris și zise:

— Frate, îți jur, vom trece prin toate astea împreună.

— Cu toate bunurile sub sechestru, nu ne mai rămân decât banii din poșeta Jessicăi și cei din portofelul meu. Iisuse! Poate numai cei din poșeta ei. Portofelul meu este în sertarul noptierei, asta dacă nu s-a gândit să-l ia când le-au obligat, pe ea și pe fete, să plece.

— Așa că Bonnie și cu mine vom plăti cauțiunea și nu vreau să ne mai certăm pe tema asta.

Tic... *tic*... *tic*...

Lui Harris îi înțepenise fața. Și pielea i se încrețise pe ceafă. Amorțită și rece.

Darius mai strânse încă o dată mâinile fratelui său și apoi le dădu drumul.

Harris spuse:

— Cum vom reuși să ne găsim vreo locuință dacă nu avem cu ce plăti chiria pe două luni și garanția?

— Veți sta cu mine și cu Bonnie. S-a stabilit deja.

— Dar nu ai o casă suficient de mare. Nu ai loc pentru patru inși.

— Jessie și fetele sunt deja la noi. Tu nu vei fi decât unul în plus. Sigur, o să ne cam înghesuim, dar o să fie bine. Nimeni nu

o să se supere din cauza asta. Suntem toți o familie. Trebuie să stăm împreună.

— Dar ar putea trece luni întregi până când o să se rezolve. Doamne, ar putea trece *ani,* nu?

Tic... *tic*... *tic*...

Mai târziu, în timp ce se pregătea să plece, Darius zise:

— Harris, vreau să te gândești foarte bine care ți-ar putea fi dușmanii. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost deloc o greșeală. A fost nevoie de un plan, de o minte inteligentă și de relații. Pe undeva există un dușman puternic și deștept, chiar dacă tu nu îți dai seama. Gândește-te. Dacă ai reușit să-mi dai niște nume, mi-ar putea fi de folos.

Sâmbătă noapte, Harris împărți o celulă fără ferestre, de patru paturi, cu doi așa-ziși asasini și cu un violator care atacase femei în zece state. Dormi iepurește.

Duminică noapte, istovit, se cufundă într-un somn adânc. Avu niște vise îngrozitoare. Coșmaruri în care, mai devreme sau mai târziu, apărea un ceas care ticăia întruna.

Luni se trezi în zori, nerăbdător să iasă în libertate. Nu era dispus să-i lase pe Darius și pe Bonnie să-i achite cauțiunea. Bineînțeles că nu avea nicio intenție să fugă de judecată. Le va înapoia banii, până la urmă. Și claustrofobia îl chinuia teribil...

Deși situația era groaznică, inimaginabilă, găsi o alinare în faptul că deja trecuse prin ce fusese mai rău. Pierduse totul – adică urma să i se confiște în curând. Ajunsese în mocirlă dar, în ciuda bătăliei ce-l aștepta, de-acum nu mai putea decât să urce. Aceasta se petrecea luni dimineață. Devreme.

•

În Caliente, Nevada, autostrada cotea spre nord, dar la Panaca o părăsiră intrând pe o șosea secundară care o lua către est, către granița cu Utah. Drumul de țară era mai accidentat și extrem de primitiv, amintind poate de Mezozoic, chiar dacă pâlcuri de pini și de molizi îl mărgineau pe alocuri.

Lui Spencer totul i se părea o nebunie... Teama pe care o încerca Valerie, spaima ei că fuseseră reperați prin satelit. Cerul rămânea complet senin și nimic nu-i sugera prezența unui monstru mecanic planând deasupra lor ca în *Războiul Stelelor*, însă îl stânjenea teribil gândul că ar putea să fi fost totuși urmăriți kilometri întregi.

Neținând seama de ochii din cer și de criminalii profesioniști, aflați probabil în drum spre Utah pentru a-i înhăța, Spencer se gândea doar cu ce să-și potolească foamea. Cele două conserve cu cârnați nu-i fuseseră de ajuns. Mâncă și biscuiții cu brânză și bău o Coca-Cola.

În spatele scaunelor, șezând drept într-un spațiu îngust, pe Rocky îl entuziasma în aceeași măsură felul în care Valerie conducea Rover-ul, pe cât îl interesau și biscuiții cu brânză. Rânjea, își clătina capul: sus, jos, sus, jos.

— Ce are câinele? întrebă ea.

— Îi place cum conduci. Simte nevoia de viteză.

— Într-adevăr? De obicei este atât de fricos…

— Abia am cunoscut și eu această manie a vitezei.

— De ce îl sperie totul?

— A fost brutalizat înainte de a ajunge la Serviciul de Ecarisaj, de unde l-am luat eu. Nu știu ce trecut a avut.

— E plăcut să-l vezi că se distrează așa de tare.

Rocky dădu entuziast din cap.

În timp ce umbrele copacilor treceau de-a lungul șoselei, Spencer spuse:

— Nu știu nimic nici despre trecutul tău.

În loc să-i răspundă, ea apăsă și mai mult accelerația, dar Spencer insistă:

— De cine fugi? Acum sunt și dușmanii mei. Am dreptul să știu.

Ea privi atent șoseaua.

— N-au niciun nume.

— Ce e, o organizație de asasini fanatici, ca în romanele cu Fu Manchu?

— Mai mult sau mai puțin. Devenise serioasă. Este o agenție guvernamentală fără nume, finanțată prin deturnarea fondurilor destinate altor programe și cu ajutorul sutelor de milioane provenite din confiscarea legală a averilor. La origine avea scopul de a acoperi acțiunile ilegale și operațiunile ratate ale birourilor și agențiilor guvernamentale, începând de la serviciile poștale și terminând cu FBI-ul. O valvă pentru scăderea presiunii politice.

— O trupă independentă secretă?…

— Apoi, dacă vreun reporter sau altcineva descoperea vreo dovadă a unei ilegalități într-un caz investigat, de exemplu, de

către FBI, ea nu mai putea fi folosită împotriva vreunui membru al FBI-ului. Această grupare independentă acoperă Biroul, astfel încât el să nu mai fie nevoit să distrugă dovezi, să mituiască judecători, să intimideze martori; se ocupă de toate treburile astea murdare. Făptașii sunt enigmatici, n-au nume. Nu există nicio dovadă că sunt angajați ai guvernului.

Cerul rămăsese senin, fără urmă de nori, dar ziua părea mai întunecată decât înainte.

Spencer zise:

— E atâta paranoia în ideile astea cât pentru șase filme de-ale lui Oliver Stone.

— Stone zărește umbra opresorilor, dar nu înțelege de unde vine, replică ea. La naiba, un agent obișnuit al FBI-ului sau al ATAF-ului nu știe de existența Agenției. Operează la un nivel foarte înalt.

— Cât de înalt?

— Ofițerii cu gradele cele mai mari răspund în fața lui Thomas Summerton.

Spencer se încruntă.

— Numele acesta nu-mi spune nimic.

— Este un tip independent, foarte bogat, extrem de influent, care acordă fonduri partidelor politice. Și la ora actuală primul adjunct al Ministrului Justiției.

— Al cui?

— Al împăratului din Oz – al cui crezi? spuse ea pierzându-și răbdarea. Primul Adjunct al Ministrului Justiției din Statele Unite!

— Cred că vrei să mă păcălești.

— Uită-te într-un almanah, citește ziarul.

— Nu voiam să zic că mă minți în privința funcției lui. Dar nu pot să cred că este amestecat în toată conspirația asta.

— Știu sigur. Îl cunosc pe tip. Personal.

— Înseamnă că e al doilea om din Ministerul de Justiție. Următoarea za a lanțului este…

— Îți îngheață sângele în vene, nu-i așa?

— Vrei să spui că Ministrul Justiției știe despre toate astea?

Ea clătină din cap.

— Habar n-am. Sper că nu. N-am găsit nicio dovadă. Dar nu mai sunt sigură de nimic.

În față, pe banda care se îndrepta către vest, o furgonetă Chevrolet gri urcă panta venind spre ei. Lui Spencer nu îi plăcu

înfățișarea acesteia. Judecând după spusele Valeriei, nu exista niciun pericol să-i ajungă în următoarele două ore. Dar s-ar fi putut înșela. Poate că gangsterii Agenției reușiseră să decoleze dintr-un oraș mai apropiat decât Las Vegasul. Poate că deja existau oameni în zonă.

Ar fi vrut să-i ceară să părăsească imediat șoseaua. Ar fi fost cazul să pună cât mai mulți copaci între ei și răpăiala mitralierelor. Dar nu aveau unde să se ducă: nu exista niciun drum secundar în preajmă și un șanț lat de doi metri mărginea acostamentul îngust.

Strânse în mână pistolul SIG care zăcea în poală.

În vreme ce Chevy-ul trecea pe lângă Rover, șoferul îi privi de parcă i-ar fi recunoscut. Un tip solid. De vreo patruzeci de ani. Cu un chip rotund și dur. Ochii i se măriră, gura i se deschise pentru a-i vorbi unui alt bărbat care se găsea în furgonetă, apoi se îndepărtă de ei.

Spencer se răsuci pe scaun pentru a se uita după Chevy, dar, din cauza lui Rocky și a jumătății de tonă de echipament, nu reuși să vadă nimic prin lunetă. Privi în oglinda retrovizoare și urmări cum furgoneta se făcea din ce în ce mai mică în spatele lor. Luminile de frână nu se aprinseseră. Nu aveau de gând să se țină după ei.

Realiză cu întârziere că privirea uimită a șoferului nu avea nimic de-a face cu faptul că-i recunoscuse. Omul fusese pur și simplu mirat de viteza cu care rulau. Judecând după kilometraj, Valerie accelerase până la o sută treizeci și șase de kilometri pe oră, patruzeci și opt peste limita legală și douăzeci și patru, sau mai mult, față de cea permisă de starea șoselei.

Inima lui Spencer bătea nebunește. Și nu din cauza vitezei cu care goneau.

Valerie îi întâlni din nou privirea. Evident, era conștientă de teama care-l cuprinsese.

— Te-am avertizat că n-ar fi bine să știi cine sunt. Își îndreptă din nou atenția asupra drumului. Se pare că te cam deprimă, nu?

— Nu e vorba de deprimare. Mă simt ca și cum…

— Ca și cum cineva ți-ar fi făcut o spălătură stomacală cu apă de la gheață? îi sugeră ea.

— Până și *asta* ți se pare comic?

— Pe undeva.

— Mie nu. Iisuse! Dacă Ministrul Justiției știe, atunci următoarea za a lanțului este…

— Președintele Statelor Unite.

— Nu-mi dau seama ce-i mai rău: că Președintele și Ministrul Justiției aprobă existența unei asemenea agenții, sau că ea operează *fără* cunoștința lor. Dacă nu știu și ar da din întâmplare peste ea…

— Ar fi morți.

— Iar dacă știu, atunci oamenii care ne conduc țara nu sunt cei pe care i-am votat.

— Nu pot să spun că au ajuns până la Ministrul Justiției. Și n-am niciun indiciu în legătură cu amestecul Biroului Oval. Sper că ei nu știu. Dar…

— … nu mai ești sigur de nimeni, îi termină el fraza.

— Nu, după câte am pătimit. La ora actuală nu mai am încredere în nimeni, cu excepția lui Dumnezeu și a propriei mele persoane. De fapt, nici de Dumnezeu nu mai sunt atât de sigură…

•

Jos, în încăperea acustică din beton, unde Agenția asculta pulsul orașului Las Vegas printr-o mulțime de urechi secrete, Roy Miro își lua rămas-bun de la Eve Jammer.

Nu vărsară nicio lacrimă, nu-și manifestară nici cea mai mică tulburare că se despărțeau și că s-ar fi putut să nu se mai întâlnească vreodată. Erau siguri că se vor revedea în curând. Pe Roy încă îl mai susținea forța spirituală a lui Kevorkian, simțindu-se nemuritor. În ceea ce o privea pe Eve, probabil că nu conștientizase niciodată faptul că ar putea muri, sau că nimic din ceea ce își dorea – de exemplu pe Roy – nu i s-ar fi oferit.

Stăteau aproape unul de celălalt. El își așeză deoparte servieta pentru a-i strânge mâinile desăvârșite și spuse:

— O să încerc să mă întorc până diseară, dar nu garantez.

— Îmi va fi dor de tine, zise ea cu o voce răgușită. Dar dacă reușești, voi face un lucru de care să-ți amintești totdeauna, ceva care să-mi dovedească mereu cât de tare mă exciți și să mă determine să fiu și mai nerăbdătoare să te întorci.

— Ce? Zi-mi ce ai de gând. Voi păstra imaginea în minte și timpul va trece mai repede.

Aproape că nu-i veni să creadă cât de bine se pricepea să vorbească la fel ca un îndrăgostit. Știuse întotdeauna că este un

romantic inocent, dar nu fusese sigur că va reuși să se poarte cum trebuie când va găsi o femeie pe măsura lui.

— Nu vreau să-ți spun acum, zise ea, jucăușă. Vreau să te întrebi, să visezi. Fiindcă atunci când te vei întoarce și vei afla, vom petrece împreună cea mai minunată noapte de până acum.

Căldura emanată de Eve devenise incredibilă. Roy nu-și dorea altceva decât să-și închidă ochii și să se topească în radiația ei.

O sărută pe obraz. Un sărut delicios și uscat.

Plecarea i se păru o agonie. În lift, în vreme ce ușile se închideau, se uită în spate.

Ea stătea cu un picior pe pământ și cu celălalt în aer. Pe dușumeaua din beton se târa un păianjen negru.

— Iubito, nu! strigă Roy.

Ea îl privi zăpăcită.

— Un păianjen este o creatură *perfectă*, Mama Natură la apogeu. Țese niște pânze superbe. Este o mașină perfect proiectată pentru a omorî. Specia lui a fost aici înainte ca primul om să apară pe Pământ. Merită să trăiască în pace.

— Nu mă dau în vânt după ei, ciripi Eve, cu cel mai dulce botic pe care el îl văzuse vreodată.

— Când mă voi întoarce, vom examina împreună un specimen, sub o lupă, îi promise Roy. Vei vedea atunci cât de perfecți sunt, cât de solid și de eficient funcționează. O dată ce-ți voi arăta cât de desăvârșită este specia arahnidelor, îți vei schimba părerea. Îi vei adora.

— Bine, zise ea în silă și păși cu grijă peste păianjen, evitând să-l strivească.

Plin de iubire, Roy sui cu liftul până la ultimul etaj al clădirii. Se cățără pe scara de serviciu până pe acoperiș.

Opt dintre cei doisprezece oameni din echipa de atac se îmbarcaseră deja în primul dintre cele două elicoptere identice special proiectate. Cu un vuiet de elice, aparatul se ridică în ceruri și dispăru.

Al doilea elicopter plana în partea de nord a clădirii. Când platforma de aterizare se eliberă, aparatul coborî pentru a-i lua pe ceilalți patru oameni, toți îmbrăcați în civil, dar încărcați cu ranițe pline de arme și echipament.

Roy se îmbarcă ultimul și se așeză în spatele cabinei. Scaunul de lângă el și încă două din față rămăseseră neocupate.

În timp ce decolau, el își deschise servieta, înfipse cablul de transmisie în computer și îl vârî în priza din peretele cabinei. Deconectă telefonul celular de la terminal și îl puse pe scaunul de alături. Nu îi mai trebuia. Se folosea de sistemul de comunicații al elicopterului. O tastatură de telefon apăru pe ecranul monitorului. După ce o sună pe Mama, în Virginia, se identifică imediat cu numele „Pooh”, își dădu amprenta și accesă Centrul de Supraveghere prin Satelit al sucursalei Agenției din Las Vegas.

O versiune în miniatură a imaginii de pe ecranul aflat pe peretele Centrului de Supraveghere se ivi pe monitorul lui Roy. Range Rover-ul gonea cu o viteză amețitoare, lucru care indica și mai sigur prezența femeii la volan. Trecuse de Panaca și se îndrepta spre granița cu Utah.

•

— Oricum, mai devreme sau mai târziu tot ar fi apărut ceva similar acestei Agenții, zise ea în timp ce se apropiau de granița cu Utah. Insistând să facem lumea mai bună, ne apropiem de fascism.

— Nu sunt sigur că am înțeles.

Nici măcar nu era sigur că *vrea* să înțeleagă. Dar ea vorbise cu o convingere de nezdruncinat.

— Sunt atâtea legi concepute de idealiști cu viziuni competitive ale Utopiei, încât nimeni nu reușește ca într-o singură zi să nu încalce din neglijență sau din necunoștință de cauză vreuna dintre ele.

— Polițiștii sunt datori să apere zeci de mii de legi, fu de acord Spencer, mult mai multe decât ar fi în stare să rețină.

— Așa că au tendința de a minimaliza sensul misiunii lor. Își pierd puterea de concentrare. Ai observat asta pe vremea când erai polițist, nu?

— Sigur. Au existat de câteva ori controverse în legătură cu operațiunile de securitate ale DPLA, având ca țintă grupuri legale de cetățeni.

— Pentru că grupurile respective se aflau atunci de „cealaltă” parte a unor interese. Guvernul a politizat toate aspectele vieții, inclusiv agențiile care apără legea, și noi toți suferim de pe urma acestui fapt, indiferent de opțiunile noastre politice.

— Majoritatea polițiștilor sunt băieți buni.

— Știu. Dar spune-mi un lucru: la ora actuală, polițiștii care ajung în vârful sistemului... Sunt într-adevăr cei mai buni, sau cei care știu ce opinii politice să adopte, marii *pupincuriști.* Nu cumva sunt lingăi care știu cum să se poarte cu un senator, cu un congressman, cu un primar, cu un consilier local și cu toți activiștii politici?

— Poate că întotdeauna a fost așa.

— Nu. Probabil că n-o să mai vedem niciodată pe cineva ca Elliot Ness – dar înainte existau mulți ca el. Polițiștii obișnuiau să-și respecte stăpânul. Și acum este la fel?

Spencer nu răspunse.

Valerie continuă:

— Acum polițiștii politizați aranjează agenda și alocă resursele. Și este și mai rău la nivel federal. Se cheltuiesc averi pentru urmărirea celor care violează legi neclare contra unor infracțiuni minore, precum pornografia, poluarea, neetichetarea produselor, hărțuirea sexuală. Să nu mă înțelegi greșit. Îmi place să văd cum lumea se eliberează de toți bigoții, de toate pornografiile, de poluare, de cei care vând ulei de șarpe sau de nemernicii care agresează vreo femeie. Dar în același timp avem cea mai mare rată a criminalității, a violurilor și a furturilor, comparativ cu toate societățile de până acum.

Cu cât se ambala mai mult, cu atât conducea mai repede.

Spencer se cutremura de fiecare dată când își muta privirea de la Valerie la șoseaua ce se năpustea spre ei. Dacă ar fi pierdut controlul, dacă ar fi derapat și s-ar fi rostogolit de pe asfalt între molizii impunători, atunci n-ar mai fi trebuit să-și facă probleme că vreo echipă de asalt i-ar putea ajunge din urmă, venind din Las Vegas.

În spatele lor, Rocky era exuberant.

Ea reluă:

— Străzile nu sunt sigure. În unele locuri oamenii nu se simt în siguranță nici la ei acasă. Agențiile federale care protejează cetățeanul și-au pierdut puterea de concentrare. Și atunci au început să facă greșeli și a trebuit să fie apărate de scandaluri, pentru a-și salva fața politică – de polițiști politicieni la fel de calificați ca și cei aleși prin vot.

— Și atunci a apărut Agenția Fără Nume despre care vorbești.

— Să curețe murdăria și s-o ascundă sub covor, astfel încât niciun politician să nu fie nevoit să-și lase amprentele pe mătură, zise ea cu amărăciune.

Intrară în Utah.

•

Încă mai zburau deasupra suburbiilor din marginea nordică a Las Vegasului – decolaseră numai de câteva minute – când copilotul veni în spatele compartimentului rezervat pasagerilor. Aducea un telefon protejat cu un codificator încorporat, pe care îl vârî în priză și i-l înmână lui Roy.

Receptorul se putea monta la ureche, lăsându-i astfel mâinile libere. Cabina era izolată acustic, iar căștile de dimensiunea unor farfurioare de dulceață aveau o asemenea fidelitate, încât Roy nu auzea nici cel mai mic zgomot de motoare sau de elice, deși vibrațiile amândurora se simțeau prin scaun.

Gary Duvall – agentul din nordul Californiei, care fusese desemnat să se ocupe de căutarea familiei Porth – se afla la celălalt capăt al firului. Dar nu în California, ci în Denver, Colorado.

Crezuseră că bătrânii locuiau deja în San Francisco în momentul în care le murise fiica și când nepotul venise să stea la ei. Dar această presupunere se dovedise a fi falsă.

Duvall localizase pe unul dintre foștii vecini ai familiei Porth din San Francisco, care își amintise că Ethel și George se mutaseră acolo din Denver. Pe atunci, fiica le murise deja de multă vreme, iar nepotul lor, Spencer, avea șaisprezece ani.

— De multă vreme? întrebă Roy neîncrezător. Gândeam că băiatul și-a pierdut mama la vârsta de paisprezece ani, în același accident de mașină în care a căpătat și cicatricea. Cu doi ani mai devreme.

— Nu. Și nu într-un accident de mașină.

Duvall dezgropase un secret și făcea parte dintre cei care se simt deosebit de încântați când intră în posesia unor secrete. Tonul copilăresc de eu-știu-ceva-și-tu-nu al glasului său sugera că avea de gând să i-l servească pe bucățele, pentru a savura pe îndelete neprețuita informație.

Oftând, Roy se lăsă pe spătarul scaunului:

— Spune-mi.

— Am zburat spre Denver, începu Duvall, să văd dacă familia Porth a vândut acolo vreo casă în același an când și-a cumpărat-

o pe cea din San Francisco. Așa a fost. Apoi am încercat să găsesc niște vecini care să-și amintească de ei. Nicio problemă. Am descoperit câțiva. Și își aminteau perfect de familia Porth și de băiat datorită lucrurilor senzaționale care li se întâmplaseră.

Oftând din nou, Roy deschise plicul din hârtie groasă în care se mai găseau încă fotografiile pe care le luase din cutia pentru pantofi aflată în cabana lui Spencer Grant din Malibu.

— Mama, Jennifer, a murit când băiatul avea opt ani, spuse Duvall. Și nu a fost niciun accident.

Roy scoase din plic cele patru fotografii. În prima, femeia avea vreo douăzeci de ani. Purta o rochie simplă de vară și, învăluită în lumini și umbre, stătea în picioare sub un copac încărcat cu flori albe.

— Jenny se ocupa mult de cai, continuă Duvall. Îi călărea, îi îngrijea. Tot la o întâlnire hipică plecase și atunci... când nu s-a mai întors.

— Asta s-a petrecut în Denver sau prin apropiere?

— Nu, acolo trăiau părinții ei. Jenny locuia în Vail. Într-o fermă micuță, chiar lângă Vail, în Colorado. A participat la întâlnirea crescătorilor de cai, dar n-a mai ajuns niciodată acasă.

În a doua fotografie, Jennifer și fiul ei se aflau la picnic, îmbrățișați. Șapca de baseball a puștiului stătea strâmb.

Duvall zise:

— I-au găsit mașina abandonată. Câțiva bărbați au plecat pe urmele ei. Dar n-au găsit-o lângă casă. O săptămână mai târziu, cineva i-a descoperit trupul într-un șanț, la o sută douăzeci de kilometri de Vail.

Vineri dimineață, când șezuse la masa de bucătărie din cabana aflată în Malibu și se uitase pentru prima dată la poze, Roy fusese copleșit de sentimentul că femeia i se părea cunoscută. Fiecare cuvânt rostit de Duvall îl aducea și mai aproape de revelația care îl ocolise cu trei dimineți în urmă.

Vocea lui Duvall se auzi în căști cu o blândețe neobișnuită și seducătoare:

— Au găsit-o complet goală. Torturată, molestată. Pe atunci a fost considerată cea mai bestială crimă a secolului. Chiar și la ora actuală, dacă ai vedea toate detaliile, probabil că ai avea coșmaruri.

Al treilea instantaneu îi surprinsese pe Jennifer și pe băiat lângă piscină. Ea ținea o mână după gâtul puștiului și îi punea coarne cu două degete. Șopronul se deslușea în fundal.

— Toate indiciile au fost în favoarea faptului că... fusese victima unui trecător ocazional, spuse Duvall vărsând amănuntele în stropi minusculi, pe măsură ce sticla cu secrete se golea. Un psihopat. Vreun tip cu o mașină și fără domiciliu stabil, călătorind pe autostrăzile interstatale. Pe vremea aceea, acum douăzeci de ani, era încă un sindrom nou, dar poliția îl remarcase deja pe individ, încât să-l recunoască: un criminal în serie, fără rădăcini, nelegat de nicio familie sau comunitate, un rechin în mijlocul oceanului.

Femeia. Băiatul. Șopronul din fundal.

— Crima nu a fost soluționată multă vreme. De fapt, timp de șase ani.

Vibrațiile provenite de la motorul elicopterului și de la elice străpunseră pereții aparatului, scaunul lui Roy, și în cele din urmă îi pătrunseră în oase, înfiorându-l. Total dezagreabil.

— Băiatul a continuat să trăiască împreună cu tatăl său la fermă, reluă Duvall. A *existat* și un tată.

Femeia. Băiatul. Șopronul din fundal.

Roy se uită la a patra și ultima dintre fotografii.

Bărbatul dintre umbre. Privirea sfredelitoare.

— Numele băiatului nu era Spencer, ci Michael, îi divulgă într-un final Duvall.

Fotografia artistică alb-negru a bărbatului trecut de treizeci de ani i se păru capricioasă: un studiu reușit de contraste, de lumini și întuneric. Umbre ciudate, aruncate de obiecte neidentificabile aflate în spatele cadrului, se unduiau pe perete mânate de subiect, ca și cum ar fi fost un om care avea putere asupra nopții și a forțelor ei.

— Numele băiatului era Michael...

— Ackblom! Roy reuși până la urmă să recunoască subiectul, în ciuda umbrelor care îi ascundeau cel puțin jumătate din față. Michael Ackblom. Tatăl său a fost Steven Ackblom, pictorul. Asasinul.

— Corect, zise Duvall, dezamăgit că nu mai putuse întârzia revelația cu o secundă sau două.

— Împrospătează-mi memoria. Câte corpuri au descoperit până la urmă?

— Patruzeci și unu, precizează Duvall. Dar întotdeauna s-a crezut că ar mai fi existat și altele.

— „Erau atât de frumoase în suferința lor, toate ca niște îngeri în agonie”, citează Roy.

— Îți amintești de asta? zise uimit Duvall.

— A fost singurul lucru pe care l-a declarat Ackblom la proces.

— Unicul pe care l-a mărturisit polițiștilor, avocatului său și celorlalți. Nu avea sentimentul că făcuse ceva rău, dar conștientiza și înțelegea motivul pentru care societatea îl acuza. Așa că a pledat „vinovat”, a recunoscut și și-a acceptat sentința.

— „Erau atât de frumoase în suferința lor, toate ca niște îngeri în agonie”, șopti Roy.

•

Dimineață, în timp ce Rover-ul gonea prin Utah, razele soarelui cădeau oblic peste crengile țepoase ale coniferelor, sclipind pe parbriz. Pentru Spencer, jocul de lumini și umbre era la fel de amețitor și de frenetic aidoma unui stroboscop dintr-un club de noapte întunecat.

Când închidea ochii să se apere, își dădea seama că îl tulburau mai tare asociațiile pe care fiecare fulgerare i le stârnea în memorie, decât razele soarelui. Pentru ochiul minții, fiecare licărire jucăușă și fiecare luminiță tremurătoare reprezentau sclipirile oțelului dur și rece în bezna din catacombe.

Nu încetase niciodată să-l mire și să-l mâhnească faptul că trecutul îi rămăsese atât de viu în minte sau că, luptându-se să uite, își răscolea și mai aprig amintirile.

Plimbându-și vârfurile degetelor de la mâna dreaptă peste cicatrice, el spuse:

— Dă-mi un exemplu. Povestește-mi despre un scandal pe care această Agenție Fără Nume l-a mușamalizat.

Ea șovăi.

— David Koresh. Sediul sectei davidienilor. Waco, Texas.

Cuvintele îl speriară și deschise brusc ochii, în pofida lamelor strălucitoare din oțel ale soarelui și a umbrelor însângerate. Se holbă la ea neîncrezător.

— Koresh a fost un maniac!

— Nu-i un argument. A fost în patru feluri maniac, după câte știu, și în mod sigur n-aș susține că lumea nu e mai bună fără el.

— Și eu la fel.

— Dar dacă Biroul Alcoolului, Tutunului și Armelor de Foc voia să-l acuze de afaceri ilegale cu arme, atunci ar fi putut să-l prindă într-un bar din Waco, unde se ducea deseori să asculte o formație care îi plăcea, și *apoi* să ajungă la sediul său, cu el scos din joc. În loc să năvălească acolo cu un echipaj SWAT. Pentru numele lui Dumnezeu, existau și copii înăuntru.

— Copii puși în primejdie, completă el.

— În mod sigur. Au ars de vii.

— O lovitură sub centură, spuse el acuzator, făcând pe avocatul diavolului.

— Guvernul n-a găsit niciodată vreo armă în neregulă. La proces au afirmat că unele puști fuseseră transformate ilegal în mitraliere, dar există o mulțime de contradicții. The Texas Rangers au descoperit numai câte două arme pentru fiecare membru al sectei – toate legale. Texas este un stat mare. Șaptesprezece milioane de oameni, peste șaizeci de milioane de arme – patru pe cap de locuitor. Cei din sectă dețineau numai jumătate din numărul armelor existente într-o casă *obișnuită* din Texas.

— Bine, toate astea au apărut în ziare. Și poveștile despre abuzurile de minori s-au dovedit aparent lipsite de vreun fundament. Așa s-a relatat – chiar dacă nu pe larg. Este o tragedie pentru acei copii morți *și* pentru ATAF. Dar ce anume a acoperit această Agenție Fără Nume? A fost un scandal public foarte urât pentru guvern. Se pare că n-au prea reușit să scoată basma curată ATAF-ul.

— O, dar au fost foarte buni. Au ascuns cele mai spectaculoase aspecte ale cazului. Un membru al ATAF, loial lui Thomas Summerton și nu actualului său șef, intenționa să-l folosească pe Koresh pentru a testa aplicarea legilor de confiscare a veniturilor organizațiilor religioase.

În vreme ce Utah se rostogolea sub roțile mașinii, care se apropia de Modena, Spencer continuă să își pipăie cicatricea gândindu-se la ceea ce tocmai aflase.

Copacii se răriseră. Pinii și molizii se îndepărtaseră prea mult de marginea autostrăzii pentru a putea să-și mai arunce umbrele pe parbriz, iar dansul săbiilor razelor de soare încetase. Însă Spencer observă că Valerie privea iscoditor șoseaua ce se întindea în fața lor și tresărea ușor din când în când, ca și cum s-ar fi speriat de propriile-i amintiri.

În spatele lor, Rocky părea să ignore conversația serioasă pe care o purtau. Pe lângă o sumedenie de handicapuri, existau totuși și unele avantaje ale condiției canine.

Într-un final, Spencer spuse:

— Sechestrarea bunurilor grupărilor religioase, chiar dacă este vorba despre ciurucuri precum Koresh, este o știre-bombă, dacă este adevărată. Sfidează totalmente Constituția.

— Există o mulțime de culte și secte mici la ora actuală, care dețin averi de milioane. Pastorul acela coreean... Reverendul Moon. Pot pune pariu că biserica sa posedă sute de milioane de dolari. Dacă o organizație religioasă se amestecă în vreo activitate infracțională, atunci scutirea de impozite se revocă. Apoi, în cazul în care ATAF sau FBI vor căpăta drept de sechestru, vor fi primele pe listă, chiar înaintea ACV, și vor pune mâna pe tot.

— Veniturile vor crește atunci constant, vor cumpăra și mai multe jucării și mobilă mai bună pentru birourile proprii, zise el rumegând ideea. Și își vor permite să țină Agenția Fără Nume la nivel de plutire. Ba chiar să o dezvolte. În vreme ce forțele poliției locale – amărâții care se luptă cu adevăratele delicte, cu haitele de gangsteri, cu crimele și violurile – au atât de puține fonduri, încât nu reușesc să-și cumpere echipamentul elementar sau să-și plătească personalul.

În vreme ce treceau prin Modena, Valerie zise:

— Răspunderea pentru fondurile federale, legile privind confiscarea bunurilor de către stat – toate astea te deprimă. Sechestrarea averilor nu este eficient controlată, și astfel un procent dispare în buzunarele unor oficialități.

— Hoție legalizată.

— Nimeni nu este prins, așa că poate fi la fel de bine și legală. Oricum, oamenii infiltrați de Summerton în ATAF și-au propus să planteze droguri, dovezi false despre colaborarea cu traficanții importanți și o mulțime de arme ilegale în Mount Carmel Center – sediul lui Koresh – după reușita atacului inițial.

— Dar primul atac a dat greș.

— Koresh s-a dovedit a fi mult mai vulnerabil decât părea. Așa că agenții inocenți ai ATAF au fost omorâți. Și copiii nevinovați. S-a pornit scandalul din presă. Cu ochii tuturor fixați asupra lor, copoii lui Summerton nu puteau planta drogurile și armele. Operațiunea a fost abandonată. Dar deja existau actele

doveditoare ale ATAF: memorii secrete, rapoarte, fișiere. Trebuia ca totul să dispară rapid. Au fost eliminați discret doi *oameni,* cei care știau prea multe și ar fi putut vorbi.

— Și tu susții că această Agenție Fără Nume a curățat totul?...

— Nu *susțin.* Într-adevăr *a făcut-o.*

— Dar cum ai intrat tu în asta? Cum ai aflat despre Summerton?

Ea își mușcă buza de jos, părând să cugete cam cât era bine să-i destăinuiască.

— Cine *ești* tu, Valerie Keene? Cine *ești* tu, Hannah Rainey? Cine *ești* tu, Bess Baer?

— Cine ești *tu*, Spencer Grant? întrebă ea, aparent furioasă.

— Dacă nu mă-nșel, ți-am dezvăluit numele meu, un nume absolut adevărat, când eram numai pe jumătate conștient, aseară sau alaltăieri-seară.

Ea ezită, dădu din cap, dar își menținu ochii ațintiți asupra drumului.

El descoperi că vocea-i devenise murmur, și, deși nu se simțea capabil să vorbească mai tare, știa că ea îi reținea flecare cuvânt.

— Michael Ackblom. Este numele pe care l-am urât mai mult de jumătate din viață. Nu mai e numele meu legal de peste paisprezece ani, de când bunicii m-au ajutat să apelez la justiție pentru a mi-l schimba. Și din ziua în care judecătorul mi-a aprobat cererea, nu l-am mai rostit până acum.

Apoi tăcu.

Ea nu vorbi, de parcă, în ciuda liniștii ce se lăsase, știa că încă nu își terminase destăinuirile.

Lucrurile pe care Spencer simțea nevoia să i le spună i se păruseră mai ușor de povestit în timpul delirului eliberator decât acum. Îl inhiba o rezervă datorată mai puțin timidității, cât unei conștientizări bruște a faptului că era un stigmatizat, că această femeie deosebită merita ceva mai bun decât ar fi putut el să-i ofere vreodată.

— Și chiar dacă n-aș fi delirat, oricum ți-aș fi spus mai devreme sau mai târziu. Pentru că nu vreau să am secrete față de tine.

Cât de dificil este uneori să spui un lucru când simți nevoia acută să-l spui! Dacă i s-ar fi oferit posibilitatea, nu ar fi ales acel loc și acel moment pentru mărturisiri: pe o autostradă

părăsită din Utah, urmăriți, alergând spre moarte sau spre o nesperată libertate – în ambele cazuri spre necunoscut. Însă viața își alege momentele-cheie fără să-i consulte pe cei care le trăiesc. Și suferința stârnită de vorbele rostite din suflet devine până la urmă mai ușor de suportat decât cea pricinuită de tăcere.

El răsuflă adânc.

— Ce încerc să-ți spun... este o obrăznicie. Mai mult decât atât. O prostie penibilă. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu sunt în stare să-ți descriu ce simt pentru tine, fiindcă n-am cuvinte. Poate că nici nu există acele cuvinte. Tot ce știu este că simt ceva minunat, ciudat, diferit de tot ce m-am așteptat să simt vreodată, diferit de ceea ce se *presupune* că ar simți oamenii.

Ea continuă să-și țină ochii ațintiți asupra autostrăzii, permițându-i astfel lui Spencer să o privească în timp ce vorbea. Strălucirea părului ei brun, delicatețea profilului și forța mâinilor bronzate de pe volan îl încurajară să meargă mai departe. Însă dacă i-ar fi întâlnit în acel moment ochii, ar fi fost probabil prea intimidat să mai spună ceea ce-și dorea cu atâta ardoare.

— Nebunia și mai mare este că nu pot să-ți spun *de ce* simt asta pentru tine. Este doar acolo. Înăuntrul meu. Un sentiment care a țâșnit asemenea unui arc. Nu doar pentru o clipă... A rămas acolo neclintit, ca și cum s-ar fi aflat dintotdeauna în acel loc. De parcă *tu* ai fost întotdeauna acolo, sau de parcă mi-aș fi petrecut întreaga viață așteptându-te.

Cu cât se rostogoleau mai multe cuvinte din gura lui și cu cât mai repede veneau, cu atât mai tare se înfricoșa la gândul că niciodată nu va fi în stare să găsească vorbele *potrivite.* Cel puțin ea arăta ca și cum ar fi știut că nu trebuie să-i răspundă sau, și mai rău, să-l încurajeze. Se balansa într-un echilibru precar pe sârma înaltă a revelației și cel mai slab impuls l-ar fi aruncat în hău.

— Nu știu. Sunt foarte nepriceput la așa ceva. Problema este că am rămas la fel ca la paisprezece ani când vine vorba de asta sau de oricare alt sentiment, am înghețat demult în adolescență, sunt la fel de stângaci ca un puștan la primele lui declarații. Și dacă nu îți pot explica tot ce simt pentru tine, atunci cum aș putea să mă aștept ca și tu să simți ceva pentru

mine? Iisuse! Am avut dreptate: „obrăznicie” nu este cuvântul potrivit. „Prostie” merge mai bine.

El se retrase din nou în adăpostul sigur al tăcerii. Dar nu cuteză să se afunde prea mult în el, pentru că în curând ar fi putut să-și piardă dorința de a mai ieși.

— Prostie sau nu, acum am o speranță și sunt decis să mă țin strâns de ea până când îmi vei spune tu să-i dau drumul. Îți voi povesti totul despre Michael Ackblom, despre băiatul care a fost. Dar vreau același lucru și de la tine. Îmi doresc să știu tot ceea este de știut. Fără niciun secret. Orice secret are un sfârșit. Aici, acum, începând din acest moment, gata cu secretele! Tot ceea ce ar putea fi între noi – dacă va fi ceva – trebuie să fie cinstit, adevărat, curat, strălucitor, nimic din ceea ce am cunoscut înainte.

Viteza Rover-ului se micșoră în timp ce vorbea.

Această ultimă tăcere nu însemna doar o pauză între tentativele lui dureroase de a se exprima, și Valerie păru să realizeze noua situație. Îl privi. Ochii ei frumoși și întunecați sclipeau de căldura și bunătatea ce-l cuceriseră în local, la Ușa Roșie, unde o văzuse pentru prima dată, cu mai puțin de o săptămână în urmă.

Când căldura amenință să se preschimbe în lacrimi, ea își aținti din nou privirea asupra șoselei.

De când se regăsiseră, vineri seară, în albia secată, nu își deschisese sufletul în fața lui; de nevoie, își pusese masca îndoielii, a prudenței. Nu mai avusese încredere în el după ce o urmărise până acasă. Viața o învățase să fie cinică și suspicioasă față de ceilalți, la fel cum pe Spencer îl învățase să se teamă de ceea ce ar putea găsi într-o zi stând ghemuit la pândă înăuntrul lui.

Deveni conștientă că viteza scăzuse simțitor. Apăsă pedala de accelerație și Rover-ul țâșni înainte.

Spencer așteptă.

Copacii se îngrămădeau din nou mai aproape de autostradă. Lame spiralate de lumină sclipeau pe geamuri, pulverizând trene subțiri de umbre în spatele lor.

— Numele meu, zise ea, este Eleanor. Mi se spunea Ellie. Ellie Summerton.

— Nu cumva… fiica lui?

— Nu, slavă Domnului! Nora lui. Numele dinainte de căsătorie a fost Golding. Eleanor Golding. Am fost măritată cu fiul lui Tom, singurul lui copil. Danny Summerton. Danny e mort. A murit de paisprezece luni. Vocea i se zbătea între furie și tristețe, deseori lupta dându-se în mijlocul unui cuvânt, lungindu-l și distorsionându-l. Uneori am senzația că a murit cu o săptămână în urmă, alteori simt că a pierit de o veșnicie. Danny știa prea multe. Și se hotărâse să vorbească. A fost ucis ca să i se astupe gura.

— Summerton... Și-a omorât propriul său fiu?

Glasul ei deveni atât de aspru, încât lui Spencer i se păru că furia câștigase pentru totdeauna teren în fața mâhnirii.

— Chiar mai rău decât atât. I-a ordonat altcuiva să o facă. Mama și tata au fost și ei omorâți... Doar pentru că se aflau întâmplător acolo când oamenii Agenției au venit după Danny.

Vocea ei era mai aspră ca oricând, iar fața îi devenise mai curând albă decât palidă. Pe vremea când lucra în poliție, Spencer mai văzuse vreo câteva chipuri la fel de livide, însă numai la morgă.

— Eram și eu acolo. Dar am scăpat. Am avut noroc. Asta îmi tot spun de atunci. Am fost norocoasă.

•

— ... Dar Michael nu și-a găsit liniștea nici măcar după ce s-a dus în Denver ca să locuiască împreună cu bunicii săi, familia Porth, zise Gary Duvall. Toți colegii lui de școală aflaseră că-l chema Ackblom. Un nume neobișnuit. Iar tatăl său fusese un artist cunoscut, chiar înainte de a ajunge un criminal celebru care își omorâse soția și încă patruzeci și una de femei. În plus, fotografia copilului apăruse în toate ziarele. Băiatul-erou. Peste tot îl urmărea curiozitatea celorlalți. Toți se holbau la el. Și de fiecare dată când se părea că presa îl va lăsa în pace, iarăși se mai stârnea interesul cuiva și iarăși îl hăituiau, chiar dacă era numai un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

— Jurnaliștii, spuse Roy disprețuitor. Știi cum sunt. Niște nemernici. Numai știrea contează. N-au niciun pic de milă.

— Copilul mai trecuse printr-un iad similar, își obținuse celebritatea nedorită la numai opt ani, după ce trupul mamei sale fusese descoperit în șanț. De această dată însă l-au distrus. Bunicii ieșiseră la pensie, puteau să se stabilească oriunde, așa că după aproape doi ani s-au hotărât să plece împreună cu

Michael din Colorado. Într-un nou oraș, un nou stat, un nou început. Așa le-au spus vecinilor – dar nu au destăinuit nimănui unde se duc. S-au dezrădăcinat și și-au părăsit prietenii de dragul băiatului. Probabil și-au dat seama că era unica șansă de a-i oferi o viață normală.

— Într-un nou oraș, un nou stat, un nou început – și chiar un nou nume, spuse Roy. I l-au schimbat cu acte legale, nu?

— Chiar acolo, în Denver, înainte de a se muta. Date fiind circumstanțele, stenograma ședinței judecătorești este, firește, sub sigiliu.

— Bineînțeles.

— Dar eu am văzut-o. Michael Steven Ackblom a devenit Spencer Grant – numai atât, nici măcar cu vreo inițială. O alegere ciudată. Se pare că băiatul și-a selectat numele, dar nu știu de unde l-a luat.

— Din filmele vechi care îi plăceau.

— Ăă?

— Bine lucrat. Mulțumesc, Gary.

Roy se deconectă apăsând pe un buton, dar își lăsă căștile pe urechi.

Privi fotografia lui Steven Ackblom. Bărbatul dintre umbre.

Motoare, elice, dorințe puternice și simpatie pentru diavolul acela palpitau în oasele lui Roy. Tremură, înfiorat de plăcere.

Erau atât de frumoase în suferința lor, toate ca niște îngeri în agonie.

•

Pe ici, pe colo, în obscuritatea dindărătul copacilor, unde umbrele țineau soarele la distanță cea mai mare parte a zilei, pete de zăpadă albă străluceau ca niște oase în încleștarea morții.

Deșertul adevărat rămăsese în urma lor. Iarna sosise pe aceste meleaguri, fusese alungată de un dezgheț prematur, dar avea să se întoarcă înainte de venirea primăverii. Acum cerul era senin, într-o zi în care lui Spencer i-ar fi convenit ca un vânt înghețat și aspru împreună cu vârtejuri dezlănțuite de zăpadă să le întunece vederea.

— Danny a fost un strălucit programator de software, zise Ellie. Un tocilar pasionat de computere încă din gimnaziu. Și eu la fel. Până în clasa a opta, am mâncat și am băut numai computere. Ne-am întâlnit în facultate. Eu fiind doar hacker, dar

adânc vârâtă în lumea lor, formată în mare parte din băieți – asta l-a atras pe Danny la mine.

Spencer își aminti cum arăta Ellie în timp ce stătea pe nisipul din deșert: scăldată de razele soarelui matinal, aplecată asupra computerului, legându-se la sateliți, sclipitoare și expertă, cu ochii ei limpezi luminați de plăcerea reușitei, cu o buclă ca o pană de corb căzută pe obraz.

Indiferent ce și-ar fi închipuit ea, statutul de hacker nu fusese unicul lucru care îl atrăsese pe Danny. Era irezistibilă din multe puncte de vedere, dar mai ales pentru că părea mai *vie* decât majoritatea oamenilor.

Se concentra asupra drumului, însă în mod evident avea dificultăți să-și trateze trecutul cu detașare și să nu se rătăcească în el.

— După ce am absolvit, Danny a primit nenumărate oferte de posturi, dar tatăl lui ardea de nerăbdare să vină și să lucreze la Biroul de Alcool, Tutun și Arme de Foc. Pe atunci, cu mulți ani înainte de a intra în Ministerul de Justiție, Tom Summerton era directorul ATAF.

— Dar toate acestea se întâmplau sub altă guvernare.

— O, în cazul lui Tom nu conta prea mult cine deținea puterea la Washington, ce partid, de dreapta sau de stânga. Ocupase dintotdeauna o poziție importantă în ceea ce el numea în glumă „serviciul public”. Cu douăzeci de ani în urmă moștenise peste un miliard de dolari – acum probabil că sunt două – și dăruia sume imense ambelor partide. Este îndeajuns de deștept, încât să se declare independent, om de stat și nu politician, un bărbat care știe cum să rezolve problemele în orice conjunctură, fără nicio ideologie pe care să o susțină, care vrea numai să construiască o lume mai bună.

— Așa ceva este greu de mimat, zise Spencer.

— Dar extrem de ușor pentru el. Fiindcă nu crede în nimic. În afara propriei lui persoane. Și în putere. Puterea se află și în mâncare, în băutură, în iubire, în sex. *Să te folosești* de putere este aventura, și nu să urmezi idealurile pe care le servește. La Washington, lăcomia de putere îi împinge mereu pe oameni să-și vândă sufletul diavolului, dar Tom este atât de ambițios, încât cred că a obținut un preț record pentru al său.

Reacționând la furia clocotitoare din străfundurile vocii ei, Spencer zise:

— L-ai urât dintotdeauna?

— Da, recunoscu Ellie. L-am disprețuit în tăcere pe ticălosul ăla împuțit. N-am vrut ca Danny să lucreze la ATAF, pentru că era prea naiv, bătrânul îl influența prea ușor.

— Cu ce se ocupa acolo?

— O proiecta pe Mama. Sistemul de operare, software-ul care să ruleze pe el – căruia mai târziu i-au pus numele de Mama. Trebuia să fie cea mai mare, cea mai promițătoare resursă de date antiinfracțională din lume, un sistem care să proceseze miliarde de octeți la viteze nemaiîntâlnite, să ușureze colaborarea dintre forțele de stat și cele locale pentru apărarea legii, să elimine eforturile suplimentare și, în final, să le ofere oamenilor cinstiți un avantaj.

— Tulburător.

— Nu-i așa? Și Mama a devenit repede de temut. Dar Tom nu a intenționat niciodată să o pună în slujba vreunei ramuri legale a guvernului. S-a folosit de resursele ATAF pentru a o moderniza, într-adevăr, dar întotdeauna și-a dorit să facă din Mama inima Agenției sale Fără Nume.

— Și Danny și-a dat seama că treaba s-a împuțit?

— Poate că știa, dar nu voia s-o recunoască. O accepta doar.

— De cât timp?

— De prea mult timp, spuse ea cu tristețe. Până când tatăl său a părăsit ATAF și s-a mutat în Ministerul de Justiție, un an după ce înființase Agenția și o dotase cu Mama. Dar într-un final a realizat că Mama fusese destinată numai pentru a oferi guvernului posibilitatea să *comită* crime fără a da socoteală. A fost măcinat, puțin câte puțin, de furie și dezgust față de propria-i persoană.

— Și când a vrut să se retragă, nu l-au lăsat.

— Nu ne-am dat seama că nu exista nicio șansă de scăpare. Vreau să spun că Tom este categoric un rahat ambulant, însă îi era *tată.* Și Danny era singurul lui copil. Mama lui Danny murise mai demult. De cancer. Așa că Danny rămăsese totul pentru el.

După moartea violentă a mamei, Spencer și tatăl său se apropiaseră foarte mult unul de celălalt. Sau așa i se păruse. Până în acea noapte de iulie.

Ellie continuă:

— Apoi a devenit evident – slujba la Agenție reprezenta un angajament pe viață.

— Ca și cum ar fi fost avocatul personal al unei căpetenii mafiote.

— Singurul mod de a scăpa era să facă o declarație publică și să dezvăluie toate afacerile necurate ale Agenției. În secret, Danny și-a pregătit un fișier personal al software-ului Mamei și o descriere a mușamalizărilor în care fusese implicată.

— Ți-ai dat seama de primejdie?

— Până la un anumit punct. Dar în străfundul sufletului, niciunul dintre noi nu putea crede că Tom ar fi fost în stare să-l ucidă pe Danny. Aveam douăzeci și opt de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Moartea nu reprezenta pe atunci decât un concept abstract. La douăzeci și opt de ani, cine crede cu adevărat că o să moară vreodată?

— Și apoi a venit unitatea de șoc.

— Nu, un echipaj SWAT. Mult mai discret. Trei bărbați, în seara de Thanksgiving. Iarna trecută. La reședința părinților mei din Connecticut. Tatăl meu este… a fost doctor. Viața unui doctor, mai ales într-un oraș mic, nu-i mai aparține. Nici chiar de Thanksgiving. Deci… Cam pe la sfârșitul cinei, eu mă aflam în bucătărie… Scoteam din cuptor plăcinta de dovleac… Când s-a auzit soneria…

Dintr-odată, Spencer nu mai putu s-o privească în față. Închise ochii strâns.

Ellie inspiră adânc și continuă:

— Bucătăria se găsea la capătul din spate al holului. Am împins ușa turnantă ca să văd cine venise exact în clipa în care mama deschidea… Exact în clipa în care mama deschidea ușa din față.

Spencer o așteptă să-i povestească în ritmul ei. Dacă bănuielile lui în legătură cu evenimentele care se petrecuseră cu paisprezece luni în urmă, după ce ușa se deschisese, s-ar fi adeverit, aceasta era desigur prima dată când Ellie povestea cuiva despre crime. De atunci fusese mereu pe fugă, incapabilă să aibă încredere în altă ființă umană și nedorind să riște viețile unor nevinovați, amestecându-i în tragedia ei personală.

— Doi bărbați la ușa din față. Oameni obișnuiți. Ar fi putut fi foarte bine niște pacienți de-ai tatălui meu. Unul dintre ei purta o jachetă ecosez, de vânătoare. I-a spus ceva mamei mele, apoi a intrat împingând-o, cu un pistol în mână. N-am auzit nicio

împușcătură. Amortizor. Dar am văzut... un șuvoi de sânge... Și partea din spate a capului sărindu-i în aer.

Cu ochii închiși, evitând să se uite la Ellie, Spencer reuși să-și imagineze cu ușurință vestibulul casei din Connecticut și ororile descrise de ea.

— Tata și Danny se aflau în sufragerie. Am țipat: „Fugiți, plecați de aici!” Știam că sunt de la Agenție. N-am ieșit prin ușa din dos. Din instinct, probabil. Aș fi fost omorâtă pe veranda din spate. M-am refugiat în spălătoria de lângă bucătărie, apoi în garaj și am ieșit pe ușa laterală. Domeniul are peste patru mii de metri pătrați, o pajiște mare, dar eu m-am dus la gardul care despărțea proprietatea noastră de cea a lui Doyle. Nu era nimeni acasă, plecaseră în vacanță la copiii lor. Am zbughit-o pe poartă în pădurea St. George. Biserica prezbiteriană are vreo șase sau opt mii de metri pătrați și este înconjurată de pădure – în mare parte pini și platani. Am alergat. M-am oprit printre copaci. M-am uitat înapoi. M-am gândit că vreunul dintre agenți a luat-o pe urmele mele. Dar nu se întâmplase așa. Cred că ori am fost prea rapidă pentru ei, ori n-au vrut să mă urmărească pe față, cu arma în mână. Și chiar atunci a început să ningă, chiar *atunci*, cu fulgi mari și pufoși...

În spatele pleoapelor închise, Spencer putea vedea scara aceea din trecut, locul acela foarte îndepărtat: singură în întuneric, fără palton, tremurând, cu respirația întretăiată, îngrozită. Dintr-odată, torente de fulgi albi țopăiră în jurul crengilor, iar momentul făcu zăpada să pară mai mult decât o simplă schimbare de vreme – un semn prevestitor de rele.

— Era ceva tulburător în asta... Ceva nepământean, spuse Ellie, exprimând ceea ce gândise Spencer cu câteva clipe în urmă. Nu știu... Nu pot să explic... Zăpada semăna cu o cortină care cobora, ca la teatru, la sfârșitul unui act, la sfârșitul *unui lucru.* Al lui Danny și al tatălui meu.

Glasul îi tremura de emoție și amărăciune. Deoarece vorbea pentru prima dată despre asasinate, străpungând crusta care se formase deasupra durerii crude, așa cum el își închipuise.

Fără tragere de inimă, deschise ochii și o privi.

Acum nu mai era palidă. Ci de-a dreptul livid㠄. Lacrimile îi sclipeau în ochi, dar încă avea obrajii uscați.

— Vrei să conduc eu? întrebă el.

— Nu, e mai bine așa. Mă mai concentrez din când în când asupra drumului și asta nu mă lasă să mă afund prea mult în trecut.

Un indicator rutier îi anunță că mai erau doisprezece kilometri până la Newcastle.

Spencer privi prin fereastra laterală peisajul care părea arid, în ciuda puzderiei de copaci, și mohorât, în ciuda razelor de soare.

Ellie spuse:

— Apoi, pe stradă, în spatele pomilor a apărut o mașină. A trecut pe lângă un bec, iar eu mă aflam suficient de aproape, încât să-l văd pe bărbatul care stătea pe scaunul de lângă șofer. Cu o jachetă ecosez de vânătoare. Șoferul și încă unul pe bancheta din spate – trei bărbați. După ce s-au îndepărtat, am alergat printre copaci spre stradă, țipând după ajutor, după poliție, însă m-am oprit până să ajung acolo. Știam cine o făcuse… Agenția, Tom. Dar nu exista nicio dovadă.

— Și acele fișiere ale lui Danny?

— În Washington. O serie de dischete ascunse în apartamentul nostru și încă una într-un seif dintr-o bancă. Dar știam că Tom pusese mâna pe ambele, pentru că altfel n-ar fi fost atât de… Impertinent. Dacă m-aș fi dus la poliție, dacă m-aș fi arătat la față, indiferent unde, Tom m-ar fi găsit cu siguranță. Mai devreme sau mai târziu. Ar fi părut un accident sau o sinucidere. Așa că m-am întors în casă. Înapoi prin pădurea St. George, pe poarta casei lui Doyle, peste gardul din fier… Prin hol… Până la mama care zăcea în vestibul. Chiar și după atât timp, când încerc să-mi imaginez chipul ei, nu-l pot revedea fără acea rană, fără sânge, fără structura osoasă deformată de gloanțe. Nemernicii ăia nu mi-au lăsat nici măcar o amintire a feței mamei mele… Numai *lucrul* ăla îngrozitor și însângerat.

Pentru o vreme nu se simți în stare să continue.

Conștient de suferința ei, Rocky scânci ușor. Nu mai rânjea și nici nu mai dădea din cap. Se ghemuise în spațiul strâmt, cu capul în jos și cu ambele urechi pleoștite. Dorința de viteză fusese depășită, durerea femeii îl copleșise.

La trei kilometri de Newcastle, Ellie reluă:

— Iar în sufragerie, Danny și tata zăceau morți, împușcați de mai multe ori în cap, și nu pentru a fi siguri că muriseră, ci din sălbăticie. A trebuit să le ating corpurile, să le iau banii din

portofele. Aveam nevoie de fiecare dolar pe care l-aș fi putut găsi. Am cotrobăit în geanta mamei, în cutia cu bijuterii. Am deschis seiful din biroul tatălui meu și i-am luat colecția de monede. Iisuse, m-am simțit ca un hoț, mai rău decât un hoț... Ca un jefuitor de morminte. Nu mi-am împachetat lucrurile în vreo valiză – am plecat numai cu ce aveam pe mine, în parte fiindcă începusem să cred că asasinii se vor întoarce. Dar și pentru că... era atâta liniște în casă, doar eu împreună cu cadavrele și zăpada căzând dincolo de ferestre, atâta *tăcere*, de parcă nu muriseră numai mama, tata și Danny – era ca și cum întreaga planetă ar fi murit, venise sfârșitul, iar eu rămăsesem singura supraviețuitoare.

Newcastle părea o replică a orășelului Modena. Mic. Izolat. Nu le oferea nicio ascunzătoare în fața celor care puteau privi de sus întreaga lume, de parcă ar fi fost zei.

Ellie reluă:

— Am fugit cu mașina noastră, o Honda – a lui Danny și a mea – dar știam că trebuie să scap de ea în câteva ore. Când Tom și-ar fi dat seama că nu m-am dus la poliție, toată Agenția s-ar fi pus pe urmele mele și ar fi primit o descriere a mașinii, plus numărul de înmatriculare.

O privi din nou. Nu mai avea ochii umezi. Își înăbușise tristețea cu un acces puternic de mânie.

— Ce a crezut poliția că s-a petrecut în casă, cu Danny și cu părinții tăi? Unde au crezut că te-ai dus? Nu oamenii lui Summerton, ci *ceilalți*?

— Presupun că Tom a vrut să pară ca și cum un grup organizat de teroriști ne-ar fi omorât, ca să se răzbune pe el. O, probabil că ar fi profitat la maximum de asta! S-ar fi folosit de compătimirea celorlalți ca să obțină și mai multă putere în Ministerul Justiției.

— Dar dacă tu dispăruseși, nu mai avea rost să planteze dovezi false, pentru că tu ai fi putut reveni ca să le distrugi.

— Mda. Mai târziu, presa a decretat că Danny și părinții mei... Ei, știi tu, că a fost unul dintre actele acelea de violență inexplicabile despre care auzim atât de des... Vorbărie. O vorbărie îngrozitoare, scârboasă, dar a durat numai trei zile. Cât despre mine... Evident că fusesem răpită, violată, ucisă și aruncată într-un loc de nimeni știut.

— Acestea s-au petrecut cu paisprezece luni în urmă? Și Agenția încă te mai urmărește?

— Am câteva coduri importante de care ei nu știu. Datorită lui Danny, am memorat... multe informații. Nu posed nicio dovadă împotriva lor. Dar cunosc *totul* despre ei, și asta mă face extrem de periculoasă. Tom nu va înceta să mă caute câtă vreme se va afla în viață.

•

Asemenea unei imense viespi negre, elicopterul zumzăia deasupra deșertului Nevada.

Roy încă mai ținea căștile, de mărimea unor farfurioare, la urechi, pentru a putea – izolat de zgomotele motorului și ale elicei – să se concentreze asupra fotografiei lui Steven Ackblom. Cel mai puternic sunet din ținutul său privat erau bătăile lente și greoaie ale inimii.

Când ocupația secretă a lui Ackblom ieșise la iveală, Roy avea numai șaisprezece ani și încă nu se lămurise în legătură cu sensul vieții și cu locul lui în această lume. Îl încântau lucrurile frumoase: picturile lui Childe Hassam și multe altele – muzica clasică, mobila veche franțuzească, porțelanurile chinezești, poezia. Fusese întotdeauna fericit să rămână singur în cameră, ascultând stereo Beethoven sau Bach, privind fotografiile color din cărți ale ouălor Fabergé, ale argintăriei Paul Storr sau ale porțelanurilor Dinastiei Sung. De asemenea, îi plăcea să se plimbe singur printr-un muzeu de artă. Însă foarte rar se simțea fericit între oameni, deși își dorea cu disperare să-și facă prieteni și să fie iubit. În adâncul inimii sale expansive, dar precaute, tânărul Roy căpătase convingerea că se născuse pentru a aduce o contribuție importantă lumii, și știa că atunci când va descoperi care avea să fie ea, toți îl vor admira și îl vor iubi. Cu toate acestea, la șaisprezece ani, nerăbdarea tinereții îl zăpăcea și se simțea frustrat că trebuia să aștepte ca țelul și destinul să i se dezvăluie.

Îl fascinaseră versiunile ziariștilor despre tragedia Ackblom, fiindcă în misterul vieții duble a artistului el sesizase o soluție a propriei sale probleme. Obținuse două cărți cu planșe color ale tablourilor lui Ackblom – și reacționase puternic la arta acestuia. Deși pânzele lui Ackblom erau frumoase, chiar înălțătoare, entuziasmul lui Roy nu fusese stârnit de ele. Îl impresionase în

schimb lupta interioară a artistului, foarte asemănătoare cu a lui însuși.

În esență, pe Steven Ackblom îl preocupau două subiecte și pictase două tipuri de pânze.

Deși în vârstă de numai vreo treizeci și cinci de ani, el fusese îndeajuns de pasionat pentru a crea un număr imens de opere, jumătate dintre ele reprezentând natură moartă de o excepțională frumusețe: fructe, legume, roci, flori, pietriș, conținutul unui coș de cusut, nasturi, unelte, farfurii, o colecție de sticle vechi, de dopuri – obiecte aparent insignifiante, zugrăvite în cele mai mici detalii, atât de realist, încât păreau tridimensionale. De fapt, fiecare lucru sugera o hiperrealitate, părând a fi mai real decât cel care îi servise drept model, pentru că poseda o frumusețe nepământeană. Ackblom nu recurgea niciodată la expresia forțată a sentimentalismului sau a romantismului limitat; viziunea lui întotdeauna convingea, emoționa și uneori îți tăia răsuflarea.

Subiectele celorlalte picturi erau oamenii: portrete individuale sau în grup, având de la trei până la șapte modele. Cel mai frecvent numai chipuri, dar atunci când apăreau în întregime erau invariabil nuduri. Uneori bărbații, femeile și copiii lui Ackblom aveau o frumusețe eterică în aparență, deși o tensiune interioară le pângărea întotdeauna înfățișarea, ca și cum un spirit monstruos i-ar fi posedat și ar fi putut țâșni în orice moment prin pielea lor delicată. Această tensiune deforma câte o trăsătură pe ici, pe colo, nu foarte tare, dar suficient să-i lipsească de o frumusețe perfectă. Iar uneori artistul zugrăvea indivizi urâți – chiar grotești – în interiorul cărora de asemenea exista o încleștare înfricoșătoare, având totuși efectul de a modifica pe alocuri câte o trăsătură pentru a o conforma unui standard de frumusețe. Aspectul lor hidos îți dădea fiori, fiind pe alocuri atins de grație. Ca o consecință a conflictului dintre realitatea exterioară și cea interioară, chipurile oamenilor din ambele tipuri de portrete deveniseră extraordinar de sugestive, deși expresiile lor erau mai enigmatice și mai obsedante decât oricare alta existentă pe chipul vreunei ființe umane reale.

Punând mâna pe aceste portrete, presa se repezise să le interpreteze. Se afirmase că artistul – el însuși un bărbat frumos – își pictase propriul său demon interior, țipând după ajutor sau lansând un avertisment privind adevărata lui fire.

Deși nu împlinise decât șaisprezece ani, Roy Miro înțelesese că tablourile artistului nu îl zugrăveau pe el însuși, ci modul lui propriu de a percepe lumea. Ackblom nu avea nevoie să strige după ajutor sau să avertizeze pe nimeni, pentru că nu se considera un diavol. În esență, artistul spunea că nicio ființă umană, nici măcar cel mai neînsemnat obiect neînsuflețit n-ar putea atinge perfecțiunea.

Picturile măreațe ale lui Ackblom l-au ajutat pe tânărul Roy să priceapă de ce îl încânta atât de mult să rămână singur în fața realizărilor artistice ale ființelor umane, cu toate că se simțea deseori nefericit în compania oamenilor înșiși. Nicio operă de artă n-ar fi putut fi perfectă, fiind creată de o ființă umană imperfectă. Însă arta constituia o distilare a ceea ce avea mai bun omenirea, se apropia mult mai tare de perfecțiune decât aceia care o plăsmuiseră.

Faptul că obiectele neînsuflețite se aflau mai presus decât cele vii nu îl deranja. Îl accepta la fel cum acceptase să plaseze operele de artă deasupra oamenilor.

Aceasta fusese prima lecție pe care o învățase de la Steven Ackblom.

Vrând să afle mai multe despre el, Roy descoperise că artistul se izolase și discuta foarte rar cu ziariștii. Reuși să găsească două interviuri prin reviste. Într-unul, Ackblom vorbea, profund pătruns de milă, despre condiția mizeră a rasei umane. Citatele păreau să se întrepătrundă: „Iubirea este cel mai uman dintre sentimente, pentru că iubirea este murdară. Și dintre toate lucrurile pe care le simțim cu mintea și cu trupul nostru, durerea crâncenă este cea mai pură, fiindcă alungă orice altceva din conștiința noastră și atunci ne putem concentra mai intens ca niciodată.”

Ackblom preferase să se recunoască vinovat când fusese acuzat că își omorâse soția și încă patruzeci și una de femei, decât să facă față unui proces pe care nu avea cum să-l câștige. În sala de judecată, în cursul pledoariei sale, pictorul îl scârbise și îl înfuriase pe judecător când afirmase, referindu-se la cele patruzeci și una de victime: „Erau atât de frumoase în durerea lor, toate ca niște îngeri în agonie”.

Roy începea să înțeleagă cu ce se îndeletnicise Ackblom în catacombe. Supunându-și victimele la torturi, artistul încerca să le apropie de perfecțiune, să surprindă o strălucire fugară – când

încă se mai aflau în viață – a unei frumuseți egale cu cea a obiectelor neînsuflețite.

Puritatea și frumusețea reprezentau același lucru. Curbe pure, forme pure, lumină pură, culoare pură, sunete pure, emoție pură, gânduri pure, credință pură, idealuri pure. Însă ființele umane deveneau capabile de a atinge puritatea, indiferent de strădania sau de gândurile lor, foarte rar și numai în circumstanțe extreme – de aceea condiția umană era atât de demnă de milă.

Aceasta fusese a doua lecție pe care o învățase Roy de la Ackblom.

Vreme de câțiva ani, sentimentul de milă al adolescentului față de omenire se intensifică și se maturiză. La scurt timp după cea de-a douăzecea sa aniversare, când un boboc de trandafir înflorise brusc, mila i se transformă în compasiune. O considera pe ultima ca fiind o emoție mai pură decât prima. Deseori mila implica și o notă de dezgust sau un sentiment de superioritate față de obiectul ei. Dar compasiunea provenea dintr-o empatie intensă, cristalină și imaculată pentru semeni, o percepție perfectă a suferințelor lor.

Mânat de compasiune, acționând frecvent când i se oferea ocazia, dorind să construiască o lume mai bună, încrezător în puritatea motivației sale, Roy devenise o minte și mai luminată decât Steven Ackblom. Își găsise destinul.

Acum, cu treisprezece ani mai târziu, șezând în partea din spate a elicopterului care îl purta spre Utah, Roy zâmbi fotografiei artistului dintre umbrele șerpuitoare.

Ciudat cum totul în viață pare că se leagă. O clipă uitată și o față pe jumătate memorată din trecut puteau dintr-odată să devină iarăși semnificative.

Artistul nu fusese niciodată atât de important pentru Roy, încât să-l considere mentor, nici măcar sursă de inspirație. Roy nu crezuse că Ackblom fusese nebun – așa cum îl descrisese presa – ci mai curând greșit îndrumat. Cel mai potrivit remediu pentru starea de deznădejde a umanității nu era să-i oferi un unic moment de frumusețe pură fiecărui suflet imperfect, accentuând efectele durerii fizice. Asta nu reprezenta decât un triumf trecător și patetic. Cel mai bun remediu era să-i identifici pe cei care aveau mare nevoie de alinare – și apoi, cu demnitate și compasiune, să-i eliberezi rapid de povara condiției umane.

Cu toate acestea, într-un moment crucial, artistul îl învățase inconștient câteva adevăruri vitale pe un băiat dezorientat. Deși Steven Ackblom fusese o figură tragică, un om care apucase pe o cale greșită, Roy îi rămăsese dator.

I se părea un exemplu ironic – și curios – de justiție cosmică faptul că el, Roy, avea să fie cel care va scăpa lumea de fiul nerecunoscător care îl trădase pe Ackblom. Artistul pornise în căutarea perfecțiunii umane pe un drum greșit, dar, în viziunea sa, fusese bine intenționat. Lumea lor amărâtă se va apropia cu încă doi centimetri de starea ideală când Michael (acum Spencer) o va fi părăsit. Iar justiția pură îi cerea ca fiul să fie îndepărtat numai după ce va fi supus unei dureri prelungite și puternice, într-o manieră care îl va onora pe vizionarul său tată.

După ce își scoase căștile, Roy îl auzi pe pilot anunțând în difuzoare: „... După afirmațiile Centrului de Control din Vegas, ținând seama și de viteza curentă a țintei, ne aflăm la aproximativ șaisprezece minute de interceptare. Șaisprezece minute până la țintă."

•

Un cer ca sticla albastră.

Încă douăzeci și cinci de kilometri până în Cedar City.

Traficul rutier începu să se aglomereze pe cele două benzi ale autostrăzii. Ellie folosea claxonul pentru a avertiza vehiculele cu viteză mai mică decât a lor să se dea la o parte. Dacă șoferii se dovedeau a fi încăpățânați, ea risca depășiri la mustață în zone interzise sau se aventura prin dreapta pe porțiunile în care acostamentul i-o permitea.

Viteza Rover-ului scăzu simțitor din cauza traficului, dar Spencer avea senzația că gonesc nebunește. Se ținea de marginea scaunului. În spate, Rocky dădea iar afirmativ din cap.

— Chiar și fără nicio dovadă, îi sugeră Spencer, ai fi putut să te duci la ziar. Să-i îndrepți pe o pistă corectă și să-l pui pe Summerton într-o poziție defensivă...

— Am încercat de două ori. Prima dată cu o reporteră de la *New York Times.* Am contactat-o prin computerul ei de la serviciu, am purtat o conversație online și am stabilit să ne întâlnim la un restaurant indian. I-am explicat clar că, dacă va povesti oricui, absolut oricui, viața mea *și* a ei vor fi în pericol. Am ajuns acolo cu patru ore mai devreme, am studiat împrejurimile cu un binoclu de pe acoperișul clădirii de vizavi,

pentru a mă convinge că vine singură și că nu există nicio primejdie evidentă. M-am gândit să o fac să aștepte, să apar cu jumătate de oră mai târziu și să mă folosesc de acest timp pentru a supraveghea strada. Dar cincisprezece minute după ce a sosit… Restaurantul a sărit în aer.

— Și reportera?

— Moartă. Plus încă paisprezece oameni care se aflau înăuntru.

— Doamne, Dumnezeule!

— Apoi, o săptămână mai târziu, trebuia să am o întâlnire cu un tip de la *Washington Post* într-un parc public. Am aranjat-o printr-un telefon celular, de pe un acoperiș de unde supravegheam locul, dar nu puteam fi văzută. O stabilisem cu șase ore mai târziu. A trecut cam o oră și jumătate, apoi un camion al Departamentului Apelor a apărut lângă parc. Muncitorii au săpat un puț pe care l-au înconjurat cu lumini de avertizare.

— Dar nu erau de fapt muncitori.

— Aveam la mine un scanner multibandă cu baterii. Am descoperit frecvența pe care o foloseau pentru a-și coordona echipajul de așa-ziși muncitori dintr-o rulotă care servea gustări în cealaltă parte a parcului.

— Ești într-adevăr o figură, spuse el admirativ.

— Și încă trei agenți se aflau în parc, unul făcând pe cerșetorul, iar ceilalți doi ocupându-se, chipurile, de întreținere. Apoi s-a făcut ora întâlnirii și a apărut reporterul, s-a îndreptat spre statuia în fața căreia hotărâserăm să ne întâlnim – dar ticălosul era și el amestecat! L-am auzit spunându-le că nu mă vede pe nicăieri și întrebându-i ce să facă. Ei l-au liniștit, asigurându-l că totul e în ordine, cerându-i să aștepte în continuare. Șacalul ăla probabil că era la degetul cel mic al lui Summerton și îl sunase imediat după ce vorbise cu mine.

La șaisprezece kilometri de Cedar City, ajunseră în spatele unei rable Dodge care rula cu cincisprezece kilometri la oră sub limita legală. Lângă fereastra din spate atârnau două pușți.

Șoferul camionetei o lăsă pe Ellie să-l claxoneze un timp, încăpățânat ca un catâr, nevrând să se dea la o parte.

— Ce-o fi pățit cretinul ăsta? izbucni ea. Îl mai claxonă un pic, dar el făcu pe surdul. Am putea avea aici un muribund care are nevoie urgentă de un doctor.

— Pe naiba, mai curând am putea fi doar un cuplu de nebuni drogați care distrug totul numai din plăcere.

Bărbatul din camionetă nu se lăsă impresionat nici de milă, nici de frică. Într-un final, își scoase o mână pe geam și flutură un deget spre Ellie.

Nu aveau cum să-l depășească prin dreapta. Vizibilitatea era limitată și nu puteau vedea pe autostradă decât un șir nesfârșit de mașini care veneau din partea opusă.

Spencer se uită la ceas. Le mai rămâneau numai cincisprezece minute până la încetarea intervalului sigur, de două ore, estimat de Ellie.

Însă bărbatul din rablă părea că are tot timpul din lume.

— Găoază, zise ea și Rover-ul țâșni prin dreapta, încercând să depășească vehiculul pe acostament.

Când ajunse paralel cu Dodge-ul, el acceleră puternic. Ellie apăsă de două ori pedala până la podea, de două ori sări înainte și tot de două ori camioneta se ținu scai de ei.

Celălalt șofer își mută privirea de la șosea în repetate rânduri pentru a-i privi. Avea peste patruzeci de ani. Sub o șapcă de baseball, chipul trăda inteligența unei lopeți.

Evident, intenționa să țină pasul cu Ellie până când acostamentul avea să se îngusteze, obligând-o astfel să rămână în spatele lui.

Bineînțeles că mutra de lopată nu știa cu cine are de-a face, însă Ellie i-o dovedi imediat. Împinse Rover-ul spre stânga, pocnind camioneta suficient de tare, încât șoferul să se intimideze și să ridice piciorul de pe accelerație. Camioneta pierdu din viteză. Rover-ul țâșni în față. Mutra de lopată apăsă din nou pedala, dar prea târziu: Ellie intră cu Rover-ul pe asfalt în fața Dodge-ului.

În timp ce mașina fentase dreapta-stânga, Rocky scheunase, luat pe nepregătite, și căzuse pe o parte. Se cățără iar în poziție șezândă și fornăi cu ceea ce ar fi putut fi încântare sau teamă.

Spencer se uită la ceas.

— Crezi că au luat legătura cu polițiștii locali înainte să pornească după noi?

— Nu. Vor încerca să nu amestece poliția locală.

— Atunci noi după ce ne uităm?

— Dacă vin din Vegas – sau de oriunde altundeva – cred că vor fi într-un elicopter. Mai ușor manevrabil, mai flexibil. Cu

ajutorul satelitului, pot să se fixeze deasupra noastră și să ne scoată din trafic, cu puțin noroc.

Aplecându-se în față, Spencer aruncă o privire cercetătoare prin parbriz la cerul senin și amenințător.

Un claxon răsună în urma lor.

— La dracu', zise Ellie uitându-se în oglinda retrovizoare.

Privind în cea de pe partea lui, Spencer văzu că Dodge-ul îi ajunsese din urmă. Furiosul șofer claxona la fel cum Ellie făcuse înainte.

— Numai de așa ceva n-aveam nevoie acum, se îngrijoră ea.

— OK, spuse Spencer, hai să vedem dacă știe să se poarte. Dacă supraviețuim Agenției, atunci o să ne întoarcem și o să-l lăsăm să ne cotonogească.

— Crezi că ar vrea?

— Pare un tip rezonabil.

Forțând Rover-ul mai tare ca oricând, Ellie reuși să-i arunce o privire lui Spencer și să zâmbească.

— Te adaptezi repede.

— E contagios.

Pe ici, pe colo, împrăștiate pe ambele margini ale autostrăzii, se înălțau case, magazine. Încă nu intraseră în Cedar City, dar se întorseseră în mod sigur în mijlocul civilizației.

Idiotul din Dodge claxona cu un asemenea entuziasm, încât fiecare rafală părea să-i trimită fiori prin vintre.

•

Pe ecranul monitorului din servieta deschisă se afla imaginea transmisă din Las Vegas, fotografiată de Earthguard, foarte mult mărită și prelucrată, care surprindea autostrada chiar la vest de Cedar City.

Range Rover-ul executa o cascadorie după alta. Cu servieta deschisă în poală, Roy rămase țintuit în scaunul din spatele elicopterului de aceste performanțe ce păreau desprinse dintr-un film de acțiune, deși văzut dintr-un unghi nepotrivit.

Nimeni nu conducea atât de repede, strecurându-se de pe o bandă pe alta, uneori împotriva fluxului opus de mașini, decât dacă era beat sau urmărit. Acest șofer nu băuse. Rover-ul nu se clătina absolut deloc. Era condus grăbit, nesăbuit, dar cu mare îndemânare. Și după toate aparențele, nu îl urmărea nimeni.

Roy se convinse într-un final că la volanul acelui vehicul nu putea fi decât femeia. După ce o alarmase semnalul pe care

satelitul îl trimisese computerului ei, faptul că nicio mașină nu gonea în urma-i sigur n-ar fi liniștit-o. Știa că ori ar fi așteptat-o la un blocaj al drumului, ori ar fi atacat-o din aer. Înainte de a se întâmpla unul dintre aceste două lucruri, ea încerca să ajungă într-un oraș, unde s-ar fi putut amesteca în fluxul aglomerat al traficului rutier și ar fi profitat de orice facilitate oferită de labirintul urban pentru a scăpa.

Bineînțeles că Cedar City nu era totuși suficient de mare pentru a-i pune pe tavă vreo ocazie. Evident, ea subestima puterea și claritatea urmăririi de pe orbită.

În partea din față a compartimentului rezervat pasagerilor, ofițerii își verificau armele. Își vârâră în buzunare provizii suplimentare de muniție.

Îmbrăcămintea civilă reprezenta uniforma pentru această misiune. Voiau să îi ajungă, s-o ucidă pe femeie, să-l captureze pe Grant și să plece înainte de intervenția forțelor locale de apărare a legii. Dacă s-ar fi amestecat și acestea, ar fi trebuit să le păcălească, lucru care ar fi implicat riscul de a face greșeli și de a se demasca – mai ales că nu aveau nicio idee despre cât de multe știa Grant și ce ar fi putut el să spună dacă polițiștii ar fi insistat să-i vorbească. În plus, discuțiile cu localnicii însemnau pierdere de vreme. Ambele elicoptere fuseseră dotate cu numere de înmatriculare false, pentru a-i induce în eroare pe eventualii observatori. Atât timp cât bărbații nu purtau nicio uniformă sau vreo insignă care să-i identifice, martorii ar fi avut foarte puține de povestit mai târziu poliției.

Toți membrii echipajului de atac, inclusiv Roy, purtau veste antiglonț sub haine și dețineau legitimații ale Agenției de Luptă Antidrog, pentru a le prezenta oficialităților locale în caz de nevoie. Însă cu puțin noroc, ar fi decolat la trei minute după asalt, cu Spencer Grant prizonier, plus cadavrul femeii, fără ca vreunul dintre ei să fi fost rănit.

Femeia era terminată. Încă mai respira, inima încă îi mai bătea, dar, de fapt, deja murise.

Pe computerul din poala lui Roy, Earthguard 3 arătă cum ținta încetinește foarte mult. Apoi Rover-ul trecu pe lângă un alt vehicul, probabil o camionetă, pe acostamentul autostrăzii. Camioneta își mări viteza și, dintr-odată, păru să se pornească o întrecere dură.

Încruntându-se, Roy privi chiorâș la ecranul monitorului.

Pilotul anunță că mai sunt cinci minute până la interceptare.

•

Cedar City.

Traficul se aglomerase prea mult pentru a le oferi vreo posibilitate de scăpare și prea puțin pentru a-l induce în eroare pe Earthguard. De asemenea, o stânjenea și faptul că acum se aflau pe drumuri mărginite de rigole, în locul autostrăzii cu acostamente largi. Și semafoarele. Și acel jocheu tâmpit din camionetă care claxona atât de insistent.

•

Ellie coti la dreapta într-o intersecție, studiind frenetic ambele părți ale străzii. Restaurante de fast-food. Benzinării. Magazine mici. Nu știa exact ce caută. Avea să-l recunoască doar când îl va vedea: un loc sau un prilej de care s-ar fi putut folosi.

Cerceta teritoriul în speranța de a descoperi o ascunzătoare: vreun crâng de conifere, vreun garaj mare, orice loc unde ar fi scăpat de ochii din cer și în care ar fi abandonat Rover-ul fără a fi remarcați. Apoi ar fi cumpărat sau ar fi furat o altă mașină, și astfel, nemaiputând fi recunoscuți de pe orbită, s-ar fi pierdut în trafic.

Ea presupunea că și-ar fi câștigat un pat de cuie în Hades dacă l-ar fi omorât pe cretinul din Dodge – dar poate ar fi meritat prețul. Strivea claxonul de parcă ar fi fost o maimuță dezorientată și nebună, hotărâtă să lovească obiectul acela până când ar fi încetat să mai behăie.

Încerca să-i depășească de fiecare dată când mașinile de pe banda opusă se împuținau, dar Ellie îi bloca drumul. Aripa dreaptă a camionetei fusese zgâriată și îndoită îngrozitor când se pocnise cu Rover-ul, așa că tipul își închipuia probabil că nu mai are nimic de pierdut dacă trece pe partea stângă și o obligă să urce pe trotuar.

Însă ea nu putea să-l lase. Timpul se scurgea cu multă repeziciune. Cearta cu maimuțoiul ar fi consumat alte minute prețioase.

— Spune-mi că nu-i așa, zbieră Spencer acoperind țipătul asurzitor al claxonului.

— Ce?

Apoi își dădu seama că el arăta cu degetul spre parbriz. Ceva pe cer. Spre sud-vest. Două elicoptere mari. Unul puțin mai în spate și mai la stânga față de celălalt. Ambele negre. Carcasele

și geamurile sclipeau de parcă ar fi fost poleite, iar elicea licărea în soare. Cele două aparate păreau două insecte gigantice desprinse dintr-un film apocaliptic științifico-fantastic al anilor cincizeci, despre primejdiile radiației nucleare. La mai puțin de trei kilometri depărtare.

Văzu un complex de magazine în formă de U la stânga, în fața lor. Patinând pe gheața fragilă a instinctului, ea acceleră, luă o curbă bruscă printr-o gaură în fluxul de mașini și pătrunse pe aleea scurtă care ducea la parcare.

Lângă urechea ei dreaptă, câinele lătra entuziasmat, râzând parcă: *ham, ham, ham, ham, ham, ham*!

Spencer tot mai trebuia să țipe, fiindcă șoferul care claxona se ținea strâns în spatele lor:

— Și acum?

— Trebuie să facem rost de altă mașină.

— De aici, de afară?

— N-avem de ales.

— Or să ne vadă.

— Vom crea o diversiune.

— Cum?

— Mă gândesc, zise ea.

— De asta mi-era teamă.

Numai cu o ușoară apăsare pe frână, ea coti la dreapta și apoi goni spre sud, pe asfaltul din parcare, în loc să se apropie de magazine.

Camioneta rămase în spatele lor.

Pe cer, în partea de sud-vest, cele două elicoptere se găseau la mai puțin de doi kilometri de ei. Deja își schimbară direcția spre Range Rover. Coborau pe măsură ce se apropiau.

Magazinul din mijlocul complexului în formă de U era un supermarket. În dosul vitrinelor și al ușilor din sticlă, tuburi fluorescente luminau puternic interiorul cavernos. Două firme mai mici flancau magazinul, oferind spre vânzare haine, cărți, discuri și alimente. O mulțime de prăvălioare umpleau restul complexului.

Fiind încă devreme, cele mai multe magazine abia se deschiseseră. Numai supermarketul avea program nonstop, și majoritatea mașinilor din parcare – douăzeci sau treizeci – se înghesuiseră în fața intrării lui.

— Dă-mi pistolul, spuse ea, grăbită. Pune-mi-l în poală.

Spencer îi dădu SIG-ul, apoi ridică și celălalt pistol de pe podea, dintre picioarele lui.

Nu exista nicio șansă de a crea vreo diversiune spre sud. Ea luă o curbă strânsă și bruscă, în formă de U, și se îndreptă către nord, spre centrul parcării.

Manevra îl surprinse atât de mult pe maimuțoi, încât derapă și aproape se rostogoli în încăpățânarea lui de a se ține după ei. Până la urmă, în timp ce își recăpăta controlul asupra mașinii, încetă să mai claxoneze.

Câinele încă mai lătra: *ham, ham, ham, ham, ham*!

Ea continua să meargă paralel cu strada pe care venise când descoperise complexul, rămânând departe de magazine.

— Vrei să iei ceva cu tine? întrebă Ellie.

— Doar geamantanul.

— N-ai nevoie de el. Deja am scos banii.

— Poftim?

— Cei cincizeci de mii vârâți sub fundul fals.

— Ai găsit banii?

— I-am găsit.

— I-ai scos din valiză?

— Sunt acolo, în geanta de pânză din spatele scaunului meu. Laolaltă cu laptop-ul și cu alte lucruri.

— Mi-ai găsit banii? repetă el nevenindu-i să creadă.

— O să vorbim mai târziu despre asta.

— Poți să fii sigură.

Maimuțoiul din Dodge își revenise și claxona isteric, dar nu se mai afla la fel de aproape de ei.

Spre sud-vest, elicopterele roiau la mai puțin de un kilometru depărtare și la numai vreo treizeci de metri deasupra solului, coborând încă.

— Vezi geanta despre care ți-am zis?

El se uită în spatele scaunului.

— Da. Cea de lângă Rocky.

După ce se ciocniseră de Dodge, nu știa sigur dacă portiera de pe partea ei avea să se deschidă ușor. Nu voia să se lupte cu geanta și cu ușa în același timp.

— S-o iei când o să ne oprim.

— Ne oprim? întrebă el.

— Mda.

O curbă finală. Cu viteză la dreapta. Se precipită pe una dintre aleile din centrul parcării. Ducea direct spre est, exact spre vitrinele magazinului. În timp ce se apropia de clădire, ea își puse mâna pe claxon și o ținu acolo, făcând și mai multă gălăgie decât maimuțoiul din urma lor.

— O, nu, spuse Spencer întrezărind ce avea de gând.

— Diversiunea! strigă ea.

— E o nebunie!

— N-am de ales!

— Totuși e o nebunie!

În partea din față a magazinului, steaguri și afișe publicitare drapau mari porțiuni ale vitrinelor, tăcând reclamă pentru Coca-Cola, cartofi, hârtie igienică și săruri minerale pentru filtrele de apă potabilă. Cele mai multe se aflau în jumătatea de sus a geamurilor; printre ele, Ellie putea distinge casele de marcat. Sub lumina fluorescentă, câțiva funcționari și clienți priveau afară, alarmați de claxoanele stridente. În vreme ce se apropiau, chipurile îndepărtate păreau de un alb-strălucitor, aidoma măștilor de arlechin. O femeie fugi, și toți din jurul ei se împrăștiară rapid.

Spera din tot sufletul că vor reuși să se adăpostească la timp. Nu voia să rănească vreun martor nevinovat. Dar nici nu-și dorea să fie împușcată de cei care aveau să coboare din elicoptere.

Să scape sau să moară.

Rover-ul se deplasa repede, dar nu exagerat. Șmecheria era să aibă suficientă viteză pentru a sări peste bordură pe trotuarul larg din fața magazinului, să treacă prin sticlă și prin rafturile cu marfă aflate imediat în spatele vitrinei. Dar cu o viteză prea mare, s-ar fi putut ciocni cu casele de marcat riscând să moară.

— O să reușim! Apoi își aminti că nu trebuie să mintă niciodată în fața unui câine. Probabil!

Deasupra claxoanelor și a zgomotelor motoarelor, ea auzi dintr-odată *huruitul* elicopterelor. Sau poate că mai degrabă simți rafalele de vânt stârnite de elice. Se aflau probabil deasupra parcării.

Roțile din față împunseră bordura, Rover-ul se săltă, Rocky lătră speriat, iar Ellie luă mâna de pe claxon și, simultan, ridică piciorul de pe accelerație. Apăsă frâna și roțile se izbiră de beton. Trotuarul nu mai păru atât de larg când Rover-ul derapă

pe pavaj cu o viteză de cincizeci-șaizeci de kilometri la oră și cu un scrâșnet – ca guițatul unui porc speriat – de cauciucuri fierbinți pe asfalt, deloc larg, la naiba, nu *îndeajuns* de larg! Văzu imaginea reflectată a Rover-ului și, aproape instantaneu, cascade de sticlă răsunară pe jos ca niște țurțuri de gheață ce se sfărâmă. Își croiră drum printre rafturile mari din lemn pe care se aflau saci de câte douăzeci de kilograme cu cartofi și, într-un final, se pocniră de marginea unei case de marcat. Tăbliile din placaj se despicară, tejgheaua din oțel inoxidabil se îndoi ca o folie de împachetat cadouri, banda rulantă din cauciuc se rupse în două, se desprinse de pe role și se undui în aer ca un vierme intestinal uriaș, iar casa de marcat fu cât pe ce să se rostogolească pe podea. Impactul nu fusese chiar atât de dur pe cât se temuse Ellie și, ca și cum le-ar fi sărbătorit deznodământul fericit, suluri vesele de pungi din plastic translucid înfloriră în aer, parcă ieșite din buzunarul unui magician invizibil.

— OK? întrebă ea, desfăcându-și centura de siguranță.

— Data viitoare eu conduc!

Ellie încercă portiera. Protestă, scârțâi, scrâșni, dar nici impactul cu Dodge-ul, nici intrarea explozivă în magazin nu înțepeniseră încuietoarea. Înșfăcând SIG-ul pe care îl ținuse strâns între coapse, ea coborî grăbit din Range Rover.

Spencer deja ieșise pe partea cealaltă.

Dimineața vuia de zgomotul elicopterelor.

•

Cele două aparate JetRanger apărură pe ecranul computerului pentru că intraseră în interiorul acelor zone supravegheate prin ochii lui Earthguard. Roy se afla în al doilea elicopter, studiind partea de sus a mașinii filmate de pe orbită, minunându-se de posibilitățile lumii moderne.

Fiindcă pilotul făcuse o manevră ciudată pentru a se apropia de țintă, Roy nu putea să vadă nimic prin hublourile din dreapta sau din stânga. Se folosea de computer pentru a urmări tentativele Range Rover-ului din parcare – care gonea haotic în toate direcțiile – de a scăpa *de* camionetă. În timp ce aceasta încerca să-și recâștige viteza după o întoarcere periculoasă, Rover-ul se îndreptă spre clădirea centrală a complexului – care era, judecând după dimensiuni, un supermarket sau un magazin cu prețuri reduse ca Wall-Mart sau Target.

Roy își dădu seama numai în ultimul moment că Rover-ul avea să intre în el. După impact, se așteptă să-l vadă ricoșând, devenind o masă de metal diform și turtit. Dar dispăru cufundându-se în clădire. Realiză cu oroare că intrase printr-o ușă sau printr-un perete de sticlă și că ocupanții mașinii scăpaseră probabil cu viață.

Ridică servieta deschisă din poală, o așeză pe jos în spațiul dintre șirurile de scaune și țâșni în picioare alarmat. Nu se opri pentru a se deconecta de Mama trecând prin toate procedurile de securitate, nu scoase computerul din priză, ci păși peste el, grăbindu-se spre cabina pilotului.

Din ceea ce văzuse pe ecran, știa că ambele elicoptere depășiseră cablurile electrice de pe stradă. Se aflau deasupra parcării, coborând ușor, cu o viteză de numai trei-patru kilometri la oră, rotindu-se. Se apropiaseră atât de *mult* de femeie, dar acum ea dispăruse din raza lor vizuală.

Și, o dată ieșită din raza lor vizuală, ar fi putut să le scape. Să fugă din nou. Nu! Inacceptabil!

Înarmați și gata de acțiune, cei patru agenți se ridicaseră în picioare și blocau coridorul lângă ieșire.

— La o parte, dați-vă la o parte!

Roy își croi drum printre matahalele înghesuite spre capătul culoarului, smuci ușa și se aplecă în carlinga strâmtă.

Pilotul se concentra să ocolească stâlpii și mașinile din parcare în timp ce cobora lin cu JetRanger-ul. Dar cel de-al doilea bărbat, copilot și pilot în același timp, se răsuci spre Roy de îndată ce acesta deschise ușa.

— A intrat în clădirea aia blestemată, spuse Roy, uitându-se prin parbriz la cioburile de sticlă din fața supermarket-ului.

— Dură, nu? zise aprobator pilotul, rânjind.

Prea multe mașini se găseau în zona centrală pentru a permite măcar unui singur elicopter să aterizeze exact în fața magazinului. Cotiră spre extremitățile clădirii, unul spre nord, iar celălalt spre sud.

Arătând spre primul JetRanger în care se afla restul de opt agenți ai echipajului de asalt, Roy zise:

— Nu, nu. Spune-i că vreau să se ducă în spatele clădirii, nu aici, în spate, iar cei opt oameni să se desfășoare acolo, să oprească toți pietonii.

Pilotul intrase deja în legătură cu celălalt aparat. În timp ce plana la șase metri deasupra parcării, el repetă ordinele lui Roy în microfonul atașat căștilor.

— Vor încerca să traverseze magazinul și să iasă prin spate, zise Roy, luptându-se să-și reprime furia și să rămână calm. Respiră adânc. Să intre aburii de culoarea piersicii ai calmului. Să iasă vaporii verzi ca fierea ai mâniei, ai încordării și ai stresului.

Elicopterul lor ajunsese prea jos pentru ca Roy să mai poată vedea ceva peste acoperișul magazinului. Însă din imaginea înregistrată de pe Earthguard își aminti ce se găsea în spatele complexului: o alee largă de serviciu, un zid din beton și apoi un șantier de construcții unde se înălțau o mulțime de copaci. Case și copaci. Prea multe ascunzători, prea multe vehicule care ar putea fi furate.

La nord de ei, exact în clipa în care primul JetRanger se pregătea să aterizeze în parcare, pilotul primi mesajul lui Roy. Elicea se roti mai repede și aparatul începu să se ridice în aer.

Piersica înăuntru. Verdele afară.

•

Conținutul pungilor de douăzeci de kilograme se împrăștiase, formând un covor maroniu care trosni sub tălpile lui Spencer când coborî din Rover și porni în goană printre cele două case de marcat. Ducea geanta din pânză de mânere și ținea strâns Uzi-ul.

Privi la dreapta. Ellie alerga paralel cu el în spațiul alăturat dintre casele de marcat. Culoarele pentru cumpărători erau lungi și străbăteau magazinul până la capătul din dos.

— Ieșim prin spate. Fugi spre partea dindărăt a magazinului!

Pornind după ea, își aminti de Rocky. Dulăul coborâse imediat în urma lui. Unde se afla domnul Câine Rocky?

Se opri, se întoarse și îl văzu pe animalul hămesit lângă casa de marcat pe lângă care tocmai trecuse. Rocky înfuleca bucățelele maronii care se zdrobiseră sub tălpile stăpânului său. Hrană uscată pentru câini. Douăzeci de kilograme sau chiar mai mult...

— Rocky!

Potaia își înălță capul și dădu din coadă.

— Vino!

Rocky nu ascultă comanda. Mai înhață vreo câțiva biscuiți, ronțăindu-i cu satisfacție.

— Rocky!

Câinele îl privi din nou, cu o ureche ciulită și una pleoștită, cu coada stufoasă lovind în lateral tejgheaua.

Pe cel mai sever ton, Spencer zise:

— *Ai mei*!

Regretând, dar supus, puțin rușinat, Rocky plecă totuși de lângă mâncare. Când o văzu pe Ellie, care se oprise la mijlocul culoarului să-i aștepte, o luă la goană. Femeia își reluă fuga, iar Rocky se repezi entuziasmat după ea, habar n-având că alergau pentru a-și salva viețile.

La capătul culoarului, trei bărbați apărură din stânga și se opriră când îi văzură pe Ellie și pe Spencer cu armele în mâini, urmați îndeaproape de câine. Doi purtau uniforme albe, cu numele brodate pe buzunarul bluzei – angajați ai magazinului. Al treilea, în haine de stradă, ținând într-o mână o franzelă franțuzească, probabil că era un client.

Cu un zel și o agilitate mai mari decât ale unei pisici, Rocky își transformă goana năvalnică într-o retragere imediată. Învârtindu-se în jurul cozii vârâte între picioare, aproape târându-se, se împletici spre stăpânul său căutând protecție.

Bărbații erau speriați, nicidecum agresivi. Încremeniseră, blocându-le drumul.

— *La o parte*! strigă Spencer.

Țintind în tavan, el își sublinie cuvintele cu o rafală scurtă a Uzi-ului, spărgând un tub fluorescent și provocând un duș de sticlă și de gresie sfărâmată.

Înfricoșați, cei trei oameni se împrăștiară.

Două uși glisante din spatele magazinului se aflau între rafturile cu lactate din stânga și frigiderele cu came și brânză din dreapta. Ellie se izbi în ele. Spencer o urmă împreună cu Rocky. Ieșiră într-un coridor scurt, mărginit de birouri.

Aici, zgomotul elicopterelor se auzea mai slab, înăbușit.

La capătul coridorului, năvăliră într-o cameră cavernoasă așezată de-a latul clădirii, cu pereți golași din beton, cu lumină fluorescentă și căpriori în loc de tavan. O zonă din centrul încăperii rămăsese liberă, dar în jurul ei cutii de carton erau stocate una peste alta până la cinci metri înălțime, lăsând două

culoare de o parte și de alta a lor – depozit suplimentar de diverse mărfuri, de la produse alimentare până la șampoane.

Spencer remarcă vreo câțiva lucrători care priveau prudent dintre șirurile de cutii.

În față, dincolo de zona de lucru, văzură o ușă enormă din metal, glisantă, prin care camioanele puteau intra pentru a fi descărcate. La dreapta acesteia se afla o ușă obișnuită. Fugiră spre ea, o deschiseră și ieșiră afară, pe o alee de serviciu largă de cincisprezece metri.

Nu se zărea nimeni.

O copertină de vreo șase metri lățime fusese montată pe zidul de deasupra ușii glisante. Se întindea pe toată lungimea magazinului, acoperind aproape jumătate din alee, permițând camioanelor să se adăpostească pentru a fi descărcate indiferent de vreme. Acum îi apăra și pe ei de ochii din cer.

Dimineața era surprinzător de friguroasă. Deși în depozit și în magazin fusese răcoare, Spencer nu se așteptase ca afară să fie totuși atât de rece. Probabil că erau numai vreo câteva grade peste zero. În cele două ore și ceva de cascadorii rutiere, ei ajunseseră de la marginea deșertului la o altitudine mai mare, cu o climă diferită.

Nu crezu că este bine să urmeze aleea de serviciu, care probabil ocolea complexul în formă de U. În orice parte ar fi luat-o – spre stânga sau spre dreapta – ar fi ieșit din nou în parcarea din fața magazinului.

Un zid de nouă metri înălțime separa complexul de cartier: blocuri din beton zugrăvite în alb, acoperite cu cărămizi. Dacă ar fi avut numai șase metri, ar fi putut să-l escaladeze suficient de rapid, încât să scape. Dar așa nu exista nicio șansă. Ar fi reușit să arunce destul de ușor peste el geanta din pânză, dar n-ar fi putut să salte și un câine de treizeci de kilograme și să spere că va ajunge cu bine pe partea cealaltă.

Venind din fața supermarket-ului, zgomotul motoarelor de la cel puțin unul dintre elicoptere se modifică simțitor. Vuietul elicei se intensifică. Se îndrepta deci spre spatele clădirii.

Ellie se repezi la dreapta, de-a lungul peretelui acoperit al magazinului. Spencer știa ce voia să facă. Mai aveau o ultimă speranță. O urmă.

Se opri la limita copertinei care marca sfârșitul supermarket-ului. Apoi începea zidul din spate al altui magazin din complex.

Ellie se încruntă la Rocky.

— Stai aproape de zidul clădirii, lipește-te de el, îi spuse, de parcă dulăul ar fi înțeles.

Și poate chiar așa era. Ellie ieși sub razele soarelui, neținând seama de propriul ei sfat, dar Rocky tropăi între ea și Spencer, mergând pe lângă zidul complexului.

Spencer nu știa dacă satelitul reușea să-i deosebească de restul structurii. Nu știa nici dacă marginea acoperișului ce ieșea în afară jumătate de metru constituia un adăpost. Dar chiar dacă tactica ei era bună, Spencer tot se mai *simțea urmărit.*

Tunetul bolborosit al elicopterului deveni și mai puternic. Judecând după intensitate, se ridicase deasupra parcării, începând traversarea acoperișului.

La sudul supermarket-ului, prima clădire aparținea unei spălătorii. O plăcuță cu numele proprietarului se afla la intrarea personalului. Se apropiară și apăsară pe clanță. Încuiat.

Cerul se umpluse cu zgomote apocaliptice.

Dincolo de spălătorie se găsea un magazin de papetărie Hallmark. Ușa de serviciu era descuiată. Ellie o deschise grăbit.

•

Roy Miro se aplecase peste ușa carlingii pentru a urmări cum al doilea elicopter se înălță deasupra clădirii, plană pentru o clipă, apoi traversă acoperișul spre partea cealaltă a supermarket-ului.

Arătând spre o anumită porțiune de asfalt și adresându-se pilotului, Roy strigă:

— Acolo! Aterizează în fața magazinului Hallmark, lasă-ne chiar acolo.

În timp ce pilotul cobora ultimii șase metri, îndreptându-se spre punctul indicat, Roy se alătură celor patru agenți, la ușa compartimentului rezervat pasagerilor. Inspiră profund. Piersica înăuntru. Verdele afară.

Își scoase Beretta din tocul de la umăr. Amortizorul încă mai era montat pe țeavă. Îl îndepărtă și îl vârî în buzunarul interior al jachetei. Această operațiune, nefiind una clandestină, nu necesita amortizor, nu când atrăseseră deja atenția asupra lor. Și apoi pistolul funcționa mai bine astfel.

Aterizară.

Unul dintre agenți deschise ușa și ieșiră rapid, unul după altul, în vârtejul dezlănțuit de paletele elicei.

•

În timp ce îi urma pe Ellie și pe Rocky spre camera din spate a papetăriei, Spencer își ridică privirea la vacarmul de deasupra. Proiectată pe cerul complet senin, exact deasupra capului, apăru mai întâi partea laterală a elicei care sfâșia aerul uscat din Utah. Apoi se ivi antena curbată de pe botul aparatului. Când rafalele de aer îl loviră, el păși înăuntru și închise ușa, la timp pentru a nu fi observat.

Încuietoarea avea o siguranță pe partea interioară. Deși echipajul de asalt urma să cerceteze mai întâi spatele supermarket-ului, Spencer o trase.

Se aflau într-un depozit strâmt și lipsit de ferestre, care mirosea a trandafiri. Ellie deschise o altă ușă, înainte ca Spencer să o închidă pe prima. Dincolo de depozit exista un mic birou luminat cu tuburi fluorescente. Două mese. Dosare.

Se zăreau încă două uși. Una, întredeschisă, dădea într-o baie minusculă: un closet și o chiuvetă. Cealaltă lega biroul de magazinul propriu-zis.

În depozitul lung și îngust se îngrămădeau piramide de felicitări, etajere cu vederi, hârtie de împachetat, jocuri de puzzle, maimuțoi pufoși, lumânări ornamentale și alte mărunțișuri. Se vindea colecția pentru Valentine’s Day; steaguri se aglomerau laolaltă cu panouri decorative, toate numai inimioare și flori.

Atmosfera sărbătorească îi aminti în mod neplăcut că, indiferent ce avea să se întâmple cu el, cu Ellie și cu Rocky în următoarele câteva minute, lumea urma să meargă înainte, nepăsătoare. Dacă ar fi fost împușcați în Hallmark, corpurile le-ar fi fost duse de acolo neîntârziat, sângele ar fi fost șters de pe covor, deodorantul de împrospătare a aerului ar fi umplut camera cu miros de trandafiri, câteva noi produse aromate ar fi fost puse în vânzare și șuvoiul de îndrăgostiți care veneau să cumpere nu s-ar fi micșorat câtuși de puțin.

Două femei, evident angajate, stăteau lângă vitrină, cu spatele la ei. Priveau la ce se întâmpla în parcare.

Ellie se îndreptă spre ele.

Urmând-o, Spencer se întrebă dacă intenționa să ia ostatici. Nu-i surâdea ideea. Absolut deloc. O, Iisuse, nu! Oamenii aceștia ai Agenției, după cum îi descrisese ea și după cum îi văzuse că acționau, n-ar fi ezitat să împuște un ostatic, fie el femeie sau

copil, pentru a-și atinge ținta – mai ales la începutul operațiunii, când martorii erau buimaci și reporterii încă nu apăruseră cu aparatele lor de fotografiat.

Nu voia să-și mânjească mâinile cu sânge inocent.

Bineînțeles, nu puteau să aștepte în Hallmark până când agenții ar fi plecat. Negăsindu-i în supermarket, cercetarea s-ar fi extins în mod sigur și în celelalte magazine.

Cea mai bună soluție era să iasă pe ușa din față a papetăriei în vreme ce atenția echipajului de atac se concentra asupra supermarket-ului, să încerce să fure o mașină din parcare și să o pornească direct de la sârmele de contact. Cam greu. O probabilitate de scăpare subțire ca hârtia, și speranța la fel. Dar numai asta le rămăsese și, fiind mai bună decât ideea de a lua ostatici, se agăța cu putere de ea.

Elicopterul aterizând chiar lângă ușa din spate, papetăria fu invadată de uruitul motoarelor și bubuiturile elicelor; nici sub un montagnes russes n-ar fi fost atâta gălăgie. Panourile pentru Valentine fremătau deasupra. Sute de brelocuri zornăiau pe cârligele standului de prezentare. O colecție de rame mici ornamentate zăngănea pe raftul din sticlă. Până și pereții magazinului păreau să bubuie ca niște tobe africane.

Trepidațiile deveniseră atât de puternice, încât se îndoia de siguranța magazinului. Probabil că era o construcție șubredă, din cele mai ieftine materiale, dacă un elicopter reușea să inducă atâtea vibrații în pereți.

Aproape ajunseseră în partea din față a prăvăliei, la vreo cinci metri de cele două femei, când sursa acestui scandal înfricoșător deveni evidentă: al doilea elicopter ateriza în fața complexului, dincolo de trotuarul acoperit, în parcare. Aparatele flancaseră magazinul și acum îl zguduiau din temelii.

Ellie se opri când văzu elicopterul.

Rocky părea mai puțin speriat de zgomotele asurzitoare decât de un afiș al lui Beethoven – steaua de cinema, un Saint Bernard, nu compozitorul – și se retrase, refugiindu-se în spatele ei.

Cele două femei de la geam încă nu realizaseră că nu erau singure. Stăteau una lângă alta, discutând aprins; deși vocile lor se ridicau deasupra larmei elicopterelor, cuvintele rămâneau de neînțeles pentru Spencer.

În timp ce se apropia de Ellie, privind îngrozit spre JetRanger, el văzu cum o ușă alunecă într-o parte, în fuzelaj. Bărbați înarmați săriră pe asfalt, unul după altul. Primul căra o mitralieră mai mare decât Micro Uzi-ul lui Spencer. Al doilea purta o armă automată. Al treilea transporta două lansatoare de grenade, fără îndoială grenade din cauciuc, gaze lacrimogene sau paralizante. Al patrulea ducea o pușcă-mitralieră, iar al cincilea doar un pistol.

Al cincilea, și ultimul, arăta diferit de matahalele care îl precedaseră. Mai scund, chiar puțin durduliu. Ținea pistolul într-o parte, îndreptat spre pământ, și fugea mai anevoios decât companionii săi.

Niciunul dintre cei cinci nu se apropie de papetărie. Alergară spre supermarket și ieșiră rapid din raza lor vizuală.

Motorul elicopterului funcționa în gol. Elicea se rotea încă, dar cu o viteză mai mică. Echipajul de asalt spera probabil să se întoarcă repede din misiune.

— Doamnelor, spuse Ellie.

Femeile nu o auziră din cauza zgomotului asurzitor și a conversației lor aprinse.

Ellie ridică vocea:

— *La dracu' doamnelor*!

Speriate, țipând, cu ochii măriți, în sfârșit se întoarseră.

Ellie nu îndreptă SIG-ul spre ele, dar se asigură că îl remarcaseră.

— Plecați de lângă ferestrele alea, veniți aici!

Ezitară, se uitară una la alta, apoi la pistol.

— Nu vreau să vă fac niciun rău. Ellie vorbise cu o sinceritate desăvârșită. Dar o să fac ce trebuie dacă nu *veniți imediat aici*!

Femeile se îndepărtară de vitrină; una dintre ele, mișcându-se mai lent, aruncă o privire spre intrarea de alături.

— Nici să nu te gândești la asta, îi strigă Ellie. Te-aș împușca în spate. Dacă nu ai muri, ai rămâne toată viața într-un scaun cu rotile. OK, da, așa-i mai bine, vino aici!

Spencer se dădu la o parte – cu Rocky ascuns după el – în timp ce Ellie le conducea pe femeile speriate de-a lungul coridorului. La jumătatea lui, le puse să se întindă cu fața la podea, una lângă alta, cu capetele spre peretele din spate.

— Dacă vreuna dintre voi își ridică privirea în următoarele cincisprezece minute, vă omor pe amândouă, le avertiză Ellie.

Spencer nu știa dacă și de această dată fusese sinceră, ca atunci când le spusese că *nu vrea* să le facă niciun rău. Dacă ar fi fost în locul lor, nu și-ar fi ridicat capul până la Crăciun.

Răsucindu-se către el, Ellie îl anunță:

— Pilotul a rămas în elicopter.

Spencer făcu repede câțiva pași spre vitrina magazinului. Prin geamul carlingii, văzu un membru al echipajului, probabil copilotul.

— Sunt sigur doi.

— Nu participă la atac? întrebă Ellie.

— Nu, bineînțeles că nu, sunt aviatori, nu pușcași.

Ea merse până la ușă și privi spre nord, în fața magazinului.

— Trebuie să reușim. N-avem timp să ne mai gândim. Trebuie s-o facem.

Nu mai era nevoie ca Spencer s-o întrebe despre ce vorbea. Supraviețuise datorită instinctului și căpătase experiență în cele paisprezece luni, iar *el* își amintea ce învățase în Cavaleria Statelor Unite despre strategia de luptă și deciziile luate în momentele de cumpănă. Nu se puteau întoarce pe unde veniseră. Nici nu aveau cum să rămână în papetărie. Până la urmă tot i-ar fi găsit acolo. Pierduseră orice speranță de a ajunge la o mașină din parcare, de a încerca s-o fure din spatele agenților înarmați, pentru că toate vehiculele se aflau în fața elicopterului și ar fi trebuit să treacă prin raza vizuală a echipajului. Le mai rămânea o singură opțiune. Una disperată, înfricoșătoare. Necesita mult sânge rece – și ori puțin fatalism, ori o cantitate enormă de încredere prostească în sine. Erau amândoi gata s-o facă.

— Ține asta, îi spuse el întinzându-i geanta de pânză, și asta, dându-i apoi și Uzi-ul.

Luă în schimb SIG-ul și îl vârî sub cureaua pantalonilor. Ea zise:

— Cred că ne va fi de folos…

— E o acțiune de maximum trei secunde, poate chiar mai puțin, dar nu putem risca să rămânem pe loc.

Spencer se așeză pe vine, îl luă pe Rocky și se ridică în picioare cu câinele cuibărit în brațele lui ca un bebeluș.

Rocky nu știa dacă să dea bucuros din coadă sau să-i fie frică, dacă se distrau sau dacă se aflau în primejdie. Evident că simțurile i se suprasaturaseră. În asemenea situații, de obicei

devenea neputincios și tremura, ori se speria îngrozitor și se făcea covrig.

Ellie deschise puțin ușa papetăriei pentru a controla partea din față a supermarket-ului.

Uitându-se spre cele două femei de pe podea, Spencer văzu că se supuneau instrucțiunilor primite.

— Acum, strigă Ellie, pășind afară și ținându-i și lui ușa.

Se răsuci, trecând lateral pragul pentru a nu-l lovi pe Rocky cu capul de canat. O dată ajuns pe trotuarul acoperit, privi către magazin. Pușcașii intraseră înăuntru. Un singur gangster cu o mitralieră rămăsese afară, dar stătea cu spatele la ei.

În elicopter, copilotul se uita în jos, spre bord, și nu pe geamul lateral al carlingii.

Aproape convins că Rocky cântărea trei sute de kilograme și nu treizeci, Spencer fugi spre ușa deschisă din fuzelajul elicopterului. Se găsea la o distanță de numai nouă metri, inclusiv cei trei metri ai trotuarului, dar aceștia i se părură cei mai lungi nouă metri din Univers, un paradox al fizicii, o anomalie științifică nepământeană, o distorsiune bizară a creației, lungindu-se din ce în ce mai mult pe măsură ce-i parcurgea – și dintr-odată ajunse acolo, îl împinse pe câine înăuntru și se cățără în elicopter.

Ellie se afla în spate, atât de aproape, încât o simțea ca pe o parte a trupului său. Dădu drumul genții după ce sări peste prag, dar păstră Uzi-ul.

Dacă nu se ascundea cineva printre scaune, compartimentul rezervat pasagerilor era pustiu. Pentru siguranță, Ellie merse de-a lungul coridorului, uitându-se atent în dreapta și în stânga.

Spencer se duse până la ușa carlingii și o deschise. Chiar la timp pentru a înfige țeava pistolului în ceafa copilotului care tocmai începuse să se ridice de pe scaun.

— Decolează, îi ordonă Spencer.

Cei doi bărbați părură și mai surprinși decât femeile din papetărie.

— Decolează – *acum*! – sau îi zbor creierii pe geam nemernicului ăstuia și apoi *pe ai tăi!*

Spencer strigă atât de tare, încât îi împroșcă pe cei doi cu salivă și își simți venele din tâmple zbătându-i-se ca mușchii unui halterofil în plin efort.

Nădăjdui că reușise să-i înspăimânte la fel de bine cum o făcuse și Ellie cu cele două femei, puțin mai devreme.

•

Imediat în spatele peretelui din sticlă, acum sfărâmat, al supermarket-ului, lângă epava Range Rover-ului, într-un spațiu rezervat alimentelor pentru câini, Roy și cei trei agenți stăteau cu armele îndreptate către un bărbat înalt, cu o față platâ și dinți galbeni, cu ochii negri ca de cărbune, la fel de reci că ai unei vipere. Tipul ținea strâns cu ambele mâini o pușcă semiautomată și, deși n-o ațintise asupra nimănui, arăta suficient de crud și de furios, încât să-l împuște și pe copilul Iisus.

Era șoferul camionetei. Dodge-ul său zăcea abandonat în parcare, cu o portieră deschisă larg. Ori căuta să se răzbune după cele petrecute pe autostradă, ori voia să se joace de-a eroul.

— Aruncă arma! repetă Roy pentru a treia oară.

— Cine spune?

— Cine spune?!

— Exact.

— Ești imbecil? Stau de vorbă cu un *idiot* fericit? Vezi patru tipi cu arme grele și nu înțelegi că e logic să arunci pușca aia?

— Sunteți polițiști? întrebă omul cu ochii de viperă.

Roy vru să-l omoare. Fără nicio formalitate. Era prea prost ca să mai trăiască. Mai bine ar fi murit. Un caz trist. Societatea se va simți mai bine fără el. Pocnește-l aici și acum, apoi găsește-i pe cei doi fugari!

Singura problemă era că misiunea de trei minute visată de Roy, terminată înainte ca localnicii zgomotoși să apară, nu mai putea fi dusă la bun sfârșit. Operațiunea se îngreunase de când femeia aceea diabolică intrase cu mașina în magazin, și se desfășura din ce în ce mai anevoios. La naiba, devenea de-a dreptul imposibilă. Trebuia să facă față polițiștilor din Cedar City și avea să fie mai dificil dacă unul dintre locuitorii pe care aceștia juraseră să-i apere ar fi zăcut mort pe un morman de Păpică pentru Câini Purina.

Dacă tot urma să le-o arate și polițiștilor, putea la fel de bine să-și scoată insigna și în fața acestui idiot. Dintr-un buzunar interior al jachetei, el extrase un portofel pe care îl desfăcu și îi întinse legitimația inscripționată: „Agenția de Luptă Antidrog”.

— Bine, sigur, bâigui bărbatul. Acum e-n regulă.

Își lăsă arma pe podea și se îndepărtă de ea. Apoi își duse o mână la șapca de baseball și se înclină în fața lui Roy, cu ceea ce păru să fie un sincer respect.

Roy zise:

— Du-te și stai în spatele mașinii. Nu înăuntru. În partea deschisă din dosul cabinei. Așteaptă acolo. Dacă încerci să fugi, băiatul cu mitraliera de afară o să-ți reteze picioarele de la genunchi.

— Da, domnule.

Cu o demnitate sobră, el își înclină încă o dată capul și apoi ieși din magazin, pășind peste cioburile de sticlă.

Roy fu la un pas să se întoarcă și să-l împuște pe la spate.

Piersica înăuntru. Verdele afară.

— Împrăștiați-vă în fața complexului, le spuse oamenilor săi și fiți cu ochii în patru!

Echipajul care venea din spate avea să cerceteze fiecare colțișor al supermarket-ului și i-ar fi descoperit pe Grant și pe femeie, dacă încercaseră cumva să se ascundă înăuntru. Fugarii ar fi fost mânați afară și forțați să se predea, ori ar fi murit împușcați.

Bineînțeles că femeia ar fi fost omorâtă chiar dacă s-ar fi predat. Nu mai aveau de gând să-și asume niciun risc.

— Pot părea angajați sau clienți, le strigă celor trei bărbați care se risipiseră de-a lungul magazinului, pe ambele părți ale lui. Nu lăsați *pe nimeni* să plece. Adunați-i în biroul directorului. Chiar dacă vi se pare că *nu* seamănă absolut deloc cu vreunul dintre oamenii noștri, tot îi rețineți. Până și pe Papa îl *rețineți*!

Afară, zgomotul produs de motorul elicopterului se înteți. Pilotul îi mări turația. Și mai mult.

Ce dracu'?!

Încruntându-se, Roy se cățără pe mormanul de mâncare pentru câini și ieși afară să vadă ce se întâmplă.

Agentul postat în fața magazinului se uita spre papetăria Hallmark, în timp ce elicopterul decola.

— Ce face? strigă Roy.

— Pleacă.

— De ce?

— Probabil că se duce undeva.

Alt cretin. Păstrează-ți calmul. Piersica înăuntru. Verdele afară.

— Cine i-a spus să părăsească poziția, cine i-a spus să decoleze? îl întrebă Roy.

Imediat după ce cuvintele îi ieșiră pe gură, știu și răspunsul. Nu-și dădea seama *cum* de fusese posibil, dar știa de ce decolase elicopterul și cine se afla înăuntru.

Își vârî Beretta în tocul de pe umăr, smulse mitraliera din mâinile agentului uimit și o îndreptă spre JetRanger. Intenționa să-i fisureze rezervorul de benzină și să-l readucă pe pământ.

Ridicând arma, cu degetul pe trăgaci, Roy realiză că n-ar fi putut să-și justifice în niciun fel acțiunile pentru a mulțumi un polițai țeapăn din Utah, lipsit de considerație față de ambiguitatea morală a Agenției Federale de Luptă Antidrog. Să tragă în propriul lor elicopter. Să-i pună în primejdie pe pilot și pe copilot. Să distrugă un aparat îngrozitor de scump din dotarea guvernului. Poate și făcându-l să cadă peste magazinele pline de oameni. Jeturi puternice de benzină împroșcând pe oricine și orice în cale. Comercianți respectabili din Cedar City transformați în torțe vii, fugind în cerc, într-o dimineață de februarie, arzând și țipând. Ar fi fost foarte colorat și emoționant, iar moartea femeii ar fi meritat nenumăratele vieți ale trecătorilor, dar speranța de a reuși să explice catastrofa era la fel de firavă ca și aceea de a-i lămuri niște teoreme ale fizicii nucleare idiotului din spatele camionetei.

Și exista o probabilitate de cincizeci la sută ca șeful poliției să fie un mormon dintr-o bucată, care nu gustase toată viața lui vreo băutură alcoolică, nu fumase niciodată și n-ar fi aprobat conceptul unor bani neimpozabili pentru a-și ține gura, căzând la-nvoială cu Agenția. Putea pune pariu. Un Mormon.

Fără nicio tragere de inimă, Roy lăsă în jos țeava mitralierei.

Elicopterul se ridica repede.

— De ce Utah? zbieră el furios la fugarii pe care nu-i putea vedea, dar despre care *știa* că sunt frustrant de aproape.

Piersica înăuntru. Verdele afară.

Trebuia să se calmeze. Să gândească la nivel cosmic.

Situația încă mai putea fi întoarsă în favoarea lui. Încă mai exista un elicopter cu care să pornească urmărirea. Și Earthguard 3 avea să găsească mai ușor un JetRanger decât un

Rover, pentru că elicopterul era cu mult mai mare și se mișca deasupra traficului rutier atât de deranjant.

Aparatul de zbor se îndrepta netulburat spre est, peste acoperișul papetăriei.

•

În cabina pasagerilor, Ellie se ghemui lângă deschizătura din fuzelaj, se aplecă în afară și privi la acoperișul complexului de magazine pe deasupra căruia treceau. Doamne, inima îi bătea la fel de tare ca paletele elicei. O înspăimânta faptul că elicopterul s-ar fi putut zgâlțâi sau înclina, prăbușindu-se.

În timpul ultimelor paisprezece luni aflase mai multe despre ea însăși decât în toți cei douăzeci și opt de ani de dinainte. În primul rând, dragostea de viață, simpla bucurie că *exista*, era mai puternică decât crezuse până când cei trei oameni pe care îi iubise nebunește să-i fie smulși de lângă ea, într-o noapte sălbatică și sângeroasă. Pusă în fața atâtor crime, cu propria-i viață într-o primejdie continuă, ea savura acum căldura fiecărei zile însorite și vântul rece al fiecărei furtuni puternice, buruienile la fel de intens ca florile, amărăciunea și dulceața în aceeași măsură. Nu fusese niciodată conștientă de dragostea sa pentru libertate – nevoia de libertate – ca atunci când devenise obligată să și-o apere. În aceste paisprezece luni, o uimise să vadă că este în stare să treacă prăpăstii, să sară peste hăuri și să sfideze diavolul; să descopere că se simțea capabilă să-și păstreze speranța; că era unul dintre cei mulți care fugeau de o lume în implozie, toți laolaltă aflându-se pe marginea unei găuri negre, rezistând atracției gravitației ci zdrobitoare, comparabile cu cea a lui Dumnezeu; să afle la cât de multă frică poate face față, și totuși să spere.

Bineînțeles, într-o zi moartea o va surprinde la fel de tare. Poate chiar azi. Aplecată peste marginea ușii deschise din fuzelaj. Ucisă de un glonț sau în urma unui plonjon lung și dur.

Traversară clădirea și se deplasară de-a lungul aleii de serviciu late de cincisprezece metri. Celălalt elicopter se găsea acolo jos, în spatele Hallmark-ului. Niciun pușcaș nu se zărea în imediata vecinătate a aparatului. Evident, săriseră deja din el și se duseseră în spatele supermarket-ului, sub copertina lată de șase metri.

În vreme ce Spencer îi dădea ordine propriului lor pilot, se rotiră în aer suficient timp, încât Ellie să-și folosească Micro Uzi-

ul trăgând asupra cozii aparatului de pe pământ. Arma avea două încărcătoare, de o parte și de alta a ei, cu o capacitate de patruzeci de gloanțe – minus cele pe care Spencer le irosise în tavanul supermarket-ului. Le goli pe ambele, le schimbă și le goli și pe acestea. Gloanțele distruseră stabilizatorul orizontal și elicea, găurind pilonul central, scoțând aparatul din funcțiune.

Dacă alte împușcături constituiseră o replică la atacul ei, nu avea de unde s-o afle. Dar bănuia că agenții care se adăpostiseră sub copertina din dosul magazinului fuseseră prea surprinși și prea buimăciți să mai poată lua vreo decizie. Mai mult, întregul atac asupra elicopterului de la sol nu durase decât douăzeci de secunde. Ellie așează apoi arma pe podeaua cabinei și închise ușa. La ordinul lui Spencer, pilotul coti imediat spre nord și mări viteza.

Rocky se ghemuise între două scaune și o urmărea atent. Nu mai era la fel de exuberant ca atunci când își ridicaseră tabăra din Nevada, puțin după venirea zorilor. Revenise la starea lui obișnuită, temătoare și timidă.

— E OK, potaie!

Nu-și ascunse neîncrederea.

— Păi, în mod sigur ar fi putut fi mai rău, zise Ellie.

Câinele scânci.

— Săracul de tine…

Cu ambele urechi pleoștite, scuturat puternic de vibrații, Rocky părea însăși imaginea deznădejdii.

— Ce ți-aș putea spune ca să te fac să te simți mai bine, îl întrebă ea pe câine, dacă tot nu am voie să te mint?

De lângă ușa carlingii, Spencer zise:

— E o evaluare destul de pesimistă a situației, având în vedere că tocmai am scăpat ca prin urechile acului.

— Încă n-am ieșit din bucluc.

— Păi, ar fi ceva ce îi spun din când în când domnului Câine Rocky, când se simte deprimat. Mă ajută pe mine, dar nu pot ști dacă și pe el.

— Ce? întrebă Ellie.

— Trebuie să-ți amintești că orice s-ar întâmpla – face parte din viața prin care trecem cu toții.

Capitolul 13

Luni dimineață, după ce i se achită cauțiunea, traversând parcarea spre BMW-ul fratelui său, Harris Descoteaux se opri de două ori pentru a se răsuci cu fața la soare. Se încălzi puțin sub razele lui. Citise undeva că negrii, chiar și cei ca pana corbului, asemenea lui, puteau face cancer de piele din cauza soarelui. Bineînțeles că faptul de a fi negru nu constituia un impediment în calea ghinioanelor, ba dimpotrivă, așa că tumoarea trebuia să aștepte la rând cu celelalte necazuri care îl urmăreau. După ce petrecuse patruzeci și opt de ore în pușcărie, unde căldura soarelui era mai greu de obținut decât heroina, simțea că ar fi fost în stare să rămână sub razele lui până când i-ar fi apărut bășici pe piele, până când oasele i s-ar fi topit, până când ar fi devenit o tumoare uriașă, ambulantă. *Orice* ar fi fost mai bine decât să fii încuiat într-o închisoare întunecată. Inspiră profund, cu voluptate, pentru că aerul pângărit de smog al Los Angelesului părea atât de dulce. Ca sucul unui fruct tropical. Mirosul libertății. Voia să se întindă, să fugă, să sară, să se rostogolească, să țipe, să chiuie – dar existau câteva lucruri pe care un bărbat de patruzeci și patru de ani nu le putea face, indiferent cât de tare l-ar fi amețit libertatea.

În mașină, în timp ce Darius pornea motorul, Harris îi puse o mână pe braț și rămase astfel pentru un moment.

— Darius, niciodată n-o să uit asta – ce-ai făcut pentru mine, ce încă mai faci.

— Ei, nimic special.

— Pe naiba nimic!

— Păi, și tu ai fi făcut același lucru pentru mine.

— Cred că da. Sper că da.

— Iar începi să faci pe sfântul, să-ți pui masca modestiei. Amice, tot ce știu despre bine și rău de la tine am învățat. Ce am făcut eu acum ai fi făcut și tu într-o zi pentru mine.

Harris zâmbi și îl împunse ușurel în umăr.

— Te iubesc, micul meu frate.

— Și eu pe tine, marele meu frate.

Darius locuia în Westwood, și din centru îi luă treizeci de minute să ajungă acasă într-o luni dimineață, după ora de vârf, sau încă pe atât. Întotdeauna, aceeași dilemă: trebuia să aleagă

fie Wilshire Boulevard, și să traverseze tot centrul, fie Santa Monica Freeway. Darius alese Wilshire, pentru că în unele zile ora de vârf nu se mai termina și autostrada continua să fie un infern.

Pentru un timp, Harris se simți minunat, bucurându-se de libertate, sfidând perspectiva calvarului judiciar care îl aștepta în viitor; însă, în vreme ce se apropiau de Fairfax Boulevard, începu să i se facă rău. Primul simptom fu o amețeală slabă dar deranjantă, o convingere stranie că orașul se mișca mult prea încet pe lângă ei. Senzația apărea, apoi dispărea, dar, de fiecare dată când îl copleșea, suferea o criză de tahicardie și mai puternică decât înainte. Cu inima bătându-i mai des într-o jumătate de minut decât a unui colibri speriat, avu impresia că nu-i ajungea oxigenul. Când încerca să respire adânc, i se părea că nu este în stare să respire deloc.

La început crezu că aerul din mașină era stătut. Îmbâcsit și prea fierbinte. Nu voia să-i spună fratelui său – care vorbea la telefonul portabil, ocupându-se de afacerile sale – așa că mânui comenzile ventilatorului până când o rafală de aer rece îl lovi în față. Nu-i folosi la nimic. Aerul nu era îmbâcsit, ci *dens*, ca vaporii unui gaz inodor, dar toxic.

Cu inima bătându-i nebunește din cauza acceselor de tahicardie, îndură orașul ce se învârtea în jurul BMW-ului, aerul vâscos din care nu reușea să inhaleze decât o cantitate insuficientă, intensitatea opresivă a luminii care îl obliga să-și mijească ochii din pricina soarelui care îl bucurase atât de tare înainte, sentimentul că o greutate amenințătoare plana deasupra lui – dar apoi fu copleșit de o greață atât de puternică, încât îi strigă fratelui său să oprească lângă bordură. Traversau Robertson Boulevard. Darius activă luminile de avarie, ieși din trafic chiar după o intersecție și parcă într-o zonă interzisă.

Harris deschise brutal ușa, se aplecă în afară și vomită. Nu mâncase micul dejun primit la închisoare, așa că vărsă numai fiere.

Accesul trecu. Se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii. Tremura.

— Ți-e rău? întrebă îngrijorat Darius. Harris? Harris, ce s-a întâmplat?

Într-un târziu, Harris realiză că fusese numai un acces de claustrofobie. Dar mult mai crâncen decât orice junghi care îl străbătuse în ultima vreme.

— Harris, vorbește-mi!

— Sunt în închisoare, frate.

— Trecem împreună prin toate, amintește-ți. Împreună suntem mai puternici decât oricine, întotdeauna am fost, și întotdeauna vom fi.

— Sunt în închisoare, repetă Harris.

— Ascultă-mă bine, toate acuzațiile sunt niște aiureli. A fost o înscenare. Niciuna nu va rămâne în picioare. Ești un pârât de fier. N-o să mai stai nici măcar o zi după gratii.

Harris deschise ochii. Soarele nu îl mai rănea cu strălucirea lui. De fapt, părea că ziua de februarie se întunecase odată cu starea sa de spirit.

— Niciodată n-am furat nimic. Mi-am achitat impozitele până la ultimul bănuț. N-am înșelat-o niciodată pe nevastă-mea. Am plătit pentru fiecare pâine cumpărată vreodată. Am lucrat peste program în majoritatea săptămânilor de când am devenit polițist. Am mers întotdeauna drept înainte – și pot să-ți spun, dragă frate, că n-a fost întotdeauna ușor. Uneori oboseam, mă săturam, eram tentat să o apuc pe un drum lăturalnic. Am ținut bani de mită în mână și mi-a plăcut, dar nu am reușit să-mi determin mâna să-i bage în buzunar. Aproape. O, mult mai aproape decât ți-ai dori să știi! Și au mai fost și câteva femei... Au venit după mine și eu aș fi putut să nu mă mai gândesc la Jessy câtă *vreme* aș fi stat cu ele, probabil că aș fi înșelat-o dacă totuși circumstanțele ar fi fost doar puțin diferite. Știu că există ceva în mine...

— Harris...

— Îți spun că în interiorul meu există tot atâta răutate ca și în ceilalți, unele dorințe care mă înspăimântă. Chiar dacă nu cedez, numai faptul că *le am* mă sperie de moarte uneori. Nu sunt un sfânt, așa cum îți place ție să glumești. Dar întotdeauna am apucat pe calea cea dreaptă și îngustă, ascuțită ca o lamă, care îți sfâșie tălpile după ce o urmezi un timp. Întotdeauna sângerezi când pășești pe ea și uneori te întrebi de ce nu te abați din drum ca să te plimbi prin iarba moale. Dar eu am vrut mereu să rămân fiul cu care mama se mândrea odinioară. Îmi doream să strălucesc tot timpul în ochii tăi, dragă frate, în cei ai

soției și ai copiilor mei. Vă iubesc pe toți al naibii de tare și niciodată n-aș fi vrut să vă arăt ce-i mai urât în mine.

— Aceeași urâțenie care există în toți, Harris. În toți. De ce vrei să te frământi, să-ți faci rău ție însuți?

— Dacă eu am păstrat drumul drept, atât de greu cum este, și un asemenea lucru mi se poate întâmpla *mie*, atunci i se poate întâmpla oricui.

Darius îl privi complet năucit. Evident că se chinuia să înțeleagă zbuciumul lui Harris, dar nu reușea decât pe jumătate.

— Frate, sunt sigur că o să-i convingi să mă achite. N-o să mai stau nicio noapte în închisoare. Dar mi-ai explicat legile referitoare la confiscare și m-ai făcut să le pricep foarte bine, *prea* bine. Trebuie ca ei să dovedească faptul că fac trafic de droguri ca să mă închidă din nou și nu vor avea cum, pentru că toate acuzațiile sunt false. Dar nu au nevoie să dovedească nimic pentru a păstra casa și conturile bancare. E suficient să prezinte o „probă rezonabilă” că locuința mea a fost folosită pentru activități ilegale, și vor spune că drogurile plantate acolo constituie o „probă rezonabilă”, chiar dacă ele nu dovedesc *nimic*.

— Există reforma aceea în Congres…

— Merge încet.

— Păi, nu se știe niciodată. Dacă reușește să treacă, poate că vor condiționa confiscarea de condamnare.

— Poți să-mi garantezi că o să-mi recapăt casa?

— Cu cazierul tău imaculat, cu anii tăi de serviciu…

Harris îl întrerupse cu blândețe:

— Darius, conform legilor în vigoare, poți să-mi *garantezi* că o să-mi recapăt casa?

Darius îl privi tăcut. Ochii i se umeziră de lacrimi și se uită în altă parte. Era avocat, stătea în puterea lui să-și apere fratele mai mare, dar se simțea copleșit de neputința de a-i face dreptate.

— Dacă mi s-a putut întâmpla mie, i se poate întâmpla oricui, spuse Harris. Tu ai putea fi următorul. Sau li s-ar putea întâmpla copiilor mei cândva. Darius… Probabil că voi obține *ceva* înapoi de la nemernicii ăștia, să zicem optzeci de cenți pentru un dolar, după ce mi se evaluează proprietatea. Și poate că îmi voi relua viața, o voi lua de la început. Dar cum aș putea ști că nu am s-o pățesc din nou la mijlocul drumului?

Înăbușindu-și lacrimile, Darius îl privi șocat.

— Nu, nu-i posibil. E aberant, revoltător…

— De ce să nu o pățesc iar? insistă Harris. Dacă s-a întâmplat o dată, de ce nu s-ar mai întâmpla și a doua oară?

Darius nu găsi niciun răspuns.

— Dacă locuința mea nu este cu adevărat *a mea*, dacă banii mei din bancă nu sunt cu adevărat *ai mei*, dacă ei reușesc să ia orice fără a dovedi nimic, ce-i reține să nu se întoarcă? Înțelegi? Sunt în închisoare, dragă frate. Poate că n-o să mai ajung niciodată în spatele gratiilor, dar mă aflu într-un alt soi de închisoare și niciodată n-o să scap din ea. Închisoarea presupunerilor. Închisoarea fricii. Închisoarea îndoielilor, a neîncrederii.

Darius își duse o mână la frunte, își apăsă sprânceana și trase de ea, ca și cum ar fi vrut să-și scoată din minte adevărurile pe care i le dezvăluise fratele său.

Luminile de avarie ale mașinii clipeau ritmic, cu un ticăit slab, dar pătrunzător, de parcă ar fi anunțat criza apărută în viața lui Harris Descoteaux.

— Când am început să înțeleg, reluă Harris, când am întrezărit în ce cutie mă aflu, în ce cutie s-ar putea găsi oricine conform acestor legi, am fost… Copleșit… M-am simțit cuprins de claustrofobie și mi s-a făcut greață.

Darius își coborî mâna de la sprânceană. Părea pierdut.

— Nu știu ce să spun…

— Nu cred că mai e nimic de spus.

O vreme stătură acolo, cu mașinile de pe Wilshire Boulevard șuierând pe lângă ei, cu orașul atât de colorat și populat, cu adevărata strălucire a vieții moderne netulburată de umbrele palmierilor și de intrările răcoroase, acoperite cu tende, ale magazinelor.

— Hai să mergem acasă, zise Harris.

Restul drumului până în Westwood îl parcurseră în tăcere.

Casa lui Darius era o clădire frumoasă, în stil colonial, din cărămidă și lemn, cu un portic boltit. Ficuși bătrâni se înălțau în grădina spațioasă. Frunzele masive, și totuși grațioase, îi înconjurau, iar rădăcinile dăinuiau de pe vremea Los Angelesului lui Jean Harlow, Mae West și W.C. Fields, dacă nu chiar mai de mult.

Fusese o realizare majoră a lor să-și câștige un asemenea colțișor de lume, deoarece porniseră de la zero. Dintre cei doi frați Descoteaux, Darius se bucura de un confort material mai mare.

În timp ce BMW-ul intra pe aleea pavată cu dale, pe Harris îl cuprinse regretul că necazurile sale aveau să mânjească inevitabil mândria și plăcerea bine meritate pe care i le confereau fratelui său proprietatea din Westwood, și tot ce mai realizase împreună cu Bonnie. Oare câtă mândrie ar fi supraviețuit în luptă și câtă plăcere în împlinirile lor, fără a se diminua treptat, după ce ar fi realizat că își mențineau poziția numai tolerându-i pe regii nebuni, care ar fi putut să le-o confiște în interes regal sau să trimită o echipă de ticăloși infami, apărați de blazonul protector al monarhiei, să le deterioreze sau să le ardă proprietatea? Această frumoasă casă nu reprezenta decât o așchie din lemn care aștepta incendiul și, de-acum încolo, de câte ori Darius și Bonnie o vor privi, mirosul slab al fumului și gustul amar al visurilor pierdute îi vor tulbura.

Jessica îi întâmpină la ușă, îl îmbrățișă îndelung pe Harris și îi plânse pe umăr. N-ar fi putut să o strângă și mai tare fără să o sufoce. Îi rămăseseră pe lume numai ea, fetele, fratele și cumnata lui. Nu își pierduse averea, ci mai curând credința în justiție și în legile care îl inspiraseră și îl susținuseră toată viața. Din acest moment, nu mai putea să aibă încredere în nimic și în nimeni, cu excepția propriei sale persoane și a câtorva oameni apropiați. Siguranța, dacă mai exista, nu putea veni decât ca un cadou din partea familiei și a prietenilor.

Bonnie le luase pe Ondine și pe Willa la târguieli, să le cumpere haine noi.

— Ar fi trebuit să vin și eu cu Darius, dar n-am fost în stare, spuse Jessica, ștergându-și lacrimile. Părea fragilă cum niciodată nu fusese. Sunt încă… încă tremur. Harris, sâmbătă, când au venit cu… Cu înștiințarea de sechestru, când ne-au evacuat, nu ne-au lăsat să luăm decât o valiză de fiecare, haine și lucruri personale. Nicio bijuterie… Nimic.

— Este un abuz revoltător, zise Darius, sufocat de indignare.

— Și au rămas lângă noi, uitându-se la ce împachetăm, reluă Jessica. Oamenii aceia… Stăteau acolo în timp ce fetele și-au deschis sertarele ca să-și ia lenjeria intimă, sutienele… Această amintire îi aduse o notă de indignare în voce și, pentru moment,

îi spulberă aparența de fragilitate care îl înspăimântase pe Harris. A fost *dezgustător*! Au fost atât de aroganți, atât de ticăloși!... Abia așteptam ca vreunul dintre nemernicii ăia să mă atingă, să mă apuce de braț pentru a mă zori, orice numai să-l pot lovi între picioare, atât de tare, încât tot restul vieții să poarte numai rochii și tocuri înalte.

Harris se pomeni râzând.

Darius râse și el.

Jessica zise:

— Păi, aș fi făcut-o.

— Știu, spuse Harris. Știu că ai fi făcut-o.

— Nu văd ce e atât de comic.

— Nici eu, iubito, dar este.

— Poate că trebuie să ai chestii dintr-alea ca să guști poanta, interveni Darius.

Asta îl făcu pe Harris să râdă din nou.

Clătinând din cap, uimită de comportamentul inexplicabil al bărbaților în general și al celor doi în special, Jessica se duse la bucătărie, unde pregătea compoziția pentru faimoasa ei plăcintă cu nuci și mere. Ei o urmară.

Harris o privi cum decojea un măr. Mâinile îi tremurau.

— N-ar fi trebuit ca fetele să fie la școală? Nu puteau aștepta până în weekend să-și cumpere haine?

Jessica și Darius schimbară o privire. Apoi Darius spuse:

— Toți am fost de acord că e mai bine să nu se ducă o săptămână la școală. Până când se mai potolește presa.

Acesta era un lucru la care Harris nu se gândise: numele și fotografia în ziare, titlurile despre un polițist traficant de droguri, moderatorii de televiziune purtând discuții fornăitoare despre viața sa secretă, așa-zis criminală. Ondine și Willa aveau să îndure umilințe îngrozitoare întorcându-se la școală, chiar dacă asta se va întâmpla peste o zi, o săptămână sau o lună. *Hei*, *n-ar putea tatăl tău să-mi vândă câteva grame de heroină*? *Cât de mult îi ia babacului tău să prepare niște prafuri*? *Tatăl tău se ocupă numai de droguri*, *sau îmi poate obține și o prostituată*? Doamne, Dumnezeule! Rana aceasta îl durea altfel decât celelalte.

Indiferent cine-ar fi fost misteriosul său inamic, indiferent cine-i făcea toate mizeriile astea, era conștient, categoric, că nu-l distrugea doar pe el, ci întreaga lui familie. Deși Harris

habar n-avea cine ar putea fi, știa bine că asemenea oameni erau cruzi și nemiloși ca niște șerpi.

Folosindu-se de aparatul din bucătărie, dădu un telefon, fără nicio tragere de inimă, lui Carl Falkenberg, șeful lui din Parker Center. Nedorind să se întoarcă la serviciu în următoarele trei săptămâni, în speranța că tot complotul împotriva lui va înceta ca prin minune în acest timp, el putea să se folosească de zilele de recuperare și de concediu. Dar, așa cum se și temuse, fusese suspendat pe termen nedefinit, însă cu plată. Carl îl susținea, rămânând totuși teribil de rezervat, de parcă i-ar fi răspuns la întrebări citind niște replici dinainte formulate. Chiar dacă s-ar fi renunțat la acuzațiile împotriva lui, sau dacă în cursul procesului ar fi obținut verdictul de nevinovăție, tot s-ar fi inițiat o investigație paralelă a Diviziei Interne a DPLA, și dacă rezultatele l-ar fi discreditat, atunci ar fi fost concediat, indiferent de hotărârea Curții de Justiție. În consecință, Carl păstră o distanță sigură și profesională.

Harris închise, se instală la masa de bucătărie și le reproduse pe scurt conversația avută. Își dădea seama de răgușeala din voce, dar nu izbutea să scape de ea.

— Bine măcar că te-au suspendat cu plată, zise Jessica.

— Trebuie să mă plătească, altfel sindicatul le-ar face necazuri, explică Harris. Nu-i un cadou.

Darius așeză un ibric de cafea pe foc și, în vreme ce Jessica prepara plăcinta, el și Harris rămaseră în bucătărie punând la cale strategia apărării la proces. Deși situația nu era prea roză, se simțeau bine vorbind despre cum ar trebui să acționeze, cum să dea o replică pe măsură.

Dar necazurile nu se terminaseră.

Nu trecu nicio jumătate de oră, și Carl Falkenberg îl sună pe Harris ca să-l anunțe că Serviciul Fiscal Intern trimisese la DPLA un ordin legal, conform căruia i se bloca orice venit din cauza unei „posibile evaziuni fiscale în traficul de droguri”. Deși îl suspendaseră cu plată, salariul săptămânal avea să-i fie reținut până când i se va dovedi vinovăția sau inocența la proces.

Întorcându-se la masă și așezându-se iar în fața fratelui său, Harris îi comunică ultima veste. Glasul lui era acum la fel de plat și de lipsit de inflexiuni ca al unei mașinării.

Darius țâșni de pe scaun, furios.

— La dracu', nu e drept, n-o să le meargă, să fiu al naibii dacă o să-i las! Nimeni n-a dovedit *nimic.* O să le anulăm citația. Începem chiar acum. S-ar putea să dureze vreo câteva zile, dar până la urmă o să și-o înghită, Harris, îți jur că o să-i fac să înghită bucata aia de hârtie. Ieși grăbit din bucătărie, îndreptându-se spre biroul lui, unde se găsea și un telefon.

Harris și Jessica se uitară unul la altul. Nu-și vorbiră. Erau căsătoriți de atâta vreme, încât uneori n-aveau nevoie de cuvinte.

Ea își îndreptă din nou atenția spre coca din tavă, ale cărei margini le îndoise folosindu-se de degetul mare și de arătător. De când Harris se întorsese acasă, mâinile Jessicăi tremurau considerabil. Dar acum încetaseră. Redeveniseră sigure. Căpătă sentimentul îngrozitor că siguranța ei provenea dintr-o resemnare amară în fața superiorității imbatabile a forțelor necunoscute care se porniseră împotriva lor.

Privi pe fereastra de lângă masă. Soarele străpungea desișul ficușilor, iar primulele aveau o culoare fosforescentă. Curtea din dos era largă, plină de vegetație luxuriantă, oferind o priveliște minunată, cu o piscină în mijlocul terasei din beton. Oricărui visător care trăia în sărăcie acea grădină i-ar fi părut un simbol al bunăstării. O imagine extrem de incitantă. Dar Harris Descoteaux știa ce reprezintă ea în realitate. Doar o altă celulă a închisorii.

•

În timp ce JetRanger-ul zbura spre nord, Ellie stătea pe unul dintre cele două scaune din ultimul rând al cabinei rezervate pasagerilor. Ținea servieta deschisă în poală și lucra la computer.

Încă se mai minuna de norocul ei. Când se urcase pentru prima dată la bordul elicopterului și cercetase compartimentul, înainte de a decola, pentru a se convinge că niciun angajat al Agenției nu se ascundea acolo, descoperise computerul la capătul culoarului, pe podea. Îl recunoscuse imediat ca aparținând Agenției, deoarece îl asistase pe Danny când concepuse câteva programe evoluate pentru el. Își dăduse seama că era vârât în priză și în stare de funcționare, dar fusese prea ocupată pentru a-l studia mai îndeaproape. Apoi, nemaifiind amenințați de vreun pericol iminent, îndreptându-se spre nord, către Salt Lake City, ea se întorsese la computer și

fusese uimită când realizase că ecranul monitorului zugrăvea imaginea văzută de sus, prin satelit, a complexului de magazine din care tocmai scăpaseră. Dacă Agenția îl furase temporar pe Earthguard 3 de la APM pentru a-i căuta pe ei, atunci sigur o făcuse prin intermediul sistemului informatizat atotputernic din Virginia. Mama. Numai Mama deținea o asemenea putere. Terminalul abandonat în elicopter se afla în legătură directă cu Mama, megatârfa însăși.

Dacă ar fi găsit computerul scos din priză și neactivat, nu ar fi putut să se conecteze la Mama. Ar fi fost necesară amprenta degetului mare. Danny nu concepuse și acest software, dar el văzuse o demonstrație și îi povestise totul, entuziasmat ca un copil căruia i se arătase cea mai frumoasă jucărie din lume. Deoarece amprenta ei nu exista pe lista de acces, programul nu i-ar fi folosit la nimic.

Spencer veni spre ea, cu Rocky tropăind în urma lui, iar Ellie își ridică privirea de pe ecran, surprinsă.

— N-ar fi trebuit să păzești echipajul?

— Le-am luat căștile, așa că nu mai pot utiliza radioul. Nu au nicio armă și chiar dacă ar avea, probabil că nu ar folosi-o. Sunt aviatori, nu asasini. Dar își închipuie că *noi* suntem niște gangsteri, niște criminali *nesănătoși*, așa că ne privesc cu mult respect.

— Mda, bine, oricum își dau seama că avem nevoie de ei ca să conducă tărăboanța asta.

În vreme ce Ellie se întoarse la computer, Spencer ridică telefonul celular pe care cineva îl abandonase pe ultimul scaun din rând. Se așează de cealaltă parte a culoarului, lângă ea.

— Păi, știi, tipii ăia cred că eu aș putea pilota elicopterul dacă li s-ar întâmpla ceva.

— Poți? întrebă Ellie, fără a-și muta privirea de pe ecran, în timp ce degetele-i zburau peste tastatură.

— Nu. Dar când am fost la Cavalerie, am învățat câte ceva despre elicoptere – în special cum să le ataci, cum să le prinzi în capcană sau să le arunci în aer. Am recunoscut toate instrumentele de la bord, știu și cum se numesc. Am fost foarte convingător. De fapt, probabil își închipuie că singurul motiv pentru care încă nu i-am omorât este că n-am vrut să le arunc corpurile peste bord și să mă bălăcesc în sângele lor.

— Dar dacă încuie ușa carlingii?

— Am spart zăvorul. Și nu au nimic la-ndemână cu ce să poată bloca ușa.

— Te cam pricepi la asta.

— Ei, nu e mare scofală. Ai găsit ceva interesant?

Fără să se oprească din lucru, Ellie îi povesti ce noroc dăduse peste ei.

— Totul se schimbă în bine, zise el cu o notă de sarcasm în voce. Ce faci?

— M-am legat prin Mama la satelitul Earthguard, de care ei s-au folosit să ne urmărească. Am pătruns în nucleul sistemului de operare. Până la cel mai înalt nivel.

Spencer fluieră admirativ.

— Uite, până și domnul Câine Rocky este impresionat.

Ea își ridică privirea și văzu că Rocky rânjea. Coada șfichiuia podeaua în dreapta și în stânga, pocnind și scaunele din jur.

— Ai de gând să distrugi un satelit de peste o sută de milioane de dolari, să-l transformi într-un morman de gunoi spațial? întrebă Spencer.

— Numai pentru un timp. Îl blochez pentru șase ore. După aceea nu vor mai avea niciun indiciu despre locul în care ne vom afla.

— O, dă-i drumul, distrează-te, distruge-l de tot!

— Când Agenția nu-l folosește pentru asemenea monstruozități, probabil că desfășoară o activitate benefică.

— Deci până la urmă ești un cetățean cu o conștiință civică demnă de admirat.

— Păi, odată chiar am fost înscrisă la Cercetași. Îți intră în sânge, ca un virus.

— Atunci poate că n-o să vrei să ieși cu mine diseară, să murdărești cu graffiti niște ziduri ce mărginesc autostrada.

— Gata! spuse ea și apăsă tasta ENTER. Studie datele care apărură pe ecran și zâmbi. Earthguard tocmai a adormit pentru vreo șase ore. Ne-au pierdut – cu excepția controlului prin radar. Te-ai asigurat că ne îndreptăm spre nord și că ne aflăm destul de sus, încât să nu mai putem fi urmăriți nici prin radar, așa cum te-am rugat?

— Băieții din față mi-au promis.

— Perfect.

— Cu ce te-ai ocupat înainte de asta? întrebă el.

— Colaborator extern proiectant de software, specializat în jocuri video.

— Ai creat jocuri video?

— Mda.

— O, în mod sigur!

— Serios.

— Nu, n-ai perceput inflexiunea vocii mele, spuse el. Am vrut să zic, *bineînțeles* că asta ai făcut. Este evident. Și acum viața ta a devenit un joc video.

— După felul cum decurg lucrurile, toți ajung până la urmă să trăiască într-un joc video, și e al naibii de sigur că nu unul plăcut, nu „Super Mario Brothers” sau ceva la fel de blând. Mai curând „Mortal Kombat”.

— Acum, că ai dezactivat un satelit de un milion de dolari, ce mai urmează?

În timp ce discutau, Ellie se concentra asupra VDT-ului. Se întorsese din Earthguard în Mama. Ceru meniurile și le citi, unul după altul, pe nerăsuflate.

— Mă uit și eu prin jur, încercând să văd care-i cea mai mare stricăciune pe care o pot face.

— Te superi dacă te rog mai întâi să faci ceva pentru mine?

— Spune-mi ce, în timp ce eu îmi bag nasul pe-aici.

Îi povesti despre cursa pe care o întinsese oricui ar fi intrat în cabană în lipsa lui.

Veni rândul ei să fluiere admirativ.

— Doamne, cât mi-aș dori să le fi văzut fețele când și-au dat seama ce se întâmplă. Și unde s-au dus fotografiile discretizate din Malibu?

— Au fost transmise computerului principal din Pacific Bell, precedate de un cod ce activa un program pe care l-am creat și l-am ascuns acolo dinainte. Programul permite recepția și apoi retransmiterea lor computerului principal din Illinois Bell, unde am infiltrat un alt program care învie la un cod special de acces, primindu-le după aceea din Pacific Bell.

— Crezi că Agenția n-a reușit să le găsească?

— Ei, le-a urmărit până la Pacific Bell, în mod sigur. Dar după ce micuțul meu program le-a trimis în Chicago, a șters orice înregistrare a apelului telefonic. Apoi s-a autodistrus.

— Uneori se mai poate reconstitui și examina. Ar fi aflat și de instrucțiunea de ștergere a apelului trimisă la Illinois Bell.

— Nu în acest caz. Era un program micuț, frumușel, de autodistrugere, și sigur a rămas autodistrus, îți garantez. Când s-a prăpădit, a luat cu sine și o parte suficient de mare din sistemul lui Pacific Bell.

Ellie își întrerupse căutarea frenetică prin Mama, pentru a se uita la el.

— Cât înseamnă suficient de mare?

— Cam treizeci de mii de oameni au rămas fără telefon vreo două-trei ore, până când s-a reparat sistemul.

— N-ai fost niciodată Cercetaș.

— Păi, niciodată nu mi s-a oferit vreo șansă.

— În schimb, ai învățat multe în Organizația de Luptă contra Infracțiunilor pe Computer.

— Am fost un angajat harnic, recunoscu el.

— Mai multe decât ai învățat despre elicoptere, sunt sigură. Deci tu crezi că fotografiile astea te așteaptă în computerul din Chicago, în Illinois Bell?

— O să-ți explic cum să intri, și vom vedea. Am putea încerca să aruncăm o privire la chipurile acestor ucigași – pentru referințe ulterioare. Nu crezi?

— Ba da. Spune-mi ce să fac.

Trei minute mai târziu, prima fotografie apăru pe ecranul computerului din poala ei. Spencer se întinse peste culoarul îngust și ea răsuci puțin servieta pentru a putea amândoi să se uite.

— Aceasta este camera mea de zi, spuse el.

— Nu te prea interesează decorul, nu?

— Perioada mea favorită este Secolul Curățeniei.

— Mai degrabă seamănă a Mănăstire Târzie.

În încăpere se zăreau doi bărbați în echipament de asalt, fotografiați în plină mișcare, din care cauză instantaneul era neclar.

— Apasă tasta de pauză, spuse Spencer.

Ea se conformă și următoarea poză umplu ecranul. Trecură peste primele trei imagini în mai puțin de un minut. Câteva surprindeau destul de bine unul sau două chipuri, dar era dificil să-ți dai seama de înfățișarea cuiva când acesta purta o cască prinsă sub bărbie.

— Mai plimbă-te peste ele până vedem ceva nou.

Ellie apăsă rapid și de mai multe ori tasta de pauză, trecând grăbit peste poze, până când ajunseră la cea cu numărul treizeci și unu. Un alt bărbat apăru, și nu purta cască.

— Ticălosul, spuse Spencer.

— De acord cu tine, îl aprobă ea.

— Hai s-o vedem pe a treizeci și două.

Ea apăsă tasta.

— Bine.

— Mda.

— Treizeci și trei.

Clic.

— Nu încape nicio îndoială, zise Ellie.

Clic. Treizeci și patru.

Clic. Treizeci și cinci.

Clic. Treizeci și șase.

Același bărbat apărea în toate pozele, mișcându-se prin camera din Malibu. Și era cel de-al cincilea pe care îl văzuseră ieșind din elicopter, în fața papetăriei Hallmark, cu puțină vreme în urmă.

— Cel mai ciudat lucru, spuse Ellie, este că pot pune pariu că îi privim fotografia pe *propriul lui* computer.

— Probabil că stai pe locul *lui.*

— În elicopterul *lui.*

— Doamne, vai de fundul *lui*!

Trecură rapid în revistă și restul pozelor. Bărbatul cu fața mică și rotundă, mai curând jovial, apăruse în fiecare fotografie până când scuipase pe o bucată de hârtie și o lipise pe obiectivul aparatului.

— Nu o să uit niciodată cum arată, spuse Spencer, dar mi-aș fi dorit să am o imprimantă ca să fac totuși o copie.

— Există și așa ceva, zise ea arătând spre un compartiment al servietei. Cred că are o rezervă de vreo cincizeci de foi de hârtie. Mi-am amintit că mi-a povestit Danny despre asta.

— Am nevoie numai de una.

— Două. Una pentru mine.

Aleseră cel mai bun instantaneu al dușmanului lor cu înfățișare blândă și Ellie o tipări în două exemplare.

— Nu l-ai mai văzut până acum? întrebă Spencer.

— Niciodată.

— Păi, probabil că o să ne mai întâlnim cu el.

Ellie ieși din Illinois Bell și se întoarse la șirul de meniuri, aparent nesfârșit, pus la dispoziție de Mama. Amploarea și forța abilităților ei o făceau să pară atotputernică și atotștiutoare.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Spencer zise:

— Crezi că poți să o distrugi definitiv pe Mama?

Ea clătină din cap.

— Nu. S-au proiectat prea multe programe redundante în ea.

— Atunci măcar sparge-i nasul.

— Cel puțin atât.

Lucra conștientă că el o urmărea cu atenție.

— Ai distrus multe până acum? o întrebă, în cele din urmă.

— Nasuri? Eu?

— Inimi.

Spre surprinderea ei, se îmbujoră pe loc.

— Nu.

— Ai fi putut. Cu ușurință.

Ea nu spuse nimic.

— Câinele ascultă, reluă Spencer.

— Ce?

— Nu pot să mint.

— Nu sunt un manechin.

— Îmi place cum arăți.

— Mi-aș fi dorit un nas mai frumos.

— Îți cumpăr altul dacă vrei.

— O să mă mai gândesc.

— Dar va fi unul diferit. Nu mai bun.

— Ești un tip ciudat.

— De fapt, nu vorbeam despre înfățișarea ta.

Ea nu-i răspunse, ci continuă să scotocească în Mama.

— Dacă aș fi fost orb, dacă n-aș fi fost în stare să-ți văd fața, tot aș fi știut că o să-mi frângi inima.

Când în sfârșit reuși să respire, ea spuse:

— Imediat ce vor renunța la Earthguard, vor încerca să pună mâna pe alt satelit ca să ne găsească. Avem timp să coborâm sub nivelul de siguranță al radarului și să schimbăm direcția. Mai bine ai discuta cu piloții.

După o ezitare, total dezamăgit că ea nu reacționase la destăinuirile lui, întrebă:

— Încotro mergem?

— Cât de aproape de granița cu Colorado ne va duce rabla asta.

— Sper să avem suficient combustibil. O să aflu imediat. Dar de ce Colorado?

— Pentru că Denver este cel mai apropiat oraș mare. Și dacă ajungem într-o metropolă, pot să iau legătura cu niște persoane care ne vor ajuta.

— Avem nevoie de ajutor?

— Ai fost atent?

— Mi s-au întâmplat destule în Colorado, spuse el cu o notă de stânjeneală în glas.

— Știu.

— Destule…

— Contează?

— Poate că da, zise el. Sau poate că nu. Dar există un loc…

Ea îi prinse privirea.

— Lucrurile s-au înfierbântat prea mult în jurul nostru. Avem nevoie să ajungem la niște oameni care să ne ajute până se mai liniștesc apele.

— Cunoști asemenea oameni?

— Doar de puțin timp. Înainte m-am descurcat singură. Dar mai târziu… Lucrurile s-au schimbat.

— Cine sunt?

— Oameni buni. Deocamdată nu trebuie să știi mai mult.

— Atunci, probabil că o să mergem în Denver.

•

Mormoni, mormoni erau peste tot, o adevărată invazie de mormoni, mormoni în uniforme scrobite, proaspăt bărbieriți, cu ochii limpezi, prea blânzi pentru niște polițiști, atât de politicoși, încât Roy se întrebă dacă nu jucau teatru, mormoni la stânga, mormoni la dreapta, oficialități locale și districtuale, toți atât de eficienți și operând ca la carte, de puteau să le nenorocească investigațiile ori să nu-i lase să mușamalizeze totul cât ai clipi din ochi, printr-o bătaie pe umăr. Ce îl deranja cel mai tare pe Roy la acești mormoni era faptul că îl privau de avantajul său obișnuit, fiindcă aflat în compania lor, manierele sale afabile nu constituiau ceva deosebit. Politețea lui pălea în comparație cu a lor. Zâmbetul fugar și degajat devenise unul într-o învălmășeală de zâmbete pline de dinți considerabil mai albi decât ai lui. Mișunau prin complexul de magazine și prin supermarket,

mormonii aceștia, adresând întrebările lor atât de politicoase, înarmați cu micuțele lor carnețele de notițe, cu pixuri Bic și cu priviri directe, mormonice, iar Roy nu putea să știe dacă ei acceptaseră numai o parte a povestirii sale sau dacă legitimațiile impecabil falsificate fuseseră suficiente pentru a o crede pe toată.

Oricât de mult s-ar fi străduit, nu reușea să-și dea seama cum s-o scoată la capăt cu polițiștii mormoni. Se întrebă dacă ar fi fost mai receptivi și și-ar fi deschis sufletele în fața lui în cazul în care le-ar fi spus cât de mult îi place corul din templu. De fapt, nici nu-i plăcea, dar nici nu-i displăcea corul lor și avea sentimentul că l-ar fi simțit că minte doar pentru a-i cuceri. Același lucru rămânea valabil și referitor la Osmond, prima familie de artiști celebri a mormonilor. Nici nu-i plăceau, dar nici nu-i displăceau muzica și dansurile lor; erau fără îndoială talentați, dar nu pe gustul lui. Marie Osmond avea picioare *perfecte*, ar fi petrecut ore întregi sărutându-le și mângâindu-le, ar fi strivit de ele buchete întregi de trandafiri roșii și catifelați – dar, în mod sigur, pe acești mormoni polițiști nu i-ar fi încântat o discuție cu un asemenea subiect.

Era convins că nu toți copoii se alăturaseră sectei mormonilor. Legile ofereau șanse egale tuturor, diversificând astfel personalul polițienesc. Dacă ar fi reușit să-i găsească pe aceia, probabil că ar fi fost în stare să stabilească raporturile necesare pentru a unge roțile investigațiilor, într-un fel sau altul, și apoi să plece dracu' de acolo. Dar nonmormonii nu se puteau distinge de ceilalți, pentru că adoptaseră manierele și comportamentul mormonilor. Nonmormonii – oricine ar fi fost acești șmecheri – erau politicoși, îngrijiți, cu hainele călcate, sobri, cu dinții enervant de bine frecați și fără nicio pată de nicotină. Roy putea fi sigur că descoperise cel puțin un polițist, unul dintre ofițeri, un negru pe nume Hargrave, care nu considera sfaturile lui Brigham Young mai importante decât cele ale lui Kali, forma malefică a zeiței-mame hinduse, dar Hargrave se dovedi a fi probabil cel mai mormon dintre toți mormonii care o luaseră vreodată pe calea mormonică. Hargrave avea un portofel plin cu fotografii ale soției și ale celor nouă copii ai săi, inclusiv ale celor doi fii care plecaseră misionari în colțurile cele mai îndepărtate din Brazilia și Tonga.

Până la urmă, situația începu să-l agaseze din ce în ce mai mult. Avea senzația că trăiește filmul *Body Snatchers.*

Înainte să fi apărut primele mașini de patrulă locale și districtuale – toate bine lustruite și într-o stare excelentă de funcționare – Roy se folosise de telefonul protejat din cel de-al doilea elicopter pentru a cere încă două aparate JetRanger din Las Vegas, dar Agenția nu mai avea decât unul disponibil. „Iisuse”, îi spusese Ken Hyckman, „îți schimbi elicopterele ca pe ciorapi!” Roy avea să-și continue urmărirea numai cu nouă dintre cei doisprezece oameni, maximum cât ar fi încăput într-un elicopter.

Deși JetRanger-ul avariat nu putea fi reparat prea curând, decolarea lui amânându-se cu cel puțin treizeci și șase de ore, noul elicopter plecase deja din Las Vegas spre Cedar City. Earthguard fusese reprogramat pentru a urmări aparatul furat. Suferiseră o înfrângere, nimic de zis, dar situația nu era în niciun caz iremediabilă. O bătălie pierdută – chiar și *încă una* – nu însemna că pierduseră întreg războiul.

Nu se liniștise inspirând vaporii de culoarea piersicii ai calmului și expirându-i pe cei verzi ca fierea ai furiei și frustrării. Nu găsise alinare nici măcar în tehnicile de meditație care de atâția ani constituiseră un sprijin pentru el. Un singur lucru îl determină să-și controleze mânia: gândul la Eve Jammer și la perfecțiunea sa de șaizeci la sută. Goală. Lucioasă. Apetisantă. Splendoarea blondă de pe cauciucul negru.

Noul elicopter nu avea cum să ajungă în Cedar City până după prânz, dar Roy era convins că până atunci va reuși să înfrângă rezistența mormonilor. Sub privirile lor prudente, se plimbă de colo-colo, le răspunse răbdător la aceleași întrebări, examină conținutul Rover-ului, etichetă toate obiectele din vehicul pentru a le confisca; în acest timp mintea îi era plină de imagini ale Evei oferindu-și plăcerea cu mâinile sale perfecte și cu diferitele dispozitive proiectate de inventatori obsedați sexual, ale căror genii creatoare le depășeau pe cele ale lui Thomas Edison și Albert Einstein la un loc.

În timp ce stătea lângă o casă de marcat din supermarket, studiind computerul și cutia cu douăzeci de dischete pe care le găsise în partea din spate a Range Rover-ului, Roy își aminti de Mama. Pentru o clipă, negă frenetic, încercă să se păcălească pe sine că închisese sau că scosese din priză computerul din

servietă înainte de a părăsi elicopterul. De pomană. Putea să vadă ecranul, așa cum îl abandonase lângă scaun, pe podea, înainte de a se duce grăbit spre carlingă, oferind imaginea din satelit a complexului de magazine.

— *Paștele mă-sii*! urlă el și toți mormonii din preajmă se cutremurară.

Roy alergă spre partea din spate a supermarket-ului, prin depozit, ieși pe ușa din dos, fugi printre nenumărații polițiști și agenți până la elicopterul avariat, unde se putea folosi de telefonul protejat cu dispozitivul de bruiere.

Sună la Las Vegas și dădu de Ken Hyckman din Centrul de Supraveghere prin Satelit.

— Avem o problemă…

În timp ce Roy încerca să-i explice, Hyckman vorbi peste el, cu un glas solemn și pompos, demn de un fost crainic.

— Avem o problemă. Computerul de pe Earthguard a murit. Inexplicabil, nu mai transmite nimic. Lucrăm la el, dar…

Roy îl întrerupse fiindcă știa că femeia se folosise de VDT-ul lui pentru a deconecta satelitul.

— Ken, ascultă-mă, computerul meu se afla în elicopterul furat, și era legat la Mama.

— *Paștele mă-sii*! mârâi Ken Hyckman, dar în Centrul de Supraveghere prin Satelit nu existau mormoni să tresară.

— Intră în Mama, dă-i comanda să taie orice legătură cu terminalul meu ca să nu mai poată fi niciodată accesată de acolo. *Niciodată*!

•

JetRanger-ul vuia în partea de est a statului Utah, zburând la numai treizeci de metri deasupra solului, unde era posibil, pentru a evita detecția prin radar.

Rocky rămăsese cu Ellie după ce Spencer plecase să supravegheze echipajul. Ea se concentra intens, sperând să descopere cât mai multe dintre facilitățile cu care fusese dotată Mama, iar bietul câine îi ținea companie, fără a aștepta vreo recompensă.

Ar fi putut la fel de bine să spargă VDT-ul și să-și petreacă timpul scărpinându-l pe Rocky după urechi, deoarece, înainte de a reuși să realizeze ceva, datele de pe ecran dispărură, fiind înlocuite de un fond albastru. O întrebare clipi scrisă cu litere roșii: CINE ESTE ACOLO?

Asta nu o surprinse deloc. Se așteptase să fie deconectată cu mult timp înainte de a interveni în vreun fel în Mama. Sistemul fusese proiectat cu nenumărate redundanțe, protecții împotriva hacker-ilor și vaccinuri contra virusurilor. Pentru a găsi o cale de acces la nivelul superior de programare, unde ar fi putut produce stricăciuni mai importante, ar fi trebuit să muncească asiduu nu ore, ci zile întregi. Ellie avusese noroc că reușise să scoată din funcțiune satelitul, deoarece nu ar fi putut să-l controleze atât de bine pe Earthguard decât cu ajutorul dat de Mama. Încercarea de a-i însângera nasul, nu de a se folosi de ea, eșuase. Cu toate acestea, chiar dacă tentativa fusese de la bun început sortită eșecului, Ellie se simțise obligată să încerce.

Fiindcă nu răspunse la întrebarea de pe ecran, culoarea se schimbă din albastru în gri. Părea mort. Știa că nu are niciun sens să se mai pună cu Mama.

Scoase computerul din priză, îl așeză pe jos și se întinse după câine. El se apropie, dând din coadă. În timp ce se apleca să îl alinte, observă un plic din hârtie groasă vârât pe jumătate sub scaun.

După ce îl mângâie și îl scărpină pe Rocky vreme de vreo două minute, Ellie ridică plicul, curioasă. Conținea patru fotografii.

Îl recunoscu pe Spencer, chiar atât de mic cum era în poze. Deși bărbatul se întrezărea în copil, el își pierduse nu numai tinerețea de atunci. Nu numai inocența. Nu numai spiritul efervescent care clocotea în zâmbetul și în trupul de copil. Viața îi furase o calitate inefabilă, iar pierderea era evidentă.

Ellie studie fața femeii din cele două fotografii în care apărea împreună cu băiatul, convingându-se că fusese mama lui. Dacă aparențele nu erau înșelătoare – și în acest caz ea simțea că nu – mama lui Spencer fusese plină de bunătate, blândețe, dulce la vorbă, pusă pe șotii ca un copil.

A treia fotografie o arăta ceva mai tânără decât în cele cu Spencer, probabil de vreo douăzeci de ani, stând în picioare în fața unui copac încărcat cu flori albe. Părea că radiază de inocență, nicidecum naivă, ci bine crescută și lipsită de cinism. Dar nu încăpea nicio îndoială în privința vulnerabilității ce se citea pe chipul bietei ființe, și o podidiră lacrimile.

Clipi, își mușcă buza de jos, hotărâtă să nu plângă, dar trebui până la urmă să se șteargă la ochi cu dosul palmei. Nu numai

pierderea pe care o remarcase la Spencer o emoționase. Privind femeia îmbrăcată în rochie de vară, ea se gândise la propria-i mamă, dispărută atât de brutal din viața sa.

Ellie se afla pe țărmul unei mări fierbinți de amintiri, dar nu se putea scălda în ea. Fiecare val de imagini, indiferent cât de inocent ar fi părut, se spărgea de aceeași plajă întunecată. Chipul mamei i se arăta doar așa cum trecuse în moarte: însângerat, zdrobit de gloanțe, cu o privire fixă atât de înfricoșată de parcă, în penultima clipă, scumpa femeie surprinsese ceea ce se afla dincolo de această lume, adică numai un pustiu nesfârșit și rece.

Tremurând, Ellie își mută atenția de la instantaneu spre hubloul de lângă ea. Cerul senin părea un ocean înghețat și chiar sub aparat defila un amestec confuz de piatră, vegetație și realizări ale civilizației umane.

După ce își recăpătă controlul, se uită încă o dată la femeia în rochie de vară – apoi și la ultima fotografie. Remarcase câteva trăsături comune mamei și fiului, dar văzu o asemănare mult mai mare între Spencer și bărbatul învăluit într-un giulgiu de umbre, din cea de-a patra poză. Știa că trebuie să fie tatăl lui, chiar dacă nu-l recunoscuse imediat pe artistul infam.

Dar asemănările se limitau la părul brun, ochii căprui-închis, la forma bărbiei și la alte câteva amănunte. Pe chipul lui Spencer nu exista însă nicio urmă din aroganța și cruzimea potențială care îi imprimau tatălui său o înfățișare atât de rece și de indescifrabilă.

Sau poate că văzuse aceste lucruri în Steven Ackblom numai fiindcă realizase că se uita la un monstru. Dacă ar fi dat peste fotografie fără să bănuiască pe cine reprezenta ea – sau dacă l-ar fi întâlnit întâmplător pe stradă – atunci probabil că n-ar fi descoperit nimic mai amenințător în el decât în Spencer sau în alți bărbați.

Ellie regretă imediat că îi trecuse prin cap un asemenea gând, pentru că urma întrebarea dacă omul bun și blând pe care îl văzuse în Spencer nu fusese decât o iluzie. Realiză, oarecum surprinsă, că refuza cu înverșunare să se îndoiască de Spencer Grant, că era dornică să aibă încredere în el, așa cum nu i se mai întâmplase de foarte mult timp.

Dacă aș fi fost orb, dacă n-aș fi fost în stare să-ți văd fața, tot aș fi știut că o să-mi frângi inima.

Aceste cuvinte fuseseră atât de sincere, o dezvăluire atât de neașteptată a sentimentelor și a slăbiciunii lui, încât o reduseseră la tăcere. Însă nici nu găsise curajul să spună ceva care să-i sugereze că sentimentele puteau fi reciproce.

Danny murise numai de paisprezece luni și, după canoanele ei, încă mai ținea doliu. Să atingi atât de curând alt bărbat, să iubești, să-ți pese de el – i se părea o trădare față de omul care fusese *prima* ei dragoste, pe care îl va păstra în suflet mereu, indiferent de ceilalți.

Pe de altă parte, paisprezece luni de singurătate deveniseră, din toate punctele de vedere, o eternitate.

Ca să fie cinstită, trebuia să admită că reticențele ei proveneau nu numai din grija că paisprezece luni nu reprezentau o perioadă decentă de doliu. Deși Danny fusese iubitor și drăguț, niciodată n-ar fi reușit să-și deschidă atât de mult și de des sufletul precum Spencer, de când îl salvase din albia secată, în largul deșertului. Danny nu fusese lipsit de romantism, dar își exprima sentimentele într-un mod indirect, prin cadouri bine alese și prin bunătate, nu prin cuvinte, de parcă „te iubesc” ar fi însemnat un blestem aruncat asupra relației lor. Nu se obișnuise cu lirica brutală a lui Spencer, cu vorbele venite din inimă, și nu cunoștea toate gândurile tainice care-l frământau.

Mințea. Îi plăcea. Chiar mai mult decât atât. Descoperi cu uimire un loc fierbinte în inima ei împietrită, care nu numai că răspundea declarațiilor de dragoste făcute de Spencer, ci își dorea și mai multe. Tânjea după ele ca un călător în deșert după apă și realiză că toată viața căutase să-și astâmpere această sete.

Ezitase să-i mărturisească lui Spencer adevăratele ei sentimente nu pentru că ținuse doliu prea puțin după Danny, ci de teamă ca prima iubire a vieții sale să nu se transforme într-o copilărie. Să-și recapete capacitatea de a iubi aducea a trădare față de Danny. Dar mult mai rău – o respingere crudă – ar fi fost să iubească pe *altul* mai mult decât pe scumpul ei soț asasinat.

Poate că asta nu se va întâmpla niciodată. Dacă și-ar fi deschis sufletul în fața misteriosului bărbat, poate ar fi descoperit până la urmă că locul pe care acesta îl ocupa în inima ei nu avea să fie niciodată atât de generos precum cel în care Danny va rămâne pentru totdeauna.

Mergând însă atât de departe cu loialitatea față de Danny, risca să transforme totul într-un sirop sentimental. În mod sigur nimeni nu iubea doar o singură dată în viață, chiar dacă destinul îi îngropase prematur prima dragoste. Dacă existența era supusă unor reguli așa severe, atunci Dumnezeu crease un Univers rece și sumbru. În mod sigur iubirea – și toate sentimentele – semănau într-o anumită privință cu mușchii: dezvoltându-se prin antrenamente, atrofiindu-se după abandon. Iubirea pentru Danny ar fi putut să o întărească emoțional și, impulsionată de dispariția lui, să fie capabilă de o dragoste mult mai profundă pentru Spencer.

Și, la drept vorbind, Danny fusese crescut de un tată lipsit de suflet – și de o mamă plăpândă, cu o poziție importantă în societate – iar din îmbrățișările lor reci nu învățase decât să-și ajungă sieși și să fie prudent. Ei îi dăruise totul; se simțise norocoasă și fericită în brațele lui. Atât de fericită, încât dintr-odată nu se mai putu imagina trăind în continuare fără să caute darul, pe care Danny i-l oferise cel dintâi, și la altcineva.

Oare câte femei mai impresionaseră atât de puternic un bărbat, încât, după o noapte de discuții, acesta să renunțe la o existență comodă și să-și pună viața în pericol pentru a fi împreună cu ea? Era mai mult decât fascinată și teribil flatată de comportamentul lui Spencer. Se simțea deosebită, prostuță și nechibzuită ca un copil. Din păcate o încânta.

Încruntându-se, studie încă o dată fotografia lui Steven Ackblom.

Știa că toate gesturile lui Spencer față de ea – și tot ceea ce făcuse ca s-o găsească – puteau trece mai puțin drept o consecință a iubirii, cât mai curând a obsesiei. Fiind fiul unui crud criminal în serie, orice semn al unei fixații ar fi putut constitui un motiv de alarmă, o genă a nebuniei tatălui său.

Ellie vârî fotografiile în plic. Îl închise cu o clamă mică din metal.

Considera că Spencer, în privința celor mai importante trăsături de caracter, *nu* era fiul tatălui său. Nu reprezenta un pericol mai mare pentru ea decât domnul Câine Rocky. Vreme de trei nopți îl ascultase bolborosind în delir, zbătându-se să evadeze din ghearele coșmarului, și nimic nu trădase sămânța rea a tatălui său.

În realitate, chiar dacă Spencer ar fi fost un pericol pentru ea, nici nu se compara cu ceea ce o aștepta din partea Agenției, care pândea acolo, afară, hăituindu-i.

Dar se gândea cu groază că din cauza ticăloșilor aflați în slujba Agenției nu va mai avea parte să-l cunoască pe enigmaticul Spencer. Judecând după afirmațiile lui, încă mai existau secrete nedezvăluite. Trebuia să-l elibereze de aceste taine, să discute despre un viitor comun sau chiar să și-l imagineze împreună; pentru că numai după ce-și va fi încheiat afacerile cu trecutul avea să-și găsească liniștea și respectul față de sine, atât de necesare unei iubiri curate.

Privi din nou afară, spre cer.

Zburau deasupra statului Utah, în aparatul cel negru și lucios, străini în propria lor țară, lăsând soarele în urmă și îndreptându-se spre est, de unde, peste câteva ore, urma să se aștearnă noaptea.

•

Harris Descoteaux făcuse un duș în baia pentru oaspeți din casa fratelui său, dar mirosul închisorii, pe care simțea că îl emană, stăruia cu încăpățânare. Jessica împachetase trei schimburi de haine pentru el, sâmbătă, înainte de a fi evacuați din casa lor situată în Burbank. Din această garderobă sărăcăcioasă, alese o pereche de încălțări Nike, pantalonii din catifea reiată gri și un tricou verde-închis, cu mâneci lungi.

Când îi spusese soției sale că voia să meargă la plimbare, ea îl rugase s-o aștepte până când scotea plăcinta din cuptor, pentru a-l însoți. Darius, vorbind la telefonul din birou, îi sugeră că se puteau plimba împreună, căci își mai amâna plecarea cu o jumătate de oră. Harris simți că îi îngrijora deznădejdea lui. Credeau că nu trebuie să fie lăsat singur.

Îi asigură că n-are intenția să se arunce în fața unui camion, că simte nevoia de puțin exercițiu fizic după weekendul petrecut în închisoare și că dorește să fie singur, cu gândurile sale. Împrumută o jachetă din piele de-a lui Darius și ieși în dimineața rece de februarie.

Străzile rezidențiale din Westwood se întindeau de-a lungul unor dealuri. După ce trecu de câteva clădiri, își dădu seama că îi amorțiseră *într-adevăr* toți mușchii și că avea mare nevoie de mișcare.

Nu rostise adevărul când le spusese că vrea să fie singur cu gândurile sale. De fapt, își dorea să *nu* se mai gândească la nimic. De la asaltul asupra locuinței, de vineri seară, mintea i se învârtise necontenit. Inutil. Nu îl dusese nicăieri, decât în cotloanele sumbre dinlăuntrul său.

Și cât apucase să doarmă în celulă, fusese și mai cumplit, pentru că visase niște bărbați fără chipuri, în uniforme negre, cu cizme înalte, negre și lucioase. În coșmarurile sale, le legaseră pe Ondine și pe Willa în lese și zgărzi, ca și cum ar fi fost câini, nu ființe umane, și le duseseră de lângă el, lăsându-l singur, sfâșiat de durere.

Cum nu găsea nicio alinare în somn, n-ar fi putut s-o obțină nici de la Jessica sau Darius. Fratele său lucra permanent la caz, reflectând cu voce tare la strategiile apărării sau ale acuzării. Iar privind-o pe Jessica, își amintea mereu – la fel cum avea să se întâmple cu Ondine și cu Willa – că înșelase încrederea familiei. Bineînțeles că nimeni nu i-ar fi reproșat ceva și știa că nici măcar nu le-ar fi trecut prin minte s-o facă. Nu greșise cu nimic pentru a merita o asemenea pedeapsă care, din păcate, se răsfrângea și asupra lor. Dar se învinovățea cu înverșunare. Poate că undeva, cândva, își făcuse un dușman psihopat care îi plătea cu vârf și îndesat pentru cine știe ce jignire adusă inconștient. Dacă ar fi acționat altfel, dacă ar fi evitat vreo afirmație deranjantă, poate că nimic nu s-ar fi întâmplat. De fiecare dată când se gândea la Jessica sau la fiicele lui, vinovăția neștiută dar imposibil de negat devenea un păcat din ce în ce mai greu.

Bărbații cu cizme lungi, ieșiți parcă din coșmarurile lui, aproape că-i răpiseră familia, fără a mai fi nevoie să le lege pe fete în lese și să le ia de lângă el. Furia și frustrarea țâșnite din neputință deveniseră cărămizi ale zidului ce-l despărțea de cei pe care îi iubea, ce avea să se îngroașe și să se înalțe tot mai mult.

Așadar se plimba singur pe străzile bătute de vânturi din Westwood. O mulțime de palmieri, ficuși și pini își etalau frunzele mari și verzi chiar și în februarie, dar existau și numeroși platani, arțari și mesteceni cu crengile golașe. Încerca să se concentreze doar asupra mozaicului de lumini și umbre creat de razele jucăușe ale soarelui, să uite totul, absolut totul.

Și chiar începea să reușească. Pe jumătate în transă, abia observă Toyota albastră ca safirul care îl depăși, pufăi brusc și, încetinind, se apropie de bordură, oprindu-se la câțiva metri mai în față. Un bărbat coborî din mașină, deschise capota, dar Harris își continuă drumul.

În timp ce trecea pe lângă Toyota, necunoscutul își ridică privirea de la motor și șopti:

— Domnule, aș putea să vă dau un subiect de meditație?

Harris mai făcu doi pași până să realizeze că omul îi vorbise.

Se opri, se răsuci, ieșind din starea de autohipnoză, bâiguind:

— Poftim?

Necunoscutul era un negru înalt, de aproape treizeci de ani. Subțirel ca un băiat de paisprezece, adoptase un comportament sobru, ca de bătrân care văzuse prea multe și îndurase o suferință prea puternică toată viața sa. Îmbrăcat în pantaloni, helancă și jachetă, toate negre, părea că vrea să-și creeze o imagine rău-prevestitoare. Indiferent de intențiile lui, nu reușea, datorită ochelarilor mari și groși, trupului firav și glasului profund, catifelat și prietenos, aducând aminte de Mel Torme.

— Aș putea să vă dau un subiect de meditație? Ce vi s-a întâmplat dumneavoastră nu i s-ar fi putut întâmpla și unui senator sau unui membru al Camerei Reprezentanților.

Strada era tulburător de liniștită pentru o metropolă. Razele soarelui începuseră alt joc. Sclipirile suprafețelor curbe și albastre ale Toyotei, venind parcă de pe alt tărâm, îi năuciră pe Harris.

— Cei mai mulți nu sunt conștienți de acest lucru, zise necunoscutul, dar de decenii întregi politicienii i-au scutit pe membrii actuali și viitori ai Congresului Statelor Unite de respectarea legilor pe care le promulgă. De exemplu, confiscarea averilor. Dacă polițiștii prind vreun senator care vinde cocaină din Cadillac-ul său lângă o școală, nu pot să-i confiște mașina, așa cum au făcut cu locuința dumneavoastră.

Harris avu sentimentul ciudat că detașarea la care își dorise să ajungă se transformase într-o adevărată transă.

— Este posibil să-l acuzi de trafic cu droguri și să obții o condamnare – în cazul în care colegii săi, politicieni, îl suspendă sau îl exclud din Congres, ridicându-i în același timp și imunitatea juridică. Dar nu poți să-i sechestrezi bunurile pentru

trafic de droguri sau pentru celelalte două sute de infracțiuni, cum se întâmplă cu muritorii de rând.

Harris bâigui:

— Cine sunteți?

Ignorând întrebarea, necunoscutul continuă cu o voce blândă:

— Politicienii nu plătesc impozit la Asigurările Sociale. Dețin propriul lor fond de pensii. Și nu fură din el pentru alte proiecte, cum procedează cu cel de la Asigurările Sociale. Pensiile *lor* sunt în siguranță.

Harris privi îngrijorat în jur. Deși necunoscutul se dovedea pașnic, dintr-odată situația i se păru de rău-augur. Simți că i se înscenase ceva, doreau probabil să-i smulgă o declarație revoltătoare, pe baza căreia ar fi putut fi arestat și vârât în închisoare fără alte acuzații.

Era o teamă absurdă. Se garanta încă dreptul la opinie, mai mult ca oriunde. Trebuia să se țină la distanță de paranoia.

Cu toate acestea, îi fu teamă să vorbească.

Necunoscutul continuă:

— Nu sunt afectați de sistemele de asigurări medicale pe care le impun celorlalți, așa că într-o zi veți fi nevoit să așteptați luni întregi pentru o operație de bilă, să spunem, dar ei obțin imediat toată îngrijirea medicală pe care și-o doresc. Am reușit, cumva, să ne alegem cei mai lacomi și mai perfizi conducători.

Harris își regăsi curajul de a vorbi, dar numai pentru a repeta întrebarea pe care deja o pusese și a mai adăuga una:

— Cine sunteți? Ce vreți?

— Vreau să vă dau un subiect la care să vă gândiți până data viitoare, zise necunoscutul.

Apoi se răsuci și trânti capota albastră a Toyotei.

Harris coborî de pe bordură și îl apucă de braț.

— Fiți atent…

— Trebuie să plec, spuse necunoscutul. Din câte știu, nu suntem urmăriți. Șansele sunt de unu la mie. Dar cu tehnologia actuală, nu mai putem fi siguri. Până acum, oricine ne-ar fi văzut ar fi zis că ați înfiripat o conversație cu cineva căruia i s-a stricat mașina și că v-ați oferit să îl ajutați. Dar dacă discuția se prelungește și dacă *ne urmărește* cineva, și-ar direcționa imediat microfoanele spre noi.

Apoi se apropie de portiera din față a Toyotei.

Zăpăcit, Harris murmură:

— Dar despre ce este vorba?

— Aveți răbdare, domnule Descoteaux. Lăsați-vă dus de curent, purtat de unde, și veți afla.

— Care unde?

Deschizând portiera, necunoscutul zâmbi pentru prima dată:

— Păi, cred că microunde, unde electromagnetice, undele viitorului.

Intră în mașină și porni motorul, lăsându-l pe Harris mai năucit ca niciodată.

Microunde. Unde electromagnetice. Undele viitorului.

Ce *dracu'* se petrecuse?

Harris Descoteaux merse în cerc, studiind împrejurimile, care în cea mai mare parte i se părură obișnuite. Cer și pământ. Case și copaci. Grădini și trotuare. Lumini și umbre. Dar în țesătura zilei, sclipind întunecat în profunzimea urzelii, existau fire misterioase care mai înainte nu se aflaseră acolo.

Își continuă drumul. Însă, din când în când, așa cum nu mai făcuse până atunci, se uita peste umăr.

•

Roy Miro în Împărăția Mormonilor. Discuțiile cu poliția din Cedar City și cu adjuncții șerifului districtual duraseră vreo două ore, timp în care Roy avusese parte de destulă amabilitate, încât să-i ajungă până la 1 iulie. Înțelegea valoarea zâmbetelor dezarmante, a politeții și a prieteniei, pentru că și el le folosea în muncă. Începu să tânjească după indiferența rece a Los Angelesului și chiar după apatia mohorâtului New York.

Vestea despre dezactivarea satelitului Earthguard îi înrăutățise și mai mult starea de spirit. Apoi fusese distrus de știrea conform căreia elicopterul furat zbura la o altitudine atât de joasă, încât dispozitivele militare care îl supravegheau (reacționând la cererea urgentă a Agenției, pe care o credeau venind din partea Agenției de Luptă Antidrog) îi pierduseră urma. Nu reușiseră să-l descopere. Fugarii dispăruseră; numai Dumnezeu și perechea de piloți răpiți știau unde.

Roy ura să-i raporteze aceste lucruri lui Thomas Summerton.

JetRanger-ul de schimb avea să sosească din Las Vegas în mai puțin de douăzeci de minute, dar nu-și dădea seama cum ar fi fost mai bine să-l folosească. Să-l lase lângă complexul de magazine și să aștepte în el până când cineva îi va trimite vestea că i-a văzut pe fugari? S-ar fi putut să stea acolo până la

Crăciun. În plus, fără îndoială că polițiștii mormoni îi vor aduce întruna cafele și nuci, îi vor da târcoale ca nu cumva să se plictisească.

Îndura în continuare toate ororile amabilităților interminabile, când Gary Duvall îl sună din Colorado, unde își desfășura investigațiile. Îl chema pe telefonul echipat cu aparatură de codificare din elicopterul avariat.

Roy se așeză în spatele cabinei și își puse căștile.

— Nu ești prea ușor de găsit, îi zise Duvall.

— Au apărut complicații aici. Încă mai ești în Colorado? Credeam că te-ai întors la San Francisco.

— Sunt interesat de acest Ackblom. Întotdeauna m-au fascinat criminalii în serie. Dahmer, Bundy și acel Edd Gain de acu' vreo câțiva ani. M-am tot întrebat ce legătură poate exista între fiul unui criminal în serie și femeia asta.

— Toți ne întrebăm, îl liniști Roy.

Ca și înainte, Duvall avea să-i verse tot ce aflase picătură cu picătură.

— Fiindcă tot eram atât de aproape, m-am decis să mă duc de la Denver la Vail și să arunc o privire fermei cu pricina. E un drum scurt. Aproape că a durat mai mult să mă sui și să cobor din aparat.

— Ești acolo acum?

— La fermă? Nu. Tocmai m-am întors. Dar sunt tot în Vail. Și stai să auzi ce am descoperit…

— Cred că n-am de ales.

— Ăă?

— Să stau, zise Roy.

Ori neînțelegând ironia, ori ignorând-o, Duvall continuă jovial:

— O să-ți servesc două bucățele bune de enchilada[16]. Informația numărul unu – ce crezi că s-a întâmplat cu ferma după ce corpurile au fost ridicate și Ackblom a intrat în închisoare pe viață?

— A devenit un adăpost al călugărițelor carmelite.

— De unde ai auzit asta? întrebă Duvall. Nu există nici picior de călugăriță. Este un cuplu care trăiește acolo, Paul și Anita Dresmund. De mult timp. De cincisprezece ani. Toți vecinii cred

[16] Mâncare mexicană, formată dintr-o tortilla de porumb rulată în jurul unei umpluturi și acoperită cu un sos savuros. Enchiladas pot fi umplute cu diverse ingrediente, inclusiv carne, brânză, fasole, cartofi, legume sau combinații. (n.tr.).

că ei sunt proprietarii, iar ei nu îi contrazic. Au în jur de cincizeci și cinci de ani, dar arată ca unii care s-ar fi retras la patruzeci – așa cum susțin ei – sau ca unii care n-au muncit niciodată, au trăit din dobânzi. Sunt perfecți pentru această slujbă.

— Ce slujbă?

— Îngrijitori.

— Cine este proprietarul locului?

— Asta-i chestia cea mai interesantă.

— Sunt convins.

— Una dintre îndatoririle familiei Dresmund este să pretindă că sunt proprietari și să ascundă faptul că sunt doar niște îngrijitori plătiți. Le place să schieze, să ducă o viață ușoară și nu îi deranjează să trăiască într-un loc cu o asemenea reputație, așa că nu le-a fost greu să-și țină gura.

— Dar ție cum de ți-au povestit?

— Păi, știi tu, oamenii privesc legitimațiile FBI și amenințările mai serios decât ar trebui, chicoti Duvall. Oricum, până acum vreun an și jumătate au fost plătiți de un avocat din Denver.

— Ai aflat cum îl cheamă?

— Bentley Lingerhold. Dar nu cred că e cazul să ne mai obosim cu el. Până acum un an și jumătate, familia Dresmund încasa cecurile dintr-un depozit bancar aflat în Vail Memorial Trust și controlat de acest avocat. Aveam computerul portabil cu mine, așa că m-am conectat la Mama și am pus-o să verifice. Este o afacere clasată, dar am mai găsit o copie. De fapt aparținea de un alt depozit care încă mai există – Spencer Grant Living Trust.

— Doamne, Dumnezeule, șuieră Roy.

— Șocant, nu?

— Fiul încă mai deține această proprietate?

— Mda, printre altele. Cu un an și jumătate în urmă, proprietatea a fost transferată de la Vail Memorial Trust, care se găsea în posesia fiului, la o corporație din Grand Cayman Island. Este o pavăză ideală pentru impozite…

— Da, știu. Continuă.

— De atunci, familia Dresmund și-a primit cecurile de la o firmă pe nume Vanishment International. Prin Mama am intrat în banca din Grand Cayman, unde se găsește contul. N-am reușit să-i aflu valoarea sau tranzacțiile bancare, dar am *aflat* că

Vanishment este controlată de o companie cu sediul în Elveția: Amelia Earhart Enterprises.

Roy se foi în scaun, dorindu-și să fi avut o hârtie și un creion cu care să-și noteze toate aceste detalii.

Duvall continuă:

— Bunicii, George și Ethel Porth, au fondat Vail Memorial Trust cu mai mult de cincisprezece ani în urmă, la șase luni după ce s-a declanșat scandalul cu Ackblom. S-au ținut mereu la distanță, să nu se facă nicio asociație între ei și fermă.

— De ce nu au vândut locul?

— N-am niciun indiciu. Oricum, un an mai târziu i-au făcut nepotului un depozit pe viață, Spencer Grant Living Trust, aici în Denver, prin Bentley Lingerhold, imediat după ce copilul și-a schimbat numele. Totodată, au pus *acest* depozit în Vail Memorial Trust. Dar Vanishment International a apărut numai cu un an și jumătate în urmă, cu mult după moartea bunicilor. Îți dai seama că Grant însuși a înființat-o și și-a scos toată averea din Statele Unite.

— Cam în același timp în care a început să-și șteargă numele din fișierele companiilor, reflectă Roy. Bine, spune-mi încă un lucru… Când vorbești de depozite și de corporații străine, înseamnă bani mulți, nu?

— Mulți, confirmă Duvall.

— Cum i-a câștigat? Adică, știu că tatăl lui a fost celebru…

— După ce bătrânul și-a recunoscut toate crimele, știi ce i s-a întâmplat?

— Spune-mi.

— A acceptat sentința de închisoare pe viață într-o instituție pentru criminali nebuni. Nicio șansă de eliberare condiționată. Nu a făcut niciun apel, nicio plângere. A fost extrem de liniștit din momentul arestării până la încheierea procesului. Nicio ieșire, niciun regret.

— N-avea sens. Știa că nu se putea dezvinovăți. Nu era nebun.

— Nu? zise uimit Duvall.

— Păi, nu era irațional, nu delira, nimic în genul ăsta. Știa că nu are nicio șansă să scape. A fost doar realist.

— Probabil. Oricum, după aceea bunicii au solicitat ca toate bunurile lui Ackblom să-i revină fiului. De fapt, la cererea familiei Porth, Curtea a împărțit averea lichidă – în afară de fermă – între

băiat și rudele apropiate ale victimelor, în cazurile în care supraviețuiseră soții sau copiii lor. Ghici cât de mare a fost averea!

— N-am idee, zise Roy. Se uită pe hublou și văzu doi polițiști care se plimbau pe lângă aparat, studiindu-l.

Duvall îi dădu fără nicio ezitare și mai multe detalii:

— Păi, banii au provenit din vânzarea tablourilor aflate în colecția personală a artistului. Au însumat peste douăzeci și nouă de milioane de dolari.

— *Fără* impozite?

— Vezi tu, valoarea tablourilor a *crescut* datorită scandalului. Pare ciudat, nu, că și-ar dori cineva să agațe pe perete vreun tablou de un asemenea autor. Ai crede că valoarea picturilor artistului ar trebui să scadă îngrozitor. Dar piața înnebunise de tot. Prețurile depășeau orice imaginație.

Amintindu-și reproducerile color după tablourile lui Ackblom pe care le studiase în copilărie, Roy nu reuși să înțeleagă punctul de vedere al lui Duvall. Arta lui Ackblom era desăvârșită. Dacă și-ar fi putut permite să le cumpere, și-ar fi decorat casa cu zeci de picturi de-ale maestrului.

Duvall reluă:

— Prețurile au continuat să crească, deși mai puțin în anul imediat următor. Ar fi trebuit ca familia să păstreze câteva tablouri. Oricum, băiatul a rămas cu paisprezece milioane și jumătate după reținerea impozitelor. Dacă n-a trăit într-un lux orbitor, probabil că averea i-a crescut foarte mult în acest răstimp.

Roy se gândi la cabana din Malibu, la mobila ieftină și la pereții lipsiți de orice decorațiune.

— Nu trăiește în lux.

— Într-adevăr? Ce-i drept, nici taică-său n-a dus-o atât de bine pe cât ar fi putut. A refuzat să-și cumpere o casă mai mare și nici n-a vrut să angajeze servitori. Ackblom spunea că își dorea o viață cât mai simplă, ca să-și conserve energia creatoare. Gary Duvall râse. Bineînțeles că de fapt nu avea chef să-l prindă cineva când se juca sub șopron, în timpul nopții.

Plimbându-se pe lângă elicopter, polițiștii mormoni priviră în sus, la Roy, care se uita prin hublou.

Le făcu semn cu mâna.

Ei îi răspunseră și zâmbiră.

— Însă, reluă Duvall, e o minune cum de nu s-a prins mai repede soția lui. Își experimenta această „artă” de patru ani când ea și-a dat seama.

— Nu era artistă.

— Ce?

— Nu deținea puterea de-a anticipa. Și fără a fi vizionară, nu ar fi putut intra la bănuieli decât în urma unui motiv evident.

— Nu prea înțeleg. Patru ani, pentru numele lui Dumnezeu! Și apoi încă șase până când a aflat și băiatul. Zece ani, patruzeci și două de victime. Ceva mai mult de zece pe an.

Numărul acesta, decise Roy, nu era deloc impresionant. Factorii care îl făceau pe Steven Ackblom demn de cartea recordurilor proveneau din faima sa *înainte* de a i se descoperi viața secretă, din faptul că avea o familie (majoritatea criminalilor în serie trăiau singuri) și din ideea de a-și folosi excepționalul talent în arta torturii pentru a-și ajuta modelele să atingă un moment de frumusețe perfectă.

— Dar de ce, se minună încă o dată Roy, ar fi vrut fiul să păstreze proprietatea? Împreună cu toate amintirile legate de ea. Și-a dorit să-și schimbe numele. De ce să nu scape și de fermă?

— Ciudat, nu?

— Și dacă fiul nu, atunci de ce n-au făcut-o bunicii? De ce nu au vândut proprietatea după ce au devenit tutorii nepotului? În fond, fiica lor fusese omorâtă acolo… De ce ar fi vrut să mai aibă de-a face cu acel loc?

— Într-adevăr, trebuie să fie ceva, admise Duvall.

— Ce vrei să zici?

— Vreo explicație. Vreun motiv. Și orice-ar fi, e straniu.

— Cei doi îngrijitori…

— Paul și Anita Dresmund.

— … ți-au spus dacă Grant vine vreodată pe acolo?

— Nu vine. Cel puțin, ei n-au văzut niciodată pe nimeni cu o asemenea cicatrice.

— Cine îi supraveghează?

— Până înainte cu un an și jumătate, ei au întâlnit numai doi oameni de la Vail Memorial Trust. Acest avocat, Lingerhold, sau unul dintre partenerii săi veneau de două ori pe an pentru a verifica dacă ferma era bine întreținută, dacă îngrijitorii își

meritau salariul și în ce măsură cheltuiau fondurile speciale numai pe reparațiile din casă.

— Și în ultimul an și jumătate?

— De când Vanishment International a devenit proprietarul locului, nimeni n-a mai apărut pe acolo. Doamne, cât mi-aș dori să aflu câți bani are în Amelia Earhart Enterprises, dar știi că nu putem obține nimic de la elvețieni.

În ultima vreme, Elveția se speriase de numărul imens de cazuri în care oficialitățile americane procedau la confiscarea averilor cetățenilor fără nicio dovadă a infracțiunilor săvârșite. Elvețienii începuseră să vadă aceste legi ca pe niște arme boante ale represiunii politice și refuzau din ce în ce mai des să coopereze.

— Care-i cealaltă bucățică? întrebă Roy.

— Ăă?

— A doua bucățică. Ai spus că o să-mi servești două bucățele bune de enchilada.

— Enchilada, mormăi Duvall. Cu informații.

— Păi, mi-e foame, zise Roy, zâmbind. Se simțea mândru de răbdarea sa, după ce mormonii i-o puseseră atât de mult la încercare. De ce nu-mi încălzești cea de-a doua enchilada?

Gary Duvall i-o servi și ea se dovedi gustoasă, cum de altfel îi promisese.

Imediat după ce încheie convorbirea cu Duvall, Roy sună la biroul din Vegas și vorbi cu Ken Hyckman care avea să-și termine în curând schimbul de dimineață.

— Ken, unde este JetRanger-ul?

— La zece minute de tine.

— Îl voi trimite înapoi cu majoritatea oamenilor de aici.

— Renunți?

— Știi că am pierdut contactul radar cu ei.

— Da.

— S-au dus și nu putem să îi găsim în acest fel. Dar am o altă pistă, una grozavă, și pornesc pe ea. Am nevoie de un avion.

— Iisuse!

— N-am spus că vreau să aud cuvinte profanatoare.

— Îmi pare rău.

— Ce zici despre Lear-ul cu care am zburat vineri?

— Este aici. Gata de decolare.

— Există un loc pe-aproape unde ar putea ateriza?

— Stai să verific, zise Hyckman. Așteaptă puțin.

În acest timp, Roy se gândi la Eve Jammer. Nu avea cum să se întoarcă în Vegas diseară. Se întrebă ce va face dulceața cea blondă ca să-și amintească de el și să-l păstreze în suflet. Spunea că va fi ceva deosebit. Roy presupunea că avea să experimenteze noi poziții, dacă or mai exista altele, și să mânuiască jucării erotice pe care nu le mai utilizase până atunci, pentru a-i pregăti o noapte care, peste o zi-două, urma să-i taie răsuflarea și să-l facă să tremure cum nu i se mai întâmplase vreodată. Când încercă să-și imagineze uneltele erotice, mintea i-o luă razna. Și gura i se uscă precum nisipul – ceea ce era perfect.

Ken Hyckman reintră pe fir.

— Lear-ul poate ateriza în Cedar City.

— Văgăuna asta are și aeroport?

— Brian Head se află la vreo patruzeci și cinci de kilometri spre est.

— Cine?

— Nu cine. Ce. O stațiune pentru schi de primă mână, cu o mulțime de locuințe scumpe la poalele muntelui. O grămadă de bogătași și de corporații dețin proprietăți în Brian Head, ajung cu avioanele în Cedar City și de acolo își continuă drumul cu mașina. Aeroportul nu are nimic de genul O'Hare sau LAX, nici baruri, standuri sau benzi rulante pentru bagaje, dar pista oferă condiții foarte bune pentru aterizare.

— Există vreun echipaj în Lear?

— Da. Putem să ți-l trimitem cam pe la ora 13.

— Superb. O să-l rog pe unul dintre jandarmii zâmbitori să mă conducă până la pistă.

— Pe cine?

— Pe unul dintre comisarii amabili, spuse Roy. Se simțea bine dispus.

— Nu sunt sigur că am înțeles ce ai zis prin codificatorul ăsta.

— Unul dintre șefii de poliție mormoni.

Pricepând până la urmă sau renunțând să mai înțeleagă ceva, Hyckman adăugă:

— Trebuie să cunoască și planul de zbor. Unde ai de gând să te duci?

— La Denver, zise Roy.

•

Sprijinindu-se de spătarul scaunului de pe ultimul rând al cabinei, Ellie fură vreo două ore de somn. În cele paisprezece luni de când era fugară, ea învățase să-și lase grijile și teama la o parte, adormind de fiecare dată când i se oferea ocazia.

Puțin după ce se trezi, în timp ce se întindea și căsca, Spencer se întoarse din vizita prelungită pe care le-o făcuse celor doi piloți. Se așeză lângă ea.

Rocky se ghemui pe culoar, iar Spencer începu:

— Am vești bune. Din spusele băieților, acesta este un elicopter făcut pe comandă. În primul rând, are motoare ultramoderne, care pot suporta greutăți mari, lucru care le-a permis să-l înhame cu rezervoare suplimentare de combustibil. I-au fost aduse îmbunătățiri substanțiale față de modelul standard. Sunt siguri că ne pot duce peste graniță și peste Grand Junction înainte să se termine benzina, dacă vrem să ajungem până acolo.

— Cu cât mai departe, cu atât mai bine. Oricum, nu în preajma lui Grand Junction. N-aș vrea să fim văzuți de prea mulți oameni curioși. Să căutăm un loc mai retras, dar unde am putea găsi o mașină.

— O să ajungem deasupra lui Grand Junction la vreo oră după apusul soarelui. Acum este numai 14:10. Adică 15 în zona montană. Încă mai avem timp să studiem o hartă, să vedem unde am putea să aterizăm.

Ea arătă spre geanta de pe scaunul din față.

— Știi, despre cei cincizeci de mii de dolari ai tăi…

El își ridică o mână, întrerupând-o.

— Am fost uimit că i-ai găsit, asta-i tot. Ai avut toate motivele să-mi cercetezi bagajele după ce m-ai salvat din deșert. Nu știai de ce dracu’ te urmăream. De fapt, nu m-ar surprinde să aflu că nici acum nu te-ai lămurit complet.

— Întotdeauna porți cu tine o asemenea cantitate de mărunțiș?

— Cu vreun an și jumătate în urmă, spuse el, am început să-mi păstrez banii și monedele de aur în depozite bancare din California, Nevada, Arizona. Mi-am deschis conturi în mai multe orașe, sub nume și numere, la Asigurările Sociale, false. Restul l-am scos din țară.

— De ce?

— Ca să mă pot mișca repede.

— Te așteptai să fii fugărit în felul ăsta?

— Nu. Însă nu mi-a plăcut ce am văzut în Departamentul de Luptă contra Infracțiunilor pe Computer. M-au învățat o mulțime de lucruri despre computere, inclusiv că totuși accesul la informație reprezintă esența libertății. Însă doreau nespus să-l limiteze cât mai mult cu putință.

Făcând pe avocatul diavolului, Ellie zise:

— Credeam că numai pentru a-i împiedica pe hackeri să se folosească de computere, nu cumva să fure, ori să modifice bazele de date...

— Sunt total de partea unor asemenea acțiuni. Dar ei voiau să-i controleze pe *toți.* La ora actuală, cele mai multe oficialități violează proprietatea privată, pătrunzând în secret, sau nu, în băncile de date. Toată lumea, de la ACV până la Serviciul de Emigrări. Până și Biroul de Administrare a Pământurilor, pentru numele lui Dumnezeu! Toți au ajutat la fondarea acestui departament prin donații și toți mă înspăimântă.

— Vezi cum se apropie o lume nouă...

— ... asemenea unui tren expres...

— ... și nu-ți place forma lui...

— ... și nu vreau să mă urc în el.

— Te consideri un *cyberpunk* în afara legii?

— Nu. Doar un supraviețuitor.

— De aceea te-ai șters din toate înregistrările publice – o poliță de asigurare pe viață?

Trăsăturile i se întunecară. De la început arătase slăbit, un lucru de înțeles, având în vedere chinurile prin care trecuse în ultimele zile. Dar acum ochii i se înfundară în orbite, păru numai piele și os, mult mai bătrân decât era.

— La început... m-am pregătit să plec. Oftă și își duse mâna la față. Probabil sună ciudat. Dar faptul că mi-am schimbat numele din Michael Ackblom în Spencer Grant nu mi se părea suficient. Că m-am mutat din Colorado și am pornit o nouă viață... Nimic nu mi-a fost de ajuns. Nu puteam să uit cine sunt... Cine este tatăl meu. Așa că m-am hotărât să-mi șterg existența cu buretele, metodic, dureros, până când nu avea să mai existe nimic care să ateste că aș mai trăi, sub *orice* nume. Și această putere mi-au dat-o computerele.

— Dar după aceea? Ce s-a întâmplat după ce te-ai șters?

— N-am știut ce să mai fac. Să mă șterg și din realitate? Să mă sinucid?

— Nu ți se potrivește.

— Nu, nu prea, o aprobă el. Niciodată n-am vrut să înghit un glonț și nici altceva similar. În plus, mă simțeam obligat față de Rocky, trebuia să rămân cu el.

Întins pe podea, câinele își înălță capul, curios, dând din coadă.

— Apoi, după un timp, continuă Spencer, chiar dacă nu știam ce să mai fac, m-am gândit că merită să devin invizibil. Doar din cauza – așa cum zici și tu – a lumii noi care se apropie, această lume superautomatizată, cu toate binefacerile și blestemele ei.

— De ce ți-ai lăsat fișierul din DCR aproape intact? Ai fi putut să dispari complet și de acolo, cu mult timp în urmă.

El zâmbi.

— Am fost prea deștept. Am considerat că e suficient să schimb numai adresa și încă vreo câteva detalii mai importante. Dacă nu mă ștergeam de tot, aveam cum să mă întorc din când în când, să văd dacă mă urmărește cineva.

— L-ai „aranjat”?

— Cam așa ceva. Am ascuns niște mici programe în computer, foarte adânc, foarte bine. De fiecare dată când cineva intră în fișierele mele militare sau din DCR fără să folosească un cod pe care l-am implantat, sistemul adaugă un asterisc la sfârșitul ultimei propoziții din fișier. Ideea era să le verific o dată pe săptămână. Dacă aș fi observat vreunul, aș fi știut imediat că sunt căutat și aș fi avut timp să părăsesc cabana din Malibu.

— Unde te-ai fi mutat?

— Oriunde. Aș fi plecat, pur și simplu.

— Paranoia.

— A naibii paranoia!

Chicoti ușor, apoi reluă:

— Când am părăsit poliția, știam că, după felul cum evoluează lumea, mai devreme sau mai târziu toți vom fi urmăriți de câte cineva. Și cei mai mulți își vor dori să nu poată fi găsiți.

Ellie se uită la ceas.

— Poate că ar trebui să căutăm o hartă.

— Piloții au un teanc în bord, zise el.

Îl urmă în timp ce se îndrepta spre ușa carlingii. Umerii îi căzuseră. Se deplasa cu o oboseală evidentă și încă mai părea înțepenit după cât zăcuse.

Dintr-odată, Ellie se cutremură la gândul că puteau muri în noaptea ce se apropia. Presimțirea nu era atât de puternică, încât să o poată numi premoniție, dar depășea o simplă bănuială.

După ce se întoarse cu harta, el o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. De ce?

— Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

— Sunt doar obosită, minți ea. Și înfometată.

— Asta se rezolvă.

În vreme ce se așeza pe scaunul de alături, el scoase patru acadele din buzunarele jachetei sale de doc căptușite cu blană.

— De unde le-ai luat?

— Băieții din față au o cutie cu dulciuri. Au fost fericiți s-o împartă cu noi. Sunt într-adevăr doi tipi grozavi.

— Mai ales cu o armă în ceafă.

— Mai ales, o aprobă el.

Când simți mirosul acadelelor, Rocky se ridică și își ciuli plin de interes urechea teafără.

— Ale noastre, zise ferm Spencer. După ce o să coborâm de aici și o să ajungem iarăși pe șosea, o să ne oprim să-ți cumpărăm ceva mai consistent de mâncare.

Câinele se linse pe bot.

— Uite, amice, spuse Spencer. *Eu* nu m-am oprit în supermarket ca să pasc biscuiți, așa ca tine. Am nevoie de fiecare bucățică, altfel o să pic drept în nas. OK?

Rocky căscă, privi în jur cu un pretins dezinteres și se întinse din nou pe podea.

— Voi doi aveți o relație incredibilă, zise Ellie.

— Îhî, suntem doi gemeni siamezi, separați la naștere. Dar nu ți-ai putea da seama de asta, pentru că el și-a făcut o grămadă de operații estetice.

Ellie nu reuși să-și mute ochii de pe chipul lui. Nu numai oboseala îi tulbura trăsăturile. Ci și umbra morții.

Sensibil, atent la schimbarea stării ei de spirit, Spencer o întrebă:

— Ce-i?

— Mulțumesc pentru bomboană.

— Ți-aș fi adus o friptură de vacă dacă aș fi putut face rost.

Despăturiră harta. O ținură între scaune, examinând teritoriul din jurul lui Grand Junction, Colorado.

De două ori îndrăzni să-l privească și de fiecare dată frica îi acceleră bătăile inimii. Putea să-i distingă prea ușor craniul sub piele, mormântul care de obicei zace ascuns sub masca vieții.

Parcă ar fi fost proastă, superstițioasă ca un copil tâmpit. Existau și alte explicații în afară de semnele de rău-augur, prevestitoare ale unei tragedii iminente. Dar probabil că după noaptea aceea, când Danny și părinții ei fuseseră smulși pentru totdeauna de lângă ea, această teamă avea să o cuprindă de fiecare dată când se vor afla în primejdie oameni care-i erau apropiați.

•

Roy ateriză pe Aeroportul Stapleton International din Denver, la bordul Learjet-ului, după ce douăzeci și cinci de minute așteptaseră în aer eliberarea unei piste. Sucursala locală a Agenției îi trimisese doi oameni cu care să lucreze, așa cum ceruse în timpul zborului la telefonul cu codificator. Amândoi bărbații – Burt Rink și Oliver Fordyce – stăteau în porțiunea de parcare în care intrase Learjet-ul. Aveau puțin peste treizeci de ani, erau înalți și bine bărbieriți. Purtau pardesie negre, costume bleumarin, cravate închise la culoare, cămăși albe și pantofi negri model Oxford, cu tălpi din cauciuc și nu din piele. Toate acestea fuseseră cerute de Roy în mod expres.

Rink și Fordyce îi aduseseră haine aproximativ identice cu ale lor. Roy se bărbierise și se spălase în timpul zborului și nu trebuia decât să-și schimbe hainele înainte de a coborî din avion. O limuzină Chrysler, neagră, imensă, îl aștepta la capătul scării portabile.

Era un frig care-ți pătrundea până la oase. Cerul devenise mai limpede decât o mare înghețată și mai profund decât timpul. Țurțuri atârnau de streșinile clădirilor și mormane de zăpadă marcau capetele îndepărtate ale pistelor de decolare.

Stapleton se afla în marginea de nord-est a orașului, iar Roy își stabilise întâlnirea cu doamna doctor Sabrina Palma în suburbiile *sud-estice.* Ar fi putut insista să obțină o escortă a poliției, sub un pretext sau altul, dar nu voia să atragă atenția asupra lor mai mult decât era necesar.

— Întâlnirea este la 16:30, spuse Fordyce în timp ce se așeza împreună cu Rink în spatele limuzinei, cu fața la portbagaj, iar Roy vizavi de ei. O să ajungem cu câteva minute mai devreme.

Șoferul fusese instruit să se grăbească. Acceleră plecând de lângă Learjet, de parcă *ar fi avut* o escortă a poliției.

Rink îi înmână lui Roy un plic alb de douăzeci și trei pe treizeci de centimetri.

— Acestea sunt toate documentele pe care le-ați cerut.

— Aveți la voi legitimațiile de Secret Service? întrebă Roy.

Din buzunarele de la haină, Rink și Fordyce își extraseră portofelele și le deschiseră, dezvăluind legitimațiile cu fotografiile lor și insignele autentice de SS. Numele pe care Rink avea să-l folosească la întâlnire era Sidney Eugene Tarkenton. Iar Fordyce, pe acela de Lawrence Albert Olmeyer.

Roy scoase și propriul său portofel din plicul alb. Se numea J. Robert Cotter.

— Haideți să ne amintim cine suntem. Asigurați-vă că folosiți numai aceste nume, spuse Roy. Nu cred că va fi nevoie să vorbiți prea mult – poate chiar deloc. Eu voi vorbi. Voi sunteți aici, în primul rând, pentru a da o notă de veridicitate. Veți intra în biroul doctorului Palma în urma mea și vă veți posta în dreapta și în stânga ușii. Veți sta cu picioarele depărtate, la vreo patruzeci de centimetri, cu brațele lăsate-n jos și împreunate în față. Când vă voi prezenta eu, veți spune: „Doctore”, și veți înclina capul, sau: „Îmi pare bine de cunoștință.” Permanent țepeni. Lipsiți de expresie precum gărzile de la Buckingham. Cu privirea înainte. Fără să vă foiți. Dacă vă invită să vă așezați, nimic mai simplu: „Nu, mulțumesc, doctore.” Știu, este ridicol, dar în felul ăsta îi văd oamenii pe agenții din Secret Service în filme, așa că orice dovadă că ați fi în realitate ființe umane ar strica totul. S-a înțeles, Sidney?

— Da, domnule.

— S-a înțeles, Lawrence?

— Aș prefera Larry, zise Oliver Fordyce.

— S-a înțeles, Larry?

— Da, domnule.

— Bine.

Roy scoase și celelalte documente din plic și le studie. Păru satisfăcut.

Înfrunta unul dintre cele mai mari riscuri din cariera sa, dar rămăsese surprinzător de calm. Nici măcar nu-și trimisese agenții să-i urmărească pe fugari în Salt Lake City sau în altă zonă la nord de Cedar City, știind că alegerea acelei direcții fusese un șiretlic. Își schimbaseră traseul imediat după ce coborâseră sub nivelul radarului. Se îndoia că aveau să se întoarcă în Nevada, pentru că statul acela cu ținuturi pustii le-ar fi oferit prea puțin adăpost. Mai rămâneau sudul și estul. După ce Gary Duvall îi furnizase cele două informații, Roy revenise asupra a tot ce aflase despre Spencer Grant și prognozase cu mare acuratețe în ce direcție o va lua bărbatul – cu puțin noroc și femeia. Est-nord-est. Mai mult, el presimțise cu *exactitate* unde va ajunge Grant la capătul drumului spre est-nord-est, chiar mai bine decât ar fi reușit să prevadă locul în care se va înfige un glonț țâșnit din țeava unei arme. Roy rămăsese calm, având încredere în intuiția lui; în asemenea împrejurări deosebite, forța destinului era de partea sa, la fel de sigur cum sângele îi curgea prin vene.

— Sunteți siguri că echipa pe care am cerut-o mai devreme se îndreaptă către Vail?

— Doisprezece oameni, zise Fordyce.

Uitându-se la ceas, Rink spuse:

— Ar trebui să se întâlnească exact acum cu Duvall.

Știa că vreme de cincisprezece ani, Michael Ackblom – alias Spencer Grant – își înăbușise dorința arzătoare de a se întoarce în acel loc, își reprimase nevoia profundă, rezistând atracției ca de magnet a trecutului. Cu toate astea, conștient sau nu, știuse mereu că trebuie să revină pe tărâmul obsesiilor, mai devreme sau mai târziu. Altfel ar fi vândut ferma pentru a scăpa de legătura palpabilă cu trecutul pe care își dorea să-l uite, la fel cum renunțase la vechiul său nume. Își păstrase proprietatea din același motiv pentru care nu își operase cicatricea de pe față. Se *pedepsește cu ajutorul acelei cicatrice,* spusese doctorul Mondello în biroul său alb din Beverly Hills. *Îi amintește de ceva ce i-ar plăcea să uite*, *dar se simte obligat să nu o facă.* Atât timp cât Grant trăise în California conform unei rutine cotidiene lipsite de stres, probabil că reușise să reziste o vreme indefinită chemării pământului ucigaș din Colorado. Dar acum fugea ca să-și salveze viața, extrem de încordat, și ajunsese suficient de aproape de fosta lui locuință pentru a fi convins că

totuși cântecul sirenelor din trecut devenise irezistibil. Roy putea să jure că fiul criminalului în serie se va întoarce la sursa coșmarurilor lui – locul de unde țâșnise atâta sânge.

Spencer Grant nu își încheiase socotelile cu ferma de lângă Vail. Și numai doi oameni din lume știau de ce.

Dincolo de ferestrele fumurii ale limuzinei, în după-amiaza ce defila rapid pe lângă ei, centrul modern al Denverului părea încețoșat, cu margini nedeslușite ca un morman de ruine străvechi, sufocate de iederă și învăluite într-un giulgiu de mușchi verde.

•

La vest de Grand Junction, în interiorul Parcului Național din Colorado, JetRanger-ul aterizează pe un teren erodat, între o formațiune stâncoasă roșiatică și un deal acoperit cu o mantie de jnepeni și pini. Aparatul spulberă un strat subțire de zăpadă și nori cristalini se ridicară în aer.

La treizeci de metri mai încolo, câțiva copaci ascundeau silueta strălucitoare a unui Ford Bronco. Un bărbat într-un costum de schi gri stătea lângă portbagajul deschis, urmărind elicopterul.

Spencer rămase cu echipajul în timp ce Ellie coborî pentru a schimba câteva cuvinte cu omul de lângă mașină. După ce motorul și elicea elicopterului amuțiră, locul deveni la fel de tăcut ca o catedrală. Ea nu putea auzi decât zgomotul pașilor săi pe pământul înghețat.

Pe când se apropia de Bronco, văzu un trepied cu un aparat de fotografiat montat deasupra. Restul aparaturii se afla în partea din spate a mașinii.

Înfuriat la culme, fotograful – un bărbat cu barbă – scotea aburi pe nări, gata să explodeze.

— Mi-ați stricat instantaneul! Acele fâșii de zăpadă imaculată încolăcindu-se pe piatra colțuroasă și parcă în flăcări... Asemenea contrast, asemenea dramă!... Și acum *s-a dus* totul.

Ea privi spre formațiunile stâncoase din spatele elicopterului. Încă mai păreau cuprinse de flăcări, ca o sticlă roșiatică sub razele soarelui dinspre apus. Dar bărbatul avusese dreptate în privința zăpezii: nu mai era imaculată.

— Îmi pare rău.

— Scuzele nu schimbă nimic, spuse el cu o voce stridentă.

Ellie studie discret zăpada din jurul mașinii. Din câte își dădea seama, existau numai urmele tălpilor lui. Venise singur.

— Da' ce naiba căutați aici? protestă fotograful. Aici se aplică anumite restricții, sunt interzise asemenea zgomote. Este o rezervație naturală.

— Atunci cooperează și apără-ți viața, zise ea scoțând SIG-ul de sub jachetă.

Bărbosul păru convins și se lăsă condus la elicopter.

În JetRanger, în vreme ce Ellie ținea pistolul și Micro Uzi-ul, Spencer tăia bucăți din tapițerie. Folosi fâșiile de piele pentru a lega încheieturile celor trei bărbați de brațele scaunelor din cabina pasagerilor, în care îi obligase să se așeze.

— N-o să vă astup gurile. Oricum n-o să vă audă nimeni țipând.

— O să murim înghețați, se frământă pilotul.

— Vă veți elibera mâinile în cel mult o oră și jumătate. Încă o jumătate de oră sau patruzeci și cinci de minute pentru a ajunge la autostrada peste care am trecut mai devreme. Nu aveți cum să înghețați.

— Și ca să vă liniștiți, zise Ellie, cum intrăm în oraș, o să sunăm la poliție să le spunem unde sunteți.

Se lăsa amurgul. Stelele începură să apară pe cerul purpuriu care se curba de la răsărit spre orizont.

În vreme ce Spencer conducea mașina, în spatele scaunului Rocky gâfâia la urechea femeii. Găsiră calea spre autostradă fără nicio dificultate, ghidându-se după urmele lăsate de cauciucuri pe zăpadă.

— Ce vei spune când vei suna la poliție? întrebă Spencer.

— Vrei să-i lași să înghețe?

— Nu cred că sunt în pericol.

— Nu vreau să risc.

— Mda, dar la ora actuală e posibil – poate că nu sigur, dar posibil – ca toate apelurile către un departament de poliție să fie monitorizate, nu numai când formezi 911. De fapt, într-un oraș atât de mic cum este Grand Junction, cu o rată atât de redusă a criminalității, în care bugetul nu este afectat de prea multe presiuni, e foarte probabil să se cheltuiască o grămadă de bani pe sistemele de comunicație. Dacă îi suni, află imediat adresa de unde le telefonezi. Apare pe ecranul din fața operatorului. Și

atunci vor ști în ce direcție mergem, pe ce șosea am ieșit din Grand Junction.

— Da. Dar o să complicăm puțin lucrurile pentru ei, zise Ellie și îi explică imediat ce idee îi venise.

— Îmi place, recunoscu Spencer.

•

Închisoarea Rocky Mountain pentru infractorii bolnavi psihic fusese construită în Grand Depression, sub auspiciile Administrației Proiectelor, și arăta la fel de solidă și de sigură ca o stâncă. Era o clădire bondoacă, întortocheată, cu ferestre mici și înfundate, zăbrelite chiar și în aripa administrativă. Blocuri din granit cenușiu placau pereții exteriori. Un granit și mai închis la culoare fusese folosit pentru canaturile ușilor, ramele ferestrelor, colțurile exterioare și pentru comisele crestate. O mansardă înaltă și un acoperiș din ardezie neagră acopereau întregul edificiu.

Lui Roy Miro i se părea că închisoarea avea o alură deprimantă și amenințătoare. Fără nicio exagerare, structura parcă ar fi fost clocită sub deal, aidoma unei creaturi vii. Sub umbrele după-amiezii târzii, aruncate de pantele abrupte care se înălțau în spatele clădirii, ferestrele sclipeau în nuanțe de galben-aprins, parcă reflectându-se în catacombele vizuinii unui monstru montan ce trăia în interiorul stâncilor.

Apropiindu-se cu limuzina de închisoare, apoi pe jos, străbătând coridoarele rezervate vizitatorilor spre biroul doamnei doctor Palma, Roy fu copleșit de compasiune pentru sărmanele suflete zăvorâte sub acel colos de piatră. Suferea și pentru gardienii care se chinuiau la fel de tare păzindu-i pe nebuni, obligați să-și petreacă atât de mult timp în condiții inumane. Dacă ar fi stat în puterea lui, ar fi sigilat toate ferestrele și aerisirile, lăsându-i înăuntru pe toți prizonierii și îngrijitorii, eliberându-i de acea viață mizeră cu ajutorul unui gaz blând, dar ucigător.

Sala de așteptare și biroul doamnei doctor Sabrina Palma erau atât de luxos și de plăcut mobilate, încât, prin contrast cu clădirea în care se aflau, păreau rupte de realitate, aparținând unui apartament scump din New York sau unei vile din Palm Beach – și unui alt timp, nu anilor treizeci, ca restul închisorii. Canapelele și scaunele fuseseră proiectate evident de J. Robert Scott, tapițate cu mătăsuri aurii și argintii. Măsuțele, ramele

oglinzilor și taburetele, tot opera lui J. Robert Scott, erau făcute dintr-un lemn exotic, original cioplite, deschise la culoare sau vopsite în alb. Covoarele groase, în nuanțe de bej, proveneau probabil din Edward Fields. În mijlocul încăperii se afla un birou masiv Monteverde & Young, în formă de semilună, care costase probabil peste patruzeci de mii de dolari.

Roy nu mai văzuse niciun birou al vreunui funcționar public atât de luxos și strălucitor, nici măcar în cercurile înalte din Washington. Imediat își dădu seama cum să se folosească de asta, înțelese că deținea o armă cu care s-o amenințe pe doamna doctor Palma dacă i-ar fi opus vreo rezistență.

Sabrina Palma era directorul personalului medical al închisorii. Întrucât spitalul avea în aceeași măsură și statut de pușcărie, ea juca și rolul de gardian. Arăta la fel de strălucitoare ca și biroul. Părul negru ca pana corbului. Pielea albă ca laptele. Trecută de patruzeci de ani, înaltă, zveltă, dar numai forme. Purta un costum negru tricotat și o bluză din mătase albă.

După ce se prezentă, Roy îl introduse pe agentul Olmeyer…

— Îmi pare bine de cunoștință, doctore.

… și pe agentul Tarkenton.

— Doctore.

Îi invită să ia loc.

— Nu, mulțumesc, doctore, spuse Olmeyer și se postă în dreapta ușii care despărțea cele două încăperi.

— Nu, mulțumesc, doctore, spuse Tarkenton și se postă în stânga aceleiași uși.

Roy se îndreptă spre unul dintre cele trei scaune splendide din fața biroului doamnei doctor Palma, în timp ce ea se așeză pe tronul din piele și pluș. Era scăldată de o cascadă de lumină chihlimbarie care o făcea și mai misterioasă.

— Mă aflu aici într-o chestiune de o importanță majoră, îi spuse Roy pe cel mai amabil ton. Credem – de fapt, știm sigur – că fiul unuia dintre pacienții dumneavoastră îl pândește pe Președintele Statelor Unite și vrea să-l asasineze.

După ce auzi numele prezumtivului criminal și află identitatea tatălui, Sabrina Palma ridică o sprânceană. Examină documentele pe care Roy le scosese din plicul alb și, după ce realiză ce i se cerea, se scuză și se duse în încăperea alăturată pentru a da niște telefoane urgente.

Roy așteptă în birou.

Dincolo de cele trei ferestre înguste, întinzându-se peste noaptea de sub închisoare, luminile orașului Denver pâlpâiau vesel.

Se uită la ceas. De cealaltă parte a muntelui, desigur că Duvall împreună cu oamenii săi se furișaseră nevăzuți prin noaptea misterioasă. Trebuia să fie gata în cazul în care călătorii aveau să ajungă mai devreme.

•

Mantia nopții învăluise complet fața orizontului, când ajunseră în suburbiile ce țineau de Grand Junction.

Cu o populație de peste treizeci și cinci de mii de locuitori, destul de întins, orașul nu era tocmai la îndemână de străbătut. Dar Ellie avea o lanternă și harta pe care o luase din elicopter, așa că identifică repede cel mai scurt drum.

După ce parcurseră două treimi din oraș, ei se opriră la un complex de cinematografe pentru a-și face rost de un nou vehicul. Se părea că niciun film nu avea să înceapă sau să se termine curând. Parcarea largă era plină de mașini, dar nu se vedea țipenie de om prin jur.

— Ia un Explorer sau un Jeep dacă poți, spuse Ellie în timp ce el deschidea portiera Bronco-ului, lăsând să pătrundă înăuntru o rafală de vânt înghețat. Ceva în genul ăsta. E mult mai practic.

— Hoții nu aleg, replică Spencer.

— Ar trebui să aleagă. În timp ce el cobora, ea se mută în fața volanului. Hei, dacă nu alegi, atunci nu ești un hoț, ci doar un gunoier.

În vreme ce Ellie conducea Bronco-ul pe alee, în spatele lui, Spencer trecea curajos de la un vehicul la altul, încercând portierele. De fiecare dată când găsea una descuiată, întindea o mână în interior să vadă dacă exista vreo cheie în contact, în spatele apărătorii de soare sau sub scaunul șoferului.

Urmărindu-și stăpânul prin fereastra Bronco-ului, Rocky scâncea îngrijorat.

— Da, e periculos, spuse Ellie. Nu pot să mint un câine. Dar nici pe jumătate atât de periculos ca atunci când am intrat cu mașina în supermarket, cu elicopterele pline de gangsteri în spate. Trebuie să te gândești și la asta.

Al paisprezecelea vehicul pe care îl încercă Spencer era un Chevy mare și negru, având o cabină largă cu două rânduri de

scaune. Urcă repede, închise portiera, porni motorul și ieși în marșarier.

Ellie parcă Bronco-ul în spațiul lăsat liber de Chevy. Avură nevoie numai de cincisprezece secunde pentru a muta armele, geanta și câinele în camionetă. Apoi o porniră din nou la drum.

În partea de est a orașului, începură să caute un motel mai recent construit. Camerele din cele vechi nu le-ar fi oferit condițiile necesare folosirii unui computer.

La o „gazdă a mașinilor” – așa cum se autointitula – care arăta de parcă ar fi fost inaugurată cu numai câteva ore în urmă, Ellie îi lăsă pe Spencer și pe Rocky în Chevy și se duse la recepție să întrebe dacă poate utiliza un modern în motel. „Trebuie să trimit un raport în Cleveland până mâine dimineață”. Află că oricare cameră permitea acest lucru. Folosindu-și pentru prima dată cartea de identitate pe numele de Bess Baer, ea închirie o cameră dublă cu un pat imens și plăti cu bani gheață în avans.

— În cât timp o ștergem de-aici? întrebă nerăbdător Spencer în momentul când ajunseră în pragul ușii.

— În cel mult patruzeci și cinci de minute, probabil numai jumătate de oră, îi promise ea.

— Ne aflăm departe de locul din care am luat mașina, dar oricum nu cred că e bine să zăbovim prea mult.

— Nu ești singurul.

Ea nu se putu opri să nu remarce mobilierul din cameră, în timp ce scotea laptop-ul lui Spencer din geantă, așezându-l pe masă lângă priza și mufele pentru telefon. Covorul pestriț, albastru cu negru. Draperiile în dungi galbene și albastre. Cuvertura cadrilată, verde cu albastru. Tapetul albastru cu auriu și argintiu, cu un model ce semăna a amoebe. Arăta ca un echipament de camuflaj militar pentru o altă planetă.

— În timp ce tu lucrezi aici, eu îl duc pe Rocky afară să-și facă nevoile. Cred că mai are puțin și explodează.

— Nu pare nerăbdător.

— Îi este rușine să se manifeste.

Lângă ușă, se răsuci spre ea și adăugă:

— Am observat niște tonete cu gustări rapide pe partea opusă a străzii. O să merg până acolo și o să cumpăr niște hamburgeri și ceva de băut, dacă nu te deranjează.

— Cumpără cât mai multe, zise ea.

După ce Spencer și Rocky plecară, Ellie accesă computerul principal al AT&T, pe care îl abordase cu mult timp în urmă și îl explorase în amănunțime. Prin rețeaua națională AT&T, ea reușise în trecut să-și croiască drum prin computerele mai multor companii regionale de telefoane, din toate colțurile țării, însă nu încercase niciodată să spargă sistemul din Colorado. Cu toate acestea, pentru un hacker, la fel ca și pentru un pianist sau un gimnast olimpic, antrenamentul și experiența constituiau garanția succesului, iar ea se antrenase și muncise foarte mult.

Când Spencer și Rocky se întoarseră, după numai douăzeci și cinci de minute, Ellie pătrunsese deja în sistemul local, iar lista descurajant de lungă cu telefoanele și adresele corespunzătoare, aranjate pe districte, defila rapid pe ecran. Se fixă pe un telefon de la o stație service din Montrose, Colorado, la o sută de kilometri sud de Grand Junction.

Manipulând sistemul principal al companiei regionale de telefoane, ea sună la poliția din Grand Junction, folosind telefonul public din Montrose drept intermediar. Formase numărul de urgențe și nu pe cel al Centralei poliției, pentru a fi sigură că adresa va apărea pe ecranul din fața operatorului.

— Grand Junction Police.

Ellie începu fără nicio introducere:

— Am furat un elicopter Bell JetRanger din Cedar City astăzi, mai devreme...

Când operatoarea de la poliție îi ceru să răspundă metodic la întrebările necesare unui raport formal complet, Ellie strigă la femeie, oprind-o:

— Taci din gură! Taci din gură! Am de gând să spun asta o singură dată, așa că mai bine m-ai asculta, altfel s-ar putea ca niște oameni să moară! Ea îi zâmbi lui Spencer care desfăcea pungile cu mâncare pe masa din sufragerie. Elicopterul se află acum pe teritoriul Parcului Național din Colorado, cu echipajul la bord. Sunt teferi, dar legați. Dacă își vor petrece noaptea acolo, vor muri înghețați. Voi descrie o singură dată zona în care a aterizat, așa că ai face bine să reții detaliile dacă dorești să le salvezi viața.

Îi dădu câteva indicații succinte și se deconectă.

Rezolvase două lucruri deodată. Cei trei bărbați din JetRanger aveau să fie găsiți repede. Iar Departamentul de Poliție din Grand Junction intrase în posesia adresei din Montrose, la o sută

de kilometri spre sud, de unde sunaseră la numărul de urgențe – ceea ce le indica faptul că Ellie și Spencer se îndreptau ori spre Autostrada Federală 50, spre Pueblo, ori tot spre sud, pe Autostrada Federală 550, spre Durango. Câteva șosele locale se desprindeau din aceste artere principale de circulație, oferind destule variante pentru a ține ocupate echipajele Agenției. Între timp, ea, Spencer și domnul Câine Rocky se vor îndrepta spre Denver pe Interstate 70.

•

Doamna doctor Sabrina Palma era dificilă, dar acest fapt nu constituia o surpriză pentru Roy. Înainte de a sosi la închisoare, el se așteptase să ridice obiecții la planurile lui, obiecții bazate pe fundamente medicale, politice și de securitate. În momentul în care îi văzuse biroul, știuse că anumite considerații financiare vitale vor cântări mai greu în favoarea lui decât argumentele etice pe care i le-ar fi putut aduce.

— Nu pot să-mi imaginez niciun fel de circumstanțe legate de amenințările la adresa președintelui, care ar necesita eliberarea temporară a lui Steven Ackblom din acest institut, spuse ea rece.

Deși se întorsese la fotoliul excepțional din piele, nu se relaxase câtuși de puțin, ci stătea pe marginea lui, cu brațele sprijinite de birou. Mâinile îngrijite ori apucau sugativa, ori se jucau absent cu câteva cristale Lalique – animale mici, pești colorați – care se aflau lângă sugativă.

— Este un individ extrem de periculos, un bărbat arogant și foarte egoist, care nu v-ar ajuta niciodată, chiar dacă *ar putea,* să-i găsiți băiatul – deși nu-mi imaginez cum.

La fel de amabil ca de obicei, Roy zise:

— Doctor Palma, cu tot respectul pe care vi-l port, nu vă pot spune în ce fel ne va ajuta sau cum vom reuși să-l facem să coopereze. Este o problemă urgentă de securitate națională. Nu mi se îngăduie să vă dezvălui niciun amănunt, indiferent cât de mult mi-aș dori.

— Acest om este un monstru, domnule Cotter.

— Da. Cunosc trecutul său.

— Dar nu înțelegeți…

Roy o întrerupse blând, arătând spre documentele de pe birou:

— Ați citit ordinul judecătoresc, semnat de Curtea Supremă de Justiție din Colorado, care îl transferă temporar pe Steven Ackblom în grija mea.

— Da, dar...

— Presupun că atunci când v-ați dus să dați niște telefoane, unul dintre ele a fost pentru a obține confirmarea acestei semnături.

— Da, ordinul este legal. Judecătorul se afla încă la birou și mi-a confirmat personal.

Semnătura era într-adevăr autentică. Omul lucra pentru Agenție.

Sabrina Palma nu se mulțumi cu atât.

— Dar ce știe judecătorul dumneavoastră despre un demon ca ăsta? A avut de-a face cu el?

Arătând spre alt document de pe birou, Roy continuă:

— Îmi închipui că ați obținut și confirmarea autenticității scrisorii șefului meu, Ministrul de Finanțe. Ați sunat la Washington?

— Nu, bineînțeles că n-am vorbit cu el.

— Este foarte ocupat. Dar ar fi trebuit să fie vreun asistent...

— Da, admise în silă doctorița. Am discutat cu unul care a verificat cererea.

Semnătura Ministrului de Finanțe fusese falsificată. Asistentul era un simpatizant al Agenției. Fără nicio îndoială, el rămăsese peste program în biroul secretarei, pentru a răspunde la telefonul cu număr privat pe care Roy i-l dăduse Sabrinei Palma, în caz că ar fi vrut să sune din nou mai târziu.

Arătând spre al treilea document de pe biroul ei, Roy zise:

— Și această cerere din partea primului adjunct al Ministrului de Justiție?

— Da, am sunat.

— Am înțeles că l-ați cunoscut pe domnul Summerton.

— Da, la o conferință despre pledoariile care invocă nebunia și efectul lor asupra sistemului judiciar. Cu vreo șase luni în urmă.

— Cred că domnul Summerton a fost convingător.

— Într-adevăr. Domnule Cotter, am sunat la biroul guvernatorului și dacă mai puteți aștepta puțin până...

— Mi-e teamă că n-avem timp să așteptăm. După cum v-am spus, viața Președintelui Statelor Unite amenințată.

— Este un prizonier îngrozitor de…

— Doctor Palma, începu Roy. Acum vocea lui devenise metalică, deși zâmbea încă. Nu trebuie să vă faceți griji că vă veți pierde găina care face ouă din aur. Vă promit că îl vom aduce înapoi în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Ochii ei verzi îl fixară furios, dar nu îi răspunse.

— N-am știut că Steven Ackblom a continuat să picteze și în închisoare, zise Roy.

Privirea doamnei Palma se mută la cei doi bărbați de lângă ușă, care încremeniseră în pozițiile rigide ale agenților Serviciului Secret, apoi reveni la Roy.

— Da, mai lucrează puțin. Două sau trei tablouri pe an.

— Valorează milioane la ora actuală.

— Nu este nimic lipsit de etică în asta, domnule Cotter.

— Nici nu mi-am imaginat așa ceva.

— Din propria sa dorință, fără a fi în niciun fel constrâns, domnul Ackblom cedează drepturile asupra noilor picturi instituției – după ce se plictisește de ele pe pereții celulei. Banii obținuți din vânzări sunt folosiți în totalitate pentru a suplimenta fondurile pe care ni le alocă administrația din Colorado. Iar la ora actuală, având în vedere starea economiei, statul, în general, este foarte zgârcit cu închisorile de orice fel, ca și cum prizonierii n-ar merita o îngrijire adecvată.

Mâna lui Roy alunecă ușor, admirativ, *iubitor*, de-a lungul marginii lucioase și netede ca sticla a biroului de patruzeci de mii de dolari.

— Da, sunt sigur că fără donațiile lui Ackblom lucrurile ar merge foarte prost aici.

Ea tăcu.

— Spune-mi, doctore, pe lângă cele două sau trei tablouri mari pe care le pictează Ackblom într-un an, afundându-se în arta sa pentru a uita de viața asta mohorâtă, există cumva și eboșe sau schițe în creion, câteva mâzgăleli pe care nu merită să le cedeze institutului? Știți despre ce vorbesc: crochiuri neterminate, de cel mult zece sau douăzeci de mii de dolari bucata, care s-ar putea atârna pe un perete din baie? Sau ele se incinerează pur și simplu odată cu gunoiul?

În ochii femeii se citea o ură atât de intensă, încât nu l-ar fi surprins dacă roșeața care i se ridicase în obraji i-ar fi făcut

pielea albă ca laptele să explodeze în flăcări, ca hârtia unui magician.

— Îmi place mult ceasul dumneavoastră, continuă el, arătând spre Piaget-ul prins la încheietura fină a mâinii. Marginea cadranului era încrustată cu smaralde alternând cu diamante.

Al patrulea document de pe birou reprezenta un ordin de transfer care îl împuternicea pe Roy cu autoritate legală – prin hotărârea Curții Supreme din Colorado – să-l ia pe Ackblom temporar în grija lui. Roy îl semnase deja în limuzină. Acum, doamna doctor Palma îl semna și ea.

Încântat, Roy zise:

— Ackblom ia medicamente, calmante pe care ar trebui să i le administrez?

Ea îi întâlni din nou privirea și mânia îi fu alungată de îngrijorare.

— Calmante nu. Nu are nevoie de așa ceva. Nu este psihopat în sensul uzual al termenului folosit în medicină. Domnule Cotter, să vă fie foarte limpede că nu manifestă niciunul dintre simptomele vreunei boli nervoase. Este o creatură care aparține unei categorii mai greu de definit – un sociopat. Dar un sociopat numai prin acțiunile sale, numai pentru că știm ce a făcut în trecut, nu prin ceea ce spune sau prin convingerile actuale. Îi puteți aplica orice test psihologic doriți și el va apărea ca un tip normal din toate punctele de vedere, echilibrat, nici măcar prea nervos…

— Înțeleg că a fost un prizonier model în acești șaisprezece ani.

— Asta nu înseamnă nimic. Sunt doctor în medicină și psihiatru. Dar de-a lungul anilor, câștigând experiență, mi-am pierdut toată încrederea în psihiatrie. Freud și Jung – au fost amândoi niște idioți.

Acest cuvânt dur îl șocă teribil venind din partea unei femei atât de distinse.

— Teoriile lor despre cum funcționează mintea umană nu folosesc la nimic – exerciții de autocunoaștere, filosofii construite numai pentru a-și justifica propriile lor dorințe, reluă ea. Nimeni nu știe cum lucrează de fapt mintea umană. Chiar atunci când putem administra medicamentul potrivit vindecând astfel o boală mentală, știm numai că el *este* eficient, nu și *de*

ce. Iar în cazul lui Ackblom, comportamentul său nu constituie o problemă psihologică.

— Nu aveți niciun pic de milă pentru el?

Ea se aplecă peste birou, fixându-l intens.

— Vă spun, domnule Cotter, *există* diavoli pe lume. Răul care nu are o cauză evidentă, lipsit de rațiune. Răul care nu apare din pricina nici unei traume sau frustrări, nici unui abuz. Steven Ackblom este, după părerea mea, principalul exemplu în acest sens. Este sănătos, perfect sănătos. Știe cu precizie diferența dintre bine și rău. El vrea să înfăptuiască lucruri monstruoase, știind că sunt monstruoase, și nu simte niciun fel de constrângere psihică să le facă.

— Nu aveți niciun pic de milă pentru pacientul dumneavoastră? întrebă iarăși Roy.

— Nu este pacientul meu, domnule Cotter. Este *prizonierul* meu.

— Oricum, nu merită și acest om puțină compasiune – având în vedere că a căzut de la o asemenea înălțime?

— Merită să fie împușcat în cap și îngropat într-un mormânt anonim, zise ea cu asprime. Nu mai era atrăgătoare. Arăta ca o vrăjitoare palidă, cu părul negru ca pana corbului și ochii verzi ca de pisică. Dar pentru că domnul Ackblom și-a recunoscut vinovăția și pentru că a fost o decizie mai ușor de justificat, statul a acceptat povestea bolii sale.

Dintre toți oamenii pe care îi întâlnise în viață, lui Roy îi displăcuseră puțini și urâse și mai puțini. Pentru aproape toți simțise un strop de compasiune indiferent de defectele sau personalitățile lor. Dar Sabrina Palma îl dezgusta.

Când avea să găsească timp în programul său încărcat, îi va aplica o pedeapsă pe lângă care cea a lui Harris Descoteaux ar fi părut o binecuvântare.

— Chiar dacă nu puteți simți niciun pic de compasiune pentru acel Steven Ackblom care a ucis atâția oameni, zise Roy ridicându-se de pe scaun, cred că ați reușit pentru acel Steven Ackblom care a fost atât de generos cu dumneavoastră.

— Este un monstru. Nu merită niciun pic de milă. Folosiți-l pentru ce aveți nevoie, apoi aduceți-l înapoi.

— Ei, poate că dumneavoastră știți mai multe despre monștri, doctore…

— Avantajul pe care l-am obținut din acest aranjament, spuse ea calm, este un păcat, domnule Cotter. Știu asta. Și voi plăti, într-un fel sau altul. Dar există o diferență între un păcat pornit din slăbiciune și unul care vine din răutate. Sunt capabilă să văd această diferență.

— Mai ales că e atât de convenabil pentru dumneavoastră, replică Roy și începu să-și adune hârtiile de pe birou.

•

Stăteau așezați pe patul din motel, înfulecând hamburgeri, cartofi prăjiți și fursecuri crocante cu ciocolată. Rocky hăpăia dintr-o pungă ruptă de pe podea.

Acea dimineață din deșert părea că trecuse de secole. Ellie și Spencer aflaseră atât de multe unul despre celălalt, încât puteau mânca în liniște, savurând fiecare bucățică, fără a se simți deloc stânjeniți. Ellie avea impresia că îl cunoaște pe de-a-ntregul, că îi poate citi orice gând, chiar nerostit.

De aceea rămase surprinsă când, spre finalul mesei, el își exprimă dorința de a se opri la ferma de lângă Vail, în drumul spre Denver. Și nici nu-i veni să creadă când îi zise că încă mai era proprietatea lui.

— Probabil că întotdeauna am știut că mă voi întoarce până la urmă, spuse el, incapabil să o privească.

Spencer își puse restul cinei deoparte, căci îi pierise pofta de mâncare. Stând în poziție lotus pe pat, își încrucișă mâinile pe genunchiul drept și se uită la ele de parcă ar fi fost mai misterioase decât două ființe ciudate din Atlantida, continentul scufundat.

— La început, continuă el, bunicii au păstrat proprietatea pentru că nu au vrut s-o cumpere cineva care ar fi dorit, eventual, s-o transforme într-o atracție turistică. Sau să-i lase pe jurnaliști să intre în camerele din subsol și să scrie alte articole morbide. Corpurile fuseseră îndepărtate, totul curățat, dar încă rămăsese *locul*, încă mai putea atrage interesul presei. După ce am început terapia pe care am continuat-o timp de un an, medicul m-a sfătuit să păstrez casa până când voi simți că sunt pregătit să mă întorc.

— De ce? întrebă Ellie. De ce să te mai întorci?

El ezită puțin, apoi reluă:

— Pentru că nu știu ce-am făcut o parte a acelei nopți. N-am fost niciodată în stare să-mi amintesc ce s-a întâmplat spre sfârșit, după ce l-am împușcat…

— Cum adică? L-ai împușcat, apoi ai fugit după ajutor și asta-i tot.

— Nu.

— Poftim?

El clătină din cap. Încă își privea mâinile. Niște mâini inerte. Parcă sculptate în marmură, odihnindu-i-se pe genunchi.

Într-un final zise:

— Asta vreau să aflu. Trebuie să mă întorc acolo jos și să aflu. Dacă nu, n-o să fie drept nici pentru mine… Nici pentru tine.

— Nu te poți întoarce tocmai acum, cu Agenția pe urmele noastre.

— Nu ne vor căuta acolo. Sigur n-au reușit să afle cine am fost. Cine sunt eu de fapt. Michael. Nu au cum să știe asta.

— Ba s-ar putea să fi aflat.

Ellie aduse geanta și scoase din ea fotografiile pe care le găsise pe podeaua JetRanger-ului, pe jumătate vârâte sub scaun. I le arătă.

— Le-au descoperit într-o cutie de pantofi în cabana mea. Probabil că le-au luat pentru a le folosi la raport. N-ai putea să-l recunoști… pe tata. Nimeni n-ar fi în stare. În niciun caz din această fotografie.

— Nu poți fi atât de sigur.

— Oricum, proprietatea nu este pe numele meu și nici nu se poate face vreo legătură cu mine, chiar dacă au văzut stenograma procesului și au descoperit că mi-am schimbat numele. Actele au fost întocmite prin intermediul unei corporații străine.

— Agenția deține o mulțime de informații, Spencer.

Își ridică privirea de pe mâini, întâlnindu-i ochii.

— Bine, pot să cred că sunt îndeajuns de puternici, încât să descopere totul. Dar în mod sigur nu atât de repede. Și asta înseamnă că am mai multe motive ca oricând să mă duc diseară acolo. Când o să mi se mai ofere altă șansă? Vom merge în Denver și cine știe unde după aceea. Până când o să reușesc să mă întorc în Vail probabil că vor *afla* că ferma este încă a mea. Atunci n-o să mai fie posibil să o revăd și să termin cu obsesia

asta. O să trecem chiar pe lângă Vail pe drumul spre Denver. Este lângă Interstate 70.

— Știu, zise ea, nesigură, amintindu-și acel moment din timpul zborului cu elicopterul, pe undeva deasupra statului Utah, când simțise că s-ar putea ca el să nu supraviețuiască nopții.

— Dacă nu vrei să mergi acolo cu mine, nu e nicio problemă. Dar... Chiar dacă aș fi sigur că Agenția nu va afla niciodată despre acel loc, tot trebuie să-l revăd în noaptea asta. Ellie, dacă nu mă întorc acum, poate că n-o să mai am niciodată curaj. Mi-a luat șaisprezece ani.

Pentru un timp, Ellie rămase tăcută, privindu-și mâinile. Apoi se ridică, se duse lângă laptop, care încă mai era în priză, și îl conectă la modern. Îl deschise.

O urmă până la birou.

— Ce faci?

— Care-i adresa fermei? întrebă ea.

Avea o adresă rurală, nu un număr pe o stradă. I-o dădu, apoi i-o spuse încă o dată, când ea îl rugă să o repete.

— Dar de ce? Ce vrei să faci?

— Care este numele companiei străine?

— Vanishment[17] International.

— Glumești!

— Nu.

— Acesta este numele din acte – Vanishment International? Așa apare în chitanțele de impozit?

— Mda. Spencer își trase un scaun lângă al ei și se așeză, în timp ce Rocky veni pufnind să vadă dacă mai exista ceva de mâncare. Ellie, n-ai vrea să-mi spui și mie?

— Am de gând să sparg fișierele ce conțin numele proprietarilor pământurilor din zonă, zise ea. Am nevoie de o hartă cadastrală, dacă reușesc să găsesc vreuna. Încerc să aflu coordonatele exacte ale proprietății.

— La ce ți-ar folosi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă mergem acolo și ne asumăm un asemenea risc, trebuie să fim înarmați până-n dinți. Trebuie să fim pregătiți să ne apărăm de orice, zise ea, mai mult pentru sine.

— Despre ce vorbești?

[17] De la *to vanish* = a dispărea. (n.red.).

— Prea complicat. Mai târziu. Acum am nevoie de puțină liniște.

•

Îmbrăcat cu un costum puțin prea larg, adus de Agenție, și cu un pardesiu identic cu ale celor trei însoțitori ai săi, cu cătușe la mâini și la picioare, faimosul și infamul Steven Ackblom stătea lângă Roy, pe bancheta din spate a limuzinei.

Artistul avea cincizeci și trei de ani, dar părea că nu îmbătrânise decât foarte puțin de când apăruse pe primele pagini ale ziarelor, atunci când vânătorii de senzații îi acordaseră titlurile de Vampirul din Vail, Nebunul din Munți și Michelangelo cel Psihopat. Deși încărunțise la tâmple, în rest părul îi rămăsese negru, lucios și la fel de des. Fața sa frumoasă era uimitor de tânără și netedă. Două linii subțiri, ca un zâmbet, se curbau în jos pornind de la nări, și evantaie de riduri fine se desfăceau la colțurile ochilor – dar nimic nu îl făcea să pară în vârstă; de fapt îți lăsa senzația că suferise puțin și se bucurase de nenumărate ori de-a lungul vieții.

Ca și în fotografia pe care Roy o găsise în cabana din Malibu, la fel ca în toate pozele care apăruseră în ziare și reviste cu șaisprezece ani în urmă, ochii lui Steven Ackblom îți atrăgeau atenția și te fascinau. Însă aroganța pe care Roy o percepuse în ei chiar și în instantaneul acela întunecat, aidoma unei reclame, nu mai exista acum, dacă existase cumva vreodată; îi luase locul încrederea în sine. De asemenea, răutatea pe care o puteai remarca în toate fotografiile, în cazul în care cunoșteai preocupările bărbatului, lipsea în realitate de pe chipul lui. Avea privirea limpede și directă, dar deloc amenințătoare. Roy descoperi în ochii lui Ackblom o blândețe neobișnuită și o empatie pătrunzătoare, dezvăluind o persoană extrem de înțeleaptă, care înțelegea perfect condiția umană.

Chiar și în lumina bizară din limuzină, ce venea de sub scaune și de la becurile din tocurile portierelor, Ackblom avea o prestanță ușor de recunoscut – deși presa, în căutare de senzații, n-o remarcase în niciun fel. Era taciturn, dar tăcerea sa nu avea nimic irațional sau tulburător în ea. Fără îndoială că fusese întotdeauna un bun și agil observator. Se mișca puțin, niciodată nu se foia. Uneori, când își însoțea comentariile cu gesturi, își mișca abia perceptibil mâinile, încât lanțul dintre cătușe aproape că nu scotea niciun zgomot. Calmul lui nu era

rigid, ci relaxat, deloc moale, ci plin de o forță pasivă. Nu aveai cum să stai lângă el fără să nu devii conștient de inteligența sa extraordinară: o emana prin toți porii, de parcă mintea i-ar fi fost o mașinărie dinamică atât de puternică, încât ar fi putut muta Pământul din loc, stricând ordinea cosmică.

În toți cei treizeci și trei de ani ai săi, Roy Miro întâlnise doar doi oameni a căror prezență fizică să-i fi stârnit sentimente atât de apropiate de dragoste. Prima fusese Eve Marie Jammer. Al doilea, Steven Ackblom. Amândoi în aceeași săptămână. În acest februarie fermecător, destinul îl învăluia ca o mantie, însoțindu-l peste tot. Ședea alături de Steven Ackblom, ceea ce îl captiva.

Voia să-i arate artistului că el, Roy Miro, era o persoană cu profunzimi nebănuite, înzestrată cu un talent excepțional.

Rink și Fordyce (Tarkenton și Olmeyer își încetaseră existența după ce părăsiseră biroul doamnei doctor Palma) păreau a nu fi fermecați de Ackblom în aceeași măsură ca Roy – poate chiar deloc. Așezați cu fața la ei, nu se arătau interesați de vorbele artistului. Fordyce închidea ochii din când în când, ca și cum ar fi reflectat. Rink se uita pe fereastră, deși oricum nu putea distinge nimic în noapte prin sticla fumurie. În rarele ocazii când Ackblom gesticula și cătușele zăngăneau ușor, în chiar și mai rarele situații în care își mișca picioarele suficient de mult, încât să zornăie lanțul, Fordyce deschidea ochii aidoma unei păpuși pe care o ridici în picioare, iar capul lui Rink se răsucea spre artist. Altfel nu îi acordau nicio atenție.

Desigur, cei doi agenți își formaseră o părere clară despre Ackblom, bazată pe aiurelile citite în ziare și nu pe ceea ce puteau să vadă personal. Deprimant! Bineînțeles că opacitatea lor nu constituia o surpriză. Rink și Fordyce nu erau idealiști, ci oameni de acțiune, deloc pasionați, ci cruzi. Agenția avea nevoie de indivizi ca ei, lipsiți de opinii, creaturi demne de milă, supărător de limitate, care vor împinge lumea câțiva centimetri mai aproape de perfecțiune în ziua în care o vor părăsi.

— Pe atunci eram tânăr, doar cu doi ani mai mare decât fiul tău, însă am înțeles ce încercai să obții.

— Și ce încercam? întrebă Ackblom. Glasul lui avea o tonalitate de tenor, caldă, cu un timbru care sugera că ar fi putut să facă o strălucită carieră în domeniul muzicii.

Roy începu să-i explice: toate acele portrete fantastice și irezistibile nu exprimau pornirile maligne ale oamenilor, ascunse sub înfățișarea lor frumoasă, ci ar fi trebuit văzute ca *făcând parte* din viața lor, și luate împreună semnificau tendința – și lupta – umanității pentru perfecțiune.

— Iar dacă în munca ta cu subiecții vii voiai să-i determini să ajungă la o frumusețe absolută, chiar și pentru o perioadă de timp foarte scurtă înainte de a muri, atunci crimele tale nu au fost de fapt crime, ci acte caritabile, acțiuni mânate de o profundă compasiune, pentru că prea puțini oameni din lume cunosc măcar o clipă de perfecțiune în întreaga lor existență. Prin tortură, le-ai oferit celor patruzeci și una de femei – presupun că și soției – o experiență transcendentă. Dacă ar fi trăit, ți-ar fi mulțumit până la urmă.

Roy vorbea sincer, deși până nu de mult crezuse că Ackblom pornise greșit pe calea spre perfecțiune. Dar asta se întâmplase înainte de a-l întâlni. Acum se simțea rușinat fiindcă subestimase talentul artistului și percepția sa ascuțită.

Nici Rink, nici Fordyce nu manifestau vreun interes față de cuvintele lui Roy. În cursul anilor în care slujiseră Agenția, auziseră atât de multe minciuni strigătoare la cer, toate rostite pe un ton atât de sincer, încât, fără îndoială, își imaginau că șeful lor se juca numai cu Ackblom, că îl manipula pe nebun într-un mod inteligent pentru a-l face să coopereze, asigurând astfel succesul operațiunii. În realitate, Roy trăia un moment unic, care îi dădea fiori: avea posibilitatea să-și exprime sentimentele cele mai profunde, știind că Ackblom îl va înțelege perfect, în timp ce Rink și Fordyce vor crede că juca doar un rol machiavelic.

Roy nu merse atât de departe încât să-i dezvăluie ocupațiile lui personale, tratamentul plin de compasiune aplicat celor mai triste cazuri întâlnite în călătoriile sale. Povestirile despre familia Bettonfield din Beverly Hills, Chester și Guinevere din Burbank, infirmul și soția sa de lângă restaurantul din Las Vegas ar fi putut să li se pară lui Rink și lui Fordyce prea amănunțite pentru a fi invenții spontane, necesare în scopul de a câștiga încrederea artistului.

— Lumea ar putea să fie un loc infinit mai bun, continuă Roy, hotărându-se să abordeze doar niște concepte generale, dacă întreaga rasă umană s-ar împuțina. Să elimini în primul rând exemplarele cu mai multe defecte. Pornind pentru început de

jos. Iar cei cărora li se va permite să supraviețuiască vor fi apropiați standardelor cetățeanului ideal, vor construi o societate mai blândă și mai luminată. Am dreptate?

— Procesul ar fi extrem de fascinant, replică Ackblom.

Roy luă comentariul drept o aprobare.

— Da, nu-i așa?

— Dar numai dacă te plasezi în Comitetul de selecție, spuse artistul, și nu între cei care vor fi judecați.

— O, bineînțeles.

Ackblom îl răsplăti cu un zâmbet.

— Atunci ar fi o adevărată distracție.

Renunțaseră la ideea de a zbura până în Vail iar acum traversau munții rulând pe Interstate 70. Drumul avea să dureze în jur de două ore. Le-ar fi luat mai mult dacă s-ar fi întors în Denver de la închisoarea Stapleton și ar fi așteptat aprobarea pentru decolare. În plus, limuzina era mai intimă și mai puțin zgomotoasă decât avionul, iar Roy putea să se bucure nestingherit de compania artistului.

Pe măsură ce kilometrii se scurgeau, Roy Miro înțelegea tot mai mult de ce Steven Ackblom îl impresionase la fel de puternic ca și Eve. Deși artistul era un bărbat bine făcut, nicio trăsătură a sa nu se apropia de perfecțiune. Cu toate acestea, pe undeva, el *era* perfect. Roy o simțea. O strălucire. O armonie subtilă. Vibrații liniștitoare. Dintr-un anumit punct de vedere, Ackblom nu avea nici cel mai mic defect. Deocamdată, virtuțile și calitățile perfecte ale pictorului rămăseseră aparent misterioase, dar Roy știa că le va descoperi până când vor ajunge la ferma de lângă Vail.

Limuzina străbătea munți înalți, păduri nesfârșite, sălbatice, ninse, urcând spre luna argintie – toate acestea transformându-se prin geamurile fumurii într-o pată nedeslușită. Cauciucurile fremătau.

•

În vreme ce Spencer conducea mașina neagră, furată, pe Interstate 70, în afara lui Grand Junction, Ellie, rezemată de spătarul scaunului, lucra frenetic la laptop-ul alimentat de la aprinzătorul de țigări. Computerul era așezat pe o pernă șterpelită de la motel. Din când în când, ea consulta o copie tipărită a hărții cadastrale și celelalte informații pe care le obținuse despre fermă.

— Ce faci? o întrebă din nou.
— Calcule.
— Ce calcule?
— Ssst! Rocky doarme pe bancheta din spate.

Ellie scoase din geantă câteva dischete pe care le introduse în unitate, pe rând. Evident, erau programe proiectate chiar de ea, pe care le adaptase la laptop în timp ce Spencer se zbătuse în delir mai mult de două zile, în deșertul Mojave. Când o întrebă de ce nu-și luase din Rover computerul, care avea un sistem de operare diferit, ea îi răspunse:

— Am fost o Cercetașă, îți amintești? Întotdeauna trebuie să fiu pregătită.

Nu-și formase nicio idee despre scopul software-ului. Pe ecran pâlpâiau formule și diagrame. Sfere holografice ale Pământului se roteau la comenzile ei, iar Ellie extrăgea de acolo teritorii pe care le mărea și le examina.

Vail se afla la numai trei ore depărtare. Spencer și-ar fi dorit să petreacă tot acest timp vorbind cu ea, aflând și mai multe unul despre celălalt. Deși trei ore erau oricum insuficiente – mai ales dacă s-ar fi dovedit a fi ultimele trei ore petrecute împreună.

Capitolul 14

Când se întoarse la locuința fratelui său, după plimbarea pe străzile din Westwood, Harris Descoteaux nu menționă întâlnirea cu bărbatul înalt din Toyota albastră. În primul rând i se părea că visase. Nu putea dovedi absolut nimic. Apoi, nu reușise să-și dea seama dacă necunoscutul îi era dușman sau prieten. Nu voia să-i sperie pe Darius sau pe Jessica.

Mai târziu, în acea după-amiază, după ce Ondine și Willa se întorseseră împreună cu mătușa lor, iar fiul acesteia, Martin, venise acasă de la școală, Darius decise că trebuia să-i distreze puțin. Insistă ca toți șapte să urce în microbuzul VW, pe care îl reparase cu propriile sale mâini, să meargă la cinema și apoi să ia cina la Hamlet Gardens.

Nici Harris, nici Jessica nu voiau să meargă la film sau la restaurant, când fiecare dolar cheltuit ar fi însemnat un dolar

furat de la rudele lor. Nici măcar Ondine sau Willa nu părură încântate de idee: nu își reveniseră încă din trauma pe care o suferiseră după atacul echipei SWAT de vineri noapte.

Darius susținu cu fermitate că un film și o cină la Hamlet Gardens ar fi fost în mod sigur medicamentele de care aveau nevoie să se vindece. Și insistența era una dintre calitățile care îl făceau să fie un avocat atât de bun.

Prin urmare la 18:15, luni seară, Harris se afla într-o sală de cinema laolaltă cu o ceată gălăgioasă, incapabil de a înțelege umorul din scenele pe care ceilalți le găseau atât de comice, și suferi un nou atac de claustrofobie. Întunericul. Atât de mulți oameni într-o singură încăpere. Căldura emanată de trupurile lor. Îi era imposibil să respire adânc, să-și domine amețeala. Se sperie gândindu-se la ce avea să urmeze. Îi șopti Jessicăi că trebuie să se ducă la toaletă. Femeia se îngrijoră cumplit, dar el o bătu ușurel pe umăr, îi zâmbi liniștitor și apoi ieși în sfârșit de acolo.

Toaleta bărbaților era pustie. Harris deschise robinetul de apă rece la una dintre cele patru chiuvete. Se aplecă și își stropi fața de mai multe ori, încercând să se răcorească.

Când își ridică privirea, observă că nu mai era singur.

De vreo treizeci de ani, asiatic, purtând blue-jeans, mocasini și un pulover albastru-închis cu un ren roșu, necunoscutul se îndreptă către una dintre chiuvete. Se pieptănă. Întâlni privirea lui Harris în oglindă și zâmbi:

— Domnule, aș putea să vă dau un subiect de meditație?

Harris recunoscu întrebarea pe care bărbatul înalt din Toyota i-o adresase nu de mult. Uimit, se retrase atât de brusc de lângă chiuvetă, încât se lovi de ușa unei cabine de toaletă. Se clătină, fiind cât pe ce să cadă, dar se ținu de perete și își recăpătă echilibrul.

— Pentru o vreme, economia Japoniei a fost teribil de puternică. Atunci lumea a crezut că poate ar fi mai bine ca afacerile bănoase și guvernele mari să meargă mână în mână.

— Cine sunteți? ripostă Harris, revenindu-și mai repede decât prima dată.

Ignorându-i întrebarea, necunoscutul cel zâmbitor continuă:

— Acum auzim termenul de politică industrială. Afaceri babane și greve au loc în fiecare zi. Susține platforma mea

politică și ajută-mă să ajung la putere, iar eu îți voi asigura profitul, spun politicienii.

— Ce mă interesează pe mine toate astea?

— Aveți răbdare, domnule Descoteaux.

— Dar…

— Membrii sindicatului sunt dezbinați pentru că guvernul complotează cu liderii lor. Micii afaceriști sunt înfrânți, fiind prea neputincioși pentru a face față ligii multimiliardarilor. Acum Ministrul de Interne vrea să se folosească de militari ca de o armă a politicii economice.

Harris se înapoie la chiuvetă, unde apa rece încă mai curgea. O închise.

— Alianța dintre guvern și afaceriști, apărată de armată și de poliția locală – am numit-o odată fascism. Vom avea și noi parte de fascism acum, domnule Descoteaux? Sau este un lucru nou și inofensiv?

Harris tremura. Realiză că avea fața și mâinile ude, așa că smulse câteva șervețele din cutia de lângă oglindă.

— Și dacă este un lucru nou, domnule Descoteaux, atunci trebuie să fie și bun? Poate. Poate că o să trecem printr-o perioadă de tranziție, după care totul va fi minunat. Dădu din cap, apoi zâmbi, ca și cum ar fi examinat și această posibilitate. Sau poate că totuși acel ceva se va dovedi a fi un nou soi de infern.

— Nu mă interesează nimic din ceea ce spuneți, exclamă Harris mânios. Nu sunt politician.

— Nici nu e nevoie. Ca să vă puteți apăra, trebuie să fiți numai bine informat.

— Eu vreau doar să-mi recapăt casa. Vreau să-mi reiau viața. Vreau ca totul să fie cum a fost.

— Nu va mai fi posibil niciodată, domnule Descoteaux.

— De ce mi se întâmplă toate astea?

— Ați citit romanele lui Philip K. Dick, domnule Descoteaux?

— Ale cui? Nu.

Harris simțea mai mult ca oricând că se afla în ținutul Iepurașului Alb și al Pisicii din Cheshire.

Necunoscutul clătină din cap dezamăgit.

— Lumea viitorului pe care domnul Dick a descris-o este lumea spre care ne îndreptăm acum. Este un loc înspăimântător

această lume dickiană. Mai mult decât oricând, toți avem nevoie de prieteni.

— Îmi sunteți prieten? întrebă Harris. Unde vă sunt oamenii?

— Aveți răbdare și gândiți-vă la ce v-am spus.

Bărbatul se îndreptă spre ușă.

Harris vru să-l oprească, apoi se stăpâni. O clipă mai târziu rămase singur.

Intestinele începură să i se agite dintr-odată. Până la urmă n-o mințise pe Jessica: într-adevăr avea nevoie să se ducă la toaletă.

•

Apropiindu-se de Vail încă aflându-se la mare altitudine în Munții Stâncoși, Roy Miro folosi telefonul din limuzină pentru a suna la numărul aparatului celular, pe care Gary Duvall i-l dăduse mai devreme.

— Curat? întrebă el.

— Încă nu am văzut niciun semn că ar fi sosit, zise Duvall.

— O să ajungem și noi în curând.

— Chiar crezi că vor apărea?

JetRanger-ul furat și echipajul fuseseră găsiți în Parcul Național din Colorado. Apelul telefonic al unei femei care sunase la Poliția din Grand Junction venise din Montrose, ceea ce însemna că Spencer împreună cu ea se îndreptau spre sud, către Durango. Dar Roy nu credea acest lucru. Știa că direcționarea telefoanelor putea fi influențată prin intermediul unui computer. Avea încredere mai mult în puterea trecutului decât în acel telefon derutant; îi va găsi pe fugari în locul unde se va întâlni prezentul cu trecutul.

— Vor veni, spuse Roy. Forțele cosmice sunt alături de noi în noaptea asta.

— Forțele cosmice? zise Duvall, de parcă ar fi auzit o glumă și acum aștepta poanta.

— Vor veni, repetă Roy și se deconectă.

Lângă el, Steven Ackblom ședea tăcut și sobru.

— Vom ajunge în câteva minute, îi spuse Roy.

Ackblom zâmbi.

— Nicăieri nu e mai bine decât acasă.

•

Spencer conducea deja de aproape o oră și jumătate când Ellie închise computerul. O broboană de sudoare i se prelingea pe frunte, cu toate că în interiorul mașinii nu era cald.

— Dumnezeu știe dacă am plănuit o apărare bună sau o dublă sinucidere, zise ea. Poate ieși oricum. Dar cel puțin există și o putem folosi dacă vom avea nevoie.

— Ce să folosim?

— N-am de gând să-ți explic. Mi-ar lua prea mult timp. În plus, ai încerca să mă determini să mă răzgândesc. Ceea ce ar fi o pierdere de vreme. Cunosc argumentele tale și le-am respins deja.

— Când te ocupi și de cealaltă parte, o ceartă poate deveni mult mai plăcută…

Ea rămase serioasă.

— Dacă situația se înrăutățește, n-o să am de ales și va trebui să o folosesc, indiferent cât de nebunește ar părea.

Rocky se trezise cu puțin timp în urmă, iar Spencer întoarse capul și i se adresă:

— Amice, sper că tu nu ești prea buimăcit acolo, în spate, nu?

— Întreabă-mă orice altceva, dar nu despre *asta,* spuse Ellie. Dacă vorbesc prea mult despre acest lucru, dacă mă gândesc prea mult, o să fiu prea speriată ca să mă mai folosesc de el, *dacă* va fi nevoie.

Spencer n-o auzise niciodată până atunci văicărindu-se. De obicei își păstra stăpânirea de sine. Dar acum tonul ei îl îngrozi.

Gâfâind, Rocky își strecură capul între cele două scaune din față. O ureche ciulită, una pleoștită: odihnit și plin de interes.

— Nici nu credeam că ești buimăcit, îi zise Spencer. Numai eu sunt de două ori mai beat decât un licurici care se sfărâmă încercând să iasă dintr-un castron cu maioneză. Dar probabil că formele de viață cu o inteligență mai avansată, precum specia canină, n-au nicio problemă să înțeleagă despre ce trăncănește ea.

Ellie scrută șoseaua din față, frecându-și inconștient bărbia cu degetele de la mâna dreaptă.

Ea îi spusese că o poate întreba despre orice, în afară de *asta,* orice ar fi fost *asta,* așa că îi urmă sfatul.

— Unde avea de gând „Bess Baer” să se stabilească, înainte de a încurca eu lucrurile? Unde trebuia să te duci în Rover-ul ăla pentru a începe o viață nouă?

— Nu aveam de gând să mă mai stabilesc nicăieri, zise ea, dovedindu-i că îl ascultase. Am renunțat la idee. Mai devreme sau mai târziu tot m-ar găsi, dacă aș rămâne un timp în același loc. Am cheltuit o grămadă de bani... ai mei... și ai unor prieteni... pentru a-mi cumpăra Rover-ul și echipamentul electronic. Cu ajutorul lor aș fi putut să mă duc oriunde, fără să mă opresc.

— O să-ți plătesc Rover-ul.

— Nu asta vreau.

— Știu. Dar oricum ce-i al meu e și al tău.

— Da? De când?

— Fără alte obligații.

— Vreau să-mi plătești altfel.

— N-are niciun rost să te împotrivești.

— Sunt ultimele tale cuvinte, mmm?

— Nu. Ultimele sunt ale câinelui.

— Asta a fost decizia lui Rocky?

— Are grijă de finanțele mele.

Rocky rânji. Îi plăcea să-și audă numele.

— Pentru că e ideea lui Rocky, zise ea, o să mă mai gândesc.

— De ce îi spui lui Summerton libarcă? Îl enervează atât de mult acest lucru?

— Are fobie la insecte. Față de toate insectele. Până și o muscă îl tulbură. Dar îl deranjează în special libărcile. Când vede una – și au avut o invazie pe vremea când lucra la ATAF – înnebunește de tot. E aproape comic. Ca într-un desen animat, când un elefant se sperie de un șoricel. Oricum... Câteva săptămâni după... După ce Danny și ai mei au fost omorâți și după ce am renunțat să mă apropii de reporteri, l-am sunat pe Tom la biroul din Ministerul Justiției, l-am sunat de la un telefon public din centrul orașului Chicago.

— Doamne!

— Pe linia privată la care răspunde el personal. L-am surprins. A încercat să facă pe nevinovatul, să prelungească discuția ca să afle de unde vorbeam. I-am spus că n-ar trebui să-i fie atât de frică de gândaci, pentru că, de fapt, tot asta era și el. I-am zis că într-o zi o să-l strivesc, o să-l ucid. Și vorbeam serios. Într-o zi, o să reușesc cumva să-l trimit în Iad.

Spencer se uită la ea. Scruta noaptea din față, încă reflectând. Zveltă, plăcută, în unele privințe delicată ca o floare.

Cu toate acestea, ea devenise tot atât de puternică și de dură ca un soldat din forțele speciale.

O iubea mai presus de orice motivație, fără nicio rezervă, cu o pasiune dezlănțuită, iubea fiecare trăsătură a chipului ei, timbrul vocii, îi iubea vitalitatea, bunătatea inimii și agilitatea minții, o iubea atât de pur și de intens, încât uneori când o privea, liniștea parcă se pogora pe Pământ. Se ruga s-o țină Dumnezeu în viață, să nu moară înaintea lui, altfel nu i-ar mai fi rămas nicio speranță, niciuna.

Conduse spre est, în noapte, pe lângă Riffle, Silt, New Castle și Glenwood Springs. Autostrada interstatală străbătea deseori văile adânci și înguste ale canioanelor, șerpuind printre pereți abrupți din piatră cu margini crestate. La lumina zilei, era una dintre cele mai superbe priveliști din lume. În bezna de februarie, aceste bastioane se apropiau amenințător, monoliți negri care îl împiedicau să cotească la dreapta sau la stânga și îl îndrumau spre zone mai înalte, spre o confruntare cumplită și inevitabilă ce-și aștepta descătușarea încă de la formarea Universului. Undeva, departe, se zărea numai o fâșie de cer stropită cu foarte puține stele, ca și cum Raiul nu ar mai fi acceptat să primească alte suflete și ar fi urmat să-și închidă peste puțin timp porțile.

•

Roy atinse un buton de pe brațul fotoliului. Fereastra de lângă el se lăsă în jos.

— Este așa cum îți amintești? îl întrebă pe artist.

În timp ce părăseau șoseaua cu două benzi, Ackblom se întinse peste Roy ca să privească afară.

În fața proprietății, zăpada imaculată acoperea pajiștea ce înconjura grajdul. Niciun cal nu mai fusese priponit acolo de douăzeci și doi de ani, de la moartea lui Jennifer, pentru că doar ea iubise caii, nu și soțul ei. Dar șopronul se menținea bine și era atât de alb, încât se deosebea cu greu de câmpul înghețat.

Mormane de zăpadă înalte până la piept flancau aleea pustie, împinse până acolo de un plug. Apărură serpentinele.

La cererea lui Steven Ackblom, șoferul opri în apropierea casei, la oarecare distanță de șopron.

Roy ridică geamul în vreme ce Fordyce îi scoase artistului cătușele de la picioare. Apoi și pe cele de la mâini. Roy nu voia ca pictorul să se simtă umilit din cauza lanțurilor.

În timpul călătoriei printre munți, cei doi înjghebaseră o relație profundă. Cu cătușe sau nu, respectul mutual stabilit între ei garanta cooperarea totală.

Coborâră din limuzină, lăsându-i pe Rink și pe Fordyce să-i aștepte înăuntru. Nicio adiere nu tulbura noaptea, dar aerul era înghețat.

Pajiștea albă din fața casei lucea slab sub lumina argintie a lunii. Neaua împodobea tufișurile perene. Cu crengile înveșmântate în gheață, un arțar tuns de foarfecele iernii arunca o umbră firavă în curte.

Ferma cu două etaje în stil victorian era albă cu obloane verzi. O verandă spațioasă se desfășura de-a lungul întregii fațade, iar balustrada verde ce o înconjura se sprijinea pe stâlpi albi. O cornișă arătoasă marca limita dintre pereți și acoperișul cu lucarne, iar țurțuri mici, aidoma unor ciucuri, atârnau de streașină.

Ferestrele erau întunecate. Paul și Anita Dresmund cooperaseră cu Duvall. Își petreceau noaptea în Vail probabil dorindu-și să știe ce urma să se întâmple la fermă, dar își vânduseră curiozitatea pe o cină într-un restaurant de patru stele – cu șampanie și căpșuni învelite în ciocolată – urmată de o noapte liniștită într-un apartament luxos al hotelului. Mai târziu, după ce Grant va muri și slujbele de îngrijitori pe care le deținuseră nu vor mai exista, ei vor regreta desigur acest târg.

Duvall și cei doisprezece oameni de sub conducerea lui se împrăștiaseră în mod discret pe toată suprafața proprietății. Roy nu reuși să zărească pe nimeni.

— Este foarte frumos aici primăvara, zise Steven Ackblom, vorbind fără nicio umbră de regret, ci doar amintindu-și diminețile însorite de mai și serile pline de stele și de țârâitul greierilor.

— Este frumos și acum, spuse Roy.

— Da, nu-i așa? Cu un zâmbet care ar fi putut fi melancolic, Ackblom se răsuci să admire întreaga proprietate. Am fost fericit aici.

— Motivul este lesne de înțeles.

Artistul oftă.

— „Plăcerea ne vizitează des, dar durerea mereu ne copleșește”.

— Poftim?

— Keats, explică Ackblom.

— O, îmi pare rău că te deprimă locul.

— Nu, nu. Nu te îngrijora din pricina asta. Nu mă deprimă câtuși de puțin. Din naștere sunt imun la deprimare. Dar când revăd totul... Este o durere dulce care merită să fie trăită. Urcară în limuzină și se îndreptară către șopron.

•

În micul oraș Eagle, la vest de Vail opriră să facă plinul. Dintr-o gheretă de lângă benzinărie, Ellie reuși să obțină două tuburi mari de Super Glue, lichidând rezerva magazinului.

— De ce Super Glue? întrebă Spencer după ce ea se întoarse lângă pompe, unde el îi număra banii îngrijitorului.

— Pentru că e mai greu să găsești unelte pentru sudură și accesoriile necesare.

— Sigur că e mai greu, spuse el de parcă ar fi știut despre ce vorbește.

Ea rămase serioasă. Stocul de zâmbete i se epuizase.

— Sper că nu e prea frig pentru lipiciul ăsta.

— Ce vrei să faci cu Super Glue, dacă-mi permiți să te întreb?

— Să lipesc ceva.

— Păi bineînțeles că să lipești...

Ellie se mută pe bancheta din spate, lângă Rocky.

La rugămintea ei, Spencer rulă pe aleile de serviciu ale atelierului de reparații. Parcă lângă un morman de zăpadă înalt de trei metri.

Ferindu-se de limba prietenoasă a câinelui, Ellie deblocă mica fereastră care despărțea cabina de portbagaj. O deschise numai un centimetru.

Scoase din geantă ultimele obiecte pe care le alesese când primise confirmarea că Earthguard îi urmărea și fusese necesar să abandoneze Range Rover-ul. Un cablu lung, portocaliu. Un adaptor care transforma orice aprinzător de țigări în două prize din care se putea obține curent electric dacă motorul funcționa. În final, mai extrase și aparatura pentru conectare la satelit, cu brațul mobil automat și antena parabolică portabilă asemănătoare unui Frisbee.

Din nou afară, Spencer deschise portbagajul și apoi se urcară amândoi în camioneta goală. Ellie folosi cea mai mare parte a cleiului pentru a fixa transmițătorul prin microunde pe metalul vopsit al podelei.

— Știi, zise el, o picătură-două sunt suficiente de obicei.

— Trebuie să fiu sigură că nu se desprinde la momentul cel mai nepotrivit și începe să alunece. E necesar să rămână pe loc.

— După ce ai pus atâta, probabil că numai o bombă nucleară ar mai putea s-o urmeze.

Cu capul înclinat, curios, Rocky îi urmărea prin geamul cabinei.

Adezivul se întări ceva mai greu, din cauza cantității mari și a frigului. Însă în zece minute, transmițătorul se fixă pe podeaua camionetei.

Ellie desfăcu antena parabolică pliantă la dimensiunea ei maximă de cincizeci de centimetri. Vârî unul dintre capetele cablului în mufa transmițătorului. Apoi își strecură degetele prin crăpătura îngustă pe care o lăsase în geamul din spate al cabinei, deschise încă puțin fereastra și azvârli cablul pe banchetă.

Rocky își întinse botul peste marginea geamului și îi linse mâinile.

Când porțiunea de cablu dintre transmițător și fereastră fu bine întinsă, dar nu la maximum, Ellie împinse botul câinelui și ridică geamul cât mai mult cu putință.

— O să urmărim pe cineva prin satelit? întrebă Spencer în timp ce săreau din camionetă.

— Informația reprezintă putere, zise ea.

Închizând portbagajul, el spuse:

— Normal!

— Și am câteva cunoștințe importante.

— Nici prin cap nu-mi trece să te contrazic.

Ea luă cablul de pe banchetă și îl vârî într-una dintre cele două prize ale adaptorului din aprinzătorul de țigări. Introduse ștecherul laptop-ului în cealaltă.

— Bine, se încruntă Ellie, următoarea oprire – Vail.

Spencer porni motorul.

•

Aproape prea excitată pentru a conduce, Eve Jammer călătorea prin noapte, căutând ocazia de a deveni o femeie împlinită, așa cum o învățase Roy.

Trecând pe lângă un bar prăpădit, unde reclamele luminoase anunțau dansatoare goale până la brâu, Eve văzu un tip abătut, de vârstă mijlocie, care tocmai ieșea pe ușa din față. Avea

chelie și probabil vreo douăzeci de kilograme în plus, și obrajii brăzdați de riduri adânci, semănând teribil cu un Shar-Pei. Mergea adus de spate, îngrozitor de obosit. Cu mâinile în buzunarele hainei, cu capul în jos, se târî până la parcarea pe jumătate plină a barului.

Trecu pe lângă el, încetini și opri motorul. Îl urmări prin fereastra laterală cum se apropia. Își târșâia picioarele de parcă ar fi fost prea bătut de soartă să se lupte cu gravitația mai mult decât era strict necesar.

Își putea imagina ceea ce simțea el. Prea bătrân și total neatrăgător, prea gras și prea timid, prea sărac pentru a câștiga favorurile vreunei fete pe care și-ar fi dorit-o. Pleca spre casă după câteva beri, spre un pat gol, după ce privise ore întregi femeile tinere, splendide, cu trupuri suple și picioare lungi, cu sâni mari, pe care niciodată nu avea să le posede. Frustrat, deprimat. Dureros de singur.

Evei îi părea nespus de rău pentru bărbatul cu care viața fusese atât de nedreaptă.

Ieși din mașină și se apropie, în timp ce el se îndrepta spre Pontiac-ul său murdar, vechi de cel puțin zece ani.

— Scuzați-mă, zise ea.

Bărbatul se răsuci și ochii i se măriră când o văzu.

— Ați mai fost aici într-o seară…

— Păi… da, săptămâna trecută, spuse el.

Nu se putu stăpâni să n-o studieze din cap până în picioare. Își linse buzele, probabil inconștient.

— V-am văzut atunci, murmură Eve, prefăcându-se timidă. Eu… Eu n-am avut curajul să vin la dumneavoastră.

El căscă gura, neîncrezător. Era prudent, nevenindu-i să creadă că fusese posibil ca o asemenea femeie superbă să-l acosteze.

— De fapt, arătați aproape la fel ca tatăl meu, minți ea.

— Într-adevăr?

— O, exact ca el. Și… Și problema mea este… Și problema mea este că nu pot să mă culc și să fiu într-adevăr sălbatică decât cu… Cu bărbații care seamănă cu tata.

Când realiză că dăduse norocul peste el, mai excitat decât în cele mai teribile fantasme ale sale, Romeo cel fălcos și cu bărbie dublă își îndreptă umerii. Își bombă pieptul. Un zâmbet plin de

satisfacție îl făcu să arate cu zece ani mai tânăr, dar semănând în continuare cu un Shar-Pei.

În acel moment transcendent, când, fără îndoială, bărbatul se simțea mai viu și mai fericit decât în ultimele săptămâni, poate chiar luni sau ani, Eve scoase din geantă pistolul Beretta cu amortizor și trase în el trei gloanțe.

Mai avea și un Polaroid la ea. Deși o îngrijora faptul că o mașină ar fi putut intra în parcare sau că alți clienți ar fi putut părăsi barul, Eve îi făcu trei poze bărbatului care zăcea pe asfalt, lângă Pontiac.

În drum spre casă, se gândi la lucrul bun pe care îl înfăptuise: îl ajutase pe acel amărât să se despartă de viața lui imperfectă, îl eliberase de frustrări, depresii, singurătate și disperare. Lacrimi calde i se rostogoliră din ochi. Nu plânse în hohote și nici nu se emoționă prea tare: ar fi devenit periculos în timp ce șofa. Suspină încetișor, în tăcere, deși compasiunea din sufletul ei era puternică și adâncă.

Lăcrimă tot drumul către casă, prin garaj, traversând camerele până în dormitor, unde aranjă pozele pe noptieră pentru Roy – când se va întoarce din Colorado, peste o zi sau două – apoi se întâmplă un lucru ciudat. Deși impresionată de fapta sa, deși lacrimile îi fuseseră sincere, ochii i se uscară instantaneu și deveni incredibil de *rigidă.*

•

Lângă fereastră, alături de pictor, Roy urmărea cum limuzina pleacă pe drumul de țară. Urma să se înapoieze ca să-i ia, după ce drama nopții va fi fost jucată până la sfârșit.

Stăteau în camera din față a șopronului. Numai razele lunii care pătrundeau prin geamuri și strălucirea verde a ecranului de securitate de lângă ușă spărgeau bezna. Folosindu-se de codul pe care îl divulgase familia Dresmund, Roy dezactivase alarma după ce intraseră. Nu existau detectori de mișcare, ci numai contacte magnetice la ferestre și la uși, așa că artistul putea să se plimbe în voie.

Spațioasa încăpere de la parter fusese odată o galerie particulară unde Ackblom își expusese tablourile favorite. Acum era goală și orice sunet slab se lovea de pereții reci, urmat de ecou. Trecuseră șaisprezece ani de când operele măreațe ale artistului nu mai împodobeau locul.

Roy știa că era un moment de care își va aminti cu o claritate extraordinară tot restul vieții, așa cum va revedea întotdeauna expresia de uimire *pură* de pe chipul Evei atunci când el le adusese liniștea celor doi nefericiți din parcarea restaurantului. Deși procentul de imperfecțiuni al omenirii întărea convingerea lui Roy că existența umană avea să rămână mereu o tragedie, apăreau și clipele unor experiențe transcendentale, precum aceasta, care făceau ca viața să merite a fi trăită.

Ce trist că majoritatea oamenilor erau prea timizi pentru a sesiza lumina și a simți transcendența! Însă timiditatea nu se aflase niciodată printre defectele lui Roy.

Destăinuirile privind cruciada compasiunii îl răsplătiseră aducându-l în dormitorul Evei, iar acum hotărâse că venise din nou vremea lor. Călătorind printre munți, lui Roy i se revelase perfecțiunea artistului, deosebită de a altora – deși natura acesteia era mult mai subtilă decât frumusețea devastatoare a Evei – enigmatică și ciudată, mai curând o simțeai decât o vedeai. Roy știa instinctiv că forma cu Steven o pereche încă și mai potrivită decât cu Eve. S-ar fi putut înjgheba o legătură de prietenie sinceră între ei dacă s-ar fi confesat artistului la fel de direct ca și ființei mult iubite din Las Vegas.

Stând în picioare lângă fereastra luminată de lună, în galeria întunecată și pustie, Roy Miro începu să explice umil cum își pusese în practică idealurile într-un mod pe care până și Agenția, cu toată îndrăzneala sa, fusese prea timidă să-l gireze. În vreme ce artistul asculta, Roy aproape că spera ca fugarii să nu apară în acea noapte, nici în următoarea, nu până când el și Steven n-aveau să-și petreacă destul timp împreună, încât să pună bazele prieteniei care sigur le fusese sortită și avea să le îmbogățească viețile.

•

La Hamlet Gardens din Westwood, valetul în uniformă scoase microbuzul VW ce-i aparținea lui Darius din parcarea de lângă clădire, ieși pe alee și coti spre intrarea principală, unde cele două familii Descoteaux, înviorate după o cină bună, așteptau.

Harris se afla în spatele grupului, gata să se urce în microbuz, când o femeie îl atinse pe umăr.

— Domnule, pot să vă dau un subiect de meditație?

Nu îl mai surprinse. Nici nu se retrase, așa, ca în toaleta bărbaților, la cinema. Răsucindu-se, văzu o roșcată atrăgătoare,

pe tocuri înalte și îmbrăcată cu o haină lungă până la glezne, verde, care se asorta tenului ei; purta o pălărie modernă, cu boruri largi. Părea să fie în drum spre o petrecere sau spre un club de noapte.

— Dacă noua lume s-ar dovedi a fi prosperă, democrată și lipsită de războaie, ce bine ar fi pentru noi toți! Dar poate că ne așteaptă mai curând un Ev Mediu – desigur, un Ev Mediu în care vom avea la dispoziție toate minunile tehnologiei moderne create să ne facă viața mai acceptabilă. Cred însă că sunteți de acord cu mine... Faptul că puteți găsi pe casete video ultimele filme apărute nu compensează întru totul sclavia dumneavoastră.

— Ce doriți de la mine?

— Să vă ajut. Dar trebuie să vreți să fiți ajutat, să știți că aveți nevoie de ajutor și să fiți pregătit sufletește pentru ceea ce va urma.

Dinăuntrul microbuzului, familia privea spre cei doi, curioasă și îngrijorată.

— Nu sunt un revoluționar care aruncă bombe, îi spuse el femeii în pardesiu verde.

— Nici noi nu suntem. Bombele și pistoalele sunt instrumentele care se folosesc doar în ultimă instanță. Informația este prima și cea mai puternică armă din orice rezistență.

— Ce anume v-ar folosi din cunoștințele mele?

— Pentru început, spuse ea, sunteți conștient cât de fragilă este libertatea dumneavoastră la ora actuală. Ar trebui să nu mai pierdeți vremea.

Valetul, deși nu putea auzi ce vorbeau, îi privea într-un mod ciudat, bănuitor.

Dintr-un buzunar al hainei, femeia extrase o bucată de hârtie și i-o arătă lui Harris. El văzu un număr de telefon și trei cuvinte.

Când încercă să ia biletul, ea îl ținu strâns.

— Nu, domnule Descoteaux, aș prefera să memorați.

Numărul era ușor de ținut minte și nu avu vreo dificultate nici cu cele trei cuvinte.

În timp ce Harris se uita atent la peticul de hârtie, femeia adăugă:

— Bărbatul care v-a făcut atâta rău se numește Roy Miro.

Își aminti numele, dar nu mai știa unde îl auzise.

— A venit la dumneavoastră pretinzând că este agent FBI.

— Tipul care a întrebat despre Spence! spuse el, ridicându-și privirea. Se simți dintr-odată mânios, acum că putea să-i atribuie inamicului un chip anume. Dar ce dracu' i-am făcut eu lui? Am avut o mică discuție în contradictoriu despre un ofițer care a servit în subordinea mea. Atât! Apoi își dădu seama de ultimele ei cuvinte și se încruntă. *Pretinzând* că este de la FBI? Dar chiar era. L-am verificat înainte de întâlnire, imediat după ce m-a sunat.

— Foarte rar ei sunt ceea ce vor să pară.

— Ei? Cine sunt ei?

— Cine au fost mereu, de-a lungul tuturor timpurilor, spuse femeia și zâmbi. Din păcate, n-am vreme să vă lămuresc enigma.

— Intenționez să-mi recapăt casa, șuieră el hotărât, deși nu se simțea la fel de încrezător cum lăsa impresia.

— Dar nu veți reuși. Și chiar dacă opinia publică va deveni suficient de puternică, încât să determine anularea legilor nedrepte, ei vor promulga altele noi, care le vor oferi posibilități sporite de a-și ruina victimele. Aceștia sunt fanaticii puterii, care urmăresc să le impună tuturor cum să trăiască, ce ar trebui să gândească, să citească și să simtă.

— Cum ajung la Miro?

— Nu aveți cum. E prea bine acoperit ca să poată fi demascat.

— Dar…

— Nu mă aflu aici pentru a vă spune cum să ajungeți până la Roy Miro, ci pentru a vă anunța că nu trebuie să vă întoarceți la locuința fratelui dumneavoastră în această seară.

Un fior îi străpunse vertebrele șirei spinării și urcă prin măduvă până la baza gâtului, avansând într-un mod ciudat, metodic.

El bâigui:

— Ce se va mai întâmpla acum?

— Chinurile dumneavoastră nu s-au terminat. Nu se vor termina nici dacă îi veți lăsa să obțină ceea ce vor. Veți fi arestat pentru uciderea a doi traficanți de droguri, a soției unuia dintre ei, a prietenei celuilalt și a trei copii mici. În casa în care ei vor fi împușcați, amprentele dumneavoastră vor fi găsite pe tot felul de obiecte.

— Dar n-am omorât niciodată pe nimeni!

Valetul auzise destul din acea exclamație, încât să-i privească furios.

Darius coborî din microbuz pentru a vedea ce se întâmplă.

— Obiectele cu amprentele dumneavoastră vor fi luate din casa sechestrată și vor fi plantate la locul crimei. Probabil vor pretinde că ați omorât doi rivali care au încercat să vă răpească teritoriul și că i-ați ucis pe toți pentru a le da o lecție celorlalți traficanți.

Inima lui Harris bătea nebunește. În loc să pompeze sânge fierbinte, i se părea că prin trupul său circulă freon lichid. Era mai rece decât un cadavru.

Frica îi produse o regresie până la vulnerabilitatea și neputința din copilărie. Se auzi căutând alinare în credința iubitei sale mame care intona imnuri religioase, credință părăsită de el cu ani în urmă. Acum o regăsi cu o onestitate care îl surprinse:

— Iisuse, ajută-mă!

— Poate că te va ajuta, spuse femeia în timp ce Darius se apropia. Dar între timp suntem gata să vă ajutăm noi. Dacă doriți să vă salvați, veți suna la acest număr, veți folosi această parolă și veți începe o nouă viață – în loc să vă continuați moartea.

În timp ce li se alătura, Darius zise:

— Ce se petrece aici, Harris?

Roșcata vârî hârtia în buzunar.

Harris spuse:

— Dar cum voi mai putea trăi după tot ce mi s-a întâmplat?

— Puteți, îl asigură ea, însă nu veți mai fi Harris Descoteaux.

Apoi zâmbi, își înclină capul spre Darius și plecă.

Harris o urmări cum se îndepărta, copleșit din nou de sentimentul iată-suntem-iar-în-împărăția-fermecată-a-lui-Oz.

•

Cu multă vreme în urmă, aceste pământuri fuseseră frumoase. Băiat fiind, sub un alt nume, lui Spencer îi plăcea ferma, mai ales pe timp de iarnă, când zăpada o împodobea. Ziua, era un ținut strălucitor plin de cazemate, de tunele și de derdelușuri, toate săpate cu mare grijă și răbdare. În nopțile senine, cerul deasupra Munților Stâncoși părea mai adânc decât eternitatea, mai adânc decât și-ar fi putut imagina oricine, iar stelele se oglindeau sclipitoare în țurțurii de gheață.

Înapoindu-se după propria-i eternitate petrecută în exil, el nu mai regăsi nimic plăcut. Toate văile și serpentinele din zonă, toate clădirile, toți copacii rămăseseră la fel ca în acea epocă îndepărtată; doar pinii, arțarii și mestecenii se tot înălțaseră. Deși probabil neschimbată, ferma i se părea acum cel mai urât loc pe care îl văzuse vreodată, chiar așa îmbrăcată în straie de iarnă. Erau niște pământuri sobre, iar geometria rigidă a peisajului fusese proiectată, la fiecare pas, parcă special pentru a răni ochiul, ca o arhitectură din Infern. Copacii, deși specii obișnuite, arătau de parcă s-ar fi deformat din cauza vreunei boli, hrăniți cu ororile care se târau în sol dinspre catacombele alăturate, absorbite de rădăcinile lor. Construcțiile – grajdurile, casă, șopronul – păreau niște matahale lipsite de grație, nedeslușit conturate și bântuite de spirite malefice, cu ferestrele la fel de negre și de înspăimântătoare ca niște morminte deschise.

Spencer opri lângă casă. Inima îi bătea nebunește. Gura i se uscase, iar gâtul îi înțepenise atât de tare, încât abia putea să mai respire. Portiera se deschise greoi, aidoma unui portal masiv al seifului din subsolul unei bănci.

Ellie rămase în mașină, cu computerul în poală. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost gata să intervină folosindu-se de arma bizară pe care o pregătise. Se legase la un satelit prin transmițătorul pe microunde, și de acolo la alt computer – a cărui identitate nu i-o dezvăluise lui Spencer – care s-ar fi putut afla oriunde pe suprafața Pământului. Informația însemna putere, așa cum îi declarase ea, dar Spencer nu reușea să-și imagineze cum i-ar fi apărat de gloanțe, dacă Agenția se găsea în apropiere și îi pândea.

Deși se simțea ca un scafandru încorsetat într-un costum greoi, cu o cască din oțel, sub presiunea nenumăratelor tone de apă, el merse până la treptele din față, traversă veranda și rămase lângă ușă. Apăsă butonul soneriei.

Auzi ecoul dinăuntru, aceleași cinci note care marcau sosirea unui vizitator și pe vremuri, iar pe măsură ce se derulau, se luptă din răsputeri să nu se întoarcă și să o ia la goană. Acum era un bărbat matur și ar fi trebuit ca bau-baul care îl teroriza pe vremea când era copil să nu mai aibă nicio putere asupra sa. Însă îl cuprinse o frică irațională că mama lui va apărea în ușă,

moartă, dar mergând, goală precum fusese descoperită în acel șanț, cu toate rănile la vedere.

Găsi puterea să-și cenzureze acele imagini. Sună din nou.

Noaptea era atât de tăcută, încât i se părea că ar fi în stare să audă viermii scormonind în adâncurile pământului, dacă și-ar putea limpezi mintea să asculte ce îi povesteau.

Cum nu i se răspunse nici a doua oară la clopoțel, Spencer luă cheia de rezervă din ascunzătoarea de deasupra tocului ușii. Familia Dresmund fusese instruită să o lase acolo în eventualitatea că proprietarul ar avea nevoie de ea. Încuietorile casei și ale șopronului erau identice. Cu acea bucățică de aramă înghețată aproape lipindu-i-se de degete, se înapoie la mașină.

Aleea se bifurca: un drumeag prin fața șopronului, iar celălalt prin spatele lui. Alese ultima variantă.

— O să intru pe aceeași ușă pe care am intrat și atunci. Pe ușa din dos. Voi recrea momentul.

Parcară pe locul în care furgoneta cu caroseria pictată staționase cu multă vreme în urmă. Fusese a tatălui său. O văzuse pentru prima dată în noaptea aceea, pentru că o ținuse în afara proprietății sub un nume fals. Era mașina de vânătoare, în care Steven Ackblom călătorise spre locuri îndepărtate pentru a urmări și captura femeile și fetele sortite să devină rezidente permanente ale catacombelor. De obicei, el își aducea victima pe pământurile sale numai când soția și copilul plecau în vizită la rude sau la expoziții de cai – dar și în rarele ocazii când dorințele întunecate deveneau mai puternice decât prudența.

Ellie voia să rămână în mașină, cu motorul în funcțiune, să țină laptop-ul în poală și degetele pe tastatură, pentru a fi gata să reacționeze la orice provocare.

Spencer tot nu reușea să-și imagineze ce-ar fi putut să facă pentru a se apăra de gangsterii Agenției, dacă ar fi fost atacați. Dar Ellie era extrem de serioasă și o cunoștea suficient de bine, încât să aibă încredere în planurile ei care, oricât de ciudate ar fi părut, nu puteau fi și frivole.

— Nu sunt aici, îi spuse el. Nimeni nu ne așteaptă. Dacă ar fi fost aici, ne-ar fi înconjurat deja.

— Nu știu…

— Ca să-mi amintesc ce s-a întâmplat în acele minute, trebuie să cobor… acolo. Rocky nu m-ar ajuta suficient. N-am curajul să mă duc singur și nu mi-e rușine să recunosc asta.

Ellie dădu din cap.

— Nici n-ar trebui. Eu n-aș fi reușit niciodată să merg atât de departe. Aș fi plecat și nu m-aș mai fi întors.

Privirăatent în jur, studiind câmpiile pătate de lumina lunii și dealurile din spatele șopronului.

— Nimeni, spuse el.

— Bine. Degetele îi zburară pe tastatură și se retrase din computerul pe care îl penetrase. Ecranul se întunecă. Hai să mergem!

Spencer stinse farurile. Opri motorul.

Luă pistolul. Ellie avea Micro Uzi-ul.

Când ieșiră din mașină, Rocky insistă să vină cu ei. Tremura, influențat de starea de spirit a stăpânului său, îngrozit să-i urmeze, dar și mai îngrozit să rămână.

Tremurând tot atât de violent ca și câinele, Spencer scrută cerul. Era la fel de senin și de înstelat ca în acea noapte de iulie, însă acum, cascadele de raze ale lunii nu îi mai dezvăluiră niciun înger, nicio bufniță.

•

În galeria întunecată unde Roy îi povestise multe lucruri, iar artistul îl ascultase cu un interes crescând și cu mult respect, zgomotul mașinii care se apropia le curmă firul confesiunilor.

Pentru a evita să fie văzuți, făcură un pas înapoi de lângă geam. Încă mai puteau observa aleea.

În loc să frâneze în fața șopronului, mașina ocoli clădirea pentru a ajunge la ușa din dos.

— Te-am adus aici, zise Roy, pentru că trebuie să știu cum s-a încurcat fiul tău cu această femeie. Este un mister pe care nu îl putem înțelege. Am sentimentul că există o organizație în spatele lor. Asta ne supără. De câtva timp bănuim că s-a format o structură ilegală care vrea să ne anuleze munca și pentru că nu poate, ne face o mulțime de necazuri. Ar fi posibil ca el să fie într-un asemenea grup. Dacă există. Sau o ajută pe femeie. Oricum, având în vedere pregătirea militară a lui Spencer… Îmi pare rău… A lui *Michael*, și modul lui spartan de-a gândi, nu cred că ar ceda dacă am folosi metodele clasice de interogare, indiferent de intensitatea durerii pe care i-am provoca-o.

— Este un băiat cu o voință puternică, confirmă Steven.

— Dar dacă o să-l interoghezi tu, o să cedeze.

— S-ar putea să ai dreptate. Ești destul de perspicace.

— Și asta îmi dă ocazia să îndrept răul făcut.

— Ce rău?

— Păi, e un lucru îngrozitor ca fiul să-și trădeze tatăl.

— O! Dar în afară de această răzbunare, pot să capăt femeia? întrebă Steven.

Roy se gândi la ochii ei fascinanți, atât de direcți și de provocatori, la care râvnea de paisprezece luni. Însă trebuia să renunțe la această pretenție pentru a fi martor la ceea ce ar putea obține un geniu creator de valoarea lui Steven Ackblom, dacă i s-ar permite să lucreze cu un trup viu.

În așteptarea musafirilor, vorbiră acum în șoaptă:

— Da, este destul de cinstit, zise Roy. Dar vreau să privesc.

— Înțelegi că tot ce îi voi face va fi ceva… deosebit.

— Timizii nu cunosc niciodată transcendența.

— Foarte adevărat.

— „Erau atât de frumoase în suferința lor, toate ca niște îngeri în agonie”, cită Roy.

— Și vrei să vezi acea scurtă sclipire a frumuseții perfecte, murmură Ackblom.

— Da.

Din capătul îndepărtat al clădirii răzbătu până la ei un sunet metalic: zăvorul. O ezitare. Apoi scârțâitul slab al balamalelor.

•

Darius frână la un semafor. Se îndrepta spre est, iar locuința lui se afla puțin mai la nord de locul unde oprise, dar nu porni semnalizarea.

În fața microbuzului, pe partea opusă a intersecției, se găseau patru furgonete ale departamentelor de actualități TV, cu antene parabolice sofisticate pe capote. Două erau parcate la stânga, iar celelalte două la dreapta, scăldate în lumina gălbuie a becurilor de pe stradă. Una venise de la KNBC, sucursala afiliată la rețeaua națională, pe alta scria KTLA, adică Channel 5, postul independent cu emisiunile de știri cele mai apreciate din Los Angeles.

Harris nu reuși să vadă siglele celorlalte două furgonete, dar își închipui că aparțineau filialelor locale ale ABC și CBS. În spatele lor se mai aflau și alte mașini, plus vreo șase oameni care discutau aprins pe trotuar.

Din glasul lui Darius transpăreau sarcasmul și, totodată, furia:

— Trebuie să fie un reportaj de senzație.

— Nu e încă, spuse îndârjit Harris. Ar fi mai bine să treci pe lângă ei, dar nu prea repede, ca să nu le atragem atenția.

În loc să o ia la stânga, spre casă, Darius făcu așa cum îi ceruse fratele lui.

În timp ce treceau pe lângă presă, Harris se aplecă, prefăcându-se că umblă la radio, pentru ca ziariștii să nu-i poată vedea chipul.

— Au fost mânați până aici, au fost rugați să stea la oarecare distanță până apar. Cineva vrea să fie sigur că mă vor filma suficient timp cu cătușe la mâini pe drumul de la casă până la mașină. Dacă folosesc o echipă SWAT, atunci chiar înainte ca ticăloșii să spargă ușa, aceste furgonete TV vor primi aprobarea că se pot apropia.

În spatele lui Harris, din mijlocul celor trei rânduri de scaune, Ondine se aplecă spre el.

— Tati, vrei să spui că toți oamenii ăștia vor să te filmeze *pe tine*?

— Aproape sigur, scumpo.

— Nemernicii, adăugă ea furioasă.

— Sunt numai niște reporteri și asta e munca lor.

Willa, mai sensibilă decât sora ei, începu să plângă.

— Ondine are dreptate, interveni Bonnie. Ticăloși împuțiți!

Din spatele microbuzului, Martin exclamă:

— Hei, dar e senzațional! Te urmăresc de parcă ai fi Michael Jackson.

— OK, am trecut de ei, oftă Darius și Harris se ridică.

Bonnie zise:

— Poliția crede probabil că suntem înăuntru după felul în care funcționează luminile sistemului de securitate.

— Este programat să execute diverse operații, explică Darius. În acele seri când nu e nimeni acasă, stinge luminile într-o cameră sau în alta, deschide și închide radiourile sau televizoarele, imitând destul de fidel activitatea casnică. Se presupune că îi convinge pe hoți. Niciodată nu m-am așteptat să fiu fericit că îi va convinge și pe polițiști.

Bonnie întrebă:

— Și acum?

— Hai să mai mergem un timp.

Harris își puse mâinile în fața ventilatoarelor, în bătaia curentului de aer cald. Nu reușea să se încălzească.

Deja se scurseseră cincisprezece minute de când intraseră în traficul de pe Bel Air, când el începu să le povestească despre bărbatul care îl acostase în timpul plimbării, apoi despre al doilea necunoscut din toaleta cinematografului și, în final, despre roșcata în haină verde. Chiar înainte de a vedea furgonetele de la televiziune, ei toți trataseră avertismentul femeii cu seriozitatea pe care evenimentele din ultimele zile le-o impunea. Hotărâseră inițial să parcheze lângă casă, să-i lase pe Bonnie și pe Martin să coboare și să se întoarcă pentru a-i recupera zece minute mai târziu, împreună cu hainele pe care Ondine și Willa le cumpăraseră din oraș și cu puținele obiecte pe care Jessica apucase să le salveze din locuința lor. Însă, mergând fără un scop precis, se apropiaseră de casă pe un drum ocolit și se loviseră întâmplător de furgonetele TV, realizând astfel că avertismentul fusese chiar mai întemeiat decât crezuseră.

Darius se îndreptă spre Wilshire Boulevard, apoi o luă spre vest, către Santa Monica și mare.

— Dacă aș fi acuzat de uciderea cu premeditare a șapte oameni, inclusiv trei copii, gândi Harris cu voce tare, procurorul va pleda „crimă de gradul întâi în circumstanțe deosebite”, la fel de sigur cum noaptea vine după zi.

Darius spuse:

— Nici nu mai poate fi vorba de cauțiune. Exclus! Vor pretinde că reprezinți un pericol public.

De pe locul ei din spate, de lângă Martin, Jessica zise:

— Oricum n-am fi avut banii cu care să plătim cauțiunea.

— Agenda Curții de Justiție este foarte aglomerată, spuse Darius. Există nenumărate legi la ora actuală, șaptezeci de mii de pagini au ieșit din Congres anul trecut… Atâția inculpați, atâtea apeluri. Cele mai multe cazuri se mișcă aidoma unor aisberguri. Iisuse, Harris, o să stai în închisoare un an, poate chiar doi, așteptând să apari în fața Curții, să înceapă procesul…

— Și această perioadă de timp va fi pierdută pentru totdeauna, interveni Jessica furioasă, chiar dacă juriul te găsește până la urmă nevinovat.

Ondine începu să plângă împreună cu Willa.

Harris revăzu atacurile de claustrofobie din închisoare.

— N-aș reuși să rezist atâtea luni, poate nici măcar una…

Învârtindu-se prin orașul în care milioanele de lumini strălucitoare se luptau zadarnic cu întunericul, încercară să pună la cale tot felul de planuri. Apoi își dădură seama că n-aveau de ales. Nu-i rămăsese decât fuga. Însă fără bani și fără nicio legitimație nu ar fi putut ajunge prea departe până să fie găsit și înhățat. Așadar, singura speranță era misteriosul grup din care făceau parte roșcata în haină verde și ceilalți doi necunoscuți, deși Harris știa prea puține despre ei pentru a-și lăsa liniștit viața în mâinile lor.

Jessica, Ondine și Willa se opuseră cu îndârjire să se despartă de el. Se temeau că orice despărțire avea să fie definitivă, și refuzară cu înverșunare eventualitatea ca el să plece singur. Era convins că aveau dreptate. În plus, nici Harris nu voia să stea departe de ele, fiind aproape sigur că în lipsa lui vor deveni noile ținte.

Întorcând capul și privind în penumbra din microbuz, printre chipurile întunecate ale copiilor, Harris întâlni ochii soției sale.

— Nu ar fi trebuit să ajungem până aici.

— Important este că suntem împreună.

— Tot ce-am obținut muncind din greu…

— … s-a dus.

— Să pornim din nou la patruzeci și patru de ani…

— E mai bine decât să murim la patruzeci și patru de ani, murmură Jessica.

— Ești un adevărat luptător, zise el cu dragoste.

Jessica zâmbi:

— Casa putea fi dărâmată și de un cutremur, cu noi înăuntru…

Harris își îndreptă atenția spre Ondine și Willa. Încetaseră să mai plângă, arătau slăbite, dar în priviri li se citea o nouă atitudine, puțin sfidătoare.

El spuse:

— Toți prietenii voștri…

— O, sunt numai niște copii. Ondine se lupta să trateze cu indiferență pierderea tuturor amicilor și a confidentelor, care pentru un adolescent probabil reprezenta partea cea mai grea a unei asemenea schimbări bruște. Doar o mână de copii prostuți, atâta tot, adăugă ea.

— Și apoi, zise Willa, tu ești tatăl nostru.

Pentru prima dată de când începuse coșmarul, lui Harris îi dădură lacrimile.

— Atunci s-a aranjat, hotărî Jessica. Darius, uită-te după un telefon public.

Găsiră unul la capătul complexului de magazine pe lângă care tocmai treceau, în fața unei pizzerii.

Harris îi ceru lui Darius o fisă. Apoi coborî din mașină și se duse singur să dea telefon.

Prin ferestrele localului văzu oameni care mâncau, beau bere și vorbeau. Un grup așezat la o masă mare se distra de minune; putea să le audă hohotele de râs acoperind muzica de la tonomat. Niciunul dintre ei nu părea a fi conștient de faptul că lumea se întorsese cu dosul în sus.

Harris simți o invidie atât de puternică, încât își dori să spargă ferestrele, să se năpustească în restaurant, să răstoarne mesele, să le smulgă mâncarea și halbele de bere din mâini, să strige la ei și să-i zgâlțâie până când iluziile lor de siguranță și normalitate aveau să se sfărâme în bucăți, la fel ca ale lui. Era atât de înverșunat, că ar fi putut să o facă – și chiar *ar fi făcut-o* – dacă n-ar fi trebuit să se gândească la soția și la cele două fiice ale sale, dacă asta nu ar fi însemnat o nouă viață de unul singur. Nici măcar nu le invidia fericirea; dorea să-și recapete ignoranța cea binecuvântată, dar știa că nu putea să dea timpul înapoi.

Ridică receptorul telefonului și introduse monedele. Vreme de o secundă el ascultă înspăimântat tonul, nereușind să-și amintească numărul de pe hârtia din mâna roșcatei. Apoi îi veni în minte și apăsă tastele, cu degetele tremurându-i atât de tare, încât se așteptă să afle că formase greșit numărul.

După ce sună de trei ori, auzi vocea unui bărbat:

— Alo?

— Am nevoie de ajutor, spuse Harris și își dădu seama că nu se prezentase. Îmi pare rău. Eu sunt... Numele meu este... Descoteaux. Harris Descoteaux. Indiferent cine sunteți, unul dintre oamenii dumneavoastră mi-a zis să sun la acest număr, că mă puteți ajuta, că sunteți pregătiți să o faceți.

După o scurtă ezitare, bărbatul de la celălalt capăt al firului spuse:

— Dacă ați obținut acest număr pe calea normală, atunci trebuie să cunoașteți un anumit protocol.

— Protocol?

Nu primi niciun răspuns.

Pentru o clipă, Harris intră în panică, fiind convins că bărbatul va închide, va pleca de lângă telefon și nu îl va mai putea găsi niciodată. Nu înțelegea ce dorea de la el – până când își aminti cele trei cuvinte scrise pe bucata de hârtie. Roșcata îi zisese că trebuie să le memoreze și pe acelea. Îngăimă:

— Fazani și dragoni.

•

Lângă panoul sistemului de securitate, în micul hol din spatele șopronului, Spencer introduse un șir de numere care dezactivă alarma. Familia Dresmund fusese instruită să nu modifice codurile, pentru a înlesni accesul proprietarului dacă acesta avea să se întoarcă vreodată în vreme ce ei ar fi fost plecați. Când Spencer apăsă ultima tastă, ecranul luminos se schimbă din ARMAT ȘI SIGUR în GATA DE FUNCȚIONARE.

Își luase o lanternă din camionetă. Îi direcționă raza de-a lungul peretelui din stânga.

— O baie. Numai un closet și o chiuvetă.

După prima ușă mai exista o a doua.

— Acesta este un mic depozit, continuă el.

La capătul holului, raza lanternei dezvălui o a treia ușă.

— Acolo el avea o expoziție deschisă doar pentru cei mai bogați colecționari. Și în galerie se află o scară ce duce la biroul lui de la etaj, murmură Spencer.

Îndreptă raza lanternei spre partea dreaptă a holului, unde se găsea o singură ușă. Era întredeschisă. Intrară.

— Asta folosea pentru depozitarea actelor.

Ar fi putut să aprindă tuburile fluorescente de deasupra. Însă, cu șaisprezece ani în urmă, el străbătuse întunericul ghidat numai de lumina slabă, verzuie, a literelor de pe ecranul sistemului de alarmă. Intuitiv știa că unica speranță să-și amintească tot ceea ce își dorea de atâta vreme era să recreeze atmosfera acelei nopți, cât mai fidel posibil. Atunci, în șopron, funcționase aerul condiționat; acum temperatura fusese fixată la un nivel destul de scăzut, așa că frigul lui februarie semăna binișor cu cel de odinioară. Lumina puternică a becurilor fluorescente de pe tavan i-ar fi putut modifica starea de spirit. Iar dacă tânjea după o reconstituire autentică, până și lanterna reprezenta o abatere de la realitatea de atunci, însă nu avea

curajul să străbată aceeași beznă profundă, ca la paisprezece ani.

Rocky scânci și zgârie ușa din spate, pe care Ellie o închisese în urma lor. Tremura. Era evident că se simțea mizerabil.

Din motive pe care Spencer nu avea să le cunoască vreodată, frica de întuneric a lui Rocky se manifesta numai afară. De obicei se descurca destul de bine înăuntru, în beznă, deși în anumite situații era nevoie de o lumină de veghe pentru a-i izgoni teama.

— Sărmanul de el, zise Ellie.

Lanterna lumina mai puternic decât orice bec de veghe. Ar fi fost normal ca Rocky să se mulțumească totuși cu ea. Însă tremura atât de tare, de-aveai impresia că i se lovesc coastele între ele.

— E OK, amice, îl liniști Spencer. Ceea ce simți tu s-a întâmplat în trecut, cu multă vreme în urmă. N-ai de ce să te sperii acum.

Câinele zgâria ușa, neîncrezător.

— Să-i dau drumul afară? întrebă Ellie.

— Nu. O să vadă că afară e noapte și o să vrea să intre înapoi.

Direcționând din nou lanterna spre camera cu dosare, Spencer se gândi că zbuciumul lui interior îi înnebunea prietenul. Rocky era extrem de sensibil la stările de spirit ale stăpânului său; Spencer făcu eforturi să se calmeze. În fond, îi spusese adevărul lui Rocky: aura aceea diabolică era o rămășiță a ororilor din trecut, acum nu mai exista nimic de care să se teamă.

Pe de altă parte, acest adevăr nu rămânea valabil și în cazul lui Spencer. El încă *trăia* parțial în trecut, învăluit în mrejele întunecate ale memoriei. De fapt, se zbătea în strânsoarea lucrurilor pe care nu și le putea aminti, nu în cea a faptelor pe care le revedea cu atâta claritate; amintirile reprimate formau o groapă extraordinar de adâncă, plină cu smoală. Evenimentele petrecute cu șaisprezece ani în urmă nu aveau cum să-i facă vreun rău lui Rocky, dar pe el îl puteau atrage în capcană, prinzându-l, înghițindu-l, devorându-l…

Începu să povestească despre noaptea bufniței, a curcubeului și a cuțitului. Sunetul propriei sale voci îl sperie. Fiecare cuvânt părea o za a unui lanț, dintr-un mecanism ce acționa un montagnes rousses, inexorabil, spre o culme semeață, după

care gondola cu cap de gargui era proiectată în hău, spre întunericul plin de stafii al bâlciului. Dar mecanismul nu funcționa decât într-un sens; o dată ce începuse călătoria, chiar dacă o porțiune a șinei s-ar fi prăbușit, sau dacă ar fi izbucnit vreun incendiu în cine știe ce cotlon al tărâmului cu strigoi, nu mai exista cale de-ntors.

— În vara aceea, de fapt și până atunci, dormisem fără aer condiționat în camera mea. Casa avea un sistem de încălzire cu apă fierbinte, absolut silențios. Dar mă deranjau șuierăturile și fluierăturile aerului rece, forțat să iasă prin supapa acoperită cu grilaj a ventilatorului, zumzetul compresorului ce răsuna de-a lungul conductei... Nu, „deranjau” nu e cuvântul potrivit. Mă speriau. Îmi era teamă că zgomotul aparatului de aer condiționat avea să acopere un alt sunet venind din noapte... Un sunet la care ar fi trebuit ori să răspund... ori să mor.

— Ce sunet? întrebă Ellie.

— Nu știam. Era numai o teamă copilărească. Sau așa credeam pe atunci. Mă neliniștea. De aceea aveam fereastra deschisă când am auzit țipătul. Am încercat să mă autosugestionez că fusese doar o bufniță sau prada unei bufnițe, că venise de departe. Însă... Fusese atât de disperat, atât de răgușit și plin de frică... Atât de uman...

Mult mai rapid decât atunci când se confesa necunoscuților din baruri sau câinelui, el își povesti călătoria din acea noapte de iulie: cum ieșise din casa tăcută, traversase pajiștea înverzită care sclipea sub razele lunii, până la colțul șopronului, apoi apariția bufniței, furgoneta din care duhoarea de urină se împrăștiase pe ușa deschisă, și holul în care acum stăteau amândoi.

— Apoi am deschis ușa camerei cu dosare, zise el.

O deschise încă o dată și îi trecu pragul.

Ellie îl urmă.

În coridorul întunecat pe care tocmai îl părăsiseră, Rocky scheuna și zgâria ușa din dos, încercând să iasă afară.

Spencer plimbă raza lanternei de-a lungul camerei cu dosare. Masa lungă de lucru dispăruse, la fel ca și cele două scaune.

Dulapurile din lemn zgrunțuros de pin încă mai umpleau capătul îndepărtat al încăperii, de la tavan până la podea și din perete în perete. Aveau trei perechi de uși înalte și înguste.

Fixă raza lanternei pe cele din mijloc și spuse:

— Acestea erau deschise și o lumină slabă și ciudată venea dinăuntru, unde știam că nu exista niciun bec. Ellie remarcă o nouă urmă de încordare în glasul său. Inima îmi bătea atât de puternic, încât mi se cutremurau brațele. Mi-am strâns pumnii și le-am ținut pe lângă corp, luptându-mă să-mi recapăt controlul. Aș fi vrut să mă întorc, să fug în pat și să uit totul.

El îi împărtășea acum simțămintele pe care le avusese cu multă vreme în urmă, dar și cele din prezent erau, probabil, asemănătoare.

Deschise ușile din lemn de pin. Balamalele nefolosite scârțâiră. Îndreptă lanterna spre interiorul dulapului și o plimbă de-a lungul rafturilor goale.

— Patru încuietori țineau peretele din spate, îi spuse el.

Tatăl lui le ascunsese într-un mod ingenios sub niște fâșii pline de mucegai. Spencer le găsi pe toate patru: una la stânga, în fundul raftului de jos, una la dreapta; una la stânga, în fundul celui de-al doilea raft de sus, una la dreapta.

În spatele lui, Rocky intră în cameră, țopăind pe podeaua din lemn de pin.

Ellie zise:

— OK, stai lângă noi.

După ce îi dădu lanterna, Spencer împinse rafturile. Peretele din spate al dulapului alunecă în întuneric. Roțile mici trosniră pe șinele vechi din metal.

Păși peste marginea de jos în spațiul în care fuseseră rafturile. Din interior, el împinse peretele din dos în vestibulul ascuns.

Palmele i se umeziseră. Le șterse de pantaloni.

Luând lanterna de la Ellie, intră în camera pătrată, cu latura de aproape doi metri, aflată în spatele dulapului. Un lanț spânzura de becul din tavan. Trase de ei și imediat îi învălui o lumină la fel de sulfuroasă ca și în acea noapte de demult.

Podeaua din beton. Pereții din beton tencuit. Ca în visele sale.

După ce închise ușile vestibulului, Ellie pătrunse în cămăruța strâmtă Rocky o urmă.

— În noaptea aceea am stat acolo, în odaia cu dosare, uitându-mă prin dulap spre această lumină gălbuie. Îmi doream din tot sufletul să mă întorc și să o iau la goană. Și *chiar* am crezut că începusem să fug… Dar următorul lucru de care îmi amintesc este că mă aflam în dulap. Mi-am spus: „Fugi, fugi, pleacă dracului de aici!” Cu toate astea, am trecut de dulap și

am traversat vestibulul, fără a fi conștient că înaintez. A fost ca și cum... Ca și cum m-aș fi cufundat... într-o transă... Și n-aș fi putut să mă întorc, indiferent cât de mult aș fi vrut.

— Este un bec puternic, zise ea, din acelea care se pun pe verandă în nopțile de vară.

Părea nedumerită.

— Sigur. Pentru a alunga țânțarii. Nu îl pot suporta. Și nu știu de ce l-a pus aici, în loc să folosească un bec obișnuit.

— Păi, poate că n-a găsit altul.

— Nu. Imposibil. Probabil că lumina asta galbenă i s-a părut mai frumoasă, mai potrivită scopurilor lui. Ducea o viață îngrijită. Tot ce făcea avea legătură cu esteticul. De la hainele pe care le purta până la felul cum își prepara un sandviș. Din acest motiv toate ocupațiile lui de aici erau atât de oribile... Meticulozitatea și luciditatea cu care le pregătea...

Atunci realiză că își pipăia cicatricea cu degetele de la mâna dreaptă, ținând lanterna în stânga. Coborî mâna de pe față și o duse la pistolul SIG pe care și-l îndesase sub curea, dar nu-l scoase.

— Cum se face totuși că mama ta nu știa de acest loc? întrebă Ellie, studiind încăperea de la un capăt la celălalt.

— El cumpărase proprietatea înainte de a se căsători. Modificase șopronul înainte de a i-l arăta ei. Acolo se păstrau dosarele. Adăugase aceste dulapuri masive, pentru a masca restul încăperilor, cu propriile lui mâini, după plecarea zidarilor. Și în final a angajat un tip care să pună peste tot podele din lemn de pin.

Micro Uzi-ul avea un toc portabil. Ellie și-l puse pe un umăr, aparent pentru a-și putea încrucișa brațele peste piept.

— Deci el planificase totul... Planificase totul înainte de a se căsători cu mama ta, înainte de a te naște tu...

Dezgustul ei era la fel de intens ca și frigul din încăpere. Spencer nădăjduia că Ellie va reuși să absoarbă toate revelațiile care o așteptau fără a-și transfera vreo parte a repulsiei pe care o simțea pentru tată, spre fiu. Se ruga cu disperare să rămână curat și pur în ochii ei.

Dar cum ar fi fost posibil acest lucru, când el însuși se privea dezgustat de fiecare dată când își descoperea chiar și cea mai nevinovată asemănare cu tatăl său?! Uneori, când se vedea în

oglindă, Spencer își amintea de ochii la fel de întunecați ai acestuia și își muta privirea, tremurând, îngrețoșat.

— Poate că pe atunci nu știa cu exactitate de ce își dorește un loc secret. Sper ca ăsta să fie adevărul. Sper că s-a însurat cu mama și m-a conceput înainte de a simți vreo dorință… precum cele pe care și le satisfăcea aici. Eu bănuiesc totuși că știa de ce va avea nevoie de camerele din subsol. Dar încă nu era pregătit să le folosească. La fel ca atunci când îi venea vreo idee pentru un tablou și uneori medita ani întregi înainte să se apuce de el.

Ellie se făcuse albă ca varul, în ciuda luminii galbene ce-i învăluia. Se holba la ușa închisă care despărțea vestibulul de scările spre subsol și întrebă:

— El considera subsolul ca făcând parte din munca lui?

— Nimeni nu știe sigur. Dar asta părea să insinueze. Ar fi putut doar să le joace o festă polițiștilor, să se distreze pe seama lor. Era o persoană extrem de inteligentă. Reușea să manipuleze foarte ușor oamenii. Îi plăcea. Cine poate ști cum gândea el… în realitate?

— Când s-a apucat de… De așa ceva?

— La cinci ani după ce s-au căsătorit. Când eu aveam numai patru ani. Și au mai trecut încă patru până când mama și-a dat seama… Și a murit. Poliția a aflat numai identificând… resturile victimelor anterioare.

Rocky se strecurase pe lângă ei până la intrarea în subsol. Pufnea nefericit, cu nasul lângă crăpătura dintre prag și ușă.

— Uneori, spuse Spencer, în toiul nopții, când nu pot să dorm, mă gândesc la el, cum mă ținea în poală, cum se tăvălea cu mine pe covor pe vremea când aveam vreo cinci-șase ani, cum mă mângâia pe păr… Emoția îl sugrumă. Răsuflă adânc și se forță să continue, doar pentru asta venise aici, să meargă până la capăt. Cum mă atingea… Cu mâinile alea, mâinile alea, după ce aceleași mâini… Sub șopron… Se îndeletniciseră cu asemenea orori.

— O, zise Ellie încet, cutremurându-se.

Spencer nădăjduia că tot ceea ce văzuse în ochii ei fusese o sclipire de compasiune, și nu o repulsie crescândă.

— Mă scârbește… faptul că tatăl meu m-a atins. Mai rău… Mă gândesc cum lăsa el un cadavru proaspăt în întuneric, o femeie moartă, cum urca din catacombe cu mirosul sângelui

fremătându-i în nări, cum intra în casă... Urca până în camera mamei... în patul ei... în brațele ei... O atingea...

— O, Doamne!

Ellie închise ochii, parcă nemaisuportând să-l privească.

Știa că el era legat de ororile trecute, chiar dacă fusese nevinovat. Se asocia inevitabil cu brutalitatea monstruoasă a tatălui său, încât ceilalți, dacă îi aflau numele, nu puteau să se uite la el fără să-l vadă cu ochiul minții pe micul Michael crescând lângă acel abator. Inima îi pompa în vene sânge și disperare în egală măsură.

Într-un târziu deschise ochii. Lacrimi îi sclipeau pe gene. Își duse mâinile la cicatricea lui și îl mângâie mai tandru decât fusese mângâiat vreodată. În doar șapte cuvinte, îi mărturisi că în ochii ei rămăsese fără pată:

— O, Doamne, îmi pare atât de rău...

Chiar dacă ar mai fi trăit încă o sută de ani, știa că nu ar fi reușit să o iubească mai mult decât acum. Atingerea ei delicată, tocmai în momentul acela, era cel mai nobil gest pe care îl cunoscuse vreodată.

Își dorea numai să se poată considera și el la fel de inocent. Trebuia să-și recapete secundele care îi lipseau din memorie, pe care se înapoiase să le regăsească. Dar se ruga lui Dumnezeu și mamei lui moarte să aibă milă de el, pentru că îl înspăimânta gândul ca nu cumva să descopere că este într-adevăr fiul tatălui său.

Ellie îi dăduse forța de a face față momentului. Înainte de a-l părăsi curajul, se răsuci spre ușa de la subsol.

Rocky își ridică privirea și scheună. Întinse brațul și îl mângâie pe cap.

Ușa era mai curată decât atunci când o văzuse ultima oară. Doar vopseaua se scorojise pe alocuri.

— Am găsit-o închisă, însă arăta altfel, spuse el, întorcându-se la acel iulie îndepărtat. Probabil că o fi spălat cineva urmele palmelor însângerate.

— Ce?!

Își ridică brațul de pe câine, arătând spre ușă.

— Porneau de la clanță și se continuau în sus... Zece sau douăsprezece urme suprapuse ale unor mâini de femeie, cu degetele desfăcute... ca aripile unei păsări... însângerate, încă ude, atât de roșii...

În vreme ce Spencer pipăia lemnul rece cu propriile sale mâini, văzu urmele cum apar din nou, strălucitoare. Păreau la fel de reale ca atunci, ca în acea noapte de mult trecută, dar știa că sunt numai păsări ale memoriei sale care țâșnesc încă o dată în zbor, pe care le vedea doar el, nu și Ellie.

— Sunt hipnotizat, nu pot să-mi mut ochii de la ele, pentru că îmi transmit un sentiment insuportabil de teroare… Disperare… Rezistența îndârjită a femeii în momentul trecerii forțate din vestibul în lumea… În lumea tainică de dincolo.

Își dădu seama că stătea cu mâna pe clanță. Și era atât de rece…

Vocea îi vibra, alungând ani întregi, redevenind vocea lui din copilărie.

— Privesc sângele… Știu că are nevoie de ajutor… De ajutorul meu… Dar nu pot înainta. Nu pot, Iisuse! Nu vreau! Sunt numai un copil, pentru numele lui Dumnezeu! Desculț, neînarmat, înspăimântat, nepregătit să afle adevărul. Dar cumva, oricât aș fi de înfricoșat… Până la urmă trebuie să deschid ușa cea roșie…

Ellie gâfâi:

— Spencer…

Tonul ei uimit și accentul pe care îl pusese pe numele lui îl ajutară să se smulgă din trecut și să se întoarcă la ea, alarmat.

— Marți seară, zise ea, când căutai un bar… Ce te-a făcut să te oprești în localul unde lucram eu?

— A fost primul pe care l-am remarcat.

— Doar atât?

— Și nu mai fusesem niciodată acolo. Mereu aveam nevoie de un decor nou.

— Dar numele?…

Se uită la ea nedumerit.

— Ușa Roșie.

— O, Doamne!

Nu se gândise până acum la această legătură.

— Adineauri ai spus că asta e o ușă roșie, zise ea.

— Din cauza… sângelui, a amprentelor însângerate.

De șaisprezece ani își căuta curajul necesar pentru a se înapoia la coșmarul aflat dincolo de ușa roșie. Când văzuse localul din Santa Monica, în acea seară ploioasă, cu intrarea vopsită în roșu și numele scris deasupra cu neoane – Ușa Roșie – nu putuse să treacă pe lângă el. Ocazia de a deschide o astfel

de ușă când încă nu căpătase curajul de a reveni în Colorado și a o deschide pe cealaltă – singura importantă – păruse irezistibilă subconștientului său, în timp ce la nivelul conștient implicațiile îi rămăseseră necunoscute. Și, pășind pragul acelei uși simbolice, el ajunsese în vestibulul din spatele dulapului din lemn de pin, unde ar fi trebuit să apese clanța din alamă rece, pe care n-o încălzise în palmă, să deschidă ușa reală și să coboare în catacombe, unde își lăsase o parte a ființei sale cu șaisprezece ani în urmă.

Viața lui fusese un tren gonind nebunește pe cele două șine paralele ale destinului și voinței. Deși se părea că destinul îndoise șina voinței pentru a-l aduce aici, acum, el avea nevoie să creadă că voința va îndoi șina destinului în această seară și îl va purta spre un viitor situat pe o altă linie decât trecutul. Altfel ar descoperi că, de fapt, este tot fiul tatălui său. Și cu o asemenea soartă pecetluită, chiar nu ar fi putut trăi: capătul liniei.

Apăsă clanța.

Rocky se retrase, făcându-i loc.

Spencer deschise ușa.

Lumina galbenă din vestibul dezvălui primele trepte din beton care coborau în întuneric.

Întinzând o mână, pipăind peretele în partea dreaptă, găsi comutatorul și aprinse lumina din pivniță. Era albastră. Nu știa de ce tocmai albastră. Neputința de a gândi ca tatăl său și de a înțelege aceste amănunte bizare părea să-i confirme totuși că nu îi semăna în nicio privință.

Pe când cobora scările spre pivniță, aprinse lanterna. De acum încolo, trebuia ca drumul să fie luminat la fel ca în acea noapte de iulie și în coșmarurile provocate de ea, coșmaruri pe care le tot îndurase de atunci.

Rocky îl urmă, apoi și Ellie.

Încăperea nu avea dimensiunile șopronului de deasupra, ci numai șase metri pe patru. Cuptorul și boilerul se aflau într-o cămară de sus, iar locul rămăsese gol. În lumina albastră, pereții și podeaua din beton arătau ciudat, parcă ar fi fost din oțel.

— Aici? întrebă Ellie.

— Nu. Aici își păstra fotografiile și casetele video.

— Nu cumva…

— Ba da. Cu ele… Filmate în timp ce mureau. Și cu ce le făcea. Absolut tot.

— Doamne, Dumnezeule!

Spencer se plimbă prin pivniță, privind-o în același fel ca în noaptea ușii roșii.

— Mai multe dosare și un laborator foto se aflau în spatele unei draperii negre în acest capăt al camerei. Exista și un televizor pe un suport metalic negru. Și o cameră video. În fața televizorului era un singur scaun. Chiar aici. Deloc confortabil. Colțuros, din lemn, vopsit într-un verde-crud, netapițat. Și o măsuță rotundă alături, unde putea să-și pună paharul cu băutură. Avea culoarea roșie și fusese lăcuită. El bea dintr-un pahar de cristal fin, care reverbera lumina albastră cu toate fațetele.

— Unde a… Ellie remarcă ușa care se confunda cu peretele, vopsită în aceeași culoare. Reflecta lumina albastră la fel ca și pereții, părând invizibilă. Acolo?

— Da. Vocea îi devenise mai străină și mai îndepărtată decât țipătul care îl trezise din somnul de iulie.

Următoarea jumătate de minut nu se scurse, ci se fărâmiță aidoma pământului nesigur pe care călca.

Ellie veni lângă el. Îi luă mâna și i-o ținu strâns.

— Hai să rezolvăm ce avem de rezolvat și apoi să o ștergem dracului de aici.

El dădu din cap. Nu se simțea în stare să vorbească.

Își eliberă mâna și deschise ușa cea grea. Pe partea dinspre ei nu exista nicio încuietoare, ci doar pe dinăuntru.

În acea noapte de iulie, când Spencer ajunsese până aici, tatăl lui nu se înapoiase încă de la abator, unde-și legase următoarea victimă, așa că ușa rămăsese descuiată. Fără îndoială că, o dată ce și-ar fi dus prada la loc sigur, s-ar fi întors în vestibulul de deasupra pentru a închide ușile din lemn noduros de pin ale dulapului; apoi, din interiorul vestibulului secret, ar fi pus la loc peretele fals; ar fi zăvorât ușa de la capul scărilor și ar fi încuiat-o pe dinăuntru pe cea gri. Apoi s-ar fi înapoiat la victima sa din abator, sigur că niciun țipăt, indiferent cât de pătrunzător, nu s-ar fi putut auzi din șopron sau din afara lui.

Spencer păși peste pragul din beton. Găsi un comutator fixat pe suprafața grosolan tencuită a peretelui. Un tub flexibil de

metal ieșea de acolo, dispărând în umbră. Apăsă pe buton și o mulțime de lumini mărunte clipiră instantaneu. Atârnau de un cablu ce se încolăcea în mijlocul tavanului, dispărând din raza vizuală într-o nișă.

Ellie șopti:

— *Spencer*, *stai*!

Privi înapoi spre prima încăpere și văzu că Rocky se întorsese la capul scărilor. Câinele tremura vizibil, uitându-se în sus, spre vestibulul din spatele dulapurilor. Cu o ureche ca întotdeauna pleoștită, dar cu cealaltă ciulită. Nu-și ținea coada între picioare, dar nici nu dădea din ea.

Spencer păși din nou în pivniță. Își scoase pistolul de sub curea. Înșfăcându-și Micro Uzi-ul de pe umăr și apucându-l strâns cu ambele mâini, Ellie merse pe urmele câinelui, până la scările abrupte. Începu să le urce încet.

Spencer se mișca la fel de atent, lângă Rocky.

•

Artistul rămăsese în vestibul, lângă ușa deschisă, alături de Roy, amândoi cu spatele lipit de perete, ascultând conversația cuplului de dedesubt. Puțul scărilor adăuga o notă cavernoasă vocilor lor, dar cuvintele nu-și pierdeau claritatea.

Roy sperase să audă ceva ce ar fi putut explica legătura dintre bărbat și femeie, măcar o frântură de informație referitoare la conspirația împotriva Agenției, sau la organizația misterioasă pe care i-o menționase cu câteva minute mai devreme, în galerie, lui Steven. Dar ei vorbeau numai despre acea noapte teribilă, din urmă cu șaisprezece ani.

Pe Steven părea să-l amuze că trăgea cu urechea la o asemenea conversație. Își răsucise de două ori capul spre Roy și îi zâmbise complice, iar altă dată își dusese un deget la buze avertizându-l să-și țină gura.

Exista ceva de drăcușor în pictor, o zburdălnicie care îl făcea un companion interesant. Roy își dorea să nu fie nevoit să-l returneze închisorii. Dar în actualul climat politic atât de fragil, nu reușea să-și imagineze nicio cale prin care să-l elibereze pe artist, nici clandestină, nici oficială. Doamna doctor Sabrina Palma avea să-și recapete sponsorul. Singura speranță a lui Roy era să găsească din când în când niște motive credibile pentru a-l vizita, sau pentru a-l mai lua în custodie, sperând astfel să-l poată consulta în legătură cu alte operațiuni.

Când femeia îi șoptise alarmată lui Grant: *Spencer*, *stai*! Roy știu că animalul le sesizase prezența. Nu scoseseră niciun sunet, așa că nu putea fi decât acel câine blestemat.

Roy se gândi să treacă pe lângă artist până spre marginea ușii deschise și să împuște prima persoană care ar fi urcat scările.

Dar ar fi fost posibil să tragă în Grant. Nu voia să-l omoare până când nu obținea niște răspunsuri de la el. Iar dacă ar fi tras în femeie, Steven nu ar mai fi avut suficiente motive pentru a-l ajuta să smulgă informațiile de la fiul său, așa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi așteptat cu nerăbdare să îi inducă fugarei o stare de frumusețe angelică.

Piersica înăuntru. Verdele afară.

Și mai rău: presupunând că perechea din subsol era încă echipată cu mitraliera ce fusese folosită pentru a distruge stabilizatorul elicopterului în Cedar City, și că primul care va trece pragul va fi înarmat cu ea, riscul unei confruntări ar fi fost prea mare. Dacă Roy n-ar fi ochit bine, atunci Micro Uzi-ul i-ar fi răspuns cu o rafală care i-ar fi sfârtecat – și pe el, și pe pictor.

Părea mai înțelept să-și păstreze calmul.

Roy îl atinse pe artist pe un umăr și îi făcu semn să îl urmeze. N-ar fi reușit să ajungă destul de repede pentru a deschide peretele din spatele dulapului, iar apoi să pătrundă prin ușile din lemn de pin în încăperea de dincolo de ele, pentru că ar fi fost nevoiți să treacă prin fața scărilor din pivniță. Chiar dacă nici Grant, nici femeia nu ajunseseră destul de sus, încât să-i poată vedea, tot ar fi trebuit să traverseze camera scăldată în lumina galbenă, și umbrele lor i-ar fi trădat în mod sigur. Așa că, rămânând cu spatele lipit de zid, se furișară de lângă ușă până la peretele opus intrării secrete. Se înghesuiră în spațiul îngust din spatele dulapului glisant, pe care Grant sau femeia îl împinseseră. Porțiunea mobilă măsura peste doi metri înălțime și un metru douăzeci lățime. Rămânea un spațiu de o jumătate de metru până la peretele din beton, care îi putea adăposti destul de bine.

Dacă Grant, femeia sau amândoi ar fi urcat în vestibul și s-ar fi strecurat în deschizătura din fundul dulapului, Roy ar fi putut ieși imediat de acolo. I-ar fi împușcat în spate, nu omorându-i, ci numai rănindu-i.

Dacă ar fi venit să se uite în spațiul îngust din spatele dulapului, ar fi reușit probabil să-i nimerească în cap înainte ca ei să înceapă să tragă.

Piersica înăuntru. Verdele afară.

Asculta încordat. Cu pistolul în mâna dreaptă. Cu țeava îndreptată spre tavan.

Auzi un zgomot de pași. Cineva deja ajunsese sus.

•

Spencer rămase la baza scărilor. Regreta că urcase Ellie, și nu el.

Când mai avea doar trei trepte până sus, se opri pentru vreo jumătate de minut, ascultând, apoi ajunse pe ultima treaptă. Rămase pe loc o clipă, o siluetă în dreptunghiul de lumină galbenă din cameră, ca un personaj rigid dintr-o pictură modernă.

Spencer realiză că Rocky își pierduse orice interes față de camera de deasupra și că plecase de lângă el. Câinele se afla în cealaltă parte a pivniței, lângă ușa cea gri.

Deasupra, Ellie trecu pragul și se opri chiar în mijlocul vestibulului. Se uită în dreapta, ascultând.

În pivniță, Spencer îl privi din nou pe Rocky. Cu o ureche ciulită și cu cealaltă pleoștită, tremurând, câinele cerceta prudent coridorul ce ducea la catacombe, în inima ororilor.

— Se pare că ghemotocul ăsta are numai o criză depresivă.

Din vestibul, Ellie se uită în jos, spre el.

În spatele lui Spencer, dulăul scânci.

— Acum e lângă ușa cealaltă, gata să facă o băltoacă dacă nu stau cu ochii pe el.

— Aici sus, totul pare în regulă, îl anunță ea și coborî scările.

— Locul îl obsedează, asta-i tot. Pe prietenul meu îl sperie ușor majoritatea locurilor noi. Iar acum are un motiv al dracului de întemeiat.

El puse siguranța pistolului și îl vârî sub cureaua de la pantaloni.

— Nu este singurul obsedat, spuse Ellie, atârnându-și Micro Uzi-ul pe umăr. Hai să terminăm cu asta.

Spencer păși iarăși peste prag, trecând din pivniță în lumea aflată dincolo de ea. Cu fiecare pas, se apropia din ce în ce mai mult de trecut.

•

Părăsiră microbuzul pe strada pe care bărbatul i-o indicase prin telefon. Darius, Bonnie și Martin mergeau alături de Harris, iar fetele împreună cu Jessica pe poteca vecină, spre plaja care se afla la o sută cincizeci de metri în fața lor.

În lumina felinarelor nu se vedea mare lucru, dar hohote zglobii răsunau din toate părțile. În ciuda zbuciumului și a vuietului valurilor înspumate, Harris auzea voci fragmentate și ciudate, venind din toate părțile. O femeie ce părea excitată spunea: „Ești un adevărat motan, iubitule, un adevărat motan.” Un hohot strident al unui bărbat vibră în noapte ceva mai încolo de femeia invizibilă. Un alt bărbat, mai în vârstă după voce, plângea nefericit. Iar altul, nevăzut, cu un glas tânăr și limpede, repeta obsesiv aceleași trei cuvinte, parcă intonând o mantra: „Ochii în limbi, ochii în limbi, ochii în limbi...” Lui Harris i se părea că își conduce familia printr-un balamuc în aer liber, fără alt acoperiș în afara frunzelor de palmier și a cerului nopții.

Bețivi fără locuință și tot soiul de dezaxați trăiau în tufișurile dese, în cutii de carton ascunse, căptușite cu ziare sau cu pături vechi. În timpul zilei, plaja era asaltată de surferi, patinatori și visători bine bronzați. Atunci, adevărații rezidenți colindau străzile pentru a face turul lăzilor de gunoi, a cerși ori a căuta lucruri numai de ei știute. Dar noaptea, parcul le aparținea din nou, iar pajiștile verzi, băncile, terenurile de handbal deveneau cele mai primejdioase locuri. În întuneric, sufletele deraiate se aventurau depășindu-și limitele, vânându-se unul pe altul. Îi prădau și pe vizitatorii inconștienți, care făceau greșeala de a crede că parcul rămânea un domeniu public la orice oră din zi și din noapte.

Nu era un loc sigur pentru femei sau copii – de fapt nici pentru bărbați, chiar înarmați – dar numai așa puteau ajunge mai repede pe plajă, la vechiul debarcader. Și tocmai acolo el avea întâlnire cu cineva care urma să-i conducă spre noua viață pe care erau nevoiți să o îmbrățișeze.

Se pregătiseră să aștepte. Dar pe când se apropiau de construcția întunecată, un bărbat ieși dintre umbre, de lângă stâlpii care încă depășeau nivelul fluxului.

Chiar fără niciun bec în jur, numai cu lumina orașului care se întindea de-a lungul țărmului, Harris îl recunoscu imediat. Era asiaticul îmbrăcat cu pulover norvegian întâlnit în toaleta bărbaților de la cinematograful din Westwood.

— Fazani și dragoni, rosti bărbatul, de parcă și-ar fi închipuit că Harris nu ar fi fost în stare să deosebească doi asiatici între ei.

— Da, vă cunosc, zise Harris.

— Vi s-a spus să veniți singur, îl admonestă el, dar fără nicio urmă de mânie.

— Am vrut să ne luăm rămas-bun, explică Darius. Și nu știam… Am vrea să aflăm… Cum vom lua legătura cu ei acolo unde se vor duce?

— Nu veți lua legătura cu ei. Oricât de greu vi s-ar părea, trebuie să acceptați faptul că probabil nu îi veți mai revedea niciodată.

În microbuz, înainte ca Harris să vorbească la telefon, și după, în timp ce căutau drumul spre parc, ei nu discutaseră eventualitatea unei despărțiri definitive. De aceea, pentru o clipă încremeniră, incapabili de a mai scoate o vorbă. Se uitau unul la celălalt, nevenindu-le să creadă, aproape paralizați.

Bărbatul în pulover norvegian se îndepărtă câțiva metri, pentru a-i lăsa singuri, dar le atrase atenția:

— N-avem prea mult timp.

Deși Harris își pierduse casă, conturile din bancă, slujba – absolut totul, mai puțin hainele de pe el, aceste pagube i se păreau acum neglijabile. Dreptul la proprietate, învățase din experiența sa amară, reprezenta esența drepturilor civile, dar nu îi păsa de furtul fiecărui cent din avere nici măcar pe sfert – nici măcar a *suta parte* – pe cât îl durea despărțirea de fratele său. Faptul că îi furaseră locuința și banii era desigur o nenorocire, însă pierderea iminentă a ființelor iubite va rămâne o rană interioară, ca și cum i s-ar fi tăiat o bucată din inimă. Suferința avea o intensitate imposibil de măsurat și de exprimat.

Își luară rămas-bun cu mai puține cuvinte decât și-ar fi putut închipui vreodată Harris – pentru că nici nu existau cuvinte potrivite momentului. Se îmbrățișară cu patos, fiind aproape siguri că se vor revedea doar în ținutul care se întindea dincolo de mormânt. Mama celor doi frați credea în acel tărâm îndepărtat și mai bun. Din copilărie, ei renunțaseră la credința pe care le-o insuflase, dar, în acest moment îngrozitor, ea le revenise întru totul. Harris o strânse în brațe pe Bonnie, apoi pe Martin și ajunse la fratele său. Îl îmbrățișă pe Darius și îl sărută

pe obraz. Nu mai făcuse asta de mulți, mulți ani, nici nu-și putea aminti de când. Acum se îndoia de regulile stupide ale așa-zisului comportament matur care îl guvernase până atunci, când un singur sărut conținea tot ce voia să-i spună.

Valurile se spărgeau de stâlpii debarcaderului cu zgomot, acoperind zbuciumul inimii lui Harris, în timp ce se îndepărta de Darius. Regretând că nu era mai multă lumină, el studie fața fratelui său pentru ultima dată în viață, dorind cu disperare să o poată reține, pentru că pleca fără a avea măcar o fotografie de-a lui.

— Trebuie să mergem, spuse bărbatul în pulover norvegian.

— Poate că până la urmă se va rezolva, zise Darius.

— Ne rămâne speranța.

— Poate că lumea își va reveni.

— Aveți grijă cum vă întoarceți prin parcul ăla, strigă Harris.

— Suntem în siguranță. Nimeni nu-i mai periculos decât mine. Sunt avocat, știi?

Râsul lui Harris se apropie primejdios de un hohot de plâns.

În loc de „la revedere”, el spuse simplu:

— Micul meu frate.

Darius dădu din cap. Pentru o clipă crezu că nu va reuși să scoată niciun cuvânt. Dar, cu greutate, reuși să rostească:

— Marele meu frate.

Jessica și Bonnie se despărțiră, amândouă cu ochii în lacrimi.

Fetele se îndepărtară de Martin, după ce-l sărutară.

Bărbatul în pulover norvegian o conduse pe una dintre familiile Descoteaux spre sud, de-a lungul plajei, pe când cealaltă familie Descoteaux rămase lângă debarcader, urmărindu-i din priviri. Parcul părea alb, ca într-un vis. Spuma fosforescentă a talazurilor se dizolva în nisip cu un sfârâit șoptit, asemenea unor glasuri alarmate proferând amenințări de neînțeles într-un întuneric de coșmar.

De trei ori, Harris își răsuci capul spre cealaltă familie Descoteaux, dar apoi nu mai îndrăzni să se uite înapoi.

Continuară să meargă spre sud, pe plajă, chiar după ce ajunseră la capătul parcului. Trecură pe lângă câteva restaurante, toate închise în acea seară de luni, apoi pe lângă un hotel și câteva clădiri luminate puternic, cu fața la mare, în care oamenii trăiau fără a fi conștienți de bezna care le dădea târcoale.

După vreo doi kilometri, chiar trei, ajunseră lângă alt restaurant. Luminile erau aprinse, dar ferestrele mari se aflau prea sus ca Harris să poată vedea dacă existau clienți la mese. Bărbatul în pulover norvegian îi conduse în afara pajiștii, ocoliră restaurantul, apoi intrară în parcarea din fața clădirii. Se îndreptară spre o rulotă verde cu alb care domina prin dimensiuni mașinile din jur.

— De ce nu ne-a putut aduce fratele meu până aici? întrebă Harris.

— N-ar fi fost o idee prea bună să vadă acest vehicul sau numărul de înmatriculare. E mai sigur pentru el.

Îl urmară pe necunoscut în rulota imensă printr-o portieră laterală, apoi ajunseră în bucătăria acesteia. Călăuza se dădu la o parte și le indică să meargă până în spatele vehiculului.

O femeie cu trăsături asiatice, de peste patruzeci de ani, într-un costum negru cu pantaloni și o bluză chinezească roșie, stătea lângă o masă din sufrageria aflată în spatele bucătăriei, așteptându-i. Avea un chip neobișnuit de blând și un zâmbet cald.

— Sunt atât de încântată că ați venit, spuse ea, de parcă i-ar fi făcut o vizită de curtoazie. Sunt șapte scaune, așa că este destul loc pentru toți. Va fi timp suficient să vorbim pe drum, avem multe de discutat.

Se împrăștiară în cabina de forma unei potcoave, înconjurând masa.

Bărbatul cu pulover norvegian se așezase la volan. Porni motorul.

— Puteți să-mi spuneți Mary, e mai bine să nu-mi cunoașteți numele adevărat.

Harris ar fi vrut să-și țină gura, dar nu se pricepea să-și ascundă gândurile.

— Mi-e teamă că v-am recunoscut. Și sunt sigur că și soția mea.

— Într-adevăr, confirmă Jessica.

— Am mâncat de mai multe ori în restaurantul dumneavoastră din Hollywood, zise Harris. De obicei, ori dumneavoastră, ori soțul dumneavoastră, ne-ați întâmpinat de la ușă.

Ea dădu din cap și zâmbi.

— Sunt măgulită că m-ați recunoscut și în afară... Să zicem în afara contextului.

— Dumneavoastră și soțul dumneavoastră sunteți niște persoane fermecătoare, interveni Jessica. Nu puteți fi uitați atât de ușor.

— Cum vi s-a părut mâncarea în restaurantul nostru?

— Minunată.

— Mulțumesc. Este foarte drăguț din partea dumneavoastră că spuneți asta. Încercăm și noi... Dar n-am avut până acum plăcerea să le cunosc pe frumoasele dumneavoastră fiice, deși știu cum le cheamă. Se întinse peste masă pentru a da mâna cu fetele. Ondine, Willa, numele meu e Mae Lee. Este o plăcere să vă cunosc și vreau să nu mai fiți așa speriate. Sunteți pe mâini sigure acum.

Rulota ieși din parcarea restaurantului și intră pe șosea.

— Unde mergem? întrebă Willa.

— Mai întâi plecăm din California, o lămuri Mae Lee. Spre Las Vegas. Sunt nenumărate rulote pe autostrada care duce la Vegas. Noi vom fi numai una printre multe altele. Acolo vă voi părăsi și vă veți continua drumul cu altcineva. Poza tatălui vostru va apărea în ziare câtva timp, dar în vreme ce ei vor îndruga o sumedenie de minciuni despre el, voi veți sta într-un loc sigur și liniștit. Vă veți schimba înfățișarea pe cât posibil și veți învăța cum să-i ajutați pe alții ca voi. Veți primi alte nume. Veți avea alte coafuri. Domnule Descoteaux, va trebui, probabil, să vă lăsați barbă și veți învăța cu ajutorul unui profesor să nu mai vorbiți cu accent caraibean, chiar dacă el este atât de plăcut urechii. O, se vor petrece multe schimbări și vă veți simți mai bine decât vă puteți imagina. În plus, veți face o muncă utilă. Lumea nu este distrusă, Ondine. Nu s-a sfârșit, Willa. Trece numai printr-un nor întunecat. Trebuie să realizăm toate astea, ca să fim siguri că norii nu ne vor înghiți. Așa ceva nu se va întâmpla, vă promit, nu se va întâmpla. Acum, înainte de a începe, cu ce să vă servesc: ceai, cafea, vin, bere, suc?

•

... *parcă gol până la brâu și desculț, chiar mai înfrigurat decât am fost în acea noapte fierbinte de iulie, stau în camera luminată în albastru, lângă scaunul cel verde și masa cea purpurie, în fața ușii deschise, hotărât să abandonez ciudata căutare și să fug înapoi în noaptea de vară, unde copilul ar*

putea redeveni copil, unde adevărul pe care nu știu că-l știu ar rămâne pentru totdeauna necunoscut.

Însă cât ai clipi din ochi, parcă transportat de forța unei incantații magice, părăsesc camera albastră și ajung în ceea ce ar trebui să fie subsolul unui șopron din trecut, care se întinde pe un spațiu aliat în apropierea celui ocupat de actualul șopron. Deși primul a fost dărâmat și pământul de deasupra netezit și plantat cu iarbă, pivnița a rămas intactă și comunică direct cu cea mai ascunsă încăpere a noului șopron.

Sunt pe cale de a fi purtat de curent împotriva voinței mele. Sau cel puțin cred că așa se va întâmpla. Cu toate că teama de o putere întunecată mă copleșește, cad totuși pradă propriilor mele dorințe, nevoii de cunoaștere, reprimate în noaptea în care a murit mama.

•

... mă aflu într-un coridor sinuos, larg de un metru optzeci. Un cablu electric încolăcit străbate centrul tavanului boltit. Becuri slabe, aidoma celor din bradul de Crăciun, se găsesc la distanța de treizeci de centimetri unul de altul. Pereții sunt din cărămidă roșie, tencuiți de mântuială. Dintre cărămizi iese mortarul alb, aidoma slăninii împănate într-o halcă de carne.

Mă opresc în coridorul sinuos, ascultându-mi inima zbătându-se, ascultând camerele nevăzute din față, sperând să surprind vreun indiciu despre ce mă așteaptă, ascultând camerele de deasupra cu dorința de a auzi o voce care să mă cheme în lumea sigură de sus. Dar nu există niciun sunet înaintea sau deasupra mea, ci numai inima, mereu inima, și chiar dacă nu vreau să-i dau ascultare, simt că ea cunoaște toate răspunsurile. În adâncul sufletului știu că adevărul despre scumpa mea mamă se află undeva în față, și că în spate am lăsat o lume care niciodată nu va mai fi la fel pentru mine, o lume care s-a schimbat în rău, pentru totdeauna, de când am pășit în afara ei.

Podeaua este din piatră. Ar putea fi tot atât de bine și din gheață. Se înclină destul de mult, dar face o buclă largă care ți-ar permite să împingi în sus o roabă fără să obosești sau să cobori fără să pierzi controlul asupra ei.

Înaintez desculț și înfricoșat; pătrund într-o încăpere care are nouă metri lungime și trei metri și jumătate lățime. Dușumeaua este plată, nu mai coboară. Un tavan jos și drept. Becurile albe și reci, slabe, precum cele din bradul de Crăciun, spânzurând pe

cablul încolăcit, continuă să fie singurele surse de lumină. Probabil că aici a fost odinioară un depozit de fructe și legume, cu rafturile pline de cartofi și mere, destul de adânc îngropat în pământ, încât să fie răcoros vara și să nu înghețe iarna. Probabil că au existat borcane cu murături și fructe conservate pentru iarnă, suficiente să ajungă pentru trei anotimpuri, însă rafturile au dispărut de mult.

Indiferent la ce ar fi folosit odată această cameră, acum are cu totul altă destinație, și dintr-odată încremenesc cu picioarele parcă lipite de podea. Un perete și jumătate numai trupuri umane în mărime naturală sculptate în gips, înconjurate de mortarul din fundal, parcă încercând să se elibereze din zid. Femei adulte, dar și fetițe de zece sau doisprezece ani. Douăzeci, treizeci, poate chiar patruzeci. Toate goale. Unele sunt singure, altele în grupuri de două sau trei, față lângă față, cu mâinile împreunate. În bătaie de joc le pusese pe câteva să se țină de mână, apărându-se de teroare. Nu pot suporta să le privesc expresiile. Țipând, rugătoare, în agonie, contorsionate în suferință, deformate de o teamă ce depășește orice limită și de o durere inimaginabilă. Cele mai multe au brațele întinse ca să se apere, să implore, sau încrucișate peste sâni, peste organele genitale. O femeie privește printre degetele răsfirate ale mâinilor cu care își acoperă fața. Imploră, se roagă. Ar reprezenta o oroare de neîndurat și dacă ar fi ceea ce paria prima vedere, adică sculpturi ale unei minți bolnave. Dar este și mai rău; chiar estompate de umbre, privirile lor fixe și albe mă pătrund, mă îngheață. Chipul Meduzei era atât de oribil, încât îi transforma pe nefericiții care se uitau la ea în stane de piatră, dar cele pe care le văd aici sunt și mai îngrozitoare. Înlemnesc privindu-le, pentru că sunt femei care ar fi putut să fie mame, așa cum era a mea, fetițe care cu puțin noroc ar fi putut să-mi fie surori, persoane cândva iubite de cineva și care iubiseră, care simțiseră pe fețele lor razele soarelui sau răceala ploii, care zâmbiseră, visaseră, se îngrijoraseră și speraseră. Mă transformă în stâncă fiindcă fac parte din aceeași specie ca și ele, pentru că le simt teroarea și mă impresionează. Expresiile lor torturate sunt atât de pătrunzătoare, încât suferințele lor devin și ale mele, moartea lor este și a mea. Iar faptul că în ultimele momente ale vieții se simt abandonate și

înspăimântător de singure îmi dă un sentiment de neputință chinuitoare.

Imaginea este de neîndurat. Dar trebuie să mă uit la ele, pentru că, în ciuda faptului că am împlinit numai paisprezece ani, numai paisprezece, știu că suferințele lor cer să fie privite, pentru a stârni milă și furie, aceste mame dintre care una ar fi putut să fie a mea, aceste surori pe care le-aș fi putut avea eu, aceste victime asemănătoare mie.

Par sculptate în lut și gips. Dar gipsul le păstrează doar expresiile torturate și pozițiile imploratoare – care nu sunt de fapt cele din momentul morții, ci, cu cruzime, aranjate așa după aceea. Chiar și printre umbrele binecuvântate sau sub bolta de lumină înghețată, tot reușesc să văd locurile în care gipsul s-a decolorat din cauza unor substanțe stranii infiltrate din perete: *gri, ruginiu și verde-gălbui, o patină biologică sugerând vechimea tablourilor.*

Mirosul, îndeajuns de dezgustător încât să-mi provoace greața, este imposibil de descris din cauza complexității sale. Mai târziu s-a aflat că el folosise o seamă de substanțe chimice, luate de la un vraci, încercând să conserve trupurile în sarcofagele lor din gips. Și chiar reușise până la un anumit punct, deși unele putreziseră. Duhoarea insinuantă aparține tărâmului din subteranele cimitirelor. Au aspectul grotesc al unor sicrie profanate. Însă totul este dominat de izuri isterice, apropiate de amoniac, și proaspete, aducând cu lămâia. Amărui, acru și dulce – atât de ciudat, încât dacă aș fi simțit numai putoarea dezgustătoare, fără să privesc acele chipuri fantomatice, inima tot mi-ar fi bătut nebunește și sângele mi-ar fi încremenit în vene ca râurile în ianuarie.

În peretele nefinisat există o nișă deja pregătită pentru viitorul corp. El a scos cărămizile și le-a stivuit alături. A scobit o cavitate în pământul din spatele lor și a dus de acolo țărâna. Alături, aliniați la perete, zac saci de câte douăzeci de kilograme cu gips nepreparat, un vas lung căptușit cu oțel, două cutii cu liant pe bază de smoală – toate materiale folosite de zidari și sculptori – o grămadă de cuie, colaci de sârmă și alte obiecte pe care nu le mai pot distinge.

El este gata. Îi mai trebuie numai femeia care va deveni noul personaj din tablou. Dar o are, bineînțeles; *ei îi cedase vezica*

urinară în spatele furgonetei-curcubeu. Mâinile sale desenaseră acel stol de păsări însângerate pe ușa din vestibul.

Ceva se mișcă furișat și rapid, din noua gaură scobită în zid, printre unelte și accesorii, printre umbre și dâre de lumină palidă ca neaua. Încremenește când mă vede, așa cum încremenisem și eu în fața femeilor martirizate. Este un șobolan foarte diferit de semenii săi. Are craniul diform, cu un ochi mai jos decât celălalt și cu gura schimonosită într-un rânjet strâmb, permanent. Încă unul apare în fugă, apoi înlemnește când mă vede, ridicat pe picioarele din spate – o creatură și mai curioasă, cu excrescențe stranii ale oaselor și cartilajelor, diferite de ale celuilalt șobolan, cu un bot care îi acoperă prea mult din fața îngustă. Sunt membrii unei familii de paraziți, care supraviețuiește în catacombe, scurmând în spatele statuilor, hrănindu-se mai ales cu materia saturată de conservanți chimici toxici. În fiecare an, generațiile care se succed produc tot mai mulți mutanți. Spre deosebire de mine, ei își revin repede din sperietură, și fug înapoi în gaura din care au apărut.

•

Șaisprezece ani mai târziu, acea încăpere lungă nu era la fel ca în noaptea bufniței și a șobolanilor. Gipsul fusese spart și înlăturat. Victimele fuseseră scoase din pereți. Între coloanele din cărămidă roșie pe care tatăl său le lăsase drept suport, se vedea pământul. Poliția și medicii legiști, care munciseră două săptămâni, adăugaseră niște grinzi verticale în unele spații dintre coloane, de parcă nu ar fi avut încredere în suporturile pe care Steven le considerase suficiente.

Acum, aerul uscat și rece mirosea slab a piatră și pământ, dar era un miros pur. Damful înțepător al chimicalelor și duhoarea degradării biologice dispăruseră.

Stând din nou în acel spațiu, împreună cu Ellie și cu Rocky, Spencer își amintea perfect groaza care aproape că îl schilodise pe vremea când avea paisprezece ani. Însă nu simțea deloc teama de atunci – lucru care îl uimea. Dezgustul și oroarea își găsiseră un loc în inima lui, dar furia domina totul. Milă pentru femeile ucise. Compasiune pentru cei care le iubiseră. Vinovăție pentru că nu reușise să salveze pe nimeni.

Regreta la fel de mult viața pe care ar fi putut să o ducă, dar pe care nu o cunoscuse niciodată. Și nici acum n-ar fi putut.

Mai presus de orice, îl copleșea o stimă profundă și neașteptată, așa cum ar fi simțit în fața oricărui loc în care pieriseră inocenți: la Calvary sau Dachau, la Babi Yar sau pe câmpurile fără nume unde Stalin îngropase milioane de oameni, în încăperile în care sălășluise Jeffrey Dahmer sau în camerele de tortură ale Inchiziției.

Pământul dintr-un loc în care se înfăptuiește o crimă nu este sfințit de ucigașii care îl calcă. Deși aceștia se cred deseori demni de laudă, sunt precum viermii care trăiesc în băligar, și niciun vierme nu poate sfinți vreun centimetru pătrat de pământ.

În schimb, victimele sunt sfinte, pentru că mor în locul cuiva căruia destinul îi permite să trăiască. Deși multe nu-și doresc să moară în locul altora, sacrificiul nu este cu nimic mai puțin sfânt, fiindcă soarta îi alege pe cei care trebuie să se jertfească.

Iar dacă ar fi existat lumânări sfințite în aceste catacombe, Spencer ar fi vrut să le aprindă și să se uite la flăcările lor până l-ar fi orbit. Dacă ar fi găsit un altar, s-ar fi rugat îngenuncheat în fața lui. Dacă, dându-și viața, ar fi reușit să le învie pe cele patruzeci și una de victime și pe mama lui – sau măcar pe una dintre ele – n-ar fi ezitat să părăsească lumea aceasta în speranța că se va trezi într-alta mai bună.

Dar nu putea să le cinstească pe victime decât revăzând mereu ultimele detalii ale trecerii lor prin acest loc. Avea obligația să rămână martor. Dacă s-ar fi ferit de amintiri, le-ar fi pângărit pe cele care muriseră aici. Prețul uitării ar fi fost sufletul lui.

Descriind catacombele așa cum fuseseră ele în trecut, ajungând la țipătul femeii care îl trezise la realitate, deveni incapabil să se mai exprime. Continuă să murmure, sau cel puțin așa credea, dar apoi realiză că nu-și mai găsea cuvintele. Buzele i se mișcau, dar vocea îi era numai o tăcere care se suprapunea peste cea deja existentă.

Într-un final, scoase un strigăt scurt, subțire, strident, copilăresc. Nu semăna cu țipătul care îl sculase din pat în acea noapte de iulie, nici cu celălalt, care mai târziu îl dezmeticise. Își îngropă fața în mâini și rămase așa, tremurând, prea îndurerat pentru a plânge.

Ellie își dădu seama că orice cuvânt, orice gest ar fi fost de prisos.

În inocența sa canină, Rocky își închipuia că supărările pot fi alungate cu o îmbrățișare, cu o limbă fierbinte sau dând din coadă. Se frecă de picioarele stăpânului, șfichiuind podeaua cu coada – apoi se îndepărtă nedumerit, simțind zădărnicia manifestărilor sale de tandrețe.

Spencer începu să vorbească la fel de neașteptat cum se oprise cu un minut în urmă.

— Am auzit din nou țipătul femeii. Venind de jos, din capătul catacombelor. De fapt, nu suficient de tare, încât să-l pot numi țipăt. Mai curând un bocet.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, porni într-acolo. Ellie și Rocky îl urmară.

— În vreme ce treceam pe lângă femeile moarte din ziduri, îmi aminteam ceva ce se petrecuse în urmă cu șase ani, pe când aveam doar opt ani – un alt țipăt. Al mamei mele. În noaptea aceea de primăvară, m-am trezit înfometat și m-am dus după un sandviș. În bucătărie, într-o cutie se aflau fursecuri proaspete cu ciocolată. Le visasem. Am coborât scările. Luminile erau aprinse în unele camere. M-am gândit că o să mă întâlnesc cu mama sau cu tata pe drum. Dar nu i-am văzut.

Spencer se opri în fața ușii vopsite în negru de la capătul catacombelor. Pentru el vor rămâne întotdeauna catacombe, chiar dacă fuseseră dezgropate toate cadavrele.

Ellie și Rocky se opriră lângă el.

— Bucătăria era întunecată. Voiam să iau câte puteam duce, mai multe decât mi se îngăduia să mănânc deodată. Tocmai deschideam cutia când am auzit țipătul. Afară. În spatele casei. M-am dus la fereastra de lângă masă. Am dat perdeaua la o parte. Mama mea se afla pe pajiște. El… El venea în spatele ei. A prins-o pe terasă. Lângă piscină. A răsucit-o. A lovit-o. În față. Ea a țipat din nou. A lovit-o. A lovit-o iar, și iar. Încă o dată. Atât de repede. Mama… A lovit-o cu pumnul. Ea a căzut. El a lovit-o în cap. A lovit-o pe mama în cap. Ea a tăcut. Atât de repede. Totul s-a terminat prea repede. El s-a uitat spre casă. Nu mă putea vedea în bucătăria întunecată, în spatele perdelei. A ridicat-o. A cărat-o până la șopron. Am mai rămas un pic la fereastră. Apoi am pus fursecurile la loc în cutie. Am așezat capacul. Am urcat scările. M-am băgat în pat. M-am învelit…

— Și nu ți-ai adus aminte nimic în toți acei șase ani? întrebă Ellie.

Spencer clătină din cap.

— Nu, am îngropat-o în mine. Acum îmi dau seama și de ce nu puteam să dorm cu ventilatorul în funcțiune. În adâncul meu, în subconștient, îmi era teamă că va veni după mine într-o noapte și nu îl voi auzi, din cauza aerului condiționat.

— Și apoi, în noaptea aceea, cu atâția ani mai târziu, fereastra ta deschisă și alt țipăt...

— M-a impresionat mai mult decât am reușit să înțeleg, m-a scos din pat și m-am dus până la șopron, spre acel strigăt...

Ellie vru să apese clanța, dar el o opri.

— Încă nu. Încă nu sunt pregătit să intru acolo.

•

... desculț pe piatra înghețată, mă apropii de ușa neagră, înfricoșat de ceea ce am văzut acum, dar și de ceea ce văzusem atunci, când aveam opt ani, dar nu conștientizasem, și toate explodează în mine dintr-odată. Sunt într-o stare ce depășește teroarea. Niciun cuvânt nu poate descrie ce simt. Mă aflu lângă ușa cea neagră, o ating, atât de neagră, de lucioasă, aidoma unui cer fără lună care se reflectă pe suprafața oarbă a unui iaz. Sunt aproape la fel de buimăcit, pe cât de terifiat, fiindcă mi se pare că am în același timp și opt, și paisprezece ani, că deschid ușa pentru a o salva nu numai pe femeia care a lăsat păsările însângerate în vestibul, ci și pe mama mea. Trecutul și prezentul se dizolvă unul într-altul, devin unul singur, iar eu intru în abator.

Pășesc în spațiul îngropat, în bezna infinită care mă înconjoară. Tavanul e negru ca tușul, pentru a se asorta cu pereții, pereții cu podeaua, podeaua ca un povârniș din Infern. O femeie goală, agonizând, cu buzele întredeschise și sângerânde, clătinându-și capul într-o negare neputincioasă, este prinsă cu cătușe de o suprafață din oțel lustruit, care pare să plutească în întuneric, pentru că și suporturile sunt tot negre. O singură lumină. Exact deasupra mesei. Într-o montură neagră. Plutește în gol, un fascicul îndreptat spre placa din oțel, precum un obiect celest sau o rază crudă a unui inchizitor atotputernic. Tata este îmbrăcat în negru. Numai fața și mâinile i se văd, ca și cum s-ar fi separat de trup, trăindu-și propria lor viață. O apariție care se luptă să se întregească. El extrage o seringă hipodermică sclipitoare din aer – de fapt, dintr-un sertar situat în spatele mesei, invizibil din cauza negrului pe negru.

Strig: „*Nu, nu, nu*!” *și țâșnesc spre el, surprinzându-l, așa că seringa cade din nou în aerul dens de unde ieșise, iar eu îl împing în spate, mereu în spate, pe lângă masă, ieșind din lumina îngustă în bezna infinită, până când ne lovim de perete la capătul Universului. Țip, lovesc cu pumnii, dar am paisprezece ani și sunt slab, iar el este în floarea vârstei, un bărbat puternic, musculos. Îl pocnesc cu picioarele, dar sunt desculț. Mă ridică fără niciun efort, se întoarce, mă aruncă în spate, în întunericul tăios, se apleacă, apoi mă trântește din nou. Mă doare spatele. Mă cuprinde o beznă venită din interiorul meu, și mai profundă decât abisul ce mă învăluie. Dar femeia țipă din nou și disperarea din vocea ei mă ajută să rezist beznei interioare, chiar dacă nu mă pot opune forței tatălui meu.*

Apoi mă lipește de perete cu trupul său, ținându-mă cu mâinile deasupra podelei, cu chipul lângă al meu; *șuvițele de păr negru îi cad pe frunte, iar ochii îi sunt atât de întunecați, încât îmi par niște găuri prin care deslușesc bezna din spatele lui. „Nu-ți fie frică, nu, nu-ți fie frică, băiete. Băiețelul meu, n-o să-ți fac niciun rău. Ești sânge din sângele meu, ești sămânța mea, creația mea, copilul meu. Niciodată nu o să-ți fac vreun rău. OK*? *Înțelegi*? *Mă auzi, fiule, scumpul meu băiat, iubitul meu Mikey, mă auzi*? *Sunt fericit că ești aici. Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Scumpul meu băiat, știu de ce ești aici, știu de ce ai venit*”.

Sunt uluit și dezorientat din cauza întunericului apăsător în care e învăluită încăperea, din cauza ororilor înșirate în catacombe, din cauza faptului că stau cu picioarele în aer, strivit de perete. Glasul lui pare în aceeași măsură liniștitor și straniu, ciudat de seducător, convingându-mă aproape că nu îmi va face niciun rău. Probabil că interpretasem greșit lucrurile pe care le văzusem. El continuă să-mi vorbească, parcă hipnotizându-mă, un șuvoi de cuvinte care mă împiedică să gândesc, Iisuse, mintea mi se învârtește, el mă strivește de perete, cu fața ca o lună plină deasupra mea.

„Știu de ce ai venit. Știu cine ești. Știu ce cauți aici. Ești sânge din sângele meu, sămânța mea, fiul meu, nu ești mai diferit de mine decât imaginea din oglindă. Mă auzi, Mikey, scumpul meu băiețaș, mă auzi? *Știu cine ești, de ce ai venit, ce cauți aici, de ce ai nevoie. De ce ai nevoie. Știu, știu. O știi și tu. Ai știut din momentul în care ai intrat în cameră și ai văzut-o pe masă, i-ai*

văzut sânii, te-ai uitat între picioarele ei. Știi, o, da, o, ai știut, ai vrut, ai știut, ai știut ce vrei, de ce ai nevoie, cine ești tu. Și este OK, Mikey, este OK, copile! *Așa sunt și eu, și tu. Așa ne-am născut amândoi, așa ne-a fost ursit*".

Stăm în picioare lângă masă și nu știu sigur cum am ajuns acolo, femeia zace în fața mea, iar tata mă împinge din spate. Mă ține strâns de încheietura mâinii drepte și mi-o pune pe sânii ei, de-a lungul trupului gol. Ea este semiconștientă. Deschide ochii. Privesc în ochii ei, implorând-o să înțeleagă, în timp ce el îmi conduce mâna peste tot, vorbind mereu, mereu, spunându-mi că pot să-i fac orice, că e OK, că pentru asta m-am născut, că ea se află acolo ca să fie ce vreau eu să fie.

Îmi revin oarecum din buimăceală și reușesc să mă zbat cât pot de puternic, dar scurt. Prea scurt și cu prea puțină forță. Își pune brațul în jurul gâtului meu, mă sugrumă, mă împinge spre masă, mă sufocă – gustul sângelui în gură – până când mă topesc iar. Știe când să slăbească strânsoarea, înainte să leșin, pentru că nu vrea ca eu să leșin. Are alte planuri. Mă prăbușesc peste el, plângând, cu lacrimile picurând pe trupul femeii încătușate.

Îmi eliberează mâna dreaptă. Cu greu mai pot să o ridic de pe femeie. Un zornăit și un scârțâit. Chiar lângă mine. Mă uit. Una dintre mâinile lui întinse în beznă. Căutând printre instrumentele argintii care plutesc în gol. Culege un bisturiu din mormanul de cârlige, forcepsuri, ace și cuțite. Îmi găsește palma, îmi strecoară bisturiul în ea, își așază mâna peste a mea, îmi îndoaie degetele, mă forțează să strâng bisturiul. Femeia ne vede mâinile și oțelul strălucitor, ne imploră din priviri să n-o rănim.

„*Știu cine ești*", *zice el*, „*știu cine ești, scumpul meu băiat, copilul meu. Fii tu însuți, dă-ți drumul și fii tu însuți. Nu crezi că e frumoasă acum*? *Nu crezi că este cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată*? *O, așteaptă numai puțin, va deveni și mai frumoasă. Lasă-l pe tăticul tău să-ți arate cine ești, de ce ai nevoie, ce îți place. Lasă-mă să-ți arăt cât de bine te-ai distra dacă ai fi tu însuți. Ascultă, Mikey, ascultă-mă acum, același râu întunecat curge și prin venele tale, și prin ale mele. Ascultă și vei reuși să-l auzi, acel râu adânc și întunecat, cum vuiește prin tine, rapid și puternic, vuiește prin tine. Acum, împreună cu mine, tu și cu mine, lasă-te purtat de curent. Stai alături de*

mine și ridică lama cuțitului. Vezi cum sclipește? Arată-i-l și ei, uită-te la ea cum îl privește, cum nu mai are ochi pentru altceva. Strălucește în mâna ta și a mea. Simte puterea pe care o avem asupra ei, peste toți cei slabi și proști care nu pot înțelege. Fii alături de mine, ridică-l..."

Ține un braț în jurul gâtului meu, mâna mea dreaptă este prinsă într-a lui, dar stânga rămâne liberă. În loc să-l lovesc sau să încerc să-mi înfig cotul în el – deși probabil n-ar fi folosit la nimic – pun palma pe oțelul inoxidabil. Groaza insuportabilă și disperarea mă împovărează. Cu mâna stângă și întreg trupul mă smucesc de lângă masă. Apoi cu picioarele. Lovesc masa cu picioarele. Mă dezlănțui ca turbat împotriva ticălosului, îl dezechilibrez. El se clatină, încă ținându-mi mâna pe acel cuțit, încercând să mă strângă și mai tare de gât. Dar cade pe spate, cu mine deasupra. Cuțitul se rostogolește departe, în întuneric. Greutatea mea îi taie răsuflarea. Sunt liber. Liber. Mă târăsc pe podeaua neagră. Ușa. Mă doare mâna dreaptă. Nicio șansă să o ajut pe femeie. Dar pot să chem pe cineva. Poliția. Pe oricine. Încă mai poate fi salvată. Trec dincolo de ușă, mă ridic în picioare, mă împleticesc, luptându-mă să-mi păstrez echilibrul, intru în catacombe, alergând, alergând pe lângă femeile albe și țepene, încercând să țip. Gâtul îmi sângerează pe dinăuntru. Uscat și iritat. Vocea mea e o șoaptă. Oricum nu e nimeni în fermă să mă audă. Doar eu, el și femeia goală. Dar alerg, alerg, strigând în șoaptă către cineva care nu există.

•

Expresia ei îi frânse inima lui Spencer.

— N-ar fi trebuit să te aduc aici, să te pun într-o asemenea situație.

Ea părea cenușie în lumina înghețată a becurilor albe.

— Nu-i adevărat, trebuia să faci asta. Chiar dacă am avut vreo îndoială, acum mi s-a spulberat. Nu puteai să continui la nesfârșit... Cu toate amintirile...

— Dimpotrivă, exact asta trebuia să fac. Să continui la nesfârșit. Nu știu de ce am crezut că pot să-mi regăsesc viața. N-am niciun drept să-ți cer să înduri alături de mine.

— Poți să continui, dar să ai și o viață a ta... În momentul în care îți vei aminti totul. Și acum știu ce nu reușești să-ți aduci aminte, ce minute lipsesc.

Spencer nu îndrăzni să o privească în ochi. Se uită la Rocky, care stătea profund deznădăjduit: cu capul în jos, cu urechile pleoștite, tremurând.

Apoi își îndreptă privirea spre ușa cea neagră. Orice s-ar fi aflat dincolo de ea, va hotărî dacă viitorul său va fi alături de Ellie sau nu. Putea foarte bine să nici nu existe vreun viitor pentru el.

— N-am fugit spre casă, zise Spencer, întorcându-se la acea noapte îndepărtată. M-ar fi prins înainte să ajung acolo, înainte de a telefona. În schimb, am urcat în vestibul, am trecut prin dulap și am luat-o la dreapta, spre partea din față a clădirii, spre galerie. Pe când alergam pe scări apropiindu-mă de atelierul lui, l-am auzit în spate cum vine după mine. Știam că are un pistol în sertarul din dreapta al biroului. Îl văzusem odată când mă trimisese să-i aduc ceva de acolo. Am intrat în atelier, am aprins lumina, am alergat pe lângă șevalete și dulăpioare cu materiale și am ajuns într-un colț. Biroul avea forma literei L. M-am năpustit, m-am trântit pe scaun, am înșfăcat mânerul sertarului și l-am deschis. Pistolul era acolo. Nu știam să-l folosesc. Mâna dreaptă îmi tremura. Abia puteam să țin obiectul ăla blestemat, chiar și cu ambele mâini. Urcase scările, intrase în atelier, venea spre mine, așa că am ochit și am apăsat pe trăgaci. Era un revolver. Fără siguranță. Și reculul m-a făcut să cad în fund.

— L-ai împușcat?

— N-am reușit atunci. Probabil că eram prea șocat când am apăsat pe trăgaci, așa că glonțul a ricoșat în tavan. Dar am ținut pistolul ațintit asupra lui. S-a oprit. De fapt, nu mai înainta la fel de repede, nu se mai grăbea. Dar era atât de calm, Ellie, atât de calm. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum tatăl meu, bunul meu tătic, știi, se supărase puțin pe mine, dar îmi spunea că i-a trecut, mă vrăjea cu vorbele lui dulci, la fel ca și în camera neagră. Atât de sincer. Parcă mă hipnotiza. Și atât de *sigur* că va reuși dacă îi voi lăsa timp.

— Dar el nu știa că tu îl văzuseși când o lovea pe mama ta, cărând-o spre șopron, cu șase ani în urmă. Credea probabil că o să faci legătura între moartea ei și încăperile secrete numai când îți vei reveni, dar gândea că până atunci o să te corupă și pe tine.

Spencer privi ușa cea neagră.

— Mda, poate că așa gândea. Nu știu. Mi-a spus că dacă voi fi ca el, voi afla sensul existenței, adevăratul rost al vieții fără limite sau reguli. Zicea că îmi va plăcea când o să-mi arate cum se face. Că începuse să îmi placă în camera aceea neagră și că, deși îmi era teamă să mă las în voia lui, aflasem deja că nu-i nimic rău să te distrezi în felul ăla.

— Dar nu ți-a plăcut. Te-a dezgustat.

— Spunea că mi-a plăcut, că a văzut el că mi-a plăcut. Că toate genele lui trec prin mine ca un râu, mi-a repetat, îmi străbat trupul ca un râu. Râul comun al destinului, apele întunecate ale inimilor noastre. Când s-a apropiat de birou suficient de mult, încât să nu mai ratez, l-am împușcat. El *a zburat* în spate din cauza impactului. Sângele împrăștiat era îngrozitor. Am fost convins că l-am omorât, dar nu prea mai văzusem sânge până în acea noaptea, așa că *puțin* mi s-a părut *foarte mult*. A atins podeaua, s-a rostogolit cu fața în jos și a rămas acolo nemișcat. Am fugit din atelier și am coborât...

Ușa neagră aștepta.

Ellie rămase tăcută. El nu putea vorbi.

— Și minutele petrecute în cameră cu femeia... Pe acelea nu ți le amintești?

Ușa. Ar fi trebuit să umple vechea pivniță cu explozibil. Să-i dea foc. Să o astupe cu pământ. Să o sigileze pentru totdeauna. N-ar fi trebuit să o lase acolo, să mai poată fi deschisă vreodată.

— Când m-am întors aici, spuse el cu dificultate, n-am fost în stare să țin revolverul decât în mâna stângă, pentru că pe dreapta mi-o strânsese prea tare într-a lui, îmi zdrobise articulațiile. Pulsa de durere. Dar problema era... că nu simțeam numai durere.

Își privi mâna. O văzu mai mică, mai tânără, ca a unui băiat de paisprezece ani.

— Încă mai puteam simți... cât de catifelată fusese pielea femeii, când mă obligase să o ating. Simțeam rotunjimea sânilor ei. Elasticitatea și tăria lor. Suplețea pântecelui. Asprimea părului pubian... Căldura ei. Toate aceste senzații se aflau în mâna mea, în fiecare fibră, la fel de reale ca și durerea.

— Erai numai un băiat, zise ea fără nicio urmă de dezgust. Văzuseși pentru prima oară o femeie dezbrăcată, pentru prima dată atinseseși trupul unei femei. Doamne, Spencer, în asemenea circumstanțe, tensionat, nu doar îngrozit, ci și

impresionat, buimăcit, în acel moment *primar* – probabil că atingerea te-a pătruns până în străfunduri. Tatăl tău o știa. Era un nemernic deștept. A încercat să se folosească de tulburarea ta pentru a te manipula. Dar asta nu înseamnă *nimic.*

Ea era prea înțelegătoare și ierta prea ușor. În această lume păcătoasă, cei care iertau prea ușor plăteau un preț imens pentru năzuința de a fi buni creștini.

— Așa că m-am întors în catacombe, cu moartea în pereții din jur, cu amintirea sângelui tatălui meu și *încă* simțind sânii acelei femei în palmă. Îmi revenea în minte cât de netede mi s-au părut sfârcurile ei când le-am atins cu mâna…

— Nu te minți pe tine însuți.

— Să nu minți niciodată un câine, zise Spencer, de această dată fără să glumească, dar cu o amărăciune și o furie care îl înfricoșară.

Mânia îi străpunse inima, mai neagră decât ușa din fața lui. Nu putea să se scuture mai mult decât fusese capabil în acel iulie, să-și elibereze mâna de căldura, elasticitatea și formele senzuale ale femeii goale. Furia sa nu era îndreptată spre nimeni și de aceea se accentuase în străfundurile inconștientului vreme de șaisprezece ani. Nu fusese niciodată sigur dacă se va întoarce împotriva tatălui său sau împotriva propriei lui persoane. Pentru că nu-și găsise ținta, el negase existența furiei, o reprimase. Acum se condensase într-un distilat de mânie pură și mușca din sufletul lui, la fel de corozivă ca un acid.

— … cât de netede mi s-au părut sfârcurile ei când le-am atins cu mâna, repetă el cu o voce sugrumată de mânie și, totodată, de frică. M-am întors aici. La această ușă. Am deschis-o. Am pășit în camera cea neagră… Și următorul lucru pe care mi-l amintesc este că am ieșit, trântind ușa după mine…

•

… *desculț, merg prin catacombe, cu un vid în memorie mai negru decât camera din spatele meu, neștiind sigur unde fusesem și ce se întâmplase. Am trecut pe lângă trupurile din pereți. Femei. Fete. Mame. Surori. Țipetele lor tăcute. Necontenite. Unde este Dumnezeu*? *Ce-i pasă lui Dumnezeu*? *De ce le-a abandonat aici*? *De ce m-a părăsit și pe mine*? *O umbră mărită de păianjen gonește peste fețele lor din gips, de-a lungul umbrei încolăcite a cablului cu becuri. În timp ce trec pe lângă noua nișă din perete, pregătită pentru femeia din camera cea*

neagră, tatăl meu iese din acea gaură plină de pământ – negru, stropit cu sânge, clătinându-se, horcăind, dar atât de repede, la fel de repede ca păianjenul. Sclipirea fierbinte a oțelului dintre umbre. Un cuțit. El pictează câteodată natură moartă, zugrăvind cuțite strălucitoare cu o asemenea evlavie, de parcă ar fi relicve sfinte. Oțelul strălucitor, dintr-odată durerea de pe obraz. Pistolul îmi cade din mână. Îmi duc palmele la față. O bucată de piele îmi atârnă peste bărbie. Îmi pipăi dinții cu degetele, dinții rânjiți care ies prin obraz. Și el lovește din nou. Nu nimerește. Cade. Este prea slăbit, nu se mai poate ține pe picioare. Mă retrag de lângă el, îmi pun bucata de carne la loc, sângele îmi curge printre degete, mi se prelinge pe gât. Încerc să-mi țin fața laolaltă și alerg, alerg. În spatele meu, el este prea vlăguit să se ridice de la podea, dar încă mai are puterea să strige după mine: „*Ai omorât-o, ai omorât-o, băiețaș, ți-a plăcut, ai omorât-o*?”

•

Spencer tot nu putea să se uite la Ellie, și ar fi fost posibil să n-o mai poată privi niciodată în față. O vedea din lateral și știa că plânge în tăcere. Plângea pentru el, cu ochii înecați în lacrimi, cu obrajii umezi.

El nu putea să plângă. Nu fusese niciodată în stare să se descarce, să se curețe de suferință, pentru că nu știa dacă merită lacrimile ei, ale lui sau ale altcuiva.

Acum nu putea simți decât furie, încă neîndreptată împotriva cuiva anume. Într-un târziu spuse:

— Poliția a găsit-o pe femeie moartă, în camera cea neagră…

— Spencer, *el* a ucis-o! Glasul îi tremura. Așa trebuie să fi fost. Poliția a zis că el a făcut-o. Tu ai fost eroul.

Uitându-se la ușa cea neagră, Spencer clătină din cap.

— Când a omorât-o, Ellie? *Când*? Bisturiul a căzut în momentul în care am picat amândoi pe podea. Apoi am fugit, iar el a venit după mine.

— Dar mai existau și alte bisturie, și alte instrumente ascuțite în sertar. Chiar tu mi-ai spus. A înșfăcat unul și a omorât-o. I-ar fi luat numai câteva secunde. Numai câteva secunde, Spencer. Ticălosul știa că nu poți ajunge prea departe și că o să te prindă. Lupta cu tine îi amânase plăcerea bestială, încât nu mai putea aștepta, era atât de *excitat,* încât *tremura*, așa că a trebuit să o omoare atunci, rapid și brutal.

— Mai târziu, el zace pe podea, după ce m-a rănit, iar eu fug, fug… Strigă după mine, întrebându-mă dacă am omorât-o și dacă mi-a plăcut…

— O, dar el știa. *Știa* că femeia murise înainte ca tu să te întorci s-o eliberezi. Poate că era nebun, poate că nu, dar în mod sigur a fost cea mai diabolică ființă care a existat vreodată. Nu înțelegi? Nu a reușit să te corupă și nici să te ucidă, așa că nu îi mai rămânea decât să-ți ruineze viața cât îi mai stătea în putere, să-ți strecoare sămânța îndoielii în suflet. Tu erai un băiat pe jumătate orbit de panică și teroare, buimăcit, iar el îți intuia deruta. O înțelegea și a folosit-o împotriva ta, doar ca să se *distreze.*

Ce mult i-ar fi plăcut lui Spencer să se convingă de adevărul scenariului pe care ea tocmai i-l descrisese! Dar permanenta amnezie părea să contrazică faptul că lucrurile se petrecuseră așa cum își dorea cu disperare să se fi întâmplat.

— Du-te, îi spuse el răgușit. Fugi la mașină, pleacă de aici, du-te în Denver. N-ar fi trebuit să vii cu mine. Nu îți pot cere să vii mai departe cu mine.

— Sunt aici. Și nu plec.

— Vorbesc serios. Pleacă!

— În niciun caz.

— Ieși afară. Ia și câinele.

— Nu.

Rocky scheuna, tremura, ghemuit lângă o coloană de cărămizi întunecate ca sângele, torturat așa cum Spencer nu îl mai văzuse niciodată.

— Ia-l. Rocky te place.

— Nu plec. Aceasta este decizia *mea* și nu poți să iei tu alta în locul meu, zise ea printre lacrimi.

Se răsuci spre Ellie, o prinse cu putere de brațe și aproape o ridică de pe podea, încercând să o forțeze să înțeleagă. Cu toată furia, teama și dezgustul față de propria-i persoană, el reuși până la urmă să o privească în ochi încă o dată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici după tot ce ai văzut și ai auzit nu pricepi? Am lăsat o parte din mine în acea cameră, în acel abator unde el își măcelărea victimele, am lăsat ceva ce nu pot accepta. Ce ar putea fi acel ceva, pentru numele lui Dumnezeu? Ceva *mai rău* decât catacombele, *mai rău* decât orice. Trebuie să fie mult mai rău, pentru că nu-mi amintesc

restul! Dacă mă întorc acolo și îmi aduc aminte ce am făcut, nu voi mai uita niciodată, nu voi mai fi în stare să mă ascund. Și asta va fi… Precum focul. Mă va arde pe dinăuntru. Chiar dacă o părticică va mai rămâne intactă, nu voi mai fi *eu,* Ellie, nu după ce voi afla adevărul. Și atunci cu cine crezi că te vei afla aici, *singură*, aici jos, în acest loc blestemat?

Ea ridică o mână și îi mângâie cicatricea, deși el încercă să se ferească.

— Și dacă aș fi fost oarbă, și dacă n-aș fi fost în stare să-ți văd fața, tot te-aș fi cunoscut destul de bine, încât să știu că o să-mi frângi inima.

— O, Ellie, nu!

— Nu plec.

— Ellie, te rog.

— Nu.

Nu-și putea îndrepta mânia spre ea. Îi dădu drumul. Stătea cu brațele căzute pe lângă corp. Avea din nou paisprezece ani. Singur și revoltat. Înfricoșat. Pierdut.

Ea puse mâna pe clanța ușii.

— Așteaptă. Își scoase pistolul SIG de sub cureaua pantalonilor, îi trase siguranța, vârî un glonț pe țeavă și i-l întinse. Trebuie să ai ambele arme. Ellie începu să protesteze, dar el o opri. Ține pistolul în mână. Și nu te apropia prea mult de mine acolo.

— Spencer, orice ți-ai aminti nu te va transforma în tatăl tău, nici măcar pentru o clipă, indiferent cât de groaznic ar fi.

— Cum de știi asta? Am petrecut șaisprezece ani chinuindu-mă, forțându-mă și impulsionându-mă, încercând să-mi croiesc drum prin beznă, dar tot de pomană. Acum, dacă reușesc…

Ea puse siguranța pistolului.

— Ellie…

— Nu vreau să se întâmple un accident.

— Când eram mic, tata se tăvălea cu mine pe podea, mă gâdila și se strâmba la mine ca să mă distreze. Ne jucam și cu mingea. Iar când am vrut să învăț să desenez, mi-a arătat foarte răbdător tehnica. Dar înainte și după… El venea aici jos, același om, și tortura femei, fete, ore întregi, uneori chiar zile. Se mișca foarte degajat între aceste două lumi.

— Nu am de gând să stau cu arma îndreptată spre tine, ca și cum mi-ar fi teamă că ai fi un monstru, când știu că nu ești. Te

rog, Spencer, nu mă pune să fac asta. Hai să terminăm ce avem de făcut.

În tăcerea profundă din capătul catacombelor, el își luă un răgaz pentru a se pregăti. Nu se mișca nimic în acea încăpere lungă. Niciun șobolan – diform sau nu – nu mai sălășluia acolo. Familia Dresmund fusese instruită să-i otrăvească.

Spencer deschise ușa cea neagră.

Aprinse lumina.

Ezită în prag, apoi intră.

Deși câinele se simțea mizerabil, îl urmă supus. Poate că îl înfricoșa să rămână singur în catacombe. Sau poate că de această dată chiar *reacționa* la starea de spirit a stăpânului său, caz în care înțelegea că are mare nevoie de el. Rămase lângă Spencer.

Ellie intră ultima și închise ușa cea grea în urma ei.

Abatorul arăta aproape la fel de năucitor cum fusese și în noaptea bisturielor și a cuțitelor. Masa din oțel inoxidabil dispăruse. Camera era goală. Bezna compactă nu furniza niciun punct de referință, așa că odaia părea când de dimensiunile unui sicriu, când infinit mai mare decât în realitate. Singura lumină rămăsese cea a becului cu fasciculul direcționat, spânzurat în suportul negru de pe tavan.

Familia Dresmund fusese instruită să păstreze luminile în stare de funcționare. Nu li se spusese să și curețe încăperea, însă nu se așezase decât un strat foarte subțire de praf, deoarece acolo nu exista niciun fel de aerisire.

Era o capsulă în timp, sigilată vreme de șaisprezece ani, conținând nu evenimentele memorabile ale zilelor demult apuse, ci amintirile pierdute.

Locul îl afectă pe Spencer chiar mai puternic decât se așteptase. Putea să vadă sclipirea bisturiului de parcă ar fi plutit și acum în aer.

•

… desculț, ținând revolverul în mâna stângă, mă grăbesc să cobor din atelierul în care l-am împușcat pe tata, trecând prin dulap într-o lume deloc asemănătoare celei existente în spate, din cărțile lui C.S. Lewis, prin catacombe, neîndrăznind să privesc în dreapta sau în stânga, pentru că femeile acelea moarte par să se lupte pentru a ieși din tencuială. Am sentimentul nebunesc că s-ar putea elibera, ca și cum gipsul ar

fi încă ud, că vor veni după mine și mă vor vârî într-un perete, lângă ele. Sunt fiul tatălui meu și merit să mor sufocat în tencuiala umedă și rece, să-mi pătrundă pe nări și să mi se strecoare pe gât, până când voi deveni la fel ca toate celelalte figuri din tablouri, fără să respir, doar hrană pentru șobolani. Inima îmi bate atât de tare, încât fiecare bubuitură îmi întunecă vederea din ce în ce mai mult, rapid, ca și cum valurile de sânge îmi ajung în ochi și mă orbesc. Îmi simt bătăile inimii și în mâna dreaptă. Durerea din articulații pulsează, câte trei inimi în fiecare deget. Dar îmi place durerea. Îmi doresc și mai multă durere. Sunt iar în vestibul și cobor treptele spre camera luminată în albastru, îmi lovesc ritmic articulațiile umflate cu revolverul pe care îl țin în cealaltă mână. Acum le pocnesc și mai tare de catacombe, pentru a alunga orice altă senzație în afara durerii. Fiindcă... Fiindcă în aceeași măsură ca și durerea, Doamne, Dumnezeule Cel Atotputernic, încă mai simt ca o pată în palma dreaptă: pielea catifelată a femeii. Formele pline și elasticitatea sânilor ei, sfârcurile tumefiate. Suplețea pântecelui, mușchii încordați în încleștarea cătușelor. Fierbințeala vâscoasă în care el îmi înfige degetele în pofida rezistenței mele, în pofida protestelor și a uimirii ei. Ochii-i sunt fixați într-ai mei. Mă imploră din ochi. Tristețea ochilor ei. Dar mâna cea trădătoare are propriile-i amintiri, de nezdruncinat, și mă scârbește. Toate senzațiile din mână, dar și unele sentimente ale mele mă scârbesc. Sunt dezgustat, mi-e silă și mi-e frică de mine însumi. Dar și celelalte simțuri – emoții murdare în armonie cu mâna pe care o urăsc, excitația. Și mă opresc lângă ușa camerei negre, mă sprijin de perete și vomit. Transpir. Mă cutremur înfiorat. Când mă îndepărtez de mizerie, doar cu stomacul curățat, mă forțez să apăs clanța cu mâna rănită, iar durerea îmi străpunge întregul braț când deschid ușa. Apoi sunt înăuntru, din nou în camera cea neagră.

Nu te uita la ea. Nu. Nu! Nu te uita la femeia goală. Nu ai niciun drept. Totul se poate face și fără să o privesc, la marginea mesei, conștient de prezența ei numai cu colțul ochiului, o siluetă de culoarea cărnii, plutind în beznă. „E OK", îi spun, cu glasul răgușit fiindcă tata mă strânsese de gât. „E OK, doamnă, e mort, l-am împușcat. Vă voi elibera, vă voi scoate de aici, nu vă fie teamă". Și apoi îmi dau seama că nu știu unde se află cheile cu care să-i desfac cătușele. „Doamnă, nu am cheile, mă

duc după ajutor, o să chem poliția. Dar totul e în regulă, el e mort". Nu se aude niciun sunet. Au amețit-o loviturile pe care le primise în cap, e numai pe jumătate conștientă, poate leșinată. Dar nu vreau să se trezească după ce o să plec, singură și îngrozită. Îmi amintesc privirea ei – oare aceeași privire o fi avut și mama în final? – și nu vreau să-i fie teamă când își va reveni, să creadă că el are să se întoarcă. Atâta tot, atâta tot. Nu vreau să-i fie frică, așa că trebuie să o trezesc, să o zgâlțâi, să o fac să înțeleagă că el e mort și că o să revin cu ajutoare. Mă apropii de masă, încerc să nu mă uit spre corpul ei, să-i privesc numai chipul. Mă izbește mirosul. Îngrozitor. Grețos. Bezna mă amețește din nou. Pun o mână. Pe masă. Să mă sprijin. Este mâna dreaptă care încă își mai amintește forma sânilor, și o așez pe o materie fierbinte, vâscoasă și alunecoasă care nu exista înainte. Mă uit la fața ei. Gura deschisă. Ochii. Ochii ficși și goi. O omorâse. Două tăieturi. Păcătoase. Violente. Apăsând cu toată puterea pe lamă. Gâtul. Abdomenul. Mă răsucesc, încerc să fug, departe de femeie, dar mă ciocnesc de perete. Îmi șterg mâna de zidul cel negru, strigându-i pe Iisus și pe mama, zicând: „Doamnă, vă rog, doamnă, vă rog", de parcă ar fi putut să se lipească la loc ascultându-mi rugămințile. Îmi șterg în continuare mâna de perete, palma, dosul ei, de perete, nu numai de ce atinsesem, ci și de ceea ce simțisem atunci când era vie, mă șterg tot mai violent, mai furios, până când mi se pare că iau foc, până când nu mai rămâne nimic, doar durerea. Și apoi mai stau acolo puțin. Nu mai știu sigur unde mă aflu. Dar știu că există o ușă. Merg spre ea. Prin ea. O, da. Catacombele.

•

Spencer stătea în mijlocul camerei, cu mâna dreaptă ridicată, uitându-se la ea sub lumina tăioasă, de parcă ar fi fost alta, nu cea de acum șaisprezece ani.

Spuse oarecum surprins:

— Aș fi putut s-o salvez.

— Știu, murmură Ellie.

— Dar n-am reușit să salvez pe nimeni.

— Nu e vina ta.

Pentru prima dată din acel iulie îndepărtat, el se gândi că ar fi fost posibil să accepte, în viitor, dar nu prea curând, că nu ducea povara unui păcat mai mare decât semenii săi. Amintiri mai întunecate, o experiență mai intimă a înclinației umane spre

rău și a unei constrângeri greu de imaginat – toate acestea da, dar nu o vinovăție mai mare.

Rocky lătră. De două ori. Tare.

Tresărind, Spencer spuse:

— Nu latră niciodată.

Ridicând siguranța SIG-ului, Ellie întoarse rapid, în timp ce ușa se deschidea.

Bărbatul cu înfățișare blândă – același care intrase și în cabana din Malibu – năvăli în camera cea neagră. Ținea un Beretta cu amortizor în mâna dreaptă și, zâmbind, trase un foc din mers.

Ellie primi glonțul în umărul drept și țipă de durere. Mâna i se contractă, scăpă pistolul și se lovi de perete. Se încovoie în beznă, dar realiză totuși că Micro Uzi-ul îi aluneca de pe umăr și își întinse mâna stângă să-l prindă. Îi scăpă printre degete, lovi podeaua și se rostogoli departe de ea.

Pistolul zbură în afara razei sale de acțiune, spre bărbatul cu Beretta. Iar Spencer se năpusti după Uzi.

Individul cel zâmbitor trase din nou. Glonțul scânteie atingând zidul la câțiva centimetri de mâna lui Spencer, obligându-l să se retragă, apoi ricoșă de pereții camerei.

Bărbatul înarmat păru amuzat de scrâșnetul glonțului ce sărea de la un perete la altul, de parcă avea o viață independentă, încântătoare, care-i garanta lui siguranța.

— Aș prefera să nu te împușc, zise el. N-am vrut să trag nici în Ellie. Am alte planuri pentru voi doi. Dar dacă faci o singură mișcare greșită, renunț la tot. Și acum împinge Uzi-ul până aici.

În loc să-i dea ascultare, Spencer se duse lângă Ellie. Îi atinse fața și se uită la umărul ei.

— Cât de rău e?

Ea își strângea rana, încercând să nu-și trădeze durerea, dar adevărul i se citea în ochi.

— OK, sunt OK, n-am nimic, murmură ea, însă Spencer îi observă privirea îndreptată spre câinele care scheuna, simțind că mințise.

Ușa grea a abatorului nu se închisese. Cineva o ținea deschisă. Bărbatul înarmat se dădu la o parte pentru a face loc. Cel de-al doilea era Steven Ackblom.

•

Roy era convins că noaptea aceasta avea să fie una dintre cele mai interesante nopți ale vieții lui. Ar fi putut rămâne unică, așa cum considerase până acum prima noapte petrecută împreună cu Eve, și nu i s-ar fi părut că o trădează recunoscând că era și mai frumoasă. Se intersectau într-un mod incredibil o mulțime de evenimente: capturarea femeii; șansa de a afla tot ceea ce știa Spencer despre organizația care lupta împotriva Agenției, apoi plăcerea de a-l elibera de necazuri pe acel bărbat stigmatizat; ocazia unică de a fi alături de unul dintre marii artiști ai epocii, la întoarcerea în locul unde inspirația sa își avea izvoarele; și după ce va termina, poate că ochii ei perfecți vor putea fi salvați. Forțele cosmice se străduiseră mult pentru a crea o asemenea noapte.

Când Steven păși în cameră, expresia de pe fața lui Spencer compensă în ochii lui Roy pierderea celor două elicoptere și a satelitului. Furia îi întuneca, îi schimonosea trăsăturile. Era o revoltă atât de pură. De o frumusețe fascinantă. Mânios, Grant se retrase lângă femeie.

— Bună, Mikey, spuse Steven. Ce mai faci?

Fiul – odată Mikey, acum Spencer – rămase mut.

— Eu am dus-o bine, dar… M-am cam plictisit, zise artistul.

Spencer Grant amuțise. Roy se înfioră la vederea expresiei din ochii fostului polițist.

Steven studie tavanul, podeaua și pereții negri.

— M-au învinuit pentru femeia pe care ai omorât-o aici, în noaptea aceea. Am fost pedepsit și pentru ea. În locul tău, băiețel.

— Nici n-a atins-o, spuse Ellie Summerton.

— Ei, nu zău?

— Știm că n-a făcut-o.

Steven oftă, plin de regrete.

— Păi nu, n-a făcut-o. Dar a fost *atât* de aproape. Își ridică mâna cu degetul mare și arătătorul situate la un centimetru unul de altul. Atât de aproape.

— Niciodată n-a fost aproape, strigă ea, dar Grant rămase mut în continuare.

— Într-adevăr? Păi, eu gândeam altfel. Cred că dacă aș fi fost puțin mai deștept, dacă l-aș fi încurajat să-și dea mai întâi pantalonii jos și să se urce pe ea, după aceea ar fi fost fericit să ia bisturiul. Ar fi pătruns mai mult în miezul lucrurilor, așa-i?

— Nu ești tatăl meu, spuse sec Grant.

— Greșești în această privință, scumpul meu băiat. Mama ta credea cu fermitate în căsnicia noastră. Eu am fost singurul bărbat din viața ei. Sunt sigur. În final, aici, în camera asta, n-ar fi putut să mai păstreze niciun secret față de mine.

Roy se temu că Grant avea să se năpustească spre pictor, furios ca un taur, fără a mai ține seama de gloanțe.

— Ce cățeluș patetic, spuse artistul zărindu-l pe Rocky. Uită-te la el cum tremură cu capul în jos. Animalul perfect pentru tine, Mikey. Îmi amintește felul cum te-ai purtat în noaptea aceea. Când ți-am oferit șansa de a transcende, ai fost prea mironosiță ca să o sesizezi.

Femeia părea furioasă, probabil chiar mai furioasă decât înfricoșată. Ochii ei nu fuseseră niciodată atât de frumoși.

— Cât timp a trecut de atunci, Mikey, și ce lume nouă s-a format acum, spuse Steven înaintând doi pași spre fiul său și spre femeie, obligându-i să se retragă. Mă aflam mult înaintea vremurilor, mult mai adânc înglobat în avangardă decât mi-aș fi putut imagina. Ziarele au zis că sunt nebun. Ar trebui să le cer să retracteze, nu crezi? Acum străzile sunt pline de oameni mai violenți decât am fost eu vreodată. Bandele se luptă cu arme de foc pe unde vor, iar copiii mici sunt împușcați în curțile grădinițelor – și nimeni nu face nimic. Cei mai luminați oameni se îngrijorează că în mâncare există prea multe chimicale care îți scurtează viața cu trei zile și jumătate. Ați citit despre agenții FBI din Idaho, care au împușcat o femeie neînarmată, în timp ce-și *ținea în brațe* fetița, și un băiat de paisprezece ani, numai fiindcă încercau să fugă de ei? I-au ucis pe amândoi. Ai citit asta în ziare, Mikey? Și, acum, persoane ca Roy dețin funcții de răspundere în guvern. Aș fi fost un politician extraordinar de popular la ora actuală. Am tot ce îmi trebuie. Nu sunt nebun, Mikey. Tatăl tău nu este și nu a fost niciodată nebun. Rău, da. Sunt de acord cu asta. Încă din copilărie am făcut numai rele. Întotdeauna mi-a plăcut să mă distrez. Dar nu sunt nebun, băiețaș. Acest Roy, păzitor al liniștii publice, ocrotitor al republicii – păi, Mikey, *el* este nebun de legat!

Roy zâmbi spre Steven, întrebându-se ce pune la cale. Artistul era extraordinar de amuzant. Dar se îndepărtase atât de mult de el, încât nu reușea să-i vadă fața, ci numai ceafa.

— Mikey, ar fi trebuit să auzi cuvintele sforăitoare ale lui Roy despre compasiune, despre nivelul de trai scăzut al oamenilor, despre necesitatea de a se reduce numărul populației cu nouăzeci la sută pentru a salva natura. El își iubește toți semenii. Le înțelege suferințele. Plânge pentru ei. Iar când i se oferă o șansă, îi trimite în împărăția cerului pentru binele societății. E un tip caraghios, Mikey. Și ei îi dau elicoptere, limuzine, toți banii de care are nevoie, lachei cu arme grele în banduliere. Îl lasă liber pentru a face o lume mai bună. Și îți spun, Mikey, omul ăsta are un creier viermănos.

Intrând și el în joc, Roy zise:

— Am viermi în cap, sunt plin de viermișori subțiri.

— Vezi? continuă Steven. Roy este un tip haios. Vrea numai să fie iubit. Și cei mai mulți oameni îl plac. Nu-i așa, Roy?

Roy simți că ajunseseră la un punct de răscruce:

— Și tu acum, Steven, nu vreau să mă laud…

— Este și modest pe deasupra. Modest, bun și milos. Nu-i așa că toată lumea te simpatizează, Roy? Haide, nu fi atât de rușinos!

— Păi, da, mai toți oamenii mă plac, admise Roy, dar asta datorită faptului că îi tratez pe toți cu mult respect.

— Așa-i! Roy îi tratează pe toți la fel, cu mult respect și seriozitate. Păi, le oferă tuturor aceleași șanse de a fi omorâți. Este absolut nepărtinitor, de la un consilier prezidențial ucis într-o parcare din Washington și apoi aranjat totul, încât să pară sinucidere… Până la un infirm de rând împușcat pentru a-l scuti de suferințele zilnice. Roy nu înțelege că toate aceste lucruri trebuie să le faci ca să te *distrezi.* Numai ca să te distrezi. Altfel ești nebun, ești într-adevăr nebun dacă o faci cu un anumit *scop.* Vorbește atât de serios despre toate astea, se crede un visător, un idealist. Dar își susține cu fermitate ideile – ce-i al lui e-al lui. Nu are favoriți. Este lipsit de prejudecăți, un adept al egalitarismului… E cel mai mare psihopat care a trăit vreodată. Nu sunteți de acord, domnule Rink?

Rink? Roy nu voia ca Rink ori Fordyce să audă sau să vadă ceva din toate acestea. Ei nu erau decât niște mase de mușchi și nu adevărați inițiați. Se răsuci spre ușă, întrebându-se de ce n-o simțise deschizându-se – și văzu că nu se afla nimeni acolo. În același timp auzi Micro Uzi-ul târât pe podea.

Își dădu seama ce se întâmplă. Dar prea târziu.

Uzi-ul răpăi în mâinile lui Steven. Gloanțele îl sfâșiară pe Roy. Căzu, se rostogoli și încercă să tragă. Deși încă mai ținea pistolul în mână, nu reuși să apese pe trăgaci. Paralizat. Era paralizat!

Peste scrâșnetul și răpăitul gloanțelor care ricoșau, ceva sinistru răsună învăluindu-l: un sunet desprins parcă dintr-un film de groază, ale cărui ecouri ce se izbeau de pereții negri îți înghețau sângele în vene mai mult decât gloanțele. Pentru o clipă, Roy nu pricepu ce era, de unde venea. Se gândi mai întâi la Grant, cu furia întipărită pe față, dar apoi văzu bestia țâșnind în aer spre Steven. Artistul încercă să se răsucească pentru a se feri de atacul câinelui. Dar animalul diabolic se afla deja peste el, împingându-l spre perete. Îi sfâșie mâinile. Uzi-ul zbură cât-colo. Apoi fiara îl doborî la podea, mușcându-l de față, căutându-i gâtul.

Steven țipă.

Roy ar fi vrut să-i spună că întotdeauna cei mai periculoși oameni – și, evident, și cei mai periculoși câini – erau cei loviți mai tare de soartă. Dacă li se răpea până și demnitatea sau speranța, dacă ajungeau să trăiască în cele mai întunecate cotloane, atunci nu mai aveau nimic de pierdut. Pentru a evita așa ceva, lucrul cel mai drept, mai moral – dar și mai *înțelept* – care trebuia să fie făcut pentru ei era să le aplici legea compasiunii cât mai devreme posibil. Însă nu reuși să-i dezvăluie pictorului nimic din toate acestea, pentru că descoperi că nici măcar nu mai putea să vorbească.

•

— Rocky, nu! Rocky, înapoi!

Spencer îl trase de zgardă și se luptă cu el, până când, în cele din urmă, câinele se supuse.

Artistul stătea ghemuit pe podea. Își strânsese picioarele să se apere. Brațele îi acopereau fața, iar palmele îi sângerau.

Ellie ridicase Uzi-ul. Spencer i-l luă.

Văzu că ei îi sângera și urechea stângă.

— Ai fost din nou lovită…

— A ricoșat un glonț. O zgârietură, zise ea și de această dată ar fi putut să-l privească pe câine în ochi.

Spencer se uită în jos, la ceea ce rămăsese din tatăl lui, un bărbat atât de impunător odată.

Nemernicul criminal își descoperise fața. Era enervant de calm.

— Clădirea a fost înconjurată de agenți. Nu este niciunul aici, în șopron, dar dacă plecați, nu puteți ajunge prea departe. Nu puteți scăpa, Mikey.

Ellie spuse:

— Nu au avut cum să audă împușcăturile, așa cum nimeni n-a auzit niciodată vreun țipăt venind de aici, dinăuntru. Ne-a mai rămas o șansă.

Ucigașul de femei clătină din cap.

— Nu, dacă nu ne luați pe mine și pe uimitorul domn Miro cu voi.

— E mort, zise Ellie.

— Nu contează. Cu atât mai bine dacă-i mort. Nu putem ști ce ar fi în stare să facă unul ca el, așa că nu m-aș simți în largul meu dacă ar trebui să-l cărăm viu de aici. O să-l ducem noi doi, băiețaș, tu și cu mine. O să se observe că e rănit, dar nu și cât de rău. Poate că valorează destul de mult în ochii lor ca să ne lase în pace.

— Nu vreau să ne ajuți, ripostă Spencer.

— Bineînțeles că nu vrei, dar trebuie. Nu ți-au mutat din loc mașina. Au primit instrucțiuni să rămână la distanță, să supravegheze numai, până când le va spune Roy. Așa că îl putem căra până la mașină, între noi, și ei n-or să știe ce se întâmplă.

Se ridică în picioare, cu greu. Spencer se dădu înapoi din fața lui, înfiorat, de parcă s-ar fi retras din calea Necuratului. Rocky se îndepărtă și el, mârâind.

Ellie stătea în pragul ușii, sprijinindu-se de canat. Se afla la o distanță destul de sigură.

Spencer avea câinele – și ce mai câine! – și pușca. Tatăl lui, pe care îl stânjeneau vădit rănile de la mâini, fusese dezarmat, însă lui Spencer îi era la fel de frică de el ca și în acea noapte de iulie sau în ultimii șaisprezece ani.

— Avem nevoie de el? o întrebă pe Ellie.

— Nu.

— Ești sigură că lucrul cu care te-ai ocupat pe computer este suficient?

— Mai sigură decât putem fi de el.

Spencer i se adresă tatălui său:

— Ce se întâmplă cu tine dacă te las în seama lor?

Artistul își examină cu interes mâinile rănite, studiindu-și plăgile, extrem de degajat, părând că admiră o floare sau un alt obiect frumos pe care nu-l mai văzuse până atunci.

— Ce se întâmplă cu mine, Mikey? Vrei să spui atunci când mă voi întoarce în închisoare? Citesc puțin ca să mai treacă timpul. Încă mai pictez – știai? Cred că voi face un portret al micuței târfe care stă în prag, așa cum îmi imaginez că ar arăta fără haine, cum *știu* că ar arăta dacă aș pune-o pe masă și i-aș descoperi adevăratul potențial. Văd că te scârbește, băiețel. Dar în realitate este numai o mică plăcere pe care mi-o ofer, având în vedere că niciodată nu va fi mai frumoasă decât pe pânzele mele. Modul meu de a o împărți cu tine. Oftă și își ridică privirea de la mâinile însângerate, parcă imun la durere. Ce se întâmplă dacă mă lași în seama lor, Mikey? Mă condamni la o viață în care talentul mi se irosește iar bucuria de a trăi îmi este răpită, la o existență stearpă și insignifiantă în spatele unor ziduri cenușii. Asta se va întâmpla, mucos mic și nerecunoscător.

— Ai zis că sunt mai răi decât tine.

— Păi, eu sunt conștient de ceea ce sunt.

— Ce vrei să spui?

— Cunoașterea de sine este o virtute care lor le lipsește.

— Te-au lăsat liber, totuși.

— Temporar. O consultație.

— Te vor mai lăsa să ieși, nu?

— Să sperăm că nu peste încă șaisprezece ani. Își privi din nou mâinile rănite și zâmbi, ca și cum nu s-ar fi tăiat decât în marginea unei hârtii. Însă, într-adevăr, ne aflăm într-o epocă în care se maturizează o nouă generație de fasciști și sper ca, din când în când, să aibă nevoie de sfaturile mele experte.

— Ți-ai închipuit că n-o să te mai întorci acolo. Crezi că o să scapi de ei în noaptea asta, nu-i așa?

— Sunt prea mulți, Mikey. Bărbați solizi cu arme masive vârâte în banduliere. Limuzine imense Chrysler. Elicoptere la discreție. Nu, nu, probabil că va trebui să aștept o nouă consultație.

— Ticălosule, ucigașule de mame, mincinosule!

— O, nu încerca să mă sperii. Îmi aduc aminte de această cameră, așa cum arăta cu șaisprezece ani în urmă. Erai numai o pisicuță pe atunci, Mikey, și tot o pisicuță ai rămas. Ai o

cicatrice, băiețel. Cât timp a trecut până când ai reușit să mănânci hrană solidă?

— Te-am văzut când o băteai pe mama lângă piscină.

— Dacă îți face bine să te confesezi, dă-i drumul.

— Mă dusesem în bucătărie după fursecuri și am auzit-o țipând.

— Ai luat fursecurile?

— Când a căzut, ai lovit-o în cap.

— Nu mă plictisi, Mikey. N-ai fost tu băiatul pe care mi l-am dorit, dar nu m-ai mai plictisit până acum.

Bărbatul avea un calm și o încredere în sine de nezdruncinat. Și o aură a puterii care te descuraja – dar nicio urmă de nebunie nu-i transpărea din priviri. Dacă ar fi rostit o predică în fața unei mulțimi, cu siguranță ar fi fost luat drept preot. Susținea că nu este nebun, ci doar rău.

Spencer se întrebă dacă nu cumva acesta era adevărul.

— Mikey, îmi ești dator, știi asta. Fără mine nu ai fi existat. Indiferent ce-ai gândi despre mine, eu *sunt* tatăl tău.

— Fără tine nu aș fi existat. Mda. Și ar fi fost mai bine așa. Dar fără mama aș fi putut ajunge să fiu exact ca tine. Ei i-am rămas dator. Ea este singura care m-a salvat.

— Mikey, Mikey, pur și simplu n-ai cum să mă faci să mă simt vinovat. Vrei să-mi pun o mască tristă pe față? OK, îmi pun o mască tristă pe față. Dar mama ta nu însemna nimic pentru mine. Nimic mai mult decât o acoperire temporară, o înșelătorie folositoare cu țâțe frumoase. Dar era prea curioasă. Și când a trebuit să o aduc aici jos, a fost la fel ca toate celelalte – doar mai puțin sexy.

— Ei bine, oricum, asta-i pentru ea, spuse Spencer. Trase o scurtă rafală din Uzi, trimițându-și tatăl în Iad.

Nici măcar un glonț nu ricoșă. Toate își găsiră ținta și monstrul se prăbuși pe podea, într-o băltoacă de sânge întunecat, cum Spencer nu mai văzuse vreodată.

Rocky sări, surprins de focurile de armă, apoi, aplecându-și capul, îl studie pe Steven Ackblom. Îl adulmecă de parcă avea un miros diferit de cele întâlnite până atunci. Pe când Spencer se uita la chipul rigid al tatălui său, îl simți pe Rocky urmărindu-l cu interes. Apoi câinele se duse la Ellie, lângă ușă.

Când, după un timp, li se alătură și el, se temu să o privească pe Ellie.

— Mă întrebam dacă vei fi în stare să o faci, zise ea. Dacă nu, ar fi trebuit să o fac eu, și m-ar fi durut îngrozitor brațul rănit din cauza reculului.

El îi întâlni privirea. Nu încerca să-l facă doar să se simtă mai bine. Vorbise sincer.

— Nu mi-a plăcut.

— Mie mi-ar fi plăcut.

— Nu cred.

— Enorm.

— Dar nici nu mi-a displăcut.

— De ce să-ți displacă? Trebuie să strivești gândacul de bucătărie dacă ți se oferă ocazia.

— Ce-ți face umărul?

— Mă doare al naibii, dar nu mai sângerează atât de tare. Își îndoi brațul dreptul și se cutremură. Încă mai pot să lucrez la computer cu ambele mâini. Sper din tot sufletul că voi fi destul de rapidă.

Toți trei se grăbiră să plece din catacombele pustii, prin camera albastră, prin vestibulul galben, spre lumea de deasupra.

•

Roy nu simțea nicio durere. De fapt nu simțea nimic. Asta îi permise să facă pe mortul. Se temea că îl vor ucide dacă își vor da seama că este încă în viață. Spencer Grant, alias Michael Ackblom, era fără nicio îndoială la fel de nebun ca și tatăl său, capabil de orice atrocitate. Așadar Roy rămase cu ochii închiși și profită de paralizia sa.

După șansa unică pe care i-o oferise artistului, Roy se simțea dezamăgit. Un perfid atât de prietenos.

Dar, de fapt, Roy era dezamăgit de propria-i persoană. Îl judecase complet greșit pe Steven Ackblom. Sensibilitatea și inteligența artistului nu constituiseră doar o iluzie; dar își permisese să creadă că surprinsese totul. Nu remarcase niciodată și fața întunecată a lucrurilor.

Bineînțeles că începea să-i *iubească* atât de repede pe ceilalți, exact așa cum spusese artistul. Și le înțelegea atât de bine suferințele în momentele în care discuta cu ei. Aceasta era una dintre calitățile sale și n-ar fi vrut să aibă un suflet mai puțin bun. Îl emoționase profund situația critică în care se afla Ackblom: un bărbat deosebit de talentat și inteligent, închis într-

o celulă pentru tot restul vieții. Compasiunea îl împiedicase pe Roy să zărească întregul adevăr.

Încă mai spera să rămână în viață și să o întâlnească din nou pe Eve. Nu credea că *este* pe moarte. Dar nici nu putea simți nimic mai jos de gât.

Găsi alinare în gândul că dacă ar muri, s-ar alătura imensei mulțimi cosmice și l-ar întâmpina atâția prieteni pe care îi trimisese înaintea lui acolo, cu atâta tandrețe. Voia să trăiască de dragul Evei, dar, pe undeva, tânjea după o lume înălțătoare unde nu exista decât un singur sex, unde oamenii aveau pielea de un albastru-aprins, unde toți arătau perfect în frumusețea lor androgină, albastră, unde nimeni nu era prea prost sau prea deștept, unde indivizii trăiau în apartamente identice, aveau șifoniere și încălțări identice, unde apa minerală de bună calitate și fructele proaspete se aflau la discreție. Va fi prezentat tuturor celor pe care îi cunoscuse pe lumea aceasta, pentru că nu va fi în stare să-i recunoască în noile lor trupuri, identice, perfecte și albastre. Un singur aspect îl întrista: faptul că nu i-ar fi putut vedea pe cunoscuți așa cum fuseseră înainte. Pe de altă parte, nu și-ar fi dorit să-și petreacă o eternitate împreună cu scumpa lui mamă, dacă ar fi trebuit să-i privească mereu chipul zdrobit, așa cum fusese imediat după ce o trimisese în acea lume mai bună.

Încercă să vorbească și descoperi că vocea îi revenise.

— Ești mort, Steven, sau te prefaci?

În cealaltă parte a camerei, artistul zăcea rezemat de perete. Nu-i răspunse.

— Cred că au plecat și nu se mai întorc. Deci, dacă te prefaci, totul e în regulă acum.

Niciun răspuns.

— Asta înseamnă că ai trecut dincolo, și tot ce-a fost mai rău în tine a rămas aici. Sunt convins că acum ești plin de remușcări și îți dorești să fi simțit mai multă compasiune pentru mine. Dacă îți poți exercita puterea cosmică, sparge vălul și înfăptuiește o minune, să pot merge din nou. Trebuie să mă ajuți!

Camera rămase tăcută.

Tot nu reușea să simtă nimic mai jos de gât.

— Sper să nu am nevoie de serviciile unui mediu ca să-ți atrag atenția, reluă Roy. Ar fi foarte neplăcut.

Liniște. Conul îngust de lumină albă și rece strălucind în centrul beznei apăsătoare.

— Aștept. Sunt sigur că trebuie să depui un efort imens ca să pătrunzi prin voal.

Era convins că în orice moment s-ar fi putut petrece miracolul.

•

Deschizând portiera de pe partea șoferului, pe Spencer îl cuprinse brusc teama că își pierduse cheile. Dar se aflau în buzunarul jachetei.

Până când se urcă la volan și porni motorul, Rocky se instalase deja pe bancheta din spate, iar Ellie pe scaunul de lângă el. Își pusese laptop-ul pe genunchi, așezat pe perna luată de la motel, și aștepta să poată alimenta computerul.

Când motorul porni, Ellie deschise laptop-ul și zise:

— Deocamdată nu plecăm nicăieri.

— Dar aici suntem o țintă sigură.

— Trebuie să intru din nou în Godzilla.

— Godzilla?

— Sistemul în care am pătruns înainte să ajungem aici.

— Ce e Godzilla?

— Atâta vreme cât o să stăm pe loc, probabil că nu vor face altceva decât să ne supravegheze de la distanță și să aștepte. Dar dacă ne mișcăm, vor acționa în mod sigur și nu vreau să vină până când n-o să fim pregătiți.

— Ce e Godzilla?

— Ssst! Trebuie să mă concentrez.

Spencer se uită la dealurile și câmpiile din jur. Zăpada nu mi strălucea la fel de puternic, deoarece luna asfințise deja. Fusese antrenat pentru operațiunile de supraveghere în zone urbane, dar și rurale, însă nu putea vedea nici urmă de agenți, deși știa că sunt acolo.

Ellie era ocupată. Tastele păcăneau neobosit. Date și diagrame defilau pe ecran.

Concentrându-se încă o dată asupra peisajului de iarnă, Spencer își aminti cazematele din zăpadă, castelele, pârtiile și tunelele săpate cu grijă. Simți adierea bucuriei de a construi noi proiecte și de a plănui alte aventuri copilărești. Amintiri din vremurile senine. Vise inocente. Fericire. Le întrezărea cu greutate. Dar poate cu puțină străduanie va reuși să le recapete. Niciodată nu fusese în stare să-și aducă aminte cu plăcere nici

măcar de un singur moment al copilăriei sale. Evenimentele din acel iulie nu numai că îi schimbaseră viața, ci și percepția clipelor pe care le trăise înainte de bufniță, de șobolani, de bisturiu și de cuțit.

Uneori mama lui îl ajuta să înalțe castele din zăpadă. Revedea vremurile când se dădeau împreună pe derdeluș. Le plăcea să o facă în special după apusul soarelui. Nopțile erau atât de înviorătoare, lumea atât de misterioasă în alb și negru. Cu miliarde de stele deasupra, sania se transforma într-o rachetă și navigau spre alte planete.

Se gândi la mormântul mamei lui, din Denver, și dintr-odată își dori să meargă acolo, pentru prima oară de când părăsise meleagurile copilăriei. Voia să îngenuncheze și să se lase pradă amintirilor despre nopțile în care se dăduseră cu sania sub noianul de stele, când râsul ei cristalin plutea ca o muzică peste câmpiile albe.

Rocky stătea pe podeaua din spate, cu labele proptite pe scaunul lui Spencer și cu gâtul întins, lingându-și cu afecțiune stăpânul.

El se răsuci și îl mângâie pe cap.

— Domnul Câine Rocky, mai puternic decât o locomotivă, mai rapid decât un glonț în zbor, capabil de a escalada cele mai înalte clădiri dintr-o singură săritură, teroarea tuturor pisicilor și a dobermanilor. Cum de ai putut face *așa ceva*, hm? Îl scărpină după urechi. Apoi, cu vârful degetelor, pipăi cartilajul rupt de la urechea stângă, cea pleoștită. Nu cumva ticălosul care ți-a făcut cândva asta semăna cu bărbatul din camera neagră? Sau ai recunoscut mirosul? Toți oamenii răi miros la fel, amice? Rocky deveni atent. Domnule Câine Rocky, eroul îmblănit trebuie să aibă și partea lui de distracție. Arată-ne dinții, sperie-ne puțin. Rocky gâfâia. Haide, arată-ne dinții, insistă Spencer, mârâind și arătându-i-i pe ai lui.

Lui Rocky îi plăcu jocul, rânji și apoi mârâiră unul la celălalt, bot în bot.

— Gata, anunță Ellie.

— Slavă Domnului, zise el, nu mai știam ce să fac să nu înnebunesc.

— Trebuie să mă ajuți să-i localizez. M-am uitat și eu, dar n-am reușit să văd niciunul.

Arătând spre ecran, Spencer întrebă:

— Ăsta-i Godzilla?

— Nu. Asta-i tabloul de bord cu care Godzilla și cu mine ne vom juca. Este o hartă marcată ce se întinde pe vreo cinci mii de metri pătrați în jurul casei și al șopronului. Fiecare careu are latura de șase metri. Sper din tot sufletul că datele mele de intrare, hărțile cadastrale și înregistrările districtuale sunt corecte. Știu că nu sunt perfecte, dar hai să ne rugăm să fie pe-aproape de realitate. Vezi forma verde? E casa. Vezi asta? E șopronul. Aici se află toate construcțiile până la capătul aleii. Punctul luminos – suntem noi. Linia subțire – e șoseaua districtuală, acolo unde vrem să ajungem.

— Se bazează pe unul dintre jocurile video pe care le-ai creat?

— Nu, e realitatea cea mai crudă. Și orice s-ar întâmpla, Spencer… Te iubesc. Nu pot să-mi închipui ceva mai frumos decât să-mi petrec restul vieții cu tine. Numai că sper să dureze mai mult de cinci minute.

El ambreiase motorul. Vorbele ei sincere prin care își mărturisise sentimentele îl făcură să ezite, pentru că își dorea să o sărute acum, aici, pentru prima dată, fiindcă s-ar fi putut să fie și ultima.

Apoi înlemni și o privi uluit, căci începuse să înțeleagă.

— Godzilla se uită de sus direct la noi, nu-i așa?

— Mda.

— E un satelit, nu? Și tu l-ai deturnat…

— Am salvat codurile astea într-o zi în care mă aflam la mare ananghie și nu aveam altă scăpare, dar n-am crezut că va mai fi nevoie să le folosesc vreodată. După ce ieșim de aici îl eliberez; apoi ei îl vor închide și îl vor reprograma.

— Și ce mai face în afară de a ne urmări pe noi?

— Nu-ți amintești filmele?

— Filmele cu Godzilla?

— Răsuflarea sa fierbinte și strălucitoare?…

— Inventezi.

— Când expira, topea tancurile.

— O, Doamne!

— Acum ori niciodată, zise ea.

— Acum, hotărî el, vârând mașina în marșarier, dorindu-și să se termine totul înainte de a avea timp să se gândească la ceea ce făceau.

Aprinse farurile, se îndepărtă cu spatele de șopron și înconjură clădirea, luând-o pe același drum ca atunci când veniseră.

— Nu prea repede, spuse ea. Trebuie să mergem pe vârfuri, crede-mă.

Spencer ridică piciorul de pe accelerație.

Acum se deplasau datorită inerției. Trecură prin fața șopronului. Acolo, cealaltă alee. Curtea din dos, în dreapta. Piscina.

O lumină puternică se fixă asupra lor dinspre o fereastră deschisă de la etajul al doilea al casei, la șaizeci de metri în dreapta și patruzeci în față. Spencer fu orbit când se uită în partea aceea și nu reuși să vadă dacă exista cineva înarmat în dreptul vreunei ferestre.

Degetele ei zburau peste taste.

Spencer aruncă o privire spre ecran și văzu o linie indicatoare galbenă. Descria o fâșie de pământ de doi metri lățime și douăzeci și patru lungime, care se întindea în fața lor.

Ellie apăsă pe ENTER.

— Apleacă-te! zise ea și în același moment Spencer strigă:

— Rocky, jos!

Din cer coborî o rază incandescentă alb-albăstruie. Era mai puțin spectaculoasă decât se așteptase el, mai puțin strălucitoare decât lumina ce venea dinspre casă, dar infinit mai stranie decât tot ce văzuse până atunci deasupra Pământului. Raza avea marginile ondulate și nu părea să radieze lumină, ci s-o *conțină.* O învolburare a aerului și un vuiet ce îți pătrundea până la os o acompaniau, aidoma unui feedback din difuzoarele uriașe de pe un stadion. În vreme ce lumina se mișca urmând traiectoria impusă de Ellie (doi metri lățime, douăzeci și patru lungime, între ei și casă, dar fără să se apropie nici de mașină, nici de clădire), se auzi un geamăt sinistru, venit din adâncuri. Pământul se zguduia suficient de puternic pentru a clătina mașina. În acea fâșie de doi metri, zăpada și terenul de sub ea se dizolvară subit. Raza înaintă, și un platan imens dispăru într-o secundă; nu izbucni în flăcări, ci *se evaporă*, de parcă n-ar fi existat niciodată. Copacul se transformă instantaneu în lumină și căldură; dogoarea se simțea chiar și în interiorul mașinii, cu ferestrele închise, la aproape treizeci de metri distanță. Numeroase crengi care nu se aflaseră în raza de acțiune a

luminii, ci în apropierea ei, crăpară și se prăbușiră la pământ, cuprinse de flăcări. Lama alb-albăstruie trecu, devastatoare, pe lângă mașină, traversă curtea, oblic față de ei și de casă, de-a lungul marginii terasei, topind betonul, până la capătul traiectoriei pe care Ellie o stabilise – și apoi se stinse.

Pământul, pe o suprafață lată de doi metri și lungă de douăzeci și patru, sclipea incandescent, fierbea ca un torent de lavă pe buza abruptă a unui vulcan. Topitura aceea se zbătea puternic în șanțul care o conținea, se învolbura, se umfla și împrăștia mănunchiuri de scântei albe și roșii în aer, aruncând o lumină care ajungea până la mașină, colorând zăpada rămasă în portocaliu și roșu.

Acum tăcerea părea la fel de profundă ca vidul cosmic.

În casă, angajații Agenției stinseseră reflectorul.

— Continuă să înaintezi, spuse Ellie, alarmată.

Spencer nu își dăduse seama că se opriseră.

Porniră din nou. Încet. Mișcându-se prudent prin împărăția leului. Încet. Riscă o viteză mai mare decât înainte; leii probabil că făcuseră pe ei de frică.

— Domnul să binecuvânteze America, spuse tremurat Spencer.

— O, Godzilla nu este de-al nostru.

— Nu?

— Japonez.

— Japonezii au un satelit ucigaș?

— Tehnologie evoluată cu laser. Și au opt sateliți în sistem.

— Credeam că se ocupă cu crearea de televiziuni mai bune.

— La dracu', îmi cedează mâna, scânci ea, lucrând de zor.

El observă că țintise casa.

— Și Statele Unite au ceva similar, dar nu am niciun cod care să-mi permită intrarea în sistem. Proștii noștri îi spun Ciocanul Hiperspațial, nume care n-are nicio legătură cu ce este de fapt. Vine de la un joc video care le-a plăcut.

— Tu ai proiectat jocul?

— Da.

— Au construit și niște parcuri de distracții după el, așa-i?

— Da.

— Am văzut unul.

Acum treceau pe lângă casă. Nici măcar nu se uitau în sus, spre ferestre. Să nu-și forțeze norocul.

— Poți să confiști un satelit secret al apărării japoneze?

— Prin M.A., spuse ea.

— Ministerul Apărării.

— Japonezii nu știu, dar M.A. poate să intre în creierul lui Godzilla de câte ori și-o dorește. Eu mă folosesc numai de porțile deja deschise de M.A.

Își aminti un lucru pe care ea i-l spusese în deșert, atunci când el își exprimase uimirea în legătură cu urmărirea prin satelit. Îl repetă, citând-o:

— Te-ar surprinde să știi ce se află acolo sus. „Surprinde” e încă prea puțin zis.

— Și Israelul are propriul său sistem.

— *Israelul*?!

— Mda, micuțul Israel. Dar ei mă îngrijorează cel mai puțin. Chinezii. Gândește-te… Poate și francezii. N-ar mai fi nicio glumă pe seama șoferilor de taxi. Dumnezeu știe cine-l mai are.

Aproape că trecuseră de casă.

O gaură mică și rotundă apăru în fereastra laterală de lângă Ellie, în timp ce bubuitura împușcăturii răsună în noapte, și Spencer simți pocnitura înfundată în spătarul scaunului său. Puterea glonțului fusese atât de mare, încât sticla tare se crăpă serios, dar, din fericire, nu se sfărâmă. Slavă Domnului, Rocky lătra energic, și nu schelălăia în agonie.

— Ticăloși idioți, zise Ellie în timp ce apăsa din nou tasta ENTER.

Din spațiul cosmic, o coloană de lumină strălucitoare alb-albăstruie pătrunse în ferma victoriană cu două etaje, dizolvând instantaneu un cilindru cu diametrul de doi metri. Restul structurii explodă. Flăcările țâșniră în noapte. Dacă mai rămăsese cineva în casă, ar fi trebuit să se grăbească prea tare să iasă pentru a se mai gândi să tragă din când în când și câte o rafală.

Ellie tremura.

— Nu puteam risca să nimerească antena din spate. Dacă se strica, intram într-un mare bucluc.

— Rușii au și ei așa ceva?

— Da. Plus alte chestii și mai ciudate.

— Și mai ciudate?

— De aceea toată lumea este disperată să pună mâna pe versiunea lor de Godzilla. Jirinovski. Ai auzit de el?

— Un politician rus.

Înclinându-și capul spre VDT și introducând noi instrucțiuni, ea spuse:

— El împreună cu asociații lui, întreaga rețea care va rămâne chiar și după dispariția sa fizică, sunt niște comuniști conservatori care vor să domine lumea. Numai că de data asta intenționează să o arunce în aer dacă nu li se supune. Fără minciuni încântătoare. Și chiar dacă se găsește cineva să spulbere fracțiunea Jirinovski, imediat va apărea un alt maniac al puterii care își va spune politician.

La patruzeci de metri în față, în dreapta, un Ford Bronco țâșni din dosul copacilor și al tufișurilor în care se ascunsese, înaintă până în mijlocul șoselei, blocându-le drumul.

Spencer opri mașina.

Cu toate că șoferul Bronco-ului rămăsese la volan, doi bărbați înarmați cu puști de calibru mare țâșniră din spate și luară poziții de tragere. Își ridicară armele.

— Jos, strigă Spencer și o împinse pe Ellie sub nivelul ferestrei, în vreme ce se apleca și el.

— Ei na, spuse ea, neîncrezătoare.

— Chiar așa!

— Blochează drumul?

— Doi pușcași și un Bronco.

— N-au fost atenți la ce s-a întâmplat?

— Stai jos, Rocky, zise el.

Câinele își proptise din nou labele din față pe scaun și dădea entuziasmat din cap.

— Rocky, *jos*! ordonă Spencer cu asprime.

Câinele scânci, evident contrariat, dar se culcă pe podea, în spate.

Ellie întrebă:

— Cât de departe sunt?

Spencer riscă o privire rapidă, apoi alunecă din nou în jos, la timp, căci un glonț lovi imediat capota, deasupra parbrizului.

— Cam la patruzeci de metri.

Ea apăsă tastele cu disperare. Pe ecran apăru o linie la dreapta drumului. Avea în realitate doisprezece metri, curbându-se peste câmpul deschis spre Bronco, oprindu-se la un metru sau doi de pavaj.

— Nu vreau să stric drumul, zise ea. Cauciucurile s-ar dizolva dacă am încerca să traversăm zona de pământ topit.

— Pot să apăs eu pe ENTER? întrebă el.

— Ești invitatul meu.

Spencer apăsă, apoi se ridică pe scaun, mijindu-și ochii, în timp ce răsuflarea Godzillei spinteca noaptea, mușcând solul. Pământul se cutremură și un tunet apocaliptic răsună sub ei, de parcă planeta s-ar fi despicat în două. Aerul vui asurzitor, iar raza neîndurătoare străluci de-a lungul traiectoriei impuse de Ellie.

Înainte ca Godzilla să preschimbe pământul într-o mlaștină albă și fierbinte pe jumătate din cei doisprezece metri, amândoi pușcașii își aruncară armele și se năpustiră spre vehiculul din spatele lor. În vreme ce se agățau de-o parte și de alta, șoferul scoase mașina de pe asfalt, grăbindu-se spre câmpul înghețat de alături, sfărâmă un gard alb din scânduri, traversă o pășune mică și trecu pe lângă primul grajd. Când Godzilla se opri aproape de marginea aleii iar noaptea se întunecă și se liniști dintr-odată, Bronco-ul încă mai gonea, micșorându-se rapid în beznă, de parcă șoferul ar fi vrut s-o țină tot așa, pe câmp, până i s-ar fi terminat benzina.

Spencer conduse până la șoseaua districtuală. Se opri și se uită în ambele direcții. Nu se vedea nimic. O luă la dreapta, spre Denver.

Niciunul dintre ei nu vorbi multă vreme.

Rocky stătea cu labele din față pe spătarul scaunului, privind la drumul care se așternea înaintea lor. Niciodată nu-i plăcuse să privească înapoi.

Ellie își ținea mâna apăsată pe rană. Spencer nădăjduia că oamenii pe care ea îi cunoștea în Denver vor putea să-i acorde primele îngrijiri. Medicamentele pe care le comandase prin computer de la mai multe companii farmaceutice se pierduseră odată cu Range Rover-ul.

Până la urmă, ea rupse tăcerea:

— Mai bine ne-am opri la Copper Mountain, să facem rost de altă mașină. Asta poate fi recunoscută oricând.

— OK.

Ellie închise computerul. Îl scoase din priză.

Munții se profilau întunecați, îmbrăcați de conifere, cu crestele ninse sclipind în noapte.

Luna apusese de mult, și cerul strălucea în față, plin de stele.

Capitolul 15

Eve Jammer ura orașul Washington în luna august. De fapt, îl ura în toate anotimpurile cu aceeași intensitate. După cum se știe, locul era plăcut numai în perioada scurtă în care îmboboceau cireșii; în restul anului te distrugea. Umed, aglomerat, gălăgios, murdar, cu o rată infracțională mare. Plin de politicieni plicticoși, proști și lacomi, ale căror idealuri se găseau ori în chiloți, ori în buzunarele pantalonilor, era de-a dreptul incomod pentru o capitală și uneori ea visa să mute în altă parte guvernul, la momentul potrivit. Poate în Las Vegas.

Aflându-se la volanul unui Chrysler Town Car, conducând prin căldura sufocantă, Eve avea aparatul de aer condiționat fixat la penultima gradație, iar ventilatoarele la puterea maximă. Rafalele de aer înghețat o loveau peste față, peste corp, îi ridicau fusta, dar tot se simțea înfierbântată. Nu numai din pricina vipiei: era atât de înverșunată, încât, dacă s-ar fi lovit cap în cap cu un taur, ar fi putut câștiga.

Își ura Chrysler-ul aproape tot atât de mult pe cât ura și orașul Washington. Cu banii și poziția ei socială, ar fi fost cazul să conducă măcar un Mercedes, dacă nu un Rolls Royce. Dar o soție de politician era obligată să țină cont de aparențe – cel puțin un timp. Ar fi fost o greșeală politică să conducă o mașină străină.

Trecuseră optsprezece luni de când Eve Jammer îl întâlnise pe Roy Miro și își descoperise adevăratul destin. De șaisprezece luni se căsătorise cu bine cunoscutul senator E. Jackson Haynes, care avea să fie candidatul oficial al partidului său în alegerile prezidențiale din anul următor. Nu era o speculație. Totul fusese aranjat: urma ca rivalii lui să cadă într-un fel sau altul la selecția inițială, lăsându-l singur, un bărbat uriaș pe scena mondială.

Ea personal îl detesta pe E. Jackson Haynes și nu-i permitea să o atingă decât în public. Chiar și atunci cu măsură. Îi dăduse câteva pagini cu tot felul de reguli – și îi ceruse să le memoreze – care defineau limitele acceptabile privind îmbrățișările iubitoare, săruturile pe obraz și ținerile de mână. Înregistrările

pe care Eve le obținuse în buncărul din Vegas, ce dovedeau că el siluise mai mulți băieți și fetițe sub doisprezece ani, îl determinaseră să accepte instantaneu să o ia de soție, precum și condițiile stricte pe care ea le impusese în legătură cu relația lor.

Jackson nu protesta prea des sau prea vehement față de acest aranjament. Îl tenta mai mult ideea de a deveni președinte. Și fără înregistrările deținute de Eve, care îi incriminau în egală măsură și pe principalii săi rivali politici, n-ar fi avut nici cea mai mică șansă să se apropie de Casa Albă.

Pentru o vreme, ea se temuse că puținii politicieni și mânuitori ai puterii, ce avuseseră curajul să i se împotrivească, vor fi prea grei de cap pentru a realiza că nu puteau scăpa din plasa în care îi vârâse. Dacă ar fi distrus-o, ar fi intrat cu toții în cele mai mari și mai murdare scandaluri politice din istorie. Și nu numai scandaluri. Mulți slujbași publici comiseseră nelegiuiri îndeajuns de oribile, încât dezvăluirea lor să provoace lupte de stradă, chiar dacă agenții federali ar fi intervenit cu mitralierele să le înăbușe.

Câțiva dintre cei mai încăpățânați nu fuseseră convinși că poseda peste tot în lume cópii secrete ale înregistrărilor, sau că discurile laser ar fi urmat calea undelor, la puține ore după moartea ei dintr-o mulțime de surse – în majoritatea cazurilor automate. Însă cedaseră toți când ea le accesase televizoarele de acasă prin satelit sau prin cablu – blocându-i pe ceilalți clienți – și le transmisese, una câte una, părți ale înregistrărilor delictelor comise. Stând în propriile lor dormitoare și vizuini, ascultaseră îngroziți, cu convingerea că ea expunea aceste fragmente lumii întregi.

Tehnologia computerelor era o minune.

Mulți dintre politicienii încăpățânați se aflau împreună cu soțiile sau cu amantele, când emisiunile strict personale se iviseră într-un mod neașteptat pe ecranele televizoarelor lor. În majoritatea cazurilor, partenerele erau la fel de vinovate sau lacome de putere ca și ei, pentru a-și dori nespus ca totul să rămână sub tăcere. Însă un senator influent și un membru al cabinetului prezidențial se căsătoriseră cu niște femei cu principii morale bizare, de nezdruncinat, care refuzaseră să păstreze secretul. Înainte ca procedura de divorț și destăinuirile publice să înceapă, amândouă fuseseră împușcate în cursul

aceleiași seri, cu focuri de revolver, în fața unor automate de schimbat bani. Tragedia fusese urmată de arborarea drapelului în bernă pe toate clădirile guvernamentale de pe cuprinsul orașului, pentru douăzeci și patru de ore, și de introducerea unei moțiuni în Congres care cerea lipirea unor avertismente pe automatele de schimbat bani.

Eve răsuci butonul aparatului de aer condiționat la ultima gradație. Amintindu-și expresia fețelor acelor femei când le proptise țeava armei în tâmplă, i se făcu mai cald ca niciodată.

Se găsea la trei kilometri de Cloverfield și traficul rutier din Washington era îngrozitor. Ar fi vrut să apese pe claxon și să le arate un deget țeapăn unor idioți insuportabili care blocaseră intersecția, dar trebuia să fie discretă. Nu se cădea ca viitoarea Primă Doamnă a Statelor Unite să facă gesturi obscene. În plus, învățase de la Roy că furia reprezenta o slăbiciune. Trebuia să-și controleze mânia pentru a o transforma într-un sentiment mai nobil – compasiunea. Șoferii aceia nepricepuți nu *intenționaseră* să încurce circulația; pur și simplu nu-i ducea capul. Probabil că aveau o mulțime de necazuri. Nu merita să se înfurie pe ei, ci să-i elibereze, plină de compasiune, trimițându-i într-o lume mai bună, dacă i se va ivi ocazia.

Se gândi să le noteze numerele de înmatriculare. Ar fi putut să le caute pe aceste biete suflete mai târziu, pentru a le oferi cel mai măreț dar. Însă era prea grăbită. Nu avea timp de atâta milă.

Abia aștepta să ajungă la Cloverfield și să-i împărtășească vestea bună despre generozitatea tatălui ei. Printr-un lanț de corporații și trusturi internaționale, tatăl său – Thomas Summerton, primul adjunct al Ministrului de Justiție al Statelor Unite – transferase trei milioane de dolari din conturile lui într-ale ei, bani care îi asigurau la fel de multă libertate ca și înregistrările de pe discurile laser realizate în cei doi ani de muncă asiduă în buncărul invadat de păianjeni.

Cea mai deșteaptă mișcare din toată viața ei plină de acțiuni inteligente: nu-l storsese de bani pe Summerton cu ani în urmă, când îi intrase sub piele. Îl rugase în schimb să-i dea o slujbă la Agenție. Tatăl său crezuse că-și dorea postul din buncăr pentru că era o muncă ușoară: nu făcea nimic, stătea, citea reviste și primea un salariu de o sută de mii de dolari pe an. Comisese greșeala să o considere numai o prostuță atrăgătoare.

Unii bărbați nu încetează niciodată să gândească doar cu ce au în chiloți.

Cu ani în urmă, când mama ei fusese amanta lui Tom, ar fi trebuit să se poarte mai inteligent și să o trateze mai bine. Dar când rămăsese însărcinată și refuzase să scape de copil, el îi dăduse un șut. Puternic. Chiar și pe atunci, Summerton era un om bogat și urma să moștenească și mai mult, plus că, deși nu deținea prea mare putere politică, avea ambiții uriașe. Ar fi putut să se comporte ca un gentleman. Iar când ea l-a amenințat că o să facă declarații publice, i-a trimis două matahale care au nenorocit-o în bătaie. După aceea, biata ei mamă a rămas o femeie amărâtă și speriată până în ziua morții.

Tatăl său gândise doar cu ce avea în chiloți și fusese îndeajuns de prost, încât să-și ia ca amantă o copilă de cincisprezece ani. Iar apoi, gândise cu *buzunarele* pantalonilor când ar fi trebuit să cugete cu inima sau cu mintea.

Mai târziu gândise iar cu ce avea în chiloți, când se lăsase sedus de Eve – pe care, firește, nu o mai întâlnise până atunci și nu știa că este fiica lui. Deja o uitase pe mama ei, de parcă nu ar fi fost decât o relație de o noapte, deși trăiseră împreună doi ani. Iar dacă acea femeie încă mai exista pe undeva, în străfundurile memoriei, posibilitatea ca el să-i fi făcut un copil i se șterse complet din minte.

Eve nu numai că îl sedusese, dar îl și *redusese* la stadiul de animal în călduri, și, în decursul câtorva săptămâni, îl făcuse să devină o pradă extrem de ușoară. Când, până la urmă, îi sugerase un mic joc erotic în care să mimeze că tatăl își violează fiica în pat, ideea îl interesase imediat. Pretinsa ei rezistență și țipetele rugătoare din timpul „violului” îl excitaseră până la limita suportabilului. Înregistrase totul pe bandă video cu înaltă rezoluție. Din patru unghiuri. Și pe cel mai modern echipament audio. Păstrase și puțină spermă pentru a o compara cu sângele ei în cadrul unui test genetic, al cărui rezultat avea să demonstreze că Eve este într-adevăr scumpa lui fiică. Caseta cu jocul erotic urma să fie vizionată de oficialități, care l-ar fi considerat desigur un incest forțat.

După ce îi prezentase materialul, tăticul gândise o dată în viață și cu mintea. Se convinsese că ucigând-o nu ar fi rezolvat nimic și acceptase să plătească orice în schimbul tăcerii ei. Fusese surprins și încântat că nu îi ceruse bani, ci numai o slujbă

sigură și bine plătită, la stat. Însă mult mai puțin îi plăcuse atunci când îl întrebase mai multe despre Agenție și despre acțiunile ei secrete, cu care se lăudase o dată sau de două ori în pat. Dar după câteva zile de discuții, el fusese suficient de înțelept, încât s-o recruteze în Agenție.

— Ești o târfuliță șmecheră, îi zisese Tom după ce încheiasem înțelegerea. Își pusese brațul în jurul ei cu o sinceră afecțiune.

După ce îi dăduse slujba, fusese dezamăgit să afle că nu mai voia să se culce cu el, dar în timp se obișnuise și cu această pierdere. Crezuse cu adevărat că „șmecheră” era cuvântul care o caracteriza cel mai bine. Abilitatea ei de a-și folosi slujba din buncăr și în scopuri personale îi scăpase până în momentul în care aflase că avea să se mărite cu E. Jackson Haynes, și că reușise să-i aibă la degetul mic pe cei mai puternici politicieni din oraș. *După aceea* ea îl vizitase pentru a discuta despre moștenire – și tăticul descoperise că „șmecheră” era puțin spus.

Ajunse la capătul aleii care ducea la Cloverfield și parcă mașina paralel cu o bordură roșie, lângă un semn pe care scria STAȚIONAREA INTERZISĂ. Puse pe tabloul de bord una dintre cărțile de vizită ale lui Jackson – „Membru în Congres” – înghiți o ultimă gură de aer rece din Chrysler, apoi păși în zăpușeala umedă de august.

Cloverfield – toată numai coloane albe și ziduri impunătoare – era una dintre cele mai bune instituții de acest gen din Statele Unite. Un portar în livrea o întâmpină. Funcționarul de la recepția din hol, un englez distins, se numea Danfield, dar nu putea ști dacă ăsta era numele său de familie.

După ce Danfield o înregistră și schimbară câteva amabilități, Eve merse pe ruta ce-i era familiară, de-a lungul culoarelor tăcute. Picturi originale ale unor celebri artiști americani, care trăiseră în secolele trecute, se asortau perfect cu mocheta persană de pe podeaua lustruită, cu reflexe lichide de mahon ruginiu.

Când intră în apartamentul lui Roy, scumpul de el se târa cu cadrul, făcându-și exercițiile. Sub îngrijirea celor mai buni specialiști și terapeuți din lume, el își recăpătase în totalitate controlul brațelor. Aproape sigur, în câteva luni va putea merge pe picioare, doar șchiopătând ușor.

Ea îl sărută uscat pe obraz. El o răsplăti cu un sărut și mai uscat.

— Cu fiecare vizită, devii din ce în ce mai frumoasă, spuse el.

— Ei, bărbații încă își întorc capul după mine, zise ea. Dar nu ca înainte, fiindcă sunt obligată să port hainele astea oribile.

O viitoare Primă Doamnă a Statelor Unite nu se putea îmbrăca la fel ca o fostă dansatoare din Las Vegas, căreia îi plăcea să-i scoată din minți pe bărbați. Acum purta chiar și un sutien care îi îndepărta sânii și îi turtea, pentru a arăta mai puțin înzestrată decât era în realitate.

Oricum, ea nu fusese niciodată dansatoare și nu se numise niciodată Jammer, ci Lincoln – ca și Abraham. Învățase la cinci școli din state diferite, chiar și din Germania Federală, pentru că tatăl ei fusese un militar de carieră, transferat de colo-colo. Absolvise Sorbona, și își petrecuse câțiva ani predând copiilor săraci din Tonga, în Pacificul de Sud. Desigur, acestea erau toate datele pe care cel mai harnic și mai inteligent reporter, înarmat cu cel mai puternic computer, le-ar fi putut afla.

Ea și Roy stăteau unul lângă altul pe o canapea. Cești cu ceai fierbinte, o tavă cu prăjiturele, frișcă și gem fuseseră așezate pe o măsuță încântătoare în stil Chippendale.

În vreme ce ronțăiau câte ceva, ea îi povesti despre cele trei milioane pe care tatăl său i le transferase în cont. Roy se bucură atât de mult, încât îi dădură lacrimile. Era așa drăgălaș...

Apoi vorbiră despre viitor.

Clipa din care puteau să stea împreună în fiecare noapte, fără să se mai ascundă, părea îngrozitor de departe. E. Jackson Haynes urma să ocupe biroul președintelui pe 20 ianuarie, adică peste șaptesprezece luni. El și vicepreședintele vor fi asasinați în cursul anului următor, însă Jackson nu cunoștea acest amănunt. Cu aprobarea experților constituționali și la sfatul Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite, amândouă Camerele Congresului vor face pasul fără precedent de a pregăti alegeri anticipate. Eve Marie Lincoln Haynes, văduva președintelui-martir, va candida la președinție, va fi aleasă cu majoritate de voturi și își va începe astfel primul mandat.

— La un an după *asta* – se va împlini o perioadă decentă de doliu, îi spuse ea lui Roy. Nu crezi?

— Mai mult decât decentă. Mai ales că lumea te va iubi enorm și va vrea să fii fericită.

— Și apoi voi putea să mă mărit cu eroul FBI-ului, care l-a omorât pe psihopatul acela evadat, Steven Ackblom.

— Încă patru ani și vom fi împreună pentru totdeauna, zise Roy. Nu-i chiar atât de mult. Îți promit, Eve, că te voi face fericită și voi onora poziția mea de Prim Bărbat al țării.

— Știu, iubitule.

— Iar până atunci, dacă există vreo persoană căreia să nu-i placă *oricare* dintre acțiunile tale…

— … o vom trata cu o supremă compasiune.

— Exact.

— Acum hai să nu mai vorbim despre cât avem de așteptat. Hai să discutăm despre ideile tale minunate. Hai să ne facem *planuri.*

Și sporovăiră îndelung despre uniformele unei noi Agenții Federale pe care doreau să o creeze, în special despre fermoarele și capsele metalice, mult mai potrivite decât tradiționalii nasturi din os.

Capitolul 16

Sub razele soarelui, tineri musculoși și legiuni întregi de femei uimitor de frumoase, purtând cele mai minuscule costume de baie, se bucurau de viață. Copiii construiau castele de nisip. Pensionarii stăteau sub umbrele, purtând pălării de pai. Toți erau fericiți. Habar n-aveau de ochii din cer și de posibilitatea de a fi spulberați instantaneu dintr-un capriciu al vreunui politician din altă țară – sau chiar al vreunui hacker genial și dement, care trăia în mijlocul unor fantasme cyberpunk, în Cleveland sau Londra, în Cape Town sau Pittsburg.

În timp ce se plimba de-a lungul țărmului, la marginea mării, cu hotelurile uriașe înălțându-se unul lângă celălalt la dreapta lui, se frecă ușor pe față. Îl mânca barba. O avea de șase luni și nu arăta neîngrijit. Dimpotrivă, era moale, deasă, iar Ellie susținea că îi stătea mai bine cu ea, decât fără. Totuși, în ziua caniculară de august, la Miami Beach, îl mânca de parcă ar fi avut purici și își dorea cu ardoare să se bărbierească.

De altfel, îi plăcea mai mult cum arăta bărbierit. În timpul celor optsprezece luni scurse de la noaptea în care Godzilla atacase ferma din Vail un specialist în chirurgie plastică dintr-un sanatoriu britanic particular îi operase de trei ori cicatricea. O

redusese până la o linie de grosimea unui fir de păr, care rămânea invizibilă chiar și pe pielea bronzată. În plus, îi modificase puțin bărbia și nasul.

Folosea vreo douăzeci de nume, dar niciodată Michael Ackblom sau Spencer Grant. Prietenii lui cei mai apropiați îl cunoșteau ca Phil Richards. Ellie hotărâse să-și păstreze numele de botez și îl schimbase pe cel de familie în Richards. Rocky răspundea la fel de bine și la apelativul „Killer”.

Phil se întoarse cu spatele la ocean, își croi drum printre cohortele de turiști și intră pe terenul cu o vegetație luxuriantă al unuia dintre hotelurile noi. În sandale, șort alb și o cămașă hawaiiană viu colorată, semăna cu mulți alții de pe acolo.

Piscina hotelului era mai mare decât un teren de fotbal american și nu avea formă regulată, ca de altfel toate lagunele tropicale cu care era făcută să semene. Margini din piatră artificială. Insule însorite în mijloc. O cascadă pe două niveluri, ce se vărsa într-un capăt umbrit de palmieri.

Se putea ajunge înot sau pe jos până la barul situat într-o grotă din spatele cascadei. Era un pavilion în stil polinezian, cu o mulțime. De bambuși și palmieri cu frunze generoase, ornamentat cu cochilii de scoici. Ospătărițele purtau brâuri, fuste petrecute făcute dintr-o țesătură imprimată cu orhidee și sutiene asortate; fiecare își prinsese câte o floare proaspătă în păr.

Familia Padrakian – Bob, Jean și fiul lor de opt ani, Mark – ședea la o măsuță lângă peretele grotei. Bob bea rom și Coca-Cola, Mark o bere din plante, iar Jean rupsese un șervețel și se ștergea, nervoasă, pe buze.

Phil e apropie de masă și o sperie pe Jean – pe care nu o cunoștea – strigând în gura mare: „Hei, Sally, arăți extraordinar”, apoi o îmbrățișă și o sărută pe obraz. Ciufuli părul lui Mark: „Ce mai faci, Pete? O să te iau mai târziu să ne scufundăm împreună, ce zici?” Strângându-i viguros mâinile lui Bob, spuse: „Mai bine ai avea grijă de burta asta, că o să ajungi ca unchiul Morty!” Apoi se așeză lângă ei și șopti: „Fazani și dragoni.”

Câteva minute mai târziu, după ce își terminase sucul de ananas, și îi studiase pe furiș pe ceilalți clienți ai barului pentru a se convinge că nimeni nu era interesat peste măsură de familia Padrakian, Phil le plăti băuturile cu bani gheață. Îi

conduse spre hotel vorbind despre rude comune care, bineînțeles, nu existau. Trecură prin holul pustiu. Din câte văzuse, nu îi urmărea și nici nu se uita nimeni după ei.

Familia Padrakian respectase întocmai instrucțiunile primite prin telefon. Se îmbrăcaseră aidoma turiștilor iubitori de vacanță din New Jersey, deși Bob exagerase puțin – purta mocasini mari și negri, ciorapi negri și bermude.

O furgonetă destinată vizitării împrejurimilor, cu ferestre laterale mari, se apropie de intrarea în hotel și opri lângă bordură, în fața lor, la poarta pentru vehicule. Panourile magnetice puse pe ușile din față anunțau: AVENTURILE LICHIDE ALE CĂPITANULUI BLACKBEARD. Sub ele, deasupra unei poze cu un pirat rânjit, litere mai subțiri explicau: EXPEDIȚII SUBACVATICE CU ÎNSOȚITOR, ÎNCHIRIERI DE SCHIURI CU PROPULSIE, SCHI NAUTIC, PESCUIT SUBACVATIC.

Șoferul coborî și ocoli furgonetă pentru a le deschide ușile din spate. Purta o cămașă creponată albă, din olandă, pantaloni ușori din doc alb și pantofi de pânză roz-aprins cu șireturi verzi. Chiar în aceste haine țipătoare și cu un cercel din argint în ureche, reușea să arate plin de demnitate, cu un aer intelectual, așa cum arătase și în costum sau în uniformă de căpitan, pe vremea când Phil servise sub comanda lui la Divizia de Vest din DPLA. Doar pielea neagră ca smoala părea mai întunecată și mai sclipitoare în căldura tropicală din Miami decât în Los Angeles.

Familia Padrakian urcă în spatele furgonetei, iar Phil se așeză lângă șofer, pe care acum prietenii îl știau sub numele de Ronald – pe scurt Ron – Truman.

— Îmi plac pantofii tăi, zise Phil.

— Fiicele mele mi i-au cumpărat.

— Mda, dar se vede că îți plac.

— De ce să te mint? Sunt extraordinari.

— Aproape că dansai când ai ocolit furgoneta.

Cu o umbră de zâmbet, în timp ce se îndepărta de hotel, Ron spuse:

— Voi, albii, întotdeauna ne-ați invidiat.

Ron vorbea cu un accent englezesc atât de convingător, încât Phil putea să închidă ochii și să vadă Big Ben-ul. În vreme ce învățase cum să scape de accentul caraibean, Ron descoperise

că avea talent pentru dialecte. Acum devenise omul cu o mie de voci.

— Trebuie să vă spun, începu nervos Bob Padrakian din spatele lor, că ne-am speriat de moarte.

— Acum sunteți în siguranță, zise Phil. Se răsuci în scaun pentru a le zâmbi liniștitor celor trei refugiați.

— Nimeni nu ne urmărește, poate doar ochii din cer, adăugă Ron, deși Padrakienii habar n-aveau de așa ceva. Și nu prea e posibil.

— Vreau să spun, continuă Padrakian, că nici măcar nu știm cine sunteți.

— Vă suntem prieteni, îl liniști Phil. De fapt, dacă toate merg la fel de bine cum au mers pentru mine și Ron, atunci vom deveni cei mai buni prieteni pe care i-ați avut vreodată.

— Chiar mai mult decât prieteni, interveni Ron. Familie.

Bob și Jean păreau nedumeriți și speriați. Fiind destul de mic, Mark rămase nepăsător.

— Stați liniștiți și nu vă îngrijorați, le spuse Ron. O să vă explicăm totul în curând.

Opriră lângă un complex uriaș de magazine, coborâră din furgonetă și intrară cu toții înăuntru. Trecură pe lângă o mulțime de prăvălii, ajunseră într-o aripă mai nepopulată și pătrunseră printr-o ușă pe care existau simbolurile internaționale pentru telefoane; apoi, evitând zonele publice, pătrunseră într-un coridor lung de serviciu. O scară la capătul culoarului cobora spre un mare centru de recepționare a mărfii destinate magazinelor mai mici.

Două dintre cele patru uși glisante erau deschise, în spatele lor fiind parcate vehiculele care livrau marfa. Trei angajați în uniforme ai unui magazin care vindea brânză, came conservată și mezeluri descărcau în viteză mașina de la poarta numărul patru. În vreme ce stivuiau cutiile de carton pe cărucioare și le împingeau pe rotile spre un lift special, nu le acordară nicio atenție lui Phil, Ron și Padrakienilor. O mulțime de ambalaje aveau etichete pe care scria: PERISABIL, A SE PĂSTRA ÎN CONGELATOR.

În camionul parcat la poarta numărul unu – un model mai mic decât cel cu optsprezece roți de la numărul patru – un șofer apăru din întunericul remorcii de vreo cinci metri lungime. Pe când se apropiau, el sări pe asfalt. Toți cinci se urcară înăuntru,

ca și cum o plimbare în remorca unui camion ar fi fost un lucru obișnuit. Șoferul închise ușa după ei și un moment mai târziu se aflau pe șosea.

Remorca era goală, cu excepția unor teancuri de suporturi vătuite, din cele care se folosesc la transporturile de mobilă. Ședeau pe aceste mormane în întunericul negru ca smoala. Nu puteau vorbi din cauza zgomotului motorului și a zăngănitului pereților metalici din jurul lor.

Douăzeci de minute mai târziu, camionul se opri. Motorul amuți. După încă vreo cinci minute ușa din spate se deschise. Șoferul apăru sub lumina orbitoare a soarelui.

— Repede! Nu e nimeni în preajmă.

Coborâră într-un colț al unei parcări de lângă o plajă publică. Razele soarelui pâlpâiau pe parbrizele și pe capotele cromate ale mașinilor, iar pescărușii albi se roteau pe cer. Phil simțea în aer mirosul mării.

— Acum vom merge puțin pe jos, le spuse Ron Padrakienilor.

Tabăra se găsea la o jumătate de kilometru de locul unde îi lăsase mașina. Marea rulotă arămiu cu negru, marca Road King, fusese parcată alături de multe altele cu aceleași dimensiuni, lângă racordurile electrice dintre palmieri.

Copacii fremătau leneș sub briza marină. O sută de metri mai departe, la linia unde se spărgeau valurile, doi pelicani mergeau țanțoș de colo-colo printre franjurile de apă spumoasă, parcă interpretând un dans egiptean.

În interiorul rulotei, Ellie, ca și alte două persoane, lucra la unul dintre monitoarele terminalelor aflate în camera de zi. Se ridică zâmbind pentru a-l îmbrățișa pe Phil.

Mângâind-o cu afecțiune pe pântece, el zise:

— Ron are pantofi noi.

— I-am văzut mai devreme.

— Spune-i că are un mers formidabil cu ei. Trebuie să se simtă foarte bine.

— Nu-i așa?

— Trebuie să se simtă negru.

— Este negru.

— Păi, firește că e.

Ea și Phil li se alăturară Padrakienilor la masa, în formă de potcoavă, pentru șapte persoane.

Așezându-se lângă Jean Padrakian și urându-i bun-venit în noua viață, Ellie îi luă mâna într-a ei, de parcă și-ar fi regăsit sora, după mulți, mulți ani. Fiecare gest avea o căldură nemaipomenită, ce îi făcea pe nou-veniți să se simtă minunat.

Phil o privi mândru și drăgăstos, dar și cu o urmă de gelozie.

Într-un târziu, încă agățându-se de speranța firavă că într-o bună zi se va întoarce la vechea lui viață, incapabil de a o accepta pe cea nouă care i se oferea, Bob Padrakian zise:

— Dar am pierdut totul. Totul. Bine, OK, o să am un nume nou și alte acte de identitate, plus un trecut nepătat. Dar până unde o să ajungem? Cum o să-mi câștig existența?

— Ne-ar face plăcere să lucrați împreună cu noi, spuse Phil. Iar în cazul în care nu vreți... Vă putem duce într-un alt loc și vă putem da un mic capital care să vă pună pe picioare. Dacă nu doriți, nu veți avea nicio legătură cu rezistența. Vă putem aranja și o slujbă bună.

— Dar niciodată nu veți mai cunoaște liniștea sufletească, adăugă Ron, pentru că deja știți că nimeni nu este în siguranță în noua ordine de drept a lumii.

— Din cauza priceperii tale – și a lui Jean – la computere, ați intrat în bucluc, zise Phil. Și niciodată nu vom avea destui specialiști de talia voastră.

Bob se încruntă:

— Și ce-ar trebui să fac?

— Să-i hăituiești cât mai mult. Să pătrunzi în computerele lor pentru a afla cine se află pe lista neagră. Să-i scoți pe acești oameni din pericol *înainte* să fie atacați, de câte ori este posibil. Să distrugi fișierele ilegale ale poliției despre cetățenii inocenți, care nu se fac vinovați decât de faptul că își declară public părerile. Sunt foarte multe de făcut.

Bob studie rulota, aruncând o privire celor două persoane care lucrau la VDT-urile din camera de zi.

— Se pare că sunteți bine organizați și finanțați. Primiți bani și din străinătate? Îl privi răutăcios pe Ron Truman. Indiferent ce s-ar întâmpla în țara asta, acum sau în viitorul care se întrezărește, încă mă consider un american și așa voi rămâne întotdeauna.

Înlocuindu-și accentul englezesc cu vorbirea tărăgănată din Louisiana, Ron spuse:

— Sunt la fel de american ca *și* plăcinta de creveți, Bob. Adoptă apoi accentul din Virginia. Îți pot cita orice pasaj din scrierile lui Thomas Jefferson. Le-am memorat pe toate. Cu un an și jumătate în urmă, nu știam nicio iotă. Acum operele lui complete au devenit cartea mea de căpătâi.

— Ne obținem fondurile furând de la hoți, îi spuse Ellie lui Bob. Le manipulăm fișierele din computere, și transferăm banii în conturile noastre, în multe feluri pe care le-ai considera probabil ingenioase. Există atâta murdărie în contabilitatea lor, că în jumătate din cazuri nici măcar nu-și dau seama că li se fură ceva.

— Furați de la hoți, murmură Bob. Care hoți?

— Politicieni. Agenții guvernamentale cu „bani negri” pe care îi cheltuiesc pentru proiecte secrete.

Tropăitul rapid al unor lăbuțe anunță sosirea lui Killer dinspre dormitorul din spate, unde trăsese un pui de somn. Se foi sub masă, speriind-o pe Jean Padrakian și șfichiuind cu coada picioarele tuturor. Se strecură între masă și perete, proptindu-și labele din față în poala micului Mark.

Copilul chicoti încântat în timp ce câinele îl lingea viguros pe față.

— Cum îl cheamă?

— Killer, spuse Ellie.

Jean se îngrijoră.

— Nu e periculos?

Phil și Ellie schimbară priviri și zâmbete. El zise:

— Killer este ambasadorul bunelor noastre intenții. N-am avut nicio criză diplomatică de când a binevoit să accepte postul.

În ultimele optsprezece luni, Killer arăta cu totul altfel. Nu mai era maroniu, cu pete albe și negre, ca în zilele în care fusese Rocky, ci complet negru. Un câine incognito. Un bolid gonind. Un câine de bal mascat. O minge pufoasă și mereu în fugă. Phil hotărâse deja că atunci când își va da jos barba – și asta foarte curând – îl vor lăsa și pe Killer să revină treptat la culorile lui naturale.

— Bob, spuse Ron, întorcându-se la subiectul principal, trăim vremuri în care cele mai evoluate dintre tehnologiile moderne permit unei mâini de totalitariști să submineze societatea democratică și să controleze mare parte din guvern, din economie și cultură – extrem de subtil. Dacă reușesc să le

controleze un timp prea lung, fără a înfrunta nicio opoziție, vor deveni din ce în ce mai cruzi. Vor dori să domine cât mai mult, absolut totul, chiar și când populația își va da seama ce se întâmplă, va fi imposibil să opună vreo rezistență. Forțele polițienești vor deveni de neînfrânt.

— Iar controlul subtil va fi înlocuit de exercitarea pe față a puterii, interveni Ellie. Atunci se vor deschide și lagăre de „reeducare” pentru a ne ajuta să urmăm calea cea dreaptă.

Bob o privi șocat.

— Doar nu crezi că se va întâmpla așa ceva, că vom ajunge la această extremă?...

În loc să-i răspundă, Ellie îi căută privirea, iar Bob își aminti câte nedreptăți revoltătoare comiseseră deja împotriva lui și a familiei sale.

— Iisuse, șopti el și se uită gânditor la propriile-i mâini încrucișate pe masă.

Jean își privi fiul, în timp ce acesta îl mângâia și îl scărpina fericit pe Killer, apoi se uită la Ellie, la pântecele ei proeminent.

— Bob, aici este locul nostru. Viitorul nostru. Au dreptate. Acești oameni încă mai speră, și noi avem foarte multă nevoie de speranță. Se răsuci spre Ellie. Când se va naște copilul?

— Peste două luni.

— Fată sau băiat?

— O să avem o fetiță.

— I-ați ales numele?

— Jennifer Corrine.

— E frumos, spuse Jean.

Ellie zâmbi.

— Numele mamei mele și cel al mamei lui Phil.

Phil îi zise lui Bob Padrakian:

— *Avem* speranțe. Încă și mai multe decât pentru a aduce pe lume copii și a ne continua viețile în mișcarea de rezistență. Pentru că tehnologia modernă are și părțile ei bune. Știi asta. O iubești la fel de pasionat ca și noi. Dar întotdeauna vor exista potențiali Hitleri. Așa că noi am fost sortiți să ducem un nou tip de război, unul care utilizează în luptă mai mult informații decât pistoale.

— Deși puștile au și ele rostul lor uneori, zise Ron.

Bob privi spre Ellie, spre pântecele ci, apoi își întrebă soția:

— Ești sigură?

— Ei au speranța, spuse simplu Jean.

Soțul ei dădu din cap.

— Atunci ăsta este viitorul nostru.

•

Mai târziu, spre asfințit, Phil, Ellie și Killer se duseră să se plimbe pe plajă.

Soarele era acum imens, roșu, apropiat de pământ. Se cufunda repede sub linia vestică a orizontului.

Spre est, deasupra Atlanticului, cerul deveni opac, nesfârșit, purpuriu-închis și stelele răsăriră pentru a-i îndruma pe marinari să navigheze în direcția cea bună pe întinderea enigmatică a oceanului.

Phil și Ellie vorbeau despre Jennifer Corrine și despre toate speranțele pe care le aveau pentru ea, despre pantofi, vapoare și ceară de lustruit, despre varză și regi. Aruncau pe rând o minge, cu care Killer se distra de minune prinzând-o și aducând-o înapoi.

Phil, care odată fusese Michael, fiul diavolului, care odată fusese Spencer, pentru multă vreme captiv în închisoarea acelor clipe dintr-o noapte de iulie, își puse brațul în jurul umerilor soției sale. Privind spre stelele etern sclipitoare, știu că viața rupsese lanțurile destinului: umanitatea era sortită să fie liberă.

Se întunecă – tum-tuș – toată această formidabilă lume a noastră.

James Joyce, *Veghea lui Finnegan*

Postfață

Nu există niciun prim-adjunct al Ministrului de Justiție în Statele Unite. Am creat funcția lui Thomas Summerton pentru a nu deranja vreo oficialitate federală.

Tehnologiile ultramoderne pentru supraveghere din această povestire sunt reale, nu inventate. Mărirea unei imagini văzute de pe orbită durează mai mult decât am afirmat eu, dar tehnologia se îndreaptă cu pași repezi pe urmele ficțiunii.

Există tehnologiile necesare construirii unei arme nucleare cu laser și plasării acesteia pe orbită. Însă este pură speculație afirmația că vreo națiune ar fi creat și ar fi dezvoltat vreo armă similară Godzillei.

Manipulările de date și penetrarea sistemelor de computere descrise în povestire sunt posibile. Însă pentru a ușura lectura, am simplificat detaliile tehnice.

Legile de confiscare a bunurilor, de pe urma cărora suferă Harris Descoteaux, sunt reale. Se folosesc din ce în ce mai des și împotriva cetățenilor onești. Din motive literare, mi-am luat libertatea de a prezenta așa cum am făcut-o modul în care legea i s-a aplicat lui Harris și ritmul în care a evoluat dezastrul. O recentă decizie a Curții Supreme, privind audierea prealabilă confiscării bunurilor, constituie o protecție inadecvată într-o democrație. Audierea va avea loc în fața unui judecător care, dacă există precedent, va favoriza statul. Mai rău, nu se cere să se aducă vreo probă împotriva proprietarului sau să fie acuzat de comiterea vreunei infracțiuni.

Sediul sectei Davidienilor din Waco, Texas, a existat în realitate. Într-adevăr, David Koresh își părăsea cu regularitate reședința și ar fi putut fi arestat într-o manieră convențională. După atacul federal, s-a descoperit că membrii cultului dețineau arme de foc doar pe jumătate cât media pe cap de locuitor din Texas. Se știe, de asemenea, că înainte de atac, Serviciile de Protecție a Copilului din Texas au cercetat acuzațiile conform cărora, în cadrul cultului, se produceau abuzuri asupra minorilor, și le-au găsit neîntemeiate. Însă este o pură speculație afirmația că guvernul spera să-i utilizeze pe Davidieni pentru a testa

aplicarea legilor privind confiscarea de bunuri la grupările religioase.

Personal, eu consider credința sectei Davidienilor ciudată și, în anumite privințe, de-a dreptul respingătoare. Dar nu văd de ce *convingerile* lor au constituit singurul motiv pentru care au fost atacați.

Comportamentul criminal al agențiilor guvernamentale zugrăvit în acest roman nu este pură imaginație. Atacurile paramilitare împotriva cetățenilor sunt o realitate a timpurilor pe care le trăim.

Un eveniment real legat de această povestire: Randy și Vicki Weaver, împreună cu fiul lor Sammy, s-au mutat într-o proprietate de aproape șase hectare, în Idaho, pentru a scăpa de urmărire și pentru a-și pune în aplicare convingerile separatiste. Ca separatiști, ei *nu* credeau că oamenii aparținând altor rase ar trebui să fie persecutați sau subjugați – ci doar că rasele ar trebui să trăiască separat. Există și unele secte religioase ale negrilor care susțin aceleași idei. Deși cred că toți acești oameni cu vederi atât de înguste sunt îngrijorător de ignoranți, Constituția Statelor Unite le dă dreptul să trăiască separat, la fel cum îi permite și sectei mennoniților, atâta vreme cât respectă legile. ATAF-ul și FBI-ul au ajuns la concluzia greșită – pentru motive încă necunoscute – că domnul Weaver era un *suprematist* alb periculos. Agenții au încercat în repetate rânduri să-l prindă și până la urmă l-au acuzat de violarea legilor privind armele de foc. Citația pentru proces era pentru data de 20 martie, deși procesul fusese fixat pe 20 februarie. Procurorii federali au recunoscut că domnul Weaver a fost greșit informat; cu toate acestea, deoarece nu s-a prezentat în sala de judecată pe 20 februarie, l-au inculpat de sustragere din fața justiției.

În august 1992, agenții federali, înarmați cu mitraliere M16 cu telemetre laser, au început asediul proprietății lui Weaver. Sammy, băiatul de paisprezece ani, a fost împușcat mortal în spate. Doamna Weaver, stând în pragul ușii cu fetița sa de zece luni, Elisheba, în brațe, a fost împușcată în cap. Câinele familiei a fost omorât în timp ce încerca să fugă. Mai târziu, agenții au trecut de mai multe ori peste cadavrul câinelui cu vehiculele blindate.

În iulie 1993, juriul din Idaho l-a găsit pe domnul Weaver nevinovat de uciderea unui ofițer superior al SUA (care a murit

în timpul confruntării), nevinovat de conspirație împotriva guvernului și nevinovat de complicitate și instigare la crimă. Juriul a fost revoltat în special de tentativa guvernului de a incrimina familia Weaver drept neonazistă, când de fapt, în mod clar, nu susținuse niciodată asemenea idei.

Gerry Spence, avocatul apărării, a spus: „Astăzi juriul a atras atenția că nu poți omorî pe cineva numai pentru că porți o insignă și apoi să-ți acoperi crimele, acuzând un nevinovat. Cum veți justifica morțile lui Vicky Weaver, o mamă ucisă cu pruncul în brațe, și a lui Sammy Weaver, un băiat împușcat în spate? Cineva trebuie să răspundă pentru aceste crime?”

În timp ce eu scriu rândurile de față, guvernul federal ezită să facă dreptate. Dacă vreodată se va face dreptate în acest caz, asta s-ar putea întâmpla doar cu ajutorul Procurorului Districtual din Idaho.

Pentru a consolida democrația, trebuie mai întâi să se înfăptuiască trei lucruri: (1) Să se revoce în totalitate legile privind confiscarea bunurilor. (2) Congresul să renunțe la imunitatea membrilor săi, care trebuie să se supună legilor asemenea tuturor cetățenilor. (3) Congresul să nu mai promulge legi care să incrimineze convingerile incorecte din punct de vedere politic, dar care nu fac niciun rău, numai pentru că ele reprezintă ceea ce George Orwell numește „delicte de gândire”.

Dean Koontz, aprilie 1994

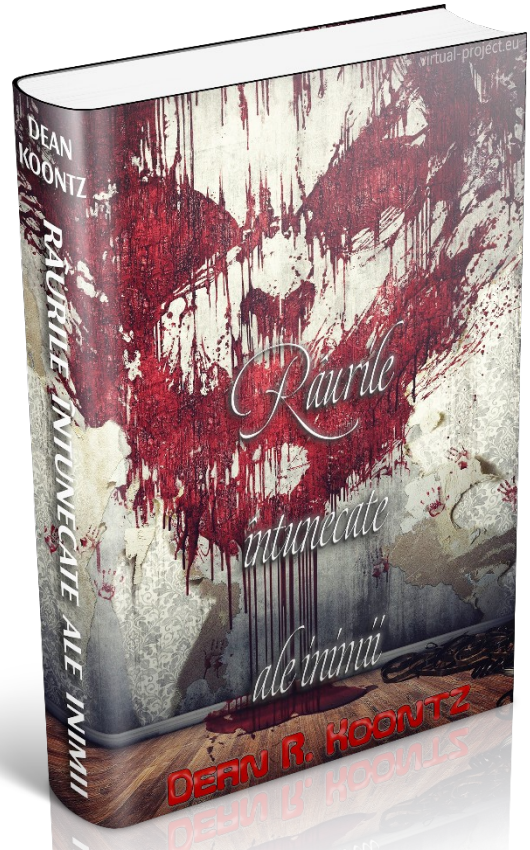

virtual-project.eu

mastică

VP - 551